ŘECKÁ A ŘÍMSKÁ
RHYTHMIKA A METRIKA.

NAPSAL

Dr. JOSEF KRÁL,

Ř. PROFESSOR KLASSICKÉ FILOLOGIE
NA ČESKÉ UNIVERSITĚ V PRAZE.

II.

ŘECKÁ A ŘÍMSKÁ METRIKA.

SVAZEK DRUHÝ.

V PRAZE.
NÁKLADEM JEDNOTY ČESKÝCH FILOLOGŮ.
1911.

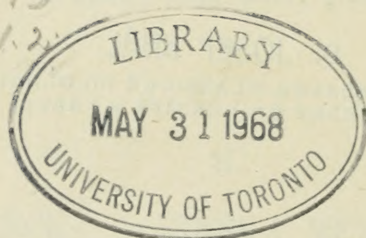
ŘECKÁ A ŘÍMSKÁ METRIKA.

NAPSAL

Dr. JOSEF KRÁL,
Ř. PROFESSOR KLASSICKÉ FILOLOGIE
NA ČESKÉ UNIVERSITĚ V PRAZE.

SVAZEK DRUHÝ.

V PRAZE.
NÁKLADEM JEDNOTY ČESKÝCH FILOLOGŮ.
1911.

Knihtiskárna B. Stýbla v Praze.

Předmluva.

Tento svazek Metriky týká se meter velice nesnadných, která v posledních letech vykládána byla částečně způsobem zcela novým, částečně způsobem starověkých metriků, jenž býval dříve z dobrých důvodů zavrhován. Jsou to metra, která podle starého názvosloví nazýváme daktylo-epitritickými a logaoedickými; k nim přistupují dochmie, o jichž významu dosud jest spor, zdánlivě nerozřešený. Z pojednání stoupenců nejnovějšího směru metrického přijal jsem do knihy své málo výkladů; vlastně jen jejich tvrzení, že daktylo-epitrity jsou ioniky. Celý ten nejnovější směr metrický, jehož zastánci vystupují s velikým sebevědomím, pokládám za největší poblouzení nejnovější filologie. Zavrhovati všechen výklad rhythmický, pohrdati Aristoxenem, jenž zajisté nepronášel svých výmyslů, nýbrž hleděl jen theoreticky stanoviti to, co za jeho doby a jistě i před ním dávno bylo v praktickém užívání, a stavěti se jen na stanovisko starověkých metriků, kterým ani nešlo o výklad nejsložitějších útvarů metrických, strof chorických, tragických a komických, jest počínání převrácené, které nutně vede na scestí. Vyložím šíře o tomto nejnovějším směru metrickém v druhém vydání své Rhythmiky; z výkladů, obsažených v tomto svazku, a z posouzení spisů tohoto směru jest ovšem moje stanovisko k němu již v tomto svazku zcela jasné a patrné.

Kdo ze snahy, aby se nezdálo, že je zpátečník, chytá se všeho nového nezkoumaje, je-li to správné či nic, tomu arci také tato kniha bude se zdáti zpátečnická; nebo nejnovější nauky metrické zavrhuje skoro všecky a i tam, kde myšlenky nejnovějších metriků přijímá, staví je na základ rhythmický, čehož nejnovější metrikové nečiní. Tím stává se arci tento svazek, poněvadž obsahuje řešení nejspornějších otázek metrických, prováděné často způsobem zcela samostatným, takřka řadou monografií, které by mimo některé části, jež v souborné knize o metrice arci musí býti obsaženy, třeba vykládají o věcech již dříve dobře vyložených, mohly vyjíti také samy o sobě jako zvláštní pojednání vědecká.

V svazku tomto, jako v svazku předešlém, rozebrány jsou všecky příslušné strofy zachovaných básní chorických, tragických a komických, čehož v jiných podobných knihách nebývá. Kniha tím sice značně vzrostla a přibylo jí mnoho stránek, které nejsou arci určeny ke čtení, nýbrž k příležitému nahlédání, ale nabyla snad větší ceny tím, že obsahuje nyní rozbor všech zachovaných strof, z nichž každou lze snadno nalézti v knize podle přidaných rejstříků. Máme dosud mnoho básní řeckých i římských nepřeloženo; snad budou tedy rozbory ty vítány těm, kdo by snad se chtěli pokusiti o překládání jich. Staré rozbory strof nevyhovují, a ani nejnovější rozbory Schroederovy, zakládající se na mylných názorech a dbající docela nesprávné a zcela zevní eurhythmie, nikomu nevyhovějí, kdo s tímto novým směrem metrickým nesouhlasí. Moje rozbory strof jsou výsledkem práce mnoha let a vznikly srovnáváním všech dosavadních rozborů, také Schroederových, ač se značně od nich odchylují. Připomínám i tuto znova, že opravy rukopisného čtení nejsou nikterak všude definitivní a že vztahují se zpravidla jen k těm místům, která nutno měniti z příčin metrických; rovněž připomínám, že také rozbor strof není všude naprosto jistý. Při opravě textu rozbory Schroederovy, ač metrické jejich stránky neschvaluji, prokázaly mi dobré služby, ježto Schroeder jest kritik konservativní, který mění jen to, co měniti nutno, a přijímá do textu opravy dosti pravdě podobné; také jeho kolometrie bývá zpravidla lepší než kolometrie metriků jiných.

Tento svazek mé Metriky metrikům nejnovějšího směru, kteří nyní zdánlivě opanovali pole, arci se líbiti nebude. Ale nepochybuji, že se metrika záhy vymaní ze začarovaného kruhu bludných theorií, které se drží spíše závažností osob, jež je hlásají, než svou vnitřní hodnotou, a že tedy i tato kniha aspoň později dojde spravedlivého ocenění.

Všecky knihy a pojednání, uváděné v knize, znám z vlastního čtení; nepřejímám nic od jiných bez kontroly (ani starověkých citátů). Ovšem se mi ani při psaní tohoto svazku nepodařilo dostati do rukou všecku velmi obsáhlou literaturu. Označuji však ty knihy a ta pojednání, která znám ne z vlastního názoru, nýbrž z prací jiných spisovatelů, vždycky hvězdičkou (*), nechtě ručiti za to, že vše, co jsem takto přejal od jiných, je správné. Užito literatury, vyšlé až do poloviny roku 1910.

I tato kniha stála mě mnoho svízelné a nevděčné práce několika let; poznal by to arci jen ten, kdo by sám takovou

práci konal. Zvláště při rozborech strof bylo třeba veliké opatrnosti a několikerého přehlížení, ježto tu záleží takřka na každém znaménku a na každé čárce. Zůstala-li v nich přece snad nějaká chyba, stalo se to zvláštní nemilou náhodou. Budu tu vděčen za každé upozornění.

Třetí svazek Metriky, který bude obsahovati výklad o římském verši saturnském, o prosodii a metrice starších římských básníků scenických, o počátcích přízvučné prosodie řecké i římské a o příkrasách starověkých meter (alliteraci, rýmu atd.), jest asi do polovice napsán. Doufám, že jej záhy dokončím přes to, že třeba se tu probírati úžasným množstvím rozmanitých pojednání; celé dílo bude tedy asi za rok tímto posledním svazkem ukončeno. Spěchám již sám, abych se tohoto břemene sprostil.

P. prof. Augustinovi Krejčímu, jenž ochotně četl jednu korrekturu také tohoto svazku, vzdávám srdečné díky. Přes bedlivou korrekturu zůstaly ovšem zajisté i v tomto svazku některé menší chyby tiskové, z nichž jednu nutno zřejmě opraviti (na str. 254, ř. 18 shora třeba čísti *πημοσύναις* m. *πημοσύναισιν*).

Na Vinohradech 17. července 1911.

J. Král.

Zkratky spisů častěji uváděných.

ABA. nebo *ABAW.* — Abhandlungen der philosophisch-philologischen Klasse der königl. bayerischen Akademie der Wissenschaften.

AJPh. — The American Journal of Philology.

Alexanderson A. M. GM. — Grekisk Metrik. Stockholm 1877.

Apel A. M.[2] — Metrik. I. II. Neue Ausgabe. Leipzig 1834.

BJ. — *C. Bursian* (a následníci), Jahresbericht über die Fortschritte der klassischen Altertumswissenschaft.

Boeckh A. MP. — De metris Pindari libri tres (Pindari opera quae supersunt. Tomus primus. Lipsiae 1811).

BPW. — Berliner philologische Wochenschrift.

ClPh. — Classical Philology.

ClQ. — The Classical Quarterly.

ClR. — The Classical Review.

Fil. Ob. — Филологическое Обозрѣние.

Gleditsch M.[1] — Metrik der Griechen und Römer (Handbuch der klassischen Altertumswissenschaft . . . von *Iwan von Müller*, II. 3).
M.[3] — totéž, 3. vydání (München 1891).

Gött. gel. Anz. — Göttingische gelehrte Anzeigen.

H. — Hermes.

HSt. — Harvard Studies in Classical Philology.

Havet L.-Duvau L. M.[2] — Cours élémentaire de métrique grecque et latine . . Deuxième édition. Paris 1888.

Hermann G. H. — Handbuch der Metrik. Leipzig 1799.

Hermann G. El. — Elementa doctrinae metricae. Lipsiae 1816.

Hermann G. Ep. — Epitome doctrinae metricae. Ed. sec. Lipsiae 1844.

Christ W. M.[2] — Metrik der Griechen und Römer. Zweite Aufl. Leipzig 1879.

JPhP. — Neue Jahrbücher für Philologie und Paedagogik.

KZ. — Kuhns Zeitschrift für vergleichende Sprachforschung.

Listy fil. — Listy filologické.

LSCP. — Leipziger Studien zur classischen Philologie.

M. I. — Řecká a římská metrika. Napsal *Josef Král.* Svazek první (v Praze 1906).

Masqueray P. TMG. — Traité de métrique grecque. Paris 1899.

Müller L. RM.[2] — De re metrica poetarum Latinorum praeter Plautum et Terentium libri septem. Ed. sec. Petropoli et Lipsiae 1894.

NJklA. — Neue Jahrbücher für das klassische Altertum.

NPR. — Neue philologische Rundschau.

Phil. — Philologus.

Plessis F. TM. — Traité de métrique grecque et latine. Paris. 1889.

PrAPhA. — Proceedings of the American Philological Association.

R. — Řecká rhythmika. Napsal *Josef Král.* V Praze 1890.

REG. — Revue des études grecques.

RhM. — Rheinisches Museum für Philologie.

Riemann O.-Dufour M. TRM. — Traité de rythmique et de métrique grecque. Paris 1893.

Rossbach M.[3] = Griechische Metrik mit besonderer Rücksicht auf die Strophengattungen und die übrigen melischen Metra von *A. Rossbach* und *R. Westphal*. Dritte Auflage, bearbeitet von *August Rossbach*. Leipzig 1889 (Theorie der musischen Künste der Hellenen von *A. Rossbach* und *R. Westphal*. Dritte Auflage. III. 2).

SBA. = Sitzungsberichte der philosophisch-philologischen und der historischen Klasse der königl. bayerischen Akademie der Wissenschaften.

Schroeder O Vorarbeiten = Vorarbeiten zur griechischen Versgeschichte. Leipzig und Berlin 1908.

Semitelos D. EM. = *Ἑλληνικὴ μετρική*. *Ἀθήνησιν* 1894.

SPAW. = Sitzungsberichte der königl. preussischen Akademie der Wissenschaften.

TAPA. = Transactions of the American Philological Association.

Ussing J. L. GRM. = Graesk og Romersk Metrik. Kjöbenhaun 1893.

VVDPS. = Verhandlungen der Versammlung deutscher Philologen und Schulmänner.

Westphal R. M.[1] = Metrik der griechischen Dramatiker und Lyriker nebst den begleitenden musischen Künsten. III. Theil. Griechische Metrik nach den einzelnen Strophengattungen und metrischen Stilarten von *A. Rossbach* und *R. Westphal*, Leipzig 1856.

Westphal R. M.[2] = Metrik der Griechen im Vereine mit den übrigen musischen Künsten von *A. Rossbach* und *R. Westphal*. Zweite Auflage. Zweiter Band. Leipzig 1868.

WklPh. = Wochenschrift für klassische Philologie.

Zambaldi F. M. = Metrica greca e latina. Torino 1882.

ZGW. = Zeitschrift für das Gymnasialwesen.

ZÖG. = Zeitschrift für die österreichischen Gymnasien.

Podle kterých vydání jsou spisovatelé a básníci starověcí citováni, o tom v. M. I, str. XI. Hefaistion a scholia k němu, jakož i řečtí metrikové jiní, kteří byli dříve citováni podle vydání *Westphalova* a *Studemundova*, citováni jsou nyní podle stránek a řádků vydání *Maximiliana Consbrucha* (Hephaestionis enchiridion cum commentariis veteribus . . . Accedunt variae metricorum Graecorum reliquiae. Lipsiae 1906). *Bakchylides* citován jest podle vydání *Blassova*, epigramy Kallimachovy podle vydání *Wilamowitzova*, jeho zlomky podle vydání *Schneiderova*.

Ježto nebylo možno k rozborům strof vždy připojovati text (kniha by tím byla velice vzrostla), jest nutno, má-li býti rozborům rozuměno, aby přibráno bylo ku pomoci kritické vydání příslušného básníka, a jeho text se napřed změnil podle kritických poznámek, přidaných k rozborům strof. K rozboru strof Aischylových třeba tedy přibrati kritické vydání *Weckleinovo* (které bohužel má jiné číslování veršů než vydání jiná), k rozboru strof Sofokleových nejlépe jest přibrati vydání *Dindorfovo-Meklerovo*, k rozboru strof Euripidových vydání *Weckleinovo*, k rozboru strof Aristofanových vydání *Leeuwenovo*; k rozboru strof Pindarových *Schroederovo* (z r. 1908), Bakchylidových *Blassovo*. Připomínám zřejmě, že rozdělení v kola bývá často ve vydáních jiné než v těchto rozborech. Při těchto rozborech řazeny jsou strofy Sofokleovy a Euripidovy podle abecedního pořádku jejich dramat, Aristofanovy podle chronologického, Aischylovy podle pořádku dramat, obvyklého v běžných vydáních. V poznámkách kritických znamená hvězdička (*) část rukopisů.

OBSAH.

Oddíl sedmý.

Řady složené.

Oddíl osmý.

Řady smíšené.

Oddíl devátý.

Řady dochmické.

Oddíl desátý.

Strofy smíšené (polymetrické).

Oddíl jedenáctý.

Přehled vzniku a vývoje metrických útvarů řeckých a římských. Způsob jich přednášení.

ODDÍL SEDMÝ.

Řady složené.

§ 26. O metrech složených vůbec.

Metra, jejichž některá kola složena jsou z taktů jednoho druhu rhythmického (na př. daktylů neb anapaestů), jiná z taktů jiného druhu (na př. trochejů neb iambů), slovou složená (*ἐπισύνθετα*, composita).

Pozn. 1. Nauka o řadách složených zachována jest u starých metriků nedokonale. Jména *ἐπισύνθετον* užívá Heř. p. 55, 16 a 50, 18 n. jen při výkladu o známém jednom metru Archilochově (– ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡ ◡ ¦ – ◡ – ◡ – –) a o metru enkomiologickém, a jen z jeho slovního výrazu na druhém místě (*ἔνδοξόν ἐστι ἐπισύνθετον καὶ τὸ διπενθημιμερὲς τὸ ἐγκωμιολογικὸν καλούμενον*) poznáváme, že i některá jiná metra asynartetická, o nichž jedná v tomto oddíle, pokládá za složená, ač se pojem meter asynartetických s pojmem meter složených krýti nemusí (R., str. 128 n.). Scholia A k Heř. p. 152, 19 n. znají 24 metra složená, která vesměs počítají k řadám asynartetickým; srv. i p. 153, 1 n. a 157, 7 n., kde podává se správný výměr metra složeného: *ἐπισύνθετον δὲ τὸ ἐκ διαφόρων ποδῶν συγκείμενον ἀσυμφώνων ἀλλήλοις κατὰ τὴν ποσότητα δισυλλάβων καὶ τρισυλλάβων.* Srv. i Plotiův výklad de metris compositis p. 543, 13 n. Z novějších metriků třeba přihlížeti zvláště k výkladům, které o řadách těch podali *Hermann* H., str. 212 n., El., str. 518 a Ep., str. 188 n., *Boeckh* MP., str. 85 n., který po způsobu starých metriků směšuje je s asynartety, *Westphal* M.², str. 553 a *Rossbach* M.³, str. 365 n., *Christ* M.², str. 563 n., *Gleditsch* M.³, str. 165 n., *Semitelos* EM., str. 501 n., *Zambaldi* M., str. 582 n., *Masqueray* TMG., str. 299 n., *Ussing* GRM., str. 177, *L. Müller* RM.², str. 114 n.

V metrikách novějších nazývají se taková metra také často metry daktylo-trochejskými nebo zkrátka daktylo-trocheji. Název tento nevyskytuje se u starých metriků a vznikl v nové době tehdy, kdy řady anapaestické a iambické pokládaly se nesprávně za daktylské a trochejské s anakrusí; nebo v metrech složených vyskytují se i řady vzestupné. Lépe jest zachovávati starověký název a označovati tato metra jako složená.

Kola z taktů rozličných druhů rhythmických spojoval v metrické celky první Archilochos. Jeho tedy třeba pokládati za vynálezce meter složených, jakož se mu vůbec v starověku přičítají i mnohé jiné novoty metrické a hudební.

Pozn. 2. Jedná o tom Hef. p. 47, 6; Mar. Vict. p. 141, 10 praví o něm v úvodu o asynartetech: quem parentem artis musicae iuxta multiformem metrorum seriem diversamque progeniem omnis aetas canit. Totéž má na mysli snad i Plutarchos de mus. k. 28: *Ἀρχίλοχος .... προσεξεῦρε καὶ τὴν εἰς τοὺς οὐχ ὁμογενεῖς ῥυθμοὺς ἔντασιν.*

Archilochos každému kolu, spojenému s jinými v metrum složené, ponechával volnosti verše, t. j. na jeho konci mohla státi slabika volná a vyskytovati se i průzev. Avšak již v starověku, jak poznáváme z Hefaistiona i metriků římských, bývala kratší kola přes tyto volnosti na svém konci spojována v písmě v jeden verš (*στίχος*).

§ 27. Jednotlivá metra složená.

U Archilocha vyskytují se, pokud můžeme nyní stanoviti ze zlomků jeho básní, tato metra složená.

1. Trimetr iambický a katalektická tripodie daktylská:

⏓ – ⏑ –, ⏓ – ⏑ –, ⏓ – ⏑ –
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⊼.

Arch. frg. 96:

ἐρέω τιν' ὑμῖν αἶνον, ὦ Κηρυκίδη,
ἀχνυμένη σκυτάλη

(opakuje se ve fragm. třikrát); srv. frg. 100, 101. I frg. 99 a 97 jsou asi trosky tohoto metra. Totéž metrum jest u Anakreonta frg. 83.

Pozn. 1. O epodickém druhém kolu daktylském zmiňuje se Hef. p. 22, 1 n. a p. 71, 6 n. při výkladu o kratších verších epodických. V jeho výkladu o verších asynartetických arci tohoto metra složeného není; pojímal je patrně jako dva samostatné verše.

Oba tyto verše byly krátkou strofou, která se podle libosti a potřeby opakovala (srv. Arch. frg. 96).

2. Hexametr daktylský a dimetr iambický:

– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑
⏓ – ⏑ –, ⏓ – ⏑ –.

Arch. frg. 102:
(hexametr chybí)

δύστηνος ἔγκειμαι πόθῳ
ἄψυχος, χαλεπῇσι θεῶν ὀδύνῃσιν ἕκητι
πεπαρμένος δι' ὀστέων:

Hor. epod. 14 a 15:

Nox erat et caelo fulgebat luna sereno
inter minora sidera.

Vyskytuje se také u Ausonia epist. 6 a 18.
I toto metrum jest vlastně strofa, vracející se podle libosti.

Pozn. 2. Ačkoli se tato strofa vyskýtá již u Archilocha a jest asi jeho vynálezem, Diom. p. 529, 12 n. přičítá neprávem původ její Horatiovi (srv. *L. Müller* RM.[2], str. 122). O strofě té vykládá Mar. Vict. p. 171, 13 n., Atil. Fort. p. 304, 3 n. a Ter. Maur. p. 412, 2960 n. V novějších metrikách, zvláště školských, říká se také této strofě metrum pythiambicum I.; pythium nazýval se hexametr (M. I, str. 310 a Mar. Vict. p. 50, 19; 69, 19; Vict. p. 215, 16). I některé metriky vědecké uvádějí toto jméno (*Gleditsch* M.[3], str. 294, *Zambaldi* M., str. 583). U metriků řeckých a latinských a v staré latině a řečtině vůbec toto pojmenování se nevyskytuje a jest patrně původu novověkého; zjistiti, kdo je vytvořil, byla by úloha nevděčná a zbytečná.

3. Trimetr iambický, katalektická tripodie daktylská a iambický dimetr:

⏓ – ⏑ –, ⏓ – ⏑ –, ⏓ – ⏑ –
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⋀ | ⏓ – ⏑ –, ⏓ – ⏑ –.

U Archilocha zachována jest jen část takové strofy (druhý její verš) ve frg. 111:

ἀλλά μ' ὁ λυσιμελής, ὦ 'ταῖρε, δάμναται πόθος.

Úplná strofa jest u Horatia ep. 11:

Petti, nihil me sicut antea iuvat
scribere versiculos, amore percussum gravi.

V novějších metrikách nazývá se tato strofa třetím systémem Archilochovým; druhý verš asynartetický, složený ze dvou kol, nazývá se také podle starých metriků elegiambem. Všecky řady toho systému mají na konci volnost verše, t. připouštějí průzev a slabiku volnou (srv. Hor. ep. 11 v. 6, 10, 14, 24).

Pozn. 3. Hef. p. 50, 14 zmiňuje se o druhém asynartetickém verši té strofy, uváděje výše otištěný příklad z Archilocha; celou strofu uvádí z Horatia Mar. Vict. p. 170, 7 n., Ter. Maur. p. 412, 2966 n. a Caes. Bass. p. 271, 17 n. U Plot. p. 544, 2 nazývá se druhý verš encomiologicum archilochium. Patrně jej nacházeli metrikové i v enkomiích (srv. č. 11); p. 517, 12 n. slove kolon – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – archilochium. Jméno elegiambus vyskytuje se u Mar. Vict. p. 145, 22 n. pro všecky verše, které začínají se kolem verše elegického (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⋀) a končí nějakou řadou iambickou. Třetím systémem Archilochovým nejmenuje se však tato strofa u starých metriků nikde.

4. Archilochův verš (t. j. daktylská tetrapodie a ithyfallikon) a katalektický iambický trimetr:

– ⏕ – ⏕ – ⏕ – ⏑ ⏑ | – ⏑ – ⏑, ⌞ ⌞
⏓ – ⏑ –, ⏓ – ⏑ –, ⏑ – ⌞.

Jest to strofa o třech kolech, nazývaná nyní čtvrtým systémem Archilochovým. Srv. Archilochův frg. 104:

τοῖος γὰρ φιλότητος ἔρως ὑπὸ καρδίην ἐλυσθεὶς
πολλὴν κατ' ἀχλὺν ὀμμάτων ἔχευεν.

Srv. i frg. 105, 106 a 107, v nichž zachován z této strofy pouze první

verš (ve frg. 107 *καὶ βήσσας ὀρέων δυσπαιπάλους, οἷος ἦν ἐφ' ἥβης* jest na konci prvního kola nesměrný daktyl – ᴗ –; srv. R., str. 71).

Hor. carm. I, 4:

> Solvitur acris hiems grata vice veris et Favoni,
> trahuntque siccas machinae carinas.

Za doby, kdy se takové strofy již nezpívaly (tedy na př. u básníků římských), ithyfallikon (původně jistě dipodicky měřené, jako následující trimetr: – ᴗ – ᴗ, ⊔ ⊔) sotva bylo takto pojímáno, nýbrž jako tripodie (– ᴗ – ᴗ – –).

Pozn. 4. O ithyfalliku srv. M. I, str. 257 n. O prvním verši jedná Hef. p. 22, 7 n., kde vykládá o prvním jeho kolu, a p. 49, 25 n., kde v oddílu o asynartetech vykládá o celé strofě. O prvním verši jedná i Caes. Bass. p. 268, 27 n., řka o něm, že někteří nepokládají jej za verš složený, nýbrž za hexametr delší slabiky (t. j. místo konce hexametru – ᴗ ᴗ – – jest v tomto verši konec – ᴗ – ᴗ – –, mající po prvním trocheji přebytečnou slabiku). Totéž má na mysli asi Plutarchos de mus. k. 28: *πρώτῳ δ' αὐτῷ* (t. *Ἀρχιλόχῳ*) *ἀπεδέδοτο καὶ ἡ τοῦ ἡρῴου αὔξησις.* Druhý verš nazývá Caesius Bassus p. 270, 25 archilochium iambicum curtum. Mar. Vict. p. 163, 21 n. a 177, 7 n. nazývá první verš Archilochovým, ježto Archilochos byl jeho nálezcem. I on zná výklad, že verš ten jest hexametr o slabiku delší (heroum perissosyllabes), že tedy není veršem složeným, nýbrž prostým; srv. i p. 164, 2 n., Ter. Maur. p. 411, 2920 n., Atil. Fort. p. 298, 6 n., Plot. p. 544, 19 (nazývá celé metrum logaoedicum archilochium ithyphallicum). V pojednání de metris Horatii p. 306, 9 n. slove první verš alcaicon *ἑπτακαιδεκασύλλαβον*, kterýž výraz arci se hodí jen pro verš Horatiův tam uvedený: Solvitur acris hiems atd., jenž má vskutku 17 slabik. Ale ježto v prvním kolu toho verše mohou se některé daktyly nahraditi spondeji, není nutno, aby měl vždy právě tolik slabik. O strofě té jedná i Diom. p. 519, 28 n.

U Archilocha první kolon vždycky se končí daktylem (někdy i nesměrným; srv. Hef. p. 50, 4 n.). Na ostatních místech může státi i spondej, jenž u Horatia je zvláště hojný v třetím taktu. U Archilocha nebývá ani diaerese po prvním kolu, tak že obě kola prvního verše splývají a dokonce nejsou asynartetická (srv. frg. 104 *τοῖος γὰρ φιλότητος ἔρως ὑπὸ καρδίην ἐλυσθεὶς*). Také nemá první kolon nijaké caesury (srv. frg. 107). U Horatia bývá diaerese po prvním kolu zachovávána přísně; po třetí thesi jeho jest sice vždy konec slova, jako v hexametru, tak že se zdá, jako by Horatius kladl tu podle hexametru caesuru, ale smysl této caesury leckde nepřipouští (srv. carm. I, 4, v. 5, 17, 19). Také by caesura v kolu tak krátkém byla úplně zbytečná (srv. Gleditsch M.[3], str. 294). Arci máme u Horatia jen jednu báseň, psanou touto strofou.

Archilochova verše samotného

– ᴗ ᴗ – ᴗ ᴗ – ᴗ ᴗ – – | – ᴗ ᴗ̲ ᴗ ⊔ ⊔

užívali komikové stichicky; srv. Kratin. frg. 211:

> *χαίρετε πάντες ὅσοι πολύβωτον ποντίαν Σέριφον*

a frg. 325, kde se verš ten třikrát opakuje; dále Arist. frg. 437 (druhý verš je necelý; třeba v něm čísti ἐπίσιτοι m. ἐπισίτιοι).

Diaerese po prvním kolu komikové dbají; průzev na konci prvního kola není dosvědčen. První kolon končí se však vždy spondejsky (arci máme málo dokladů toho verše u komiků). Sklad toho verše byl tedy, jak se zdá, poněkud jiný než u Archilocha (srv. Hef. p. 50, 10 n.).

Z římských básníků užívali stichicky tohoto verše Prudentius, Peristeph. 13 a Boetius, Consol. phil. 5, 5.

5. Anapaestický paroimiakos a ithyfallikon:

⏓ – ⏕ – ⏑ ⏑ – ⏑̲ | – ⏑ – ⏑ ⌞ ⌞
(či ⌞ ⏑ –, ⏑ – ⌞?)

Arch. frg. 76:

Ἐρασμονίδη Χαρίλαε, χρῆμά τοι γελοῖον
ἐρέω, πολὺ φίλταθ' ἑταίρων, τέρψεαι δ' ἀκούων;

srv. i frg. 77—80:

ex litoribus properantes navibus recedunt

(Diom. p. 515, 20).

U Archilocha — arci jest u něho příkladů toho verše málo — zachovává se diaerese mezi oběma koly přísně, poslední slabika paroimiaku jest volná, jako jeho slabika první. Obě kola jsou tedy ve verš spojena asynarteticky, průzvu však mezi nimi není. V druhém taktu paroimiaku bývá místo daktylu spondej. Jak poznáváme z uvedeného dokladu, užíval Archilochos verše toho stichicky.

Pozn. 5. O paroimiaku v. M. I, str. 221 n. a zvláště str. 225. O celém verši jedná Hef. p. 47, 6 n., jenž zřejmě tvrdí, že první ho užil Archilochos; p. 27, 8 nazývá jej tetrametrem. Že v Archilochově frg. 76 nesmí se v prvním taktu uznávati anapaest (ἐρέω), nýbrž že třeba toto slovo čísti synizesí, aby vznikl iamb, tvrdí Hefaistion, dovolávaje se zvyku Archilochova; patrně v jeho básních nenalezl příkladu toho verše s nepochybným počátkem anapaestickým (srv. Hef. p. 27, 8 n.). Dále jedná o tom verši Mar. Vict. p. 124, 1 n., nazývaje jej celý prosodiacum metrum, patrně podle jiného jeho dělení, připomínaného též Hefaistionem, v prosodiakos a katalektický dimetr iambický (M. I, str. 225), ač sám dělí jej způsobem obvyklým: srv. Ter. Maur. p. 380, 1839 n., jenž však ve svých příkladech v prvním taktu má plný anapaest nebo spondej, a Plot. p. 545, 11 n. (nazývá jej prosodiacum hyporchematicum). Diom. p. 515, 19 n. tvrdí, že Varro nazýval to metrum archilochium. Servius p. 466, 8 n. nazývá je také archilochium.

Živý ráz toho verše hodil se velmi dobře k obsahu mnohých básní Archilochových. Po jeho příkladu užívali ho také básníci komičtí. Tak užil ho Aristofanes na konci Vos 1518 n. v písni sborové, při níž tančí tragičtí básníci Karkinové. Verš ten vyskytá se již v předcházející strofě a antistrofě (v. 1519 n. = 1523 n.), rozdělen na dvě samostatná kola, a opakuje se sedmkrát po sobě na konci strof (v. 1528 n.):

στρόβει, παράβαινε κύκλῳ καὶ γάστρισον σεαυτόν.
ῥῖπτε σκέλος οὐράνιον· βέμβικες ἐγγενέσθων.

Užil ho stichicky také Kratinos frg. 30 a 323, Ferekrates frg. 65, Eupolis frg. 236, Eubulos frg. 78 (verš necelý), Difilos frg. 12. Ale u básníků komických diaerese po prvním kolu bývá často zanedbána, místo ní bývá po třetím taktu (v. uvedené verše), a anapaesty prvního kola nebývají nahrazovány spondejem. První takt mívá arci vedle iambu také spondej. Na rozdíly mezi tímto veršem u Archilocha a u komiků ukázal správně již Hefaistion p. 47, 16 n. a verš komiků dělil v prosodiakos a katalektický dimetr iambický

⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – | ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔.

Prosodiakos dělil ionsky (⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –); pro správnost tohoto dělení svědčí úkaz, že stahování obou slabik krátkých v dlouhou ve verši takto děleném se nepřipouští. Srv. o tom M. I, str. 225 a 209 n. Byl to tedy u komiků verš zcela jiný, ionsko-iambický, vhodný pro písně taneční, jenž by ani mezi episyntheta podle toho dělení nenáležel; nebo iamby a ioniky náleží k témuž druhu rhythmickému. Názvy metriků p r o s o d i a c u m a p r o s o d i a c u m h y p o r c h e m a t i c u m týkaly by se verše, děleného uvedeným způsobem, a naznačovaly by správně jeho povahu a způsobilost k písním tanečním; místo uvedené z Aristofanových Vos by pro tento výklad svědčilo.

Pozn. 6. U Kratina ve frg. 10:

Ἐρασμονίδη Βάθιππε τῶν ἀωρολείων

⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓ | – ⏑ – ⏑ – –

a ve fragm. 57 n.:

Λάμπωνα, τὸν οὐ βροτῶν

ψῆφος δύναται φλεγυρὰ δεῖπνον φίλων ἀπείργειν

– – ⏑ ⏑ – ⏑ –

– – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – | – – ⏑ – ⏑ – –

v prvním verši vyskytují se kola velmi podobná paroimiaku a prosodiaku; ve frg. 10 činí s ithyfallikem verš velmi podobný verši složenému, o němž jsme právě jednali. Hef. p. 49, 20 n., uváděje Kratinův frg. 10, přidává, že Kratinos metra Archilochova *Ἐρασμονίδη Χαρίλαε* atd. nezná, ježto je nenapodobuje docela, změniv patrně třetí takt prvního kola z anapaestu v iamb. Ale verš ten není metrum složené, nýbrž asi volné ionské tohoto tvaru:

⏑ – ⏑́ ⏑, – ⏑ – ⏓́ | ⊔ ⏑ –́, ⏑ – ⊔́,

v jehož druhém taktu je nesměrný vzestupný ionik. Svědčí proto i ionská míra druhého verše frg. 57 n.:

– – ⏑́ ⏑, ⊔ ⏑ –́ (nebo – ⏑ – ⋀)

– – ⏑́ ⏑, – ⏑ ⏑ –́ | – – ⏑ –́, ⏑ – ⊔́.

Není to tedy episyntheton, jak soudí na př. *Rossbach* M.³, str. 383.

O daktylotrochejích Archilochových a o otázce, pokud jest Archilochos jich vynálezcem, jednal *A. Hauvette*, Un poète ionien du VIIe siècle. Archiloque, sa vie et ses poésies. Paris 1905, str. 146 n. Oba verše *Ἐρασμονίδη Χαρίλαε* a *Ἐρασμονίδη Βάθιππε* bývaly častěji uváděny ve spisech, týkajících se novějšího sporu o daktyloepitrity: srv. o nich spis *E. Herkenratha*, Der Enoplios. Ein Beitrag zur griechischen Metrik. Leipzig und Berlin 1906, str. 1 n.

Některá metra složená, na př. uvedené pod č. 1., mohla by se měřiti jednotně:

⏓ – ⏑ –, ⏓ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –
– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⋀,

tedy i druhé kolon iambicky; srv. i č. 3. Ale není k tomu dostatečné příčiny. Ještě dále zašel *V. J. Petr* (ve spise mně nepřístupném О ритмическихъ отрывкахъ изъ Оксиринха. Кіевъ 1901; srv. jeho recensi mé Rhythmiky v časopise Гермесъ, 3, 1910, str. 182 n.). Vychází od oxyrrhynžských zlomků Aristoxenových, které připouštějí zastupování dipodií iambických a daktylů (srv. M. I, str. 197), a měří na př. známý verš složený (v. č. 4.).

– ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ | – ⏑ – ⏑, ⊔ ⊔

tak, že tempem vyrovnává daktyl i ditrochej (oba mají poměr taktový týž 2 : 2 a 3 : 3, tedy 1 : 1); dostává takto vlastně z verše toho řadu prostou. To by ovšem nebylo nepřípustno se stanoviska rhythmického, ale je to naprosto zbytečné. Máme nepopíratelné řady složené (srv. zvláště episyntheta níže uvedená), a není naprosto příčiny, abychom je bez nutných důvodů vykládali takovým způsobem. Právě rhythmická rozmanitost těchto řad působí krásu episynthetických strof.

Více meter složených v troskách zlomků Archilochových se nevyskytuje, ani se jich více u metriků nepřipomíná. Archilochova episyntheta, jak patrno, skládají se ze dvou až tří kol, činí buďto jediný verš, opakující se stichicky (v. č. 5), nebo kratičké strofy, opakované podle libosti; skladby, při nichž se jich užívá, jsou tedy monostrofické (R., str. 143). Ale u básníků pozdějších vyskytují se jiné podobné útvary, vymyšlené snad od nich samostatně, někdy vhodné, někdy nevhodné. Jsou to tyto:

1. Hexametr daktylský a trimetr iambický, poprvé v Kritiově frg. 5:

καὶ νῦν Κλεινίου υἱὸν Ἀθηναῖον στεφανώσω
Ἀλκιβιάδην νέοισιν ὑμνήσας τρόποις atd.

Vyskytuje se ta strofa i u básníků anthologie, Hegesippa, Nikaineta a j. (Anthol. Pal. 6, 266; 13, 12; 13, 29). U Horatia jest tato strofa v ep. 16:

Altera iam teritur bellis civilibus aetas,
suis et ipsa Roma viribus ruit.

Jest také u Prudentia Perist. 9. Iambický trimetr jest u Horatia čistý, nepřipouštěje taktů nesměrných. Nepochází-li i toto episyntheton od Archilocha, jest utvořeno podle jiného jeho metra složeného, velmi podobného, uvedeného výše pod č. 2.

Falaikova báseň v Ant. Pal. 6. 27 skládá se z episyntheta uvedeného pod č. 4, hexametru a iambického trimetru. Tento celek činí strofu, jež se ještě jednou opakuje.

Pozn. 7. Jednají o tom episynthetu Mar. Vict. p. 171, 8 n., Ter. Maur. p. 412, 2955 n. a Diom. p. 529, 18 n. V novějších metrikách nazývá se d r u h ý m m e t r e m p y t h i a m b i c k ý m, o kterémž jméně srv. výše pozn. 2.

2. Hexametr a pentametr daktylský s trimetrem iambickým. Vyskytuje se v Simonidově frg. 149:

Ἴσθμια δίς, Νεμέᾳ δίς, Ὀλυμπίᾳ ἐστεφανώθην,
οὐ πλάτεϊ νικῶν σώματος, ἀλλὰ τέχνᾳ,
Ἀριστόδαμος Θράσιδος Ἀλεῖος πάλᾳ.

Vlastní jméno Aristodamos (⏑ – ⏑ – ⏑), kterého nelze užiti v hexametru, jistě způsobilo, že přidán po distichu neobvyklým způsobem trimetr iambický (Hef. p. 60, 3 n.). Srv. Anth. Pal. 13, 13 (poslední verš: *Κυδωνιάτας Κρισίας εἰργάσατο*, kde je v poslední dipodii choriamb místo diiambu).

3. Hexametr, pentametr, dva iambické trimetry a hexametr činí metrum složené v Simonidově frg. 106.

4. Hexametry s jedním nebo několika iambickými trimetry vyskytovaly se v Margitu, přičítaném Homerovi (Hef. p. 60, 2 *ἐν ᾧ* — t. *Μαργίτῃ* — *παρέσπαρται τοῖς ἔπεσι* — t. hexametru — *ἰαμβικά, καὶ ταῦτα οὐ κατ᾽ ἴσον σύστημα.*)

5. Hexametr daktylský a trimetr iambický:

– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –,
⌞_ ⌞_, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⌞_.

Simonides frg. 135:

Ἄνθηκεν τόδ᾽ ἄγαλμα Κορίνθιος, ὅσπερ ἐνίκα
ἐν Δελφοῖς ποσὶ Νικολάδας.

6. Hexametr daktylský a dva dimetry iambické:

– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⌞_ ⌞_, – ⏑ ⏑ – | ⏑ – ⏑ –, ⌞_ Λ̄.

Parmenon v Anth. Pal. 13, 18:

Χάλκεα ἔργα, λέγοισθε θοῆς ἐπινίκια πώλον,
ἥτις κεντρομανῆ λαβοῦσα παῖδα.

7. Trimetr iambický a logaoedická pentapodie:

⏑ – ⏑ –, ⏓ – ⏑ –, ⏓ – ⏑ –.
– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⌞.

Faidimos v Anth. Pal. 13, 22:

Τόξον μέν, ὦ Γίγαντος ὤλεσας σθένος,
ἴσχε βίης, ἑκάεργ᾽ ἀνάσσων.

8. Verš Archilochův (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑⏑ – ⏑ ⏑ | – ⏑ – ⏑ ⌞_ ⌞_) a verš, složený ze dvou kol logaoedických:

⏑ – ⏑ –, – – ⏑ ⏑ – | ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⌞_ Λ̄.

Simonides nebo Bakchylides v Anth. Pal. 13, 28:

Πολλάκι δὴ φυλῆς Ἀκαμαντίδος ἐν χοροῖσιν Ὧραι
ἀνωλόλυξαν κισσοφόροις ἐπὶ διθυράμβοις.

9. Trimetr iambický a hexapodie logaoedická:

⏓ – ⏑ –, ⏓ – ⏑ –, ⏓ – ⏑ –,
⏓ – ⊔, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔.

Theokritův epigr. 16:

Θᾶσαι τὸν ἀνδριάντα τοῦτον, ὦ ξένε,
σπουδᾷ, καὶ λέγ' ἐπὴν ἐς οἶκον ἔνθῃς.

10. Tetrametr trochejský, katalektický prosodiakos (v. M. I, str. 213), trimetr iambický a opět týž prosodiakos:

– ⏑ – ⏓, – ⏑ – ⏓ | – ⏑ – ⏓, – ⏑ ⊔
⏒ –, ⏑ ⏑ –, ⊔
⏓ – ⏑ –, ⏓ – ⏑ –, ⏓ – ⏑ –
⏒ –, ⏑ ⏑ –, ⊔.

Theokritův epigr. 17:

Ἅ τε φωνὰ Δώριος χὠνὴρ ὁ τὰν κωμῳδίαν
εὑρὼν Ἐπίχαρμος,
ὦ Βάκχε, χάλκεόν νιν ἀντ' ἀλαθινοῦ
τὶν ὧδ' ἀνέθηκαν.

Tato strofa v uvedeném epigramu se jednou opakuje, a celý epigram ukončen jest jakousi epodou, skládající se z prvních dvou veršů strof.

11. Katalektická tripodie daktylská a katalektický dimetr (nebo akatalektická tripodie) iambická:

– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⊼ | ⏓ – ⏑ –, ⊔ ⊼.

Alkaios frg. 88:

Ἦ ῥ' ἔτι Δινομένῃ τῷ τ' Ὑρραδήῳ
τάρμενα λαμπρὰ κέοντ' ἐν Μυρσινήῳ.

Druhý verš jest porušen (*κέατ'* ruk).
Anakr. frg. 64:

Ὀρσόλοπος μὲν Ἄρης φιλεῖ μεναίχμην.

Pozn. 8. Hef. p. 50, 18 n. nazývá tento verš, jehož se užívá patrně stichicky, episynthetem a uvádí vedle dvou příkladů výše otištěných i jeho jméno *ἐγκωμιολογικόν*. Plot. p. 543, 26 n. nazývá jej metrum encomiologicum stesichorium patrně podle metriků, kteří verš ten našli u Stesichora. Uvádí latinský doklad (jistě schválně sestrojený): mollibus in pueris aut in puellis; srv. Serv. p. 466, 11. Jak soudí *Christ* M.², str. 569, verš ten slove proto tak, že se ho užívalo v enkomiích. Výklad zajisté správný. Verš podobný vyskytoval se i jinde; na př. u Sapfy frg. 56:

χρυσοφάην θεράπαιναν Ἀφροδίτας

a u Anakr. frg. 65:

οὔτε γὰρ ἡμετέρειον οὔτε καλόν,

v Arist. Míru 805, Sof. OT. 1089 *οὐ τὸν Ὄλυμπον ἀπείρων, ὦ Κιθαιρών*, patrně všude jako část strof.

Ale tu jest skládán jinak; nemá po tripodii daktylské diaerese a není patrně vůbec episynthetem, nýbrž volným veršem ionským. Jednal o něm

F. Hanssen, Das enkomiologische Metrum (Phil. 51, 1892, str. 231 n.). Na str. 244 měří verš ten ionsky: – ⏑ ⏑ –́, ⏑ ⏑ – –́, – ⏑ – –́, jistě správně. Nesprávně měří jej *Masqueray* TMG., str. 306 n.: –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⌞́ | ⏑ –́ ⏑ ⌞ –́, t. j. tak, jako skutečné episyntheton, výše uvedené. Ježto Hefaistion verše Alkaiovy a Anakreontovy výše uvedené zřejmé pokládá za složené, třeba je snad měřiti jinak, jak již bylo naznačeno. Bylo jich asi užíváno stichicky: jméno *μέτρον ἐγκωμιολογικόν* ani se na ně nehodí, nýbrž dáno jim bylo teprv u metriků podle podobného, ale přece rozdílného verše, jenž se vyskytoval v enkomiích.

Že tento verš složený lze nazývati také elegiambem, vyplývá z pozn. 3. a míst tam uvedených.

12. Archilochův verš a verš falaecký (⏓ – ⌞, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⌞): srv. Kallimachův epigr. 40 Wil.:

Ἱερίη Δήμητρος ἐγώ ποτε καὶ πάλιν Καβείρων
ὦνερ, καὶ μετέπειτα Δινδυμήνης.

13. Verš falaecký a Archilochův; srv. Theokr. epigr. 18:

Ὁ μικκὸς τόδ' ἔτευξε τᾷ Θραΐσσᾳ
Μήδειος τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τᾷ ὁδῷ κἠπέγραψε Κλείτας.

V prvním kolu druhého verše jest na konci nesměrný daktyl.

14. Archilochův verš, akatalektický a katalektický trimetr iambický. Srv. Theokr. epigr. 19:

Ἀρχίλοχον καὶ στᾶθι καὶ εἴσιδε τὸν πάλαι ποιητάν,
τὸν τῶν ἰάμβων, οὗ τὸ μυρίον κλέος
διῆλθε κἠπὶ νύκτα καὶ πρὸς ἀῶ.

15. Dva katalektické dimetry iambické a verš Archilochův:

⏓ – ⏑ –, ⏓ – ⌞ | ⏓ – ⏑ –, ⏑ – ⌞,
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ | – ⏑ – ⏑, ⌞ ⌞.

Srv. Kallimachův epigr. 39:

Δήμητρι τῇ Πυλαίᾳ, τῇ τοῦτον οὐκ Πελασγῶν
Ἀκρίσιος τὸν νηὸν ἐδείματο, ταῦθ' ὁ Ναυκρατίτης.

16. Paroimiakos, katalektický dimetr trochejský, katalektická tripodie daktylská, dimetr iambický, tetrametr iambický dikatalektický:

⏓ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ | – ⏑ – ⏑, – ⏑ ⌞,
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⋀ | ⏓ – ⏑ –, ⏓ – ⏑ –,
⏓ – ⏑ –, ⏑ – ⌞, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⌞.

Simonidův frg. 158:

τίς εἰκόνα τάνδ' ἀνέθηκεν; Δωριεὺς ὁ Θούριος·
οὐ Ῥόδιος γένος ἦν; Ναί, πρὶν φυγεῖν γε πατρίδα,
δεινᾷ γε χειρὶ πόλλ' ἔρξας ἔργα καὶ βίαια.

V posledním verši psalo se i *πολλὰ ῥέξας*, čímž vzniká obyčejný tetrametr iambický.

17. Hexametr daktylský a iambeleg, t. j. dimetr iambický a katalektická tripodie daktylská:

— ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — —,
⏓ — ⏑ —, ⏓ — ⏑ — | — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⊼.

Známe toto složené metrum jen z Horatiovy ep. 13:

Horrida tempestas caelum contraxit et imbres
nivesque deducunt Iovem; nunc mare nunc siluae.

Pozn. 9. Jméno ἰαμβέλεγος vyskytuje se již u Hef. p. 51, 3 pro verš ⏓ — ⏑ — ⏒ | — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ —, pro něhož doklady uvádí Hefaistion z Pindara řka, že se ho užívá jen porůznu. Že iambeleg je každý verš, v němž po iambickém kolu následuje jedno kolon pentametru, kdežto v elegiambu je tomu opačně, tvrdí Mar. Vict. p. 145, 24 n. Plot. p. 543, 20 nazývá tak verš, uvedený Hefaistionem. O celém tom metru vykládá Mar. Vict. p. 170, 31 n. a Ter. Maur. p. 413, 2976 n.; také Diomed. p. 529, 5. Mar. Vict. p. 81, 20 n. nazývá kolon ⏑ — ⏑ —, ⏑ — ⏑ — a r c h i l o c h i u m, jako Plot. p. 517, 12 n. kolon — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ —. Archilochovým systémem, a dokonce d r u h ý m, jak bývá toto metrum nazýváno v novějších metrikách, nejmenuje se však, pokud vím, nikde.

Všecky tři řady toho metra mají na konci volnost verše, totiž připouštějí slabiku volnou a průzev; o hexametru rozumělo by se to samo sebou, ale máme toho zřejmé doklady i pro verš druhý (srv. Hor. ep. 13, v. 8, 10, 14). Průzev arci není v té básni doložen.

Archilochovým nazývá se tento systém patrně proto, že se velmi podobá jinému systému, doloženému z Archilocha a skládajícímu se z iambického trimetru a verše, docela podobného druhému verši tohoto systému, jen že obě kola jsou v něm přehozena (v. Archilochových meter složených č. 3 na str. 3).

Pozn. 10. Caes. Bass. p. 271, 17 n. tvrdí zřejmě, že iambeleg přehozením obou kol Archilochova elegiambu utvořil Horatius, a snad je tedy nález tohoto pěkného metra jeho zásluhou (*L. Müller* RM.², str. 117 n.). Srv., co o té otázce vyložil *W. Christ*, Horatiana (SBA. 1893, I, str. 116 n. Metrisches zu Horaz, zvláště str. 131 n.), jenž soudí, že Horatius ve svých epodách vůbec se držel metrických vzorů Archilochových. Jednal o té věci již *J. S. Rosenheyn*, Ist Horaz Erfinder neuer Versmasse? (JPhP. I. Supplembd., 1831, str. 379 n.), jenž arci tvrdil, že Horatius žádného metra sám nenalezl. Diomedes v oddíle de metris Horatianis p. 518, 25 n. praví sice, že Horatius osm meter složil sám; ale c o m p o n e r e znamená prý u Diomeda ‚napodobiti'. Horatius je tedy skládal podle vzoru řeckého a nenalezl a n i j e d n o h o. To zdá se stanovisko ukvapené.

Podle podaného výkladu jsou metra složená buď verše kladené stichicky, buď strofy malého rozměru, zpravidla o třech až čtyřech kolech, jejichž takty náleží velkou většinou mezi takty *γένους ἴσου* a *διπλασίου*. Takty *γένους ἡμιολίου* se v nich nevyskýtají, zřídka také jsou v nich kola z taktů různých druhů rhythmických, tedy tak řečená logaoedická. Složená metra Archilocha samého, jenž je zavedl první, jsou velmi prostá a krátká; teprve jeho napodobitelé skládají strofy delší čtyř kol a připouštějí v nich i kola logaoedická. Jednotlivá

kola v těchto metrech mívají volnost verše; nejsou tedy, až na řídké výjimky, spolu těsně spojena a náleží mezi řady asynartetické. Rozvádění a stahování slabik dlouhých a krátkých připouští se v nich celkem v témž rozměru, jako v metrech prostých, ale stahování v slabiky trojdobé nebo i vícedobé (τονή) není v nich obvyklé, nehledíme-li k některým episynthetum pozdější doby; hojná jest arci katalexe na konci kol. Úkaz ten souvisí s tím zjevem, že skládají se tato metra většinou z řad velmi obvyklých, jež tony nepřipouštějí (hexametru, dimetru a trimetru iambického atd.).

§ 28. **Daktyloepitrity (volné ioniky).**

V novějších metrikách vykládá se, jak jsme již poznali, o episynthetech jakožto o metrech daktylo-trochejských, ježto řady anapaestické a iambické špatným dělením v takty (oddělováním anakruse) zahrnují se po starém způsobu v řady daktylské a trochejské a k nečetným pozdějším episynthetům s koly jinými (na př. logaoedickými) se nehledí. Podobně vykládá se, jak jsme právě poznali, v novějších metrikách o s t r o f á c h daktylo-trochejských. Shledali jsme již při rozboru strof prostých, že i strofy prosté obsahují často alloiometrické řady; lze je pokládati za prosté jen proto, že tyto řady alloiometrické jsou nečetné a podstatně neruší vlastního jednotného rázu strof. Je-li však těchto alloiometrických kol v strofě poměrně mnoho, vzniká strofa, složená z kol o taktech různých rodů rhythmických, tedy strofa, která jest docela obdobna metrům složeným. Že hranice mezi takovými strofami složenými a strofami prostými, připouštějícími sem tam i kola alloiometrická, nemůže býti vytčena přesně, jest samozřejmo, leda bychom chtěli za strofu složenou pokládati každou strofu, která má třeba jen jedno kolon cizorodé, ač její vlastní ráz (na př. daktylský, trochejský) jest jasný a nepochybný.

Vykládati však na tomto místě, jak to činí na př. ROSSBACH M.[3], str. 386 n., o složených strofách daktylo-trochejských, nezdá se mi vhodno; zvláště těžko lze jednati o těchto strofách u lyriků, ježto z nich máme skoro jen holé trosky, z nichž o skladu celé strofy těžko lze souditi. Strofy takové jsou jen jednou částí všech strof smíšených (jsou na př. i smíšené strofy iambicko-trochejské, trochejsko-paionské a j.), a výklad o nich náleží tedy do zvláštního oddílu o strofách p o l y m e t r i c k ý c h, t. takových, v nichž kola z taktů různých druhů se střídají. MASQUERAY TMG., str. 312 n., vykládá vskutku při oddílu o daktylotrochejích také o strofách iambo-trochejských, ač se výklad o těchto strofách do tohoto oddílu málo hodí. Také se tyto strofy v lecčems od vlastních episynthet značně liší (na př. hojnějším rozváděním slabik dlouhých a častým připouštěním tony). Není vůbec správno, zařazovati tyto strofy mezi metra složená, třeba byly mezi těmito metry i nepochybné, arci krátké strofy. Název těch meter pochází od metriků, kteří se o rozbor zpívaných rozsáhlejších strof lyrických a dramatických vůbec nestarali, ježto jim šlo jen o metrický výklad řad, po případě systémů a strof, později pouze přednášených, neboli, jak se vyjadřovali, o m e t r a,

která dělili na prostá, složená a smíšená (R., str. 123 n.); není tedy správno vykládati v tomto oddíle o rozboru zpívaných strof, které metrikové sami pod pojem metra nezahrnovali.

Vedle strof daktylo-trochejských uznávala se v metrikách i zvláštní odrůda těchto strof, zvaná strofami *daktylo-epitritickými*. Jsou to strofy, ve kterých se vyskytují řady, složené na první pohled z kol daktylských nebo anapaestických, hlavně tripodických, a kol trochejských nebo iambických, jež mají zpravidla na příslušných místech takty nesměrné (– ⏑ – –, – – ⏑ –), zdánlivě tedy sedmidobé, a nazývají se proto neprávem *epitrity* (R., str. 90). Ovšem mají tyto strofy proti řadám složeným, episynthetům, některé volnosti, kterými se od nich liší, zvláště jsou v nich kola daktylská a anapaestická, trochejská a iambická spojena velmi těsně, nikoli položena asynarteticky vedle sebe, jak to bývá v episynthetech. V troskovitých zlomcích rhythmiků neděje se o způsobu jich měření a výkladu zmínky, a metrikové, kteří vůbec k strofám nehledí, rovněž se o nich nezmiňují. Výklad strof těchto zakládá se tedy v novějších metrikách na holých domněnkách, a již proto jest nezbytno zmíniti se o nich šíře.

G. Hermann v H. (z r. 1799) mluví sice v oddíle »Von den strophischen Versen«, str. 231 n. mnoho o rozdělování strof ve verše, ale rozboru strof daktylo-epitritických nepodává. Učinil však tak rok před tím v Commentatio de metris Pindari (Pindari carmina vol. III, iterum curavit Chr. Gottl. Heyne, Gottingae 1798), str. 177 n., zvláště pak v části druhé na str. 235 n. Hermann vykládá na str. 213 n. o tom, že Pindaros řady trochejské mísil s daktylskými (na př. –́ ⏑ – | –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, –́ ⏑ – – | –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – | –́ ⏑ – ⏒ a j.), iambické s daktylskými (– –́ ⏑ – ⏒ | –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓; str. 217 n.), daktylské s kretickými (–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓ | –́ ⏑ –; str. 223 n.) a trochejskými (–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒ | –́ ⏑ – ⏑ ⏓; str. 226 n.), anapaestické s kretickými a trochejskými (⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – – | –́ ⏑ –, – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – | –́ ⏑ – –; str. 229 n.), a podle toho také na str. 235 n. rozkládá jednotlivé strofy, nyní zvané daktylo-epitritické. Ačkoli však Hermann tohoto názvu neužívá, vskutku uznává v těchto strofách Pindarových řady *složené*, kteréž rozkládá, jak vidno z jeho přízvuků rhythmických (iktů), v kola, složená z taktů různých druhů.

Hermann nazval později v pojednání De dialecto Pindari observationes z r. 1809 (Opuscula I, 1827, str. 245, zvláště str. 262 n.) strofy ty *dorskými* na rozdíl od *aiolských* strof logaoedických, a to proto, že Pindaros Ol. 3, 6 n. melodii k tomuto epinikiu složil toninou dorskou (*Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ*).

Vlastním zakladatelem novější nauky o těchto strofách jest A. Boeckh, Über die Versmasse des Pindaros, Berlin 1809 (Museum der Alterthumswissenschaft II, 1808, str. 167 n.). Boeckh zabývá se v článku tom kriterii, podle nichž třeba text Pindarův děliti ve verše (str. 190 n.) — jsou to slabika volná a průzev (str. 192) —, a dokazuje, že Pindaros na konci verše slov nedělí (str. 207 n.). Na str. 318 n. jedná o řadách *složených* u Pindara, jak to učinil později i v MP. Při vyrovnávání nestejných taktů v těchto řadách, a zvláště při míře tak

řečeného kyklického daktylu, v nich se vyskytujícího, držel se tuto mínění Apelova (srv. R., str. 101 a 103), které později zavrhl.

Soustavněji vyložil Boeckh své mínění v MP, str. 280 n. (De rhythmis Doriis). Pindarovy strofy, řečené daktylo-epitritické, nazývá podle příkladu Hermannova pro jejich ráz, upomínající na vážný a mužný ráz kmene dorského, d o r s k ý m i. Jejich řady složeny jsou podle něho z vážných daktylů a dipodií trochejských, jejichž druhý takt bývá zpravidla nesměrný; zřídka místo této dipodie stojí kretik. Dvouslabičnou anakrusi mívají tyto řady velmi zřídka, častěji však dlouhou jednoslabičnou, jež nenahrazuje se v řadách daktylských krátkou anakrusí nikdy, v trochejských zřídka. Řady antispastické, dochmijské, logaoedické, delší řady anapaestické, tripodie trochejské a podobné lehčí řady tohoto způsobu zavrhují strofy ty skoro docela, připouštějíce je jen velikou výjimkou. Boeckh tedy až na skrovné výjimky alloiometrických řad v těchto strofách nepřipouští. Base je řídká, rozvádění slabik dlouhých není časté (str. 280 n.).

Daktylské řady jsou z největší části tripodie, zřídka dipodie, tetrapodie a pentapodie; nikdy nejsou akatalektické, často katalektické in disyllabum. Řady daktylské, katalektické in syllabam, mají podobu choriambu: – ◡ ◡ – m. – ◡ ◡ – ◡ ◡ (str. 281 n.).

Jednotlivé spondeje, vyskytující se na začátku nebo na konci takových řad složených, kladl Boeckh na roveň ditrochejům (⊔ ⊔); srv. jeho praefaci k scholiím Pindarovým v Pindari opera, tom. II (Lipsiae 1819), str. XXXXVIII.

Boeckh ukazuje zvláště k tomu, že leckde stojí v těchto řadách krátká slabika místo očekávané dlouhé. Odchylky ty vykládá jednak obtížemi, které činila básníku jména vlastní, jednak je odstraňuje: pokládá na př. slabiky krátké za zdloužené následující hláskou plynnou, jako tomu bývá u Homera (srv. *Αἰ̄όλον, δὲ̄ νέφος* a j.); takové zdloužení jest prý častější v thesi než v arsi. Pindaros však nechtěl tyto krátké vlastně dloužiti, nýbrž pokládal je za střední mezi dlouhou a krátkou, ale za bližší krátké (str. 283; srv. o všem tom i str. 161 n.).

Řadu

–́ ◡ ◡ – ◡ ◡ – – | –́ ◡ – – | –́ ◡ ◡ – ◡ ◡ –

dělil Boeckh v akatalektickou tripodii daktylskou, epitrit a katalektickou tripodii daktylskou, pokládal ji tedy první za d a k t y l o - e p i t r i t i c k o u.

Pozn. 1. O tom, jak *Boeckh* a jiní před ním i po něm hleděli vyrovnávati daktyly v těchto řadách s trocheji, vyloženo bylo obšírně v R., str. 102 n. (srv. zvláště str. 105 n.).

G. Hermann El. str. 647 n. opakoval stručně své dřívější zásady o daktyloepitritech. Vyžadoval však v těchto metrech spondeje v druhém taktu dipodií trochejských (– ◡ – –), pokládaje slabiku krátkou na konci dipodie (– ◡ – ◡) za výjimku a za jakousi vadu rhythmu (str. 649). Snáze lze prý ji snésti na konci kola a před následující řadou kretickou (na př. – ◡ – –, – ◡ – ◡, – ◡ –); není-li těch omluv, soudil, že místo jest porušeno, jak vyložil již v pojednání De metrorum quorundam mensura rhythmica dissertatio r. 1815 (srv. Opusc. II, Lipsiae 1827,

str. 105 n., zvláště str. 109 n.). V tom pojednání zavrhl také Boeckhovo vyrovnávání daktylů a trochejů v těchto řadách, ježto by jím v druhém taktu ditrocheje – ᴗ – – vznikal poměr epitritický ($\frac{12}{7}$: $\frac{9}{7}$ = 4 : 3; srv. R., str. 106 a 72). Druhý takt trochejské dipodie i při své nesměrnosti má podle něho touž míru, jako první (str. 114 n.). V připouštění slabik krátkých na konci trochejských dipodií Hermann postavil se v El., str. 650 n. na stanovisko rozhodnější než dříve v uvedeném pojednání, neschvaluje na př. ani omluvy z užívání jmen vlastních. Totéž vykládá stručněji v Ep., str. 228 n.

Hermann ještě později r. 1824 v článku De epitritis Doriis dissertatio (Opusc. III, str. 83 n.) obracel se proti Boeckhovu vyrovnávání daktylů a trochejů v řadách složených, zavrhuje právem epitritický poměr v druhém taktu ditrocheje, stanovený Boeckhem. Řada trochejů měla býti podle něho klidnějším zakončením předcházející řady daktylské; proto připouštěn v druhém taktu ditrocheje těžší spondej. Ditrochej má prý silnější iktus na druhém taktu (tedy ⊥ ᴗ ⊥̈ –), kdežto předcházející hojné tripodie daktylské mají tři ikty (⊥ ᴗ ᴗ ⊥ ᴗ ᴗ ⊥ –; str. 96). Těmto třem iktům daktylské tripodie rovnají se podle Hermanna dva ikty dipodie trochejské, z nichž druhý jest právě proto, aby v celé řadě udržena byla rovnováha, silnější. Hledíme-li k tempu celé řady, má prý ditrochej trvání 12 dob, jako τροχαῖος σημαντός, tedy tolik, kolik tripodie daktylská.

Pozn. 2. V recensi dissertace *A. Feussnerovy*, De antiquorum metrorum et melorum discrimine. Hanoviae 1836 (JPhP. 1837, 19, I. Heft, str. 378), vrátil se Hermann znova k této otázce.

Hermann dotkl se tu otázky, o které bylo později mnoho jednáno, kterak totiž vyložiti ono podivné spojení tripodií daktylských a dipodií trochejských, nestejné váhy, v tétéž řadě. Choriamby a kretiky, vyskytující se sem tam v těchto řadách, Hermann pokládá za katalektické řady daktylské a trochejské (– ᴗ ᴗ – ⊼, – ᴗ – ∧). Jednotlivé spondeje na počátku a na konci těchto řad kladl Hermann v tomto pojednání také na roveň ditrocheji, podle jeho mínění dvanáctidobému (str. 96). Ježto spondej je příbuzný daktylu, je prý v epitritech těchto řad daktylský rhythmus zmírněn rhythmem trochejským (dactylicum genus trochaico emollitum; ib. str. 96). Proti těmto výkladům hájil své staré stanovisko Boeckh v pojednání De Doriis epitritis v Index lect. aest. Berolini z r. 1825 (Opusc. IV, str. 213 n.).

V A. Rossbachově a R. Westphalově Griechische Metrik nach den einzelnen Strophengattungen und metrischen Stilarten, Leipzig 1856, str. 382 n. jest dobře ukázáno k tomu, že nebyly asi všecky tyto strofy skládány tóninou dorskou; proto zaveden tu pro ně po prvé výraz strofy daktylo-epitritické, kterýž se ujal a zachovával až do nejposlednějších let. Jejich výklad těchto strof shoduje se s obšírnějším výkladem v druhém vydání této knihy; proto hledíme k tomuto výkladu pozdějšímu. Co do míry těchto řad, kloní se tu skladatelé (str. 404) k mínění, že daktyly třeba měřiti kyklicky, trojdobě, jako trocheje. Že se i v těchto strofách uznává eurhythmie způsobu Rossbachova, stačí připomenouti (srv. R., str. 151 n.).

Ve Westphalově M.[2], str. 592 n. pokládají se rovněž za hlavní živly těchto strof ditrochej tvaru – ⏑ – – a daktylská tripodie tvaru – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –. Na konci verše, ale také uprostřed verše, může býti poslední slabika těchto řad i krátká (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ a – ⏑ – ⏑). Nikdy nekončí se prý tripodie daktylská daktylem, často však bývá, jako ditrochej, katalektická (– ⏑ –, – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –). Ale vedle toho vyskytuje se podle Westphala v těchto strofách i daktylská tetrapodie týchž tvarů, podobně dipodie a pentapodie, a na začátku nebo na konci řady složené i jednotlivý spondej, jenž na konci verše bývá zastoupen i trochejem. Tento spondej má slabiky delší dvou dob, jak soudil již Boeckh a Hermann. Mimo to vyskytují se v těchto strofách sem tam i alloiometrické řady logaoedické a trochejské ithyfalliky. Rozvádění v daktylech a trochejích připouští se velice zřídka (str. 595 n.), stahování daktylů skoro nikdy, jen velikou výjimkou několikrát u Euripida a básníků pozdějších. Poměrně zřídka bývá před těmito řadami anakruse, častěji dlouhá. Třikrát vyskytuje se před spondejem dvojitá anakruse, takže vzniká ionik (⏑ ⏑, – –); anakruse bývá však i před daktyly, trocheji a řadami alloiometrickými (str. 596 n.). Katalexe vyskytuje se hlavně na konci veršů; arse na konci řad akatalektických (patrně na konci dipodií trochejských) má býti dlouhá, bývá však často i krátká, jak poznal již Boeckh (v. výše str. 14). Katalexe uprostřed složeného verše je poměrně řídká (na př. – –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ | –́ ⏑ – – –́ ⏑ –). Srv. o tom všem str. 599 n.

Všecky tyto zásady přejímá r. 1889 i Rossbach M.[3], str. 404 n. Výklad starší probral jen důkladněji, nepřidávaje mnoho nového. Nové jest na př. jeho tvrzení (str. 407), že alloiometrické řady vyskytují se jen na začátku nebo na konci periody.

O vyrovnávání různých taktů těchto řad složených jednal Westphal, jenž se zprvu klonil k míře Apelově (R., str. 104), obšírně na str. 603 n. Sám (srv. str. 609 n.) měří ditrochej – ⏑ – – osmidobě, tak že se rovná úplně dipodii daktylské (poměr taktový má 4 : 4).

– ⏑ – –

$\frac{8}{3}$ $\frac{4}{3}$ 2 2

a míní, že toto učení je docela ve shodě s theorií Aristoxenovou. Trochejská dipodie je v těchto řadách *ποὺς σύνθετος ὀκτάσημος* ($\frac{4}{4}$ takt), jako daktylská dipodie. Týmž taktem měří i daktylské tetrapodie a pentapodie; pro daktylské tripodie uznává však takt $\frac{3}{2}$ (*ποὺς δωδεκάσημος γένους διπλασίου*; str. 614 n.), tak že by v těchto strofách byla často změna taktu $\frac{4}{4}$ v $\frac{3}{2}$.

Většinou převládají arci v těchto strofách takty $\frac{4}{4}$ (*ποὺς ὀκτάσημος*), t. daktyly, spondeje, dipodie trochejské, které se spojují v tetrapodie a dipodie. Westphal totiž tripodie daktylské tvaru – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – nebo – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – měří –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏗́ –́ a –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏗́ ⋏, po případě –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏗́ –, tak že mu vzniká tam, kde řada nekončí se plným slovem, slabika osmidobá: na př. v Pind. Pyth. 1, 9 *ἀενάου πυρὸς· ἐν — δει* . . . a j. str. 641 n.). Leckde však (str. 645) končí se daktylská tripodie, jež jest podle něho rhythmickou tetrapodií, trochejem; na př. Pind. v Pyth. 1, 6 *ἀγησιχόρων ὁπόταν προοιμίων* ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ |

– ◡ –. Na str. 645 n. uvedeno celkem dosti podobných příkladů z Pindara. Takové tripodie příčí se míře tetrapodické. Westphal měří je však přece tetrapodicky. Kde tu na konci tripodie je konec slova, měří – ◡ ◡ – ◡ ◡ ⊔ ⩘ ◡ | – ◡ –, ba i kde konce slova není (na př. u Pind. Ol. 8. 21 Ἀλκιμέδοντα δὲ πὰρ Κρόνου λόγῳ: – ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡ | – ◡ –), má dle něho konečný trochej přece míru osmi dob (these $\frac{16}{3}$, arse $\frac{8}{3}$ dob základních).

Jednotlivé spondeje, vyskytující se v těchto řadách, Westphal (str. 647) klade na roveň daktylské tripodii, pokládá je tedy za šestnáctidobé: – – ⊔ – ⩘ nebo, nekončí-li se spondejem slovo, – – – –.

Dipodie trochejská (– ◡ – –), měřená osmidobě, v níž i druhý takt spondejský i první trochejský má po čtyřech dobách (první tím, že jeho dlouhá these jest delší dvou dob, jako jeho krátká arse delší jedné doby: str. 648 n.), způsobuje prý v řadách těch, jinak vážných a klidných, jakýsi nepokoj.

Poznáváme, že Boeckhova a Westphalova theorie o daktylo-epitritech jest v podstatě stejná. Jest sice dosti složitá a obsahuje některé výklady povážlivé, jež dávaly příčinu k dalším rozpravám, ale celkem se přijímala a schvalovala až do nejnovější doby, jak patrno z výčtu jednotlivých pojednání, otázky té se týkajících, který tuto následuje. Badatelé rozcházeli se téměř jen při způsobu, jakým třeba různé takty těchto řad vyrovnávati.

Ludwig Bellermann, De metris Sophoclis veterum rhythmicorum doctrina explicandis (Zu der öffentlichen Prüfung der Zöglinge des Berlinischen Gymnasiums zum grauen Kloster . . . ladet . . . ein der Direktor Dr. Friedrich Bellermann, Berlin 1864), str. 20 n. pokládal podle Boeckha daktyly v těchto řadách za trojdobé, jako trocheje, ač se nevyslovuje o trvání jednotlivých slabik dosti rozhodně: staří prý o míře slabik toho daktylu snad nestanovili nic určitého, nýbrž přenechávali každému, aby si doby rhythmické na jednotlivé slabiky rozděloval podle svého citu a úsudku.

Walter Berger, De Sophoclis versibus logaoedicis et epitriticis (Diss. Bonnae 1864), jedná na str. 41 n. o daktylo-epitritických strofách Sofokleových, děle je na tři druhy. Rozvrhuje jejich řady obvyklým způsobem na kola daktylská a trochejská (kola anapaestická a iambická mění arci v sestupná uznáváním anakruse). Pojednání jeho neobsahuje však nijakých nových hledisk.

J. H. H. Schmidt, Die Kunstformen der griechischen Poesie und ihre Bedeutung, Leipzig II. 1869, str. 80 n., vrátil se na stanovisko Vossovo a Lehrsovo (srv. R., str. 102 n.). Měřil v těch řadách trocheje čtyřdobě, tak že vznikaly částečně takty triplasické; na př.

– ◡, – – – ◡ ◡, – ◡ ◡, – –
3:1, 2:2 2:2 2:2 2:2.

Podobně činil skoro současně Moriz Schmid v Pindars Olympische Siegesgesänge, Jena 1869, str. IV. Že je stanovisko to nesprávné, bylo vyloženo již v R., str. 103 n.

G. Dindorf, De metris poetarum scenicorum (Poetarum scenicorum Graecorum . . . fabulae, ed. V., Lipsiae 1869), str. 50 n. soudí,

že některé strofy daktylo-trochejské, zvláště kde řady končí se kolem – ⏑ ⏑ – ⏑ – –, jsou vlastně choriambicko-iambické (byl tedy na stopě správnému výkladu), jinak však uznává, pokud lze souditi z jeho stručných slov, obyčejný výklad za správný.

W. Christ, Beiträge zur Metrik der griechischen Lyriker und Dramatiker (SBA. 1869, I. Band, str. 441 n.), jedná na str. 459 n. i o tom, jak měřiti daktyl vedle trochejů v řadách složených a smíšených, a zaujímá v té otázce stanovisko dosti nerozhodné. »Kyklický« daktyl v takových řadách neměl přesně trvání tří dob. Rychlý daktyl v daktylo-epitritech byl prý blízký pomalému trocheji; proto prý i choriamb může v těchto řadách státi vedle kretiku (str. 470 n.). Patrně chce Christ vyrovnávati takty ty tempem, ale vyslovuje se příliš opatrně a nerozhodně.

Jasnější jest Christův výklad z r. 1879 v M.², str. 577 n. Epitrit, vlastně retardovaný ditrochej, vyskytující se v těchto řadách, měří ⊔ ⏑ – –, tedy docela po způsobu Vossově, Lehrsově a J. H. H. Schmidtově (str. 578). Daktylo-epitrity, v nichž vedle epitritů vyskytuje se hlavně vážná daktylská tripodie, zvaná u starých metriků ῥυθμὸς ἐνόπλιος, nalezl podle daktylů trochejských řad Archilochových Stesichoros (str. 580). Dorové je také dále vypěstili; s jejich povahou se ráz těchto řad dobře shodoval (str. 582). S tím arci málo se snáší stálé neklidné střídání řad z taktů různých rodů, vyskytující se v těchto skladbách. Ale tato nestejnost taktů byla prý jen zdánlivá (užívalť se těchto řad i v písních pochodových, prosodiích a parodech, které vyžadují stejného rhythmu): jednotlivé takty byly si tedy jistě v podstatě rovny. Podle Christa třeba měřiti řady ty takto:

⊔ ⏑ | – – | – ⏑ ⏑ | – – . . .
4 4 4 4

Christ měří řady ty monopodicky; Westphalovo měnění tripodie daktylské v tetrapodie (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⊔ ⊔) zavrhuje z toho důvodu, že místo druhé slabiky dlouhé třetího taktu častěji vyskytuje se krátká, již nelze měřiti čtyřdobě. Staří rhythmikové takového prodlužování krátké slabiky neznají. Také nelze prý takovou míru doporučovati proto, že by poslední dlouhá slabika katalektické tripodie daktylské musila se důsledně pokládati za osmidobou (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⊔ ⊔), jak to vskutku činil Westphal (str. 584 n.). Právem zavrhuje i mínění M. Schmidta, na uv. m., str. XVII n., jenž velmi rád uznával tytéž tony; na př. byla-li daktylská tripodie spojena s jedním nebo dvěma epitrity: ⏊ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, ⊔́ ⊔, ⏊ ⏑ – –. Míra ta souvisela s jeho zvláštním názorem o eurhythmickém skladu Pindarových strof (srv. R., str. 157 n.). Christ uznává ovšem v těchto strofách i alloiometrické řady, zvláště logaoedické (str. 591 n.), a jest nakloněn takové epitriticko-logaoedické strofy, složené z řad logaoedických a epitritických, pokládati dle Bergera (v. výše, str. 17) za zvláštní oddělení strof daktylo-epitritických a měřiti je dipodicky (str. 591 n.). Celkem se ani Christ neodchyluje od běžných zásad.

A. M. Alexandersonův výklad z r. 1877 v GM., str. 215 n. zakládá se také na obvyklém mínění: podobně Felix Vogt, De metris

Pindari quaestiones (Diss. phil. Argentoratenses; vol. IV. Argentorati 1880. str. 203 n.). dělí tyto strofy dorské starým způsobem (srv. zvláště str. 258 n.). Z jeho nauky pozoruhodno jest jen tvrzení. ostatně staré, že strofa dorská skládá se z kol. začínajících se vždy thesí; kde se vyskytuje na počátku řady anakruse, tam se jí vlastně doplňuje poslední takt předešlé řady katalektické (srv. i str. 276 n.). These daktylu v těchto řadách byla prý delší a jeho dvě arse kratší dvou dob, tak že se celý daktyl rovnal trváním trocheji. Ale sotva prý dálo se toto vyrovnávání arithmeticky přesně. ježto časté slabiky trojdobé v těchto řadách a epitrity přesnému vyrovnávání obou taktů byly na závadu.

I Justus Seebass, De versuum lyricorum apud Sophoclem responsione (Diss. Lipsiae 1880). drží se těchto theorií (srv. str. 7 n.), zkoumaje zvláště, pokud v těchto strofách za daktyl stává spondej, jakož vůbec hledí vyšetřiti, pokud jest v strofách Sofokleových přípustna nedokonalá response taktů. V rozvrhu strof závisí na výkladech Brambachových (srv. R., str. 159 n.).

Výklad F. Zambaldiho z r. 1882 v M., str. 445 n. opírá se celkem o výklad Christův (i Zambaldi nazývá na př. na str. 446 daktylskou tripodii *ῥυθμὸς ἐνόπλιος*, zavrhuje prodlužování posledních dvou slabik této tripodie až do osmi dob, jak to činil Westphal, z téhož důvodu jako Christ; str. 455), ale obsahuje i některé výklady odchylné. Verše, počínající se dvoudobou anakrusí, na př.

⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –, – ⏑ – – – ⏑ –,

doplňuje Zambaldi na str. 451 v předu dvoudobou pausou a mění tak první kolon jejich v pravidelnou tripodii daktylskou. Vyrovnávání trochejských taktů s daktylskými (str. 453 n.) připouští dvojí: buď prý třeba měřiti epitrit ⊔ ⏑ – – nebo pokládati první trochej za triolu ♩³♪ = ♪ ♪ ♪. Mezi obojím vyrovnáváním jest malý rozdíl: v starověku prý se užívalo snad obojího. Druhý způsob je prý vhodnější proto, že jím lze snáze vyložiti zastupování slabiky předloužené dvěma krátkými, jak prý se to vyskytuje, ač zřídka, v těchto strofách. Arci na počátku řady lze si prý tu pomoci i předražením jednodobé pausy. I ditrocheje, vyskytující se místo epitritů, lze prý tak odstraniti (⊔ ⏑ – ⏑ ∧); nekončí-li se jimi slovo, třeba ovšem měřiti ⊔ ⏑ ⊔ ⏑ (str. 453 n.).

Conrad Hermann, Zu den daktylo-epitritischen Strophen bei Pindar (JPhP. 130, 1884, str. 481 n.), také trvá v podstatě na dosavadních theoriích. Zejména hojně tripodie daktylské těchto strof měří tetrapodicky (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⊔⊔ ⊔⊔); arci soudí, že trocheje, daktyly i paiony mají trvání č t y ř dob, a že starověká theorie o poměrech těchto taktů (2 : 1, 2 : 2, 2 : 3) jest chybná. Základní řada daktylo-epitritických strof – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ∧ – ∧ | – ⏑ – – (jak naznačuje Hermann tony v prostředních dvou taktech) vznikla prý z daktylského hexametru tím, že na místo posledních dvou taktů jeho položen epitrit (– ⏑ – – m. – ⏑ ⏑ – –) a arse v prostředních dvou taktech vypadly (– ∧ – ∧ m. – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑; srv. str. 492). Epitrity v těch řadách jsou však podle C. Hermanna sedmidobé, ač vznikly z trochejské osmidobé dipodie prodloužením druhé arse (str. 487), kdežto ditrochej má osm dob. Druhá prázdná

doba první arse vypadla (dle C. Hermanna jest trochej čtyřdobý takt), a tím se v epitritu zrušila rovnost these a arse, obvyklá ve všech jiných taktech (str. 487 n.). Možno prý celý epitrit zastupovati i jedinou slabikou dlouhou: na př. u Pindara Ol. 6, 1 *χρυσέας ὑποστάσαντες εὐτει-* má podle něho míru:

– | – ◡ – – | – ◡ – –,

tak že první slabika dlouhá, pokládaná od jiných metriků za dlouhou anakrusi, zaplňuje pomocí paus celý takt (str. 491). Stanovisko C. Hermannovo, jinak staré, obsahuje některé nesprávnosti, na př. v učení o taktech vůbec a epitritech zvláště, a vnáší do těchto strof stálým střídáním taktů osmidobých a sedmidobých (epitritických) ještě více neklidu, než theorie obvyklá. Rozřešení záhad těchto strof neprospělo svými podivnými tvrzeními pranic.

O nápadném trochejském konci akatalektických daktylských kol v těchto strofách jednal i *Aug. Heimer, Studia Pindarica, Lundae 1885 (srv. úvahu o tom spisu v BPW 1885, sl. 1477 n.), zrovna tak, jako před ním Vogt (v. výše, str. 18 n.) i jiní.

Havet a Duvau ve své metrice z r. 1888 o těchto strofách vlastně výkladu nemají. Z toho, co na str. 173 n. vykládají o básních Pindarových, ani dobře nepoznáváme, jak je děli; činili to však obvyklým způsobem, jak vyplývá z jejich indexu s. v. dactylo-épitrites.

Rossbach M³, str. 404 stojí celkem v otázce té na témž stanovisku, jako Westphal (v. výše, str. 15 n.). Pozoruhodný jest však jeho odstavec o rhythmické míře těchto strof (str. 425 n.). Rossbach podává tu přehled jednotlivých mínění a posuzuje je, sám však na str. 431 vrací se k názoru, kterýž byl pronesen v jeho Griechische Rhythmik, Leipzig 1854, str. 138, a jehož se držel i Westphal v Allgemeine griechische Metrik, Leipzig 1865, str. 440 (srv. R., str. 104), že totiž daktyly v těch řadách jsou trojdobé a že v nich první dvě slabiky jsou thesí, třetí arsí, epitrity pak, jež jsou základním rhythmem těchto řad, že jsou dipodie trochejské s druhým taktem nesměrným. V daktylech – ◡ ◡ první dvě slabiky – ◡ mají dvě ($1\frac{1}{2} + \frac{1}{2}$), třetí jednu dobu, jejich poměr taktový jest diplasický (2 : 1); rovnají se tedy zcela trochejům. To jest vlastně staré stanovisko Apelovo (srv. R., str. 104). Nesměrnými slabikami, jež proud verše i zpěvu zdržují, stávají se daktylo-epitrity řadami vážnými, kdežto daktyly zrychleným svým tempem dodávají jim lehkosti. Daktylo-epitrity třeba tedy měřiti diplasicky zrovna tak, jako logaoedy, jež jsou jen jejich dalším vývojem (str. 433). Pro tuto jejich míru svědčí prý přechod logaoedů v daktylo-epitrity u Pindara Ol. 13 (str. 433 n.). Že epitrity jsou jen nesměrné ditrocheje, to dosvědčeno tím, že je mohou zastupovati trocheje směrné (str. 434 n.). I tyto řady složené i řady smíšené (logaoedy), takto měřené, mohou míti ráz klidný, ethos hesychastické (nikoli tedy jen řady z taktů *γένους ἴσου*), a připouštějí vůbec různý ráz. Konečně i častá dlouhá anakruse svědčí podle Rossbacha pro míru diplasickou: při rhythmu daktylském čekali bychom anakrusi o dvou slabikách krátkých (str. 435 n.). I v tomto třetím vydání metriky opakuje Rossbach staré své mínění o eurhythmii také těchto strof (srv. R., str. 151 n., zvláště str. 154). Rossbach tedy zavrhl pozdější Westphalovo mi-

nění o vyrovnávání různých taktů řad složených a smíšených tempem, které zastávali Caesar, Hanssen a jiní (srv. R., str. 105 n.).

H. Gleditsch M.[1], str. 749 schvaluje mínění obvyklé. F. Hanssen, Das enkomiologische Metrum (Phil. 52, 1892, str. 231 n.), uznával také tuto starou theorii (srv. str. 244), ač enkomiologické metrum (– ᴗ ᴗ – ᴗ ᴗ – ᴗ | – ᴗ – –, které by mohlo také býti daktylo-epitritické (Th. Bergk, Griechische Literaturgeschichte II. Berlin, 1883, str. 137 odváděl z něho vskutku daktylo-epitrity), pokládá za ionské (str. 244).

Semitelos EM., str. 512 drží se r. 1894 rovněž obvyklé theorie, podobně H. Steurer, De Aristophanis carminibus lyricis (Diss. Strassburg 1896), str. 45 n. a ovšem i W. Christ, Pindari carmina prolegomenis et commentariis instructa . . . Lipsiae 1896, str. XLV n.; také G. Dunn, The dactylo-epitritic rhythm (ClR 7, 1893, str. 23 n.), měří epitrit – ᴗ – –, konec daktylské tripodie ⊔ ⊔ nebo ⊔ ⩘ a podle toho rozkládá některé strofy Pindarovy a Bakchylidovy. C. Conradt, Über die Messung der Epitrite in daktylo-epitrischen Strophen (JPhP 155, 1897, str. 539 n.), uznává v těch řadách změnu taktu: epitrity pokládá za takt $^3/_8$, tak že oba jednoduché takty epitritu jsou trojdobé. Ještě W. Headlam, Greek lyric metre (Journal of Hellenic studies 22, 1902, str. 212 n.), drží se starého mínění. Podivno jest, že i Masqueray TMG., str. 314 n., jenž logaoedy měří již novým způsobem, rozbírá tyto řady po starém způsobu, měře ditrochej osmidobě (str. 315, pozn. 1).

Všickni tito badatelé shodují se v tom, že strofy ty obsahují řady daktylské a trochejské, po případě epitritické, jak to vzhled těchto strof vskutku naznačuje. V jednotlivostech však, zvláště pak v mínění o vyrovnávání těchto různých taktu, dosti se rozcházejí a nemohou se shodnouti. Ale r. 1886 vzniká proti této theorii, obecně uznávané, odpor, který vnesl do otázky o skladu těchto strof mnoho nového světla.

F. Blass, Kleine Beiträge zur griechischen Metrik (JPhP 133, 1886, str. 451 n.), upozornil na Arist. Nef. v. 651 a Plat. Pol. 3, p. 400 B, kde se děje zmínka o *ῥυθμὸς κατ᾽ ἐνόπλιον* nebo *ἐνόπλιος*, a soudil podle některých starověkých zpráv metrických, že řada, zvaná v starověku ***ἐνόπλιος*** neboli ***προσοδιακός*** (⏓ – ᴗ ᴗ – ᴗ ᴗ –), vyskytovala se v daktylo-epitritech (srv. o tom M. I. str. 209 n.). Začal tedy poprvé řady tyto nazývati enoplickými (*κατ᾽ ἐνόπλιον εἶδος*) a měřiti je ne daktylsky a trochejsky, po případě anapaesticky a iambicky, nýbrž ionsky (⏓ – ᴗ ᴗ, – ᴗ ᴗ –); epitrity, vyskytující se v těchto řadách, mohou býti vskutku taktem ionským (⏒ ᴗ – –). Zaváděl tedy do těchto strof míru jednotnou, ionskou (str. 455 n.). Blass později (srv. VVDPS 1903, str. 50) tvrdil, že nechtěl řady ty měřiti ionsky, nýbrž že je pokládal za enoplie, vzniklé z hexametru zvláštní rhythmitací (2 × 6 dob v každém kolu). Avšak tím právě uznává takty šestidobé, a ty mohou býti buď jen iambické a trochejské nebo ionské. Totéž mínění vyslovil o těchto řadách, nazývaje je zřejmě ionskými, F. Spiro, Der kyklische Daktylus und die lesbische Lyrik (H. 23, 1888, str. 237). Výkladů těch s počátku nehrubě bylo dbáno. Teprve po jedenácti letech otázka tato oživla nálezem básní Bakchylidových.

Blass své mínění opakoval a šíře rozvedl ve vydání Bakchylida (Bacchylidis carmina cum fragmentis. Lipsiae 1898; 2. vyd. 1899, str. XXXIII n., 3. vyd. 1904, str. XXXV). Připouštěl tu, že místo ioniků a choriambů mohou v těchto strofách státi i ditrocheje a diiamby, že z řady – ᴗ ᴗ –, ᴗ ᴗ – – prodloužením třetí a páté slabiky vzniká tvar – ᴗ – –, – ᴗ – –, z řady – – ᴗ ᴗ, – ᴗ ᴗ – týmž způsobem tvar – – ᴗ –, – – ᴗ – (str. XXXVII); vskutku jsou to ovšem nesměrné tvary ioniků a diiambů. Uznával i katalexi uvnitř kol (– ᴗ ⊔, – ᴗ – ∧; ᴗ ᴗ ⊔, ᴗ ᴗ – ∧̄; str. XXXVIII). V trimetrech ionských připouštěl však i tvary taktů pětidobé (ᴗ – ᴗ ᴗ; str. XL). V některých podrobnostech při rozboru strof vyslovoval se arci s velikou opatrností (srv. str. XLIV n.).

Podle zásad, vyložených v předmluvě, rozbíral i jednotlivé »enoplické« strofy Bakchylidovy (srv. jeho Conspectus metrorum, str. 1 n.). V třetím vydání z r. 1904 zůstaly zásady a rozbory jeho přes některé doplňky nezměněny (str. XXXV n.).

Pozn. 3. Článek **Blassův*, A chapter on the rhythmus of Bakchylides (Hermathena č. 30, str. 163), neobsahuje nových myšlenek.

Podobným směrem nesou se i výklady U. Wilamowitze-Moellendorffa v posudku F. G. Kenyonova vydání Bakchylida (The poems of Bakchylides . . . London 1897) v Gött. gel. Anz. 160, 1898, str. 125; podává tu podle svých zásad i rozbor některých strof Bakchylidových.

Velmi horlivým zastancem tohoto nového výkladu daktylo-epitritů jest Otto Schroeder, Pindari carmina, Lipsiae 1900 v Poetae lyrici Graeci, collegit Theodorus Bergk. Ed. V, pars I. vol. I., str. 497 (appendix de metro dactylo-epitritico; srv. Körtovu rec. v Gött. gel. Anz. 1901, str. 971 n.). Epitrity podle zpráv starých metriků jsou prý řídké, kdežto v těchto strofách jsou hojné (při tom arci zapomíná Schroeder, že tu o pravé epitrity běžeti nemusí, nýbrž o nesměrné ditrocheje); v nesporných daktylo-trochejích Archilochových jest prý střídání daktylů a trochejů prostší než v těchto strofách, v nichž se někdy v témž verši střídají dvakrát, ba i třikrát (str. 497). Některé staré zprávy metrické pokládají řadu – ᴗ ᴗ – ᴗ ᴗ – – za ionskou, a tak měří verše těchto strof i Schroeder, označuje je za monometry, dimetry, trimetry a tetrametry ionské (str. 498 n.). Zmiňuje se o jednotlivých tvarech ionských taktů v těchto strofách (– – ᴗ ᴗ, ᴗ ᴗ – –, – ᴗ ᴗ –; – – ᴗ ᴗ a ᴗ ᴗ – –, kteréž poslední dva tvary pokládá za retardované, t. j. podle naší terminologie za nesměrné ioniky; str. 500 n.). Největší verš v těch strofách má prý osm meter (str. 502).

Vykládá dále, pokud se v těchto taktech připouští rozvádění a stahování slabik (někdy bývají prý obě these staženy:). Zřídka vyskytuje se prý takt tvaru molossu nebo diiambu (– – ᴗ ᴗᴗ; str. 503). I řady, které mají zdánlivě určitý daktylský ráz, Schroeder měří ionsky (str. 505).

Téhož předmětu týká se z části jeho přednáška »Die neueste Wendung in der griechischen Metrik« (VVDPS 45, 1900, str. 52 n.). Přednáška ta neobsahuje celkem nic nového; jen konečná zmínka o hyperkatalexi na konci, po případě na počátku strof Pindarových ohlašuje jeho pozdější podrobné probrání té věci.

Také H. Jurenka, Die neuen Theorien der griechischen Metrik (ZÖG. 52. 1901. str. 1 n.). poukazuje právem k tomu, že v těchto strofách střídají se daktyly a trocheje v témž verši (str. 19), dovolává se zpráv starých metriků a souhlasí s Blassem, jenž v těchto strofách shledává *τὸ κατ' ἐνόπλιον εἶδος*. Na konci těchto řad bývá prý často katalektický diiamb (⏑ – ⊔) anebo takt tvaru ⊔ ⊔ : rovněž tak vyskytuje se v nich anaklase. Kde jest uprostřed řady zdánlivě pětidobý tvar taktu (⏑ ⏑ – ⏑), třeba jej vysvětliti anaklasí.

Proti těmto novým theoriím vyslovil se Th. D. Goodell, Chapters on Greek metric, New-York 1901, str. 184 n. (srv. mou recensi v Listech fil. 31. 1904. str. 364 n.). Dobře dokazuje, že *εἶδος κατ' ἐνόπλιον* byl rhythmus daktylský (srv. i M. I. str. 209 n.), že Blassova theorie nemá v starověkých zprávách metrických základu. ba že jsou i metrické zprávy. které řady ty dělí jinak než Blass. jak musil připustiti i Schroeder ve svém vydání Pindara z r. 1900, appendix. str. 498. nepřikládaje arci těmto svědectvím váhy. V scholiích k Pindarovi se takové řady nazývají sem tam i *δακτυλικὸν τρίμετρον*, *δακτυλικὸν πενθημιμερές*. Goodell dokazuje dále. že tato theorie příčí se zásadám Aristoxenovým. Podle ní vznikají v řadách těch nejrůznější tvary taktu: – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑, ⏑ – –, ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ – –, – ⏑ – ⏑, ⏑ – ⏑ –, jichž častým střídáním rhythmus stává se nezřetelným. Takové střídání různých tvarů taktu neshoduje prý se s Aristoxenovým pojmem taktu. Avšak tento jeho důvod váží velmi málo. Přílišná rozmanitost taktů, vznikající novým dělením. jest vskutku nápadná. ale vyskýtá se na př. i v Sotadovýchverších i do nějaké míry v strofách nepopíratelně ionských. Goodell. jenž nesprávně neuznává rhythmického důrazu. iktu. soudě, že ho vůbec nebylo. arci musí viděti v řadě takových taktů jen nerhythmické skupiny různých slabik; iktem lze však bez nesnáze jednotlivé ty skupiny odlišiti zřetelně od sebe, jakožto takty sice různotvárné. ale přece tytéž (str. 197 n.). Že již Archilochos spojoval v touž periodu řady různých rodů rhythmických, a že se tak dálo i po něm, jest pravda. ale spojování to, jak jsme již poznali. přece bylo podstatně jiné než v mnohých daktylo-epitritech (str. 199).

Goodell. rozhodnuv se pro starý výklad těchto řad a chtě podržeti i staré jejich jméno (str. 212), hledí rozřešiti ovšem také otázku. jak třeba v nich daktyly vyrovnávati s trocheji (str. 202 n.). Trocheje byly prý v nich rhythmisovány vlivem daktylu. ne naopak. ježto jsou v nich řidší než daktyly. Proto soudí, že měly buď platnost ⊔ ⏑ neb – ⍺ (t. j. druhá krátká slabika měla platnost delší slabiky nesměrné), nemoha se pro jeden výklad určitě rozhodnouti (str. 209). Že míra první (3 : 1) není přípustná. bylo vyloženo již výše (str. 17). Dovolává-li se Goodell toho, že takové takty epitritické vyskytují se v řadách s potlačenými arsemi (na př. ⏑ –, ⏑ ⊔, –) a že se mohly tedy vyskytovati i tuto, jest to důvod neplatný. ježto arse musí býti nahrazována na thesi téhož taktu (tedy ⏑ –, ⏑ –, ⊔), při čemž domnělé ony tvary taktu mizejí. Spíše se mu však zamlouvá druhá možnost. že trocheje v těchto řadách měřeny byly nesměrně (str. 212). V tom případě arci zůstávají trocheji. a to retardovanými. nejsou s daktyly vyrovnávány, a v řadách těchto přece jen se stále takt mění, což se právě vyrovnáváním obojích

taktů chtělo odstraniti. Totéž vykládal asi GOODELL i v pojednání *Blass theory of enhoplios (PrAPhA. 30, str. 27).

Podobně, jako Goodell, soudí i K. BRANDT, Metrische Zeit- und Streitfragen (Jahresbericht der königl. Landesschule Pforta. Naumburg 1902), str. 28 n. Uvádí některé důvody proti theorii Blassově, které naznačil současně již Goodell (i on poukazuje ke dvojí míře těchto kol v scholiích k Pindarovi a zavrhuje Blassovu ionskou míru enoplia a prosodiaku). S důrazem vytýká, že v ionicích, měříme-li strofy ty ionsky, ani krátké se nestahují ani dlouhé nerozváději, ač se to v ionicích jiných stává často, a že se někdy, ač zřídka, rozvádí délka, která jest podle Schroedera retardovaná, t. j. vlastně nesměrná: — — ⏑ ⏑⏑ a ⏑⏑ ⏑ — —. Obojí se pochopí, uznávají-li se v těch řadách kyklické daktyly (tedy šestidobé; Brandt měří všecky takty v těch řadách šestidobě, taktem $^3/_8$ nebo $^6/_8$; str. 29), v nichž se slabiky nestahují ani nerozváději, a pokládáme-li tvary ⏑⏑ ⏑ — — a — — ⏑ ⏑⏑ ne za ioniky, nýbrž za ditrocheje a diiamby. Podivný jest mu také zákon, že se takty tvaru — ⏑ ⏑ — nebo ⏑ ⏑ — — nebo — — ⏑ ⏑ nesmějí v tétéž řadě opakovati, ač máme dosti veršů z pouhých choriambů a ioniků a minori nebo a maiori (str. 30). A což jest ještě podivnější, tyto choriamby a ioniky jsou vždy tak uspořádány, že z nich vznikají daktyly neb anapaesty (— ⏑ ⏑ —, ⏑ ⏑ — — a p.). Leckde vyskytují se mezi takty i dvě slabiky dlouhé (— —), jež působí rušivě; musí prý se tu pokládati za trojdobé, tak že vzniká na př. v řadě — ⏑ ⏑ —, — —, ⏑ ⏑ — —, — ⏑ ⏑ — — změna taktu $^3/_4$ v $^6/_8$ (str. 31). Brandt jedná také o nepravidelných responsích různých taktů, jež vznikají v strofě a antistrofě podle theorie novější (na př. proti — — ⏑ — stává — ⏑ ⏑ —) a jež by starší theorii byly na odpor, a hledí tyto nápadné, ač prý dosti řídké response odstraniti jiným výkladem metrickým nebo i změnami textu (str. 31 n.).

Docela se staví na stranu nových theorií, poukazuje při tom zvláště k těmto nápadným responsím, FR. LEO, Zur neuesten Bewegung in der griechischen Metrik (NJklA. 5, 1902, str. 157 n.). Na str. 160 uznává i řídké tvary ionika — ⏑ ⏑ ⏑ — a ⏑ ⏑ ⏑ — — a hyperkatalektická kola na konci i na začátku strofy, jako Schroeder.

Rovněž D. SERRUYS vyslovil se proti staršímu směru; srv. stručný výtah jeho pojednání v Comptes rendus Académie des inscriptions et belles-lettres, Paris 1903, str. 138 n.

Obšírně a znova pojednal o této otázce OTTO SCHROEDER, Die enoplischen Strophen Pindars (H. 38, 1903, str. 202 n.). Pojednání své, prý špatně redigované, zpracoval po druhé ve svých Vorarbeiten zur griechischen Versgeschichte (Leipzig und Berlin 1908), str. 81 n. pod titulem »Ionisierte Enoplier«. Toho pojednání se tuto hlavně držíme, ačkoli jest dobou pozdější, poněvadž názory v něm pronesené pocházejí v podstatě již z r. 1903.

Schroeder vychází od antistrofických responsí u Bakchylida, které se podle staré theorie vyložiti nemohou. Tak v jeho básni V. prvn vers epody počíná se řadou — — ⏑ ⏑, — ⏑ ⏑ —, s níž ve třech epodách shoduje se řada — — ⏑ ⏑, — ⏑ —; tu tedy proti choriambu stojí takt — ⏑ —. Podobně v tétéž básni v patém versi epody řada — ⏑ ⏑ —, ⏑ ⏑ —

vystřídána jest ve v. 115 řadou – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –. Tak se v básních těch shodují i řady

– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – – a
– ⏑ – –, – ⏑ – –, ⏑ ⏑ – – (str. 81 n.).

U Pindara shodují se v podobných strofách tvary taktů

⏑ ⏑ – – a – ⏑ – –
– ⏑ ⏑ – a – ⏑ – – (str. 82 n.).

Shody ty doporučují ionské dělení po způsobu Blassově z r. 1886 (v. výš. str. 21). Schroeder pokládá na str. 85 alkajský verš

⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

za »otce« enoplia.

Obtíže činí ovšem řady o četnějších daktylech. Schroeder měří na př. – ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –. při čemž ⏑ ⏑ – zastupuje plný ionik (str. 87 n.). Zvláštní obtíže pusobí však rhythmus těchto meter. Strofy tyto prý byly vypěstěny v Chalkidě (str. 90: proč zrovna tam. Schroeder nepraví). Schroeder se táže. jsou-li tyto enoplie aiolisovány či ionisovány. t. j. převedeny z daktylského rhythmu enoplia v rhythmus aiolských logaoedů či v rhythmus ioniků. Proti aiolisování svědčí. že se v nich nijak nepočítají slabiky — to jest myšlenka WILAMOWITZOVA. jenž míní. že Aiolové ve verši slabiky pouze počítali a proto leckde kladli za slabiku dlouhou i krátké —, a že se v nich nevyskytují akefalní verše aiolské. Také je prý v těch strofách příliš mnoho ioniků. aby se mohly pokládati za aiolské (u Pindara 25%). nehledíc k některým duvodům jiným. Rozhodující jest však. že se v nich vyskytují ionské katalexe

⏑ ⏑ – (–), ⏑ ⏑ – (–), – – (–), ⏑ ⏑ ⏑ – (–).

Tedy jsou tyto řady. vzniklé prý v ionské Chalkidě. rhythmisovány ionsky; proto Schroeder nazývá je »ionisovanými enoplii«.

Pozn. 4. Jako *Schroeder* vůbec šíří a rozvádí *Wilamowitzova* mínění o metrice. tak přejímá od něho i mínění o chalkidickém původu nebo ionisování těchto řad. Již Wilamowitz nejen asi ústně v přednáškách, nýbrž i ve svých spisech nazýval daktylo-epitrity Chalkidier (srv. Euripides Herakles, erklärt von *U. v. Wilamowitz-Moellendorff*, Zweite Bearbeitung, I. Teil, Berlin 1895, str 146). Schroeder přejal jeho mínění již v prvním svém článku o této věci v H 38, 1903. str. 210 a nazývá strofy daktylo-epitritické chalkidickými i v rozborech lyrických částí řeckých dramat (Aeschyli cantica, Lipsiae 1907, Sophoclis cantica ib. 1907, Aristophanis cantica ib. 1909, Euripidis cantica ib. 1910). O domnělém počítání slabik v aiolských verších bude řeč níže.

Dále vykládá Schroeder, z jakých útvarů metrických vznikly v těchto strofách epitrity. Ionik vznikl prý vůbec ustálením aiolského tvaru ⏑ ⏑ – –. epitrity pak jsou jen variace toho rhythmu (jako na př. v anaklomenu ⏑ ⏑ – ⏓ ⏑ ⏑ – –; str. 92). Iktus má ionik uprostřed (str. 93). Ale hrozná prý jest otázka hyperkatalexe v těchto strofách (str.

93 n.). Jak třeba vyložiti některá metra (t. j. takty) v těch strofách, která jsou jiných delší (str. 95 n.)? Hyperkatalexe – ⌣ ⌣ ⌣́ – vznikla snad tím, že silným iktem posledního ioniku čtyři doby arse předchozího ioniku zkrátily se ve dvě. Pro to mínění dovolává se Schroeder Aristoxenových nových zlomků (jinde mluví o Aristoxenovi noví metrikové s pohrdáním, i jest zajímavo, že se ho přece dovolávají, kde sami nevědí, kudy kam). V nich jedná se o zastupování daktylu takty šestidobými (– ⌣ – ⌣, ⌣ – ⌣ –, ⊔ ⌣ –, – ⌣ ⊔). **Podle toho místa Schroeder** pokusil se o jakýs výklad té hyperkatalexe v prvním svém článku, str. 217 n.; soudil, že hyperkatalexe vznikly z ionského dvojitého taktu jakýmsi »zvětráním«, tak že povstal $^4/_4$ takt ionský (t. j. ionik $^3/_4$ a část následujícího taktu, jenž zastupoval celý takt). V druhém článku výklad ten poněkud mění, tvrdě, že se tyto hyperkatalexe vykládati musí podle Aristoxena zrychlením tempa kdesi uvnitř verše nebo kola, při němž doby taktu se zkracují. I jiné hyperkatalexe, j. ⏓ – ⌣ – –, vykládá Schroeder co do jejich vzniku (str. 101). Ke konci podává přehled svého eurhythmického rozboru strof Pindarových.

Pozn. 5. **Že na konci hudebních řad nenastává zpravidla zrychlení,** nýbrž zvolnění tempa, namítl právem *H. Jurenka* v recensi tohoto díla (ZÖG. 59, 1908, str. 1071). Proto snad pokusil se Schroeder o výklad nový, třetí, v čl. Über das Metron *ΒΡΟΜΙΟΥ ΜΕΛΗΣΕΙ* (BPW 29, 1909, sl. 1260 n.). Shledává, že se taková hyperkatalexe vyskytuje dokonce v pravých ionicích u Korinny a Euripida. Výklad jeho jest však nejasný, spletený a podivný. Hyperkatalexe ony vykládá zkrácením enoplického dimetru, což je pouhá nedokázaná fantasie. Že enoplie ionisovány byly v Chalkidě, opakuje i tuto na sl. 1262.

Schroederovy výklady o hyperkatalexi jsou rázu velmi povážlivého, jeho starosti o to, kterak řady ty vznikly, předčasné, dokud otázka o významu jich není rozřešena; také obsahují tyto jeho výklady, jako vždycky, holá, ničím neodůvodněná tvrzení. Přes to ovšem jádro jich, že třeba řady ty měřiti ionsky, jest asi správné, ale není, jak jsme již poznali, nové. Sloh Schroederův, který se pachtí po skvělých a vtipných obratech, ale nedbá dostatečné jasnosti, čtení toho pojednání, jako jeho pojednání jiných, naprosto znechucuje (dobře posoudil tuto i jiné práce Schroederovy K. Wenig v Listech fil. 36, 1909, str. 273 n., zvláště str. 277 n.).

Pozn. 6. **Nevím, není-li původní pojednání Schroederovo jasnější, než** toto jeho přepracování. Nevhodné terminologie různých tvarů ioniku se však v pozdějším pojednání právem vzdal. Výklad o hyperkatalexi je v starším pojednání přehlednější (str. 215 n.). Tam uznává hyperkatalexe: 1) – – ⌣ – ⌣, 2) – ⌣ ⌣ – , 3) – ⌣ – ⌣ – –, 4) ⌣ ⌣ – ⌣ –, 5) – ⌣ ⌣ a ještě dvě jiné řidší, jež se vesměs vyskytují podle něho místo jediného ioniku, ač jsou delší obyčejných taktů. V prvním článku jest patrnější jeho mínění, které se stává zřetelnějším teprve při jeho rozboru strof, že ionik má první i poslední slabiku obojetnou (⏓ – ⌣ ⏓, ⏓ ⌣ – ⏓), tak že i uprostřed řady mohou se místo taktů šestidobých vyskytovati takty pětidobé (srv. str. 209): diiamb vznikl prý z ioniku ⌣ ´ ⌣ ⏓, ditrochej z ioniku ⏓ ⌣ ⌣́ ⌣ právě obojetností počáteční a koncové slabiky. Proto soudí arci Schroeder, že těžiště ioniku jest uprostřed, iktus jeho tedy na prostřední slabice dlouhé (str. 202 n.).

Starší theorie ujal se téhož roku H. v. Arnim, Über die neue Theorie der Daktylo-epitriten (VVDPS 47, 1903. Leipzig 1904, str. 50 n.). Uvádí pro správnost starší theorie tyto důvody:

1. Jsou-li tyto verše ionské, lze rozhodnouti jen sluchem. Jsou-li ionské, musí v nich ionik převládati. Tomu však v těchto strofách tak není. Důvod ten jest nesprávný potud, pokud chce posuzovati dojem, jejž verše činí na sluch, podle pouhého jich přednášení. Ale strofy ty byly zpívány, a melodie mohla míti vskutku rhythmus ionský. Ježto melodií k těmto strofám nemáme, nelze o té věci tím způsobem platně rozhodovati. Čísti a přednášeti lze tyto verše vskutku velice snadno daktylo-epitriticky a velice nesnadno ionsky. Řadu ⏒ ⏑ ⏑ ⏒ ⏑ ⏑ ⏒ –, ⏒ ⏑ ⏒ – každý bude čísti raději tak, jak jsou ikty jednotlivých taktů naznačeny. Kdo nám však za to ručí, že v melodii nebyly ikty jinde (– ⏑ ⏑ ⏒, ⏑ ⏑ – ⏒, – ⏑ – ⏒), a že nebyla zpívána kdysi vskutku ionsky?

2. Nová theorie jest prý jen tehdy možná, nepřipouštíme-li iktu. Ale rhythmický důraz byl. Byl-li, není možno, aby v témž kolu byly takty vzestupné a sestupné. A ty prý nová theorie musí připouštěti. To však je makavý klam. Nemusí tak činiti.

3. Všecka Hefaistionova μέτρα ἐπίμικτα mají mezi hlavními ikty tytéž intervally. Proto nemůže choriamb zastupovati ionik, ježto oba ty takty nemají ikty stejně od sebe vzdálené (⏒ ⏑ ⏑ – proti ⏑ ⏑ ⏒ –). Stálá změna taktu nesnáší se však se slavnostním rázem těchto strof. Ale choriamb a ionik mohou míti iktus na témž místě (– ⏑́ ⏑ – a ⏑ ⏑ ⏒ – nebo spíše – ⏑ ⏑ ⏒ a ⏑ ⏑ – ⏒), a změna taktu není v těchto strofách nutná. Mění se v nich jen tvar taktu.

4. Výklad tvarů – – ⏑ ⏓ a ⏓ ⏑ – –, jež se pokládají za nesměrné, retardované ioniky, jest nepřípustný, ježto nesměrné slabiky často se v nich rozvádějí (to tvrdil již Brandt; v. výše, str. 24). Také svědčí proti nové theorii, že za takt – ⏑ – – stává častěji ditrochej, nikdy však, jak bychom čekali, diiamb. Námitka ta je závažná, a je-li správná, ohrozila by vážně nový výklad. Třeba tedy k ní hleděti.

5. Často musí se týž pořad slabik měřiti rhythmicky jinak. Důvod ten jest nezávažný. To se děje i v jiných verších (na př. ⏑ ⏑ ⏑ jest brzo ⏑́ ⏑ ⏑, brzo ⏑ ⏑́ ⏑).

6. Daktylské tetrapodie a pentapodie, jež se v strofách těch vyskytují, těžko se podávají ionskému rhythmu. Námitka závažná.

7. Že v scholiích Pindarových dělí se některé řady těch strof ionsky, nic neznamená, poněvadž tato scholia jsou čistě metrická, nehledíce rhythmiky. I to obsahuje mnoho pravdy.

Při rozpravě, vzniklé po té přednášce, Blass vykládal známé své stanovisko a tvrdil, že nepokládal daktylo-epitrity za ioniky (v. výše str. 21), Schroeder zastával se ovšem také svého stanoviska.

*P. Dessoulavy, Bacchylide et la III. ode. Neufchatel 1903 (srv. recensi Sitzlerovu v NPR 1905, str. 217), dělí tuto báseň po novém způsobu, uznávaje v ní zřejmě míru ionskou; o správnosti Blassovy theorie, že takové strofy jsou enoplické, má tedy pochybnosti.

Staré theorie zastal se velmi obšírně, ale s malým úspěchem W. Christ, Grundfragen der melischen Metrik der Griechen (ABA 22. 1905, str. 211 n.). Pojmenování těchto řad názvem daktylo-epitritů chce

zachovati, ačkoli je nové, drže se při výkladu jich Westphala (str. 215). Mimo řady daktylské staří všecky ostatní řady měřili prý po dipodiích; většina strof je měřena takto, a jen málo veršů se této míře protiví (str. 221). V daktylských řadách převládala tripodie; to snad souvisí se starými melodiemi, přejatými z ciziny, a mělo snad i tu příčinu, že daktylské řady zpíval sbor stoje, kdežto při jiných řadách se pohyboval (str. 224). Ale záliba v dipodii způsobila, že se jí užívalo i v daktylech, kdežto míra tripodická vnikla na př. i do řad trochejských, ač zřídka (str. 225). Oba tyto systémy zbližovaly se tím, že kola z taktů ruzných dvou rodů skládaly se v periody, již u Archilocha a Alkmana. Od takových řad daktylo-trochejských pokročil Stesichoros k daktyloepitritum. To je postup přirozený, kdežto Blass i Schroeder měří neprávem řady ty jako ioniky a choriamby, jak ostatně měřili již staří ze snahy, prováděti všude míru dipodickou. Třeba však tu vycházeti od Alkmana a Stesichora, ne od Anakreonta a Ionů. Rozhodující jest prý poznání, že Řekové v nejstarší době bez výjimky kladli iktus na dlouhou slabiku, a později upouštěli od toho jen tehdy, když dlouhá slabika byla rozvedena. Jak by byl mohl tedy Stesichoros skládati strofy, v nichž iktus byl na slabikách krátkých, jak toho žádá nová theorie (str. 226)? Některé strofy daktylo-epitritické (na př. parodos Sofokleových Trachiňanek) určeny byly k pochodu, a daktyly a trocheje musily se v nich nějak vyrovnávati, ale o té otázce Christ se šířiti nechce (str. 227), ač na str. 287 zase se k ní vrací; chce v takých řadách daktyly přednášeti rychleji a »přibližně« je vyrovnati s trocheji.

Daktylská tripodie, tak často se vyskytující v těchto řadách, mohla se děliti také takto: – ⏑, ⏑ –, ⏑ ⏑, – –; proto pokládala se za rovnocennou s trochejskou tetrapodií. Když se připustila do těch strof akatalektická tripodie daktylská, mohlo se snadno státi, že užíváno i katalektické. Arci jest celé toto učení převrácené, ježto tripodie má vskutku tři, ne čtyři these; ale hudební theoretikové prý tento nesmysl přece připustili (str. 232). Daktylské tripodie vedle tetrapodie užíval zvláště Euripides, ač je to rhythmické pobloužení — třeba tu hned poznamenati, že obojí řady mohou docela dobře obstáti vedle sebe, když se měří monopodicky —, a podobně si počínal i Pindaros a básníci jiní (str. 235). Tvary ioniku ⏑ – ⏑ ⏑ a ⏑ – – nelze připustiti (str. 267). Christ uznává také dosud anakrusi (str. 250; srv. i str. 279), a to vedlo jej k podivným výkladům některých řad. Dispondeje (⏗ ⏗) na počátku daktylo-epitritických řad však připouští (str. 261). Na str. 294 v přídavku jest rozbor některých strof, také daktylo-epitritických.

Obsáhlé pojednání Christovo jedná dosti rozvláčně o všelikých otázkách metrických, neobsahujíc vlastně skoro nic nového a jsouc často tak nerozhodné, jako starší práce Christovy. Co Christ uvádí proti nové theorii o daktylo-epitritech, nemá naprosto váhy a zakládá se často na holých tvrzeních. Proč by na př. teprv pozdější básníci byli mohli klásti iktus i na krátkou slabiku? Rhythmicky jest to dobře možno, a nic na tom nesejde, nemáme-li dokladů toho v starším básnictví melickém, jež skládalo verše přísněji, vystříhajíc se co možná všech volností. Pochybuji, že by Christovo mnohomluvné povídání mohlo koho přesvědčiti; spíše ještě věci uškodilo.

R. C. JEBB, Bacchylides. The poems and fragments. Cambridge. 1905. str. 92 n., drží se staré theorie, ale na str. 99 n. uvádí metrická schemata podle theorie Blassovy! Patrně metrice příliš nerozumí.

O. SCHROEDER, Saturnier und Daktylo-epitriten (Friedrich Leo, Der saturnische Vers S. 75) v BPW 25. 1905, str. 911 n., obírá se znova, ale nejasně otázkou, jak byly daktylo-epitrity »ionisovány«. Buď prý byly základem ioniky, jež se přimkly k řadám daktylským (srv. článek LEŮV NJklA 5. 1902. str. 163 n.), nebo byly základem verše o pevných thesích a volných arsích (Hebungsverse), jež převedeny v $^3/_4$ takt (H. 38. 1903, str. 211). Schroeder činí v tom článku samé otázky, týkající se daktylo-epitritů, kterých však neřeší; na př. je-li řada o čtyřech daktylech, někdy se v nich vyskytující, dimetr či trimetr. Dimetr daktyloepitritický neodvádí tu Schroeder ze starého verše o třech thesích (Dreiheber), nýbrž z brachykatalektického alkajského verše (Vierheber) ⏗ ⏑ ⏑ ⏗ ⏑ ⏑ ⏗ –, jak učinil již dříve (v. výše, str. 25). Co tím povídáním Schroeder chce, není mi jasno. Což myslí vskutku, že lze vykládati o vzniku řad, dokud nevíme, co značí? Taková povídání se tisknou v Německu!

Přívržencem nových theorií, vlastně theorií WILAMOWITZOVÝCH, jest i E. HERKENRATH, Der Enoplios. Ein Beitrag zur griechischen Metrik. Leipzig und Berlin 1906. Vykládá o tvarech enoplia, ionského to dimetru (str. 6), jejž však směšuje s paroimiakem, uznávaje v něm i takty pětidobé (⏑ – ⏑ ⏑), sedmidobé a osmidobé (– ⏑ ⏑ – –, – – – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – ⏑), ba i tvar taktu ⏓ ⏑ (str. 7 n.). Shledává tento enoplios v mnohých verších, rozšířený o jiné řady, vykládá o eurhythmickém skladu strof (str. 23 n.) a mnoho strof metricky rozbírá. Všude vytýká zvláště volné response enoplia (seznam jich je na str. 174), které nesmějí se odstraňovati. Že lze daktylo-epitrity vykládati z enopliů, tvrdí na str. 167. Srv. o tomto spise recensi K. WENIGOVU v Listech fil. 34, 1907, str. 134 n. Pojednání to týká se vlastně jen enoplia (= paroimiaku) a veršů, které z něho podle mínění Herkenrathova povstaly; strof, o nichž jednáme, týká se jen nepřímo. Všude vychází z nesprávných zásad školy Wilamowitzovy, jež rhythmického stanoviska úmyslně nedbá, a proto k řešení otázky, o niž jde, nepřispívá vlastně ničím.

JOHN W. WHITE, Enoplic metre in Greek comedy (ClPh 5, 1907, str. 419 n.), drží se při rozboru některých daktylo-epitritických strof komických docela theorie Blassovy. Enoplické verše jsou podle něho zpravidla vzestupné (str. 429), ač připouští i takové verše sestupné (str. 431). Hyperkatalexe vyskytuje prý se jen ve verších vzestupných (na př. ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – ⏓: str. 432). Na str. 433 n. sestavuje normální kola toho rhythmu, sestupná i vzestupná: připouští i nedokonalé response (na př. ⏑ ⏑ ⊔, ⏑ ⏑ – – a – – ⊔, – ⏑ – –). K některým stránkám theorie Schroederovy chová se skepticky; zvláště v jeho ioniky tvaru – – ⏑ ⏑ ⏑ a ⏑ ⏑ ⏑ – – nevěří (str. 437). Dobře tvrdí, že prosodiaky a enoplie mohou míti dvojí míru, že všecky tripodie anapaestické a daktylské nejsou prosodiaky a enoplii, měřenými ionsky (str. 439). Jedná pak i o některých daktylo-epitritických strofách tragoedie a rozkládá je rozumně, pokládaje je s Blassem za enoplické.

Naproti tomu J. van Leeuwen, Prolegomena ad Aristophanem, Lugduni Batavorum 1908, str. 225 n., uznává po starém způsobu u Aristofana skutečné daktylo-epitrity.

Nových theorií drží se i P. Friedländer, Zur Entwickelungsgeschichte griechischer Metren (H. 44, 1909, str. 321 n.), ale soudí, že daktylský nebo anapaestický postup (Gang) je v těchto rhythmech daktylo-epitritických příliš přirozený, a proto že není mírou ionsko-choriambickou otázka tato vyřízena. Vadí prý, že při míře ionské třeba často uznávati pausy nebo čtyřdobé tony, jakož i stálé střídání sestupných a vzestupných ioniků: vadí rovněž anakruse a hyperkatalexe, uznávané při té míře. Jak ten spor třeba vyrovnati, naznačil prý Leo (Zur neuesten Bewegung in der griechischen Metrik NJklA 5, 1902, str. 159 n.). Podle něho třeba přihlížeti k vývoji těchto meter. Řady, původně ionské, byly prý přetvořeny, ježto podlehly dílem vlivu daktylů, dílem vlivu trochejů (str. 322 n.). Tomu výkladu Leovu Friedländer nevěří a navrhuje jiný: cizí metrum prý bylo přizpůsobeno ionskému postupu (Gange). Tak vyložil o té věci O. Schroeder (Vorarbeiten, str. 81 n.): daktylo-epitrity jsou »ionisované enoplie«. Starý enoplios (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓, nebo ⏓ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ a ⏓ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – vedle – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –), neboli paroimiakon a prosodiakon, nelze rozkládati v metra. Podle staré jejich volnosti může začáteční nebo koncová arse chyběti (str. 323 n.). Epitrity — Schroederuv výklad o jich vzniku Friedländer zavrhuje — nerozvádějí poslední slabiky: nejsou tedy trocheje, ale mají trochejský chod. Epitrit není také ionik, nýbrž je z doby předionské (str. 327). Spojení enoplia s epitritem je puvodní a bylo již před ionisováním těch řad. Lze prý to poznati na metru enkomiologickém, jež je složeno z části daktylské a epitritické (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ | – ⏑ – –). Tento epitrit jest jen kratší vedlejší tvar ithyfalliku (str. 329); jest to »fallender Zweiheber«, který však mohl pro svou koncovou délku vystupovati i jako »Dreiheber« (–́ ⏑ –́ –́; str. 331). Dalším rozborem dokazuje Friedländer, že daktylo-epitritické strofy skládají se z delších řad, jež jsou složeny z enoplia a epitritu, ithyfallika, lekythia (t. řady – ⏑ – ⏑ – ⏑ –) a iambického dimetru. Tyto dlouhé řady podrobeny byly později míře ionské (str. 340). Taková ionisace byla prý i v Sotadeích, falaeciu a anaklomenu (str. 343 n.). I tu vykládá se zase ne o významu těchto řad — ten se vlastně předpokládá —, nýbrž o jejich vzniku. Všecky takové výklady zakládají se na holé fantasii, v níž straší modní nyní enoplios; lze to poznati nejlépe z toho, že o vzniku těchto řad každý z těchto nových metriků vykládá jinak. Nemůže tomu arci pro nedostatek starověkých zpráv ani býti jinak.

Otázka o rhythmickém významu těchto řad jest tedy dosud nerozřešena, i třeba se v tomto sporu nějak určitě rozhodnouti.

Ze starověku nemáme o míře těchto strof spolehlivých svědectví ani rhythmiku ani metriku. Jestliže se v scholiích k Pindarovi některá kola těchto strof měří ionsky (uvedl je Schroeder v Appendix svého vydání Pindara, str. 498), neznamená to nic, ježto tatáž scholia jinde (na př. k Ol. 6, ep. 6ª *δακτυλικὸν τρίμετρον*) dělí kola v týchž strofách daktylsky, jak dobře upozornil Goodell na str. 196 a jak to přiznává i Schroeder na u. m. Metrikům starověkým nešlo o rhythmický

výklad, nýbrž jen o řádné stanovení metra jednotlivých kol: metrum (t. j. postup slabik dlouhých a krátkých) stanovilo se stejně přesně, řeklo-li se, že na př. řada – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – jest ionský dimetr (⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –) nebo daktylská tripodie – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑, –). Nelze tedy z výkladu metriku vysuzovati nic. Také jména těchto strof, starší (daktylo-epitrity, dorské) i novější (enoplické), zakládají se na holých kombinacích. Zvláště novější jméno těch strof *εἶδος κατ᾽ ἐνόπλιον*, strofy enoplické, jest velmi pochybné ceny, ježto tímto slovem, jako slovem *προσοδιακός*, označovaly se jistě řady písní pochodových (M. I. str. 209, zvláště str. 211 n.). I v tom tedy případě, že bychom se rozhodli pro ionskou míru těchto strof, **n e m á m e p r á v a n a z ý v a t i j e e n o p l i c k ý m i.**

Rozhodnutí otázky, při níž ničím nás nepodporují nějaké zprávy starověké, záleží tedy docela jen na úvaze, zakládající se na rozboru strof samých, nebo, chceme-li se vyjádřiti jinak, na úvaze, **k t e r ý r o z b o r j i c h, v n i c h m o ž n ý, z d a d a k t y l o - e p i t r i t i c k ý č i i o n s k ý, v y h o v u j e v í c e p o ž a d a v k ů m r h y t h m i k y s t a r o v ě k é a o d s t r a ň u j e l é p e o b t í ž e, k t e r é s e v ý k l a d u t ě c h t o s t r o f s t a v ě j í v c e s t u.** Tím směrem byla také otázka vskutku často řešena; někdy ovšem činěny byly proti tomu nebo onomu směru námitky nesprávné, které jsme hleděli již odstraniti v přehledu různých mínění, výše podaném.

Při rozdílení strof těchto v řady daktylů a trochejů nápadný jest zvláště ten úkaz, že nejsou v nich sloučena kola **d e l š í** z taktů různých rodů rhythmických v periody, jak tomu jest u nepopíratelných daktylo-trochejů, nýbrž že v některých řadách sloučeno bývá několik málo daktylů nebo anapaestů (nejčastěji tři) s několika málo trocheji nebo iamby, tak že zdánlivě složeny jsou z kol daktylských a trochejských (nebo anapaestických a iambických) poměrně velmi krátkých a jako v jeden celek slitých. Kdybychom dělili strofy ty v kola, rozdrobily by se při tomto dělení někdy takřka na samé drobty. Obtíže působí tu také rhythmické vyrovnávání taktů daktylských s trochejskými; nebo že by se v těch krátkých kolech stále měnil takt, je málo pravdě podobno. Nestejnost těchto taktů nepodařilo se odstraniti nikomu; i pravdě nejpodobnější výklad Boeckhův a Westphalův (v. výše, str 14 a 16; srv. i R., str. 106 n.) odstraňuje nerovnost jejich co do trvání, ale nikoli co do druhu taktů.

Při novém dělení ionském zmizí rázem jedna podivná vlastnost těchto strof, která při starém dělení často se opakovala: všude téměř se vyskytující *μεταβολὴ κατ᾽ ἀντίθεσιν*. Nebo podle starého dělení třeba v nich uznávati vedle sestupných kol daktylských a epitritických často i vzestupné řady iambické a anapaestické, jejichž vzestupnost se velmi nedokonale zakrývá, uznávají-li se za řady, počínající se anakrusí (srv. Pindar Ol. 6, ep.; Ol. 8, str.; Ol. 9, str.; Ol. 12, ep.; Pyth. 3, str.; Pyth. 6, str.; Pyth. 9, ep.; Pyth. 12; Nem. 1, str.; Nem. 2, str.; Nem. 5, ep.; Nem. 8, ep.; Nem. 10, str.; Nem. 11, ep.; Isthm. 1, str. a ep.; Isthm. 2, str. a ep.; Isthm. 3 a 4, str. a ep.; Isthm. 6, str. a ep.; Sof. Trach. 112 n.). Tato stálá a nepříjemná změna zmizí rázem, měříme-li strofy ty ionsky, a to vesměs ioniky vzestupnými (⏑ ⏑ – –́, – ⏑ ⏑ –́); nebo že strofy ty jsou vzestupné, nikoli sestupné,

o tom jasně svědčí epitrity (– ⌣ – –) v nich se vyskytující, které nejsou nic jiného než nesměrné vzestupné ioniky (v. R., str. 71; M. I, str. 434), jakož i časté takty iambické (⌣ – ⌣ –). Zmizí také jiná podivná vlastnost těchto strof, nedělíme-li je po starém způsobu: při něm vyskytovala se často velmi krátká kola z různých taktů, spojená v jedinou periodu, ač v pravých strofách daktylo-trochejských tohoto úkazu není: na př. u Pind. Ol. 6. ep., kde v periodě I. (viz schemata níže podaná) by byla řada:

– ⌣ ⌣, – ⌣ ⌣, – – – ⌣ – –.

nebo u Pind. Ol. 12. str., per. II., kde po pěti epitritech vyskytá se jedna dipodie daktylská (– ⌣ ⌣ ⊔), po ní jediný epitrit a po tomto zase tripodie daktylská. Podobné příklady jsou i u Pind. Pyth. 1. str. (per. II. 1 n. a IV. 2 n., kde jest na prvním místě jedna dipodie daktylská mezi epitrity, na druhém jeden epitrit mezi samými daktyly); srv. Pind. Pyth. 3. str. (II. 4 a III.), Nem. 8. str. (II.), Sof. Trach. v. 94 n. (⌣ – ⌣ – – ⌣ ⌣ – ⌣ ⌣ – – | – ⌣ ⌣ –), ib. v. 116 (⌣ – ⌣ – | – ⌣ ⌣ –, což by se třikrát po sobě opakovalo). Při nové míře takového nápadného míšení příliš krátkých kol v periodě naprosto není.

Proti starší theorii svědčí také ten nápadný zjev, že na konci řad daktylských třeba uznávati leckdy slabiku volnou, krátkou místo dlouhé, a to i tam, kde nelze na konci kola klásti pausu, nýbrž kde totéž slovo přechází z kola daktylského v trochejské (– ⌣ ⌣ – ⌣ ⌣ – ⌣ | – ⌣ – –). Takového zjevu v řadách daktylských nebo v řadách složených není, a nikdo, kdo se držel starší theorie, náležitě ho nevyložil. Spokojil se pouze uznáním toho zjevu jakožto zjevu pro tyto strofy složené zvláště charakteristického.

Avšak také novější dělení ionské činí některé obtíže, které třeba odstraniti, má-li býti přijímáno za správné. Bylo by velikou závadou pro toto dělení, kdyby bylo pravda, co tvrdí GOODELL a ARNIM, že někdy při tom dělení nesměrné slabiky (1½dobé; v. R., str. 72) zastupovány jsou dvěma krátkými, jako by byly dvoudobé. Nemenší obtíže by působilo, kdybychom po způsobu SCHROEDEROVĚ a LEOVĚ musili uznávati na konci period tak zv. hyperkatalexe, t. j. takty delší šesti dob, a mimo to třeba i uprostřed řad takty pětidobé, které pausami nelze změniti v šestidobé. Nelze-li najíti pro tyto úkazy pravděpodobného rhythmického vysvětlení, bylo by nutno ionské dělení těchto strof zavrhnouti. A přece svědčí na první pohled pro toto dělení obdoba strof ionských. Nyní se poznalo, že v řadách iambických může státi za diiamb (⌣ – ⌣ –) choriamb (– ⌣ ⌣ –; v. M. I, str. 290 n.) a v ionských za ionik nejen choriamb, ale i diiamb a ditrochej (M. I, str. 413). Lepším prozkoumáním skladu ionského verše Sotadova musili jsme připustiti velikou rozmanitost tvaru jeho taktů (M. I, str. 421) a známe i strofy ionské, v nichž za ionik stojí tyto tvary taktu velmi často (M. I, str. 437 n.). V nich se také často vyskytuje tripodie daktylská, měřená ionsky (– ⌣ ⌣, – ⌣ ⌣ –). Nazvali jsme je proto volnými strofami ionskými. Takové strofy ionské upomínají živě na sklad strof daktylo-epitritických a jsou, myslím, neklamným svědectvím, že novější měření strof daktylo-epitritických je správné. Je-li tomu tak, musí se podařiti vysvětliti rhythmicky některé jejich zdánlivé volnosti a zvláště

zdánlivě nedokonalé response jejich taktů. Podaří-li se to, budeme zajisté bez rozpaků pokládati na př. i daktylské tetrapodie, jež se v nich vyskytují, za kola ionská a takto je děliti. Nápadnou věc, proč skládali básníci ionské řady ze zdánlivých daktylů, vysvětlili bychom si snadno tím, že skládání čistých ioniků jazykový materiál nebyl valně přízniv, a že tedy básníci, chtěli-li skládati četnější básně delší, nuceni byli ke všelijakým volnostem, jež patrny byly na slovech básně, ale mizely samy, jakmile pravý, zamýšlený rhythmus jim vtělila melodie, nyní ztracená. Že řady tyto nebylo lze právě snadno skládati, o tom svědčí hojné a dosti neobvyklé synizese u Pindara, pečlivě označované na př. v novém Schroederově vydání Pindara (Lipsiae 1908).

Obtíže nové míry, které třeba odstraniti, jsou tyto:

1. Na konci taktů daktylských i epitritických bývá často slabika volná, krátká místo dlouhé. Pokud se to vyskytuje na konci kol, není v tom nic závadného, ježto nejen na konci period, ale i na konci kol připouští se dosti často (zvláště u Pindara) slabika volná. Děje-li se však takto uprostřed kola nebo dokonce uprostřed slova, třeba tyto slabiky krátké, které jsou závadné i při dělení daktylo-epitritickém i při dělení ionském, učiniti nezávadnými jiným dělením. Neboť Schroederovo tvrzení, že šestidobý ionik může býti kdekoli zastupován »ionikem« p ě t i d o b ý m (na př. – ⏑ –) a že se místo epitritu – ⏑ – – může i uprostřed kola vyskytovati ditrochej – ⏑ – ⏑, příčí se naprosto všem zásadám rhythmickým. V š e c k y t a k t y v t ě c h s t r o f á c h m u s í b ý t i š e s t i d o b é, jako na př. všecky takty v řadách daktylských nebo anapaestických musí býti čtyřdobé. Zdánlivé pětidobé takty ionské mohou býti jen na počátku kola (∧ ⏑ – –; srv. M. I, str. 412 a 438). Tak na př. u Pind. Ol. 3, ep. (IV. 1 a 2) měří Schroeder:

– – ⏑ –, ⏓ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –
– ⏑ – ⏓, – ⏑ – –, { – ⏑ – – | ; ⏑ ⏑ – – | }

má při tom dělení uprostřed kol i uprostřed slov ditrocheje, kteréž pro svou sestupnost ve vzestupných ionicích jsou nepřípustné, a pětidobý ionik ⏑ – ⏑ ⏑. Třeba jistě měřiti takto:

– – ⏑ –, ⏑̄ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏗
⏗ ⏑ –, ⏓ – ⏑ – – – ⏑ –, ⏗ ⊼.

U Pind. Ol. 7, ep. (III. 2) měří Schroeder:

⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑
– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏓ .
-ϱιον ἄνδϱα παϱ' Ἀλφε-
ῷ στεφανωσάμενον

(v. 28), kde ovšem některé rukopisy mají i *Ἀλφειῷ*. Třeba jistě děliti:

⏑ ⏑ ⌞ ⌟, ⏑ ⏑ ⏗.
⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⊼.

U Pind. Ol. 8, str. (I. 1 n.):

μᾶτεϱ ὦ χϱυσοστεφάνων
ἀέθλων Ὀλυμπία

končila by se podle starého dělení

– ⏑ –, – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –. – ⏑ – ⊼

v některých strofách daktylská tripodie uprostřed slova trochejem, jenž by ovšem mohl býti odstraněn konjekturou (*Οὐλυμπία*). Schroeder dělí

– ⏑ – –, ⏑ ⏑ –.
⏑ ⏑ – ⏑, – ⏑ :

má v druhém kolu takty pětidobé. Třeba měřiti:

– ⏑ – , ⏑ ⏑ ·
⏑ ⏑ ⊔, – – ⏑ ·.

Podobná řada ⏑ ⏑ – ⏓ – ⏑ – vyskytuje se i jinde: na př. u Pind. Ol. 8, ep. (II. 1); Pyth. 1, ep. (II. 1); Nem. 10, str. (III. 2) a Sof. Trach. v. 497 n. (II. 2). Mohli bychom ji také měřiti ⏑ ⏑ – –, ⏓ ⏑ – ⊼. po případě, je-li na začátku druhého taktu slabika krátká, uznati tu anaklasi: ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⊼ m. ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ – ⊼.

U Pind. Isthm. I, ep. (V. 1 n.), v. 23 n.:

χεῖρας γὰρ ἱρώων διαφη-
λάται Λακεδαίμονι καὶ

uznává Schroeder míru

– – ⏑ , – – ⏑ –
– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ .

tedy ve v. 23, kde slabika krátká *λα* v *διαφηλάται* padá do prostřed slova a kde nelze ji odstraniti tak snadno konjekturou, takt ionský pětidobý. Jistě třeba měřiti:

⏑ , – – ⏑ ·
– ⏑ ⏑ , – – ⏑ ..

Takt – – ⏑ ⏑ – vznikne i u Bakch. XIV, ep. (I. 4), nechceme-li s Blassem v druhém kolu té periody uznávati kolon (⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, –) o slabiku delší a naprosto nevysvětlitelné. Týž takt jest na př. i v Eur. Troad. v. 799 n. (IV. 1).

U Pind. Isthm. 2. str. (IV. 1) končí se jednou podle staré míry tripodie daktylská slabikou krátkou; v. 7:

ὅστις ἐὼν καλὸς εἶχεν Ἀφροδίτας
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ · ⏑ – –.

Schroeder dělí:

⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –, · ⏑ –.

Jistě třeba děliti:

– – –, ⏑ –
⏑ – ⏑ –, ⊔ ⋏.

V Aisch. Hik. v. 41 n. v posledním kolu strofy

⏑ –, – – – – –, . ⊔

vzniká tvar taktu ⏑ ⏑ – ⏑ , ač nemá-li se měřiti:

⏓ ⏑ – – –, ⏓ – – , ⊔ ⋏ srv. i Pind. Ol. 13. str.. (I. 2).

Takové případy slabiky volné, kterou třeba vyložiti jiným dělením, jsou ještě: Pind. Ol. 3, ep. (I. 1); Ol. 6, ep. (III. 1 n.); Ol. 8, str. (III. 1); Ol. 8, ep. (I. 2 n.); Ol. 11, str. (III. 2 n.); Ol. 12, str. (III. 1); Ol. 12, ep. (IV. 1); Pyth. 3, ep. (III. 1); Pyth. 4, str. (III. 2 n.); Pyth. 4, ep. (VI. 2); Pyth. 9, str. (I. 1 a II. 1); Nem. 8, ep. (V. 2); Nem. 9, str. (II. 1); Nem. 10, str. (III. 1 a IV. 2); Isthm. 3 a 4, str. (I. 4); Isthm. 5, str. (I. 2); 5, ep. (III. 3); Isthm. 6, str. (II. 4) a j. v.; Aisch. Prom. v. 526 n. (II. 1); Eur. Andr. v. 766 n. (II. 1) a j. Na jednom místě u Pind. Nem. 9, str. (III. 1 n.) v. 30 n.:

φεῦγε γὰρ Ἀμφιαρῆ πο-
τε θρασυμήδεα καὶ δεινὰν στάσιν
– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑
– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –, – ⏑ ⏑

(tak čte a dělí Schroeder) třeba čísti *Ἀμφιάρηόν τε* (podle ruk. D, *Ἀμφιάρηόν ποτε* B). Schroeder dělá tu špatnou konjekturu, jen aby snad dostal více pětidobých ioniků a tím novým dokladem podepřel špatnou svou theorii.

Takty ⏑ – ⏑ ⏑ – (po případě ⏑ ⏑ – ⏑ –) jsou takty iambické s jedním anapaestem, jak se toho příklady vyskytují často v řadách iambických a tak řečených logaoedických.

Netřeba snad ani připomínati, že při tomto výkladu obstojí všude čtení rukopisné, které bylo při starších daktylo-epitritických rozborech strof často jen proto měněno, aby nápadné a nevysvětlitelné slabiky krátké místo očekávaných dlouhých byly odstraněny.

2. Někdy vyskytují se v strofách těch takty s e d m i d o b é podoby ⏑ ⏑ ⏑ – –; srv. Pind. Ol. 11, ep. (I. 3 ⏑ ⏑ ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – $\bar{\wedge}$, kde ovšem by bylo možno i měřiti ∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, – – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –); Ol. 13, ep. (III. 1 a IV. 1; shoduje se takt – ⏑ – – a – ⏑ ⊔); Pyth. 1, ep. (IV. 2, kde se sedmidobým taktem shoduje se zase v jiných strofách takt $\underline{\alpha}$ ⏑ – –, totiž nesměrný ionik; V. 2, VI. 2); Pyth. 4, str. (V. 3, kde s taktem ⏑ ⏑ ⏑ – – rovněž shoduje se $\underline{\alpha}$ ⏑ – –); Pyth. 9, ep. (V. 2, kde jest zase shoda s taktem $\underline{\alpha}$ ⏑ – –); Nem. 1, ep. (I. 1); Isthm. 5, str. (III. 2); Isthm. 5, ep. (III. 2). U Bakchylida a dramatiků takových taktů není. Tyto takty sedmidobé kladou se na roveň několikrát nesměrným ionikům ($\underline{\alpha}$ ⏑ – –, jež mají podle Aristoxena nejvýše $6\frac{1}{2}$ doby; srv. R., str. 71). První dvě krátké v taktu ⏑ ⏑ ⏑ – – nejsou tedy rozvedením nesměrné dlouhé o $1\frac{1}{2}$ době v taktu $\underline{\alpha}$ ⏑ – –. N e p o c h y b u j i, ž e j s o u t o p r a v é e p i t r i t y s e d m i d o b é: vyskytují se vskutku zřídka a vždy ojediněle, jak to pro tyto takty žádá Aristoxenos (R., str. 90). Že se vyskytují i v Sotadeích, bylo již vyloženo v M. I, str. 423.

Několikrát vyskytují se u Pindara i takty ⏑ ⏑ ⏑ –, t. j. ⏑ ⏑ ⏑ ⊔, sedmidobé epitrity s oběma dlouhými slabikami staženými: Olymp. 7, ep. (III. 1 – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⊔); Ol. 13, ep. (IV. 1; shoduje se takt $\underline{\alpha}$ ⏑ ⊔); Pyth. 1, ep. (III. 2); Nem. 10, ep. (V. 1); Isthm. 2, ep. (IV. 2); Isthm. 5, str. (I. 2 ⏑ ⏑ ⏑ ⊔, ⏓ – – –, ⏓ – ⏑ ⏑ –, kde arci Schroeder chybně dělí ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑, – ⏑ – ⏑, – ⏑ ⏑ –); Isthm. 6, str. (IV. 1), kde Schroeder dělí podobně.

U Pind. Nem. 5, str. (IV. 2) shodují se takty:

– ⏑ ⏑ –
– – ⏑ –́
– – ⏑ ⏑ ⏑.

Prvé dvě response nemají nic neobvyklého; tvar taktu – – ⏑ ⏑ ⏑ není asi epitrit dělení sestupného 4 : 3 (proti ostatním epitritům vzestupným dělení 3 : 4), nýbrž diiamb s rozvedenou poslední slabikou dlouhou. Také v Isthm. 3 a 4, ep. (IV. 3) stojí proti taktu – – ⏑ – takt – – ⏑ ⏑ ⏑, což ukazuje zřejmě k tomu, že je to diiamb. V Pyth. 1, ep. (IV. 1) shoduje se diiamb o prvním taktu tvaru daktylského (– –́ ⏑ ⏑ –) s choriambem.

3. Jiné zdánlivě delší takty, tak řečené hyperkatalexe podle pojmenování Schroederova (co hyperkatalexe vlastně jest, o tom v. R., str. 112 n.), vyskytují se na konci period. U Pind. Ol. 12, ep. (III, 2): (– – ⏑ –), ⏑ – – ⏑ – –; Nem. 5, str. (IV. 2): (– – – ⏑ –), – – – ⏑ – –; Nem. 9, str. (V. 2): – – – ⏑ – –; Isthm. 1, ep. (IV. 2 a V. 3): – – ⏑ – –: Bakch. 9, str. (IV. 3): – – ⏑ – ⏓: Bakch. 10, ep. (I. 2): ⏒ – ⏑ – ⏓; Bakch. 11, str. (I. 2, III. 5 a IV. 4); Bakch. 12, str. (II. 2 podle našeho dělení): Bakch. 13, str. (I. 2; II. 2 podle našeho dělení: III. 4: IV. 4 podle našeho dělení): ib. 13, ep. (I. 3; III. 1 tvaru – ⏑ ⏑ – ⏓: IV. 2 podle našeho dělení): Bakch. 15, ep. (III). Také v Aisch. Hik. v. 41 n. lze poslední kolon m. ⊔ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⊔ ⊔ také měřiti: ⏓ ⏑ – ⏑ ⏑, ⏓ ⏑ – – –, čímž by však vznikla hyperkatalexe poněkud odchylná.

Vyskytují se tedy u lyriků hyperkatalexe ⏒ – ⏑ – –, jednou – ⏑ ⏑ – –, při níž choriamb zastupuje, jako často, diiamb; hyperkatalexe ⏓ ⏑ – – – u Aischyla není jistá.

Schroeder soudil, že tyto o s m i d o b é takty zrychlením vyrovnávají se sedmidobým (v. výše str. 25 n.). Něčeho podobného jinde není; nepochybuji, že všude tu třeba měřiti ⏒ – ⏑ –, ⊔ ⩘, a že jsou to takty d v a. Takové katalexe na konci period jsou velmi vhodné.

Pozoruhodná a odchylná jest katalexe u Pind. Nem. 8, ep. (III. 2):

– – ⏑ –, ⏑ ⏒ ⩘,

kde Schroeder měří – – ⏑ –͡– ⏑ ⏓, t. j. – – ⏑ ⊔ ⏑ –, tak že na hranici dvou taktů vzniká synkopa; míra ta jest zbytečná a jistě chybná. Končí-li se kola takty tvaru ⊔ ⩘, mohou se končiti i taktem tvaru ⏑ – ⩘, jenž jest s předešlým totožný.

4. Někde vyskytují se v těchto strofách i takty – – : u Pind. Ol. 6, ep. (II. 2) a Pyth. 1, str. (III. 1): srv. i Aisch. Hik. v. 41 (I. 2). V Ol. 11, str. II:

– ⏑ – ⏑, – ⏑ – –
– ⏑ ⏑ – –, ⏑ ⏑ – –

(podle dělení Schroederova) mohlo by se měřiti, má-li zmizeti nepřípustný ditrochej, takto:

⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –
⊔ ⊔, ⏑ ⏑ ⊔, ⏑ ⏑ – –,
nebo – – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, ⊔ ⩘,

což jest asi lepší. Schroeder, kde takové takty uznává, ponechává označení – –; třeba však je označovati ⊔ ⊔. Jsou to jistě d i i a m b y.

Jiné obtíže jsou vlastně jen zdánlivé. Dosti neobvyklý je tvar ionského taktu – – –; vyskytuje se na př. u Pind. Nem. 8, str. (I. 1) a u Bakch. 13, str. (II. 1), kde střídá se s taktem ⏓ ⏑ ⊔.

Že se v těchto strofách často střídají různé tvary ionského taktu, netřeba ani připomínati (zvláště – ⏑ ⏑ – ═ ⏒ – ⏑ –); ty vesměs svědčí proti staré míře. Odchylnější jsou response:

⏓ ⏑ ⊔ ═ ⏑ ⏑ ⊔

(Pind. Nem. 10, str., IV. 1), kde střídá se směrný a nesměrný takt ionský; možna by tu byla i response ⊔ ⏑ – ═ ⏑ ⏑ ⊔. Zcela taková je response u Pind. Isthm. 6, str. (II. 4):

⏑ ⏑ ⊔ ═ ⏓ ⏑ ⊔ ═ – ⏑ ⏑ –,

kterýž poslední tvar arci rovná se diiambu (⊔ ⏑ ⏑ –). Srv. i Bakch. 15, str. (III. 3), Aisch. Prom. v. 526 n. (III. 1), Arist. Sfek. v. 273 n. (III. 1).

Pozn. 7. Jiné neobvyklé response nejsou hojné. U Bakch. 5, str. (VI. 2 a VII. 3) zastupují se ⏑ – ⏑ – a ⊥ ⏑ –.

Vážné obtíže působí, jak se zdá, novému dělení daktylská tetrapodie v Sof. Aiantu v. 172 n.:

ἦ ῥά σε Ταυροπόλα Διὸς Ἄρτεμις,
ὦ μεγάλα φάτις ὦ
– ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑
⏑ ⏑, – ⏑ ⏑, –,

anapaestická tetrapodie v Sof. Trach. v. 497 n. (I. 3 n.) a anapaestická pentapodie ib. I. 1. Sotva jsou to alloiometrické řady v těchto strofách nepochybně ionských. Musíme míti odvahu měřiti tyto zdánlivé daktyly neb anapaesty ionsky, tedy na př. řadu v Sof. Aiantu v. 172 n. (s přemístěním ὦ do prvního kola):

– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ ⊔, ⏑ ⏑ ⊔.

Je-li strofa v Aisch. Hik. v. 41 n. vskutku z volných ioniků (mohla by býti i smíšená: některá kola mohla by býti i daktylská), vyskytuje se i v ní zdánlivá tetrapodie daktylská (III. 1).

Takřka makavým dukazem, jak třeba tyto strofy měřiti, jest strofa z Arist. Sfek. v. 273 n., jejíž první perioda jest čistě ionská, následující pak daktylo-epitritické, t. vskutku také ionské.

Jsou tedy strofy daktylo-epitritické v o l n é s t r o f y i o n s k é, zcela podobné oněm strofám ionským, v nichž vedle ioniků vyskytují se i choriamby a diiamby (M. I, str. 438 n.). Liší se od nich jen tím, že jeví ještě větší volnosti, hlavně častým připouštěním anapaestických taktů v dipodiích iambických (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –) a také občasným připouštěním pravých epitritů. Bývá v nich též častěji volnější response

než v přísnějších strofách ionských. Nejsou to tedy strofy z řad složených, nýbrž strofy z řad prostých a náleží mezi strofy ionské.

Že by tyto strofy byly se vyvinuly z enopliů, jakýmsi ionisováním těchto daktylských a anapaestických řad, tomu nevěřím, a také se to dosud nikomu nepodařilo dokázati: bylo-li by tomu tak, musili bychom souditi, že se z enopliů vyvinuly i prosté strofy ionské. Je to holá móda, šířící se téměř epidemicky, shledávají-li se všude a všude samé enoplie. Otázka o vzniku těch strof je druhotná a souvisí s otázkou o vzniku ionského taktu vůbec: náleží tedy do odstavce o vzniku a vývoji meter řeckých. Že by se kdy podařilo rozřešiti ji určitě, pochybuji: nemáme tu starověkých zpráv, jsme odkázáni k pouhým dohadům, a ty jsou nyní a budou i vždycky budoucně rozmanité a nespolehlivé.

Ježto také řady iambické, jak jsme již poznali, připouštějí místo diiambu choriamb, jako choriambické místo choriambu diiamb, a ježto ve volných strofách ionských iamb bývá zastupován anapaestem, jako v tak řečených řadách logaoedických, mají tyto volné strofy ionské i strofy logaoedické některé společné znaky, tak že není někdy na první pohled snadno stanoviti, je-li ta nebo ona strofa volná ionská či logaoedická: na př. i v strofách logaoedických, jak poznáme níže, vyskytují se častěji daktylské tripodie (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –), které v nich nezastupují arci takty ionské, nýbrž iambické (i sám Blass pokládá na př. třetí báseň Bakchylidovu, která jest jistě logaoedická, za »enoplickou«). Neklamným svědectvím, že strofa jest ionská, podávají jen nesporné takty ionské směrné i nesměrné (⏓ ⏑ – –): není-li jich, nemůžeme strofu pokládati s bezpečností za ionskou.

§ 29. Rozbor strof z volných ioniků (daktylo-epitritických).

Zajímavo jest, že všecky tyto strofy, pokud můžeme o nich souditi bezpečně, majíce je celé nebo aspoň v znamenitých zlomcích, jsou v z e s t u p n é, zrovna tak, jako přísnější strofy ionské u dramatiků (M. I. str. 432, zvláště str. 434). Sestupné ioniky byly vůbec poměrně řídké, a systémy z nich výjimkou (M. I. str. 433). Úkaz ten vysvětluje se tím, že řady vzestupné (anapaestické, iambické) byly vůbec u Řeků více oblíbeny než sestupné (daktylské, trochejské).

Strofy skládají se z dipodií a tripodií (dimetrů a trimetrů): zřídka vyskytují se kola monopodická. Míra jich všech jest patrně monopodická. Jen strofy Bakch. I. a XIV. a v Sof. Trach. v. 112 n. připouštějí, skládajíce se ze samých kol dipodických, míru dipodickou.

A. *Volné strofy ionské u lyriků.*

Tyto strofy ionské shledáváme poprvé u S t e s i c h o r a, jenž ovšem vedle nich obliboval si skladby daktylské (*κατὰ δάκτυλον εἶδος*: v. M. I. str. 195 n.), ač jsou snad jeho starší. I skolia prostonárodní, přičítaná Chilonovi (scolia frg. 31), Pittakovi (ib. frg. 32) a Biantovi (ib. frg. 33), jsou složena těmito řadami.

Pozn. 1. I v jednom skoliu nově nalezeném ze 4. stol. př. K. vyskytují se tyto řady (Berliner Klassikertexte. Heft V. Griechische Dichterfragmente. Zweite Hälfte. Lyrische und dramatische Fragmente. Bearbeitet von *W. Schubart* und *U. v. Wilamowitz-Moellendorff*, Berlin 1907, str. 61).

Stesichoros užil takových strof jmenovitě ve své Heleně a Oresteii (srv. frg. 10—17 a frg. 22). Velikého rozvití došly u Pindara a Bakchylida, ale také, ač ne snad v té míře, pokud můžeme souditi ze zlomků, u Simonida (srv. zlomky jeho enkomií frg. 1, epinikií frg. 4, 5, 7, 13, 15, 17—21, frg. 22 a j.). Vyskytovaly se asi také již u Ibyka (srv. fragm. 6, 7, 8, 8a), u Timokreonta (frg. 1.), u dithyrambiků Lamproklea (frg. 1. a 2.) a Melanippida (frg. 1. a 2.), Arifrona, Likymnia (frg. 1, 3, 4), Filoxena, z jehož básně *Δεῖπνον* máme dlouhé zlomky (frg. 1—5: převládají v nich takty ionské a choriambické), u Telesta (frg. 1), Lykofronida (frg. 1), i v některých zlomcích bezejmenných. Charakterisovati ráz těchto strof u jednotlivých básníků neodvažuji se pro kusost jejich zlomků: byl by většinou nejistý (srv. výklad u ROSSBACHA M[3], str. 450 n.). Máme však hojné a bezpečné doklady jich u Pindara a Bakchylida.

Pozn. 2. V následujících metrických schematech strof číslice římské značí periody, číslicemi arabskými označen počet jednoduchých taktů v kolu, třeba míra jejich byla jiná (na př. dipodická). Taková míra bývá zřejmě naznačena. Po číslici arabské následuje, kde toho třeba (kde tedy takty nenáleží vesměs k témuž rodu rhythmickému), stručné označení druhu taktu: *d* = daktyl, *a* = anapaest, *tr* = trochej, *i* = iamb; *ion* = ionik (tím názvem označeny všecky způsoby ionského taktu, tedy na př. i choriamb, jako se to děje i při značkách jiných), *p* = paion, *δ* = dochmios: kde tvar kol ze stručného označení sám sebou není zřetelný (na př. 3 *i* značí ⏑ – ⏑ – ⏑ –), přidáno jest v závorkách metrické schema kola. Nepřesné response spiaty jsou závorkami {. Po schematě naznačeno, co z rukopisného čtení třeba změniti z metrických příčin: co stojí před závorkou, jest čtení nebo oprava přijatá (není někdy definitivní, nýbrž má se jí jen naznačiti, jakým směrem bráti se má opravování textu), co jest za závorkou, jest čtení rukopisné. U Pindara držím se konservativního textu Schroederova z r. 1908.

Schemata mnou podávaná shodují se arci s rhythmickými zásadami, jichž se držím, a odchylují se často od schemat jiných, na př. i nejnovějších *Schroederových* v jeho vydání Pindara (Lipsiae 1908), v jeho Aeschyli cantica (ib. 1907), Sophoclis cantica (ib. 1907), Euripidis cantica (ib. 1910) a Aristophanis cantica (ib. 1909). Schroeder dělí nerhythmicky, a proto často špatně: mimo to dělí strofy eurhythmicky, často však tak, že sám vlastně dokazuje nesprávnost svých zásad. Ale přesná eurhythmie v strofách nebyla nutna, a nelze jim ji násilně vnucovati. Periody jsou leckde nezřetelné (zvláště tam, kde kola jsou skoro stále téhož způsobu, jako na př. v strofách z volných ioniků). Kde rozdělení v periody, pro přehlednost nutné, jest málo jisté, bývá to zřejmě připomenuto (srv. i M. I, str. 198 p. 14).

Pind. Ol. III. Strofy.

Τυνδαρίδαις τε φιλοξείνοις ἁδεῖν καλ-
λιπλοκάμῳ θ' Ἑλένᾳ
κλεινὰν Ἀκράγαντα γεραίρων εὔχομαι,
Θήρωνος Ὀλυμπιονίκαν ὕμνον ὀρ-
θώσαις, ἀκαμαντοπόδων
ἵππων ἄωτον. Μοῖσα δ' οὕτω ποι παρέ-
στα μοι νεοσίγαλον εὑρόντι τρόπον
Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ.

I. – ◡ ◡ –, ◡ ◡ – –, – ◡ – – 3
– ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ∧ 2.
II. – – ◡ ◡, – ◡ ◡ –, – – ◡ –: 3
– – ◡ ◡, – ◡ ◡ –, – – ◡ – 3
– – ◡ ◡, – ◡ ◡ – 2
III. – – ◡ –, – – ◡ –, – – ◡ – 3
– – ◡ ◡, – ◡ ◡ –, – – ◡ – 3
– ◡ – –, |– ◡ ◡ –| / |– ◡ – –|, – ◡ – – 3

Ve v. 72 může obstáti ruk. čtení *ξενίαις* (netřeba měniti v *ξεινίαις*); čtení to arci se příčí staré míře daktylo-epitritické.

Střídají se tu takty ionské a choriambické, někdy nesměrné (– ◡ – ⏗), s nesměrnými diiamby (⏓ – ◡ ⏗); v prvním taktu posledního kola střídá se nesměrný ionik se směrným (v. 72) a v druhém jeho taktu s choriambem. Response tato svědčí pro míru ionskou; při staré míře daktylo-epitritické byl choriamb odstraňován konjekturou. Nejen na konci periody, ale i na konci kola připouští se slabika volná, jako i jinde často.

Ol. III. Epody.

I. 2 (– ◡ –, ◡ – ◡ –); 2 (– – ◡ ◡, ◡ ◡ – ∧̄).
II. 3 (– ◡ – –, – ◡ ◡ –, ◡ ◡ – –); 2 (– ◡ – –, – ◡ ⏑̲).
III. 2 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ ⏑̲); 3 (– – ◡ ◡, – ◡ ◡ –, |– – ◡ –| / |– – ◡ ◡|:
2 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ∧̄).
IV. 3 (– – ◡ –, ◡ – ◡ ◡ –, ◡ ◡ ⏑̲): 2 (⏑̲ ◡ –, ⏓ – ◡ –);
2 (– – ◡ –, ∧̄).

V posledním kolu ve v. 81 možno ponechati ruk. čtení *κεινὸς*, čímž shoda metrická jest úplná. Při opravě *κενὸς* vzniká choriamb, stojící za diiamby jiných strof, což arci jest metricky přípustno.

Ol. VI. Strofy.

I. 2 (– – ◡ –, – – ◡ –): 2 (– – ◡ ◡, ◡ ◡ ⏓).
II. 3 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ – –, – ◡ ◡ –); 3 (– ◡ – –, ◡ – – –, – – – –).
III. 2 (– ◡ – –, – ◡ – –); 2 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ – –).
IV. 2 (– – ◡ –, – – ◡ ◡): 2 (– – ◡ –, ◡ – ∧̄).

V. 3 (∧ ∪ – –, – ∪ – –, – ∪ – –): 2 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ∪).
VI. 2 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – –): 3 (– ∪ – –, {– ∪ ∪ – | – ∪ – –}, – ∪ – ∪).

Rozdělení v periody jest nezřetelné.

Ol. VI. Epody.

I. 2 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – –): 3 (– ∪ – –, – ∪ ∪ –, ∪ ∪ ⏓ ⊼): 3 (– ∪ – –, {– ∪ – – | – ∪ ∪ –}, – ∪ ∪ –.
II. 3 (∪ ∪ ⏗, ∪ ∪ – –, – ∪ ∪ –); 3 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – –, ∪ ∪ – –); 2 (– ∪ – –, – ∪ – ⊼).
III. 2 (– ∪ – –, ⏗ ∪ –): 2 (⏒ – ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ⊼).
IV. 2 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – –): 2 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ⊼).
V. 2 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – –): 2 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ⊼).
VI. 2 (– ∪ ⏗, – ∪ – –): 2 (– ∪ – –, – ∪ – ∪).

Ol. VII. Strofy.

I. 2 (∪ ∪ – –, – ∪ – –); 2 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ⊼).
II. 3 (⏗ ∪ –, ⏒ – ∪ –, – – ∪ ⏓): 1 (– – ∪ –).
III. 2 (⏒ – ∪ –, {– – ∪ – | – ∪ ∪ –}): 2 (– – ∪ ∪, – ∪ ∪ –): 2 (– – ∪ ∪, – ∪ ∪ –).
IV. 2 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – –): 3 (– ∪ – –, – ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ⊼).
V. 2 (∪ ∪ – –, – ∪ – –): 2 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – –).

Druhé kolon druhé periody je monometr, jenž nemůže býti s předešlou řadou spojen ve dvě kola dipodická, poněvadž v taktu před ním jest na konci nesměrného ioniku slabika volná, jež jest vysvětlitelna jen na konci kola. Ve v. 1 čísti třeba *ἀφνειᾶς* (m. *ἀφνεᾶς*).

Ol. VII. Epody.

I. 2 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – –); 3 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – –, – ∪ ⏓ ⊼).
II. 2 (– ∪ – –, – ∪ – –); 3 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – –, ∪ ⏓ ⊼).
III. 2 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ ∪ ⏗; 2 (∪ ∪ ⏗, ∪ ∪ ⏗: 2 (⏒ – ∪ ∪ –, ∪ ∪ ⏓ ⊼).
IV. 2 (– ∪ – –, – ∪ – ⏓): 2 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ ⏗): 3 (∪ ∪ ∪ – –, – ∪ ∪ –, ∪ ∪ ⏗).
V. 2 (∪ ∪ – –, ∪ ∪ ⏗): 2 (∪ ∪ – –, – ∪ ⏘); 3 (– ∪ – –, – ∪ – –, – ∪ – –).

Ol. VIII. Strofy.

I. 2 (– ∪ – –; – ∪ ∪ –): 2 (∪ ∪ ⏗, – ∪ –).
II. 2 (– – ∪ ∪, – ∪ ∪): 2 (– ∪ ∪ –, ⏓ ⊼).
III. 3 (⏗ ∪ –, ⏓ – ∪ ∪ –, ∪ ∪ – –); 2 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – –).
IV. 3 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ ⏗, ⏓ – ∪ ⏓): 2 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ ⏓ ⊼).
V. 2 (∪ ∪ – –, – ∪ ⏘); 2 (– ∪ – –, ∪ ⏘).

V kolu I. 2 (srv. i IV. 1) naznačeny takty ◡ ◡ ⊔, ◡ – ◡ –. Mohlo by se také měřiti ◡ ◡ – –, ⍜ ◡ ⊔ a pro ta kola, v nichž místo druhé dlouhé slabiky jest krátká, mohla by se uznati anaklase: ◡ ◡ – ◡ – ◡ ⊔ (m. ◡ ◡ – –, ◡ ◡ ⊔).

Ol. VIII. Epody.

I. 3 (– – ◡ ◡, – ◡ ◡ –, ◡ ⊻); 2 (◡ ◡ , ◡ ◡ ⊔):
2 (◡ – ◡ ◡ –, ◡ ◡ ⊻ ⊼).

II. 3 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ , – ◡ ⊻): 2 ◡ ◡ –, ◡ ◡ ⊻).

III. 2 – ◡ ◡ , ◡ ◡ : 2 (◡ ◡ , ◡ ◡ ⊻).

IV. 2 (◡ ◡ , ◡ ◡ ⊔): 3 (◡ ◡ , ◡ ◡ , ◡ ◡ ⊻).

V. 3 (◡ ⊔, ◡ ◡ , ◡ ◡ ⊍); 2 (◡ ◡ , ◡ ⊻).

O kolu II. 1 (konec jeho ◡ ◡ ⊔, ◡ ◡ ⊻ mohl by se měřiti i anaklasticky) v. poznámku k strofě.

Ol. XI. Strofy.

I. 3 (◡ , ◡ ◡ , ◡ ◡ : 3 (◡ , ◡ ◡ , ◡ ◡ ⊔);
2 (– ◡ – , ◡ ◡).

II. 2 (⊔ ◡ –, ◡ ◡): 3 (◡ ◡, ◡ ◡ , ⊔ ⊼).

III. 2 (◡ , ◡ ⊔): 2 (◡ , ◡): 2 (◡ – ◡ ◡ –,
◡ ◡ – ⊼).

V kolu II. 1 (⊔ ◡ –, ◡ – ◡) mohl by první takt — tuto i jinde — býti i čistě ionský: ⍜ ◡ ⊔; naznačuji tuto i jinde v podobných případech takt iambický pro následující nesporný iamb.

Ol. XI. Epodos.

I. 3 (– ◡ ◡ , ◡ ◡ , ◡): 2 (◡ ◡ , ◡ ◡ –):
3 (◡ ◡ ◡ – , – ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ⊼).

II. 3 (◡ , ⊔ ◡ , ◡ – ◡): 3 (◡ , ⊔ ◡ , ◡ ◡):
2 (◡ –, ⊔ ◡).

III. 3 (◡ ◡ , ◡ ◡ , ◡): 3 (◡ ◡ –, ◡ ◡ ,
◡ –).

IV. 2 (◡ , ◡ – ◡); 2 (– ◡ , ◡ – ⊻).

Ol. XII. Strofy.

I. 3 (– ◡ – –, ◡ ◡ –, ◡ ◡ ⊍): 2 (– ◡ – , – ◡ ◡ –):
2 (◡ ◡ – –, – ◡ ◡ –).

II. 3 (– ◡ , ◡ , ◡): 3 (◡ – –, ◡ – , – ◡ ◡ –):
3 (– ◡ – –, – ◡ ◡ –, ◡ ◡).

III. 2 (⊔ ◡ , – ◡): 2 (◡ ◡, ◡ ◡): 2 (– ◡ –,
– ◡ ⊻).

Ol. XII. Epodos.

I. 3 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ , ◡ ⊻): 2 (◡ ◡ , ◡ ◡ – –):
2 (⊔ ◡ , ◡ ◡).

II. 2 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –): 2 (⏑ ⏑ ⊔, ⏑ ⊼).
III. 2 (– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –); 3 (– – ⏑, ⏑ ⏑ –, └ ⊼).
IV. 3 (└ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⊔): 3 (⏑ – –, ⏑ –, – ⏑ ⏑ –).
V. 3 (– ⏑ – –, – ⏑ – –, – ⏑ ⊔): 2 (– ⏑ – –, – ⏑ –).

Ol. XIII. Strofy.

I. 2 (⏑ ⏑ ⊔, ⏑ ⏑ – ⏓): 3 (⏒ ⏑, ⊔ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏓); 3 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – └, └ ⏑ ⏓).
II. 3 (└ └, ⏑ ⏖ ⏑ –, ⏒ – ⏑ ⏓): 3 (⏑ ⏑ ⏑ –, └ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏓).
III. 3 (⏓ – ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔, ⏑ –); 3 (– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, – ⏑ – ⊼).
IV. 2 (⏒ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –): 2 (⏑ ⏑, {– ⏑ ⏑ – / – ⏑ ⏑ ⏑ –}); 3 (⏓ – ⏑ –, – ⏑ – –, – ⏑ ⏑ ⏓).

Ol. XIII. Epody.

I. 2 (– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –): 3 (– ⏑ ⏑, ⏑ ⏑, – ⏑ – ⏓).
II. 3 ({– ⏑ ⏑ / – ⏑ –}, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔): 3 (└ ⏑ –, ⏒ – ⏑ ⏑ –, – ⏑ – –).
III. 3 ({– ⏑ – / ⏑ ⏑ ⏑ – –}, – ⏑ – –, – ⏑ ⏗): 2 (– ⏑ – –, – ⏑ – –); 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏓ ⊼).
IV. 3 (⏑ ⏑ ⊔, – ⏑ – –, {– ⏑ ⏗ / ⏑ ⏑ ⏑ ⊔}): 2 ({– ⏑ – / ⏑ ⏑ –}, – ⏑ ⊔); 2 (– ⏑ –, {– ⏑ ⏓ / ⏑ ⏑ ⏑ – ⏓}).

Pyth. I. Strofy.

I. 2 (– ⏑ –, ⏑ – –); 2 (– ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏗).
II. 2 (– ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 2 (⏑ – –, ⏒ ⏑ ⏑ –): 2 (⏑ ⏑ – –, └ ⊼).
III. 3 (└ – –, – ⏑ – –, – ⏑ ⏗); 3 (– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, ⏓ – ⏑ –); 3 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊼).
IV. 3 (⏑ – –, {– ⏑ – / – ⏑ ⏑ –}, ⏑ ⊔): 3 (– ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⊔, – ⏑ – –); 2 (⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –): 3 (⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔, – ⏑ –).

Pyth. I. Epody.

I. 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –); 2 (– ⏑ – –, – ⏑ – ⊼).
II. 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔, ⏓ – ⏑ –); 2 (– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ ⏓).
III. 2 (– ⏑ – –, – ⏑ –); 2 (– ⏑ ⊔, ⏑ ⏑ ⏑ ⏓ ⊼).
IV. 3 (– ⏑ ⏑, {– ⏑ ⏑ – / – ⏑ ⏑ ⏑ –}, ⏑ ⏓): 2 {– ⏑ – – / ⏑ ⏑ ⏑ – –}, {– ⏑ ⏑ – / – ⏑ – –}; 2 (⏑ ⏑ –, – ⏑ – ⊼).
V. 3 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –): 2 (⏑ ⏑ ⏑ – –, – ⏑ – –); 2 (– ⏑ – –, – ⏑ – –); 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏓ ⊼).
VI. 2 (⏑ ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –): 2 (⏑ ⏑ ⏑ – –, – ⏑ – ⏓).

Takty ⏑ ⏑ ⏑ – – (pravý epitrit) a – ⏑ ⏑ ⏑ – (diiamb) střídají se s ioniky nebo choriamby, tak že rovnocennost obojích je jistá. Poslední dva takty kola II. 1 mohly by býti anaklastické.

Pyth. III. Strofy.

I. 3 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔): 3 (⏑ – –, – ⏑ ⏑ , ⏑ ⏑ – –); 2 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏓ ⊼).

II. 2 (– ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏓): 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔): 2 (⏑ ⏑ ⊔, ⏑ ⏑ – –); 3 (– ⏑ – –, – ⏑ –, – ⏑ ⏑ ⏓).

III. 2 (⏑ –, – ⏑ ⏑ –): 2 (⏑ ⏑ . – ⏑ ⏓ ⊼).

IV. 2 (⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔): 3 (– ⏑ – , {– ⏑ ⏑ – / – ⏑ – –}, – ⏑ ⏓ ⊼).

V. 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –, – ⏑ – –).

Pyth. III. Epody.

I. 3 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔); 3 (– ⏑ – –, – ⏑ – –, – ⏑ ⏓ ⊼).

II. 2 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –); 2 (⏑ ⏑ – –, ⏑ ⏓ ⊼).

III. 3 (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏓): 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –); 2 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏓ ⊼).

IV. 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 2 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏓ ⊼).

V. 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –); 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔).

VI. 2 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –): 2 (⏑ ⏑ – –, – ⏑ – ⏓).

VII. 2 (⏑ ⏑ ⊔, ⏑ ⏑ – –): 2 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏓ ⊼).

Pyth. IV. Strofy.

I. 3 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔): 3 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – –); 3 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏓ ⊼).

II. 3 (⏒ ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –): 2 ({– ⏑ – – / – ⏑ ⏑ –}, – ⏑ – ⏓).

III. 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔): 2 (⏑ ⏑ ⊔, ⏒ – ⏑ –): 2 (⏒ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –); 2 (⊔ ⏑ –, ⏒ – ⏑ ⏓).

IV. 2 (– ⏑ – –, – ⏑ – –): 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔, ⏑ ⏑ ⏓ ⊼).

V. 2 (– ⏑ – –, – ⏑ – –): 2 (⊔ ⏑ –, ⊔ ⏑ ⏓): 2 ({⏑ ⏑ ⏑ – – / – ⏑ – –}, – ⏑ – ⏓).

Ve v. 98 třeba čísti **πόλῑς**, ve v. 267 **πῐαίνων**.

Pyth. IV. Epody.

I. 3 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –); 2 (– ⏑ – , – ⏑ ⏓ ⊼).

II. 2 (– ⏑ ⏑ , ⏑ ⏑ – –): 3 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏓ ⊼).

III. 2 (– ⏑ – –, – ⏑ – –): 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊼).

IV. 3 (– ⏑ ⏑ –, – – ⏑ –, – – ⏑ –); 2 (– – ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏓).

V. 2 (– ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –): 2 (⏑ ⏑ – –, – ⏑ – ⏓).

VI. 3 (– ⏑ – –, – ⏑ – –, ⏑ ⏑ ⏓); 3 (⊔ ⏑ , ⏒ – ⏑ ⏑ , ⏑ ⏑ ⊔); 2 {– ⏑ – – / – ⏑ ⏑ –}, {– ⏑ – ⏓ / ⏑ ⏑ –}.

Pyth. IX. Strofy.

I. 3 (⏑ ⏑ ⊔, ⏓ ⏑ ⏑ , ⏑ ⏑ –): 3 (– ⏑ – , ⏑ ⊔, ⊔ ⊔).

II. 3 (⏑ ⏑ ⊔, ⏑ – ⏑ ⏑ , ⏑ ⏑ ⏓): 2 (⏑ ⏑ , ⏑ ⏑ – –): 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏓).

III. 3 (– ⏑ – –, {– ⏑ ⏑ – / – – ⏑ –}, ⏑ ⏑ – –): 3 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏓ ⊼).
IV. 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –): 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –): 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏓).
V. 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔); 2 (– ⏑ – –, – ⏑ – ⊼).
VI. 2 (– ⏑ – –, – ⏑ – –): 3 (⊔ ⏑ –, ⏒ – ⏑ –, ⊔ ⊼).

V. 107 a 154 jest porušen.

Pyth. IX. Epody.

I. 3 (– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, – – ⏑ –); 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –, – ⏑ – –); 3 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏓ ⊼).
II. 2 (– ⏑ – –, {– – ⏑ – / – ⏑ ⏑ –}): 2 (⏑ ⏑ – –, – ⏑ ⏓ ⊼).
III. 2 (– ⏑ – –, – ⏑ – –): 2 (– ⏑ ⊔, ⏒ – ⏑ ⏑ –): 2 (⏑ ⏑ – –, ⏑ ⏓ ⊼).
IV. 3 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊍); 3 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –): 2 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏓ ⊼).
V. 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊍): 3 ({⏑ ⏑ ⏑ – – / – ⏑ – –}, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏓).

Pyth. XII.

I. 2 (– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –): 2 (– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ ⏓).
II. 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –): 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊼).
III. 2 (– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –): 2 (– – ⏑ –, – – ⏑ ⏓).
IV. 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –): 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏓ ⊼).
V. 2 (– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –): 2 (– – ⏑ –, – – ⏑ ⏓).
VI. 2 (– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –): 2 (– – ⏑ –, – – ⏑ ⏓).
VII. 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –, – ⏑ ⊍): 3 (– ⏑ – –, – ⏑ – –, – ⏑ – –).

Nem. I. Strofy.

I. 2 (– – ⏑ –, ⏒ – ⏑ ⏓): 3 (– – ⏑ –, – – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ ⏓); 2 (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓ ⊼).
II. 3 (– – ⏑ –, – – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ ⏓); 2 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏓ ⊼).
III. 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔, ⏑ ⏑ – –); 2 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏓ ⊼).
IV. 3 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔): 2 (– ⏑ – –, – ⏑ – –); 2 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏓ ⊼).

Ve v. 35 třeba čísti ἐσλοὺς místo ἐσλὸς.

Nem. I. Epody.

I. 2 (⏑ ⏑ ⏑ – –, – ⏑ – –): 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔, – ⏑ ⏓ ⊼).
II. 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔); 3 (⏑ ⏑ – –, – ⏑ – –, – ⏑ ⏓ ⊼).
III. 3 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔); 3 (⏑ ⏑ – –, – ⏑ – –, – ⏑ ⏓ ⊼).
IV. 2 (– – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 2 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏓ ⊼).

V. 77 *ἔδραμον σὺν ὅπλοις*] *σὺν ὅπλοις ἔδραμον.* Ve v. 80 jest v ruk. mezera míry – ⏑ –.

Nem. V. Strofy.

I. 2 (– – ⏑ –, ⏒ – ⏑ –): 2 (– ⏑ – –, – ⏑ – –): 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –, – ⏑ ⏓ ⊼).
II. 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –): 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔): 2 (⏑ – ⏑ –, ⏕ ⊼).
III. 3 (– ⏑ – –, – ⏑ – –, – ⏑ ⏕): 3 (– – ⏑ –, – – ⏑ ⏖, – – ⏑ ⏓); 3 (– – ⏑ –, ⏓ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏓ ⊼).
IV. 2 ({– – ⏑ ⏑ ⏑ / – ⏑ ⏑ – / – – ⏑ –}, – – ⏑ –): 3 (– – ⏑ –, – – ⏑ –, ⏕ ⊼).

Ve v. 75 je *θεᾶς* porušeno: je proti metru. V kolu IV. 1 tvar taktu – – ⏑ ⏑ ⏑ není asi epitrit, nybrž diiamb.

Nem. V. Epody.

I. 2 (∧ ⏒ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –): 3 (⏒ – ⏑ –, – – ⏑ –, ⏕ ⊼).
II. 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –): 3 (⊔ ⏑ –, ⏒ – ⏑ –, – ⏑ ⏓).
III. 2 (– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –): 2 (– – ⏑ –, ⏒ – ⏑ –).
IV. 2 (– – ⏑ –, – – ⏑ ⏑): 3 (– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, ⏒ – ⏑ –).
V. 3 (– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, – – ⏑ ⏓): 3 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔): 2 (⏑ ⏑ – –, {– ⏑ – – / – ⏑ ⏑ ⏓}).

Nem. VIII. Strofy.

I. 3 ({– ⏑ ⊔ / – – –}, ⏑ ⏑ – –, – ⏑ – –): 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏓).
II. 2 (– ⏑ –, ⏒ – ⏑ –): 2 (– – ⏑ –, – – ⏑ ⏑ ⏓).
III. 2 (⊔ ⏑ –, ⏒ – ⏑ –): 3 (– – ⏑ –, – – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏓ ⊼).
IV. 2 (⏑ ⏑ ⊔, ⏑ ⏑ – –); 3 (– ⏑ ⊔, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏓).
V. 2 (⊔ ⏑ –, ⏒ – ⏑ –): 3 (⊔ ⏑ –, ⏒ – ⏑ –, ⏕ ⊼).

Ve v. 70 před *σοφοῖς* chybí dlouhá slabika. Pozoruhodná jest response v kolu I. 1 ⏓ ⏑ ⊔ = – – –.

Nem. VIII. Epody.

I. 2 (– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –): 2 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏓ ⊼).
II. 3 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏕); 2 (⏑ ⏑ ⊔, – ⏑ – –); 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔).
III. 2 (⏓ – ⏑ –, – – ⏑ –): 2 (– – ⏑ –, ⏑ ⏓ ⊼).
IV. 2 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –); 2 (⏑ ⏑ ⊔, – ⏑ ⏓ ⊼).
V. 2 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –); 3 (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏓).
VI. 2 (– ⏑ – –, – ⏑ – –): 3 (– ⏑ – –, – ⏑ –, ⏒ – ⏑ ⏓).

Kolon II. 3 spojuje se zpravidla s kolem III. 1 (ve v. 23 končí se při našem dělení perioda elisí, což však není na závadu): ale pak vzniká příliš dlouhá perioda II.

Nem. IX.

I. 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –): 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –).
II. 2 (– ⏑ –, ⏓ – ⏑ –): 2 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –): 2 (– ⏑ – –, – ⏑ – ⊼).

III. 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –): 3 (⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –, – ⏑ ⏑̲ ⊼).
IV. 3 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, {⏑ ⏑ – | – ⏑ ⏑ –}). 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –):
2 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑̲ ⊼).
V. 2 (– – ⏑ –, – – ⏑ –): 2 (– – ⏑ –, ⏑̲ ⊼).

Ve v. 41 jest mezera míry – ⏑ –. Ve v. 30 třeba čísti *Ἀμφιάρηόν τε* podle ruk. D (*Ἀμφιάρηόν ποτε* B), nikoli se Schroederem *Ἀμφιαρῆ ποτε*: tak vzniká takt pětidobý uprostřed slova (⏑ ⏑ – ⏑ : *φιαρῆ τε*), aniž lze nahraditi šestou dobu pausou.

Nem. X. Strofy.

I. 2 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⊔); 3 (⏑̄ – ⏑ –, – – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑̲).
II. 3 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –); 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑̲):
3 ({– ⏑ – – | – ⏑ ⏑ –}, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑̲ ⊼).
III. 2 (⊔ ⏑ –, ⏑̄ – ⏑ ⏑ –): 2 (⏑ ⏑ ⊔, ⏑̲ – ⏑ ⏑̲).
IV. 3 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, {– ⏑ ⊔ | ⏑ ⏑ ⊔}); 2 (⏑̄ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑̲);
2 ({– ⏑ – – | – ⏑ ⏑ –}, – ⏑ – –): 2 (⊔ ⏑ –, ⊔ ⏑ –): 2 (⏑̄ – ⏑ –, – – ⏑ ⏑̲).

Ve v. 71 chybí dlouhá slabika, ve v. 157 chybějí slova míry – – ⏑ –. Po kolu IV. 2 měl by býti konec periody, ale brání tomu v. 77, kde nekončí se slovo.

Nem. X. Epody.

I. 2 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –); 2 (⏑ ⏑ – –, – ⏑ ⏑̲ ⊼).
II. 2 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –); 2 (⏑ ⏑ – – – ⏑ ⏑̲ ⊼).
III. 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –): 2 (– ⏑ ⏑ –; ⏑ ⏑ ⏑̲ ⊼).
IV. 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –, – ⏑ – ⏑̲); 2 (– ⏑ – –, – ⏑ – –):
2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑̲).
V. 2 (⏑ ⏑ ⏑ ⊔, – ⏑ ⊔): 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –); 2 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑̲ ⊼).

Nem. XI. Strofy.

I. 2 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –): 2 (⏑ ⏑ ⊔, ⏑̄ – ⏑ ⏑̲).
II. 2 (– ⏑ – –, – ⏑ – –); 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑̲).
III. 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –): 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑̲ ⊼).
IV. 3 (– ⏑ – –, – ⏑ – –, – ⏑ ⏑̲ ⊼); 2 (– ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⊔);
2 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –).

Ve v. 53 třeba čísti *περόδοις* m. rukop. *περιόδοις* (jinak by tu byl takt ⏑ ⏑ ⏑ ⊔, t. j. pravý epitrit, což arci by také bylo přípustno).

Nem. XI. Epody.

I. 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –): 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊼).
II. 2 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –): 2 (⏑ ⏑ ⊔, ⏑̄ – ⏑ ⏑̲).
III. 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –); 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑̲).

IV. 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –): 2 (– ⏑ ⏑ –, – ⏑ – ⊼).
V. 3 (– ⏑ – –, – ⏑ – –, – ⏑ ⏓ ⊼); 2 (⊔ ⏑ –, – ⏑ – –): 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏓ ⊼).

Isthm. I. Strofy.

I. 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –, – ⏑ – ⏓): 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔, ⏒ – ⏑ ⏓).
II. 3 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏓); 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏓ ⊼).
III. 3 (⏒ – ⏑ –, – – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ ⏓): 3 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔): 3 (– ⏑ ⏑ –, – ⏑ – –, – ⏑ ⏓ ⊼).

Isthm. I. Epody.

I. 2 (– – ⏑ –, – – ⏑ ⏑); 2 (– ⏑ ⏑ –, – – ⏑ ⏒).
II. 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –); 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –, – ⏑ ⏓ ⊼).
III. 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –): 2 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ ⏓).
IV. 2 (– – ⏑ –, – – ⏑ ⏑): 3 ({– ⏑ ⏑ – / – – ⏑ –}, – – ⏑ –, ⏗ ⊼).
V. 2 (– – ⏑ –, – – ⏑ –): 2 (⏒ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔); 3 (– – ⏑ –, – – ⏑ –, ⏗ ⊼).

Isthm. II. Strofy.

I. 2 (– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –): 2 (⏒ – ⏑ –, – – ⏑ ⏓).
II. 2 (– ⏑ – –, – ⏑ ⊔): 3 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊼).
III. 2 (– ⏑ – –, – ⏑ – ⏓): 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏓).
IV. 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔); 2 (⏒ – ⏑ –, ⏗ ⊼).
V. 3 (– ⏑ – –, – ⏑ – –, – ⏑ – ⏓).

Ve v. 15 třeba čísti *τὸ τῶρ γείον* m. *τῶργείον*; ve v. 16 po *ἀλαθείας* jest mezera míry ⏑ –.

Isthm. II. Epody.

I. 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –): 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔, ⏓ – ⏑ ⏓).
II. 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –, – ⏑ – ⏓); 2 (– ⏑ – –, – ⏑ – ⏓).
III. 2 (⊔ ⏑ –, ⏒ – ⏑ –): 2 (– – ⏑ ⏑, ⏗ ⊼).
IV. 3 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –): 2 (⏑ ⏑ ⏑ ⊔, – ⏑ – –).

Isthm. III. a IV. Strofy.

I. 2 (⊔ ⏑ –, ⏓ – ⏑ –); 3 (⏓ – ⏑ –, – – ⏑ –, ⏗ ⊼): 2 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –): 2 (⏑ ⏑ ⊔, ⏒ – ⏑ ⏓).
II. 2 (– ⏑ ⏑ ⏓⏓, ⏑ ⏑ ⊔); 2 (⏓ – ⏑ –, ⏗ ⊼); 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔); 2 (⏓ – ⏑ –, ⏗ ⊼).
III. 2 (– ⏑ – –, – ⏑ – –); 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔): 2 (⏑ ⏑ ⊔, – ⏑ – ⏓): 3 ({– ⏑ – – / – ⏑ ⏑ –}, – ⏑ – –, – ⏑ – ⏓).

Ve v. IV, 99 třeba vynechati *Διὶ*.

Isthm. III. a IV. Epody.

I. 2 (– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –); 2 (⊔ ⊔, ⏑ ⏑ – ⊼).
II. 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏓); 2 (⊔ ⏑ –, ⏒ – ⏑ ⏓): 2 (– – ⏑ –, ⏒ – ⏑ –).

III. 3 (– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, ⏓ – ⏑ –) : 3 (– – ⏑ –, – – ⏑ –, ⏒ – ⏑ ⏓).
IV. 2 (– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –) : 2 (⊔ ⏑ –, ⏓ – ⏑) : 3 (– – ⏑ –, – – ⏑ ⏑⏑, – – ⏑ ⏓).

Ve v. 55 třeba vynechati *τέλος*, ve v. 119 přidati *τε* před *τοίταν*.

Isthm. V. Strofy.

I. 3 (⊔ ⏑ –, ⏒ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏓) : 3 (⏑ ⏑ ⏑ ⊔, ⏒ – ⏑ –, ⏒ – ⏑ ⏑ ⏓).
II. 3 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏓) : 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏓ ⊼).
III. 3 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –) : 3 (⏑ ⏑ ⏑ – –, – ⏑ – –, – ⏑ – –) : 3 (– ⏑ ⏑ –, – ⏑ – –, – ⏑ – –).

Ve v. 5. doplniti třeba *ἐφ'* po *καὶ*.

Isthm. V. Epody.

I. 3 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏓) ; 3 (– ⏑ – –, – ⏑ – –, – ⏑ – ⊼).
II. 3 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔) ; 2 {– ⏑ – – / – ⏑ ⏑ –}, {– ⏑ – ⊼ / ⏑ ⏑ – ⊼}.
III. 3 (– ⏑ – –, – ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –) ; 3 (⏑ ⏑ ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –) : 3 (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏓ ⊼).
IV. 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔) ; 2 ({⏑ ⏑ – – / – ⏑ – –}, – ⏑ – ⊼).
V. 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –, – ⏑ – ⏓).

Isthm. VI. Strofy.

I. 3 (– – ⏑ –, – – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –) ; 3 (– ⏑ – –, – ⏑ – –, – ⏑ ⏑ ⏓).
II. 2 (– ⏑ – –, – ⏑ – –) : 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔) : 2 (⏑ ⏑ – –, – ⏑ – –) : 3 ({⏑ ⏑ ⊔ / – ⏑ ⊔ / ⊔ ⏑ ⏑ ⏑}, ⏓ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏓ ⊼).
III. 2 (– – ⏑ –, – – ⏑ ⏓) : 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –) : 2 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ ⏓).
IV. 3 (⏑ ⏑ ⏑ ⊔, ⏓ – ⏑ –, – ⏑⏑ ⏑ –) : 2 (– – ⏑ –, – – ⏑ ⏑) ; 2 ({– ⏑ ⏑ – / ⊔ ⏑ –}, – – ⏑ ⏓) ; 3 (– – ⏑ –, – – ⏑ –, ⊔ ⊼).

Ve v. 52 jest mezera míry – –; ve v. 83 třeba číst *-σας ἀναγήσασθ'* místo *ἀγήσασθ'*: ve v. 93 (II. 3) jest proti ionikům ⏑ ⏑ ⊔ = ⏑ ⏑ ⊔ diiamb ⊔ ⏑ – ⏑.

Isthm. VI. Epody.

I. 3 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔) : 3 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –).
II. 2 (– ⏑ – –, – ⏑ – –) ; 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊼).
III. 2 (– ⏑ – –, – ⏑ – –) ; 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔) : 2 (⏒ – ⏑ –, ⊔ ⊼).
IV. 2 (– ⏑ – –, – ⏑ – –) ; 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊼).
V. 2 (– – ⏑ –, – – ⏑ ⏑) : 2 (– ⏑ ⏑ –, – – ⏑ ⏓).
VI. 3 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔) : 3 (– ⏑ ⊔, – ⏑ – –, – ⏑ ⊔).

Některé fragmenty Pindarovy jsou také složeny volnými ioniky, ale neposkytují nic zvláštního.

Pozn. 3. Se schematy básní Bakchylidových třeba srovnati i schemata ve vydání *H. Jurenkově* (Die neugefundenen Lieder des Bakchylides. Text, Übersetzung und Commentar von Dr. *H. Jurenka* . . . Wien 1898), která však jsou sestavena ještě podle starých theorií: srv. i *Angelo Taccone*, Bacchilide, epinici, ditirambi e frammenti con introduzione commento e appendice critica. Torino 1907 (v. recensi *H. Jurenky* v ZÖG. 58, 1907, str. 316 n.: v metrice řídí se Taccone výsledky německé školy metrické). Držím se v schematech básní Bakchylidových textu *Blassova*. Hledím však pouze k strofám, které nemají příliš mnoho mezer a jejichž metrum lze jakž takž stanoviti.

Bakch. I. Strofy.

I. 2 (◡ ◡ – –, {– ◡ ◡ – | – ◡ – –}; 2 (◡ ◡ ⊔, ⏓ – ◡ –).
II. 2 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ – –): 2 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡).
III. 2 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ – –): 2 (∟ ◡ –, ◡ – ◡ ⏓).
IV. 2 (– – ◡ –, – – ◡ –); 2 (∟ ◡ –, – – ◡ –).

Ve v. 144 čísti třeba *ποτ' εἴ γ' ἀχρεῖος οὐ μόλοι.*

I. Epody.

I. 2 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ – –): 2 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ – –).
II. 3 (– ◡ – –, {– ◡ ◡ – | – ◡ – –}, ◡ ◡ – ⏓); 2 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ – –).
III. 2 (– ◡ – –, – ◡ – ⏓): 2 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ – –); 3 (– ◡ – –, – ◡ – –, – ◡ – –).

V. Strofy.

I. 2 (– – ◡ ◡, – ◡ ◡ –): 2 (◡ – –, – ◡ – ⏓).
II. 2 (– – ◡ ◡, – ◡ ◡ –); 3 (– – ◡ ◡, – ◡ ◡ –, ⏒ – ◡ –).
III. 2 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ ⊔); 2 (– – ◡ ◡, – ◡ ◡ ⏓).
IV. 2 (– ◡ – –, – ◡ – –); 2 (∟ ◡ –, ⏓ – ◡ –).
V. 3 (– – ◡ ◡, – ◡ ◡ –, – – ◡ –): 2 (– – ◡ ◡, – ◡ ◡ ⏓).
VI. 2 (– – ◡ ◡, – ◡ ◡ –); 2 {– – ◡ – | ∟ ◡ –}, – – ◡ ⏓).
VII. 2 (– – ◡ ◡, – ◡ ◡ –); 2 (– – ◡ ◡, – ◡ ◡ ⏓); 2 ({⏒ – ◡ – | ∟ ◡ –}, – – ◡ –).

Ve v. 8 čísti třeba *σὺν νόῳ* m. *νόῳ*.

V. Epody.

I. 3 (– – ◡ ◡, {– ◡ ◡ – | – – ◡ –}, – – ◡ –); 2 (⏒ – ◡ ◡ , ◡ ◡ – ⊼).
II. 3 (– – ◡ ◡, – ◡ ◡ –, ⏒ – ◡ –); 2 (– – ◡ –, – – ◡ –): 2 (– – ◡ ◡, – ◡ ◡ –): 3 (– ◡ –, – – ◡ –, ⏒ – ◡ ⏓).
III. 2 (◡ ◡, – ◡ ◡ –): 2 (⏒ – ◡ –, ⏒ – ◡ –): 2 (⏓ – ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ⊼).
IV. 2 (⏓ ◡ –, – – ◡ –); 2 (⏒ – ◡ –, ∟ ⊼).

Báseň VII. a VIII.

(dle počítání Kenyonova) jsou silně porušeny. Proto metra nestanovím, ač jest volné ionské.

IX. Strofy.

I. 3 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔): 2 (– – ⏑ –, – – ⏑ –).
II. 3 (– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, – – ⏑ –); 3 (– – ⏑ –, – – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –); 2 (– – ⏑ –, ⏒ – ⏑ ⏓).
III. 2 (– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –); 2 (– – ⏑ –, – – ⏑ ⏓).
IV. 2 (– – ⏑ –, – – ⏑ –); 2 (– – ⏑ –, – – ⏑ –); 2 (– – ⏑ –, ⏓ ⊼).

Ve v. 57 (II. 3) byl by tvar kola – – ⏑ –, – ⏑ ⏑ – podle doplnění v Blassově vydání, ale verš jest kriticky nejistý.

IX. Epody.

I. 3 (– – ⏑ –, – – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –): 2 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –); 2 (⏑ ⏑ – –, – ⏑ – ⊼).
II. 2 (– – ⏑ –, – – ⏑ –); 2 (– – ⏑ –, – – ⏑ –).
III. 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔); 2 (– – ⏑ –, – – ⏑ –).
IV. 2 (– ⏑ – –, – ⏑ – –); 2 (– ⏑ – –, – ⏑ – ⏓).

Ve v. 97 by byl v kolu I. 1. první takt ⊔ ⏑ –, ale jen podle Blassova doplnění neceleho verše.

X. Strofy.

I. 3 (– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, – – ⏑ –); 2 (– – ⏑ –, – – ⏑ –); 2 (⏒ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊼).
II. 2 (– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –): 2 (⏓ – ⏑ –, – – ⏑ –); 2 (⏒ – ⏑ –, – – ⏑ ⏑): 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊼).
III. 2 (– ⏑ – –, – ⏑ – –): 2 (– ⏑ – –, – ⏑ – ⏓); 3 (– ⏑ – –, – ⏑ – –, – ⏑ – –).
IV. 2 (⊔ ⏑ –, {– ⏑ – –/⏑ ⏑ – –}); 2 (– ⏑ – –, – ⏑ – ⏒).

Ve v. 15 po *ὅσσα* vypadla dlouhá slabika. Ve v. 15 (*-τι ἄνθεσιν*) a 34 (*-ται ἀμφί τ'*) vzniká při tomto dělení průzev, myslím, omluvitelný.

X. Epody.

I. 3 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔): 3 (– – ⏑ –, ⏒ – ⏑ –, ⏓ ⊼).
II. 3 (– – ⏑ –, – – ⏑ –, ⏓ – ⏑ –); 3 (– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, – – ⏑ –); 2 (– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –).
III. 2 (– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –); 2 (– – ⏑ –, – – ⏑ –); 3 (– – ⏑ –, – – ⏑ –, ⊔ ⊼).

XI. Strofy.

I. 2 (– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –); 3 (– – ⏑ –, – – ⏑ –, ⊔ ⊼).
II. 2 (⏓ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔); 2 (⊔ ⏑ –, ⏓ – ⏑ –); 2 (– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –).

III. 2 (– – ⏑⏑, – ⏑⏑ –); 2 (– ⏑ – –, – ⏑⏑ –); 2 (– – ⏑⏑, – ⏑⏑ –); 2 (– – ⏑⏑, – ⏑⏑ –); 2 (⏓ – ⏑ –, ⏘ ⋀̆).

IV. 2 (– – ⏑⏑, – ⏑⏑ –); 2 (– – ⏑⏑, – ⏑⏑ –); 2 (– – ⏑⏑, – ⏑⏑ –); 2 (– – ⏑ –, ⏘ ⋀̆).

V. 2 (– – ⏑⏑, – ⏑⏑ –); 3 (– – ⏑ –, – – ⏑ –, ⏘ ⋀̆).

XI. Epody.

I. 2 (– – ⏑⏑, – ⏑⏑ –); 3 (– – ⏑⏑, – ⏑⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 2 (– – ⏑⏑, – ⏑⏑ –).

II. 2 (– – ⏑⏑, – ⏑⏑ –); 2 (– ⏑ – –, – ⏑ – ⏒).

III. 2 (– – ⏑⏑, – ⏑⏑ –); 2 (– – ⏑ –, {– – ⏑ – / – – ⏑⏑}); 3 (– – ⏑⏑, – ⏑⏑ –, ⏒ – ⏑ –).

IV. 2 (– – ⏑⏑, – ⏑⏑ –); 2 (– – ⏑⏑, – ⏑⏑ ⏓); 3 (– ⏑ – –, – ⏑ – –, – ⏑ – ⏒).

V. 2 (– ⏑⏑ –, ⏑⏑ – –); 2 (– ⏑⏑ –, ⏑⏑ ⏗); 2 (– ⏑ – –, – ⏑ – –).

XII. Strofa.

I. 3 (– – ⏑ –, – – ⏑⏑, – ⏑⏑ –); 3 (– – ⏑ –, – – ⏑⏑, – ⏑⏑ –); 3 (– – ⏑⏑, – ⏑⏑ –, ⏑ – ⏑ –).

II. 2 (– – ⏑⏑, – ⏑⏑ –); 3 (– – ⏑ –, – – ⏑ –, ⏗ ⋀̆).

III. 3 (– – ⏑ –, – – ⏑ –, – – ⏑ ⏓).

Jen jedna strofa, nejisto, zda celá. Následuje ještě verš, rovný kolu I. 1.

XIII. Strofy.

I. 2 (– – ⏑⏑, – ⏑⏑ –); 2 (⏓ – ⏑ –, ⏘ ⋀̆).

II. 2 ({– – – / – ⏑ ⏗}, ⏑⏑ – ⏓); 3 (⏗ ⏑ –, ⏓ – ⏑ –, ⏘ ⋀̆).

III. 2 (– – ⏑⏑, – ⏑⏑ –); 2 (⏓ – ⏑ –, – – ⏑ –); 2 (– – ⏑⏑, – ⏑⏑ –); 2 (⏓ – ⏑ –, ⏗ ⋀̆).

IV. 2 (– ⏑⏑ –, ⏑⏑ – ⏓); 2 (– ⏑⏑ –, ⏑⏑ – ⏓); 2 (– ⏑⏑ –, ⏑⏑ – –); 3 (⏗ ⏑ –, ⏓ – ⏑ –, ⏘ ⋀̆).

Ve v. 156 je *βαρεῖαν* u Blasse špatně doplněno; třeba slova míry – – – (IV. 3 a 4). Ve v. 220 (IV. 2) jest *ἰαίν‹ε›ται* u Blasse špatně doplněno. Čekáme slova míry ⏑ – – –.

XIII. Epody.

I. 3 (– – ⏑⏑, – ⏑⏑ –, ⏓ – ⏑ –); 2 (⏓ – ⏑⏑, – ⏑⏑ –); 2 (⏓ – ⏑ –, ⏗ ⋀̆).

II. 3 (– ⏑ – –, – ⏑⏑ –, ⏑⏑ ⏗); 2 (⏒ – ⏑ –, – – ⏑ –).

III. 3 (– – ⏑⏑, – ⏑⏑ –, ⏘ ⋀̆); 3 (– – ⏑ –, – – ⏑ –, ⏓ – ⏑ –).

IV. 2 (– ⏑⏑ –, ⏑⏑ ⏗); 3 (⏒ – ⏑ –, ⏒ – ⏑ –, ⏘ ⋀̆).

XIV. Strofy.

I. 2 (– ⏑ – –, – ⏑⏑ –); 2 (⏑⏑ – –, – ⏑ – ⏒).

II. 2 (– ⏑ – –, ⏓ ⏑ – –); 2 (– ⏑ – –, – ⏑ – ⏓).

III. 2 ({– – ⏑ – / – – ⏑ ⏑}, – ⏑ ⏑ –): 2 (– – ⏑ –, – – – –): 2 (– – ⏑ –, – – ⏑ –).

XIV. Epody.

I. 2 (– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –): 2 (– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –); 2 (– – ⏑ –, – – ⏑ ⏑); 3 (– – ⏑ –, – – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –).
II. 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –): 2 (– ⏑ – –, – ⏑ – –); 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –).
III. 2 (– ⏑ – –, – ⏑ ⊔); 2 (⏑ – ⏑ –, ∟ ⊼).

XV. Strofy.

I. 2 (– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –); 3 (– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, ⏓ – ⏑ –).
II. 3 (⏒ – ⏑ –, – – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –); 2 (– – ⏑ –, – – ⏑ –).
III. 3 (– ⏑ – –, – ⏑ – –, – ⏑ – –): 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –); 2 (– ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏓ ⊼).
IV. 3 (– ⏑ – –, – ⏑ – –, – ⏑ – –).

XV. Epody.

I. 3 (– – ⏑ –, – – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –): 2 (– – ⏑ –, – – ⏑ –): 3 (– – ⏑ –, – – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –).
II. 2 (– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –); 2 (– – ⏑ –, – – ⏑ –): 2 (– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –).
III. 3 (– – ⏑ –, – – ⏑ –, ∟ ⊼).

B. Volné strofy ionské u dramatiků.

Strofy ty jsou poměrně nečetné v tragoedii a zvláště v komoedii, v níž pro vážný svůj ráz byly málokdy vhodné. Sklad jejich jest týž, jako u lyriků. Jsou však zpravidla kratší a co do tvaru jednotlivých taktů méně rozmanité: epitritů pravých v nich není. Jest tedy jejich skladba poměrně přísnější než skladba týchž strof u lyriků.

Aisch. Prom. 526—535 = 536—544.

I. 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔); 3 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –): 3 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –); 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊼).
II. 2 (∟ ⏑ –, ⏒ – ⏑ ⏑ –): 2 (⏑ ⏑ – –, – ⏑ ⊔): 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊼).
III. 2 (⏓ ⏑ ⊔, ⏒ – ⏑ –); 2 (– – ⏑ –, ⏑ – ∟).

Perioda první mohla by býti rozdělena ve dvě periody po dvou kolech.

527 θεῖτ'] θεῖτο; *537* τείνειν*] τίνειν; *541* má mezeru míry – – ⏑ –; *543* ruk. čtení ἰδίᾳ lze ponechati.

Prom. 887—893 = 894—900.

I. 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –); 3 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –); 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏓).

II. 2 (– ᴗ – –, – ᴗ ᴗ –); 2 (ᴗ ᴗ – –, – ᴗ – ⊼).
III. 3 (– – ᴗ –, – – ᴗ ᴗ, – ᴗ ᴗ –); 3 (– ᴗ – –, – ᴗ ᴗ –, ᴗ ᴗ ⊔); 3 (– ᴗ – –, – ᴗ – –, – ᴗ – ⊼).

887 ruk. čtení *ἣν ὅς* lze ponechati; *894* po *ὦ* je mezera míry – – ᴗ –; *896 γαμέτᾳ*] *ἐν γαμέτῳ*: *899 μέγα*] *γάμῳ*; *900 δυσπλάνοις**] *δυσπλάγχνοις*; *ἀλατείας**] *ἀλατείαισι*.

Hik. 41—48 = 49—56.

I. 2 (– ᴗ ᴗ –, ᴗ ᴗ ⊔); 2 (⊔ ⊔, – ᴗ ᴗ –); 2 (– ᴗ – –, – ᴗ – –).
II. 2 (– ᴗ ᴗ –, – ᴗ ᴗ –); 2 (ᴗ ᴗ ⊔, ᴗ ᴗ – –).
III. 3 (– ᴗ ᴗ –, ᴗ ᴗ – ᴗ ᴗ, – ᴗ ᴗ –); 2 (ᴗ ᴗ ⊔, ᴗ ᴗ – –); 3 (⊔ ᴗ –, ᴗ ᴗ – ᴗ –, ⊔ ⊔̆).

Strofa velmi nesnadná. Periody jsou nezřetelné. První dvě kola per. III. mohla by býti i daktylská; v tom případě náležela by strofa ta mezi strofy smíšené. První dvě periody mohly by se měřiti i logaoedicky.

44 ἀνθονομούσας] *ἀνθονόμους τᾶς*: *48 τ' ἐγέννασε· ὄντ'*] *δὲ ἐγέννασε ἐόντ'* a jinak.

Sof. Aias 172—182 = 183—193.

ἦ ῥά σε Ταυροπόλα Διὸς Ἄρτεμις, ὦ
μεγάλα φάτις, ὦ
μᾶτερ αἰσχύνας ἐμᾶς,
ὥρμασε, πανδάμους ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας,
ἦ πού τινος νίκας ἀκάρπωτος χάριν,
ἤ ῥα κλυτῶν ἐνάρων
ψευσθεῖσα δώροις εἴτ' ἐλαφαβολίας;
ἢ χαλκοθώραξ σοί τιν' Ἐνυάλιος
μομφὰν ἔχων ξυνοῦ δορὸς ἐννυχίοις
μαχαναῖς ἐτίσατο λώβαν.

I. 3 (– ᴗ ᴗ –, ᴗ ᴗ – ᴗ ᴗ, – ᴗ ᴗ –); 2 (ᴗ ᴗ ⊔, ᴗ ᴗ ⊔); 2 (– ᴗ – –, – ᴗ – ⊼).
II. 3 (– ᴗ –, – ᴗ ᴗ –, ᴗ ᴗ – –); 3 (– ᴗ –, – ᴗ –, – – ᴗ ⏑̱); 2 (– ᴗ ᴗ –, ᴗ ᴗ – ⊼).
III. 3 (– ᴗ –, – ᴗ ᴗ –, ᴗ ᴗ – ⊼); 3 (– ᴗ –, – – ᴗ ᴗ –, ᴗ ᴗ – ⊼); 3 (– ᴗ –, ⏑̱ – ᴗ ᴗ –, ᴗ ᴗ – ⊼); 3 (⊔ ᴗ –, ᴗ – ᴗ ᴗ –, ⊔ ⊼).

178 ἐλαφαβολίας] *ἐλαφαβολείαις* a jinak; *185 ποίμναις**] *ποίμναισι*.

OT 1086—1097 = 1098—1109.

I. 2 (– ᴗ ᴗ –, – ᴗ –); 2 (ᴗ – ᴗ –, – – ᴗ ⏑̱).
II. 3 (– ᴗ ᴗ –, ᴗ ᴗ – –, – ᴗ – –); 2 (⊔ ᴗ –, – – ᴗ –); 2 (– ᴗ – –, – ᴗ ᴗ –); 2 (ᴗ ᴗ – –, – ᴗ – ⊼).

III. 2 (– ◡ – –, – ◡ – –); 2 (– ◡ – –, – ◡ – –); 2 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ ⊔); 2 (◡ – ◡ –, ◡ – ⊔)

IV. 2 (⏓ – ◡ ◡ –, ◡ – ⊔); 2 (⊔ ◡ –, ⊔ ⊔).

1090 ruk. čtení *ἄγριον* jest správné; *1096 δὲ*] snad třeba čísti *δὴ*; *1110 πατρὸς πελασθεῖσ'*] *προσπελασθεῖσα*; *1101 ἤ σέ γ' εὐνάτειρά τις*] *ἤ σέ γε θυγάτηρ*; *1108 ἑλικωπίδων*] *Ἑλικωνιάδων*.

Trach. 94—102 = 103—111.

I. 2 (◡ – ◡ –, ◡ ◡ –); 2 (◡ ◡ – –, – ◡ – –); 2 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ ⏑ ⊼).

II. 2 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ – –); 2 (– ◡ – –, – ◡ – –); 2 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ ⊔); 3 (– – ◡ –, – – ◡ ◡, – ◡ ◡ –).

III. 2 (– – ◡ –, – ◡ –); 2 (– – ◡ – – – ◡ –); 3 (– – ◡ –, – – ◡ –, ⊔ ⊼).

*97 τοῦτο**] *τούτῳ*; *98 πόθι μοι πόθι μοι*] *πόθι μοι πόθι μοι παῖς*; *101 ἀπείροις**] *ἀπείροισιν*.

Trach. 112—121 = 122—131.

I. 2 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ⏑); 2 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ – –); 2 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ – –); 2 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ⊼).

II. 2 (– – ◡ –, – ◡ ◡ –); 2 (◡ – ◡ –, – ◡ ◡ –); 2 (◡ ◡ ◡ ◡ –, – ◡ ◡ –).

III. 2 (– ◡ ◡ –, ◡ – ◡ –); 2 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ –); 2 (– ◡ ◡ –, ◡ – ⊔).

Perioda II. a III. jsou čistě iambické (mohou arci také býti měřeny ionsky). Že I. per. není daktylská, ukazuje první dvojice strof toho zpěvu, které jsou jistě z volných ioniků.

114 ἐν εὐρέι] *εὐρέι*; *118 ὥσπερ**] *ὥστε*; *120 ἀναμπλάκητον**] *ἀμπλάκητον*; *Ἅιδα*] *Ἀίδα*; *128 ἐπέβαλε**] *ἐπέβαλλε*; *129 ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰν*] *πήματι καὶ χαρᾷ*.

Trach. 497—506 = 507—516.

I. 2 (◡ ◡ – ◡ ◡, – ◡ ◡ –); 3 (◡ ◡ – –, – ◡ ⊔, – ◡ – –).
II. 2 (◡ ◡ – ◡ ◡, – ◡ ◡ –); 2 (◡ ◡ ⊔, ◡ – ◡ ⏑).
III. 2 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ – –); 3 (– ◡ – –, – ◡ ◡ –, ◡ ◡ – –); 2 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ – –).

IV. 3 (◡ ◡ – ◡ ◡, – ◡ ◡ –, ◡ ◡ ⊔); 3 (◡ – ⊔, ⊔ ◡ –, ◡ – ◡ –); 2 (– ◡ ◡ –, ◡ – ⊔).

V kolu II. 2 mohla by býti i anaklase (◡ ◡ – ◡ – ◡ – m. ◡ ◡ – ◡ ◡, ◡ ◡ –).

501 Ἅιδαν] *Ἀίδαν*; *502 Ποσειδάωνα**] *Ποσειδῶνα*; *504 τίνες* přidáno před *πάμπληκτα*; *510 Βακχίας*] *Βακχείας*.

Eur. Andr. 766—777 = 778—789

I. 3 (– – ◡ –, – – ◡ ◡, – ◡ ◡ –); 3 (– – ◡ –, – – ◡ ◡, – ◡ ◡ –).

II. 3 (– ∪ ⊔, ⊻ ∪ ∪ –, ∪ ∪ – –); 2 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ⊼).
III. 3 (– – ∪ ∪, – ∪ ∪ –, – – ∪ –); 2 (– – –, ∪ ∪ – –); 2 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ⊼).
IV. 3 (– – ∪ –, – – ∪ ∪, – ∪ ∪ –); 2 (⊔ ∪ –, ∪ – ⊔).

770 γὰρ πάθοι] *γὰρ ἂν πάσχοι*; *772 κηρυσσομένοισι*] *κηρυσσομένοις* a jinak; *784 καὶ ὀνείδεσιν ἔγκειται δόμων**] *ὀνείδεσι νείκη τε δόμων* a jinak; *787 κράτος**] *κράτους*.

Med. 410—420 = 421—430.

I. 2 (⊼∪ – ∪ ∪, – ∪ ∪ –); 2 (⊔ ⊔, ∪ – ⊔); 3 (– ∪ – –, – ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ⊼).
II. 3 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – –, – ∪ ⊔); 2 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ⊻).
III. 3 (– ∪ – –, – ∪ ∪ –, ∪ ∪ ⊔); 2 (⊔ ⊔, ∪ – ⊔).
IV. 3 (– ∪ – –, – ∪ – –, – ∪ ⊔); 2 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – –); 2 (⊔ ∪ –, ∪ – ⊔).

*411 πάντα πάλιν**] *πάλιν πάντα*; *416 στρέψουσι*] *στρέφουσι*; *421 λήξουσ'*] *λήξουσιν*; *422 ὑμνεῦσαι**] *ὑμνέουσαι* a jinak; *426 ἀντάχησ' ἂν*] *ἀντάχησαν* a jinak; *429 γέννᾳ**] *γέννα*; *μακρὸς**] *ὁ μακρὸς*.

Med. 627—634 = 635—642.

I. 2 (⊼∪ – ∪ ∪, – ∪ ∪ –); 2 (– – ∪ –, – – ∪ –).
II. 2 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ⊻); 2 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – –); 3 (– ∪ – –, – ∪ ∪ –, ∪ ∪ – –).
III. 2 (– ∪ – –, – ∪ ∪ –); 2 ({– ∪ – – / ∪ ∪ – –}, – ∪ – –); 3 (– ∪ – –, ⊔ ∪ –, ∪ – ⊔).

*632 μήποτ'**] *μηδέ ποτ'*; *633 ἐφείης**] *ἐφίῃς*; *634 οἰστόν**] *ὀϊστόν*; *640* n. *προσβάλοι**] *προσβάλλοι* a jinak; *ἀπτολέμους**] *ἀπολέμους*; *641 σεβίζουσ'*] *σεβίζουσα*.

Med. 824—834 = 835—845.

I. 3 (⊼∪ – ∪ ∪, – ∪ ∪ –, ∪ – ∪ –); 3 (– ∪ – –, – ∪ ∪ –, ∪ ∪ ⊔); 3 (– – ∪ –, – – ∪ ∪, – ∪ ∪ –).
II. 2 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – –); 2 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ⊼).
III. 2 (– – ∪ –, – – ∪ ∪); 2 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ⊼).
IV. 3 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – –, – ∪ – –); 3 (⊔ ⊔, – ∪ ∪ –, ∪ – ⊔).

824 Ἐρεχθεῖδαι] *Ἐρεχθεῖδαι*; *831 Μούσας λέγουσι**] *λέγουσι Μούσας*; *836 κλήζουσιν**] *κληίζουσιν*; *840 ἡδυπνόους αὔρας**] *αὔρας* a jinak.

Med. 976—982 = 983—989.

I. 3 (– – ∪ ∪, – ∪ ∪ –, – – ∪ –); 3 (– ∪ – –, – ∪ ∪ –, ∪ ∪ – –).
II. 3 (– ∪ – –, – ∪ ∪ –, ∪ ∪ – –); 2 (– ∪ – –, – ∪ – –).
III. 3 (– – ∪ –, – ∪ ∪ –, – – ∪ –); 2 (⊔ ∪ –, ⊔ ∪ –).

976 ζόας] *ζωᾶς*; *979 δύσταvος*] *ὁ δύσταvος* a jinak; *980 Ἅιδα*] *Ἀΐδα*; *981 χεροῖν*] *χεροῖν λαβοῦσα*; *983 ἀμβρόσιός τ'**] *ἀμβρόσιος*; *984 χρυσότευκτον**] *χρυσεότευκτον*; *τε* po tom slově třeba přidati; *985 παραννμφοκομῆσαι*] *παραννμφοκομήσει* nebo *πάρα νυμφοκοσμήσει*.

Rhes. 224–232 = 233—241.

I. 3 (⏓ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔): 2 (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔).
II. 3 (⏑ – ⏑ –, – – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –); 2 (– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –).
III. 3 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –); 3 (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⩘).
IV. 2 (– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –); 2 (– – ⏑ –, ⏑ – ⊔).

229 καὶ γενοῦ σωτήριος . . . ἁγεμὼν καὶ] *ἁγεμὼν σωτήριος . . . καὶ γενοῦ καί*; *231 Τροΐας*] *Τροίας*; *235 κάμψειεν**] *κάμψοι*; *πατρὸς**] *πάτρας*; *236 ποτ' ἐπ'**] *ἐπ'*; *240 πόντιος**] *ποντίας*: *241 δαίμων**] *δόμων*.

Troad. 799—807 = 808—819.

I. 2 (⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –); 2 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔ : 3 (– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, – – ⏑ –.
II. 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –); 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –): 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –, – ⏑ – –).
III. 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑); 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –).
IV. 3 (⏑ – ⏑ –, – – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –): 2 (– – ⏑ –, – – ⏑ ⏓).
V. 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –): 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔): 2 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ – –).

V periodě III. a v kolech V. 1 a 2 jsou snad skutečné daktyly; v tom případě byla by to strofa smíšená.

*801 ἐπικεκλιμένας**] *ἐπικεκλημένας*; *803 λιπαραῖσί τε*] *λιπαραῖς* a jinak; *804 ἔβας τῷ**] *ἔβας*; *805 ἅμ' Ἀλκμήνας**] *Ἀλκμήνας*; *807 τὸ πάροιθεν**] *τὸ πάροιθ'*; *ἔβας ἀφ' Ἑλλάδος* porušeno; třeba opraviti podle antistrofy; *808 ὅθ'**] *ὅτε*; *812 χερὸς**] *χειρὸς*; *ναῶν*] *νεῶν*; *814 τυκίσματα*] *τυκτίσματα* a jinak; *815 πυρὸς πυρὸς*] *πυρὸς*; *819 Δαρδανίας**] *Δαρδάνας*; *φονία*] *φοινία*.

Arist. Hipp. 1264—1273 = 1290—1299.

I. 2 (⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –); 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏓).
II. 3 (⊔ ⏑ –, – – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –): 2 (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –.
III. 3 (⊔ ⏑ –, ⏓ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔); 2 (⏓ – ⏑ –, – – ⏑ –).
IV. 3 (⊔ ⏑ –, ⏓ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –): 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –).
V. 3 (⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, ⏓ – ⏑ –): 2 (– – ⏑ –, ⏑ – ⊔).

1264 ἀρχομένοις] *ἀρχομένοισι*; *1270 οὗτος*] *οὑτοσί*; *Ἄπολλον ἀεί*] *Ἄπολλον*; *1271 δακρύοισιν*] *δακρύοις*; *1273 δίᾳ μὴ*] *ἐν διὰ μή* nebo *ἐν δίᾳ* i jinak; *1294 γάρ ποτ'*] *γάρ*; *1297 ἂν ὁμοίως**] *ἀλλ' ὅμως*.

Sfek. 273—280 = 281—289.

I. 3 (⏑ ⏑ ⊔, ⏑ ⏑ – –, ⏑ ⏑ – –); 2 (⏑ ⏑ – –, ⏑ ⏑ – ⏓).
II. 2 (– ⏑ ⏑ –, ⏓ ⏑ – –); 2 (⏑ ⏑ ⊔, ⏓ ⏑ – –); 2 (– ⏑ – –, – ⏑ – –).

III. 2 (⏓ ∪ ⊔, ⏓ ∪ – –): 3 (– ∪ ⊔, ∪̄ – ∪ –, – ⊼): 3 (– ∪ ⊔, – – ∪ –, ⊔ ⊼).

IV. 2 (– – ∪ ∪, – ∪ ∪ –): 2 (– ⊔, ∪ – ⏓).

V. 2 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ∪̄): 2 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – –): 2 (– ∪ – –, – ∪ – –); 2 (∪ ∪ – –, ∪ ∪ – ⊼).

(V. 290 ∪ ∪ – –, ∪ ∪ ⏓).

281 χθιζινὸν] *χθεσινὸν.*

Eir. 775—796 = 797—817.

I. 2 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ ⊔); 2 (⊼ ∪ – ∪ ∪, – ∪ ∪ –): 2 (– ∪ –, ∪ – ⊔).

II. 2 (– – ∪ ∪, – ∪ ∪ –): 2 (– – ∪ –, – ⊼).

III. 2 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ ⊔); 2 (⏓ – ∪ –, – – ∪ –).

IV. 2 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – –): 3 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – –, – ∪ – –).

V. 2 (– ∪ ∪ –, ∪ – ⊔): 2 (totéž): 2 (totéž).

VI. 2 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ∪ ∪); 2 (– ∪ ∪ –, – ⊔): 2 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ∪ ∪): 2 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – –).

VII. 3 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ∪ ∪, ⊔ ∪ ⏓): 2 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – –): 2 (⊔ ∪ –, ∪ – ⊔).

*785 ὑπάκουε**] *ὑπακούσῃς.*

Ekkl. 571—581.

I. 2 (– – –, ∪ ∪ – ∪ ∪): 2 (– ∪ ∪ ∪ ∪, ∪ – –): 2 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ ⊔); 2 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – –).

II. 2 (– – ∪ ∪, – ∪ ∪ –): 3 (– ∪ – –, – ∪ ∪ –, ∪ ∪ – –): 2 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ⏓): 3 (– ∪ –, ∪ – ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ⊼).

III. 2 (– – ∪ ∪, – ∪ ∪ –); 3 (– ∪ – –, – ∪ ∪ –, ∪ ∪ – –): 2 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – –).

IV. 2 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ ⊔): 2 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – –): 2 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ⊼).

V. 2 (– – ∪ ∪, – ∪ ∪ –): 2 (⏓ – ∪ –, – – ⊔).

571 ruk. správně; *572* ruk. správně; *575 εὐτυχίᾳ*] *εὐτυχίαισιν*; *574* ruk. správně; *577 καιρός. ὡς*] *καιρὸς*; *δεῖταί γε*] *δεῖται τοί γε* a jinak.

ODDÍL OSMÝ.

Řady smíšené.

§ 30. O řadách smíšených vůbec.

Za metra smíšená (*μικτά*, mixta) pokládáme ta metra, jejichž jednotlivá kola složena jsou z taktů různých druhů (*γένη*), tedy na př. z daktylů a trochejů, anapaestů a iambů; na př.

– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – – (R., str. 127 n.).

Pozn. 1. Staří metrikové nenazývají metra smíšená *μικτά*, nýbrž *ἐπίμικτα*, a metra, smíšená z několika daktylů nebo anapaestů a z trochejů nebo iambů, vykládají jako metra prostá. Metron – ⏑ ⏑ – ⏑ – –, jež by podle definice výše podané bylo metrem smíšeným, Hefaistion p. 29, 16 počítá mezi choriambická a dělí je – ⏑ ⏑ –, ⏑ – –, metron ⏑ – – ⏑ ⏑ – – (p. 32, 9 n.) dělí ⏑ – – ⏑, ⏑ – – a počítá je mezi antispastická, metron – – ⏑ ⏑ – ⏑ – (p. 35, 8 n.) dělí – – ⏑ ⏑, – ⏑ – a počítá je mezi ionská. V takových metrech smíšeny jsou takty choriambické, antispastické a ionské s trocheji a iamby. Ježto pak podle theorie metriků (R., str. 129) již tyto takty jsou smíšeny ze dvou taktů jednoduchých (– ⏑ ⏑ – z – ⏑, ⏑ –; ⏑ – – ⏑ z ⏑ –, – ⏑; ⏑ ⏑ – – z ⏑ ⏑, – – atd.), nazývají metrikové tato metra *μέτρα ἐπίμικτα*, metry dvojnásobně smíšenými. Vznikajíť podle jejich mínění smíšením různých taktů, jež samy sebou jsou již smíšeny: k míšení v taktu samém přistupuje tu tedy míšení různých taktů v metru (odtud výraz *μέτρα ἐπίμικτα*). My, neuznávajíce ony takty (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – – a j.) za smíšené, nýbrž podle rhythmiků za jednoduché, můžeme se arci právem spokojiti pouhým názvem *μέτρα μικτά* (R., str. 129). Arci dělení těchto řad, uznávané metriky, nelze nyní tak šmahem zavrhovati, jako se dálo dříve. Ježto víme nyní, že v metrech ionských a choriambických různé tvary ioniku a choriambu mohou býti zastoupeny ditrochejem nebo diiambem, jako se naopak i v řadách iambických za diiamb může vyskytovati choriamb, není rozdělení řad výše připomenutých – ⏑ ⏑ –, ⏑ – – a – – ⏑ ⏑, – ⏑ – nesprávné, jak se dříve zdálo. Pochybnost může vzbuditi jen jejich dělení antispastické (⏑ – – ⏑, ⏑ – –), ač i to jest, jak poznáme, rhythmicky přípustné. Ale takové řady, v nichž se vyskytuje ono střídání, není třeba pokládati za řady **smíšené**, nýbrž za řady **prosté**, ježto se v nich diiamby a ditrocheje s takty ionskými musily nějak rhythmicky vyrovnati (srv. M. I, str. 413); my jsme také jednali již o mnohých takových řadách mezi metry prostými. Jestliže se pokládají za smíšené, dělí se tak, že jsou v nich vskutku smíšeny takty různých druhů (tedy na př. – ⏑ ⏑, – ⏑, └─ : ⏑ –, – ⏑ ⏑, └─ a j.), a ovšem **proti** tradici metriků. Jak dělili je rhythmikové, nevíme.

V novějších metrikách říká se řadám smíšeným také **logaoedické** (*λογαοιδικά*), zcela jistě nesprávně. Logaoedy nazývali metrikové řady daktylské nebo anapaestické, které na počátku nebo na konci místo taktů *γένους ἴσου* měly takty *γένους διπλασίου*, a počítali je, hledíce k tomu, že jádro jejich jest daktylské nebo anapaestické, k řadám daktylským a anapaestickým, ačkoli jsou to vskutku řady **smíšené**.

Pozn. 2. Aristeides p. 52 (*τινὲς κἀν ταῖς πρώταις χώραις μόναις ἀμείβοντες τὸν δάκτυλον καὶ τοὺς ἀντισοχρόνους αὐτῷ τῶν δισυλλάβων τιθέντες ποιοῦσι τὰ καλούμενα λογαοιδικά*) nazývá logaoedickými takové řady daktylské, které v prvním taktu připouštějí místo daktylu i stopy dvouslabičné, t. trochej, iamb, pyrrhichios, tedy tak řečené řady aiolské (M. I, str. 8 n.). Rovněž tak zná Aristeides p. 53 (*οὐ κατὰ τὰς πρώτας χώρας μόνον πόδας δισυλλάβους βραχυσημοτέρους παραλαμβάνον, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς τελευταίας τὸν βακχεῖον*) anapaestické řady, které na začátku připouštějí místo anapaestů stopy dvouslabičné (na př. ◡ – ◡ ◡ – ◡ ◡ –) a končívají se rovněž odchylně bakcheiem ◡ – – (na př. ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡ – –). Podle něho jsou tedy logaoedy řady daktylské nebo anapaestické, počínající se nebo končící se trocheji nebo iamby (srv. i Arist. p. 51). Hefaistion neshoduje se s Aristeidem docela; p. 28, 9 (*ὥσπερ δὲ ἐν τῷ δακτυλικῷ ἦν τι λογαοιδικόν, οὕτω κἀν τοῖς ἀναπαίστοις τὸ εἰς βακχεῖον περαιούμενον*), uváděje za doklad řadu ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡ – –, vykládá sice v oddíle o anapaestech o logaoedických anapaestech stejně, jako Aristeides, ale za daktylské logaoedy pokládá (p 24, 1 n.) — asi příliš úzkým výkladem — jen takové řady daktylské, které se končí **dipodií** trochejskou (*ἔστι δέ τινα καὶ λογαοιδικὰ καλούμενα δακτυλικά, ἅπερ ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις χώραις δακτύλους ἔχει, τελευταίαν δὲ τροχαϊκὴν συζυγίαν*; na př. – ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡ – – nebo – ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡ – ◡).

Lze tedy říci, že podle těchto míst za logaoedy pokládají se řady daktylské nebo anapaestické, v jejichž počátečních nebo koncových taktech jest jedna krátká slabika bez náhrady potlačena, tak že v nich místo daktylu nebo anapaestu stojí trochej nebo iamb. Metrikové tito počítají je tedy mezi metra prostá, ačkoli vskutku jsou smíšená. Ale podle výkladu metriků jest uprostřed takových meter vždy **několik** daktylů nebo anapaestů (aspoň **dva**), nikdy pouze jeden; tedy na př glykonej – ◡ – ◡ ◡ – ◡ – podle nich logaoedem není.

Z metriků latinských Mar. Vict. p. 70, 18 nazývá metrum **archebulium** (◡ ◡ – ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ◡ ◡ –, ◡ – –) logaoedickým; p. 112, 26 n. za logaoedická pokládá ta metra, v nichž po dvou, třech nebo čtyřech daktylech následuje dvojtaktí trochejské (na př. alcaicum decasyllabum – ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡ – –) nebo v nichž po anapaestech následuje bakchius (na př. uvedené archebulium). Zcela tak o archebuliu vykládá At. Fort. p. 292, 26 n., nazývaje je rovněž logaoedickým, a Plot. Sac. p. 544, 6 n. Podle Plotia p. 541, 19 n. nazývá se i episyntheton – ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡ – ◡ – – (solvitur acris hiems grata vice veris et Favoni) logaoedicum archilochium ithyphallicum. Latinští metrikové se tedy v pojímání logaoedických meter úplně shodují s řeckými. Metra, která my nyní pokládáme za logaoedy, vykládá Mar. Vict. p. 87, 26 jako **antispastická** (podobně Atil. Fort. p. 288, 17 n. a Plot. Sac. p. 537, 15 n.), po případě jako choriambická (Mar. Vict. p. 87, 12 n.; 149, 26 n.; 165, 25 n.; 167, 22; 178, 18; Caes. Bass. p. 258, 32 n.; 263, 23 n.; 268, 21 n; Atil. Fort. p. 296, 16; 300, 21; Ter. Maur. p. 402, 2602 n., Plot. Sac. p. 535, 9 n. a j.).

Tedy i v této věci shodují se s metriky řeckými. Ostatně výklady jejich o jednotlivých metrech, které nyní nazýváme logaoedickými, roztroušeny jsou v jejich dílech i na jiných místech. Uvedeme je až při výkladu jednotlivých meter, která dosud pokládají se za logaoedická.

Tato starověká theorie, podle níž pravé logaoedy jsou vlastně metra daktylská a anapaestická, zakončená nebo počínající se trocheji nebo iamby, řady pak, v nichž jest vedle trochejů nebo iambů daktyl nebo anapaest, jsou řadami antispastickými, choriambickými nebo ionskými, byla v nové době posuzována různě; brzo byla přijímána, brzo odmítána. Jest naprosto nutno přehlednouti stručně tato ruzná stanoviska.

G. Hermann H., str. 89 n. v kapitole o verších antispastických verše, které metrikové rozkládali antispasticky, měřil choriambicky s počáteční volnou basí: na př. místo – ⏑ – ⏑, ⏑ – – ⏑, ⏑ – ⏑ – měří: . . , ⏑́ ⏑ ⏑ –, ' ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑, ferekratej místo ⏑ – – ⏑, ⏑ – ⏑, jak jej měří metrikové, pokládá za verš logaoedický s volnou basí . . , ⏑́ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑, podobně měří verš glykonský a falaecký. Postavil se tedy v zřejmou a vědomou protivu k metrikům.

Přece však na str. 103 n. uznával některé verše vskutku antispastické: tak na př. dochmios, jejž dělí docela podle metriků ⏑ –́ ' ⏑ ⏑ a některá kola ze zpěvů tragických a lyrických. U Římanů (str. 112) prý antispastických veršů nebylo. O vlastních verších logaoedických jedná, jako metrikové starověcí, ve výkladu o verších daktylských (str. 144 n.), ale proti theorii metriků pokládá, první z metriků novějších, za logaoedy i verše s jediným daktylem (na př. – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – – a j.). Logaoedicky měří také některé verše, které metrikové pokládali za metra *κατ' ἀντιπάθειαν μικτά*, t. j. za metra, v nichž jsou smíšeny řady protivné *κατ' ἀντίθεσιν*, tedy na př. trocheje a iamby; tak na př. verš saptický, měře jej místo – ⏑ – ⏑, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑̲, jak činí metrikové, jako verš, skládající se z trochejské dipodie a logaoedu –́ ⏑ – ⏑ | –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑̄. Hermann tedy z rozličných důvodů, uvedených na str. 89 n., antispastickou míru mnohých veršů odstranil, ač ji přece někdy připouštěl. Od metriků odchýlil se značně i tím, že pojem logaoedů rozšířil i na řady, v nichž byl pouze j e d i n ý takt *γένους ἴσου*. V El. str. 223 n. (na str. 225 uvedena i starší literatura) Hermann stanoviska, na kterém stál v H., v podstatě nezměnil, jen doplnil a rozhojnil starý svůj výklad. Tedy také tu přes to, že u hojných řad zavrhuje míru antispastickou, uznává skutečné řady antispastické, arci velice zřídka, a to i s několika antispasty; většinou však prý řady vskutku antispastické obsahují jediný antispast, spojený s takty jinými, iambickými, trochejskými i daktylskými (str. 228 p., 236 n.). Ale jinak odchyluje se od nauky metriků týmž způsobem, jako v díle svém dřívějším (srv. zvláště str. 520 n. a 640 n.). Týž výklad jest v Ep., str. 78 n., 189 n. a 224 n.

Také Boeckh MP., str. 131 n. vykládá o logaoedických verších skoro týmž způsobem. Měří tyto verše, jak praví a i o l s k é (str. 132), s basí; na př. ferekratej – ⏑, –́ ⏑ ⏑ – ⏑̄ nebo verš – –, – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – a j. Base může býti i iambická (⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ – ⏑: str. 133). Jiné verše logaoedické počínají se lehkým daktylem nesměrným, blízkým trocheji, a končí se trocheji (na př. –́ ⏑ ⏑ – ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑) nebo počínají

se i několika daktyly (na př. – ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡ – ◡ – ◡ a j.). Podle vzestupnosti a sestupnosti kol rozeznává Boeckh daktylské a anapaestické verše logaoedické a vyčítá jednotlivé řady toho rázu, vyskytující se u Pindara (str. 134 n.). Vzestupné řady, počínající se iambem nebo spondejem (na př. ◡ ⏒ ◡ ◡ – ◡ – nebo – ' ◡ ◡ – ◡ – ⏑) nazývá logaoedickými daktyly s iambickou anakrusí, řady, počínající se anapaesty původního tvaru (◡ ◡ ⏒ ◡ –, ◡ ◡ ⏒ ◡ ◡ – ◡ –), logaoedickými anapaesty (str. 138 n.).

Boeckh však uznává také antispasty. Jsou řady, kde se stýkají takty vzestupné a sestupné (na př. ◡ ⏒ ◡ –, ⏒ ◡ – ◡), tak že v nich vzniká antispast (str. 78 n.); jest si ovšem vědom, že v jednotné řadě potlačena jest tu arse, aniž jest nahrazena (str. 80). Antispast, vzniklý stýkáním iambu a kretiku, uznává na př. i v dochmiu (◡ ⏒, ⏒ ◡ –; str. 80 n.).

Celkem jest stanovisko Boeckhovo málo odchylné od stanoviska Hermannova (srv. i str. 147 n., kde uznává antispasty na počátku řady, vzniklé předražením iambu před basi: ◡ ⏒ | – ◡ ⏒ ◡ ◡ – ◡ – a j.). Vzpomíná také Angličana BURNEYE (*Tentamen de metris ab Aeschylo in chori canticis adhibitis; posouzeno v *Classical Journal 1810, str. 643 n.), který — proti theorii G. Hermanna, jenž antispasty odstranil (arci se to nestalo úplně, jak jsme již poznali) — měřil velice rád, ale nesprávně, rhythmické řady tragiků antispasticky (str. 149).

APEL M.[2] II, str. 509 n. měří daktyly v logaoedech »kyklicky« (srv. R., str. 101 a 104), pokládá je tedy za trojdobé ($\frac{3}{16} + \frac{1}{16} + \frac{1}{8}$), a tím mění vlastně všecky řady logaoedické v trochejské (a iambické), jichž některé takty mají odchylný tvar daktylský, ač povahou svou jsou celé trojdobé. Za aiolské řady pokládá nejen aiolské daktyly (str. 515), nýbrž i řady logaoedické s prvním taktem různotvárným, volným, jejž Hermann nesprávně nazýval basí. Apel (str. 516) pokládá jej za obměnu taktu trochejského (⏒ ⏑, ⏒ ◡ ◡, ⏒ ◡ ◡, ⏒ ◡ –, ⏒ –; v iambu první slabika krátká dlouží prý se iktem, tak že se tento iamb rovná trocheji): arci pokládá vlastně za aiolské jen ty logaoedy, které mají aspoň dva daktyly, třeba poslední měl tvar spondeje nebo byl katalektický, na př. verš ferekratský – ⏑ – ◡ ◡ – ⏑ nebo – ⏑ – ◡ ◡ – ◡ ◡ ⏓. Ostatní řady logaoedické, v nichž po daktylu nebo daktylech vyskytují se trocheje, mají-li první takt volný, nazývá aiolsko-logaoedickými (na př. – ⏑ – ◡ ◡ – ◡ – ⏑ a j. v.). I v těch všech jest daktyl vlastně trochejem. Všechna různotvárnost (polyschematismus) veršů glykonských zakládá se tedy na zastupování trocheje daktylem na různých místech verše (str. 599). Míra těchto řad, oblíbená Apelovi, je dipodická: vzestupné řady mění arci v sestupné s anakrusí.

Apel opustil, jak poznáváme, docela stanovisko starých metriků: jejich choriambické, antispastické a ionské dělení těchto řad zamítl docela a zvláště proti míře antispastické vystoupil s daleko větší rozhodností než jeho předchůdce Hermann, proti němuž ve svém výkladu často polemisuje. Postavil se i tuto docela na půdu moderních theorií hudebních, a měře daktyly v těch řadách (i v aiolských daktylech) trojdobé, změnil vlastně všecky řady smíšené v řady prosté, odchylné od

obvyklých jen tvarem některých taktů. Jeho theorie, která až na starověké terminy, jež přejal z metriků, ale arci také obměňoval (srv. jeho název aiolsko-logaoedických veršů), jest docela založena na podkladě hudby moderní a starověkých výkladů vlastně naprosto nehledí, byla dlouho v oblibě a udržela se skoro až na naše dny.

C. E. Geppert, De versu glyconeo dissertatio . . . (Berolini 1834), posoudiv theorii Hermannovu a Boeckhovu (srv. str. 56), vrátil se na stanovisko metriků a pokládal verš glykonský, nalezený od lyriků aiolských, za řadu antispastickou (str. 19): připouštěl ovšem, že se často spojuje s koly ionskými a choriambickými (str. 24). Podle té theorie rozebral také některé strofy (str. 33 n.). Téhož roku *Selckmann, De versu glyconeo. Eine metrische Abhandlung (Einladungsschrift zur öffentlichen Prüfung der Zöglinge des Realgymnasiums zu Berlin 1834; srv. recensi G. Hermannovu v JPhP. 4, 12 Band, 1 Heft, 1834, str. 140 n.), zavrhl theorie starých metriků a soudil, že glykonej skládá se z base, daktylu a trochejů jako klausule; daktyl pokládá za nesměrný. Jen trochej a daktyl, nikoli base, mění své místo. Choriambický rhythmus Selckmann v těchto verších zavrhuje i měří je vesměs »logaoedicky« (t. j. podle theorie Apelovy). Proti Geppertovi vystoupil Hermann Weissenborn, De versibus glyconeis (Particula I, Lipsiae 1840, II. Lipsiae 1841). Weissenborn polemisuje ovšem i se starými metriky a zavrhuje jejich míru antispastickou (str. 24). Vadí mu zvláště násilné roztrhování dvou krátkých slabik v antispastu, ač patrně náleží tak k sobě, jako v daktylech a choriambech, které se s glykonejem často spojují. Rozdělení antispastickému vadí prý i rozmanitost první části glykoneje (⏒ ⏒ – ⏑). Také ukazuje k tomu, že ne všichni metrikové měřili glykonej antispasticky; někteří pokládali prý jej za metrum daktylské nebo choriambické. V druhé části svého pojednání určuje rhythmus glykoneje podrobněji. Glykoneje bývají prý mezi verši daktylskými a daktylsko-logaoedickými. Proto mohl by býti jejich rhythmus daktylský, ale ježto spojují se také s choriamby, pokládá Weissenborn (II, str. 15) — celkem ve shodě s Hermannem — glykonej za brachykatalektický dimetr choriambický s počátkem volným: . . , – ⏑ ⏑ –, ⏑ –. Takové verše choriambické s basí třeba prý lišiti od veršů daktylských s basí (tak zv. daktylů aiolských), které jsou vskutku logaoedické. I některé glykonské verše jsou prý vlastně daktylské (str. 21). Pro choriambickou míru glykoneje svědčí hlavně ten úkaz, že these v daktylu se někdy rozvádí, čehož v pravých daktylech není (II, str. 18). Ale brachykatalexi v glykoneji uznávati nelze; nekončíváť jím slovo. E. Leutsch Gr. (r. 1841), str. 131 n. uznává i logaoedy s jediným daktylem, ale mnohé řady toho způsobu měří také choriambicky (str. 169 n.).

Otto Meissner, Zur Metrik (Phil. 5, 1850, str. 107 n.: »Glyconeus«) naznačuje rhythmus rozličných druhů glykoneje moderními notami; na př. glykonej tvaru – – – ⏑ ⏑ | – – – ⏔ rozkládá ve dva celé (osmidobé) takty. Že tím výkladu, jak glykonej pojímali staří, pomoženo není, jest na bíle dni.

Gotthold, Über den Takt der sapphischen Strophe bei Horaz (ZGW. 9, 1855, str. 706 n.), vychází z pozorování, že Horatius rád počíná sapfický verš (– ⏑ – – – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑) trojslabičným slovem nebo

tak, že třetí slabikou verše slovo se končí. Proto dělí Horatiuv verš saptický takto: – ◡ – ‿, – – ◡ ◡, – ◡ – ◡: rozkládá jej tedy ve tři takty $^{6}/_{8}$, $^{3}/_{4}$ a $^{6}/_{8}$, tak že by v něm byla změna rhythmická κατὰ γένος. Ježto však ani u Horatia (neřku-li jinde) nekončí se vždy slovo třetí slabikou verše, jest Gotthold nucen uznávati pausy i uprostřed slova (zvláště po předložce), ač připouští správněji, třeba nerad, že první takt by bylo možno měřiti také – ◡ ⊔. Adonius, končící strofu, má dle něho takt $^{2}/_{4}$ (– ◡ ◡, – –). Stanovisko toto, nehledíme-li ani k obtížím, které působí uznávání pausy po prvním taktu, je docela libovolné, jako Meissnerovo.

F. V. Fritzsche, *Dissertatio prima de Euripidis choris glyconeo polyschematisto scriptis (Rostochii 1856) a De Iphigeniae Aulidensis choris e glyconeo polyschematisto compositis (Phil. 12. 1857, str. 67 n.) dělí glykoneje a ferekrateje tak, aby vznikl v nich choriamb: na př. ◡ ◡ ◡, – ◡ ◡ –, ◡; – –, – ◡ ◡ –, ◡ –: – –, – ◡ ◡ –, –; ◡ ◡ ◡ – ◡, – ◡ ◡ – a j. v. Ale uznává i choriamby o slabiky zdloužené (na př. v řadě: – ◡ ◡ – –, – ◡ – –). Drží se tedy starověké míry choriambické a způsobuje svým dělením v glykoneji takty rhythmicky různé, které by bylo možno vyložiti jen uznáváním stálé změny rhythmické.

Rossbach a Westphal M.[1], str. 472 a Westphal M.[2], str. 707 stojí vlastně na stanovisku Apelovu. Výklad v prvním vydání této metriky z r. 1856 jest sice stručnější než výklad vydání druhého z r. 1868, ale v podstatě shodují se oba. V obou výkladech rozšiřuje se staré jméno logaoedů i na řady s jedním daktylem (M[1]., str. 475), theorie metriku (a tedy i jejich dělení ionské a choriambické) zavrhuje se naprosto z duvodů, jak nyní víme, ne vždy platných. Rhythmus logaoedů pokládá se za diplasický, trojdobý, tak že řady ty stávají se vlastně řadami trochejskými a iambickými; kola jejich mohou také růsti až do hexapodie (M.[1], str. 477, M.[2], str. 722). Co se vykládá dále o prvním taktu volném (basi) a o polyschematismu těchto řad, neobsahuje celkem nových hledisk. Zajímavo jest, že Westphal (M.[2], str. 736), zavrh choriambickou míru starých metriků (– ◡ ◡ –, ◡ – ◡ – a ◡ – ◡ –, – ◡ ◡ –), nucen jest uznati, že v antistrofické responsi stává nejen proti počátečnímu trocheji (– ◡) někdy iamb (◡ –), nýbrž, jako na př. v řadě ◡ – ◡, – ◡ – ◡ –, proti počátečnímu daktylu (– ◡ ◡) i amfibrachys (◡ – ◡). Iamb (◡́ –) jest podle něho jen jiným tvarem trocheje (–́ ◡; str. 738). Amfibrachys jest právě tak trojdobý, jako daktyly v těchto řadách, a rovná se rovněž trocheji. Pro správnost Westphalovy theorie tento výklad jistě příliš nesvědčí. Nicméně (M.[1], str. 499, M.[2], str. 765) jest Westphal nucen uznávati i řady choriambicko-logaoedické (na př. –́ ◡ ◡ –́, –́ ◡ ◡ –́ ◡ –́ ◡́, t. j. spojení choriambu s ferekrateem a j.).

Také J. Caesar, Die Grundzüge der griechischen Rhythmik nach Aristides Quintilianus, Marburg 1861, str. 205 nepokládá glykonej za řadu choriambickou, nýbrž daktylsko-logaoedickou s trojdobým daktylem (– ◡, – ◡ ◡, – –, ◡́ –).

Na Apelově a Westphalově stanovisku stojí Ludwig Bellermann, De metris Sophoclis veterum rhythmicorum doctrina explicandis (Zur öffentlichen Prüfung der Zöglinge des Berlinischen Gymnasiums zum

grauen Kloster . . . ladet ein der Direktor Dr. Friedrich Bellermann). Berlin 1864. str. 32 n., WALTER BERGER. De Sophoclis versibus logaoedicis et epitritics (Diss. Bonnae 1864). str. 1 n. a WILHELM BRAMBACH. Metrische Studien zu Sophokles. Mit einer Einleitung über die genetische Entwicklung der antiken Metrik und Rhythmik. Leipzig 1869, str. 85 n. Podle Brambacha první takt glykoneje nemá prý iktu a jest volný. jak již učili Hermann a Boeckh. Glykonej skládá se ze čtyř diplasických taktu. hlavní iktus jest prý v něm na druhém taktu (str. 92). Dipodicky se proto měřiti nesmí (str. 93). Brambach tedy i daktyly glykoneje (a logaoedů vubec) pokládá za takty diplasické. trojdobé. rovné trocheji. Určitěji jedná o tomto daktylu v Rhythmische und metrische Untersuchungen. Leipzig 1871. str. 168 n., kde přímo jej nazývá kyklickým; že jím jest. vyplývá z toho. že mění místo s trochejem a tedy se mu rovná. Rhythmicky vykládá tento daktyl zcela tak. jako Westphal (str. 170). Antispast vznikl prý anaklasí z choriambu a vyskytá se místo něho ojediněle (str. 172).

G. DINDORF, De metris poetarum scenicorum (Poetarum scenicorum Graecorum . . . fabulae. Ed. V. Lipsiae 1869, str. 55 n.). v oddíle de metro glyconeo stojí asi na stanovisku F. V. Fritzschově; vykládá glykonej a ferekratej z metra choriambického a dělí je takto:

´ ⏑   ⏑́ ⏑ ⏑   ⏑̄ ´   akat.
–́ –
⏑ –́   ⏑̲   katal.
⏑́ ⏑ ⏑
–́ ⏑ ⏑
⏑ ⏑ ´

a

–́ ⏑̄ ⏑̄   ´ ⏑ ⏑ –   akatal.
⏑́ ⏑ ⏑ –
⏑̄ ´ ⏑̄
⏑̄ –́ ⏑   –́ ⏑ ⏑   katal.

Ostatní domnělé tvary glykoneje (–́ ⏑ ⏑ –, –́ ⏑ ⏑ – a ⏑ –́ ⏑ –, ´ ⏑ ⏑) nejsou prý glykoneje, nýbrž choriambické dimetry. Téhož rázu jsou arci i jeho výklady o metru Priapském, Eupolidově a Kratinově (str. 57 n.).

Po Westphalově způsobu měří logaoedy i *H. REIMANN, Quaestiones metricae. Diss. Breslau 1875 (srv. BJ. sv. 11., str. 12). CARL CONRADT, Die Abtheilung lyrischer Verse im griechischen Drama und seine Gliederung nach der Verszahl. Erstes Heft. Aeschylus Prometheus und die Perser. Berlin 1879. str. 15 a také ALEXANDERSON GM., str. 183. jenž v logaoedy pojímá i složené řady daktylo-trochejské i řady choriambické. CHRIST M.[2]. str. 508 (srv. i str. 220 n.) drží se rovněž této běžné theorie. Rozeznává logaoedické daktyly (řady z několika daktylu a anapaestů. spojených s trocheji a iamby: str. 220 n.) a logaoedy vlastní. jež jsou spojením taktů. které podle zevní své podoby náleží k různým rodům rhythmickým (na př. glykonej. mající jeden daktyl vedle několika trochejů). Jeho logaoedické daktyly, o nichž jedná při výkladu o řadách daktylských. jsou vlastně jen odrudou logaoedů vůbec. Daktyl měří Christ úplně způsobem Apelovým. ukazuje k tomu,

že i v moderní lyrice jest spojení lehkých daktylů a těžších trochejů obvyklé (str. 509). Kyklický ráz daktylu jeví se prý i v tom, že jeho kratké slabiky nesmějí býti stahovány, ježto by tím mizel lehký ráz logaoedického rhythmu (str. 510). Pětitaktová kola logaoedická jsou prý pochybná (třeba je prý zpravidla rozděl.ti v dipodii a tripodii): nejčastější jest v těchto řadách tetrapodie, vyskytuje se však i tripodie (str. 512). Spojení daktylu s trocheji ukazuje podle něho k míře dipodické, jak prý »logaoedické« verše měří i staří metrikové. Měření dipodickému arci vadí tripodie, dosti často se vyskytující, a proto ani Christovi míra dipodická přece se nezdá pro tyto řady vždy nutná (str. 513 n.). I tu, jako vždy, má tedy Christ stanovisko dosti kolísavé.

Na stanovisku Apelově a Westphalově stojí i Justus Seebass, De versuum lyricorum apud Sophoclem responsione (Diss. Lipsiae 1880), i Felix Vogt, De metris Pindari quaestiones (Diss. phil. Argentoratenses, Vol. IV. Argentorati 1880, str. 203 n.). Řady logaoedické nazývá, přejímaje terminologii z počátku 19. století, aiolskými (str. 208, v. výše, str. 61).

F. Zambaldi M. (1882), str. 375 n. rozeznává trojí řady logaoedické: 1) s jedním daktylem vedle trochejů, 2) logaoedy daktylské, v nichž po řadě daktylů následuje řada trochejů, 3) choriamby, druh to meter synkopovaných, v nichž po choriambu, jenž jest prý vlastně katalektická dipodie daktylská (– ◡ ◡ ⌞_; str. 400), následuje řada logaoedická (na př. – ◡ ◡ –, – ◡ ◡ – ◡ –). Daktyl v těch řadách je kyklický. Míra logaoedických řad měla by býti dipodická, jako řad trochejských a iambických, ale četné tripodie a pentapodie ukazují, že i míra monopodická jest v těch řadách přípustná. Celkem opakuje tu Zambaldi názory dřívějších metriků, hlavně Christovy, a to často jasněji a přesněji (srv. jeho rozdělení logaoedických řad). K metrům smíšeným počítá nejen logaoedy, nýbrž podle Rossbacha a Westphala i čisté řady choriambické (str. 400 n.) a ionské (str. 414 n.). Způsobu Apelova a Westphalova drží se i Havet-Duvau M.[2] (1888), str. 148 n., ač jeho výklad jest příliš stručný a kusý.

Jakéhosi vrcholu dosáhla Apelova a Westphalova theorie o logaoedech v Rossbachově M.[3] (1889), str. 507 n. Logaoedy jsou Rossbachovi řady, v nichž — a to uprostřed téže řady — smíšeny jsou daktyly a trocheje, anapaesty a iamby (str. 507). Uvnitř řady musí si býti takty rovny, ať již daktyl vyrovná se po způsobu Apelově úplně trocheji co do druhu taktu, nebo po způsobu Westphalově pouze svým trváním (str. 513). Tradici metriků Rossbach zavrhuje (str. 518 n.). Uznává také řady choriambicko-logaoedické, jako v druhém vydání této metriky, a choriamby pokládá za katalektické dipodie daktylské (str. 566 n.). Celkem se toto jeho stanovisko kryje se stanoviskem dřívějším. Na témž stanovisku stojí i Plessis TM. (1889), str. 215 n., ač i jeho výklad jest stručný a kusý, a Gleditsch M[2]. (1890), str. 752 n. Daktyl vyrovnává však s trocheji po způsobu Westphalově tempem, výklad Apelův o té věci zavrhuje. Ussing GRM. (1893), str. 161 n. nestará se příliš o rhythmické výklady (neprávem; na str. 164 n. počítá mezi anapaestické logaoedy i anakreontské anaklomenon), ale celkem stojí na obvyklém stanovisku; podobně Riemann-Dufour TRM. (1893),

str. 85 n., L. Müller RM.², str. 114 n. a 178 n. a Semitelos EM. (1894), str. 523 n.

V novější době stojí na obvyklém stanovisku také Albrecht Groeppel, De Euripidis versibus logaoedicis (Diss. Lipsiae 1890), děle logaoedické verše po způsobu Westphalově. Zajímavo jest, že připouští v logaoedech i daktyly, které nenásledují bezprostředně po sobě, je-li jich v kolu několik (str. 75 n.). Nejasné jest stanovisko, které zaujímá v této otázce *Ernst Graf, Pindars logaoedische Strophen, Marburg 1892 (srv. Gleditschovu recensi ve WklPh. 1893, sl. 265 n a C. von Janovu v BPW. 1892, sl. 1099 n.). Nechce při své analysi logaoedických strof Pindarových podávati metrických schemat, nechce ohraničovati kola, ani určovati trvání jednotlivých slabik a klásti pausy. Za úkol vzal si stanoviti povšechný ráz logaoedických strof Pindarových, vracení týchž motivů metrických kol a jejich částí), a v tom shledává eurhythmii těchto strof. Stanovisko Grafovo jest vlastně nemetrické, pro rozřešení otázky o podstatě logaoedů nepřináší pojednání jeho pranic. Hermann Steurer, De Aristophanis carminibus lyricis (Diss. Strassburg, 1896), str. 28 n. dělí glykoneje po způsobu Westphalově, ač se na str. 34 zmiňuje o příbuznosti iambů a choriambů s glykoneji, ježto obojí verše bývají v tétéž strofě. Nedosti jasné jest stanovisko Hugona Jusatze, De irrationalitate studia rhythmica (LSCP. 14. 1893, str. 289 n.). Dělí, jak se zdá, logaoedy starým způsobem (na př. glykonej v basi a choriamb). Veliká řada metrik, určených pro potřebu středoškolskou, šíří rovněž tyto theorie; uváděti je není ani třeba, ježto nepodávají nic nového, ani pro značný počet jich možno.

Proti tomuto běžnému názoru ozývá se však i odpor, který se v posledních letech zesílil tak, že mezi oběma směry, starším i novějším, nastal tuhý boj, dosud nevyřízený.

První vyslovil se proti běžným theoriím H. Weil v recensích spisu Westphalových (JPhP. 85. 1862, str. 346 a 91. 1865, str. 650; srv. i Revue critique 1872., I, str. 49 a Journal des savants 1892, str. 474) i v pozdějším zpracování svých výkladů dřívějších v čl. Les antispastes. Le dochmiaque a Les prétendus logaèdes. La division tradionelle des vers lyriques v Études de littérature et de rhythmique grecques, Paris 1902, str. 152 n. a 181 n. Weil ukazoval k tomu, že jména logaoedů užívá se v nové době nesprávně, zavrhoval Westphalovu a Brambachovu míru těch řad a radil držeti se při jich dělení starověké tradice metrické. V novém zpracování starších svých výkladů shledával pro toto své stanovisko i nové doklady v nově nalezených básních Bakchylidových. Připouštěl sice, že Aristeides Quintilianus ve svých výkladech o glykoneji drží se těch, kteří spojují rhythmiku s metrikou, a že Aristoxenos a jiní rhythmikové dělili snad glykonej jinak než Aristeides (str. 152); avšak mezi Aristeidem a Heliodorem nebo Hefaistionem není v té věci sporu. Weil dělí podle nich glykonej ve dvě syzygie po šesti dobách (tedy na př. – ᴗ – ᴗ, ᴗ – ᴗ –); toho starého dělení třeba se držeti i při jiných verších logaoedických, na př. při verších asklepiadských.

Nová nauka o kyklickém daktylu jest podle Weila neoprávněna. Hlavním důvodem pro toto jeho stanovisko jest mu poznání, že spojení

choriambu s diiambem střídá se často u Anakreonta i Aristofana s dvojím choriambem nebo dvojím diiambem. Zastává se tedy Weil při glykoneji a jinýchverších logaoedických dělení choriambického. Někde arci takovým dělením vzniká antispast (na př. ⏑ – – ⏑, ⏑ – ⏑ –). O tom nechce dosud Weil rozhodnouti, má-li se připustiti či nikoliv; vyslovuje se tedy o něm dosti nerozhodně (str. 156).

Rozhodněji vyslovil se Weil o témž věci v čl. Un nouvel hymne à Apollon v Bulletin de correspondance hellenique 18, 1894, str. 357 n. a v čl. Un péan delphique à Dionysos ib. 19, 1895, str. 413 n., 21, 1897, str. 510 n. (otištěno v Études, str. 207 n.). Že choriambicko-iambické a glykonské verše jsou příbuzny, potvrdila píseň Seikilova (str. 209). Polyschematismus glykoneje vztahuje se na jeho první čtyři slabiky, z nichž aspoň dvě jsou prý vždy dlouhé; nikdy však první část není choriamb nebo ionik a minore. Když kolon nekončí se plným slovem, druhé začíná se vždy délkou (str. 212). Glykonej skládá se ze dvou taktů šestidobých, a třeba v něm po případě připustiti i antispast (str. 212): jest tedy téže povahy jako verše choriambicko-iambické. Proto vyskytuje se také častěji spojení glykoneje nebo ferekrateje s koly choriambicko-iambickými. V antispastu jsou části choriambického taktu, jenž může býti naším taktem $^6/_8$ nebo $^3/_4$, jen v jiném pořádku.

Totéž mínění, jako Weil, zastával i F. SUSEMIHL v recensi několika spisů metrických (v JPhP. 107, 1873, str. 294 n.), přidávaje se v otázce té zřejmě k Weilovi, i *GUILELMUS VELKE, De metrorum polyschematistorum natura atque legibus primariis (Diss. Marburg 1877), zavrhuje výslovně zvláště výklad Westphalův. Nicméně starého antispastického dělení glykoneje rovněž neschvaloval. Shledával obtíže i při uznávání kyklického daktylu a soudil, že glykonej podroben jest spíše zákonům polyschematického choriambu.

CONRAD HERMANN, Zu den daktylo-epitritischen Strophen bei Pindar (JPhP. 130, 1884, str. 481 n.), prohlásil glykonej výslovně za řadu choriambickou, jen že prý v některých choriambech vypadl trochej nebo iamb:

ἀκτὶς ἀελίου τὸ κάλλ-
⏑ ⏑ ⏑ –́, –́ ⏑ ⏑ –́, (–́ ⏑ ⏑ .

Výklad ten ovšem se stránky rhythmické nikterak neuspokojuje. IOANNES LUTHMER, De choriambo et ionico a minore diiambi loco positis (Diss. Argentorati 1884 v Dissertationes philologae Argentoratenses. Vol. VIII. Argentorati 1885, str. 77 n.), měřil leckteré strofy, které se dosud pokládaly za logaoedické, choriambicko-iambicky, vracel se tedy aspoň částečně k míře starých metriků. K starověké míře glykoneje přiklonil se i *F. V. FRITZSCHE, De numeris dochmiacis. Particula III—IV. (Index lectionum. Rostock, sem. hib. 1884 a sem. aest. 1885). Rozkládá glykoneje podle starověkého způsobu v šestidobé takty (srv. R. KLOTZ v BJ. sv. 48, str. 108 a 69, str. 230).

F. BLASS v článku Kleine Beiträge zur griechischen Metrik (JPhP. 133, 1886, str. 451 n.) v oddíle Glykoneen und verwandte Masze (str. 460 n.) připojuje se k výkladům Luthmerovým; ukazuje rovněž k tomu, že choriamb zastupován bývá diiambem, ionik – – ⏑ ⏑ ditrochejem, a užívaje jedné zprávy Aristeida Quintiliana, jenž glykonej

nazývá řadou bakchijskou (snad prý podle Aristoxena), pokládá za zvláštní tvar bakcheia (t. j. podle pozdější terminologie choriambu) i antispast (⏑ – – ⏑). Zastává se vůbec dělení Aristeidova, jak před ním učinil již Weil i Susemihl. Jméno logaoedů pokládá mylně za staré z doby Sapfiny (str. 454), jak prý ukazuje nestaženost toho tvaru.

F. Spiro, Der kyklische Daktylus und die lesbische Lyrik (H. 23, 1888, str. 234 n.), nazývá řady logaoedické, jako Vogt (v. výše, str. 66) aiolskými (str. 238 a 244). Verš sapfický i hendekasyllab pokládá za celek, jejž nelze děliti v takty. Delší podobná kola vznikla prý spojováním kratších. Spiro obvyklé míry řad logaoedických tedy zavrhuje; výklad však, který sám podává, neuspokojuje s rhythmického stanoviska nikterak, ježto se jím vlastně nevykládá nic.

Podobně Fridericus Kalkner, Symbolae ad historiam versuum logaoedicorum (Diss. Marburg 1892), str. 47 n., zvláště str. 50, pokládá glykonej za 12dobý πούς σύνθετος iambického rozdělení o třech semeiích:

⏑ –, – ⏑ ⏑, – ⏑ –
θ α θ
3 doby, 4 doby, 5 dob.

Poměr arse k thesím je 4 : 8 (1 : 2). Že je to rozdělení rhythmicky nesprávné, netřeba připomínati.

Ulrich von Wilamowitz-Moellendorff, Aischylos Orestie. Griechisch und Deutsch. Zweites Stück. Das Opfer am Grabe. Berlin 1896, str. 154 ukazuje k tomu, že verš ferekratský (– ⏑ – ⏑ ⏑ – –) střídá se v parodě Choefor s verši ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ a – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑. I glykonské verše obsahují prý střídání iambů s trocheji (měří tedy patrně podle starých metriků – ⏑ – ⏑, ⏑ – ⏑ –). K novější theorii hlásí se poněkud rozhodněji J. Lamer, De choriambicis Graecorum poetarum versibus (Diss. Lipsiae 1896). Logaoedické jsou podle starých svědectví jen verše smíšené s několika daktyly; verše smíšené, obsahující jediný daktyl, jsou choriambické (str. 47). Dobře tvrdí, že od počátku 19. století stále se úžil obor choriambu a rostl počet logaoedů (str. 48). Podává na str. 50 n. i krátký nástin vývoje té otázky do své doby. Ale Lamer zná také verše jen zdánlivě choriambické, vskutku však logaoedické: pravé choriamby poznávají prý se zvláště podle obsahu básně, podle caesur, t. j. podle toho, jak slova končí se zároveň s taktem, a podle sousedních veršů (str. 112 n.). Uznává i verše choriambicko-logaoedické, děle na př. jeden fragment Sapfin takto:

– ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ – | – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑.

Strofu sapfickou a alkajskou pokládá za logaoedickou (str. 116 n.). Lamer dělí ovšem často chybně, uznávaje anakrusi (str. 106 a j.). Stanovisko jeho jest dosti kolísavé; tkví ještě v starších theoriích, ale poznává dobře, že mnohé řady, které se dosud pokládají za logaoedické, jsou vskutku choriambické.

Nového popudu k šíření těchto nových theorií dostalo se poznáním nových básní Bakchylidových, a hlavně jejich vydáním Blassovým (Bacchylidis carmina cum fragmentis. Ed. Fridericus Blass, Lipsiae 1898; 2. vyd. 1899). Na str. XLVI. n. jedná o logaoedických strofách Bakchy-

lidových, v obou vydáních shodně: výklad ten opakuje se nezměněn i ve vydání třetím z r. 1904, str. XLVIII n. Blass docela se přikloňuje k míře Aristeidově, scholií k Pindarovi a metriků. Ježto kolon Pindarovo *ἄριστον μὲν ὕδωρ, ὁ δὲ* (◡ – – ◡ ◡ – ◡ –) nazývá se u Aristeida a v scholiích k Pindarovi *ἴαμβος ἀπὸ βακχείου*, t. j. kolon iambické, začínající se antispastem, který s choriambem nazývá se také *βακχεῖος*, a ježto také metrikové římští choriamby i glykoneje nazývají verši bakchijskými (M. I. str. 410). Blass nazývá básně, sepsané takovými verši, podle analogie daktylských písní (*τὸ κατὰ δάκτυλον εἶδος*) básněmi, psanými bakchiji (*τὸ κατὰ βακχεῖον εἶδος*). Dělí tedy podle této theorie glykoneje tak, že daktyl z nich mizí; na př. – –, – ◡, ◡ –, ⊔ a j. Vrací se zkrátka i tuto k míře starých metriků, míně z názvu, jejž těmto veršům přikládají (b a k c h i j s k é), že jest to i míra starých hudebníků.

Téhož roku U. Wilamowitz-Moellendorff, De versu phalaeceo (Mélanges Henri Weil, Paris 1898, str. 449 n.), obracel se proti tomu, aby vykládány byly logaoedy proti starověké tradici. Jméno *λογαοιδικός* jest prý z doby pozdní, kdy ve všední řeči říkalo se zase bez stažení slabik *ἐπαοιδή*, a jest nepřípadné, ježto verše logaoedické, obsahující spojení řady daktylů s řadou trocheju, nazývají se nevhodně verši, v nichž řeč (*λόγος*) a zpěv (*ἀοιδή*) jest spojen. Logaoedickou, ale i antispastickou míru falaecia odmítá a pokládá jej podle Varrona za trimetr ionský (– – –, ◡ ◡ – ◡, ◡ – –).

Weila se drží a tím se k novému směru ve výkladu logaoedů přihlašuje i P. Masqueray, TMG. (1899), str. 251 n. a 321 n. Glykonej podle správného dělení starých metriků a jiné řady analogické jsou jen jiným tvarem tetrapodie iambické (str. 260 n.). Místo kterékoli dipodie možno klásti v nich choriamb, třeba v podobě antispastu (◡ – – ◡). V pravých logaoedech uznává po způsobu Westphalově daktyly zrychlené tempem a vyrovnané co do velikosti trochejům, ač zůstávají ve svém druhu rhythmickém (str. 326 n.).

K témuž mínění priklonil se i H. Jurenka, Die neuen Theorien der griechischen Metrik (ZÖG. 52, 1901, str. 1 n.). Odpor proti výkladu Westphalovu — praví Jurenka asi právem — vznikl prý poznáním, že diiamb v iambickém trimetru bývá zastupován choriambem a že v choriambických řadách obdobně za choriamb stává diiamb. Je tu jakás synkopa: jednotlivé doby taktu jsou v rhythmizomenu řeči nepravidelně staženy, na př. v choriambu, stojícím za diiamb, první trochej – ◡ má iktus na druhé své době (◡ ⏑́ ◡), na druhé části dlouhé slabiky, a rovná se tedy přes svou zevní podobu docela iambu. I Jurenka pokládá glykoneje a jiné podobné řady logaoedické za řady iambické, jež v prvním taktu i jinde připouštějí nesměrnost i proti pravidlu (str. 5, 8). Synkopy hledí ospravedlniti příklady z hudby moderní (str. 11) a nevyhýbá se (str. 18) ani námitce, proč v tak častých a všedních rhythmech, jako jsou na př. glykoneje a ferekrateje, vyskytují se tyto umělé synkopy. Hojné střídání rhythmických tvarů je prý pro Řeky charakteristické. Že antispast, který se podle nového dělení objevuje často v řadách logaoedických, není výmyslem metrika Heliodora, jenž žil kdysi za císaře Hadriana, nýbrž že znám byl již metrikům dřívějším, dokazuje podle zbytků metrického traktátu v Grenfallových a Hun-

tových The Oxyrhynchus Papyri, London, I, 1898, str. 41 (papyrus ten je z konce prvního nebo začátku druhého století po Kr.) O. Hense, Eine Bestätigung aus Oxyrhynchos (RhM. 56, 1901, str. 106 n.). Nepřímo se tím ovšem posilují novější theorie. K nové theorii o logaoedech přiklonil se také Gleditsch v posledním vydání své metriky (M.³, 1901, str. 175 n.).

Proti antispastu a pro kyklický daktyl i starší theorii vyslovil se *P. Shorey, Choriambic dimeter and the rehabilitation of the antispast (TAPA, 38, 1908, str. 57; srv. BJ. 194, str. 92), a celé starší theorie ujímal se, ne bez pozoruhodných důvodů, Thomas Dwight Goodell, Chapters on Greek Metric, New York, London 1901, str. 212 n. (srv. mou recensi v Listech fil. 31, 1904, str. 364 n.). Goodell vykládá na str. 214 n. Aristeidovu nauku o logaoedech, jež nepřihlíží ke všem řadám logaoedickým (nehledí na př. těch, které se začínají spondejem) a zakládá se na čistě mechanickém dělení, nedbajícím rhythmické platnosti řad (str. 218). Theorie Hefaistionova jest poněkud odchylná od Aristeidovy,; ale ani on nepřihlíží ke všem řadám logaoedickým (str. 221). I jeho dělení nepodává taktů ve smyslu Aristoxenově, jimiž by rhythmus byl zřetelný. Děliti dvě krátké od sebe tak, že jedna náleží jednomu, druhá druhému taktu (na př. – ᴗ – ᴗ, ᴗ – ᴗ, ᴗ – ᴗ –), příčí se našemu sluchu i theorii Aristoxenově (str. 222), námitka to, jak níže poznáme, nesprávná (v. Listy fil. na u. m., str. 371). Goodell ukazuje docela právem na str. 222 n., že Hefaistion dělí podobně i dochmios ᴗ – – ᴗ, –, ač jest to jistě dělení nesprávné. Hefaistion dělil jen na slabiky dlouhé a krátké a na dvojstopy (συζυγίαι) o čtyřech slabikách, počínaje první slabikou řady; zbyla-li mu při tom slabika, byl verš katalektický nebo hyperkatalektický. Dělil tedy pouze metricky, zcela mechanicky, nikoli rhythmicky (str. 224 n.).

Goodell soudí (str. 225), že jiné dělení jest naznačeno u Maria Vict. p. 74, 8 n. Ten odvádí některá metra (i logaoedická) z hexametru, a proto dělí prý je v daktyly a spondeje. Není tedy pravda, co tvrdí stoupenci nové theorie, že všichni metrikové měří tyto řady stejně. Atilius Fort. p. 291, 24 n. praví o glykoneji, že poslední jeho slabika je producta, patrně tedy měří – ⏑, – ᴗ ᴗ, – ᴗ, (str. 230). V řadách logaoedických s několika daktyly uznává Goodell přechod taktů γένους ἴσου v takty γένους διπλασίου, v řadách, v nichž jest daktyl jediný, býval prý daktyl zkrácen tak, že se stal nesměrným: podobá prý se nesměrným spondejům v řadách iambických a trochejských (str. 241 n.). Důvody ty většinou zasluhují bedlivé úvahy.

Proti nové theorii vyslovil se téhož roku i Karl Brandt, Metrische Zeit- und Streitfragen (Jahresbericht der kgl. Landesschule Pforta, Naumburg 1902), str. 15 n. S Blassem (v. výše str. 69) soudí, že jméno logaoedů je přece snad staré (jako v aiolských daktylech, které Aristeides nazývá logaoedy, tak i v logaoedech bývá začátek volný). Snad prý vskutku v takových verších trocheje spíše náležely k λόγος a daktyly k ἀοιδή; snad byly takové verše spíše přednášeny než zpívány (str. 17). Kyklický daktyl měří Brandt, dovolávaje se známého místa Dionysia Halikarnasského, vskutku kyklicky: jest roven trocheji ($\frac{3}{8}$: $\frac{1}{16}$

$+\frac{1}{8} = 2:1$): ba dovolává se i analogie Aristoxenova daktylu *κατὰ ἴαμβον* (str. 17 n.). Ukazuje také k tomu, že ani moderní theorie nemůže docela odstraniti logaoedy (na př. logaoedy s několika daktyly), tak že smíšení dvou rodů rhythmických v témž kolu moderní metrikové musí připustiti (str. 18). Rovněž tak dovolává se Brandt, jako Goodell, výše uvedeného místa Atilia Fortunatiana, jenž glykonej – – – ᴗ ᴗ – ᴗ ⏓ pokládá za začátek hexametru (str. 19 n.). Z ostatních důvodů jeho proti nové theorii jest závažný důvod, uvedený na str. 22 n. Verše s jedním daktylem i verše se dvěma mají prý patrně týž rhythmus, stojíce často bezprostředně vedle sebe. Nejzajímavější jest doklad z Eur. If. A. 1038, kde se vyskytuje verš – – – ᴗ ᴗ – ᴗ ᴗ –, s nímž se v antistrofě shoduje v. 1061 – – – ᴗ ᴗ – ᴗ –. To se naprosto příčí nové theorii (str. 23). Masqueray i Jurenka vykládají užívání ditrocheje i antispastu za diiamb synkopou, o níž ze starověku nemáme svědectví (str. 23), ač by byla bývala v logaoedech velice hojná (str. 24).

Horlivým obhájcem nové theorie jest Fr. Leo, Zur neuesten Bewegung in der griechischen Metrik (NJklA. 5. 1902, str. 157 n.). Vychází ze zásady, že metrika má se pěstovati historicky, a že tedy třeba více věřiti starověkým metrikum než theoriím moderním. Logaoedické řady nazývá aiolskými (str. 157), ježto výraz »logaoedy« má u starověkých metriků jiný význam (str. 164). Historické pojímání metriky zničil prý Westphal svou libovůlí, jakoby právě Westphal nebyl položil pevný základ metrice rhythmikou Aristoxenovou, kteréž ovšem noví metrikové nehledí. Theorie Westphalovy rozbořil prý Wilamowitz, dokázav, že každý kmen řecký měl zvláštní poetickou formu; všecky ty formy spojilo prý attické drama (str. 168). Staří v glykoneji a podobných verších daktylu neznali. Přece však přiznává Leo, že nová theorie není docela jistá (str. 167). Článek nového nepřináší nic: jest pouze informativní.

U. Wilamowitz-Moellendorff, Choriambische Dimeter (SPAW. 34. 1902, str. 865 n.), dokazuje, že glykoneje a choriambické dimetry často navzájem sobě se rovnají (str. 873). I glykonej je tedy choriambický dimetr, vzniklý anaklasí (str. 886). V anaklastických dimetrech choriambických sem tam vyskytuje se i antispast (str. 888). To vše dokazuje Wilamowitz hojnými doklady. Ale jeho dělení metrických řad je čistě mechanické. Wilamowitz nepřihlíží naprosto k rhythmice a nechce k ní přihlížeti, a proto výklady jeho obsahují vedle lecčehos dobrého i mnoho podivností a chyb. Že se nedrží běžného výkladu glykoneje i jiných veršů logaoedických, jest ovšem i z tohoto článku patrno.

Nejčinnějším zastáncem nové theorie jest však O. Schroeder. Vyložil své mínění v článcích Pindarica V. Aeolische Strophen (Phil. 62. 1903, str. 161 n.) a Pindarica VI. Aeolische Strophen abermals (ib. 63. 1904, str. 321 n.); články jsou otištěny v podobě změněné v jeho Vorarbeiten, str. 107 n., a k této konečné úpravě jejich budeme přihlížeti.

Rozbor strof aiolských, hlavně Pindarových, jest prý nesnadný (str. 107). Jsou v nich jistě enoplická neb aiolská kola o třech thesích (dreihebige Kola, Dreiheber) s arsí vyjádřenou nebo potlačenou před

poslední slabikou, buď samostatná nebo s jinými koly úzce spojená, někdy také akefalní: na př. u Pind. Ol. 4. str., 4 *ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος ἀοιδᾶς* ⏑ ⏑ – ⏑, ⏑ – | ⏑ ⏑ – – jest první i druhé kolon o třech thesích, avšak první these prvního kola jest potlačena. Podobně jest tomu u Pind. Ol. 10. v. 1. Řada *τὸν Ὀλυμπιονί(καν)* ⏑ ⏑ – ⏑, ⏑ má prý rovněž tři these, avšak první nevyjádřenou. I jinde jsou podobná kola aiolská o třech thesích (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ – a p.); jsou to tři čtvrti plného 12dobého glykoneje nebo choriambika:

– ⏑ – ⏑
⏑ – – ⏑, ⏑ [⏑ –].

neboli aiolské dodranty (t. j. tři čtvrti verše). Jim jsou podobné asklepiadské dodranty – ⏑ – ⏑ ⏑ – (str. 109 n.). Toto nerhythmické vykládání o trojčtvrtních glykonejích má odstraniti možnou, ale nepřiznanou námitku, kterou by kdokoli mohl právem činiti proti míněním školy Wilamowitzovy, že připustna jest pouze dipodická míra metrických řad. Kterak tedy vysvětliti tyto tripodie aiolské, jež popříti nelze? Jsou to podle Schroedera zkrácené tetrapodie (trojčtvrtní tetrapodie), ačkoli se tímto prázdným slovem nevysvětluje p r a n i c.

Schroeder, drže se jinak docela nové theorie, jež v logaoedech ojedinělé daktyly rozkládá, rozděluje pak eurhythmicky některé strofy: základem jich jsou prý tetrapodie, sem tam vyskytují se ovšem dipodie a také pentapodie (Fünfheber; str. 112). Všecko je holé nemetrické tvrzení, prosté duvodů a psané ubohým slohem, který má býti patrně velmi vtipný a duchaplný, vskutku však je naprosto nezáživný a nejasný. Schroederovy články nelze vůbec vyvraceti, poněvadž nedokázaná tvrzení nelze poráželi důvody. Některé jiné články Schroederovy, týkající se logaoedu, uvedeny budou při výkladu o jednotlivých verších. Z nich stanovisko Schroederovo stane se snad čtenáři jasnější.

Proti Schroederovým výkladům v uvedeném článku vyslovil se E. B. Clapp, A quantitative difficulty in the new metric (ClR. 18, 1904, str. 339). Schroeder, niče kyklické daktyly a měně řady logaoedické v trochejské a iambické, musí přece v devíti případech uznati v řadách trochejských a iambických krácení koncové dlouhé samohlásky před následující samohláskou náslovnou, ač pro takové krácení v těchto řadách není určitého dokladu. Dosvědčeno jest ovšem v řadách daktylských (a anapaestických), a jestliže se vyskytuje i v logaoedech (na př. Pind. Nem. 2, v. 1 *ὅθεν περ καὶ Ὁμηρίδαι* ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –), jest svědectvím, že tu jest vskutku d a k t y l (nebo anapaest). Ale pravidlo toto prosodické není dobře vysloveno. Krácení takové vyskytuje se všude tam, kde básník chce umístiti za sebou dvě slabiky krátké, ať je to v řadě daktylské, anapaestické nebo jakékoli jiné. Zjev ten neznamená tedy pro řešení otázky, o niž nám jde, pranic.

Nešťastným způsobem obrátil se proti novému směru W. Christ, Grundfragen der melischen Metrik der Griechen (ABAW. 22, 1905, str. 211 n.). Hájí nejprvé jména logaoedů. Jest prý vhodné pro tyto řady; *λογαοιδός* proti *αὐλῳδός* a *κιθαρῳδός* značí toho, kdo melodie nepřednáší kitharou nebo píšťalou, nýbrž jen hlasem. Logaoedické jsou tedy verše, které nejsou určeny k přednášení, nýbrž zpívání (str. 214). Výklad ten není nový, ale je stejně špatný, jako jeho výklad starší (v. jeho

M². str. 221). Logaoedické řady měřily se prý dipodicky Tone totiž vyskýtá se prý jen v taktech tétéž dipodie (na př. v 1. a 2., 3. a 4. taktu), ne zároveň v taktech ruzných dipodií (na př. v 2. a 3., 4. a 5.). Toto prý bezvýjimečné pravidlo vyskytuje se i v logaoedech (měřených arci po starém způsobu), a proto třeba je děliti dipodicky (str. 219 n.). I kdyby to pravidlo Christovo bylo správné, neznamená pro řešení této otázky pranic, poněvadž předpokládá staré dělení, o jehož správnost nebo nesprávnost běží. Logaoedy se vyvinuly — to tvrdí asi Christ právem — z iambů; převládala v nich dipodie a tetrapodie, jako v řadách iambických a trochejských, kdežto v daktylských řadách byla obvyklejší tripodie. To souvisí snad se starými melodiemi, přejatými z ciziny (str. 224). V pojednání tom vykládá se dále o všelikých stránkách rhythmiky a metriky, jež s otázkou o logaoedech ani nejsou v nutném spojení, a staré dělení logaoedu se všude předpokládá; námitky novějšího směru se neodstraňují duvody a vůbec se k jádru věci nepřihlíží. Daktyly, jež Christ nazývá starým prý jménem kyklickými, třeba v logaoedech pronášeti rychleji. Staří metrikové počítali prý pouze slabiky, a proto kyklického daktylu nepoznávali. Nová theorie dělí glykonej – ◡ – ◡, ◡ – ◡ –; to je proti přirozené povaze věci (Natur der Sache), ježto these zpravidla jest na dlouhé slabice (str. 287). To jest vlastně jediný, ale velice slabý důvod Christův proti nové theorii. I krátká slabika může býti v thesi.

Otázky logaoedů dotýká se i K. Wenig, *Ποὺς ἑξάσημος γένους ἴσου* (Listy fil. 33, 1906, str. 321 n.: srv. zvláště str. 326 n.). Tak řečený druhý glykonej dělí i on po novém způsobu – ◡ – ◡, ◡ – ◡ – (jsou to dva takty šestidobé *γένους ἴσου*, $^{6}/_{8}$; str. 403); na podporu té míry uvádí kolon z Aristof. Vos 531 – ◡ ◡ –, ◡ – ◡ –, se kterým se shoduje ve v. 636 kolon – ◡ – ◡, ◡ – ◡ – (podle dělení Wenigova; str. 325). Podle Aristeida i jiných mizí v těch řadách daktyl, spojení pak trochejů s iamby v tétéž řadě lze podle Weniga dobře vyložiti po způsobě Jurenkově (str. 403). Než Wenig přece nepopírá, že theorie Aristeidova má některé obtíže, na které již poukázal Goodell; proto se zase na str. 404 o theoriích Jurenkových vyslovuje s opatrností, ač se k nim silně kloní. S tím arci souvisí, že uznává i oprávněnost antispastu (str. 323 n., kde podává i stručný výklad o průběhu té otázky). Celkem není patrně stanovisko Wenigovo v této věci ještě konečné.

John Williams White, 'Logaoedic' metre in Greek comedy (HSt. 18, 1907, str. 1 n.), podávaje stručný přehled otázky, rozbírá podle Hefaistionovy theorie Aristofanovy zpěvy logaoedické. Rozeznává v nich: 1) řady choriambické (choriamb jest prý původně katalektická dipodie daktylská – ◡ ◡, – ⩘, ač v schematech užívá arci vždy jen označení – ◡ ◡ –; str. 3 n.); 2) řady antispastické (White dělí tak glykoneje): antispastická kola střídají prý se s choriambickými i iambickými (str. 13 n.); 3) řady polyschematické (str. 22 n.), totiž řady, v nichž se vyskytuje střídání ruzných tvarů čtyřslabičných taktů, známé nám již z Hefaistiona.

Na str. 31 n. následuje teprve odůvodnění tohoto stanoviska. Moderní termín logaoed jest nesprávný. Hefaistion byl prý o míře těch

řad dobře zpraven, a rozebrané zpěvy Aristofanovy lze novým způsobem měřiti. V antispastických kolech jest kolový iktus, jak se zdá, iambický (str. 35), jak to ukazují spojená s nimi kola iambická. Rhythmicky vykládá užívání antispastu i ditrocheje místo diiambu moderní synkopou, jako Weil a Jurenka. Nesmíme prý zapomenouti, že kola ta byla zpívána (str. 36 n.). Totéž stanovisko zajímá White i v článku The origin and form of aeolic verse (ClQ. 3, 1909, str. 291 n.). Tu uznává podle Schroedera i akefalní verše aiolské, ale přiznává zřejmě, že sloh ionský a aiolský se v strofách často mísily (str. 300). Nejmenší jednotka v aiolských řadách je prý dimetr (str 303). Antispast uznává i tuto, a proto na př. glykonej měří novým způsobem (str. 306 a 294).

J. van Leeuwen, Prolegomena ad Aristophanem. Lugduni Batavorum 1908, jedná na str. 203 n. o metrech Aristofanových vůbec a na str. 213 vyhlašuje glykoneje za iambické dimetry tvaru:

⏑̄ ⏑́ –, ⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ –.

Potlačí-li se slabika počáteční, má první takt i tvary: ⏑́ ⏑ –, ⏑́ ⏑ ⏑ –, ⏑́ ⏑ ⏑ –, jež se střídají. Uznává také anapaestické začátky glykonejů ⏑ ⏑ ⏑́ – a glykoneje i ferekrateje akefalní (⏑̄ ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ __ –). Jiný způsob glykoneje má anapaest na čtvrtém místě:

| ⏑̄ ⏑́
 – ⏑
 – ⏑ ⏑
 ⏑ ⏑ ⏑ | – ⏑̄ – ⏑ ⏑ –

Tony označuje Leeuwen špatně, ale stanovisko jeho jest zajímavé: vrátíme se později k jeho mínění.

Proti směru Schroederovu vůbec vyslovuje se ostře C. Conradt v odpovědi na nepříznivou kritiku Schroederovu jednoho svého pojednání v ZGW. 64, 1910, str. 140. Dobře tvrdí, že Hefaistionův systém metrický nehledí musiky a orchestiky, a že v aiolských řadách netřeba se uchylovati k uznávání antispastů, když dvě slabiky krátké místo jedné vyskytují se i v iambických trimetrech komoedie.

Otázka o logaoedech prošla, jak vidno, několika stadii. Hermann přijal starověkou nauku o nich jen částečně, částečně ji změnil. Apel ji zavrhl docela, a na jeho stanovisku vybudoval novou theorii o logaoedech Westphal, jež stala se v novější době takřka obecnou, ač se v ústraní držela ještě stará theorie Hermannova (na př. u Dindorfa). Ale již záhy po polovici 19. století současně s pracemi Westphalovými vyskytují se badatelé (hlavně Weil), kteří hlásají návrat k theorii starověkých metriků. Na totéž stanovisko staví se v poslední čtvrtině století Blass: nálezem básní Bakchylidových dostává se tomu stanovisku zdánlivě opory, a nejnovější metrická škola Wilamowitzova přijímá je a rozvádí tak, že se zdá, jakoby jejich směr byl zvítězil. Odpor proti němu jest dílem nevydatný, dílem se ho ani náležitě nehledí.

Jest tedy otázka, kterak se třeba v tomto sporu rozhodnouti, otázka nesnadná a těžko řešitelná, hlavně pro nedostatek určitějších starověkých svědectví o míře tak řečených logaoedů. Jak měřil tyto řady Aristoxenos a jiní rhythmikové, naprosto nevíme. Svědectví metriků jsou vesměs pozdní (z doby císařské) a částečně neshodná.

O některých logaoedech vykládá Aristeides ve svém výkladu o rhythmice podle theorie těch, kteří metrickou theorii spojují s rhythmickou, a to ovšem nejsou Aristoxenovci (p. 40). Rozeznává 12 rhythmů, které jsou *σύνθετοι κατὰ περίοδον* (podle p. 36 jest *περίοδος πλειόνων ποδῶν ἁπλῶν καὶ ἀνομοίων σύνθεσις*), a dělí je vesměs po jednoduchých stopách:

a) čtyři jsou z jednoho iambu a tří trochejů:

1. ⏑ –, – ⏑, – ⏑, – ⏑ *τροχαῖος ἀπὸ ἰάμβου*
(trocheje, počínající se iambem)
2. – ⏑, ⏑ –, – ⏑, – ⏑ *τροχαῖος ἀπὸ βακχείου*
(trocheje, počínající se bakcheiem, t. choriambem)
3. – ⏑, – ⏑, ⏑ –, – ⏑ *βακχεῖος ἀπὸ τροχαίου*
(bakcheios, t. antispast, počínající se trocheji)
4. – ⏑, – ⏑, – ⏑, ⏑ – *ἴαμβος ἐπίτριτος*
(iamb po třech trochejích)

b) čtyři jsou z jednoho trocheje a tří iambů:

1. – ⏑, ⏑ –, ⏑ –, ⏑ – *ἴαμβος ἀπὸ τροχαίου*
2. ⏑ –, – ⏑, ⏑ –, ⏑ – *ἴαμβος ἀπὸ βακχείου ἢ μέσος βακχεῖος*
(uprostřed iambů je choriamb nebo na počátku antispast)
3. ⏑ –, ⏑ –, – ⏑, ⏑ – *βακχεῖος ἀπὸ ἰάμβου*
4. ⏑ –, ⏑ –, ⏑ –, – ⏑ *τροχαῖος ἐπίτριτος*

c) čtyři mají dva trocheje a dva iamby:

1. ⏑ –, ⏑ –, – ⏑, – ⏑ *ἁπλοῦς βακχεῖος ἀπὸ ἰάμβου*
(po iambu je bakcheios, t. antispast)
2. – ⏑, – ⏑, ⏑ –, ⏑ – *ἁπλοῦς βακχεῖος ἀπὸ τροχαίου*
(po trocheji je bakcheios, t. choriamb)
3. – ⏑, ⏑ –, ⏑ –, – ⏑ *μέσος ἴαμβος* } (uprostřed jsou iamby nebo
4. ⏑ –, – ⏑, – ⏑, ⏑ – *μέσος τροχαῖος* } trocheje).

Všecky ty řady Aristeides počítá v *γένος ἰαμβικόν*. Míra monopodická jest tu snad jen zevní, protože uznávání bakcheia (t. choriambu nebo antispastu; srv. M. I. str. 410. p. 2) ukazuje spíše k míře dipodické.

Později vykládá Aristeides o theorii čistých metriků (p. 43), arci, jako všude, nad míru stručně. Metra logaoedická zahrnuta jsou tu patrně ve výkladu o metrech choriambických a antispastických (p. 54), ač Aristeides jednotlivých těch meter neuvádí.

Dobře podotkl již Goodell (str. 215), že Aristeides v tomto výkladu nepřihlíží ke všem řadám logaoedickým (na př. nepřihlíží k těm, které se začínají spondejem) a že měří čistě metricky, nehledě k rhythmické platnosti řad (str. 216 n.). Jeho názvy těchto řad nesvědčí rovněž o tom, že by pocházely od starších rhythmiků; ostatně Aristeides sám tvrdí, že tu vykládá nauku těch, kdož spojovali theorii rhythmickou a metrickou, později pak že vykládá nauku čistých metriků.

Hefaistion p. 29 n. — a po něm i metrikové latinští — mají tato metra mezi choriambickými a antispastickými, dělí je tedy na stopy čtyřslabičné a dipodicky; zvláště vytýkají jejich polyschematismus (Heř.

p. 56. 5 n.). Že této čistě metrické theorii, která rhythmické platnosti taktu nehleděla, nelze důvěřovati, poznal již Goodell (str. 28). Jest zřejmo, že metrikové dělili všecky řady (i smíšené) v stopy, po případě dvojstopy o stejném počtu slabik (na př. v ioniky, choriamby, antispasty): dělili zkrátka bez ohledu na pravý rhythmus, snažíce se pouze děliti tak, aby tvar verše byl patrný a snadno každému srozumitelný. Rhythmický výklad nenáležel jim, nýbrž musikum, hudebníkům (srv. mou recensi Goodellova spisu v Listech fil. 31, 1904, str. 365 n.). Chtěli-li na př. vštípiti žáku metrický tvar glykoneje

⏑ – ⏑ ⏑   ⏑ –.

vyhověli docela svému účelu, řekli-li, že se skládá z ditrocheje a diiambu. Proto Hef. p 32, 5 n. počítá i dochmios mezi metra antispastická, děle jej patrně ⏑   ⏑. – (je to *πενθημιμερὲς δοχμιακόν*, pět půlstop). Kdo pokládá jejich míru legaoedů za správnou, musí důsledně děliti tak i dochmios, k čemuž by se sotva každý odhodlal bez odporu.

Rhythmického výkladu logaoedů ze starověku nemáme; stanovisko metriků může sice, ale nemusí býti správné. Jestliže tedy v nynějším sporu o logaoedy ozývaly se hlasy, že Westphal a jiní stanovisko metriků opustili a místo historického nazírání na tyto řady postavili libovolné prý svoje theorie, jest to výtka zcela neoprávněná a nerozmyšlená. Stanovisko metriků jest sice staré, historické, ale nemusí se krýti se stanoviskem starších rhythmiků: kdo je tedy zavrhuje, nemusí tak činiti a nečinil tak zajisté z libovůle, nýbrž proto, že stanovisko metriků, kteří vůbec o rhythmický výklad řad nedbali, pokládal z určitých důvodů za nesprávné (na př. pro uznávání antispastu, o němž z rhythmiků nemáme vědomosti). Nemáme-li však spolehlivého starověkého výkladu o rhythmickém významu těchto řad, třeba theorie metriků zkoumati a schvalovati je jen tehdy, jestliže vyhovují zákonům rhythmickým, známým nám z Aristoxena a jiných rhythmiků starověkých, a jestliže rozbor logaoedických řad a strof (a strof metrikové vlastně nedbali) nevynáší nic na jevo, co by se theoriím rhythmiků příčilo. Rozbor ten při řešení této otázky jest a bude vždy nejvýznamnější.

Otázka, týkající se jména těch řad, jest nejméně závažná. Jisto jest, že jméno logaoedů, náležící u metriků řadám o několika daktylech nebo anapaestech, bylo v novější době rozšířeno i na řady s jedním takovým taktem. Poněvadž obojí řady bývají někdy v těsném spojení (na př. v strofách), není takové rozšíření jména vlastně závadné; ba jméno to může býti dobře podrženo, ježto se jím stručně naznačují řady určitých vlastností. V novější době říká se nepravým logaoedům, jak se to dálo částečně i dříve, řady aiolské, ježto se soudí, snad právem, že pěstovány byly hlavně u básníků aiolských. Ale na jménu celkem málo sejde: ani jméno aiolských řad není starověké, poněvadž ani staří metrikové jim tak neříkali, nýbrž řadili je mezi řady choriambické a antispastické, a pro hojnou část těchto řad, které nemají volného začátku řad vskutku aiolských, vlastně se ani nehodí. Pravé logaoedy jsou vskutku mimo spor; jsou to pravá metra smíšená a nelze je někdy vykládati jinak, než jak se dálo v starověku. Spor točí se tedy o výklad logaoedů nepravých, totiž těch, které obsahují jen jeden daktyl

nebo anapaest a které staří metrikové dělili choriambicky a antispasticky. Choriambická míra těchto řad tam, kde jest bez obtíže možná, zajisté jest správná. Od té doby, co se poznalo, že choriamb a diiamb mohou se zastupovati nejen v řadách lyrických, nýbrž i v iambickém trimetru (vyložil jsem o tom obšírně v M. I. str. 290 n. a 413), není naprosto příčiny, aby se takové »logaoedy« neměřily iambicky, po případě choriambicky, a nepřipočtly k těmto řadám. Také jsme již v prvním díle Metriky mnohé strofy, které dosud pokládaly se za logaoedické, dělili vskutku iambicky, po případě choriambicky.

Sporná otázka se tedy značně zužuje v otázku, je-li antispastická nebo trochejsko-iambická míra některých těchto řad rhythmicky přípustná a správná. Nemůže býti pochybnosti, že antispast (⏑ – – ⏑), třeba bychom v zlomcích rhythmiků o něm neměli zmínky, a rovněž tak i ditrochej, **m o h l b y b ý t i z á s t u p c e m d i i a m b u** právě tak, jako choriamb: jednotlivé doby diiambu byly by jen nepravidelně staženy v rhythmizomenu řeči (⏑ ⏑⏑ ⏑⏑ ⏑ a ⏑⏑ ⏑ ⏑⏑ ⏑), jako v choriambu (⏑⏑ ⏑ ⏑ ⏑⏑), jak dobře vyložil Jurenka. Ovšem naskýtá se otázka, **p r o č** řečtí básníci tak často stahovali nepravidelně jednotlivé doby diiambu, po případě choriambu, ač beze všech obtíží mohli skládati a skládali hojně řad čistě iambických a choriambických. Co je vedlo k této **z c e l a z b y t e č n é** nepravidelnosti?

Závažnější jest námitka druhá. Jsou-li logaoedy s několika daktyly nebo anapaesty, proč nemohou býti logaoedy s daktylem nebo anapaestem jediným, ač podobné metrické řady vyskytují se v metrech všech národů? Proč jen u Řeků dělily se tak, že daktyl nebo anapaest z nich zmizel a vznikal antispast? V řadách trochejských (M. I. str. 255 n.) a iambických (M. I. str. 290 n.) stává často daktyl a anapaest místo trocheje a iambu, tak že i čisté řady trochejské a iambické bývají vlastně smíšené: proč tedy nejsou přípustny daktyly a anapaesty v logaoedech? Proč nelze děliti na př. glykonej: ⊔ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ – nebo – ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⊔ a **n u t n o** jej děliti: – ⏑ – ⏑, ⏑ – ⏑ –, tak že daktyl, po případě anapaest mizí? Na tu námitku není jiné odpovědi než ta, že tak měří **m e t r i k o v é**, jejichž dělení však jest, jak nemůže býti pochybnosti, čistě mechanické a nikoli rhythmické. Konečnou odpověď na tyto námítky lze dáti jen rozborem jednotlivých logaoedických řad a strof; nebo theoreticky jest přípustna obojí míra, ač míra metriků, nověji zastávaná, dává podnět k leckterým pochybnostem o její správnosti.

§ 31. Jednotlivá kola a metra logaoedická.

Podle toho, co bylo vyloženo, lze rozeznávati, hledíme-li k terminologii starověkých metriků, logaoedy **p r a v é**, t. j. kola, v nichž po několika daktylech nebo anapaestech následuje několik trochejů nebo iambů, a logaoedy **n e p r a v é**, v nichž mísí se tyto takty jiným způsobem.

A. *Kola z pravých logaoedů.*

Uvádím tu opět jen ta kola, kterých se užívá stichicky, nikoli ta, která bývají jen částmi strof.

1. *Πραξίλλειον*, hexapodie brachykatalektická ze tří daktylů a tří trochejů:

– ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑, – ⏑, – , ⏓.

Mohla by to býti ovšem také akatalektická pentapodie. Míra jest asi monopodická, ač ani dipodickou míru nelze zavrhovati.

Praxilla frg. 5:

ὦ διὰ τῶν θυρίδων καλὸν ἐμβλέποισα,
παρθένε τὰν κεφαλάν, τὰ δ' ἔνερθε νύμφα.

Praxilla užívala toho metra snad stichicky.

Pozn. 1. Zmiňuje se o něm Hef. p. 24, 8 (schol. p. 130, 19) a Trichas p. 379, 33 n. Z enoplia, rozšířeného spondejem, odvozuje Praxilleion *E. Herkenrath*, Der Enoplios. Ein Beitrag zur griechischen Metrik. Leipzig und Berlin 1906, str. 8. Takové nebo podobné řady (se dvěma daktyly) vyskytují se i ve strofách lyrických a dramatických; ale tam jsou pouhými členy delších útvarů a nemáme ani práva zváti je v takovém spojení verši Praxillinými.

2. *Ἀρχεβούλειον*:

{⏑⏑ – | ⏑ – } ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – –,

měřené nejspíše dipodicky.

Zmiňuje se o něm Hef. p. 28, 9 n. První takt je volný: vedle anapaestu může prý v něm státi i spondej a iamb. Metron toto nazývá se podle básníka Archebula Thebského, jenž ho hojně užíval (žil v 3. stol. př. Kr.). Hefaistion uvádí tři příklady z Kallimacha:

frg. 146 a Schneider:
ἀγέτω θεός, οὐ γὰρ ἔχω δίχα τῶνδ' ἀείδειν:
frg. 146 b:
νύμφα, σὺ μὲν ἀστερίαν ὑπ' ἄμαξαν ἤδη:
frg. 146 c:
φιλωτέρα ἄρτι γά οἱ Σικελὰ μὲν Ἔννα.

Zdali se užívalo metra toho stichicky, Hefaistion nepraví. Alkman prý ho užíval též (patrně jako části strof), připouštěje místo anapaestů i v druhém, třetím a čtvrtém taktu spondeje. Snad se ho užívalo zvláště v strofách.

Pozn. 2. Jedná o něm i schol. Hef. p. 276, 10 n. a Trichas p. 384, 21 n., jenž uvádí příklad jiný, neznámo, odkud; Diom. p. 514, 1 uvádí příklad upravený z hexametru. Mar. Vict. p. 125, 21 n. odvádí metrum to rovněž z hexametru odnímáním slabik a praví, že ho užívali také Ibykos, Pindaros a Simonides (jistě v strofách). Caes. Bass. p. 256, 7 n. tvrdí, že se vyskytovalo u Stesichora, a že ho Archebulos užíval stichicky; srv. i Ter. Maur. p. 382, 1908 n.

Hef. p. 50, 18 uvádí i metron, zvané *ἐγκωμιολογικόν*. Užil prý ho Alkaios v písni, frg. 88:

Ἦ ῥ' ἔτι Δινυομένῳ τῷ τ' Ὑρραδήῳ
τἄμμενα λάμπρα κέοντ' ἐν Μυρσινήῳ;

srv. také Anakr. fr. 64.

Hefaistion pokládá verš ten právem za asynartet. Jistě to není pravá řada logaoedická (◡ ◡, ◡ ◡, ◡ ◡,), nýbrž buď řada složená (– ◡ ◡, ◡ ◡, – ⩘ | ◡̄ – , ⩘), nebo řada z volných ioniků (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ – –, ◡ –). O tomto metru z enkomií, z něhož *Bergk*, Griechische Literaturgeschichte II, Berlin 1883, str. 137 vykládá daktylo-epitrity, jedná *F. Hanssen*, Das enkomiologische Metrum (Phil. 51, 1892, str. 231 n.). Docela nesprávně dělí toto metron *P. Friedländer*, Zur Entwickelungsgeschichte griechischer Metren (H. 44, 1909, str. 329) v daktylskou tripodii s volným koncem a epitrit (– ◡ ◡ ◡ ◡ – | ◡ –). I ta řada byla však patrně částí strof (srv. výše, str. 9 n.).

Řad pravých logaoedů jest tedy velice málo: jedna sestupná (Praxilleion), druhá vzestupná (Archebulion). Ani o prvé ani o druhé není zcela jisto, že se jí užívalo stichicky a že nebyla jen částí strof. Shledáme níže, že v strofách logaoedických vyskytují se sem tam pravé logaoedické řady sestupné uprostřed samých kol vzestupných, které vesměs můžeme měřiti jako iambické řady vzestupné. Tak by se mohlo měřiti i Praxilleion (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ◡ ◡ –, ◡ –), a míra ta jest, zvláště hledíme-li k míře Archebulia, dokonce pravděpodobnější. Že staročeští metrikové počítají tuto řadu mezi metra daktylská (v. výše, str. 60): patrně si představují, že v trocheji, stojícím po počátečních daktylech, vypadla slabika: – ◡ ◡, – ◡ ◡, – ◡ ◡, – (◡, ◡, – ⏑), nic neznamená. Jim jde zajisté i tuto jen o stanovení metrického schematu, nikoliv o rhythmický výklad této řady.

B. *Nepravé řady logaoedické (řady aiolské).*

1. Glykoneion (*Γλυκώνειον*) jest řada velmi oblíbená a velmi různotvárná, obsahující čtyři takty nebo spíše dvě dipodie; rhythmicky vykládá se dosud různě.

Pozn. 3. O Aristeidově rozboru glykoneia v. výše str. 76. Hefaistion zmiňuje se o glykoneiu na těchto místech: p. 32, 13 nazývá je akatalektickým dimetrem a nálezem Glykonovým. Uvádí příklad (z frg. lyr. adesp. 27):

κάπρος ἡνίχ᾽ ὁ μαινόλης
ὀδόντι σκυλακοκτόνῳ
Κύπριδος θάλος ὤλεσεν

a počítá glykoneion mezi metra antispastická. Jinde p. 56, 20 n. počítá je mezi metra polyschematická. Uvádí z Korinny glykoneje tvaru ◡ ◡ ◡ – ◡ – ◡ ◡ – (v posledním verši čísti třeba *λιγυροκωτίλαις* m. *λιγουροκωτίλαις*) a tvaru – – – – – ◡ ◡ –. Korinna prý však užívala ještě jiných tvarů glykoneje (jedná o tom *G. Hermann*, H., str. 205, El., str. 521 n.). Schol. Hef. p. 100, 6 připomíná tvar glykoneia – – – ◡ ◡ – – –, měře verš ten rovněž antispasticky (srv. i p. 163, 18 n.). Za antispastické metron pokládá glykoneion i Trichas p. 388, 16 n. (srv. 389, 15 n.).

Mar. Vict. zmiňuje se o glykoneji p. 71, 18 n., 118, 12 (glyconium octasyllabum) a p. 119, 8 n. Dělí je , ◡ ◡ , ◡ ◡ nebo – , ◡ ◡ , ◡. Poslední slabiku označuje jako krátkou, poněvadž směšuje glykonej s trimetrem daktylským: dělí-li se totiž jeho schema takto: , – ◡ ◡, ◡ ◡, vzniká

vskutku z řady té daktylský trimetr. P. 146, 31 n. tvrdí ovšem, že na konci glykoneje může státi i spondej. P. 163, 3 n. nazývá glyconium i anacreontion. Tu tvrdí, že glykoneion tvaru – – – ◡ ◡ – – – jest první částí hexametru (srv. i p. 168, 4 n. a 172, 6 n.). Zná tedy Marius Victorinus jen jeden tvar glykoneia, u básníků latinských arci obvyklý, s koncem buď iambickým nebo spondejským. At. Fort. p. 297, 26 nazývá glyconium také anacreontium a původ jeho vykládá jako Marius Victorinus (constat e spondeo et duobus dactylis); srv. i p. 306, 3 n. Plot. Sac. p. 515, 11 tvrdí, že glyconium trimetrum dactylicum jest monoschematistum a že skládá se vždycky ze spondeje a dvou daktylů, jak prý tvrdí všickni zkušení. Ne tak dobře vykládají prý někteří, že se může začínati jakoukoli stopou dvouslabičnou, tak že první stopa může míti čtyři schemata a druhé dvě stopy 256 schemat podle kombinací, vzniklých tím, že obě trojslabičné stopy mohou míti osm tvarů (ut quibusdam non bene curiosis placet, incipiens a quolibet disyllabo, ut primus pes quattuor schemata habeat et duo pedes schemata CCLVI, ut quivis de trisyllabis pedibus sint, qui sunt octo). Uvádí také řecký příklad (z Pindara): ἄριστον μὲν ὕδωρ, ὁ δέ. P. 537, 20 jedná o akatalektickém antispastickém dimetru glykonském, skládajícím se ze spondeje a dvou stop trojslabičných, j. καπρος ἡνίχ' ὁ μαινόλης nebo *sic te diva potens Cypri*. Od daktylského glykoneje liší prý se tím, že se skládá ze spondeje a dvou jakýchkoli trojslabičných stop (ne ze spondeje a dvou daktylů, jako glykoneion daktylské). Za daktylské pokládá glykoneion i Mall. Theod. p. 592, 7 n. Fragm. Bob. p. 629, 14 n. pouze tvrdí, že se skládá ze spondeje, choriambu a pyrrhichia. Diom. p. 519, 21 n. dělí glykonej ve spondej, choriamb a iamb (srv. p. 520, 10).

Metrikové řečtí dělí glykoneion antispasticky. Zprávy metriků latinských jsou zajímavé. Metrikové tito znají vlastně jen jeden tvar glykoneje, u básníků latinských obvyklý – – – ◡ ◡ – ◡ – (po případě – – – ◡ ◡ – – –), a pokládají metron to za daktylské, a to buď za hefthemimeres hexametru (– –, – ◡ ◡, – –, –) nebo za tripodii daktylskou (– –, – ◡ ◡, – ◡ ◡). Proto naznačují poslední slabiku metra jako krátkou, pokládajíce slabiku dlouhou na konci metra patrně za volnou. Drží se při těch výkladech známé theorie derivační, která všecka metra, mimo paionská, vykládala z hexametru a iambického trimetru (R., str. 4). Pro rhythmický výklad glykoneje jsou tato jejich tvrzení naprosto bez ceny. Jediný Plotius Sacerdos vyčetl z metriků řeckých, že metron to děleno bylo také antispasticky, ale sám je antispasticky nedělí. Nelze tedy z mechanických výkladů latinských metriků o původní míře glykoneje souditi pranic. Zbývá jen výklad Hefaistionův a v podstatě s ním shodný výklad Aristeidův, i jest otázka, je-li výklad tento správný. Že nepřípustný není, shledali jsme již výše (str. 78). Otázku tu může rozhodnouti jen rozbor glykonejů, zachovaných u básníků lyrických i dramatických, a přehled všech jejich forem.

V metrikách (srv. ještě Gleditschovu M³., str. 177) uvádívají se tři tvary glykoneje, jež podle postavení daktylu nazývají se prvním, druhým a třetím glykonejem:

I. – ◡ ◡ – ◡ – ◡ –.

II. – ◡ – ◡ ◡ – ◡ –.

III. – ◡ – ◡ – ◡ ◡ –.

Ale starověcí metrikové tohoto prvního glykoneje neznají, nýbrž pokládají za glykoneje jen verše. uvedené na místě druhém a třetím. Teprve HERMANN. El., str. 526 začal uznávati uvedené tři různé glykoneje, a mnozí metrikové to po něm opakují. Za glykonej by ovšem verš – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, patrná to řada choriambicko-iambická, mohl býti pokládán teprve tehdy, kdyby se střídal se skutečnými glykoneji.

U Sapfy a jiných básníků lyrických (nehledíme-li k Pindarovi a Bakchylidovi) vyskytují se glykoneje těchto tvarů:

– ⏒ – ⏑ ⏑ – ⏑ –,

nebo ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ –:

srv. Anakr., frg. 6:

ἔγωγ' οὔτ' ἂν Ἀμαλθείης

a fragm. mel. adesp. 26:

γέλαν δ' ἀθάνατοι θεοί.

Tvar první, hlavně tvar se spondejem v prvním taktu, je velmi hojný, tvar druhý výjimkou. Že by se glykonej byl kdy počínal u těchto básníků pyrrhichiem (srv. GLEDITSCH M.[3], str. 177), není aspoň jisto. Příklady ze Sapfy, frg. 42:

ἄγε <δὴ> χέλυ δῖά μοι

nebo frg. 41, 3:

<τά γ'> ἔπεμψ' ἀπὺ Φωκάας

jsou kriticky nejisté; verše ty mohou býti kusé.

V nově nalezené básni Sapfině (Berliner Klassikertexte. Heft V. Griechische Dichterfragmente. Zweite Hälfte. Lyrische und dramatische Fragmente. Bearbeitet von W. SCHUBART und U. VON WILAMOWITZ-MOELLENDORFF, Berlin 1907, str. 15) je glykonej

σὲ θεᾶς ἰκέλαν ἀρι-
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –,

který vskutku počíná se pyrrhichiem. Nevím však, je-li tento doklad dosti jistý. Zkrátka nezdá se mi, že by glykoneje, počínající se pyrrhichiem, byly doloženy bezpečně u básníků lyrických.

U Korinny, frg. 3 jest i glykonej tvaru

⏑ ⏑ ⏑ – – – ⏑ ⏑ –
Ὠαρίων, χώραν τ' ἀφ' ἑῶς;

ale slovo Ὠαρίων má se čísti jistě jako stažené (– ⏑ –). Jest to třetí glykonej. Uvedený tvar vyskytuje se však u Eur. If. T. 1145 *παρὰ πόδ' εἱλίσσουσα φίλας* (v strofě v. 1130 je na tom místě tvar ⏑ – – – – – ⏑ ⏑ –). Týž tvar jest i v delfském paianu Aristonoově v. 37. V nově nalezené jedné básni Korinnině (Berliner Klassikertexte. Heft V, str. 30 n.) vyskytují se strofy ze čtyř glykonejů, zakončené ferekratejem, o němž bude vyloženo níže. Jsou tu zpravidla glykoneje třetí tvaru ⏖ ⏒ – ⏒ – ⏑ ⏑ –, někdy nahrazené tvarem obyčejného glykoneje druhého (v. 58, 69). Vydavatel nazývá je, a to glykoneje i ferekrateje, na str. 30 choriambickými dimetry. I v básni Sapfině ib. na str. 15 vyskytují se tak řečené třetí glykoneje.

Jsou tedy, pokud z nepatrných zlomků básníků lyrických můžeme souditi, zastoupeny u lyriků tyto tvary glykoneje:

1. – ◡ – ◡ ◡ – ◡ –	7. ◡ ◡ ◡ – ◡ – ◡ ◡ –
2. – – – ◡ ◡ – ◡ –	8. ◡ ◡ ◡ – – – ◡ ◡ –
3. ◡ – – ◡ ◡ – ◡ –	9. ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡ –
4. – ◡ – ◡ – ◡ ◡ –	(tvar ten není však u lyriků
5. – – – ◡ – ◡ ◡ –	dosti jistý; v. výše str. 82).
6. – ◡ – – – ◡ ◡ –	10. – – – – – ◡ ◡ –.

Poslední tvar vyskytuje se v delfském hymnu Aristonoově v. 15 i u dramatiků: srv. Sof. Ant. 123 πευκάενθ' Ἥφαιστον ἑλεῖν. Tento třetí glykonej střídá se u dramatiků často s druhým; na př. u Sof. Fil. 1124 (= 1147):

πόντου θινὸς ἐφήμενος (gl. 2)
ἔθνη θηρῶν, οὓς ὅδ' ἔχει (gl. 3).

K Pindarovi a Bakchylidovi, jejichž básně obsahují také glykoneje, tuto nepřihlížíme; ale rozbor jich strof dokazuje, že neužívali tvarů jiných než těch, které se vyskytují u básníků ostatních.

Pozn. 4. Co vykládá na př. *Rossbach* M.[3], str. 542 o střídání prvního a druhého glykoneje u Anakreonta a Aristofana, zakládá se na omylu. Fragm. Anakreontův 18 a 19 dříve pokládán byl za fragment jediný; druhý je choriambický (M. I, str. 447), první (frg. 18):

ξανθῇ δ' Εὐρυπύλῃ μέλει
ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων

obsahuje glykonej a dimetr iambický, což jest arci důležito. Není tu však response, kterou tu shledával Rossbach. Strofa v Arist. Vosách 531 n. rovněž jest choriambická (M. I, str. 448 dole). Srovnati třeba v té věci příklady, podané níže na str. 89 a 91.

Tvary uvedené vyskytují se také u dramatiků, vedle nich však ještě tyto:

11. ◡ ◡ ◡ – ◡ ◡ ◡ ◡ ◡ – (rovný tvaru – ◡ – ◡ ◡ – ◡ –); na př. v Eur. Foin. 234:

νιφόβολόν τ' ὄρος ἱερόν, εἰ-;

Eur. If. A. 165 = 186:

ψάμαθον Αὐλίδος ἐναλίας;

Eur. Hel. 1459:

κατὰ μὲν ἱστία πέτασατ' αὔ-

(antistrofický verš 1473 má tvar ◡ ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡ –) a j. v. Tvar ten není nikterak řídký.

12. ◡ ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡ –; na př. v Eur. El. 147 (= 164):

ὄνυχι τεμνομένα δέραν;

srv. Eur. Andr. 512 (= 534), Hel. 1461 (= 1475) a j.

13. ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –; srv. Eur. Bakch. 112 = 127:

στέφετε λευκοτρίχων πλοκάμων.

14. – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –; srv. Eur. El. 439 (= 449):

κοῦφον ἅλμα ποδῶν Ἀχιλῆ;

Eur. Hik. 1021:

χρῶτα χρωτὶ πέλας θεμένα

(v strofě v. 998 je glykonej tvaru ⏑ – – ⏑ – ⏑ ⏑ –).

15. – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –; srv. Eur. If. A. 168 (= 189):

Χαλκίδα πόλιν ἐμὰν προλιποῦσ'.

16. – – – – ⏑ ⏑ –; srv. Eur. Foin. 205 (= 217):

Φοίβῳ δοῦλα μελάθρων.

17. ⏑ – – ⏑ – ⏑ ⏑ –; srv. Sof. Ant. 104:

ἐφάνθης ποτ', ὦ χρυσέας.

18. ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –; srv. Sof. Ant. 108:

φυγάδα πρόδρομον ὀξυτέρῳ;

Arist. Batr. 1312 (v Eur. Her. M. 682 = 696 shoduje se s tím tvar ⏑ ⏑ ⏑ – – – ⏑ ⏑ –).

19. ⏑ ⏑ – – – – ⏑ ⏑ –; Eur. If. T. 1120:

μεταβάλλει δυσδαιμονία

(v strofě v. 1103 jest na témž místě tvar – – – – – ⏑ ⏑ –: *λίμναν τ' εἱλίσσουσαν ὕδωρ.*)

20. Konečně bývá v pozdní tragoedii i předposlední slabika druhého glykoneje nesměrná; srv. Sof. Fil. 1151:

τὰν πρόσθεν βελέων ἀλκάν;

Eur. If. A. 1056 a j. v.

Poslední slabika se rozvádí někdy ve dvě krátké; srv. Eur. If. T. 1106:

ὦ πολλαὶ δακρύων λιβάδες
– – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑,

s čímž shoduje se v strofě v. 1089 tvaru

– – – ⏑ ⏑ – ⏑ –.

Podobně v Eur. Ionu 463:

παρὰ χορευομένῳ τρίποδι.
⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑,

čemuž v antistrofě v. 483 odpovídá tvar

⏑ ⏑ ⏑ – – ⏑ – ⏑ –.

Srv. ještě: Eur. If. A. 180 = 201. 573. 579. Eur. Hik. 971. Foin. 208 (Ἰόνιον κατὰ πόντον ἐλά | τᾳ . . .. kde glykoneiem nekončí se slovo). Arist. Thesm. 1149 a j. v. Tragikové rozvádějí však koncovou

slabiku jen v pozdější tragoedii, v starší tragoedii toho úkazu není. Ale výčtem tímto nejsou dokonce všecky možné tvary glykoneje, jak níže poznáme, vyčerpány.

Všecky tyto tvary glykoneje jsou rovnocenné; stávají vedle sebe a některé z nich se i navzájem zastupují. Všecky třeba tedy vysvětliti týmž způsobem. Ty z nich, které obsahují iamb nebo choriamb na počátku nebo na konci, jistě třeba měřiti choriambicky nebo iambicky, ježto choriamb a iamby se navzájem zastupují. Svědčí pro tu míru i ten úkaz, že glykoneje bývají častěji v sousedství iambicko-choriambických kol. Tak na př. v Aisch. Ag. 717 n. = 727 n., v třetí periodě, následuje glykonej (a ferekratej) po tetrapodiích iambických (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –), které ukazují jasně, že třeba zrovna tak měřiti i verše předešlé. Totéž dokazuje makavě i strofa v Aisch. Choef. 315 n. = 332 n., kde glykoneje jsou mezi samými dimetry choriambicko-iambickými a iambickými (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⌞_, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⌞_ a j.): srv. i strofu v Aisch. Choef. 603 n. = 613 n. a Eur. Foin. 225 n., kde mezi samými glykoneji (a ferekrateji) jest ve v. 236 kolon ⏑ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, shodné patrně s glykoneji (a ferekrateji). Podobné důkazy podávají i strofy v Arist. Orn. 676 n. (pro glykonej i ferekratej) a j. v. Máme vůbec, jak poznáme níže, značnou řadu strof iambicko-glykonských, které svědčí jasně, že glykonej (i ferekratej) jest rovněž vzestupná řada iambická, v níž diiamb bývá častěji zastupován choriambem. Měříme-li glykonej po starém způsobu sestupně (na př. – ⏑, – ⏑ ⏑, – ⏑, ⌞_), vzniká v těchto strofách stálá *μεταβολὴ κατ' ἀντίθεσιν*, přípustná sice, ale pro hojný počet takových případů málo pravděpodobná.

Řada iambická tvaru – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ – pokládá se v novějších metrikách za první glykonej, ač aspoň podle metriků starověkých mezi vlastní glykoneje ani nenáleží (srv. M. I, str. 447 n.).

Tak řečené třetí glykoneje z glykonejů výše uvedených třeba tedy měřiti takto:

č. 8. ⏑ ⏑́ ⏑ ᵅ –́, – ⏑ ⏑ –́ (či ∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, – – ⏑ ⏑ –?)
č. 10. – – ᵅ –́, – ⏑ ⏑ –́
č. 18. ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑́ ⏑, – ⏑ ⏑ –́
č. 15. – ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑́ ⏑, – ⏑ ⏑ –́.

Všecky tyto tvary liší se od obyčejné a hojné dipodie iambicko-choriambické (⏑ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –) pouze tím, že první jejich dipodie je skládána volněji: iamby rozváději se v tribrachys (třeba tedy čísti na př. v Sof. Ant. 108: *φυγάδα πρόδρομον ὀξυτέρῳ* ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑́ ⏑, – ⏑ ⏑ –́, nikoli, jak se dosud čítá podle starší theorie: ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⌞́). V č. 15 jest za nesměrný spondej tvar jeho zdánlivě daktylský – ⏑́ ⏑. Nesměrnost taktu připouští se i na nepravém místě, totiž v druhém taktu dipodie (*παρὰ τάξιν*), jako často i v jiných řadách logaoedických, vlastně však iambicko-choriambických; na př. u Sof. OT. 463 n., kde za sebou jdou řady, patrně totožné:

⏑ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –
⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⌞_.
– – ᵅ –, – ⏑ ⏑
⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⌞_.

Z nich má třetí řada druhý takt první dipodie rovněž nesměrný, proti obvyklému pravidlu.

Vlastní obtíže při výkladu glykoneje nastávají teprv u tvarů, v nichž vzniká, oddělíme-li choriamb od ostatku řady, antispast (na př. ⏑ – – ⏑, – ⏑ ⏑ –), nebo kde jest choriamb uprostřed (na př. – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –). Tu dělí novější theorie tak, že vzniká vedle sebe dipodie trochejská a iambická (– ⏑ – ⏑, ⏑ – ⏑ –). Myslím však, že možno a nutno děliti jinak. Vyjděme od nejobvyklejšího tvaru tak řečeného druhého glykoneje:

– ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –.

Že to není verš sestupný, nýbrž vzestupný, dokazuje mimo důvody všeobecné, uvedené o něco výše, připomenuté již rozvádění poslední slabiky dlouhé ve dvě krátké. Jest tu tedy na konci iamb, ne trochej (⊔), jak se soudilo podle theorie starší. Jest však vskutku nutno trhati od sebe obě krátké slabiky uprostřed glykoneje a přisuzovati každou z nich jiného taktu? Nelze děliti také – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, jak navrhl Leeuwen (v. výše, str. 75)? Dipodie ⏑ ⏑ – ⏑ – byla by jen jiným tvarem dipodie iambické, vyskytující se (arci s některým omezením) i v iambickém trimetru a velmi často v iambických řadách strof tak zv. logaoedických. Je-li přípustná tam, proč by nebyla přípustná zde? Proč by se osamělý anapaest směl objevovati jen v řadách iambických a ne také logaoedických? Pro to není naprosto důvodu. Bylo by ovšem možno dipodii trochejskou, vzniklou dělením prostředního daktylu (– ⏑ – ⏑, ⏑ – ⏑ –), nebo antispast (⏑ – – ⏑, ⏑ – ⏑ –) pokládati jen za jiný tvar diiambu, ale nelze naprosto vyložiti, proč by se v těchto řadách tento nepravidelný tvar vyskytoval tak často, ačkoli pravidelné tvary neposkytovaly obtíží, jak poznáváme z hojného jich počtu (srv. výše, str. 78).

Mně jest proto naprosto nepochybno, že třeba tvary glykoneje děliti takto:

1. ⊔ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –
2. – ⁽⁽ –, ⏑ ⏑ – ⏑ – (nebo snad – – –, ⏑ ⏑ – ⏑ –)
3. ⏑ – ⊔, ⏑ ⏑ – ⏑ –
4. ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑
5. ⊔ ⁽⁽ –, ⏑ – ⏑ ⏑ – (nebo snad – – –, ⏑ – ⏑ ⏑ –)
6. ⊔ ⏑ –, – – ⏑ ⏑
7. ∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑
8. ⏑ ⏑́ ⏑ ⁽⁽ ⏑́, – ⏑ ⏑ – (nebo snad ∧ ⏑ ⏑ – –, – – ⏑ ⏑ –)
9. ∧ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑
10. – ⁽⁽ –, – ⏑ ⏑
11. ∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑
12. ∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑
13. ∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
14. ⊔ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
15. – ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑́ ⏑, – ⏑ ⏑
16. ⊔ ⁽⁽ –, – ⏑ ⏑ –
17. ⏑ – ⊔, ⏑ – ⏑ ⏑ –
18. ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑́ ⏑, – ⏑ ⏑ –
19. – ⏑ – ⁽⁽ –, – ⏑ ⏑ –.

Že toto dělení jest správné a že nemůžeme se v glykonejích anapaestu zbýti, že jsou tedy logaoedické řady s jedním daktylem nebo anapaestem, ač jich theorie starých metriků neuznává, jest patrno z tvaru

č. 13. ∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
a č. 19. ⏑ ⏑ – · –, – ⏑ ⏑ –.

Kdybychom tvar č. 13 dělili po způsobu metriků

–́ ⏑ ⏑ – ⏑, ⏑ – ⏑ ⏑ –,

přece v druhé dipodii bude anapaest, jehož se zbýti nelze, jako v tvaru č. 19, ač nemá-li se děliti

∧ ⏑ ⏑ – –, – – ⏑ ⏑ –

(srv. na str. 86 č. 5 a 8).

Č. 9. ∧̄ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ – vyskytuje se u Eur. Bakch. 406 = 421:

Πάφον ἂν ἑκατόστομοι = ἴσα δ' ἔς τε τὸν ὄλβιον

(mezi samými glykoneji a ferekrateji). U lyriků tento tvar není jistě dosvědčen (v. výše, str. 82).

Obtíže činí tvar č. 11

⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –,

jejž by podle toho, co vyloženo, bylo třeba děliti takto:

∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑ – nebo
∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ –.

Při prvním dělení byl by v druhé dipodii spojen tribrachys s anapaestem, při druhém prokeleusmatik s iambem. Jako v iambickém trimetru básníků komických (M. I. str. 349 n.), může se tu děliti obojím způsobem; já bych volil raději míru druhou.

Glykonej jest zkrátka dimetr iambický, velmi volně skládaný. V druhé dipodii může za diiamb (⏑ – ⏑ –) státi choriamb, ale za každý z obou iambů, zřídka za oba, i anapaest (⏑ – ⏑ ⏑ – nebo ⏑ ⏑ – ⏑ –, a ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –). První dipodie iambická má tvary velmi rozmanité, zvláště tím, že některé díly taktu bývají nahrazeny pausami (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –) nebo tonami (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔). Ježto v první dipodii často, v druhé řidčeji připouští se nesměrnost na nepravém místě (*παρὰ τάξιν*; srv. Heř. p. 57, 20; 54, 22), jest vidno, že glykonej je vskutku řadou mnohotvárnou, velmi volnou. Nějaké hyperthese taktu daktylského, jak tomu učila stará metrika (schol. p. Hef. p. 163, 1 n.; srv. ROSSBACH M.[3], str. 541 n.), tu arci není.

Hojně tvarů glykoneje, totiž všecky ty, v nichž není podle našeho dělení choriambu, nýbrž jen čisté nebo volné diiamby (⏑ – ⏑ – nebo ⏑ – ⏑ ⏑ – a ⏑ ⏑ – ⏑ –), svědčí zcela zřejmě o tom, že jsou to řady iambické, arci volné. Svědčí pro to zřejmě i Bakch. 18, kde v druhé a páté periodě mezi nepopíratelnými glykoneji vyskytuje se obyčejná tetrapodie iambická, někdy s nesměrností *παρὰ τάξιν* v první dipodii (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –). Jest tedy i glykonej dimetr iambický, a jeho nejnovější dělení jest pochybné: liší se od obyčejného dimetru iambického tím, že připouští místo iambu i anapaest. Jest tu tedy takt *ἐξάσημος*

γένους ἴσον ($^{6}/_{8}$), nikoli choriambický takt *ἐξάσημος γένους διπλασίου* ($^{3}/_{4}$), o čemž v novější době byl také spor. K. Wenig v čl. *Πούς ἐξάσημος γένους ἴσον* (Listy fil. 33, 1906, str. 325) správně rozhoduje se pro míru $^{6}/_{8}$; ukazuje ke shodě v Arist. Sfek. 531 = 636, jak sám praví, již dříve poznané, kde se shoduje druhý glykonej ve v. 636: *ὡς δὲ πάντ' ἐπελήλυθεν* (⊔ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –) s choriambicko-iambickým dimetrem (tak řečeným prvním glykonejem) v. 531: *μὴ κατὰ τὸν νεανίαν* (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –), ač není-li verš 636 porušen (v. M. I. str. 448 n.). Jest tedy i glykonej řada iambická, jako onen dimetr.

Sem tam vyskytují se mezi glykoneji i řady, které se liší od glykonejů, výše vypočtených, ale zajisté mají touž rhythmickou platnost a mohly by rovněž býti mezi glykoneje počítány.

1. ⊔ ⊔, – ⏑ ⏑ – v Eur. Hek. 473 (= 482):

τὰν Ζεὺς ἀμφιπύρῳ

(v strofě ze samých glykonejů a ferekrateju): srv. Eur. Bakch. 873 (= 894):

-λὰς θρῴσκει πεδίον

(na konci periody z glykonejů).

2. ⊔ ⊔, ⏑ ⏑ – ⏑ – v Sof. OT. 1186 = 1196:

ἰὼ γενεαὶ βροτῶν = ὅστις καθ' ὑπερβολὰν

(v strofě ze samých glykonejů a ferekratejů): srv. Eur. Hek 466 = 475:

ἢ Παλλάδος ἐν πόλει.

3. ⊔ ⊔, ⏒ – ⏑ ⏑ – v Eur. Hel. 1491 = 1508:

καρύξατ' ἀγγελίαν = ἂν Ἰδαίων ἐρίδων

(v periodě ze samých glykonejů a ferekratejů); srv. i Eur. Bakch. 865 = 885 (v periodě ze samých glykoneju a ferekratejů); Eur. Hik. 958 = 966 (v periodě čistě glykonské).

4. ⊔ – –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – v Eur. Hel. 1489 = 1506:

βᾶσαι Πλειάδας ὑπὸ μέσας:

v antistrofě je glykonej tvaru

⊔ – –, ⏑ ⏑ – ⏑ –

δύσκλειαν δ' ἀπὸ συγγόνων

(v periodě čistě glykonské); srv. Eur. If. A. 183 = 204 (v periodě glykonsko-ferekratejské): Eur. If. A. 1038 = 1060 (kde v antistrofě jest rovněž tvar nerozvedený ⊔ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –: glykoneje ty stojí po tetrapodii iambicko-choriambické ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – a před ferekratejem); Eur. If. A. 761 = 771, kde jest rozvedený tvar v antistrofě (je to v čisté periodě glykonské).

5. ∧ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ – v Arist. Batr. 1322:

περίβαλλ', ὦ τέκνον, ὠλένας,

kterémuž neobvyklému tvaru glykoneje se Aristofanes vysmívá (v. 1323:

ὁρᾷς τὸν πόδα τοῦτον;); od obvyklého tvaru glykoneje ⋀ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ – liší se jen tím, že jeho iamb v druhém taktu je nesměrný.

Kdybychom hleděli i k tak řečeným glykonejům prvním (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –), dostali bychom podobných odchylných tvarů ještě více; na př. v Eur. If. T. 1092 = 1109 jest glykonej první (v čistě glykonské strofě) tohoto tvaru

– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
εὐξύνετον ξυνετοῖσι βοάν,

v Eur. Hik. 993 = 1016 jest tvar

– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑⏑ –
λαμπάδ' ἵν' ὠκυθόαι νύμφαι

(v antistrofě obyčejný tvar glykoneje ⊔ – , ⏑ ⏑ – ⏑ –) a j. v.

Glykoneje se také rozšiřují vzadu nebo i vpředu o takt; a to:

1. Velmi často vzadu o takt tvaru ⊔ ⊔ : srv. Eur. If. T. 1093 = 1110:

ὅτι πόσιν κελαδεῖς ἀεὶ μολπαῖς
⋀ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⊔ ⊔;

podobně v Eur. Hik. 957 = 965 a j. častěji.

2. Vzadu o takt tvaru ⏑ – ⊔, tak že vzniká verš falaecký (v. níže, str. 93); srv. Sof. Ai. 700 = 712:

-χήματ' αὐτοδαῆ ξυνὼν ἰάψῃς
⊔ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔;

Sof. Fil. 1140 = 1162; Sof. Ai. 634 = 645; Eur. Hek. 453 = 465; Eur. Hik. 962 = 970; Arist. Ekkl. 938 n. = 942 n. a j. častěji.

3. Vzadu o takt ⊔ ⊼; srv. Aisch. Hik. 167 = 175:

γὰρ ἐκ πνεύματος εἶσι χειμών
⏑ – ⊔, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⊔ ⊼;

Aisch. Hik. 636 = 650; Eur. Her. 916 = 925 (⊔ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⊔ ⊼); Eur. If. T. 1101 = 1118.

Výjimečné jest rozšíření o slabiky: – – – v Eur. Ionu 1237:

λεύσιμοι δὲ καταφθοραὶ δεσποίνας
⊔ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, – – ⊔

(srv. výše uvedené rozšíření o ⏑ – ⊔). Výjimečné jest i rozšíření glykoneje vpředu; na př. v Sof. Ai. 622 n. = 635 n.:

ἦ που παλαιᾷ μὲν σύντροφος ἁμέρᾳ
– – ⏑ –, ⊔ – –, ⏑ ⏑ – ⏑ –.

Pozn. 5. Glykonských veršů týkají se také pojednání: *F. Blass,* Die Berliner Fragmente der Sappho (H. 37, 1902, str. 456 n., zvláště str. 464 n.), *T. Reinach,* Nouveaux fragments de Sappho (REG. 15, 1902, str. 60 n.), *Viktor Hahn,* Nowo odkryte wiersze Safony (Eos 8, 1902, str. 38 n.), *H. Weil,* Un péan Delphique a Dionysos (Études de littérature et de rhythmique grecques. Paris 1902, str. 29 n.) a Le Péan d'Aristonoos (ib. 46 n.). Tu určeno mnoho veršů za glykoneje a ferekrateje, ale k řešení otázky, o níž jednáme, pojednání

ta nepřispívají; srv. i Berliner Klassikertexte. Heft V. Griechische Dichterfragmente. Zweite Hälfte. Lyrische und dramatische Fragmente. Bearbeitet von *W. Schubart* und *U. v. Wilamowitz-Moellendorff*, Berlin 1907, str. 12 n., 15 n., 81.

U Římanů vyskytuje se glykonej (zároveň s ferekratejem) poprvé u Catulla v básni 34 a 61. Na začátku jeho stojí vždy trochej nebo spondej (jen v 32. 2 iamb: puellae et pueri integri). Jsou tu vesměs tak řečené druhé glykoneje, velmi pravidelně skládané:

– ⏒ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓

(L. MÜLLER RM.², str. 115 a 178).

Horatius má v glykoneji vždy začátek spondejský: podobně jest tomu u Seneky (ib. 178 n.). Terentianus Maurus klade tu zřídka trochej nebo iamb (srv. p. 327, 83 par est iudicii mora; L. MÜLLER RM.², str. 180); ale p. 326, 52 quia iam dicere grandia vyskytá se tu i anapaest. Iambu užíval na začátku i Septimius Serenus (v 3 stol. po Kr.) a jiný jeho nejmenovaný souvěkovec (Ter. Maur. p. 403, 2626 n.), také Boetius, jenž tu kladl častěji i trochej (L. MÜLLER RM.², str. 180).

Pozn. 6. *M. Haupt*, Quaestiones Catullianae, Lipsiae 1837, str. 25 (Opuscula I, Lipsiae 1875, str. 18n.), soudil, myslím, správně, že Catullus při skládání veršů glykonských nenásledoval básníků alexandrijských, nýbrž starší básníky řecké, zvláště přísného Anakreonta. Máme-li na mysli, že Catullus i jinde vracel se ke vzorům starších básníků řeckých, hlavně lesbických, je to mínění dosti pravdě podobné.

U básníků římských vyskytuje se od dob Catullových jen druhý glykonej. Verše jejich nebyly již zpívány, a proto je málo pravdě podobno, že jej tito básníci dělili rhythmicky tak, jako Řekové,

– ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –,

nýbrž zdá se, že jej pojímali čistě metricky a také dělili po způsobu metrickém. První slabiku jistě nepokládali již za trojdobou (bylo to také zbytečné). Pro jejich sluch byl tento verš řada z trocheje (po případě spondeje nebo iambu), daktylu a kretiku, kterou snad dělili asi čistě mechanicky.

2. Ferekrateion (*Φερεκράτειον*) jest řada rovná glykoneji, ale katalektická. Rozeznává se opět v novějších metrikách první ferekratej s daktylem na prvním místě

– ⏑ ⏑ –, ⏑ – – .

jenž jest vlastně choriambicko-iambickým katalektickým dimetrem, a ferekratej druhý, který podle glykoneje třeba děliti takto:

– ⏑ – , ⏑ ⏑ – –
⏑ – –, ⏑ ⏑ – –
– – –, ⏑ ⏑ – – (nebo – – – , ⏑ ⏑ – –)
⏖ ⏑ ⏑ ⏑ – , ⏑ ⏑ – – .

kteréžto tvary se všecky vyskytují.

Trochejský začátek vyskytuje se na př. u Eur. Her. M. 376:

δόρκα ποικιλόνωτον.

iambický ib. 390:

Ἀναύρου παρὰ πηγάς.

Začátek tribrachický jest ib. 420 = 437:

πολύφονον κύνα Λέρνας.

Spondejský začátek jest velmi hojný.

Pozn. 7. Heř. p. 32, 9 n. jedná o ferekrateji mezi metry antispastickými a uvádí za příklad tak řečené *σύμπτυκτοι ἀνάπαιστοι* Ferekratovy:

ἄνδρες πρόσσχετε τὸν νοῦν
ἐξευρήματι καινῷ,
συμπτύκτοις ἀναπαίστοις,

o nichž pojednáno v M. I, str. 220. Hefaistion dělil je – – – ⏑, ⏑ – –. Antispasticky měří verš ten i jinde; na př. p 58, 18 n., uváděje proň doklad z Kallimacha, jenž prý ho užíval stichicky; frg. 118:

ἡ παῖς ἡ κατάκλειστος,
τὴν οἵ φασι τεκόντες
εὐναίους ὀαρισμοὺς
ἔχθειν ἶσον ὀλέθρῳ.

Táž míra jest v schol. Hef. p. 143, 1 n.; srv. i Trichu p. 389, 10 n., jenž tvrdí, že verše toho hojně užívala Korinna, ač není-li to omyl, a nenaráží-li se tu vlastně na Ferekratovu komoedii Korianno, z níž jsou verše Ferekratovy, uvedené Hefaistionem (srv. *Rossbach* M.[3], str. 657). U Korinny vyskytuje se verš ten ovšem také.

Zmiňuje se o něm i Mar. Vict. p. 74, 22 (pherecration heptasyllabon) a 119, 20 n. Na místě jiném p 164, 35 n. (srv. i p. 177, 27 n.) dělí jej buď po jednotlivých stopách (v spondej, daktyl a trochej nebo spondej) nebo v stopu dvouslabičnou, choriamb a slabiku koncovou; tedy bud

– –, – ⏑ ⏑, – ⏓ nebo
– ⏓ – ⏑ ⏑ –, ⏓.

Obojí rozdělení, z nichž první shoduje se s dělením moderním, je čistě mechanické. At. Fort. p. 297, 28 n. jej dělí prvním způsobem, jako také glykonej. Plot. Sac. p. 538, 16 n., Mall. Theod. p. 592, 4 a fragm. Bob. p. 629, 16 dělí jej tak, že vzniká v něm daktyl, Diom. p. 520, 2 n. dělí jej rovněž tak, nazývaje jej trimetrum heroicum (– – – ⏑ ⏑ – –; půl hexametru), zač pokládají jej patrně i ostatní metrikové, kteří jej tak měří. Proto jej sem tam na místech uvedených nazývají také p h e r e c r a t i u m d a c t y l i c u m. Pro rhythmický výklad ferekrateje toto mechanické dělení metriků nemá valně ceny.

Že tak řečený druhý ferekratej je rhythmicky shodný s iambicko-choriambickým dimetrem, a že jej třeba měřiti stejně jako glykonej (taktem $^6/_8$), ukazuje na př. Arist. fragm. 695:

ὅστις ἐν ἡδυόσμοις
στρώμασι παννυχίζων
τὴν δέσποιναν ἐρείδει

– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔
– ⏑ ⏑ –, ⏑ – –
⊔ – –, ⏑ ⏑ – ⊔.

Prvního ferekrateje užívali pro básně žertovné a básně lehčího rázu starší lyrikové (na př. v epithalamiích); Sapfo, frg. 96:

Ὄλβιε γάμβρε, σοὶ μὲν
δὴ γάμος, ὡς ἄραο,
ἐκτέτελεστ', ἔχῃς δὲ
πάρθενον, ἂν ἄραο;

srv. i frg. 97. Heř. p. 55, 57 spojuje dva ferekrateje v jedno metron a počítá je pak arci mezi asynartety:

– ◡ ◡ –, ◡ – – | – ◡ ◡ –, ◡ – ⏑.

Na konci prvního verše nemusí se vskutku končiti slovo (srv. Sapfo, frg. 97, 2), ale i na jeho konci (nejen na konci druhého kola) bývá slabika volná; srv. Sapfin frg. 97, 1 (*σοὶ χαρίεν μὲν εἶδος* | *ὄππατα* . . .).

Druhého ferekrateje užíval, jak se zdá, stichicky Anakreon, frg. 12:

οὐ δηὖτ' ἔμπεδός εἰμι
οὐδ' ἀστοῖσι προσηνής.

Že ho užíval stichicky i Kallimachos, o tom srv. str. 91.

Od básníků lyrických přejali verš ten komikové; srv. Kratetův frg. 33 *ποιμαίνει ἐπίσιτον* . . . (nikoli, jak je v rukopisech, *ἐπισίτιον*), Ferekr. fr. 79 (jsou to ony *συμπτύκτοι ἀνάπαιστοι*, připomenuté v M. I. str. 220), Eupol. frg. 162 a výše uvedený fragm. Aristofanův. Ovšem není jisto, že verše ty nečinily systémů, zakončených veršem jiným, jako na př. u Eupolida, frg. 163, kde po třech prvních ferekratejích je verš – ◡ ◡ –, ◡ – ⊼. Netřeba ostatně připomínati, že ferekratej první — jako první glykonej — není ani vlastním ferekratejem.

Verš ten má jméno patrně podle nějakého básníka, snad komického básníka Ferekrata, ačkoli se vyskytuje již u Krateta. Snad název *σύμπτυκτοι ἀνάπαιστοι* vskutku se nevztahuje na tento verš, nýbrž na anapaestický systém, jenž kdysi po něm následoval, a byl složen skoro ze samých spondejů, jak soudil HERMANN El., str. 603 a podle něho ROSSBACH M.[3], str. 656 n.

Ferekrateje vyskytují se také u básníků tragických třeba několikrát za sebou, ale jako části strof, o nichž pojednáme níže. Některé ferekrateje z těchto strof uvedeny byly již výše na str. 91.

U Římanů, pokud vím, ferekratejů nebylo užíváno stichicky; jeť i jejich stichické užívání u Řeků dosti pochybné.

Pozn. 8. Že u Římanů ve ferekrateji bývá u Horatia shoda přízvuku slovného a rhythmického, jako na konci hexametru (a z týchž důvodů, jak můžeme přidati: srv. M. I. str. 132 n.), tvrdí *Theodor Koch*, Metrische Kleinigkeiten (JPhP. 97, 1868, str. 489 n.).

I ferekrateje, vyskytující se v strofách, mají některé tvary odchylné, jako glykoneje:

1. Tvar – – –, ◡ ◡ – –: Sof. OT. 1195 = 1203:

οὐδὲν μακαρίζω.

2. ⏖ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔; Eur. Her. 750 = 761:

φαεσίμβροτοι αὐγαί.

3. ⏖ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –; Eur. Her. 765:

κελεύμασιν Ἄργους

(ač je-li tato oprava tohoto verše správná):

v strofě v. 754 *γλαυκᾶς ἐν Ἀθάνας* třeba měřiti asi stejně:

⏖ – –, ⏑ ⏑ – ⊔.

Také ferekratej bývá někdy rozšířen o dvojitý takt ⏓ – ⊔, na př. v Eur. Hik. 1004 = 1027:

ἐς Ἅιδαν καταλύσουσ' ἔμμοχθον

⏑ ⊔, ⏑ ⏑ – –, – – ⊔;

o slabiky ⏑ ⏑ – ⊔ na př. v Eur. If. A. 171 = 192:

κατεῖδον δὲ δύ' Αἴαντε συνέδρω

⏑ – ⊔, ⏑ ⏑ – ⊔, ⏑ ⏑ – ⊔.

3. *Φαλαίκειον*, Phalaecium, hendecasyllabus, jest glykonej druhý, rozšířený o jedno metron konečné. Třeba je tedy měřiti právě tak, jako glykonej:

{ ⊔ ⏑ – | ⏑ – ⊔ | – – ⊔ | ⊔ α – | (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –) }, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔.

Pozn. 9. Hef. p. 32, 21 n. měří tento trimetr tak, že první dipodie jest antispastická, ostatní iambické, tedy:

⏑ – – ⏑, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔;

podobně měří schol. Hef. p. 143, 15 n., jen v prvním taktu vedle antispastu připouštějí čtvrtý epitrit (– – – ⏑), kterýž ostatně má i příklad uvedený Hefaistionem. Týž výklad je u Trichy p. 389, 29 n.; ten připomíná, že se metrum toto nazývá podle básníka Falaika, jinak neznámého, ale jistě alexandrijského, jenž ho často užíval. Podle *U. v. Wilamowitze-Moellendorffa*, De versu phalaeceo (Mélanges Henri Weil, Paris 1898, str. 453), byl Falaikos podle jména snad z Lokrů. O falaikeiu zmiňují se nové metrické fragm. z Oxyrhynchu p. 403, 12 a 405, 5 n. (Consbruch), uvádějíce tu takové verše lesbické, snad Sapfiny, z nichž třetí *πτέρα δ' ἄγνα παρ' Ἔρωτος Ἀφρόδιτα* má nezvyklý tvar prvního taktu: ∧ ⏑ ⏑ ⏑ –.

Mar. Vict. p. 121, 2 n. odvádí toto metrum z penthemimeru daktylského a penthemimeru iambického:

– –, – ⏑ ⏑, – ⏑ – ⏑ –, –;

z tohoto zcela mechanického výkladu nelze souditi pranic o tom, kterak třeba verš ten měřiti. Šíře vykládá o něm p. 148, 4 n. Vznikl prý smíšením metra daktylského a iambického, jako jiné hendekasyllaby, kterých Marius Victorinus zná sedm. Dělí jej tu takto:

– –, – ⏑ ⏑, – ⏑ – ⏑ – ⏑

(v spondej, daktyl a tři trocheje). Ale místo spondeje někteří básníci prý kladou i trochej a iamb, na př. Catullus. Připomíná také znova rozdělení

v penthemimeres daktylské a iambické, uvedené již p. 121, 2 n. Caes. Bass. p. 258, 12 n. tvrdí, že Falaikos metra toho nevynalezl, nýbrž že je jen pěstoval. I on zahrnuje jménem hendekasyllabu rozličné verše a zmiňuje se o volném začátku falaecia. At. Fort. p. 293, 5 n. pokládá první část metra za antispastickou, druhou za iambickou; dělí tedy

– – – ⏑, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – –,

v antispast a katalektický dimetr iambický. Ter. Maur. p. 383, 1939 n. uznává, jako jiní metrikové, mnoho hendekasyllabů a falaeciů: o tomto falaeciu jedná obšírněji p. 401, 2545 n. Stručně jedná o něm Mall. Theod. p. 590, 21 n., Cens. fragm. p. 614, 17 n. (dělí jej v spondej, daktyl, kretik a bakchij: – –, – ⏑ ⏑, – ⏑ –, ⏑ – –); srv. ib. p. 616, 18 n. a fragm. Bob. p. 629, 9 n. Diom. p. 509, 11 n. má výklad u metriků obvyklý.

Dělení metriků jsou čistě mechanická, jak jest patrno již z toho, že se navzájem neshodují: mají jen naznačiti metrickou podobu verše. Jen antispastické dělení Hefaistionovo, vracející se u Atilia Fortunatiana, mohlo by míti snad nějaký základ rhythmický, ovšem podle toho, co jsme již vyložili, pochybný. V nové době HERMANN H., str. 97 zavrhl míru Hefaistionovu a pokládal verš ten za logaoedický s basí:

. . . . ´ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑

(srv. i H., str. 152, El., str. 368 a 562, kde jej shledává i v strofách tragiků, a Ep., str. 135). APEL M.[2] II. str. 531 n. počítal jej mezi verše aiolsko-logaoedické a dělil:

– ⏓ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑, – –.

Tyto míry, podle nichž verš ten pokládá se za s e s t u p n ý trimetr logaoedický, byly až do nejnovější doby měrami v metrikách takřka obecnými.

Pozn. 10. Tak měří jej i *Alexanderson* GM., str. 206, *Christ* M.[2], str. 537 n. (. . – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⌞ ⏓ nebo – ⏓ – ⏑ ⏑, – ⏑ – ⏑, ⌞ ⏓ ∧), *Zambaldi* M., str. 390 n., pokládaje jej, jako Christ, za sestupný trimetr, *Havet-Duvau* M.[2], str. 192 s. v. hendecasyllabe (měří jej však monopodicky jako pentapodii), *Rossbach* M.[3], str. 531 a 573 n. (měří jej rovněž monopodicky), *Plessis* TM., str. 261 n. (táž míra), *Riemann-Dufour* TRM., str. 87 n. (táž míra), *Ussing* GRM., str. 171 n., *Semitelos* EM., str. 537. Všichni tito metrikové shodují se v tom, že falaecius jest řada sestupná, ale liší se, pokud se v té věci vyjadřují jasně, od sebe tím, že jedni měří jej jako pentapodii, druzi jako hexapodii neboli trimetr, což obojí jest ovšem rhythmicky přípustno.

Obrat v té věci způsobil U. WILAMOWITZ-MOELLENDORFF, De versu phalaeceo (Mélanges Henri Weil, Paris 1898, str. 449 n.). Zavrhl i antispastickou míru Hefaistionovu i novější míru logaoedickou, ježto verš ten byl prý určen pro přednášení i pro zpěv, a proto nemůže míti ani tu ani onu míru (str. 454). Varro podle Caes. Bass. p. 261, 18 n. nazýval prý jej ionicum trimetrum; dělil prý jej takto – ´ –, ⏑ ´ – ´, – ⏑ – –, což ovšem jest rhythmicky nesprávné, ježto pětidobých ioniků uprostřed řady, které Wilamowitz uznává, není: druhé a třetí metron ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – – bylo by aspoň třeba vyložiti jako anaklomenos,

měl-li by ten výklad obstáti. Wilamowitz ukazuje k tomu, že u Synesia Hymn. 6 jest 17 falaeciů mezi verši ionskými (všech veršů je v té básni 37), a podobně prý je tomu i jinde v básních, zachovaných nápisně. Ale tvrzení Wilamowitzovo, že v šestém hymnu Synesiově jsou falaecie, jest mylné. Celý ten hymnus psán jest ionskými trimetry, jichž první a druhé nebo druhé a třetí metron má anaklasi. Řada – – –, ◡ ◡ – ◡ –, ◡ – – –, v hymnu tom dost často se vyskytující, jest trimetr ionský, v němž jest anaklastické druhé a třetí metron. Nemusí to býti falaecius, ač by ta řada jím býti mohla. Výklad Wilamowitzův zastává i Jurenka, Die neuen Theorien der griechischen Metrik (ZÖG. 52, 1901, str. 24.) O. Schroeder, Die enoplischen Strophen Pindars (H. 38, 1903, str. 202 n.; změněno značně ve Vorarbeiten, str. 81 n.), str. 206 jest na pochybnostech, je-li verš falaecký aiolský či ionský: třeba prý to ještě vyšetřiti.

Masqueray TMG. (1899), str. 287 n. pokládal falaecius za katalektickou hexapodii iambickou s prvním taktem někdy zdánlivě trochejským: – ◡̄ – ◡ | ◡ – ◡ ⏊ | ◡ ⏗ ⏊. Míry té drží se i Gleditsch M.[3], str. 179. Jest to vlastně návrat k starověké míře Hefaistionově. Pro starší míru vyslovuje se K. Brandt, Metrische Zeit- und Streitfragen (Jahresbericht der kgl. Landesschule Pforta, Naumburg 1902), str. 26 a Christ, Grundfragen der melischen Metrik der Griechen (ABA. 22, 1905, str. 215), oba z důvodů nedostatečných.

Je-li správné naše mínění, že glykonej jest volný dimetr iambický, jest falaecius řada rovná druhému glykoneji, ale prodloužená o jedno katalektické metron iambické, trimetr z volných diiambů, a třeba jej tedy měřiti, jak již naznačeno. Pro tento výklad svědčí i řídký tvar toho verše se dvěma anapaesty v druhém metru:

⏗ ◡̄ –, ◡ ◡ – ◡ ◡ –, ◡ – ⏗.

U básníků alexandrijských a římských, kteří básní svých již nezpívali, první slabika dlouhá sotva arci ještě platila za trojdobou, jako u glykoneje pozdějších básníků. Že Varro měřil verš ten ionsky, nic nerozhoduje. Mně zdá se i tuto míra iambická pravdě podobnější, jako u glykoneje.

Pozn. 11. *P. Friedländer*, Zur Entwickelungsgeschichte griechischer Metren (H. 44, 1909, str. 343 n.), soudí, že ve falaikeiu nějaký jiný verš, snad hellenistický a jistě pozdní, byl přeměněn v ionský. Falaikeion náleží prý k enkomiologiku (– ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡ – ◡ – –), jen že toto má dvojitou arsi i na prvním místě. S enkomiologikem jest příbuzný i iambeleg, hendekasyllabus alkajský (◡̄ – ◡ – ◡̄, – ◡ ◡ – ◡ –), a rovněž tak sapfický (– ◡ – ◡̄, – ◡ ◡ – ◡ – –). To vše jest holé, nedokázané tvrzení, jakých jest u metriků nejnovějšího směru hojnost.

Verš tento vyskytoval se přes svoje pozdní jméno již u Sapfy. Podle Ter. Maur. p. 401, 2545 n. užívala prý ho Sapfo hojně, vtroušujíc několik těch veršů mezi metra jiná; proto prý by se měl zváti podle ní. Podle Caesia Bassa p. 258, 14 n. vyskytoval se v páté knize básní Sapfiných stichicky i roztroušen. Mar. Vict. p. 148, 13 n. nazývá

verš ten sice také sapfickým, ale zřejmě připomíná, že nebyl od ní nalezen, nýbrž že ho jen hojně užívala.

U Sapfy vyskytoval se tedy tento verš podle starých zpráv také stichicky; ale známe jen básně Sapfiny, kde byl částí strof, o nichž promluvíme níže. Snad se vyskytoval také u Anakreonta, je-li fragm. 37:

ἀσήμων ὑπὲρ ἑρμάτων φορεῦμαι

celý (srv. i druhý verš frg. 36). Ve skoliu 7 jsou dva verše falaecké částí strofy; druhý z nich

ὥσπερ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων
⊔ ◡ –, ◡ ◡ – ◡ ◡ –, ◡ – ⊔

má (patrně pro nepodajná vlastní jména) v druhé dipodii proti pravidlu dva anapaesty.

Hef. p. 33. 3 uvádí dva falaecké verše komického básníka Kratina, nevíme, zdali kladené stichicky:

χαῖρ' ὦ χρυσόκερως βαβάκτα μήλων
Πάν. Πελασγικὸν Ἄργος ἐμβατεύων.

Verš ten vyskytuje se častěji i jako část strof tragických.

V době alexandrijské i pozdější byl tento verš v jakési oblibě, a bylo ho užíváno stichicky; srv. Theokr. ep. 20 (začátky verše jsou tu jen dvojí – ◡ – nebo – – –), Kallimachův epigram 39 ed. Schneider (tu střídá se s veršem ◡ – ◡ –, ◡ – ⊔), verše básníků anthologie Falaika, Antipatra a Alfeia (Ant. Pal. 13, 6; 7, 390; 9, 110).

Hojnější jsou falaecie římské. Římanům se patrně svěží a hravý ráz tohoto verše líbil, i užívali ho hojně a rádi k básním lehčího rázu a obsahu. Catullus napodobil při tom verši podle Caes. Bassa p. 261. 4 n. Sapfu, Anakreonta a jiné ještě spisovatele, patrně alexandrijské. Vedle Catulla užíval ho i Laevius (Catulli Tibulli Propertii carmina, ed. L. Müller, Lipsiae 1870, str. 78, frg. 12), Calvus (ib. frg. 1 a 2), Varro (srv. Varronis Menippearum reliquiae v Petronii Satirae . . . tertium edidit Fr. Bücheler, Berolini 1882, v. 565–569), Furius Bibaculus (v L. Müllerově vydání Catulla, Tibulla a Propertia, Lipsiae 1870, str. 89), Maecenas frg. 3, 4 (Tironiana et Maecenatiana sive M. Tullii Tironis et C. Cilnii Maecenatis operum fragmenta quae supersunt. Coll. A. Lion, Ed. II. Gottingae 1846, str. 40), Cornificius (u Müllera str. 92), později Statius (Silvae 4, 9), Martialis, Petronius (ed. Bücheler c. 15, 29; 79, 28 n.; 93, 28 n.; 109, 20 n.; fragm. 29), Sentius Augurinus (podle Plin. Ep. 4, 27) a Ausonius ep. 15, 24 a eclog. liber 1. Rovněž tak ho užito v Priapeích (č. 2, 4, 6, 10, 12, 14, 15, 17, 19, 23, 25, 26, 28, 32 a j.). Užíval ho i Martianus Capella (na pr. 1, 24 ed. Eyssenhardt), Prudentius Cathem. 4 a Perist. 6, Sidonius Apollinaris carm. 9, 14, 23 ed. Mohr, Luxorius (Anthol. lat. ed. F. Bücheler et H. Riese I, 1, str. 247, 255, 258, 262, 268), ovšem i metrik Terentianus p. 401, 2545 (srv. o tom L. MÜLLER RM.², str. 78, 180 a PLESSIS TM. str. 262).

Začátek verše bývá u Římanů zpravidla spondejský: tróchej a zvláště iamb jsou výjimkou. U Catulla bývá tu trochej nebo iamb skoro jednou v desíti verších; srv. 1, 2:

arida modo pumice expolitum;

ib. v. 4:

meas esse aliquid putare nugas.

V 55, 10:

Camerium mihi, pessimae puellae

jest i tribrachys, nemá-li se v Camerium čísti *i* jako polosamohláska, tak že by vznikl na počátku iamb (srv. Priap. 2 10: templi p a r i e tibus tui notavi). V Priapeích, u Petronia a Martiala jest na počátku vždy spondej; měnivý počátek zdál se později některým drsný (srv. Plin. N. H. praef. 1).

V Statiových 455 hendekasyllabech jest prý podle Plessise TM., str. 265 jen jednou na počátku trochej (Silv. 2, 7, 52: ale tu je vskutku též spondej: tu carus Latio . . .); v 1, 6, 91 jest snad na počátku praesens fŭgit, tedy iamb, a ne perfektum fūgit. Terentianus, Septimius, Boetius, Luxorius kladou na počátku verše někdy i trochej a iamb, Ausonius, Prudentius, Sidonius, Martianus, Severus vždy spondej (jen Ausonius ep. 4 na konci má iamb, je-li báseň ta jeho, o čemž L. Müller RM.², str. 180 pochybuje).

U Catulla v básni 55 jest v druhém metru místo anapaestu patnáctkrát spondej; na př. ve v. 1:

oramus, si forte non molestumst;

dále ve v. 3, 5, 7 a j. (srv. o té básni výklad Plessisův TM., str. 303).

Jednalo se také o c a e s u ř e falaecia; hlavní caesurou toho verše byla prý penthemimeres:

⏗ ⏑ –, ⏑ ⏑ – || ⏑ –, ⏑ – ⏗;

na př. u Cat. 3, 11:

qui nunc it per iter || tenebricosum.

Ale někdy prý bývá i caesura po arsi anapaestu (⏗ ⏑ –, ⏑ ⏑ || – ⏑ – ⏑ – ⏗), zvláště často u Catulla, ač prý není tak častá, připustí-li se penthemimeres uprostřed slova (na př. Cat. 1, 6: omne aevum tribus ex || plicare chartis) nebo uprostřed slov úzce souvislých (po slovech: o, dein, nec, hoc, sint, ac). Ale jsou prý i falaecie, které mají caesuru po první arsi anapaestu a po arsi čtvrtého taktu:

⏗ ⏑ –, ⏑ || ⏑ – ⏑ || –, ⏑ – ⏗.

Jiné mají prý opět trithemimeres a hefthemimeres. Tak soudí o caesurách falaecia Plessis TM., str. 265 n. Caesuru ve verši tom uznává i L. Friedländer, M. Valerii Martialis epigrammaton libri. Mit erklärenden Anmerkungen. I. Leipzig 1886, str. 28 n.

Obšírně jednal o caesuře hendekasyllabu W. Meyer, Caesur im Hendekasyllabus (SBA. 1889, II. Band, 1890), str. 208 n. Staří prý o caesuře toho verše nepraví nic. Meyer zkoumal 81 řeckých a 5356 latinských hendekasyllabů. V řeckých prý jsou všelijaké caesury; řecký

falaecius tedy caesury neměl (str. 210). Caesura má prý děliti verš na dvě skoro stejné části (str. 211). 4987 falaeciů latinských má konec slova po daktylu neb následující třetí thesi (podle starého dělení); 369 jest jich bez těchto caesur. zvláště u Martiala a Sidonia. Caesura po třetí thesi jest prý častější než po daktylu (str. 213). Catullus ještě caesuru »zatemňuje« elisí (str. 214). Římané prý ve verši hleděli více přestávek podle smyslu než caesur (str. 216). a i o těch jedná Meyer. Podrobněji probírá pak hendekasyllaby jednotlivých básníků. dotýkaje se i jiných otázek (srv. str. 215 a j.).

Meyer i jiní metrikové zakládají svůj soud na špatném pojmu caesury. Ani řecký ani latinský falaecius neměl caesur a nepotřeboval jich (dobře to tvrdí Gleditsch M.[3], str. 291).

Rovněž tak bylo jednáno o diaeresích toho verše, ovšem o diaeresích vskutku zdánlivých (Friedländer na u. m., str. 28 n.). E. B. Lease. Diaeresis at every foot in Latin hexameter. phalaecian and choliambic verse (ClR. 11. 1897. str. 148 n.), shledal takových diaeresí v tom verši dosti. Otázku o caesuře a diaeresi třeba však i při tom verši posuzovati podle zásad. vyslovených v M. I. str. 11 n. a 25 n.

Bylo také jednáno o elisích v tom verši: v připouštění jich básníci prý se liší. Rovněž tak zkoumáno, jak se falaecius končí; jednoslabičné slovo jest prý na konci latinského falaecia velmi řídké, mimo es neb est nebo příklonné que, ve, ne. Verš, jako u Mart. 1, 86, 13:

sit, si quis Novium videre non vult,

jest prý velmi řídký (Plessis TM., str. 268 n. a L. Friedländer, na u. m., str. 28 n., jenž tu jedná o Martialově falaeciu vůbec. tedy i o jeho caesurách, diaeresích, tvaru i slovech, ze kterých se skládá; srv. i E. Leutsch, Zu Catullus, Phil. 10, 1855, str. 740 n.).

Pozn. 12. O hendekassyllabech Martianových jedná *F. O. Stange*. De re metrica Martiani Capellae (Diss. Lipsiae 1882), str. 31; o Martialových **G. Giarratano*. De M. Valerii Martialis re metrica. Napoli 1908 (jedná tu podle recense v DLitterz. 30, 1909, sl. 2526 n. o všech metrech Martialových, ale většinou o samých zbytečných malichernostech, caesuře, elisi. postavení jmen podstatných a přídavných ve verších Martialových a také o jeho prosodii; netřeba k tomu dílu hleděti). O latinských falaeciích nápisných jedná *A. W. Hodgman*. The versification of latin metrical inscriptions (HSt. 9, 1898. str. 161 n.). O nějakém metru, velmi podobném falaeciu, zvaném *Νικάρχειον*, zmiňuje se kusé fragm. Oxyrrh. p. 403, 16.

4. *Ἀλκαικὸν δωδεκασύλλαβον* tvaru:

⏒ – ⏑ –, ⏒ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔

rovná se podle našeho dělení docela falaeciu. ale první dipodie jest plná (⏒ – ⏑ – proti ⊔ ⏑ – falaecia) a v druhé jest anapaest na druhém místě.

Pozn. 13. Hef. p. 45, 9 n. počítá toto metrum mezi metra smíšená *κατ᾽ ἀντιπάθειαν*, totiž z taktů sobě protivných, a dělí je takto:

⏒ – ⏑ –, ⏓ – ⏑ ⏑, – ⏑ – ⏒,

tak že jsou v něm smíšeny takty vzestupné a sestupné: jisté dělí mechanicky a nesprávně. Za příklad uvádí Alk., frg. 34:

ἰόπλοκ᾽ ἄγνα μελλιχόμειδε Σάπφοι

(verš Alk., frg. 19, který se po tomto verši v metrikách uvádívá, *θέλω τι ϝείπην, ἀλλά με κωλύει | αἴδως* pochází z jiné básně a není ani týž). Římští metrikové se o tomto metru nezmiňují. Zdali se ho užívalo stichicky či bývalo jen částí strof, nelze říci.

Hef. p. 33, 9 n. zmiňuje se ještě o jiném metru toho jména a popisuje je takto: *τὸ δὲ μέσην μὲν ἔχον τὴν ἀντισπαστικὴν* (t. *συζυγίαν*), *τρεπομένην κατὰ τὸν ἕτερον πόδα εἰς τὰ τέσσαρα τοῦ δισυλλάβου* (t. *ποδὸς*) *σχήματα* (t. ⏑ ⏑, – ⏑, ⏑ –, – –), *ἑκατέρωθεν δὲ τὰς ἰαμβικάς, ὧν ἡ πρώτη καὶ ἀπὸ σπονδείου ἄρχεται, Ἀλκαϊκὸν καλεῖται δωδεκασύλλαβον, οἷον* (Alk., frg. 70):

κόλπῳ σ᾽ ἐδέξανθ᾽ ἄγναι Χάριτες Κρόνῳ.

Jeho míra jest tedy podle Hefaistiona tato:

⏒ – ⏑ –, {– ⏑ | ⏑ – | – – | ⏑ ⏑} – ⏑, ⏑ – ⏑ –

Podle našeho měření třeba by bylo oddělovati takty toho verše takto:

⏓ – ⏑ –, {⌞ ⏑ – | ⏑ – ⌞ | – – ⌞ | ∧ ⏑ ⏑ ⌞}, ⏑ ⏑ – ⏑ –

Jest to druhý glykonej, zpředu rozšířený o metrum. Ale ani o tom verši nevíme, vyskytoval-li se stichicky či v strofách. Volně skládána by byla druhá dipodie toho metra.

Apel M.[2] II, str. 551 dělil výše uvedený verš Alkaiův takto:

⏑, – ⏑ – ⏒, – ⏑ ⏑ – ⏑, – ⏓.

Zambaldi M., str. 396 počítá jej rovněž mezi anakrusické logaoedy a měří buď jako pentapodii:

⏒, – ⏑, – ⏒, – ⏑ ⏑, – ⏑, – –,

buď jako hexapodii (vlastně trimetr):

⏒, –́ ⏑ – ⏒, –́ ⏑ ⏑ – ⏑, ⌞ – ∧.

Jest to ovšem hexapodie, nebo, vyjádříme-li se lépe, trimetr, ale vzestupný. Westphal M.[2], str. 775 n. a Rossbach M.[3], str. 575 n. pokládá jej rovněž za pentapodii s anakrusí (je prý to první verš známé strofy sapfické, rozšířený o anakrusi). Gleditsch M.[3], str. 179 měří jej po způsobu Hefaistionově. Jiní metrikové se o tomto ani o druhém dvanáctislabičném verši alkajském, připomenutém v poznámce, vůbec nezmiňují.

5. Mezi hexapodie patří zajisté také menší verš Asklepiadův, jehož se užívá stichicky u Řeků i Římanů velmi často; jeho výklad působí však nemalé obtíže. Tvar jeho metrický jest tento:

⏓ ⏒ – ⏑ ⏑ – || – ⏑ ⏑ – ⏑ –.

Pozn. 14. Heř. p. 33, 5 počítá jej mezi metra antispastická a pokládá za akatalektický trimetr; dělí jej takto:

⏓ ⏒ – ⏑, ⏑ – – ⏑, ⏑ – ⏑ –:

srv. schol. Heř. p. 143, 20 n. Trichas p. 390, 2 n. uvádí příklad verše toho bez diaerese po prvním choriambu:

ἀφεγγέσσι φαείνοισα, κέλευθον αὖ.

Zcela tak, jako Hefaistion, dělí ten verš i fragm. Oxyrrh. p. 407, 22 n.

Mar. Vict. p. 51, 2 n. počítá jej mezi metra, mající jméno podle básníků, kteří jich hojně užívali (srv. At. Fort. p. 283, 8 n. a 295, 18 n.). Jinde p. 109, 2 n. dělí jej v spondej, dva choriamby a iamb: – –, – ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ –; podobně p. 147, 5 n. a 150, 19 n. P. 161, 8 dělí jej buď způsobem již naznačeným nebo po jednotlivých stopách – –, – ⏑, ⏑ –, – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏒ (srv. i p. 172, 2 n.). Caes. Bass. p. 259, 14 n. a 268, 16 n. vykládá mechanicky jeho vznik. At. Fort. p. 295, 18 n. tvrdí, že před Asklepiadem (básníkem alexandrijským) užíval metra toho již Alkaios a Sapfo, tato v celé páté knize svých básní. Jinde p. 305, 3 n. zmiňuje se o tom, že verš ten dělí se všelijak (– –, – ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – nebo – – – ⏑, ⏑ – – ⏑, ⏑ – ⏑ –). Prvním z obou způsobů měří jej i Plot. Sac. p. 501, 20 n. P. 536, 23 n. pokládá jej za brachykatalektický verš choriambický a za tetrametr: patrně poslední takt pokládá jen za část celé dipodie. Srv. p. 537, 6 n., kde jej nazývá choriambicum phalaecium. Je prý složen ze spondeje, daktylu, slabiky a dvou daktylu. Mall. Theod. p. 590, 10 n. míní, že je daktylský, a dělí jej: – –, – ⏑ ⏑, –, – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑. První část pokládá za katalektickou. Fragm. Bob. p. 629, 11 dělí: – –, – ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏓, tedy způsobem nám již známým. Diom. p. 508, 5 n. a j. obírá se jeho vznikem, p. 518, 32 n. dělí jej – –, – ⏑ ⏑, –, – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑; jiní prý dělí – –, – ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑.

Metrikové římští vykládají tedy římský tvar asklepiadského verše s počátečním spondejem a dělí jej nejen antispasticky, nýbrž, a to pravidelně, i choriambicky a daktylsky, ve všech však případech čistě mechanicky a metricky, nikoli rhythmicky.

Spolehlivého výkladu toho verše ze starověku nemáme. Metrikové dělí jej ruzně, a všecka ta dělení obrážejí se i v nové době. Hermann H., str. 93 pokládal jej — jako větší verš asklepiadský — za verš choriambický s basí (. . . . | –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑); srv. El., str. 436 n., Ep., str. 161 a 164. Apel M.[2] II. str. 518 n. připouštěl dvojí míru: – –, – ⏑ ⏑, – – ⏑ ⏑, – ⏑ –, kterou prý si oblibovali básníci řečtí, a – –, – ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ – ⏑, –, na kterou prý spíše pomýšlel Horatius. Westphal M.[2], str. 762 pokládá jej za spojení katalektického druhého a prvního ferekrateje ⏓ ⏒ – ⏑ ⏑ – | –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –. Alexanderson GM., str. 212 měří: . . – ⏑ ⏑ ⌞ | – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓ (a podobně větší verš asklepiadský), Christ M.[2], str. 468 n. pokládá jej rovněž za choriambický s basí, ale v pojednání Grundfragen der melischen Metrik der Griechen (ABA. 22, 1905, str. 211 n.) měří jej na str. 236: – –, – ⏑ ⏑, – | – ⏑ ⏑, – ⏑, –. Soudí, že větší asklepiadský verš je ze tří kol: ale tripodie veršů těch jsou jen zdánlivé, vskutku prý měřeny byly dipodicky. Stanovisko jeho

je dost nejasné. Choriambicky měří jej Zambaldi M., str. 407 n. Havet-Duvau M.[2] na str. 159 n. (zvláště na str. 162): – – ⏗ ⏑ ⏑ ⏗ | ⏗ ⏑ ⏑ ⏗ ⏑ ⏓. Plessis TM., str. 217: ⏗ ⏒ ⏗ ⏑ ⏑ ⏗ | ⏗ ⏑ ⏑ ⏗ ⏑ ⏗. Oba pokládají jej tedy za dikatalektický, jako pentametr.

Rossbach M.[3], str. 564 n. má výklad týž, jaký jest ve Westphalově druhém vydání této metriky, Gleditsch M.[2], str. 757 měří: – ⏑ – ⏑ ⏑ ⊔ | – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ∧. Ussing GRM., str. 176 – –, – ⏑ ⏑ – | – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓ (první část pokládá za choriambickou s basí, druhou za logaoedickou), Riemann-Dufour TRM., str. 89: ⏗ ⏑ ⏗ ⏑ ⏑ ⊾ | ⏗ ⏑ ⏑ ⏗ ⏑ ⏗ ∧ (verše tyto se začátkem iambickým měří: ∧ ⏑ – ⏗ ⏑ ⏑ ⊾ . . .). Semitelos EM., str. 538 pokládá jej za složený ze dvou katalektických ferekratejů, jako Westphal a Rossbach. Celkem tedy byla u toho verše obecná buď míra choriambická nebo logaoedická; antispastická míra od dob Hermannových uznávána nebyla. Logaoedické míry drží se také ještě Leon J. Richardson, On the form of Horace's lesser Asklepiads (AJPh. 22, 1901, str. 283 n.) a také Brandt na u. m. (Metrische Zeit- und Streitfragen), str. 26.

Proti nim Masqueray TMG., str. 291 n. vrátil se podle theorií Weilových o logaoedech k Hefaistionově míře antispastické:

$$\left\{\begin{matrix} – ⏑ \\ ⏑ – \\ – – \end{matrix}\right\} – ⏑,\ ⏑ – – ⏑,\ ⏑ – ⏑ –.$$

Zcela tak měří i Gleditsch M.[3], str. 179, a té míry drží se v podstatě i H. Jurenka, v článku již uvedeném Die neuen Theorien der griechischen Metrik (ZÖG. 52, 1901, str. 10) a v čl. Die Metrik des Horaz und deren griechische Vorbilder, ib. str. 689 n. Soudí, že verš ten skládá se ze dvou iambických tripodií, jichž některé takty mají podobu trochejů:

$$\left\{\begin{matrix} – ⏑ \\ ⏑ – \\ – – \end{matrix}\right\} – ⏑,\ ⏑ – \mid – ⏑,\ ⏑ ⏗,\ ⏑ –.$$

O. Schroeder vykládá o tom verši v značné části svého článku Asklepiadeen und Dochmien (Phil. 64, 1905, str. 493; srv. Vorarbeiten, str. 121 n.). Asklepiadský verš jest prý verš aiolský, jak dokazuje nerozvádění thesí a volnost první slabiky. Upomíná na glykonej; ale glykoneje šíří se v trimetry — a asklepiadej je trimetr — jen přičleněním iambické nebo trochejské dipodie nebo choriambu. Tedy vznikl tento verš z glykoneje přičleněním dipodie iambické, při čemž ovšem byla snaha zakrýti spojení obou dílů:

⏒ ⏓ – ⏑ ⏑ – ⏓ ⏒ || ⏑ – ⏑ –.

Vyjádříme-li to jinak: asklepiadej je glykonej rozšířený o iambickou dipodii; aby však spojení se zakrylo, užito místo obvyklého tvaru glykoneje nedoloženého tvaru ⏒ ⏓ – ⏑ ⏑ – – ⏑, jehož poslední trochej splývá s následujícím iambem v choriamb. Jest tedy, jak vykládá dále Schroeder, asklepiadej dvojím tříčtvrtním glykonejem:

– ⏑ – ⏑ ⏑ – || – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏗,

to jest glykonejem o poslední takt (⏑ –) kratším, dvakrát opakovaným.

Podobným způsobem vykládá Schroeder ze dvou plných glykonejů větší verš asklepiadský. V menším verši asklepiadském z aiolského trimetru stala se dvě sesquimetra (t. j. metra po $2\frac{1}{2}$ taktech), patrně pro diaeresi uprostřed verše, která však u Řeků ani nebývá. První část toho verše (– ᴗ – ᴗ ᴗ –) nazývá Schroeder **A n s t i e g**, druhou **A b s t i e g**. Jak může tento fantastický výklad v Německu býti tištěn, jest mi s podivem. Schroeder vykládá pouhým nedokázaným tvrzením vznik toho verše, o rhythmický výklad jeho nikterak se nestaraje.

Holá tvrzení obsahuje i přednáška BICKELOVA, Die modernen Theorien der antiken Metrik (zpráva o ní v NJklA. 11, 1908, str. 556). Katalexe na konci první části toho verše (– – – ᴗ ᴗ – ⊼) nesnáší se se synafeií (těsným spojením) obou kol. Verš ten nesmí se měřiti antispasticky, ježto antispast jest taktem obvyklým v ionské technice veršové, jak — prý — o tom svědčí choliamb. Antispastická míra asklepiadského verše značila by proto ionisování aiolského verše, který — ježto nerozvádí dlouhých slabik — nikde ionské techniky veršové nejeví. Aiolská technika veršová skládá své verše nejen z jednotlivých meter, nýbrž i z kol d á l e n e d ě l i t e l n ý c h. Obě kola asklepiadského verše vyskytují se prý vskutku v aiolských strofách. Výsledek těch učených výkladů školy Wilamowitzovy jest věru hubený: asklepiadský verš skládá se ze dvou kol dále nedělitelných (– ᴗ – ᴗ ᴗ – | – ᴗ ᴗ – ᴗ –). O rhythmický výklad řad nejnovější metrikové nedbají: jim tedy tento výklad může postačiti. Sotva však postačí jiným metrikům.

Choriambický výklad toho verše byl by jen tehdy přípustný, kdybychom první dvě slabiky jeho mohli měřiti jako šestidobé:

⊔ ⊔, – ᴗ ᴗ – | – ᴗ ᴗ –, ᴗ – ⊼:

ale právě obě ty slabiky jsou volné (– ᴗ nebo ᴗ –) a vzpírají se takové míře. Míra, dříve velmi obvyklá:

⏒ ⏑̄, – ᴗ ᴗ, ⊔ | – ᴗ ᴗ, – ᴗ, – ∧,

byla by přípustná, kdyby první volný takt, jakož i podoba začátku toho verše: ⏒ ⏑̄ – ᴗ ᴗ – s glykonejem (jsou to vskutku první tři takty druhého glykoneje, jako zbytek verše: – ᴗ ᴗ – ᴗ – jsou první tři takty tak řečeného prvního glykoneje), neukazovaly jasně, že i tato řada jest **v z e s t u p n á**, a že ji musíme děliti podobně, jako glykonej:

{– ᴗ –}, ᴗ ᴗ – –, ᴗ ᴗ – ᴗ –.
{ᴗ – ⊔}

Druhý takt podoby ionika ᴗ ᴗ – – mohl by svědčiti o tom, že jest to řada ionská (tedy taktu $^3/_4$), kdyby volný první takt nesvědčil jasně, že jsou to aiolské volné iamby (taktu $^6/_8$). Třeba tedy měřiti:

{– ᴗ –}, ᴗ ᴗ – ⊔, ᴗ ᴗ – ᴗ –.
{ᴗ – ⊔}

U Řeků v druhém taktu po anapaestu **n e b ý v á d i a e r e s e**, a kde jest, jest jistě náhodná. U Římanů jest pravidlem. Patrně Římané, u nichž verš ten již nebyl zpíván, vskutku jej pojímali již jinak:

– –, – ᴗ ᴗ, – | – ᴗ ᴗ, – ᴗ, –,

totiž jako verš ze dvou katalektických tripodií smíšených, jak jej vskutku metrikové římští někdy dělili.

Verše toho užívali stichicky již Alkaios a Sapfo, tato v páté knize svých básní (At. Fort. p. 295. 18 n.); srv. Alk. frg. 35. 36. 37:

ἦλθες ἐκ περάτων γᾶς ἐλεφαντίναν
λάβαν τῶ ξίφεος χρυσοδέταν ἔχων,
<ἐπειδὴ> μέγαν ἆθλον Βαβυλωνίοις atd.

(ze sedmi zachovaných veršu čtyři nemají diaerese): srv. i frg. 38. 39, 40.

U Římanů užíval ho první častěji Horatius (srv. carm. 1. 1: Maecenas, atavis edite regibus a j. častěji), později Seneca (srv. Phaed. 753 n., 764 n., Thyest. 122 n., Med. 56 n. a j.). Prudentius (Cath. 5, contra Symmach. 1). Luxorius (Anthol. lat. ed Bücheler et Riese I. 1. str. 249. 261. 262, 265 a j.), Claudianus, fescen. 4 ed. Koch, Terentianus Maurus a Martianus Capella (na př. 1. 91 n. ed. Eyssenhardt).

Římští básníci zachovávají přísně diaeresi po šesté slabice: výjimka jest u Hor. carm. 4, 8. 17: non incendia Carthaginis impiae (kterýž verš vedle jiných L. Müller v níže uvedeném vydání Horatia pokládá za nepravý); podobně Terentianus Maurus p. 405, 2707 (hanc docti tetracolon vocitant strophen). Na počátku verše římští básníci kladou vždy spondej.

Pozn. 15. Podle *L. Müllera*, Prolegomena k vydání Horatia (Q. Horatii Flacci carmina, tertium recogn. L. Müller, Lipsiae 1897), str. XIII Horatius nikdy druhý takt (podle starého dělení) nezaplňoval daktylským slovem (výjimka jest na př. carm. 1, 6, 14: digne scripserit aut pulvere Troico, kterýž verš s celou strofou L. Müller pokládá za interpolovaný). Obšírně jedná o Horatiových menších asklepiadských verších *Leon J. Richardson*, On the form of Horace's lesser Asklepiads (AJPh. 22, 1901, str. 283 n.). Vykládá o diaeresích a caesurách toho verše, míně ovšem, že diaerese jest po každém konci slova. V druhém kolu jest prý méně »diaeresí«, ve čtvrté knize Horatiových ód jest jich více než jinde. Horatius se prý k této diaeresi choval různě za různých dob svého života (str. 283 n.). Jedná dále o tom, kde slovo přechází z taktu do taktu, a kolik je v těch verších slov jednoslabičných (str. 287 n.). Caesura (ovšem vskutku konec slova!) v »kyklických« daktylech toho verše častěji prý je mužská než ženská (str. 289 n.). Dále jedná o pause smyslové, elisi, poměru slovního přízvuku k iktu, slovosledu a průzevu (str. 290 n.).

O menších asklepiadských verších Martiana Capelly jedná *F. O. Stange*, De re metrica Martiani Capellae (Diss. Lipsiae 1882, str. 33 n.). Martianus někdy místo počátečního spondeje kladl daktyl, na př. 1, 92, 5 ed. Eyssenhardt. Srv. i *L. Müller* RM.², str. 182.

6. Vloží-li se do asklepiadského verše po prvním choriambu jiný choriamb, vzniká metrum, zvané u Hefaistiona *Σαπφικὸν ἑκκαιδεκασύλλαβον*, obyčejně pak větší asklepiadské. Vyložiti je třeba tak, jako menší verš asklepiadský:

| ‐ ‐ ∪ — |, ∪ ∪ — ‐‐‐ ¦ ∪ ∪ — ⏗, ∪ ∪ — ∪ —.
| ∪ — ⏗ |

Jest to ovšem metron o dvou kolech dipodických.

Pozn. 16. Hef. p. 34, 11 tvrdí, že u Sapfy psána jím byla celá třetí kniha jejich básní. Užíval prý ho hojně i Alkaios. Trichas p. 390, 14 n. uvádí příklad,

který v druhém taktu (*πότνιά μεν*) má choriamb, nikoli, jak sám měří, vzestupný ionik. Trichas sám, jako asi Hefaistion, počítal arci metron to mezi metra antispastická.

Mar Vict. p. 167, 21 n. praví, že někteří to metrum pokládají za antispasticon heccedecasyllabon sapphicon, jiní že je odvozují z metra choriambického. Plot. Sac. p. 537, 2 nazývá verš ten pentametrum brachycatalectum asclepiadeum choriambicum, o něco dále p. 537, 8 n. pentametrum acatalectum phalaecium (jest prý složeno ze spondeje, daktylu, slabiky, daktylu, slabiky a dvou daktylů). Pokládá-li však verš ten za pentametr, dělí jej patrně:

– –, – ◡ ◡ –, – ◡ ◡ –, – ◡ ◡ –, ◡ ◡.

Pak přidává: ergo hoc notemus, quod choriambicum a spondeo incipiens, si ceteris choriambis scandatur, asclepiadeum metrum vocatur: sin vero dactylo, syllaba et dactylis, phalaecium. Tu se název metrum asclepiadeum týká, jak se zdá, menšího i většího verše asklepiadského. Zmiňuje se o verši tom i Mar. Vict. p. 172, 7 n. a 181, 6, nepřidávaje nic nového (dělí jej však jen choriambicky, ač připomíná, že někteří pokládají to metron za antispastické). At. Fort. p. 302, 5 n. pokládá je za choriambické, Diom. p. 510, 11 nazývá je metrum archilochium. Archilochos prý je vytvořil, vloživ do asklepiadského verše nový choriamb; srv. p. 505, 16 n., kde je nazývá heccedecasyllabon sapphicum a počítá mezi metra antispastická. P. 522, 4 měří je zase choriambicky. Serv. p. 465, 13 n. nazývá toto metrum alcaicum.

Všecky výklady starých metriků, jak jsme poznali již při výkladu menšího verše asklepiadského, vracejí se opět v nové době. Jméno asklepiadeus maior, obvyklé v novějších metrikách, zakládá se na podobě toho metra s menším veršem asklepiadským a snad i na uvedeném místě Plotia Sacerdota. Zmínky zasluhuje, že WESTPHAL M.², str. 767 n. a ROSSBACH M.³, str. 568 n. pokládají verš ten za spojení druhého katalektického ferekrateje s veršem Anakreontovým, zachovaným v Anakr. frg. 27 (M. I, str. 445), jenž je vskutku choriambický, ale katalektický. Tedy měří takto:

⏓ ◡̄ – ◡ ◡ – | – ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ◡ –
ferekratej | anakreontský verš.

Verše toho užívala Sapfo v třetí knize svých básní: srv. frg. 65—74, na př. frg. 66:

ἔλθοντ' ἐξ ὀράνω πορφυρίαν περθέμενον χλάμυν.

Na začátku vedle spondeje, trocheje a iambu jest ve frg. 67:

βροδοπάχεες ἄγναι Χάριτες, δεῦτε Δίος κόραι

v prvním taktu anapaest ◡ ◡ – m. ⌴ ◡ – nebo ◡ – ⌴. Je-li verš ten dobře zachován, bylo by třeba tento začátek vyložiti takto: ⏗ ◡ ◡ – místo – ◡ ◡ –, jako v aiolských daktylech. Týž začátek mívá také glykonej (v. výše str. 87). Diaerese po dvou prvních choriambech u Sapfy někdy bývá, někdy nikoli, jest tedy náhodná. Rovněž tak vyskytuje se verš ten u Alkaia; srv. fragm. 41—50. Ve frg. 43, 5, kuse zachovaném, jest opět začátek anapaestický (*φλόγιον*). Jinak Alkaios skládá verše ty zcela tak, jako Sapfo.

Podle ROSSBACHA M.[3], str. 569 užíval Alkaios metra toho hlavně v paroiniích (popěvcích při pitce). Proto prý se vyskytuje později v podobných básních a také v skoliích: na př. u Praxilly, frg. 3 a v skoliích, frg. 16—20. I tu jest jednou začátek pyrrhichický; srv. frg. 17, 1:

ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος, ὦ 'ταῖρ', ὑποδύεται.

V době alexandrijské skládal verše tímto metrem Kallimachos (Anthol. Pal. 13. 10), snad i Falaikos (podle Mar. Vict. p. 150, 25, kde však Keil jméno Phalaecus z textu vylučuje) a Asklepiades, lze-li tak souditi ze jména asklepiadeum, které tomu verši dává Plot. Sac. p. 537, 2 n. Užil ho také Theokritos v básni 28 (γλαύκας ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα δῶρον 'Αθανάας); ve v. 16 jest i tu začátek pyrrhichický (ὀπάσαι σε δόμοις . . .; srv. i v. 6, 9, 25), ve v. 30 spondejský (αἰαῖ τῶ χαλεπῶ χαιρομόρω τῶδε νοσήματος). Jinak se sklad těchto veršu nikterak neliší od dřívějšího.

U Římanů užíval verše toho stichicky Catullus v básni 30, Horatius carm. 1, 11 (Tu ne quaesieris, scire nefas, quem mihi, quem tibi), 1. 18 a 4. 10, později Terentianus Maurus p. 405, 2715 n. a Prudentius (Praef.).

Římané mají začátek vždy spondejský, zpravidla pak diaeresi po prvním i druhém choriambu: zanedbána jest u Horatia 1. 18. 16: arcanique fides prodiga, perlucidior vitro (kde nelze ji omluviti »tmesí«: GLEDITSCH M.[3], str. 292), častěji u Catulla (srv. 30, v. 4. 7, 8, 9, 11, 12), podobně u Prudentia, Praef. v. 6 (quid nos utile tanti spatio temporis egimus; báseň ta psána jest v strofách z glykoneje druhého, menšího a většího verše asklepiadského).

Podle Hef. p. 34, 15 n. (srv. i Trichu p. 390, 19 n.) Simias užil téhož verše, ale hyperkatalektického:

τὸν στυγνὸν Μελανίππου φόνον αἱ πατροφόνων ἔριθοι
⏗ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏗, ⏑ ⏑ – ⏗ | ⏑ ⏑ – ⏑ –, — ⊼:

vzniká tak pentametr, složený arci ze dvou kol. Hefaistion i Trichas nazývají jej μέτρον Σιμιακόν. Má jej však již Anakreon, frg. 16. Podle Hef. p. 34, 19 n. užil Alkaios, frg. 63:

Κρονίδα βασίληος γένος Αἶαν, τὸν ἄριστον πεδ' 'Αχίλλεα

podobného akatalektického pentametru s pyrrhichickým začátkem.

⊼ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏗, ⏑ ⏑ – ⏗ | ⏑ ⏑ – ⏗, ⏑ ⏑ – ⏑ –.

Ale nevíme, bylo-li těch veršů užito stichicky.

Hef. p. 33, 15 uvádí mezi tetrametry antispastickými i Sapfiny verše, frg. 63:

κατθναίσκει, Κυθέρη', ἄβρος 'Άδωνις, τί κε θεῖμεν;
καττύπτεσθε, κόραι, καὶ κατερείκεσθε χίτωνας.

které však zdají se spíše ionské, ač upomínají na větší verš asklepiadský:

– – –, ⏑ ⏑ – –, ⏑ ⏑ – –, ⏑ ⏑ – –.

Zmiňuje se o tom verši i Serv. p. 463, 26. Ze jména latinského ana-

creontium, zachovaného u Servia, lze souditi, že ho užíval i tento básník. Prof. ROSSBACH M.[3], str. 569 a GLEDITSCH M.[3], str. 181 tvrdí, že verše toho užil i Alkaios, nevím. V Alkaiových zlomcích není toho dokladu.

7. Mezi antispastická metra počítá Hef. p. 34, 5 n. i tetrametr:

◡ – ◡ –, ◡ – ⊔ | ◡ ◡ – ◡ –, ◡ – ⊔.

jehož užívala Sapfo v sedmé knize svých básní; srv. frg. 88:

Γλύκεια μᾶτερ, οὔτοι δύναμαι κρέκην τὸν ἴστον,
πόθῳ δάμεισα παῖδος βραδίναν δι' Ἀφρόδιταν.

Tento tetrametr možno vskutku, hledíc k třetímu metru, pokládati za smíšený, ale také za katalektický iambický tetrametr, který má na počátku druhého kola místo čistého iambu anapaest, a ovšem katalexi na konci kola prvního.

8. Spojením glykoneje a ferekrateje vzniká *Πριάπειον*. Zmiňuje se o něm Hef. p. 33, 19 n.: počítá je mezi metra antispastická, jichž druhá syzygie jest iambická. Připomíná, že jest polyschematické, ale uvádí jen doklad jediného Priapeia z Anakr. frg. 13:

ἠρίστησα μὲν ἰτρίου λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλάς,
οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον, νῦν δ' ἁβρῶς ἐρόεσσαν
ψάλλω πηκτίδα τῇ φίλῃ κωμάζων παιδ' ἁβρῇ.

⊔ – –, ◡ ◡ – ◡ – | ⊔ – –, ◡ ◡ – ⊔:

spojen jest tu druhý glykonej s druhým ferekratejem.

Pozn. 17. Hef. p. 56, 10 n. počítá právem tento verš mezi polyschematické, pravě, že podle jeho antispastického dělení v druhé syzygii mívá nejen diiamb, nýbrž i choriamb; antispast prvního metra končívá se někdy spondejem, ať počíná se iambem nebo trochejem nebo spondejem (◡ – – –, – ◡ – –, – – – –). Je-li polyschematický glykonej a ferekratej, je to ovšem i řada, vzniklá jich spojením. Uvádí pak doklad z básníka Euforiona. Srv. i schol. Hef. p. 162, 22 n., 163, 5 n. a Georg. Choir. p. 241, 10 n. Podle něho nazývá se verš ten proto Priapeion, že básník Eufronios (jiné čtení Euforion), žijící za Ptolemaiovců v Alexandrii, učitel Aristarchův a Aristofanův, skládal v tom metru básně na Priapa.

I Mar. Vict. p. 50, 33 praví, že má to metrum jméno od boha Priapa (bývalo v písních na jeho počest; At. Fort. p. 283, 9 n.); zmiňuje se o něm i p. 119, 5 n., 144, 28 n., 150, 32 n., 165, 3 n., aniž se tu čeho dovídáme — mimo mechanické odvádění toho metra —, než že jest složeno z glykoneje a ferekrateje. Caes. Bass. p. 260, 11 n. odvádí zase toto metrum z hexametru a připomíná aspoň, že první dvě slabiky každého kola jsou volné, tak že každé jeho kolon může začínati se trochejem nebo iambem. At. Fort. p. 291, 23 n. a Ter. Maur. p. 406, 2752 n. učí, že obě části mohou se začínati trochejem nebo iambem, a odvádějí verš ten rovněž z hexametru. Srv. i Plot. Sac. p. 516, 2 n., Cens. frg. p. 615, 11 n. Diom. p. 515, 18 n. zmiňuje se aspoň o jeho polyschematismu.

Celkem se z metriků dovídáme pouze tolik, že se metrum skládá z glykoneje a ferekrateje, že první takt každého kola je volný (připouští se tu trochej i iamb, ale také spondej, ač to všichni metrikové výslovně nepraví). Které gly-

koneje a ferekrateje se v něm vyskytují, můžeme stanoviti jen ze zachovaných básní.

O Priapeiu jedná i Dion. Hal. de comp. verb. kap. 4, 22. O jeho výkladu srv. G. *Amsel*, De vi atque indole rhythmorum quid veteres iudicaverint (Breslauer phil. Abhandlungen I. Band. 3. Heft. Vratislaviae 1887, str. 32 n.).

Poněvadž glykonej, počítáme-li i nevlastní glykonej první, má tři tvary vzhledem k postavení daktylu (při tom nehledíme arci k volnosti jeho začátku) a ferekratej dva, byly by v theorii možny tyto priapeie: 1) I gl. + I fer. 2) II gl. + I fer. 3) III gl. + I fer. 4) I gl. + II fer. 5) II gl. + II fer. 6) III gl. + II fer.

I. – ◡ ◡ –, ⏓ – ◡ – | – ◡ ◡ –, ◡ – ⊔.

Anakr., frg. 20:

Σίμαλον εἶδον ἐν χορῷ πηκτίδ' ἔχοντα καλήν;

srv. i frg. 21.

Častěji vyskytuje se tento tvar u komiků (v druhé dipodii bývá tu první takt nesměrný); srv. Eup., frg. 159:

ἀλλὰ δίαιταν ἣν ἔχουσ' οἱ κόλακες πρὸς ὑμᾶς (16 veršů);

Arist. Amfiar., frg. 30 a j., Eupol., frg. 361, Ferekr., frg. 131, 2. Užívalo se v komoedii toho verše, jak se zdá, zvláště v epirrhematech parabase.

Hef. p. 55, 3 n. nazývá tento verš Ἀνακρεόντειον.

II. ⊔ ◡ –, ◡ ◡ – ◡ – | – ◡ ◡ –, ◡ – ⊔.

Arist. Geras, frg. 141:

ὦ πρεσβῦτα, πότερα φιλεῖς τὰς δρυπετεῖς ἑταίρας
ἢ σὺ τὰς ὑποπαρθένους, ἁλμάδας ὡς ἐλάας;

v prvním verši jest třetí these rozvedena (◡ ◡ ◡ ◡ m. ◡ ◡ –).

III. ⊔ ◡ –, ◡ – ◡ ◡ – | – ◡ ◡ –, ◡ – ⊔.

Ferekr. Metall., frg. 109:

ὑπ' ἀναδενδράδων ἁπαλὰς ἀσπαλάθους πατοῦντες.

IV. – ◡ ◡ –, ◡ – ◡ – | ⊔ ◡ –, ◡ ◡ – –.

Ferekr., frg. 131, 1:

ὦ μαλάχας μὲν ἐξερῶν, ἀναπνέων δ' ὑάκινθον.

Ferekratej začíná se tu taktem ∧ ◡ ◡ ◡ –.

V. – ◡ –, ◡ ◡ – ◡ – | ⊔ ◡ –, ◡ ◡ – ⊔.

Tvar velmi hojný. Srv. Anakr., frg. 13:

ἠρίστησα μὲν ἰτρίου λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλάς (v. výše, str. 106);

ib. frg. 14. U komiků jest tvar ten řídký; srv. Krat., frg. 221, Ferekr. Persai, frg. 131, 3.

VI. ∟ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ – ¦ ∟ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ∟.

Euforion u Hef. p. 56, 15 n.:

οὐ βέβηλος, ὦ τελεταὶ τοῦ νέου Διονύσου atd. (srv. výše, str. 106).

První takt obou kol skládán je tu volně.

Pozn. 18. *Christ* M.², str. 526 n. pokládá i Carm. pop., frg. 45:

δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχαν,
δέξαι τὰν ὑγίειαν,
ἃν φέρομες παρὰ τᾶς θεοῦ,
ἃν ἐκαλέσσατο τήνα

za dva Priapeie. Spíše tu třeba uznávati dvě krátké strofy z glykoneje a ferekrateje.

Jednotlivé tyto tvary mohou se zastupovati (srv. zlomky Ferekratovy). Diaerese mezi oběma koly bývá často zanedbávána.

Metra toho bylo prý užíváno i v satyrském dramatě (Mar. Vict. p. 151, 24 n.: proto slulo dříve satyricum). Užívalo se ho podle téhož místa Victorinova i hojně v komoedii. Hodilo se tedy pro básně skoptické a pro básně lehčího obsahu vůbec. Alexandrijský básník Eufronios nebo Euforion užil ho k básním na počest Priapovu. a odtud jeho pozdější jméno ***Πριάπειον*** (v. výše, str. 106).

Od básníků alexandrijských přejali je Římané. Ale, jako při glykoneji a ferekrateji, přestali i tu na tvaru:

– ⏒ – ⏑ ⏑ – ⏑ – | – ⏒ – ⏑ ⏑ ⏓.

V té způsobě složil jím Catullus báseň 17:

O Colonia quae cupis ponte ludere longo;

srv. i jeho frg. 2:

hunc lucum tibi dedico consecroque, Priape.

Užil ho i Maecenas frg. 2 (Tironiana et Maecenatiana sive M. Tullii Tironis et C. Cilnii Maecenatis operum fragmenta quae supersunt. Collegit . . . A. Lion. Ed. II. Gottingae 1846, str. 38) a skladatel Priapeí v básni 85 (86 ed. Bücheler):

hunc ego, o iuvenes, locum villulamque palustrem.

Mezi oběma koly jest u Římanů vždy diaerese; průzev a slabika volná na konci prvního kola není dovolena. Začátek jest častěji trochejský než spondejský.

Od pravidel těch uchyluje se ovšem Terentianus Maurus p. 406, 2572—2771 (mezi Priapei jsou tu vtroušeny i hexametry), jenž na konci prvního kola mívá slabiku volnou (srv. L. Müller RM.², str. 115 a Gleditsch M.³, str. 291 n.).

9. Spojením prvního glykoneje a dimetru iambického, jehož první dipodie má volný tvar druhého glykoneje, vzniká metrum Kratinovo, *Κρατίνειον*:

– ⏑ ⏑ –, ⏒ – ⏒ – ¦ – ⏑ –, ⏒ – ⏑ ⏓.

Pozn. 19. Hef. p. 54, 11 jedná o něm (arci právem) mezi asynartety, ale druhé jeho kolon pokládá za hefthemimeres trochejské: – ⏓ – ⏑, – ⏑ –. Komikové učinili to metrum polyschematickým, připouštějíce spondeje i v iambických a trochejských dipodiích *παρὰ τάξιν*. Eupolis skládal prý druhé kolon také choriambicko-iambicky (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – └─), ba užíval i tvarů jiných, velmi nepravidelných: jakých, Hefaistion nepraví (totéž čteme stručně p. 58, 5 n.). Schol. Hef. p. 165, 3 n. praví rozvláčněji totéž, co Hefaistion. Latinští metrikové se o tomto metru nezmiňují; patrně ho římští básníci neužívali.

Dělení Hefaistionovo:

– ⏑ ⏑ –, ⏓ – ⏑ – | ⏒ ⏓ – ⏓, – ⏑ ⏒

uznává se v metrikách obecně, a jest ovšem rhythmicky přípustné. Ježto však první kolon jest vzestupné, zdá se mi vzestupná míra druhého kola pravdě podobnější; k tomu ukazuje také analogie metra Eupolidova.

Kratineiů zachováno jest málo. Původcem jich snad jest básník komický Kratinos; aspoň po něm mají jméno. Srv. Krat., fragm. 324 a b c:

εὔιε κισσοχαῖτ' ἄναξ χαῖρ', ἔφασκ' Ἐκφαντίδης·
πάντα φορητά, πάντα τολμητὰ τῷδε τῷ χόρῳ

a jeho frg. 327. Verše ty jsou asi vesměs z parabasí.

Z parabase Eupolidovy komoedie *Ἀστράτευτοι* (jak tvrdí Hef. p. 54, 24 n. a 58, 6 n.) zachovány jsou rovněž tři verše (frg. 37, 38):

ἄνδρες ἑταῖροι, δεῦρ' ἤδη τὴν γνώμην προσίσχετε.

Třetí z nich

καὶ ξυνεγιγνόμην ἀεὶ τοῖς ἀγαθοῖς φάγροισιν
– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ – | – ⏑ ⏑ –, ⏑ – └─

jest však Priapeion, nikoli Kratineion, jak poznal již HERMANN El., str. 582 n. (srv. i ROSSBACH M.[3], str. 654 n.); z jeho katalektického zakončení lze souditi, že končilo snad řadu Kratineí, kladených stichicky. Mylně pokládá je na př. CHRIST M.[2], str. 474 za zvláštní tvar Kratineia, ač připouští, že bylo asi zakončením písně, složené stichicky. Ostatně i Priapeion i Kratineion jsou metra, rozdílná od sebe jen tvary taktů.

Hefaistion zmiňuje se ještě o jiných volných tvarech toho metra, ale pro nedostatek dokladů nelze zjistiti tvarů více, než které jsou výše naznačeny v schematě. Diaerese mezi prvním a druhým kolem bývá zanedbávána.

10. Třetí glykoneion a kolon téhož tvaru, jakého jest druhé kolon Kratineia, činí metrum Eupolidovo (*Εὐπολίδειον*), s Kratineiem vlastně shodné, a jen tvarem prvního kola od něho rozdílné:

{└─ ⏑ – | └─ – – | ⏑ – └─ | ∧ ⏑ ⏑ ⏑ –}, ⏓ – ⏑ ⏑ – ‖ {└─ ⏑ – | └─ – – | ⏑ – └─ | ∧ ⏑ ⏑ ⏑ –}, ⏓ – ⏑ ⏑.

Pozn. 20. Hef. p. 57, 18 n. zmiňuje se o něm mezi metry polyschematickými; druhé kolon opět pokládá za trochejské — jako všichni metrikové

novější po něm —, připomínaje zřejmě, že připouští mesměrnost *παρὰ τάξιν*. Z latinských metriků zmiňuje se o něm Mar. Vict. p. 144, 6 n., jenž je pokládá za trochejský katalektický tetrametr, mající v čtvrtém taktu iamb místo trocheje:

– ᴗ, – ᴗ, – ᴗ, ᴗ – | – ᴗ, – ᴗ, – ᴗ, –.

Uvádí příklad, asi schválně sestrojený:

Iuppiter vocatus adest, di favete ceteri

(srv. p. 145, 35 n.). Plot. Sac. p. 536, 10 n. pokládá toto metrum za katalektický choriambický tetrametr a dělí je v ditrochej, choriamb, ditrochej a amfimacer:

– ᴗ – ᴗ, – ᴗ ᴗ – | – ᴗ – ᴗ, – ᴗ –:
di boni servate Sacerdotem vos colentem vos.

Podle Mar. Vict. p. 104, 2 n. hojné bylo to metrum u Difila a Menandra.

Metrum toto vyskytovalo se u Kratina, frg. 98 (osm veršů):

παντοίοις γε μὴν κεφαλὴν ἀνθέμοις ἐρέπτομαι.

Zajímavý je v tom frg. v. 8:

καὶ κύτισος αὐτόματος παρὰ Μέδοντος ἔρχεται
(∧ ᴗ ᴗ ᴗ –, ᴗ – ᴗ –);

porušena jsou slova *καὶ κύτισος* – ᴗ ᴗ ᴗ; ib. fragm. 74 (velmi porušený, as z dialogu; ve v. 4 je v třetí dipodii opět začátek ∧ ᴗ ᴗ ᴗ –, v. 5 začíná se – ᴗ ᴗ –, ᴗ – ᴗ . . . zcela jako Kratineion); srv. i Ferekratův frg. 29 (s touž volností začátku druhého kola); frg. 47 a 64 (pět veršů):

κᾆτα μυροπωλεῖν τί παθόντ' ἄνδρ' ἐχρῆν καθήμενον.

Začátek prvního kola jest: ⌞ ᴗ ᴗ ᴗ, – – ᴗ ᴗ –. V. 3 má první kolon:
∧ ᴗ ᴗ ᴗ –, – – ᴗ ᴗ –.
Ib. frg. 122:

ἀλλὰ καὶ κίσταις ἐν ἡμαῖσιν ἀπόκειθ' ἃ μέλλομεν ἀριστήσειν.

kde druhé kolon začíná se slabikami -*σιν ἀπόκειθ'*, což by nemožnou činilo pausu, tuto nutnou. Ale verš je porušen a čtení uvedené zakládá se na konjektuře (Meinekově).

Ib. frg. 132; druhý verš zní:

τὠφθαλμὼ τούτῳ περιμάττομεν τὼ τῶν παιδίων
⌞ – –, – – ᴗ ᴗ – | ᴗ – ⌞, – – ᴗ –,

kde třetí dipodie má tvar ᴗ – ⌞;
ib. frg. 191:

ἵν' ἀφυπνισθῆτ' οὖν ἀκροᾶσθ'· ἤδη γὰρ καὶ λέξομεν.

kde jest opět začátek ∧ ᴗ ᴗ ᴗ –.
Eupol., frg. 72:

κἀκείνους τοὺς Ἱππέας
συνεποίησα τῷ φαλακρῷ τούτῳ κἀδωρησάμην,

kde jest podobný začátek prvního kola; srv. ib. frg. 120. Aristof., frg. 54 a 55. Skoro všecky ty zlomky jsou, jak se zdá, z parabasí.

Nejvíc Eupolideů je v Arist. Nef. v. 518—562:

ὦ θεώμενοι, κατερῶ πρὸς ὑμᾶς ἐλευθέρως atd.

Ve v. 518. 527. 529. 549 začíná se první nebo druhé kolon taktem tvaru ⏑ – └─, ve v. 539:

ἐρυθρὸν ἐξ ἄκρου, παχύ, τοῖς παιδίοις ἵν' ᾖ γέλως

první kolon má počátek ∧ ⏑ ⏑ ⏑ –.

Dále se vyskytuje toto metrum u Platona, frg. 92 (snad bylo i ve frg. 91 a 93) a frg. 169 (druhé kolon počíná se opět ∧ ⏑ ⏑ ⏑ –), u Alexida, frg. 237 (v. 3 je porušen; ve v. 4 druhé kolon počíná se ∧ ⏑ ⏑ ⏑ –); podobně bylo snad v kusém frg. 206.

V satyrském dramatě Herakles užil ho tragik Astydamas, frg. 4 (srv. Ath. 10, p. 411 A); tu ve v. 3 jest rovněž začátek pyrrhichický:

ἵν' ἀπίῃ τις τοῦτο φαγὼν καὶ πιών, ὅπερ λαβών.

Celkem se tedy, jako v glykonejích, na počátku obou kol vyskytují dipodie tvaru:

└─ ⏑ –, └─ – –, ⏑ – └─, ∧ ⏑ ⏑ ⏑ –

(jednou také tvar └─ ⏑ ⏑ ⏑ u Ferekrata, frg. 64; viz výše, str. 110). U Kratina, frg. 74, v. 5 má první kolon tvar – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, tak že se tu s Eupolideem střídalo Kratineion, což svědčí, že rhythmicky oba verše jsou shodné. Nesměrnost arse připouští se všude mimo poslední takt, jenž je vždycky čistý (⏑ ⏒). Na konci Eupolideia jakožto metra bývá dosti často slabika volná, diaerese po prvním kolu jest hojná, ale není nutná, a proto jí často není. Vždycky se ovšem vyskytuje tato diaerese, začíná-li se druhé kolon dipodií tvaru ∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ježto jí žádá pausa, kterou v tom případě kolon se začíná.

Pozn. 21. O verši tom jednal zvláště **F. V. Fritzsche*, De versu Eupolideo s přídavkem: Fragmenta Eupolideo versu conscripta (Index lect. Rostochii 1855).

Bylo-li verše z prvního glykoneje a katalektické dipodie iambické

– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ – | └─ ⏑ –, ⏑ – └─

(nebo tak jej třeba děliti, nikoli v druhé části trochejsky) u Anakr., frg. 26:

τὸν μυροποιὸν ἠρόμην Στράττιν εἰ κομήσει

užito stichicky, nelze rozhodnouti.

Jsou ještě jiné řady logaoedické, opatřené zvláštními jmény, které se uvádějí na tomto místě v metrikách (na př. *Σαπφικόν* a *Ἀλκαικὸν ἑνδεκασύλλαβον*, *Πινδαρικόν*, o němž se zmiňuje na př. Hef. p. 44, 13 n., *Παρθένειον* v nových frg. Oxyrh. p. 407, 7 n. a j. v.); o těch se tuto zmínky neděje, poněvadž, pokud víme, neužívalo se jich stichicky, nýbrž jen jako částí strof. Výklad o nich patří tedy na jiné místo.

Všecky uvedené řady mohou býti měřeny d i p o d i c k y. Ale jsou také řady, které mohou nebo musí míti míru monopodickou, mají-li vyloženy býti nestrojeně. Tak se vyskytuje často řada

⏒ – ⏑ ⏑ – ⏑ –

(srv. Sof. OT. 1186: *ἰὼ γενεᾶς βροτῶν*). V novějších metrikách říká se jí také *Γλυκώνειον ἀκέφαλον* nebo — pro podobu s prosodiakem: ⏓ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, o němž srv. M. I, str. 209 n. — logaoedické prosodiakon (tak je nazval, tuším, prvním WESTPHAL M.², str. 761 a po něm ROSSBACH M.³, str. 563: srv. i GLEDITSCH M.³, str. 178). Jedná o něm Hef. p. 35, 8 n., jenž je shledal u básnířky Telesilly, ale měřil je ionsky: ⏓ – ⏑ ⏑, – ⏑ – (srv. M., I, str. 418; jedná o něm i E. HERKENRATH, Der Enoplios. Ein Beitrag zur griechischen Metrik. Leipzig und Berlin 1906, str. 12 n.). Rovněž tak vykládá se v týchž metrikách o logaoedickém paroimiaku: ⏓ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓, který Hef. p. 36, 23 n. rovněž měří ionsky (M., I, str. 417). Ona tripodie logaoedická vyskytuje se často v strofách. Shledáme níže, že někdy ji možno, ba nutno měřiti tetrapodicky, zvláště vyskytuje-li se mezi jinými tetrapodiemi, tedy ⏗ ⏗, ⏑ ⏑ – ⏑ –, po případě ⏗ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, někdy však zcela jistě tripodicky, zvláště tam, kde kolon nekončí a nezačíná se slovem, a kde tedy není tetrapodická míra ani možná (při tvaru ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –, nepočíná-li se kolon novým slovem). Kola tato, zcela jistě tripodická, jsou neklamným svědectvím o nesprávnosti mínění těch metriků, kteří řady logaoedické vždycky — proti výslovnému tvrzení starých rhythmiků — chtí měřiti dipodicky. Jiné tripodické kolon – ⏑ ⏑ –, ⏑ – (tetrapodicky měřeno musilo by míti na konci vždy pausu: – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏗), sotva jest dochmiem, jak soudí s metriky nového směru i GLEDITSCH M.³, str. 179. O všech těch kolech bude vyloženo až při rozboru strof.

§ 32. Rozbor logaoedických strof lyrických básníků aiolských a jich následovníků.

Logaoedické strofy lyriků aiolských a jich následovníků jsou vesměs velmi prosté. Často se v nich opakuje tatáž řada a na označení konce strofy přidává se poněkud odchylné kolon koncové (epodikon).

Arci leckdy nelze stanoviti určitě, byly-li verše, o nichž se zmiňují staří metrikové, částí strof. Tak Mar. Vict., p. 120, 13 n. a Ter. Maur. p. 383, 1939 n. zmiňuje se o verši, jehož prý Sapfo hojně užívala, tvaru

{– – – / ⏗ ⏑ –}, ⏑ ⏑ – –, ⏑ ⏑ – –,

asi ne logaoedickém, nýbrž ionském (srv. Sapfo, frg. 55: *ὀφθάλμοις δὲ μέλαις νύκτος ἄωρος*). Terentianus na u. m. nazývá jej hendekasyllabem, ale dobře jej liší od hendekasyllabu obvyklého (srv. ROSSBACH M.³, str. 566). Zdali Sapfin fragm. 70, v němž se opakují dva větší verše asklepiadské s částí třetího (třetí verš jest necelý) nebo zdali v Alk. frg. 34: *ἰόπλοκ' ἄγνα μελλιχόμειδε Σάπφοι*

⏑ – ⏑ –, – – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏗

dva takové verše činily strofu, jak soudí GLEDITSCH M.³, str. 182, jest velmi nejisto, ba dokonce málo pravdě podobno. Strofa taková byla by nezřetelná; spíše tu bylo užito veršů těch stichicky.

Pozn. 1. Verš, výše uvedený, ⏑ – ⏑ –, – – ⏑ ⏑ –, ⏑ – └, měří ionsky, sotva správně, *O. Schroeder*, Die enoplischen Strophen Pindars (H. 38, 1903, str. 204). Pokládá tu řadu za e n o p l i c k é ioniky. O verši, uvedeném na prvním místě ({– – – / └ ⏑ –}, ⏑ ⏑ – –, ⏑ ⏑ – –), tvrdí *L. Müller* RM.², str. 117, že složen jest z první části verše asklepiadského (– – – ⏑ ⏑ –) a adonia (– ⏑ ⏑ – –). U Boetia 4, 5 vyskytuje se ovšem vskutku verš, jenž, jak se zdá, jest spojením první části menšího verše sapfického a adonia:

si quis Arcturi sidera nescit
– ⏑ – – – | – ⏑ ⏑ – ⏓,

a jiný na témž místě, jenž je spojením začátku alkajského hendekasyllabu s adoniem:

mergatque seras aequore flammas
⏒ – ⏑ – – | – ⏑ ⏑ – ⏓.

Podobný jest verš: – – – ⏑ ⏑ – | – ⏑ ⏑ –, jehož první část jest také začátek menšího verše asklepiadského. Užívali ho na př. Terentianus p. 384, 1949 n. a Boetius 1, 2, 3; 14; 6. Boetius klade tu však za spondej i daktyl a za daktyl spondej; snad pokládal tu řadu za daktylskou (srv. o tom Mar. Vict. p. 120, 23 n.; 155, 10 n.). To vše jsou nerhythmické hračky pozdějších básníků (srv. *L. Müller* RM.², str. 117, 180 n. a 183).

K takovým nejistým strofám tuto nehledíme; dosud lze bezpečně stanoviti tyto logaoedické strofy básníků aiolských a jich následovníků.

1. Strofa z glykoneje, dipodie a tripodie choriambické:

└ – –, ⏑ ⏑ – ⏑ –
└ └, – ⏑ ⏑ –
– ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – └⏑

(srv. o té strofě Hef. p. 71, 9 n.). Anakr., frg. 15:

Ἀρθεὶς δηὖτ' ἀπὸ Λευκάδος
πέτρης ἐς πολιὸν
κῦμα κολυμβῶ μεθύων ἔρωτι.

2. Strofa ze dvou glykonejů a tetrapodie z aiolských daktylů, jejichž poslední takt může býti nesměrný, ač nemá-li se i tato řada měřiti vzestupně a logaoedicky:

└ ⏒ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏓ ⋀.

Oba glykoneje připouštějí na konci volnost verše.

└ ⏒ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
└ ⏒ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
– ⏒. – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏒.

Srv. zlomek Sapfin v Berliner Klassikertexte. Heft V. Griechische Dichterfragmente. Zweite Hälfte. Lyrische und dramatische Fragmente. Bearbeitet von W. SCHUBART und U. v. WILAMOWITZ-MOELLENDORFF. Berlin 1907, str. 12.

Pozn. 2. Za aiolské daktyly pokládá poslední verš té strofy *W. Schubart*, Neue Bruchstücke der Sappho und des Alkaios (SPAW. 1902, I, str. 195 n.).

3. Strofa z glykoneje, rozšířeného zpředu o kretik, glykoneje a falaecia; všecky řady připouštějí na konci volnost verše:

└─ ⏑ –, {└─ ⏑ – / ⏑ – └─}, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏒

{└─ ⏑ – / ⏑ – └─ / └─ – –}, {⏑ ⏑ – ⏑ ⏒ / ⏑ – ⏑ ⏑ ⏒}

└─ ⏓ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ – └⏑;

srv. Sapfin frg. ib., str. 15.

O všech těchto strofách třeba srovnati článek W. SCHUBARTŮV, uvedený v pozn. 2.

4. Sapfická strofa skládá se ze tří jedenáctislabičných veršů sapfických, jež mimo postavení anapaestů úplně se shodují s falaeciem a patrně stejně musí býti měřeny, a verše adonského. Toho verše jest tu užito epodicky; jest s třetím veršem strofy spojen těsně, tak řečenou synafeií. Proto jest původní schema této hojné a oblíbené strofy toto:

└─ ⏓ –, ⏓ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – └⏑
└─ ⏓ –, ⏓ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – └⏑
└─ ⏓ –, ⏓ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – └⏑
– ⏑ ⏑, – ⏒
(nebo spíše: – ⏑ ⏑ –, └⏑ ⋏).

Pozn. 3. Hef. p. 43, 11 n. pokládá verš sapfický jedenáctislabičný za složený z dipodie trochejské šestidobé nebo sedmidobé, z choriambu, z iambu a volné slabiky. Jedná o něm mezi verši smíšenými *κατ' ἀντιπάθειαν* (vskutku podle jeho dělení smíšeny jsou tu takty sestupné a vzestupné) a dělí jej takto:

– ⏑ – ⏓, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏓.

Verš ten vyskýtá prý se u Sapfy i Alkaia, aniž jest zjevno, kdo jej nalezl. Adonský verš, končící strofu, Hefaistion pokládá za choriambické penthemimeres (– ⏑ ⏑ –, ⏒), jež se shoduje s dipodií daktylskou, končící se trochejsky.

Podle Mar. Vict. p. 51, 2 nazván verš ten proto tak, že ho často užívala Sapfo. Vykládá o verších té strofy p. 116, 4 n. P. 156, 10 n. upozorňuje na jeho podobu s veršem falaeckým; p. 161, 17 tvrdí, že verš ten pochází od Alkaia, ale že ho užívala častěji Sapfo. P. 162, 22 n. dělí jej buď po jednotlivých taktech (– ⏑, – –, – ⏑ ⏑, – ⏑, – ⏒) nebo po dipodiích (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏒); srv. i p. 171, 28 n. Caes. Bass. p. 266, 18 n. tvrdí, že celá strofa sapfická pochází od Alkaia, ale často že jí užívala i Sapfo; At. Fort. p. 296, 27 n. praví, že někteří verš sapfický nazývají i alkajským. Dělí jej – ⏑ – ⏑ – ⏑, ⏑ – ⏑ – – (v trochejský dimetr brachykatalektický a iambický dimetr hyperkatalektický), nebo, jako Hefaistion a jiní, – ⏑ – ⏓, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – –. Odvádí jej z alkajského verše jedenáctislabičného (⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –) přenesením první slabiky na konec verše. Adonius pokládá za složený z daktylu a spondeje.

(Caes. Bass.), de metr. Hor. p. 305, 16 n. pokládá sapfický verš za choriambický trimetr, v němž na prvním místě místo choriambu stojí epitrit, na posledním bakchius. Plot. Sac. p. 535, 9 n. dělí jej jako Hefaistion, Mall. Theod. p. 591, 8 n. po jednotlivých taktech. Adonius pokládá za verš daktylský a nazývá verš sapfický metrum dactylicum sapphicum hendecasyllabum; srv. fragm. Bob. p. 629, 21 n. Diom. p. 508, 22 n. a 519, 8 n. zná rovněž dvojí dělení; srv. i p. 521, 4 n. August. de mus. 4, 13, 18 dělí:

– ⏑ –, – – ⏑ ⏑, – ⏑ – ⏓,

ale žádá, aby se pausou prodloužil počáteční kretikus na šest dob (srv. 4, 15, 26). Celkem, nehledíme-li k mechanickému odvozování verše toho z veršů jiných, mnoho se o tomto metru saptickém u latinských metriků nedovídáme; nejvýše, že se dělí dvojím způsobem.

Metrikům starověkým ani tuto o rhythmický výklad verše toho nešlo. Jsme tedy při výkladu jeho docela vázáni svými odhady i není divu, že i v nové době mínění o rhythmickém výkladu toho verše se rozcházejí.

Hermann El., str. 676 n. a Ep., str. 245 n. pokládal jej za složený z řady trochejské a logaoedické a dělil jej takto: –́ ⏑ – ⏓ | –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑. Podobně dělil Apel M.² II, str. 556 n., jenž zároveň ukazoval k příbuznosti sapfického verše s falaeckým: – ⏑ – ⏓ | – ⏑ ⏑ – ⏑ | – ⏒ (vlastně podle jeho not ⊔ ⊔). Ježto adonius bývá těsně spojen s třetím veršem strofy, soudí na str. 546, že s ním činí tetrametr (– ⏑ – ⏓ | – ⏑ ⏑ – ⏑ | – ⏓ – ⏑ ⏑ | ⊔ ⊔), nebo, kdyby se měřilo tripodicky, trimetr (– ⏑ – ⏓ – ⏑ ⏑ | – ⏑ – ⏓ – ⏑ ⏑ | ⊔ ⊔ ⊼). Westphal M.², str. 775 a Rossbach M.³, str. 575 n., Alexanderson GM., str. 207, Zambaldi M., str. 392 n. a 554 n., Plessis TM., str. 219 n., Riemann-Dufour TRM., str. 87 a 93, Semitelos EM., str. 546 n., Gleditsch M.², str. 757 pokládají sapfický verš za pentapodii logaoedickou, měřenou monopodicky. Christ M.², str. 546 kloní se k mínění, že sapfický verš je katalektický trimetr: – ⏑ – ⏓, – ⏑ ⏑ – ⏓, ⊔ ⏒ ∧, ale připouští také, že aiolští metrikové dělili verš ten v úvod o dvou taktech a hlavní člen třítaktový (– ⏑ – ⏓, – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏒).

Havet-Duvau M.², str. 149 dělí verš sapfický –́́ ⏑ –́ ⏑, –́ ⏑ ⏑, –́́ ⏑ –́ ⏑ (srv. i str. 160, kde dělí jej v dipodii a tripodii). Podobně dělí Ussing GRM., str. 176. Staré míry drží se také J. Skobielski, Der sapphische Vers bei den lateinischen Dichtern (Jahresbericht des k. k. Ober-Gymn. in Czernowitz 1888—9, str. 14; pokládá jej za pentapodii), K. Brandt, Metrische Zeit- und Streitfragen, Naumburg 1902, str. 24 a Leon Richardson, On certain sound properties of the sapphic strophe as employed by Horace (TAPA. 33, 1902, str. 38 n.).

Podle starých theorií dělí se tedy verš sapfický všelijak, ale vždy sestupně s kyklickým daktylem uprostřed verše; nejhojnější jest arci míra monopodická.

Ve shodě s theorií Weilovou (v. výše, str. 67 n.) dělil a vykládal strofu tu vzestupně Masqueray TMG., str. 279 n. Verš sapfický jest podle něho choriambicko-iambický; v první dipodii stojí zdánlivé trocheje místo iambů. Také adonius pokládá za verš choriambicko-iambický. Dělí tedy celou strofu takto:

– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –́, ⏑ ⊔ ⏑́
– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –́, ⏑ ⊔ ⏑́
– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –́, ⏑ ⊔ –́, – ⏑ ⏑ ⊔́, – ⊼.

My bychom tony ovšem naznačovali podle své theorie jinde. Jeho měření drží se i Gleditsch M.³, str. 179 a 183 (jen poslední řadu dělí: – ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏒ –, ⏑ ⏑ – –).

Proti míře Masquerayově vyslovil se K. Brandt na u. m., str. 24, ukazuje hlavně k hojným trochejům, které při tomto výkladu

zastupují iamby. H. JURENKA, Die neuen Theorien der griechischen Metrik (ZÖG. 52, 1901, str. 10 n.), schválil míru Masquerayovu, soudě, že sapfický verš skládá se ze tří dipodií iambických, z nichž první jest anaklastická (– ⏑ – ⏑), a adonius že jest tetrapodie iambická brachykatalektická (– ⏑ ⏑ –, ⏑⏑ ⋀). Ale o něco později (Die Metrik des Horaz und deren griechische Vorbilder, ZÖG. 52, 1901, str. 683) vyhlásil sapfický verš za soubor dvou tripodií iambických (po třetím taktu bývá prý i u lesbických básníků často diaerese, a proto prý jest tu konec kola), měřených monopodicky:

⏑́, ⏑ –́, ⏑̄ –́ | ⏑ ⏑ –́, ⏑ –́, ⏑⏑.

Výklad ten jistě jest v podstatě správný; ale třeba verš děliti dipodicky. Diaerese po třetím taktu u básníků lesbických často není, a i kdyby byla, nemusí značiti konec kola. U. WILAMOWITZ-MOELLENDORFF, Choriambische Dimeter (SPAW. 34, 1902, str. 891), pokládá sapfický hendekasyllabus za trimetr.

O. SCHROEDER, jenž v článku Die enoplischen Strophen Pindars (H. 38, 1903, str. 205 n.) dělil verš sapfický, jako mnozí jiní metrikové před ním: – ⏑ – ⏑, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – –, pojednal znova o sapfické strofě v článku Die Alkaische und die Sapphische Strophe (BPW. 24, 1904, sl. 1628 n.; otištěno ve Vorarbeiten, str. 44 n.). Nyní se podle jeho soudu metrikové odvracejí od mínění, že verš ten jest logaoedická pentapodie, a vracejí se k Hefaistionovu tvrzení, že jest to epichoriambický trimetr (v. výše, str. 114). První takt jest prý volný, hlavně u Anakreonta, Pindara a dramatiků (⏑̄ ⏑̲ ⏑̲ ⏑̄ with ⏑⏑ above and – below); adonius prý jest problematický. Ale volnost začátku sapfického verše není tak veliká, jak soudí Schroeder, pokládaje za sapfické i některé verše lyrických a dramatických strof, v nichž nemáme práva hledati tento verš. Nyní prý se v strofách uznává trojdílnost (Stollen, Gegenstollen, Abgesang), kterou pro sapfickou strofu uznával již O. CRUSIUS, Stesichoros und die epodische Composition in der griechischen Lyrik, str. 20, p. 4 (Commentationes philologae quibus Ottoni Ribbeckio . . . congratulantur discipuli Lipsienses, Lipsiae 1888), tvrdě, že sapfická strofa jest triadická, ježto třetí verš činí s adoniem celek. Proto možno i v sapfické strofě uznávati první dva verše za první dva díly strofy (Stollenpaar), zbylý pentametr (t. j. třetí sapfický verš s adoniem podle dělení Masquerayova) za dozpěv (Abgesang). Dozpěv mohl by býti i tetrametrem, jak to uznává GLEDITSCH M.[3], str. 182 (–́ ⏑ – ⏑̄, ʹ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑̲ –, ⏑ ⏑ – –). Ale ježto první dva sapfické verše jsou katalektické, jest to zajisté i třetí, a nesmí tedy býti doplňován první slabikou adonia, jak to činí Gleditsch. Také prý vadí náhlý přechod v ionský poslední takt (⏑ ⏑ – –). Míru Gleditschovu tedy Schroeder, myslím, právem zavrhuje. Adonius na konci strofy pokládá za starý refrain. Jsou tedy v této strofě tři »Stollen« s dozpěvem: a a a b. Jak si však adonius vlastně vykládá, není z jeho slov patrno; ale podle konce pojednání pokládá jej patrně za verš daktylsko-trochejského spádu. Jeho dělení této strofy — jako strof jiných — v eurhythmické části jest přeneseno z německé metriky v antickou docela bez důvodu, a proto jest zcela libovolné.

V přednášce Altgriechische Volksliedstrophen (VVDPS. 50. 1910, str. 82 n.; úplně uveřejněno v čl. Über altgriechische Volksliedstrophen NJklA. 13. 1910, str. 169 n., zvláště str. 176) soudí Schroeder, že hendekasyllab této strofy složen jest ze čtyřslabičného aiolského úvodu a z enoplického paroimiaku (»aus viersilbigem Aeolikervortritt und vierhebigem, unvorsilbig gebildeten Enoplier — paroimiakon«). Adonion je starý »Dreiheberruf«, samostatný to tvar, jejž z veršů o čtyřech thesích odvoditi nelze.

Co o této strofě vykládá P. FRIEDLÄNDER, Zur Entwickelungsgeschichte griechischer Metren (H. 44. 1909, str. 345 n.), nepřispívá k výkladu jejímu nijak; saptický hendekasyllab pokládá na str. 346 za příbuzný enkomiologiku a dělí jej, jak to činili již jiní: – ◡ – ◡̄, – ◡ ◡ – ◡ – –.

Podle našeho stanoviska nečiní verš sapfický obtíží; jest to verš zcela podobný falaeciu, i jest nutno vyložiti jej týmž způsobem, tedy tak, jak jsme naznačili výše na str. 114.

Strofy sapfické užíval již Alkaios; srv. jeho frg. 2:

χαῖρε Κυλλάνας ὃ μέδεις, σὲ γάρ μοι
θῦμος ὔμνην, τὸν κορυφαῖσ' ἐν ἄγραις
Μαῖα γέννατο Κρονίδᾳ μιγεῖσα
παμβασιλῆι;

frg. 28 a 29, 32, 33; Sapfo, frg. 1:

ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφρόδιτα,
παῖ Δίος, δολόπλοκε, λίσσομαί σε,
μή μ' ἄσαισι μηδ' ὀνίαισι δάμνα,
πότνια, θῦμον;

frg. 2—21 (z některých strof máme arci zachovány jen trosky), nově nalezené básně Sapfiny č. 1, 2, 3, přístupné nyní snadno v dílku Supplementum lyricum. Neue Bruchstücke von Archilochus, Alcaeus, Sappho, Corinna, Pindar, ausgewählt und erklärt von DR. ERNST DIEHL, Bonn 1908 (Kleine Texte für theologische und philologische Vorlesungen und Übungen, herausgegeben von HANS LIETZMANN). Později netěšila se tato strofa u Řeků takové oblibě, jako za Sapfy. Pozdní napodobení její složila básnířka z doby nám neznámé (snad však již z doby před Augustem) Melinno z Lesbu ve své básni na Řím (Stob. Anth. libri duo posteriores ed. O. Heinse 7, 12).

Pozn. 4. Že saptický verš nalezen byl Alkaiem, ale nazván po Sapfě, tvrdí **Carolus Bock*, De metris Horatii lyricis (Diss. Kiliensis, Rendsburg 1880), str. 27. Jest to také podle našich zpráv pravdě podobno, a bylo to již mínění starověké (srv. *Christ* M.², str. 547).

Na konci každého verše připouští se slabika volná i průzev (srv. Sapfo 1, v. 1, 2, 6, 9, 22 a j.) i elise (srv. ib. 2, v. 8); třetí verš bývá dosti často v úzkém spojení se čtvrtým, tak že se nekončívá ani plným slovem (srv. ib. 1, v. 10; 2, v. 3, 10 a j.). Verše sapfické nemají u Řeků často diaerese po třetím taktu; ale také se dosti často vy-

skytuje, zajisté pouhou náhodou. Dokud byl verš zpíván, nebylo jí vůbec třeba.

K Římanům uvedl sapfickou strofu Catullus v básni 11, 51 a, 51 b. Báseň 51 jest napodobením Sapfiny básně 2:

Ille mi par esse deo videtur,
ille, si fas est, superare divos,
qui sedens adversus identidem te
spectat et audit.

Po něm užil jí v 26 básních Horatius, později Statius (Silv. 4, 7), Prudentius (Perist. 4), Ausonius (Eph. 1, Comm. prof. Burd. 7, 8), Paulinus (báseň 17 v Migneově Patrologiae corpus, sv. 61), Phocas (Anth. lat. ed. Bücheler et Riese I, 2, č. 671, str. 141) a původci hymnů v Thesaurus hymnologicus ed. H. A. Daniel, Lipsiae 1855 (č. 96, 146, 147, 165). Celkem, jak vidno, nebyla později příliš oblíbena. Stichicky užíval verše sapfického Luxorius (Anth. lat. ed. Bücheler et Riese I, 1, str. 251, 260, 266, 280 a j.).

Catullus mívá v prvním taktu druhé dipodie spondej, jen třikrát iamb (11, 6: seu Sacas sagittiferosve Parthos, 15 a 51 b, 1), což se podle nesprávného výkladu L. Müllerova RM.², str. 181 zmírňuje tím, že užito tu jména vlastního nebo několikaslabičného; ale Catullus tu napodobil prostě Řeky. Horatius a pozdější básníci kladou tu vždy spondej (srv. i Plessis TM., str. 223 n.). Adonius bývá někdy, jako u Řeků, spojen těsně s předešlým veršem (Cat. 11, 11: Gallicum Rhenum, horribile aequor ulti- | mosque Brittannos; třikrát u Horatia: carm. 1, 2, 19 u - xorius amnis; 1, 25, 11 inter - lunia vento; 2, 16, 17 ve - nale neque auro). Jinak však i tu bývají verše jednotlivé zakončeny slabikou volnou i průzvem (srv. Hor. carm. 1, 2, 3: 1, 12, 7: insecutae | Orphea silvae a j.). Častěji bývá tu i elise na konci verše: srv. Hor. carm. 2, 2, 18 n.: dissidens plebi, numero beator(um), eximit virtus a j. č. O zakončení veršů této strofy jedná Plessis TM., str. 221 n. a Havet-Duvau M.², str. 151 n.

Pozn. 5. *Theodor Kock*, Metrische Kleinigkeiten (JPhP., 97, 1868, str. 489 n.), dovozuje, že adonius bývá s předešlým veršem spojen vždy tak, aby přízvuk slov shodoval se s iktem (u - xorius amnis, inter - lunia vento). Upozorňuje na týž úkaz na konci hexametru: shoda přízvuků má tu vskutku týž důvod, jako v hexametru (srv. M., I, str. 132 n.).

U Římanů uznává se ve verši sapfickém caesura po páté nebo šesté slabice (*πενθημιμερής* nebo *κατὰ τρίτον τροχαῖον*), z nichž první při správném dělení verše jest vlastně diaerese. U Catulla mezi 30 verši sapfickými jen tři nemají prý caesury (11, 6: seu Sacas sagittiferosve Parthos; ib. 7 a 11). Odchylku tu L. Müller RM.², str. 232 vykládá zase ovšem užitím vlastních nebo mnohoslabičných slov, kdežto Plessis TM., str. 266 uznává tu raději caesuru uprostřed slova. Ale Catullus nepokládal patrně caesuru za nezbytnou. Horatius v prvních třech knihách ód užíval nejraději caesury po páté, ve čtvrté knize a v písni saekulární raději po šesté slabice, jak to činil již Catullus. Pozdější básníci užívají zpravidla caesury po páté slabice. Jen ve dvou verších jest u nich caesura po šesté slabice: u Ausonia Ephem. 1, 23 (Lesbiae depelle

modum quietis) a u Luxoria, č. 294, 8 (Anthol. lat. ed. Bücheler et Riese I, 1, str. 251; srv. L. MÜLLER RM.², str. 232 n.). PLESSIS TM., str. 225 n. jest arci ochoten uznávati nesprávně caesury i uprostřed slova, aby dostal více caesur po páté slabice, ovšem zcela nesprávně. Jsou však i později verše bez caesury (Prud. Perist. 4, 62: ipsa vix Roma in solio locata, kde nelze s Plessisem uznati caesuru po in). Celá tato otázka o caesurách sapfického verše potřebovala by nového zpracování. Mnohé z těch caesur, dosud uznávaných, zvláště caesur po šesté slabice, jsou jistě pouhé konce slov.

Pozn. 6. *Theodor Kock*, Metrische Kleinigkeiten (JPhP. 97, 1868, str. 489 n.), dovozuje, že v Horatiových sapfických verších převládá caesura penthemimeres; to vzniklo podle Kocka proto, že ve verši tom napodobili básníci hexametr, což, hledíme-li k tomu, že caesura v krátkém sapfickém verši jest naprosto zbytečná, není nemožno. Chybně uznává arci Kock i v tomto verši, jako se dělo v hexametru, několik caesur, jež nejsou vlastně vskutku caesurami, nýbrž pouhými konci slov; srv. též *Kockův* čl. Das Metrum von Horaz Carm. I. 10 (RhM. 41, 1886, str. 315 n.).

O caesuře toho verše jedná i *W. Christ*, Über die Verskunst des Horaz im Lichte der alten Überlieferung (SBA. 1868, I. Bd., str. 10 n.; srv i str. 20 n). Jednal o ní i *A. Kiessling*, Horatius, Philologische Untersuchungen II. (Berlin 1881), str. 63 n. a *Reinhold Köpke*, Zur Behandlung des sapphischen Masses bei Horatius (JPhP., 40, 1894, str. 735 n.). V 162 Horatiových sapfických verších čtvrté knihy ód a básně saekulární jest prý v 25% ženská caesura (po šesté slabice v daktylu), kdežto v 453 verších prvních tří knih vyskytuje se tato caesura jen sedmkrát (1·5%). Jen báseň 1, 10 jest prý úmyslně tak skládána, jako básně čtvrté knihy. Horatius prý tu, jak ukázal Kiessling, dbal toho, aby před koncovým amfibrachyem byl konec slova, jak je tomu v 1, 10 pravidlem. Jaký to mělo význam, těžko arci uhodnouti. Bez ceny jest téměř pojednání *Leona J. Richardsona*, On certain sound properties of the sapphic strophe as employed by Horace (TAPA. 33, 1908, str. 38 n.). Richardson shledává mylně caesuru i diaeresi tam, kde končí slovo (str. 38 n.; i v adoniu jsou prý caesury a diaerese; str. 43) a podle hojnosti caesur a diaeresí posuzuje hutnost (compactness) verše. Jedná také o pause podle smyslu (str. 42), o elisi a počátku slov v těchto verších (str. 42 n.), o této poslední věci velmi stručně.

Seneca užíval sapfických veršů také často stichicky, ač tento verš původně jistě býval jen členem strofy (na př. Herc. fur. 830 n., Phaedra 274 n.), někdy pak v řadu jich vtrušoval adonie (Troad. 814 n., Phaedra 736 n., Oed. 110 n., 416 n.); ale užíval i řádných strof sapfických (Med. 579 n., kde vyskytuje se sedm sapfických strof a sedm strof z osmi veršů sapfických a jednoho adonia). U Seneky, jak zjistil GUSTAV RICHTER, Die Composition der Chorlieder in den Tragoedien des Seneca (RhM. 19, 1864, str. 360 n.), bývá někdy i tento tvar sapfického verše:

⌞ ⏓ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⌞

(srv. Troad. 836: an ferax varii lapidis Carystos; Med. 636, Phaedra 286, 288) a také tvar:

⌞ ⏓ –, – – – –, ⏑ – ⌞

(srv. Troad. 824 misit infestos Troiae ruinis; ib. 853). Patrně uznával tu Seneka daktyly, které nahrazoval i spondeji (nedělil tedy verš po způsobu Hefaistionově), jakož vůbec asi pro Římany byl tento verš, u nich zpravidla pouze přednášený, veršem trochejsko-daktylským.

Pozn. 7. *Richter* na u. m. arci odstraňuje ony daktyly uznáváním synizesí (variis a j.), což jest skoro ve všech případech možno; ale brání tomu verš z Med. 636, kde daktyl nelze odstraniti jinak než konjekturou. Spondeje chtěl Richter rozváděti diaeresemi (Troad. 824 Troïae a j.), zcela zbytečně.

Zvláštní mínění pronesl o sapfickém verši **P. Eickhoff*, Der horazische Doppelbau der sapphischen Strophe, Wandsbeck 1895. Horatius prý místo skladby časoměrné zavedl do toho verše skladbu přízvučnou, a tím ráz verše změnil (ínteger vítae, scélerísque púrus). *E. A. Sonnenschein*, The latin sapphic (ClR. 17, 1903, str. 252 n.), obrací se dobře proti tomuto prapodivnému mínění, uváděje, že prý básník nemůže veršovati zároveň podle zásady časoměrné i přízvučné, ale sám chybně rhythmisuje sapfický verš v taktu $^2/_4$ místo $^6/_8$. Jak míní *A. W. Verrall* v čl. téhož názvu (ib. 17, 1903, str. 339 n.), Horatius věda, že čtenáři nebudou čísti jeho časoměrné verše správně, poskytl jim možnosti, aby je četli podle přízvuku; *E. Seymour Thompson* v čl. téhož jména (ib. 17, 1903, str. 456 n.) tvrdí správně, že Horatius četl verš, jako Řekové, časoměrně, kdežto lid arci jej chtěl čísti přízvučně. Články ty týkají se tedy vlastně poměru časomíry a slovního přízvuku v saptické strofě. Ale v časoměrných verších latinských, jak jsme již často vyložili, může se slovnímu přízvuku vyhověti jen nedokonale (srv. R., str. 31).

O latinských verších sapfických vůbec s výčtem míst, na nichž se verš ten vyskytuje, jedná *J. Skobielski*, Der sapphische Vers bei den lateinischen Dichtern (Jahresbericht des k. k. Ober.-Gymn. in Czernowitz 1888—9). Vykládá tu o tvaru verše, jeho caesuře, elisi v něm, částečně velmi důkladně.

5. Strofa alkajská skládá se ze dvou alkajských hendekasyllabů, jednoho enneasyllabu a jednoho dekasyllabu, neboli ze tří pentapodií a jedné tetrapodie logaoedické. Dělení, které pokládám za správné, jest toto:

⏑ –, ⏑ –, ⏑ –, ⏑ ⏑ –, ⏑ –
⏑ –, ⏑ –, ⏑ –, ⏑ ⏑ –, ⏑ –
⏑ –, ⏑ –, ⏑ –, ⏑ –, ⊔
– ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑, – ⏑, – –.

Pozn. 8 Heř. p. 24, 3 poslední desítislabičné kolon (Ἀλκαϊκὸν δεκασύλλαβον) pokládá za pravý logaoed, složený ze dvou daktylů a trochejské syzygie (– ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑, – ⏑ – ⏑); srv. i schol. Heř. p. 130, 16 n. a Trichu p. 350, 23 n. Jedenáctislabičné kolon (Ἀλκαϊκὸν ἑνδεκασύλλαβον) řadí p. 44, 19 n. mezi metra, smíšená κατ' ἀντιπάθειαν, pokládá je za katalektické a dělí: ⏓ – ⏑ –, ⏓ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏓. O třetím kolu se výslovně nezmiňuje (jeť prostě iambické) ani o strofě jako celku. Podle jeho metrického výkladu jest tedy strofa složena z kol povahy dosti různé. Mar. Vict. p. 111, 29 vykládá desítislabičný verš alkajský stejně (srv. i p. 126, 18 n.). P. 166, 10 n. dělí jedenáctislabičný verš ⏑ – ⏑ –, –, – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ (primus ex syzygia iambica et semipede . . adscitis sibi duobus dactylis . . . versum implebit): třetí kolon jest iambický dimetr s půlstopou (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, –), čtvrtý složen jest ze dvou daktylu, trocheje

a spondeje. Výklad ten jest arci zcela mechanický (srv. i p. 172, 20 n.). Caes. Bass. p. 268, 5 n. praví, že hendekasyllab skládá se ze dvou kommat (⏑ – ⏑ – – | – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑), z nichž první jest částí trimetru iambického, druhé pentametru. Atil. Fort. p. 297, 9 n. uvádí toto kolon v souvislost s jedenáctislabičným veršem sapfickým; jestliže se první slabika alkajského hendekasyllabu položí na jeho konec, povstane hendekasyllab sapfický. P. 301, 16 n. dělí první a druhé kolon, jako Caesius Bassus, v iambické komma hyperkatalektické a dva daktyly (⏑ – ⏑ – –, – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑), třetí pokládá za iambický trimetr hyperkatalektický, čtvrté za složené z daktylského penthemimeru a bakchia (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – –). (Caes. Bass.), de metris Hor. p. 310, 15 n. dělí první tři kola stejně, poslední (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –) pokládá za čtyři daktyly, z nichž třetímu odňata jedna krátká slabika. Plot. Sac. p. 541, 3 n. dělí:

⏑ – ⏑ –, – – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑̲ (dvakrát)
⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, –

a obojí pokládá za metra ionská (za katalektické trimetry ionské) Mall. Theod. p. 591, 2 dělí první dvě kola ⏓ –, ⏑ – –, – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑, fragm. Bob. p. 629, 17 n. ⏑ – ⏑ – –, – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑; třetí kolon pokládají za hyperkatalektický verš iambický, čtvrté za logaoedický. Diom. p. 509, 32 n. dělí opět ⏑ – ⏑ – –, – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, třetí kolon iambické pokládá za katalektické (vzniklé zkrácením z iambického trimetru), jako čtvrté prý vzniklo z hexametru, vynětím slabik uprostřed verše:

– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ (⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑) – –;

p. 521, 30 n. (na místě s počátku kusém) dělí první dvě kola stejně, třetí ve dva epitrity a slabiku (– – ⏑ –, – – ⏑ –, –), čtvrté v dimetr daktylský a dimetr (sic!) trochejský.

Všecka dělení starých metriků jsou naprosto mechanická: jediné dělení Plotia Sacerdota, jenž první tři kola pokládá za ionská (poslední měl asi za logaoedické), má jakousi cenu.

V nové době BOECKH MP., str. 73 vzpíral se tomu, aby v prvních dvou kolech uznávaly se podle starých metriků dva daktyly (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑) místo řady logaoedické (– ⏑ ⏑ – ⏑ –). Proti němu vyslovil se HERMANN, El., str. 686 n. i Ep., str. 246 n. a dělil strofu alkajskou takto:

⏑ | ⏒́ ⏑ – ⏑ | ⏒́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ (dvakrát)
⏑ | – ⏑ – ⏑ | ⏒́ ⏑ – ⏑
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ – ⏑.

Celá strofa složena jest podle něho ze dvou řad, d trocheje a dipodie daktylské (k anakrusi jakožto věci nepodstatné netřeba podle něho hleděti), které se ve všech verších té strofy opakují. Ale hendekasyllab jistě nekončí se daktylem (aspoň ne daktylem směrným). a k anakrusi nemožno nehleděti; jest tedy dělení Hermannovo chybné. V H., str. 224 má Hermann dělení totéž, ale není tak obšírně vyloženo, jako v dílech pozdějších.

APEL M.², II, str. 560 n. měří hendekasyllab dipodicky ⏓ | – ⏑ – ⏓ | – ⏑ ⏑ – ⏑ | –, ale ještě více kloní se k míře tripodické ⏓ – ⏑ ⌞ ⌞⏑ | – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑̲ (takto třeba měřiti, jak vyplývá z not, pod-

ložených znaménkům metrickým). Třetí verš je ovšem i podle něho iambický, čtvrtý logaoedický, obojí měřen tripodicky:

⏑ | – ⏑ ⊔ ⊔ | – ⏑ ⊔ ⊔ (enneasyllab)
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ | ⊔ ⊔ ⋏ (dekasyllab).

Tripodická míra Apelova jest nejen zbytečná (třeba tu zbytečně uznávati mnoho předloužených slabik), nýbrž zajisté i nesprávná.

Westphal M.[2], str. 776 n. i Rossbach M.[3], str. 576 n. pokládají první dvě kola za pentapodie, obě ostatní za tetrapodie, a to první z nich za hyperkatalektický dimetr iambický, druhé za pravou řadu logaoedickou. Alexanderson GM., str. 208 n. dělí alkajský hendekasyllab podobně, jako sapfický: po dvojité basi s anakrusí: ⏓ – ⏑ – ⏓, následuje řada: – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓. Christ M.[2], str. 547 n. měří, jak se zdá, strofu monopodicky:

⏓ –, ⏑ –, ⏓ –, ⏑ ⏑ –, ⏑ – (dvakrát)
⏑ –, ⏑ –, ⏑ –, ⏑ –, –
– ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑, – ⏑, ⊔ –, ⏓.

ježto čtvrté kolon pokládá za pentapodii logaoedickou; přes to však třetí její verš nazývá hyperkatalektickým dimetrem. Jeho výklad jest dosti libovolný, zrovna jako jeho určování iktů jednotlivých kol. Zambaldi M., str. 395 pokládá hendekasyllab za pentapodii s anakrusí, enneasyllab za katalektickou pentapodii iambickou (str. 308) nebo za trochejský dimetr s anakrusí (str. 555). Dekasyllab (str. 555) vykládá s Christem za pentapodii.

Havet-Duvau M.[2], str. 153 dělí strofu podobně, jako sapfickou. Hendekasyllab dělí ⏓ ″ ⏑ ⏑́ ⏓ ⏑́ ⏑ ⏑ ″ ⏑ ⏑́, enneasyllab ⏓ ″ ⏑ ⏑́ ⏓ ″ ⏑ ⏑́ –, dekasyllab: ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ ″ ⏑ ⏑́ ⏓. Dělení to jest ovšem nesprávné. Plessis TM., str. 236 n. měří celou strofu monopodicky, arci s anakrusí:

⏓, – ⏑, – ⏑, – ⏑ ⏑, – ⏑, ⏓.

Poslední kolon je prý adonius, jehož každý takt jest zdvojen (⏑́ ⏑ ⏑, ⏑́ ⏑ ⏑, ⏑́ ⏑, ⏑́ ⏓). Gleditsch M.[2], str. 760 n. (srv. str. 757) měří strofu monopodicky, podobně Riemann-Dufour TRM., str. 93 (jen čtvrté kolon měří s Christem ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ ⊔́ ⏑́ ⋏ nebo spíše ⋏ ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ ⊔́ ⏑́). Ussing GRM., str. 175 dělí po způsobu starých metriků hendekasyllab v hyperkatalektickou iambickou dipodii a daktylsko-logaoedickou řadu (⏓ – ⏑ – ⏓ | – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓), ač prý by se mohlo také děliti ⏑ – ⏑ – – – | ⏑ ⏑ – ⏑ –, t. v iambickou tripodii a anapaesticko-logaoedickou řadu; třetí kolon je hyperkatalektický iambický dimetr, čtvrtá řada logaoedická (str. 192). Semitelos EM., str. 548 dělí jako Westphal a Rossbach.

Celkem dělí se tedy tato strofa, jako jiné strofy logaoedické: v prvních dvou kolech (třetí jest čistě iambické, čtvrté pravý logaoed) uznává se smíšení trochejů s daktyly, po případě iambu s anapaesty. Rozdíl mezi jednotlivými metriky jest pouze ten, že někteří měří kola monopodicky, jiní dipodicky (na př. Hermann), jeden (Apel) dokonce tripodicky, a že jedni pokládají čtvrté kolon za tetrapodii, jiní mění je v pentapodii. Míra logaoedická však byla do nedávna obecná.

Teprve Masqueray TMG, str. 282, kráčeje i tu po stopách Weilových, prohlásil také tuto strofu, jako strofu sapfickou, za iambickou, ale s takty různě skládanými; vedle diiambů uznával v ní i choriamby i ioniky. Strofa sama skládá se podle něho ze tří veršů, a jen podle zvyku Římanů píše se ve čtyřech řádcích:

⏓ – ⏑ –, ⏓ – ⏑ ⏑, ⌊__ ⏑ ⏓
⏓ – ⏑ –, ⏓ – ⏑ ⏑, ⌊__ ⏑ ⏓
⏑ – ⏑ –, ⏓ – ⏑ –, – – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⌊__ –.

Toto dělení schvaluje nyní i Gleditsch M.[3], str. 183, jen koncové takty prvních dvou kol označuje – ⏑ ⏊ (tedy zdánlivě jako pětidobé), poslední takt třetí řady ⏑ – . – (t. j. podle našeho označování ⏑ – ⌊_). Zcela tak, jako Gleditsch, měřil první dvě kola této strofy H. Jurenka, Die neuen Theorien der griechischen Metrik (ZÖG. 52. 1901, str. 24).

Rozdělení toto jest však dosti povážlivé. Uznávají se tu po způsobu Wilamowitzově a Schroederově pětidobé ioniky uprostřed verše, kde chybějící dobu nelze nahraditi pausou, ač takové ioniky dosvědčeny jsou pouze na počátku řady a jsou ovšem vskutku šestidobé (M., I. str. 412). Ionské takty, kdyby se vskutku v té strofě vyskytovaly, svědčily by spíše o ionské ($^3/_4$) míře strofy než o iambické ($^6/_8$).

H. Jurenka v čl. Die Metrik des Horaz und deren griechische Vorbilder (ZÖG. 52, 1901. str. 681 n.) mínění své změnil. Alkajský verš jedenáctislabičný odváděl z trimetru iambického a pokládal jej (po způsobu starověkých metriků) za složený ze dvou kol, z nichž první končilo se leckdy slabikou krátkou místo slabiky dlouhé trojdobé: ⏑ – ⏑ – ⌊⏑ ‖ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓. Obě kola měřil patrně monopodicky; trochej na počátku druhého kola zastupuje arci iamb. Devítislabičný verš alkajský měřil (str. 689) takto: ⏑ – ⏑ – ⌊⏑ ' ⌊__ ⏑ – ⌊⏑. Míry ty jsou málo pravděpodobné. ne-li zcela zbytečné, již proto, že slabika pátá v obou kolech dosti často bývá krátká. což dokonce nesvědčí o tom, že by na tom místě byla vlastně slabika dlouhá trojdobá.

Proti Masquerayovi a Jurenkovi vyslovuje se K. Brandt, Metrische Zeit- und Streitfragen na u. m., str. 25 n. z důvodů, které jsme právě uvedli.

O. Schroeder, Die Alkaische und die Sapphische Strophe (BPW. 24, 1904, sl. 1628 n.; srv. Vorarbeiten. str. 44 n.). soudí, že čtvrtý verš strofy, jenž jediný se vyskytuje i v básnictví chorickém, je dimetr, těžko však prý lze vyložiti oba ostatní verše. Masqueray i Gleditsch dělí špatně. Enneasyllab není hyperkatalektický, ježto hyperkatalexe jest ukončením řady, kdežto toto kolon je v těsném spojení se čtvrtým. Ten verš nelze měřiti ani ionsky ani iambicky, jako nelze hendekasyllab měřiti jako trimetr. Hendekasyllab volností páté slabiky ukazuje prý jasně, že vznikl z dipodie a tripodie (Zwei- und Dreiheber). zkrátka že jest pentapodií. Alkajská strofa skládá se tedy ze tří vzestupných enoplických nebo, mluví-li se přesněji, aiolo-enoplických pentapodií (Fünfheber) a sestupné tetrapodie. Výsledek nejasného výkladu Schroederova je praskrovný: to vše jsme — mimo nové zbytečné terminy Schroederovy — věděli také dříve. Schematu Schoeder nepodal.

E. Herkenrath, Der Enoplios. Ein Beitrag zur griechischen Metrik. Leipzig und Berlin 1906. str. 23 dělí strofu alkajskou takto:

– · ∪ –, · – ∪ ∪ – ∪ – (iamb + Telesilleion)
– – ∪ –, – – ∪ ∪ – ∪ – (totéž)
– – ∪, – – – ∪ – – (Praxilleion)
– ∪ ∪ – ∪ ∪, – ∪ – – (dva trocheje).

Iambem a trochejem Herkenrath nazývá podle Wilamowitze zcela nesprávně dipodii iambickou nebo trochejskou, která může míti i tvar dipodie anapaestické nebo daktylské. Strofa výkladem tím ovšem vyložena není.

Nejlépe jest setrvati u starého výkladu. První tři kola jsou pentapodie (míra celé strofy je monopodická, ježto míra dipodická by vyžadovala na konci každého z prvních tří kol trojdobé pausy, což je málo pravdě podobno), a to vzestupné pentapodie iambické: v prvních dvou ve čtvrtém taktu je místo iambu anapaest. Čtvrté kolon jest sestupný pravý logaoed a tetrapodie. Bylo by zbytečno měniti jej počátečnou pausou v kolon vzestupné a v pentapodii (⊼ –, ∪ ∪ –, ∪ ∪ –, ∪ –, ⏑̲). Právě *μεταβολὴ κατ' ἀντίθεσιν* působí, že konec strofy jest účinný a rázný. Toto kolon – ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ – – mohlo by se ovšem snadno změniti v iambické i dělením – ∪ ∪ –, ∪ ∪ –, ∪ –, ⏑̲, při němž by choriamb zastupoval dva takty iambické, jako jinde často. Ale nutná tato míra není. Schema strofy jest tedy takové, jak podáno bylo výše (str. 120). Všecky jiné výklady, staré i nejnovější, narážejí na obtíže.

Strofy té užíval již Alkaios. frg. 1. 3–27; srv. frg 6:

Ἀσυνέτημι τῶν ἀνέμων στάσιν·
τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κῦμα κυλίνδεται,
τὸ δ' ἔνθεν· ἄμμες δ' ὂν τὸ μέσσον
νᾶϊ φορήμεθα σὺν μελαίνᾳ.

Táž strofa vyskytuje se i v básních Alkaiových, nově nalezených (Berliner Klassikertexte. Heft V. . . . Berlin 1907, str. 7).

U Sapfy vyskytuje se strofa ta jen ve frg. 23 a frg. 24; mimo to v skoliu 14. Později nebyla tedy oblíbena.

Do básnictví římského uvedl strofu tu teprve Horatius a užíval jí poměrně hojně (celkem 37krát). Srv. carm. 3, 1:

odi profanum volgus et arceo:
favete linguis! carmina non prius
audita Musarum sacerdos
virginibus puerisque canto.

Po Horatiovi užil jí Statius (Silvae 4. 5) a Prudentius (Perist. 14).

Pozn. 9. Claudianus, fescennina de nuptiis Honorii Augusti (v Monumenta Germaniae historica, auctorum antiquissimorum tomus X, Berolini 1892, kde vydán jest Claudianus od *Th. Birta*, str. 119 n.), užil alkajského hendekasyllabu (princeps corusco sidere pulchrior) stichicky v básni o 41 verších. Boetius 3, 4 skládá strofu z falaecia a alkajského dekasyllabu. Hymnus č. 89 v Thesaurus hymnologicus (ed. *H. A. Daniel* I. Lipsiae 1855) obsahuje strofy ze čtyř alkajských

hendekasyllabů; první takt jich bývá vždy spondejský, jen ve v. 31 (negare praestat) jest iamb. Vše to jsou novotvary, příčící se starému zvyku.

První takt alkajského hendekasyllabu a enneasyllabu bývá u Horatia v prvních třech knihách ód zpravidla, ve čtvrté vždy spondejský. Podobně je tomu u Statia a Prudentia, kdežto u Claudiana někdy bývá takt tento iambický (L. Müller RM.[2], str. 181; Plessis TM., str. 240). I třetí takt bývá u Horatia spondejský, a tedy pátá slabika obou veršů dlouhá. Jsou z toho pravidla tři výjimky: Hor. carm. 3, 6, 9 iam bis Monaes*is* et Pacori manus; 3, 23, 18 non sumptuos*a* blandior hostia; 3, 5, 17 si non perir*et* immiserabilis, které se obyčejně omlouvají následující caesurou nebo i jiným výkladem grammatickým anebo odstraňují konjekturami (L. Müller RM.[2], str. 181, Plessis TM., str. 240 n.). Zcela zbytečně: iamb jest tu přece vlastně původní!

V hendekasyllabu bývá pravidelná caesura po arsi třetího taktu (⏑ – ⏑ – ⏑ || – ⏑ ⏑ – ⏑ –). V 643 hendekasyllabech Horatiových jest prý zanedbána jen dvakrát: 1, 37, 14 mentemque lymphatam Mareotico a 4, 14, 17 spectandus in certamine Martio, což omlouvá se vlastními jmény nebo se slova ta pokládají za porušená (L. Müller RM.[2], str. 233; Plessis TM., str. 241). Ale hendekasyllabů bez caesur jest více, ježto metrikové uznávají v nich často, a to zcela nesprávně, caesuru uprostřed slova po předložce; srv. Hor. carm. 1, 16, 21: hostile aratrum ex | ercitus insolens; 1, 37, 5: antehac nefas de | promere Caecubum; 2, 17, 21: utrumque nostrum in | credibili modo (Plessis TM., str. 242 a Gleditsch M.[3], str. 297).

Plessis TM., str. 242 n. uznává v enneasyllabu diaeresi po třetí thesi (⏑ – ⏑ – ⏑ – | ⏑ – ⏗). V 317 enneasyllabech Horatiových prý chybí jen 26krát, v 15 Statiových jen jednou. Jinde jest prý všude, arci někde i uprostřed slova (na př. před q u e) nebo po slově, těsně souvislém s následujícím (na př. n e c). Ale to vše svědčí, že tu diaerese p r a v é, spojené s pausou a přípustné smyslem, není. V dekasyllabu jest prý buď caesura po druhé thesi (– ⏑ ⏑ – || ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑) nebo po první arsi druhého taktu (– ⏑ ⏑ – ⏑ || ⏑ – ⏑ – ⏑; Plessis TM., str. 243 n.). Ale sám Plessis musí tu uznávati výjimky. Ani v tom verši není tedy caesury nebo diaerese. Dokonce jest nesprávné, uznávati v alkajské strofě několik caesur nebo diaeresí v témž verši vedle sebe, jak to učinil C. Lachmann (Fasti Horatiani, scripsit Carolus Franke, accedit epistola Caroli Lachmanni, Berolini 1839, str. 238 n.). Lachmann tu tvrdí, že Horatius v třetím verši alkajské strofy po páté slabice mívá caesuru, po níž následuje slovo jednoslabičné: excepit ictus | pro | pudicis. Rossbach M.[3], str. 577 pozn. schvaluje uznávání několika caesur, ač soudí, že takové skládání strofy jest pedantské a vlastně strofu kazí. Několik caesur nebo diaeresí v těchto verších může uznávati jen ten, kdo má o nich špatné ponětí a mísí je s prostým koncem slova.

Pozn. 10. Naprosto jest nesprávné, co tvrdil *K. Lehrs*, Q. Horatius Flaccus . . . Leipzig 1869, str. LXXI, že v dekasyllabu jemní básníci vystříhali se konce slova po trocheji druhého a třetího taktu, a že verše, jako v Hor.

carm. 2, 1, 36: quae caret ora | cruore | nostro nejsou dosti zdařilé. Pro filologické pedanty, ale ne pro básníky. Tu přece není nijakých caesur nebo diaeresí. Podobné nesprávné tvrzení má i *Th. Kock*, Metrische Kleinigkeiten (JPhP. 97, 1868, str. 489 n.). Horatius prý se v dekasyllabu vyhýbal ženským caesurám vůbec, ještě více než v enneasyllabu. Verše, jako: membra quiete refecta pandit nebo verše, kde s taktem končí se slovo, jako: occidit Hasdrubal inter hostes, jsou podle něho nepěkné.

O elisi ve verších té strofy jednal Plessis TM., str. 244 n. V hendekasyllabech Claudianových, kladených stichicky (jest jich 41), není ani jedné elise (ib., str. 248 n.). Také se zbytečně jednalo o jednoslabičném konci prvních tří veršů (Plessis TM., str. 248).

Hendekasyllaby mají na konci slabiku volnou, dlouhou nebo krátkou (v 634 hendekasyllabech Horatiových jest na konci 319krát slabika dlouhá, 315krát krátká); podobně jest tomu v obou ostatních verších (v enneasyllabu jest na konci 205 slabik dlouhých, 112 krátkých; v dekasyllabu 209 dlouhých, 108 krátkých; Plessis TM., str. 248). Z toho se soudilo, že u Římanů není vůbec mezi verši té strofy těsného spojení, kdežto u Řeků mezi třetím a čtvrtým veršem jest. Elise, vyskytující se dvakrát na konci třetího verše (Hor. carm. 2, 3, 27 n.: sors exitura et nos in aetern(um) | exilium . . a 3, 29, 35 n.) — jinde na konci veršů elise není — pro těsné spojení arci také nesvědčí, vykládáme-li podstatu elise správně (M., I, str. 51). Ani u Řeků asi těsného spojení mezi třetím a čtvrtým veršem nebylo. Máme zachováno jen několik celých řeckých strof alkajských, z ostatních jen trosky, i jest to snad náhoda, že všecky třetí verše končí se u Řeků slabikou dlouhou; slovo nepřechází z třetího do čtvrtého verše ani u Řeků ani u Římanů.

Pozn. 11. O dlouhé páté slabice hendekasyllabu a její domnělé souvislosti s následující caesurou vykládá nesprávně *W. Christ*, Über die Verskunst des Horaz im Lichte der alten Überlieferung (SBA. 1868, I Bd., str. 12 n. a 20 n.). O alkajské strofě jednal i *L. Richardson*, Horace's alcaic strophe (Publications of the university of Caliphornia, class. phil., I. č. 6, 1907, str. 175 n.).

Christ M.², str. 58 n. tvrdí, že Horatius proto tak rád volil strofu alkajskou, že v hendekasyllabu čtvrtá a šestá slabika mívala shodu přízvuku slovního a rhythmického (odi pro*fan*um *vol*gus et arceo), jistě náhodnou. O této shodě přízvuků v hendekasyllabu jedná i **G. Fraccaroli*, Saggio sopra la genesi della metrica classica. Estratto della Rivista Europea. Rivista internazionale. Firenze 1881 (srv. BJ. 36, str. 440). Jinak jde mu o to vyložiti, jak přešla do metriky italské metra klassická.

6. Strofou jest vlastně také tak řečený větší verš alkajský:

⌊ ⏖ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –
⌊ ⏖ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏓ – ⏑ –.

Jsou to dva glykoneje, zakončené dipodií iambickou. Velkým veršem alkajským, jak jej nazývá Christ M.², str. 550, může jej nazývati pouze ten, kdo píše tato kola nesprávně na jeden řádek. Srv. Alk., frg. 56:

μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος
χάλκῳ· παῖσα δ' Ἄρῃ κεκόσμηται στέγα,

kterážto strofa opakuje se v tomto zlomku sedmkrát. Jinde než u Alkaia se tato strofa nevyskytuje.

7. Větší metrum sapfické, vlastně ovšem strofa, skládá se z prvního ferekrateje a tak řečeného většího sapfického verše, jenž je spojením třetího glykoneje a prvního ferekrateje, a tedy dvoukolový:

– ◡ ◡ –, ◡ – ⏑̲
⏗ ◡ –, – – ◡ ◡ – | – ◡ ◡ –, ◡ – ⏑̲.

Pozn. 12. O tomto metru vykládá Caes. Bass. p. 270, 4 n. Pokládá je za choriambické; první kolon je z choriambu a bakchia, druhé ze tří choriambů a bakchia. Pochází prý od Alkaia (quod metron Alcaeus ordinavit). Horatius nepěkně prý za první choriamb položil epitrit – ◡ – –, kdežto u Alkaia býval choriamb. Mar. Vict. p. 165, 23 n. rovněž tvrdí, že celá ta strofa pochází od Alkaia. Marius Victorinus vypisuje tu doslovně z Caesia Bassa. Diom. p. 520, 21 n. nazývá první verš anakreontským, druhý alkajským. Verš ten upomíná vskutku na choriambický verš Sapfin: – ◡ ◡ –, – ◡ ◡ – | – ◡ ◡ –, ◡ – ⏗ (M., I, str. 445). Že Horatius upravil tento verš tak, že místo prvního choriambu položil epitrit – ◡ – –, jak tvrdí Caesius Bassus, jest málo pravdě podobno. Zdá se, že Caesius Bassus spojuje tu dva verše, vznikem a významem svým původně odchylné. Horatius mohl také do menšího verše sapfického vložiti před koncový diiamb choriamb (srv. povstání většího verše asklepiadského; výše, str. 103 n.) anebo spíše spojiti třetí glykonej s prvním ferekrateem. To zdá se mi pravdě nejpodobnější.

Strofy té užil jen Horatius carm. 1, 8:

Lydia, dic, per omnes
te deos oro, Sybarin cur properes amando.

Druhý verš má stálou diaeresi po prvním kolu a po třetím taktu: aspoň jest tomu tak ve všech verších jediné básně, sepsané touto strofou.

8. Asklepiadské distichon skládá se z druhého glykoneje a menšího verše asklepiadského.

Pozn. 13. Zmiňuje se o něm Mar. Vict p. 163, 3 n., Ter. Maur. p. 404, 2679 n., Atil. Fort. p. 298, 1 n., Diom. p. 519, 21 n.

Snad ho užil Alkaios ve frg. 40:

(–) *νῦν δ' οὗτος ἐπικρέτει*
κινήσαις τὸν ἀπ' ἱρᾶς πυκινῶς λίθον.

Sapfin frg. 56 sotva byl psán tím metrem. Častěji vyskýtá se tato strofa u Horatia; na př. carm. 1, 3:

sic te diva potens Cypri,
sic fratres Helenae, lucida sidera.

Také jí užil básník doby Domitianovy Vestricius Spurinna (Baehrens, Poetae latini minores V, str. 408 n.).

Glykonej má v prvním taktu vždy spondej a připouští na konci volnou slabiku.

9. P r v n í   a s k l e p i a d s k á   s t r o f a skládá se ze tří menších veršů asklepiadských a druhého glykoneje.

Pozn. 14. Zmiňuje se o ní, po případě o druhé strofě asklepiadské, Caes. Bass. p. 267, 24 n., Mar. Vict. p. 164, 28 n. a 165, 7 n., Ter. Maur. p. 405, 2699 n. a p. 407, 2793 n.

Rossbach M.³, str. 565 soudí, sotva právem, že trosky té strofy jsou v Sapfině frg. 66. Jistého dokladu řeckého není. Snad strofu tu sestrojil sám Horatius podle jiných podobných strof básníků lesbických. Sám jí užil devětkrát; po něm jí užil Severus (Anth. lat ed. Bücheler et Riese, I, 2, č. 893, str. 334 n.). Srv. Hor. carm. 1, 6:

scriberis Vario fortis et hostium
victor Maeonii carminis alite,
quam rem cumque ferox navibus aut equis
  miles te duce gesserit.

10. D r u h á   s t r o f a   a s k l e p i a d s k á složena jest ze dvou menších veršů asklepiadských, druhého ferekrateje a druhého glykoneje.

Rossbach M.³, str. 563 soudí, že v Alkaiově frg. 65:

λάταγες ποτέονται
κυλιχνᾶν ἀπὺ Τηιᾶν

máme zachovány dva poslední verše té strofy. Arci ferekratej měl by tu tvar ⊼ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔, který se aspoň u Horatia v strofě té nevyskytuje (o tom tvaru ferekrateje viz výše. str. 93). Ani tu nemáme tedy jistého dokladu řeckého. Snad i ta strofa jest dílem Horatia, jenž jí užil sedmkrát. Ferekratej má u něho vždy začátek spondejský. Srv. Hor. carm. 1, 14:

o navis, referent in mare te novi
fluctus? o quid agis? fortiter occupa
  portum! nonne vides, ut
    nudum remigio latus.

O obou těch strofách srv. výklad Plessisův TM., str. 250 n. Plessis zase uznává v asklepiadských verších těch strof nesprávné caesury; podobně v glykonejích. Jedná také obšírně o elisi v těchto strofách.

11. Několik glykonejů, zakončených ferekratejem, činí   s y s t é m   g l y k o n s k ý. Na konci glykonejů nepřipouští se průzev a slabika volná. Jednotlivé řady systému jsou tedy spojeny těsně, mají synafeii, ač aspoň u lyriků vždy se končí řada plným slovem (Christ M.², str. 527). Počet glykonejů jest různý; bývá jich tři až pět.

Podle At. Fort. p. 298, 3 skládal již Alkman glykoneje, a snad frg. 88 (*μεῖον ἢ κοδύμαλον*) jest koncem takového systému; i Sapfin frg. 43 (dva glykoneje) je snad podobnou troskou. Hojně užíval systémů těch Anakreon, podle něhož glykonej slove i *Ἀνακρεόντειον* (v. výše. str. 81). Srv. Anakr., frg 6:

ἔγωγ' οὔτ' ἂν Ἀμαλθείης
βουλοίμην κέρας, οὔτ' ἔτεα
πεντήκοντά τε κἀκατὸν
Ταρτησσοῦ βασιλεῦσαι.

Srv. i frg. 1 (dva systémy, jeden o třech, druhý o pěti řadách); frg. 2 (tři systémy o třech, pěti a třech řadách) —11.

Gleditsch M.³, str. 183 neprávem oba systémy v Anakr. frg. 1 pokládá za strofu. Opakuje-li se však týž systém v témž tvaru, vzniká z něho strofa. Takové strofy (ze čtyř glykonejů a ferekrateje) skládala již Korinna; srv. její frg. v Berliner Klassikertexte. Heft V . . . Bearbeitet von W. Schubart und U. v. Wilamowitz-Moellendorff, Berlin 1907, str. 30:

{∧ ⏑ ⏑ ⏑ – | ⌞ ⏑ –}, {⏑ ⏑ – ⏑ – | ⏓ – ⏑ ⏑ –} (opakuje se čtyřikrát)

{∧ ⏑ ⏑ ⏑ – | ⌞ ⏑ –}, ⏑ ⏑ – ⌞⏑.

Ve v. 75 stojí za glykonej řada – ⏑ ⏑ –, – – ⏑ –; ale verš ten má mezery, jako celá báseň.

Podobné glykonské strofy ze dvou dvouřádkových period, zcela zřetelné efymniem (*ἰὴ ἰὲ Παιάν*), jsou v nově nalezeném hymnu Aristonoově (O. Crusius, Die delphischen Hymnen. Untersuchungen über Texte und Melodien. Phil. 53, Ergänzungsheft, 1894, str. 4 n.).

Catullus užil podobných strof ve dvou písních svatebních 34 a 61, snad podle vzoru básní alexandrijských (podle L. Müllera RM.², str. 120 n.: podle Rossbacha M.³, str. 572 napodobil Sapfu). Srv. 34, 5 n.:

O Latonia, maximi
magna progenies Iovis,
quam mater prope Deliam
deposivit olivam.

V básni 65 jest v strofě pět řad (čtyři glykoneje a ferekratej). Vedle Catulla skládal takové strofy i Ticidas, frg. 2 (Catulli Tibulli Propertii carmina . . . rec. L. Müller, Lipsiae 1870, str. 93).

U Catulla jednotlivé řady končí se plným slovem (jen v 61, 82: flore desine non tibi, A-|runculeia, periculumst jest vlastní jméno z nutnosti rozděleno), ale jinak spojeny jsou těsně. V básni 61 bývá na konci třetí řady slabika volná (v. 149, 154, 159, 174) a průzev (v. 139, 169, 179, nepočítáme-li případy, kde se slovo končí na *m*, jež mohlo býti po případě i vysloveno; srv. v. 119 a j.); proto soudil M. Haupt, Quaestiones Catullianae, Lipsiae 1837 (Opuscula I, str. 18), částečně podle Lachmanna (ale podle pozn. na str. 19 později Haupt smýšlení své změnil), i L. Müller RM.², str. 120 a Christ M.², str. 528, že jsou tu vlastně d v a systémy, jeden o třech, druhý o dvou řadách. Prý to Catullus tak zařídil po vzoru nějakého básníka alexandrijského. Ale první systém neměl by metrického zakončení, byl by nezřetelný, a *et* na konci v. 229, jež by končilo tento systém, svědčí také proti této zcela zbytečné domněnce. Těsné spojení nebylo patrně nutné (srv. Rossbach M.³, str. 572). Začátek glykoneje jest zpravidla u Catulla trochej, někdy spondej, dvakrát iamb (34, 2 a 4), nikdy pyrrhichij nebo tribrachys. Ve ferekrateji 61, 25: nutriunt umore jest místo anapaestu spondej.

Pozn. 15. O některých verších logaoedických jedná **Carolus Bock.* De metris Horatii lyricis. Diss. Kiliensis. Rendsburg 1880, **E. Urban.* Vorbemerkungen zu einer Horazmetrik. Progr. Insterburg 1885 (srv. BPW. 1885, sl. 1153). Jedná také o shodě přízvuku slovního s rhythmickým u Horatia (mimo hexametr). **Theodorus Reichardt,* De metrorum lyricorum Horatianorum artificiosa elocutione (Diss. Marburg 1887; srv. BJ. 69, str. 247 a 63, str. 126), jedná o slovosledu a caesuře v strofě saptické, alkajské a strofách asklepiadských a srovnává činnost Horatiovu při užívání těch strof s činností jeho řeckých předchůdců i římských následovníků. **Fr. Peters,* Zur Wortstellung in den Oden des Horaz (Gymn. Progr. Münster 1870), ukázal k tomu, že slovosled lesbických básníků proti Catullovu a Horatiovu jest daleko přirozenější.

R. Löhbach, Nochmals der goldene Schnitt (JPhP. 123, 1881. str. 309 n.), shledává dělení podle zlatého řezu i v sapfickém a asklepiadském verši (také v dochmiu atd.) i v celých strofách. Celé pojednání jest však nesprávné (srv. M. I, str. 31 a 41)

Všecky tyto systémy a strofy, jako všecka dříve uvedená jednotlivá kola, kladená stichicky, svědčí svým volným začátkem, že vznikla u básníků lesbických, jako aiolské daktyly, jejichž první takt jest rovněž volný, a odtud že se dostala asi teprve k básníkům ionským. Z řad jedině č. 4. 7 a 9 (v. výše str. 98. 106, 108). ze strof jediná strofa alkajská nemá podobných volných začátků, a tím se od ostatních kol a strof aiolských nápadně liší. Patrně ani u lesbických básníků volný začátek kol nebyl nezbytný, a některé jejich útvary metrické ničím se nelišily od metrických útvarů básníků ionských: nelze tedy mezi obojími stanoviti zcela přesnou hranici.

§ 33. Logaoedické strofy básníků chorických.

Logaoedické strofy vyskytují se již u A l k m a n a (srv. veliký zlomek parthenia. frg. 5 a frg. 65), také u S t e s i c h o r a, ačkoli tento básník raději skládal básně v *εἶδος κατὰ δάκτυλον* a ve volných ionicích: ale frg. 16 (arci z básně erotické) psán jest řadou logaoedickou (◡ ◡ – ◡ ◡ –, – ◡ ◡ – | – ◡ ◡ –, ◡ – ⊼), které však snad básník užíval stichicky. Zdali těmi řadami skládal Stesichoros také písně chorické, nelze pro troskovitost jeho zlomku bezpečně zjistiti. Shledáváme se s těmito strofami i u I b y k a (frg. 1) a u S i m o n i d a, jenž jich, jak se zdá, užíval hojněji než jeho předchůdci (frg. 1, 3, báseň to na Skopu thessalského, známá z Platonova Protagora; frg. 10, 16, 27 a j.). Velikého rozkvětu došly tyto strofy u P i n d a r a a B a k c h y l i d a, u nichž jediných máme zachovány celé básně, psané těmito řadami. Jejich rozbor také podáváme podle textu Schroederova a Blassova; odchylky od tohoto textu jsou naznačeny. Strofy ty u Pindara i Bakchylida mají jednak v sobě živly aiolské, jednak jsou bez nich. Můžeme je tedy děliti v strofy g l y k o n s k o - l o g a o e d i c k é a l o g a o e d i c k é neboli v o l n ě i a m b i c k é.

A. *Strofy glykonsko-logaoedické.*

Aiolským živlem jest v nich glykonej nebo ferekratej s obyčejným počátečním dvojtaktem (◡ – . | .. – . ∧ ◡ ◡ ◡ –; ale vyskytá se také

⊔ – ; viz výše, str. 88). Pozoruhodno jest, že začátek glykoneje ◡ ◡ ◡ – nelze vždy měřiti ∧ ◡ ◡ ◡ –, ježto předešlé kolon, třeba i glykonské, nekončí se slovem, nýbrž třeba je měřiti ◡ ◡ ◡ ǀ (srv. poslední kolon Pind. Nem. 7, epod. a Bakch. 2, str.). Takt takový ◡ ◡ ◡ ⊔ vyskytuje se i jinde. I z těchto strof vyplývá jasně, jaký rhythmický význam má glykonej; na př. u Bakch. 18 v druhé a páté periodě mezi nepopíratelnými glykoneji vyskytuje se obyčejná řada iambická ⊔ ◡ –, ◡ – ◡ –, někdy s nesměrností *παρὰ τάξιν* v první dipodii. Tedy jest i glykonej dimetr iambický.

Sem tam vyskytují se v těchto strofách i glykoneje rozšířené (o ◡ – ⊔, na př. u Pind. Ol. 9, str., Pyth. 2, ep., tak že jsou rovny falaeciu nebo verši sapfickému, o ◡ – ◡ – u Pind. Pyth. 2, ep., o ⊔ ◡ – ib. a j. v.); jsou to tatáž rozšíření, která se shledávají i u dramatiků (v. výše, str. 89).

Ostatní řady těchto strof jsou logaoedické, t. j. z volných iambů, majících různé tvary taktů v mezích rhythmicky přípustných, tedy častěji také anapaesty místo iambů. Připomenutí zasluhuje, že za choriamb klade se zřídka i tvar rozvedený – ◡ ◡ ◡ ◡ (Pind. Nem. 7, str., Bakch. 2. str.). Zřídka vyskytuje se v těchto řadách nesměrnost *παρὰ τάξιν* (srv. Pind. Pyth. 8, str.; Pyth. 10, str., Isthm. 8, str.). Ojedinělý jest nesměrný anapaest ⍨ ◡ – u Pind. Nem. 7, ep. (v. 90), ač není-li tu třeba jiného výkladu (v. rozbor té strofy).

Zdánlivé pravé logaoedy u Bakch. 4 v periodě třetí:

– ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡ –
– ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡ – –

třeba jistě měřiti tak, aby vznikly řady volně iambické (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ◡ – atd.).

Častěji vyskytují se v strofách těch řady ◡ – ◡ ◡ – ◡ – (tak řečený logaoedický prosodiak) a ◡ – ◡ – ◡ ◡ – (srv. Pind. Ol. 9, str., Pyth. 8, ep.), jimiž slovo se nekončí, tak že je nelze pausami proměniti v tetrapodie. Jsou to tripodie, svědčící neklamně o míře monopodické. Míra d i p o d i c k á (po případě tetrapodická) jest v strofách těch často možná (uznáváme ji leckdy i tam, kde jí lze dosíci jen pausami na konci kol, není-li paus těchto mnoho), ale často jest nutná míra m o n o p o d i c k á (po případě tripodická), jíž nevadí ani choriamby, stojící za diiamby: i glykoneje bývají takto měřeny. Míra tripodická a tetrapodická byla jistě výjimkou, a nelze ji někde ani provésti.

Glykoneje a ferekrateje označuji starými názvy (na př. glyk. 2, glyk. 3) a pro úsporu místa ani schematu jich někdy neuvádím, vždy však tam, kde je nápadné. Je-li tedy na př. uvedeno 4 gl. 2, značí to tetrapodii glykonskou s daktylem na druhém místě, mající některý z tvarů, výše uvedených a vyložených. Tohoto způsobu označování držím se i při rozboru strof básníků dramatických.

P i n d. O l. I. S t r o f y.

Ἄριστον μὲν ὕδωρ, ὁ δὲ
χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ,
ἅτε διαπρέπει νυ-
κτὶ μεγάνορος ἔξοχα πλούτου·

εἰ δ' ἄεθλα γαρύεν
ἔλδεαι, φίλον ἦτορ,
μηκέθ' ἁλίου σκόπει
ἄλλο θαλπνότερον ἐν ἁ-
μέρᾳ φαεννὸν ἄστρον ἐρή-
μας δι' αἰθέρος,
μηδ' Ὀλυμπίας ἀγῶ-
να φέρτερον αὐδάσομεν·
ὅθεν ὁ πολύφατος ὕμνος ἀμφιβάλλεται.
σοφῶν μητίεσσι, κελαδεῖν
Κρόνου παῖδ' ἐς ἀφνεὰν ἱκομένους
μάκαιραν Ἱέρωνος ἑστίαν.

I. 4 gl. 2 (⏑ – ⊔, ⏑⏑ – ⏑ –); 4 fer. 2 (⊔ ⏑ –, ⏑⏑ – ⊔̆).
II. 4 ({∧ ⏑⏑⏑ – / – ⏑⏑ –}, ⏑ – ⊔); 4 (⏑⏑ – ⏑⏑ –, ⏑⏑ – ⊔̆).
III. 4 (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏓); 4 fer. 2 (⊔ ⏑ –, ⏑⏑ – ⊔̆); 4 (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏓).
IV. 4 (⊔ ⏑ –, ⏑⏑⏑⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑̄ – ⏑⏑ –); 4 (⊔ ⏑ –, ⏑ ⏓ ⊼).
V. 4 (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑⏑ –, ⊔ ⏑ ⏓).
VI. 6 (⏑⏑⏑⏑⏑⏑, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏓); 6 (⏑ ⏑⏑̲ ⊔, ⏑ – ⏑⏑⏑, ⊔̆ ⊼).
VII. 6 (⏑ – ⊔, ⏑ – ⏑ –, ⏑⏑⏑ ⊔̆); 6 (⏑̄ – ⏑⏑⏑, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊼).

Ve v. 168 třeba čísti *ἴδοιν ἄμμε* m. *ἴδοιν ἄμα*.
Míra strofy té jest asi dipodická, ač jsou tu některé tripodie a pentapodie, které při té míře třeba doplniti pausami.

Ol. I. Epody.

I. 4 (⏑ – ⏑⏑⏑, ⊔ ⏑ –); 6 (– ⏑⏑ –, ⏑ – ⊔, ⏑ – ⏑ –).
II. 4 fer. 2 (⏑ – ⊔, ⏑⏑ – ⊔); 4 (⏑⏑⏑⏑ –, ⏑ – ⊼).
III. 4 (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 (⏑⏑ – ⊔, ⏑ ⏓ ⊼).
IV. 6 ⏑ – ⊔ + gl. 2 (⏑ – ⊔, ⏑ – ⊔, ⏑⏑ – ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑⏑ –, ⊔̆ ⊼).
V. 6 (⏑⏑ – ⏑ –, ⏑⏑ – ⊔, ⏑ – ⏑ ⏓); 6 (– – ⏑⏑ –, ⏑ – ⊔, ⏑ – ⏑ ⏓); 6 fer. 2 + ⏑ – ⊼ (∧ ⏑⏑⏑ –, ⏑⏑ – ⊔, ⏑ – ⊼).
VI. 6 ⏑ – ⊔ + gl. 2 (⏑ – ⊔, ⏑ – ⊔, ⏑⏑ – ⏑ –); 4 (– ⏑⏑ –, ⏑ – ⊔).

Míra jest nejspíše dipodická, jako v strofě.
V. 181 jest na začátku porušen.

Ol. IV. Strofy.

I. 6 (⏑⏑ – ⏑ –, ⏑⏑ – ⊔, ⏑⏑ – ⏑⏑ –); 4 (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔).
II. 4 (⏑⏑ – ⏑⏑ –, – ⏑⏑ –); 6 glyk. 2 + ⊔̆ ⊼; 6 (– – ⏑⏑ –, – ⏑⏑ –, ⊔ ⊼).
III. 4 (– – ⊔, – – ⊔); 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔).

IV. 4 (– – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏗); 4 gl. 3; 4 fer. 2 (⏑ ⏑ ⏑ ⏗, ⏑ ⏑ – ⏗); 4 (⏗ ⏑ –, ⏑ – ⊼).

V. 4 (⏑̄ – ⏑ ⏑ –, {– – ⏗ | ⏗ ⏑ –}): 6 (⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏖ ⊼).

Ani tu není míra dipodická zcela jistá.

Ol. IV. Epodos.

I. 4 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –): 4 (⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏗ ⊼); 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).

II. 6 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏗, ⏑ ⏓ ⊼); 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏗); 4 (⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⊼).

III. 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏖): 4 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊼).

IV. 4 (⏑ – ⏗, ⏑ – ⏑ –): 4 (⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⊼).

V. 4 gl. 3 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –): 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊼).

Míra dipodická není docela jistá.

Ol. V. Strofy.

I. 4 (⏗ ⏗, – ⏑ ⏑ –); 6 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏗, ⏑ – ⊼).

II. 4 gl. 2 ({⏗ ⏑ – | – – ⏗}, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 6 (⏑ ⏑ – ⏗, ⏑ – ⏑ –, ⏖ ⊼).

III. 6 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏗, ⏑ – ⏘); 4 (⏑ – ⏑ –, ⏖ ⊼).

Míra dipodická není docela jistá.

Ol. V. Epody.

I. 4 (– – ⏗, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –): 6 (⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏗ ⊼).

II. 4 gl. 2; 6 (– ⏑ ⏑ –, ⏗ ⏑ –, ⏗ ⏑ –); 4 (⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏖).

Míra jest dipodická.

Ol. IX. Strofy.

I. 4 gl. 2 (⊼ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓): 3 (⏑̄ – ⏑ ⏑ –, ⏑ –): 6 gl. 2 + ⏑ – ⏖.

II. 4 gl. 2; 3 (⏑̄ – ⏑ ⏑ –, ⏖).

III. 4 gl. 2; 3 (– – ⏑ ⏑ –, ⏖).

IV. 4 gl. 2; 3 (– – ⏑ ⏑ –, ⏖).

V. 4 gl. 3 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏓ – ⏑ ⏑ –); 3 (– – ⏑ ⏑ –, ⏗).

VI. 4 gl. 2; 3 (– – ⏑ ⏑ –, ⏖).

VII. 5 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏗, ⏑ ⏓); 4 (– – ⏑ ⏑ –, ⏗ ⏑ –); 3 (⏓ – ⏑ ⏑ –, ⏖).

Míra jest monopodická. Ve v. 115 třeba as čísti *κοῦρος* za *γόνος*.

Ol. X. Strofy.

I. 6 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏗ ⏑ –, ⏗ ⏑ ⏓); 6 (⏓ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏓ ⊼).

II. 4 (⏑̄ – ⏑ –, – ⏑́ ⏑ ⏑ –); 4 (– ⏑́ ⏑ ⏑ –, – ⏑́ ⏑ ⏑̄ –): 6 (⏗ ⏗, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏓ ⊼).

III. 6 (⏑ – ⊔, ⏑ ⏑ ⏑ ⊔, ⊔ ⏑ ⏓): 4 (⏑ – ⏑ –, ⊔ ⏑ ⏓); 4 gl. 2 (⏑ – ⊔, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓).

Míra jest dipodická.

Ve v. 31 jsou slova *βωμῷ ἐξάριθμον* asi porušena. Ve v. 84 jsou porušena slova *Σᾶμος ὠλιροθίων*, jak se čte obyčejně. Snad třeba čísti *Σᾶμος ὠλιῤῥοθίων*. V tom případě byl by v kolu I. 1 poslední takt – ⏑ ⏑ – (proti ⊔ ⏑ – v jiných strofách). Ve v. 12 třeba čísti s jedním rukopisem *ἐπιμομφάν γε*, ač i tak jest poslední takt pro svou nesměrnost *παρὰ τάξιν* nápadný. Ve v. 33 třeba čísti *Κτέατον* synizesí.

Ol. X. Epody.

I. 4 (⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –): 4 (⊔ ⊔, ⏑ ⏑ ⏑ ⊔).

II. 4 gl. 2 (⏑ – ⊔, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓; 4 (⏑⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ ⏑ –): 4 ({– – ⏑ – | – ⏑ ⏑ – |}, ⏑⏑ – ⏑ ⏓).

III. 6 (– – ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ – –): 4 gl. 2 (⊔ ⊔, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓): 4 (⊔ ⊔, ⏑ – ⏑ ⏓); 2 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓).

IV. 4 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓); 4 (⏑ – ⏑ ⏑ ⏑⏑, – – ⏑ ⏑ ⏑): 4 gl. 3 (⊔ ⏑ –, – ⏑ ⏑ ⏓).

Míra jest dipodická.

V. 124 jest *θάνατον* porušeno; snad třeba čísti *μόρον*.

Ol. XIV.

I. 4 (– – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 6 (⏓ – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔): 6 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔).

II. 4 gl. 2 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).

III. 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔): 4 (⏑ – ⊔, ⏑ – ⏑ –); 6 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔, ⏑ ⏑ ⏓ ∧).

IV. 6 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔): 4 (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔): 6 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔, ⏑ ⏑ – ⏑⏑ –); 6 (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –): 4 (– – ⏑ –, ⏑ – ∧).

V. 6 (⊔ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏓ ∧): 4 (– ⏑⏑ ⏑ –, – – ⏑ –).

VI. 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –): 4 (⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔).

Periody nejsou dosti zřetelné. Míra jest dipodická.

V kolu IV. 2 jest zdánlivá response ⏑ – ⊔ = ⏑ ⏑ ⊔ (v. 27 -*τι μέλαν* | *τειχέα*) sotva správná. V *ἕκατι* jest patrně *ι* měřeno před *μ* dlouze, jako v Pyth. 5, str., v. 56 *ο* v *καθέσσαντο* (rovněž před *μ*). Byl by tu pak tvar taktu: ⊔ ⏑ –.

Pyth. II. Strofy.

I. 4 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –): 4 (⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ∧); 4 fer. 2 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔): 4 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏓ ∧).

II. 6 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, – ⏑ –): 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏓ ∧).

III. 6 (– – ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ∧): 6 (– – ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – – ⏑ ⏑ ⏓).

IV. 6 gl. 2 + – – ⏑ – (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏓); 6 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔, ⏑ – ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

Dipodická míra jest tu dosti pochybná.

Pyth. II. Epody.

I. 4 gl. 2 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –): 4 (⊔ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊼).
II. 4 gl. 2; 4 (⊔ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏓ ⊼).
III. 4 gl. 2: 4 (⏑ ⏑ ⏑ ⊔, ⏑ ⏑ ⏓ ⊼).
IV. 4 gl. 2: 6 fer. 2 + ⏑ – ⏑ – (⏑ ⏑ ⏑ ⊔, ⏑ ⏑ – ⊔, ⏑ – ⏑ –); 6 gl. 2 + ⊔ ⏑ – (⏑ ⏑ ⏑ ⊔, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⊔ ⏑ ⏓).
V. 2 (⏑ – ⏑ –); 6 gl. 2 + ⊔ ⏑ –: 6 fer. 2 + ⏑ – ⊼ (⏑ – ⊔, ⏑ ⏑ – ⊔, ⏑ – ⊼).
VI. 4 gl. 3 (⊔ ⊔, ⏑ – ⏑ ⏑ –): 4 gl. 3; 6 gl. 3 + ⏑ – ⊔.

Dipodická míra není zcela jistá.

Pyth. V. Strofy.

I. 4 (⏑ – ⏑ –, ⊔ ⏑ ⏓); 6 (⏑ – ⏑ ⏑⏑, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓).
II. 4 (⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, ⊔ ⏑ –): 4 (⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⊔): 3 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ –).
III. 4 gl. 3 ({⊔ ⏑ ⏑ ⏑ / ⊔ ⏑ –}, – ⏑ ⏑ ⏓); 3 (⏑ – ⊔, ⏑ ⏓); 5 (⏑̄ – ⏑̄ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏓).
IV. 5 (⏑ – ⊔, ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ –); 6 (⏑ – ⏑ –, ⊔ ⏑ –, ⊔ ⏑ ⏓.
V. 4 gl. 3 (⊔ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 (⏑ ⏑ ⏑ ⊔, ⊔ ⏑ ⏓): 6 (⏑ – ⊔, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏓).

Míra jest asi monopodická. O tvaru glygoneje v kolu III. 1 a V. 1 srv. výše str. 86.

Ve v. 55 měřeno *καθέσσαντο* před *μ* (srv. Olymp. 14, v. 27).

Pyth. V. Epody.

I. 4 (⏑ – ⊔, ⏑ ⏑ ⏑ ⊔); 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏓ ⊼).
II. 4 gl. 2 (⏑ – ⊔, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 6 (⏑ – ⏑ –, ⊔ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊼).
III. 6 gl. 2 + – ⏑ ⏑ – (⊔ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –); 6 ⏑ – ⏑ –, ⊔ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔).
IV. 6 gl. 2 + ⊔ ⏑ – (⏑ – ⊔, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, ⊔ ⊼): 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⊔); 4 (⏑ ⏑ – ⊔, ⏑ – ⊼).
V. 6 ({⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ / ⏑ – ⊔}, {⏑ – / ⊔} ⏑ ⏑⏑, ⏑ – ⊔): 4 (⊔ ⏑ –, ⊔ ⏑ ⏓).
VI. 4 gl. 2 ({∧ ⏑ ⏑ ⏑ – / ⏑ – ⊔ / ⊔ ⏑ –}, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 6 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑⏑ – –, ⊔ ⏑ ⏓).

Míra dipodická není dosti jista.
Obtíže působí kolon V. 1. Všude jest tu tvar:

⏑ – ⊔, ⏑ – ⏑ ⏑⏑, ⏑ – ⊔

jen ve v. 37 ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔. Tato response jest přípustná, ale nápadná. Snad jest v. 37 porušen.

Pyth. VI.

I. 6 (⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏗, ⏑ ⏑ – ⏑ –): 4 gl. 3 (⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓).
II. 6 gl. 2 + – ⏑ – ($\begin{cases} ⏑⏑⏑ – \\ – ⏑⏑ – \end{cases}$, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑⏑, – ⏑ ⏓):
6 (⏑ ⏑ – ⏗, ⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏓ ∧̆).
III. 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏗): 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ∧̆).
IV. 6 (⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ –, – – –);
4 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏗ ∧̆).
V. 6 (⏑ – ⏗, ⏑ – ⏑ –, ⏓ – ⏑ ⏓).

Míra dipodická není dosti jistá.
V. 51 jest porušen; jest nesprávně delší.

Pyth. VII. Strofa.

I. 6 (– – ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏗); 4 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏗ ⏑ –);
3 (⏓ – ⏑ –, ⏑ ⏑ –).
II. 3 (– – ⏑ –, ⏗); 3 (– – ⏑ ⏑ –, ⏗).
III. 4 (⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –); 4 gl. 2 (– – –, ⏑ ⏑ – ⏑ –.
IV. 3 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏓ : 3 (⏓ – ⏑ ⏑ –, –).

Míra jest monopodická.

Pyth. VII. Epodos.

I. 6 (– ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏗, ⏑ – ⏑ ⏑ –): 4 (⏑ – , ⏗ ⏑ –):
3 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ –).
II. 3 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –): 4 gl. 3 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ –).
III. 4 (– – ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ –); 4 (– – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 3 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏗).

Míra jest asi monopodická.

Pyth. VIII. Strofy.

I. 4 gl. 2 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓); 4 gl. 2 (⏗ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏓);
3 (– – ⏑ –, ⏑ ⏑ –).
II. 5 (⏑ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏓); 4 (– ⏑ ⏑ –, – ⏓ –);
3 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏓).
III. 4 (⏒ – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏗): 3 (⏒ – ⏑ –, ⏑ ⏓): 5 (⏒ – ⏑ –,
⏓ – ⏑ –, ⏑ ⏓).

Míra jest asi monopodická.

Pyth. VIII. Epody.

I. 3 (⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 4 (⏒ – ⏗, ⏒ – ⏑ ⏓).
II. 3 (⏒ – ⏑ –, ⏑ ⏑ –): 4 fer. 2 (⏗ ⏒ –, ⏑ ⏑ – ⏗).
III. 4 gl. 2: 4 fer. 2.
IV. 6 (– – ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 gl. 2; 4 gl. 2.
V. 4 (– ⏓ –, ⏓ – ⏑ ⏑ –): 3 (⏑ – ⏑ –,)

Míra jest monopodická.

Pyth. X. Strofy.

I. 4 fer. 2; 4 (⏑ – ⏓ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⎯ ⏑ ⏑).
II. 6 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏓ –, ⏑ ⏑ – ⏑).
III. 3 (⏓ – ⎯, ⏑ ⏑ –); 3 (⏓ – ⏑ ⏑ –, ⎯); 5 ({⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ –, – – ⏑ –, ⎯ ⏑ –,} ⏑ ⏓).
IV. 4 (⏑ – ⎯, ⏑ – ⏑ –): 3 (⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑).
V. 3 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ –); 3 ({⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⎯}, ⏑ ⏑).

Míra jest monopodická.
V. 94 jest as porušen (metrická shoda jest neúplná): z též příčiny snad i v. 7.

Pyth. XI. Epody.

I. 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⎯); 4 fer. 2 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑).
II. 6 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⎯, ⏑ – ⏑ ⏑): 6 gl. 2 + ⎯ ⏑ – (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⎯ ⏑ ⏑).
III. 6 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⎯, ⏑ ⏑ ⏑ ⎯); 6 (⏓ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⎯ ∧).

Míra může býti monopodická nebo dipodická; jest snad monopodická, jako v strofě.

Nem. II.

I. 4 gl. 2; 6 gl. + ⏑ – ⎯ (⎯ ⎯, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑).
II. 4 gl. 2 ({⎯ – –, ⎯ ⏑ –}, ⏑ ⏑ – ⏑ –): 4 (⏓ – ⏑ ⏑ – ⎯ ∧).
III. 4 gl. 2 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 gl. 2; 4 fer. 2.
IV. 6 (– ⏑ ⏑ –, ⏓ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ∧).

Míra dipodická není zcela jistá.

Nem. III. Strofy.

I. 3 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⎯ ⏑ ⏑).
II. 4 (⎯ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑); 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑).
III. 6 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –): 4 (⏑ – ⏑ –, ⎯ ⏑ –); 4 (⏑ ⏑ – ⏑ –, ⎯ ⏑ ⏑).
IV. 6 (– – ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑); 5 (– – ⏑ –, ⏓ – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑).
V. 4 gl. 3 (⎯ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ –); 3 (⏑ – ⎯, ⏑ –).
VI. 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 3 (⏑ – ⏑ –, ⎯).

Míra jest monopodická.
V kolu III. 1 jest nápadný takt – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ač jest přípustný. Ve v. 23 třeba čísti *ἐλεγχέεσσιν* (jinak chybí slabika). Ve v. 59 jest *καὶ* před *Ἰωλκὸν* měřeno dlouze.

Nem. III. Epody.

I. 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ –); 3 (⏑ – ⏑ –, ⎯).
II. 6 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ ⏑ –): 4 (⏑ – ⏑ –, ⎯ ⏑ ⏑).

III. 4 fer. 2 (⊔ ∪ –, ∪ ∪ – ⊔); 3 (∪ – ∪ ∪ –, ⊔∪).
IV. 5 (– ∪ ∪ –, ∪ – ∪ –, ∪ ∪ –); 6 (⊔ ∪ –, ∪ ∪ – ⊔, ∪ ∪∪ ∪ –).
V. 3 (∪ ∪ – ∪ ∪ –, ∪ –); 5 (∪.∪ – ∪ ∪ –, ∪ – ⊔, ∪ ⏓).

Míra jest monopodická.

Nem. IV.

I. 6 (⏒ – ⏒ –, ∪ ∪ – ∪ –, – ∪ ∪ ⏓); 3 (⏒ – ⏒ –, ∪ ∪ ⏓).
II. 3 (⏓ – ∪ –, ∪ ∪ –); 4 gl. 3.
III. 4 gl. 2; 3 (∪ – ∪ ∪ –, ⊔∪).
IV. 4 gl. 3; 3 (⏒ – ∪ ∪ –, ∪ ⏓).
V. 4 gl. 3; 3 (∪ – ∪ ∪ –, ⊔∪).
VI. 4 gl. 2 (∧ ∪ ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ∪ –); 6 gl. 2 + ∪ – ⊔ (⊔ ⊔, ∪ ∪ – ∪ –, ∪ – ⊔∪).

Míra jest monopodická.

Nem. VI. Strofy.

I. 4 (∪ – ⊔, ⊔ ∪ –); 4 (∪ ∪ – ∪ –, ∪ ∪ ∪ ⊔∪).
II. 4 gl. 2; 4 gl. 3.
III. 4 gl. 2 (∧ ∪ ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ∪ ∪ ∪); 4 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ∪ ∪ –).
IV. 3 (∪ ∪ – ∪ ∪ –, ∪ ∪ –); 4 (∪ ∪ ∪ ⊔, ⏒ – ∪ ⏓).
V. 4 (∪ ∪ – ⊔, ∪ ∪ – ∪ ∪ –); 4 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ⊔); 5 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ ∪ ⊔, ⊔∪).
VI. 4 {⊔ ∪ – / – ∪ ∪ –}, {∪ – ∪ ∪ – / ∪ – – ∪ ∪ – / – ∪ ∪ ∪ – / – – ∪ ∪ – / ∪ ∪ ∪ – ∪ –}; 3 (∪ ∪ – ∪ –, ∪ –).

Míra jest asi monopodická.

Ve v. 13 čísti třeba s rukopisy *δραμεῖν*. Ve v. 25 třeba vynechati *τε* po *νῦν*: ale i tak jsou slova ta porušena, ježto v následujícím taktu jest o slabiku více (∪ – – ∪ ∪ – m. – – ∪ ∪ –). Snad jest porušeno i ***πέφανται*** (má se snad čísti ***πέφην'***?). Ve v. 50 možno ponechati ruk. čtení *εὐκλέα παροιχομένων* (– ∪ ∪ ∪ –); i ve v. 86 možno ponechati ruk. čtení *ἔμπεσ'*. Ve v. 87 vzniká takt ∪ ∪ ∪ – ∪ – (*-πεσ' Ἀχιλεὺς χαμαί*). Třeba asi vynechati *χαμαὶ* (∪ ∪ ∪ ⊔). Ale přílišná rozmanitost tohoto taktu vznikla asi hlubším porušením.

Nem. VII. Strofy.

I. 4 gl. 2; 3 (⊔ ∪ –, ∪ –).
II. 4 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ ∪ ∪ –); 4 gl. 2; 3 (⊔ ∪ –, ∪ ⏓).
III. 4 (– ∪ ∪ – ∪ – ⊔); 3 (∪ – ∪ –, ∪ ⏓).
IV. 4 (∪ – ∪ –, – ∪ ∪ ∪ ∪); 4 (– ∪ ∪ –, ∪ – ⊔∪).
V. 6 (∪ – ∪ ∪ –, – ∪ –, ∪ ∪ ∪ ∪ ⏓); 3 (– – ∪ ∪ –, ∪ –); 4 (⏒ ∪ ∪ ∪ ∪, ⊔, ∪ ⏓).

VI. 6 (– ⏖ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, ⎿ ⏑ ⏓); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⎽); 4 (⏒ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⎿⏑⏌).

Míra jest monopodická.

Ve v. 137 jest τετραόροισιν asi měřeno: – ⏑ ⏑ – ⏑: jinak by tu místo gl. 2 byl verš: ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –. Ve v. 140 třeba čísti πόσιν τε. Ve v. 115 měřeno χρυσὸν: ⏑ ⏑.

Nem. VII. Epody.

I. 6 (⏑ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⎿⏑⏌): 5 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⎽, ⏑ ⏓).

II. 6 (⎿ ⏑ –, {– ⏑ –; ⏑ ⏑ –} ⏑ ⏑ ⏑, ⎽ ⏑ ⏓); 6 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, ⎿ ⏑ ⏓).

III. 4 gl. 2 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –): 6 gl. 2 + ⏑ – ⎽ (⏑ ⏑ ⏑ ⎽, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⎿⏑⏌).

Míra jest snad monopodická.

Ve v. 121 třeba čísti ἁμέρᾳ (m. ruk. θαμερᾷ nebo θεμερᾷ). V kolu II. 2 shoduje se takt ⏑ ⏑ – jednou s taktem – ⏑ – (v. 90). To jest patrně nesměrný anapaest, není-li v slovech εἰμι· σκοτεινὸν zanedbána délka polohová před σκ, jak měří na př. Christ (κοτεινὸν navrhuje Boeckh).

Isthm. VII. Strofy.

I. 5 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⎿⏑⏌); 3 (⏒ – ⏑ ⏑ –, ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ –, ⎿ ⏑ ⏓).

II. 6 (– – ⏑ –, ⏒ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⎽); 5 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⎿⏑⏌).

III. 4 gl. 2; 4 gl. 2 (⎿ ⎿, ⏑ ⏑ – ⏑ –): 4 (⏓ – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⎿): 3 (⎽ ⏑ –, ⏑ ⏑).

Míra jest monopodická.

Isthm. VII. Epody.

I. 6 gl. 2 + ⏑ – ⏑ ⏓; 6 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⎿, ⏑ ⏑ ⏓ ⎽); 3 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ –).

II. 5 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⎽); 4 gl. 2; 3 (⏓ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏓).

III. 4 (– ⏑ ⏑ –, ⎿ ⏑ –); 5 (– ⏑ ⏑ –, ⎿ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏓).

Míra jest asi monopodická, jako v strofě, ač by mohla býti i dipodická.

V. 41 jest těžce porušen (metrum se neshoduje); snad třeba čísti ἄντα φέρων (m. ruk. ἀμύντων).

Isthm. VIII.

I. 4 gl. 3 (⏑ – ⎿, ⏑ – ⏑ ⏑ –): 6 ⏑ – ⏑ – + gl. 3 (⏑ – ⏒ ⏑ ⏑, ⎽ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓).

II. 4 gl. 3; 6 (⎽ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓).

III. 4 gl. 2; 4 gl. 3.

IV. 4 gl. 3: 3 (⎿ ⏑ –, ⏑ ⏑ –): 3 (⎿ ⏑ –, ⏑ ⏑ –): 3 (⎿ ⏑ –, ⏑ ⏑ –): 3 (⎿ ⏑ –, ⏑ ⏑ –).

V. 4 gl. 2 (⎿ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏖): 3 (⎽ ⏑ –, ⎿⏑⏌); 6 gl. 2 + – ⏑ ⏑ ⏓.

VI. 4 (⊔ ◡ –, ◡ ◡ ◡ ◡ –): 5 (◡ – ◡ ◡ –, ◡ – ⊔, ◡ –): 6 (∧ ◡ ◡ ◡ –, – ◡ ◡ –, ◡ ◡ ◡ ⊻).

VII. 4 gl. 2 (◡ – ⊔, ◡ ◡ – ◡ ◡ ◡): 3 (– – ◡ –, ◡ –): 5 (◡ ◡ ◡ ⊔, ⊔ ◡ –, ◡ ◡ ◡).

Míra jest monopodická.

Ve v. 70 lze sotva ve slovech *γόνον ἄνακτα* měřiti *ον* dlouze. Jest tu chyba; chybí jedna krátká slabika.

Bakch. II. Strofy.

6 (◡ – ◡ –, – ◡ ◡ –, ◡ – ⊔); 4 (– ◡ ◡ ◡◡, – ◡ ◡ –): 4 (◡ – ◡ –, – ◡ ◡ –): 4 gl. 2 (◡ ◡ ◡ ⊔, ◡ ◡ – ◡ –): 4 fer. 2.

Jest to jediná perioda, ježto prostřední tři kola nekončí se slovem. Míra jest dipodická.

II. Epodos.

I. 4 (◡ – ◡ –, – ◡ ◡ –); 4 (◡ – ◡ –, – ◡ ◡ –).

II. 4 gl. 2; 4 fer. 2.

Může to býti i jediná perioda. Míra jest dipodická.

IV.

I. 4 gl. 2 (∧ ◡ ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ◡ –); 6 gl. 2 + ⊔ ⊼ (◡ ◡ ◡ ⊔, ◡ ◡ – ◡ –, ⊔ ⊼).

II. 6 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ◡ ◡ –, ⊔ ⊼); 4 (◡ – ◡ –, – ◡ ◡ –): 4 (◡ – ⊔, ◡ ⊔ ⊼).

III. 4 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ◡ ⊻); 6 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ◡ –, ⊔ ⊼).

IV. 4 fer. 2 (∧ ◡ ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ⊔): 6 gl. 3 + ◡ – ⊔.

V. 4 gl. 3 (∧ ◡ ◡ ◡ –, ◡ – ◡ ◡ –): 6 gl. 2 + ⊔ ⊼.

Míra dipodická není zcela jistá.

Ve v. 4 třeba čísti *γὰρ ἀμφ᾽ ὀμφαλὸν*, ve v. 14 *παρ᾽ ἑστίαν* (podle ruk.).

VI.

I. 4 (◡ – ◡ –, ◡ – ⊔): 4 (◡ ◡ – ◡ –, ◡ – ⊻).

II. 6 (– ◡ ◡ –, – ◡ ◡ –, ◡ – ⊔); 6 (◡ – ◡ ◡ –, ◡ – ◡ –, ◡ – ◡ ⊻).

III. 4 gl. 2; 4 gl. 2: 4 (– ◡ ◡ –, ◡ – ⊔).

Míra jest dipodická.

XVIII.

I. 5 (◡ ◡ – ⊔, ◡ ◡ – ◡ –, ⊔): 5 (⊻ – ◡ ◡ –, ◡ – ◡ –, ⊻): 5 gl. 2 + ⊔ (∧ ◡ ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ◡ –, ⊔); 5 (– – ◡ ◡ –, ◡ – ◡ –, ⊔).

II. 4 gl. 2 ({∧ ◡ ◡ ◡ – / ⊔ ◡ –}, ◡ ◡ – ◡ –): 4 gl. 2: 4 (⊔ ◡̄ –, ◡ – ◡ –).

III. 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 gl. 2.

IV. 4 gl. 2: 6 gl. 2 + ◡ – ◡ –.

V. 4 gl. 2: 4 (⏑ – ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 6 gl. 2 + ⏑ – – (– – –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ – –).

Míra jest asi monopodická.

XIX. Strofy.

I. 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 3 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –).
II. 3 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – –).
III. 3 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ –); 3 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – –).
IV. 3 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – –).
V. 4 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 (– ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).
VI. 4 ({⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – / ⏑ – ⏑ – ?}, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).
VII. 6 gl. 2 + ⏑ – – ({⏑ – – / – ⏑ –}, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑); 4 (– ⏑ –, ⏑ – –).
VIII. 6 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑); 5 gl. 2 + ⏑ – (– ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ –).

Míra jest snad monopodická. V kolu VI. 1' (v. 30) jest v antistrofě mezera (u Blasse snad špatně doplněná).

Z epody té strofy zachovány jsou jen počátky veršů; ale byla patrně také logaoedická. Zrovna tak troskovitě zachována jest báseň dvacátá, asi také logaoedická.

B. Strofy logaoedické.

Složeny jsou z týchž kol logaoedických, jako strofy předešlé, a jsou s nimi co do významu shodny, jak lze poznati nejlépe z toho úkazu, že strofa a epoda bývají zároveň jedna glykonsko-logaoedická, druhá čistě logaoedická. Strofy ty liší se od prvních jen tím, že mimo nepravidelnou nesměrnost nemají řad aiolských s volným začátkem. Míra těch strof jest buď monopodická (té se podřizují i takty choriambické) nebo dipodická. Rozmanitost taktů jest brzo větší, brzo menší. V 17. básni Bakchylidově jest v epodě tak malá, že tato strofa skoro ničím se neliší od strof iambických. I to svědčí pro mínění, že tyto strofy jsou vlastně iambické, lišíce se od přísnějších strof iambických jen některými volnostmi v tvaru taktů (hlavně hojným připouštěním anapaestů) a nepravidelnou nesměrností.

Pozoruhodná response jest: – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ za – ⏑ ⏑ – (Pind. Nem. 6, ep., kolon I. 3). Některé jiné response neobvyklejší a ne vždy jisté připomenuty jsou při rozboru strof.

Pind. Ol. IX. Epody.

I. 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 5 (⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑).
II. 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – –); 4 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ – – –); 3 (– ⏑ ⏑ –, – –).

III. 5 (⏓ – – –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏓): 5 (⏓ – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, – –).
IV. 5 (– – ⏑ –, ⏒ – ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏓): 5 (⏒ – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏗).

Míra jest monopodická.

Pyth. X. Epody.

I. 3 (– – ⏑ ⏑ –, ⏗): 3 (⏒ – ⏑ ⏑ –, ⏑ –); 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑⏑).
II. 4 (⏒ – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏗); 3 (⏑ ⏑ – ⏗, ⏑ ⏓).
III. 5 (– – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏗, ⏑ ⏓); 5 (⏒ – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑⏑).
IV. 4 (– – ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ –): 3 (⏑ – ⏗, ⏑ ⏓).

Míra jest monopodická, jako v strofě.

Pyth. XI. Strofy.

I. 3 (– – ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 5 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏗, ⏑⏑).
II. 3 (– – ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 6 (⏗ ⏒ –, ⏑ ⏒ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏗ ⏑ ⏓).
III. 5 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –): 3 (⏗ ⏒ ⏓⏓, ⏑ ⏑ –): 4 (– – ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ ⏓).
IV. 3 (– – ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 4 (⏑ – ⏗, ⏑ – ⏑ –).

Míra jest monopodická. Kolon II. 2 mohlo by býti i rozšířený glykonej (v. str. 88).

Nem. VI. Epody.

I. 4 (– ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 3 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, ⏗): 4 (– ⏑ ⏑ ⏑⏒, ⏑ – ⏑ –).
II. 3 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 3 (⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –): 5 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ –).
III. 5 (– – ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 5 (⏑⏒ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏗).
IV. 5 (⏓ – ⏗, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏓); 4 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓).

Míra jest monopodická.

Bakch. III. Strofy.

I. 6 (⏒ – ⏑ ⏓⏓, – ⏑⏒ ⏑ –, ⏑ – ⏑⏑): 5 (⏓ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑⏑).
II. 3 (⏓ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –): 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏒ ⏓); 3 (⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑⏑).

Míra jest monopodická.

Ve v. 22 třeba snad čísti *ἀγλαΐζεθ᾽· ὅς* m. *ἀγλαϊζέτω*, což by bylo nutno čísti synizesí. Pozoruhodno jest, že v kolu I. 2 konec ⏑ – ⏗ zastoupen jest jednou ve v. 90 tvarem ⏑ ⏑ ⏑⏑, ač neměřil-li básník *μινύθει* ⏑ – –. Slovo to bylo také opravováno. V kolu II. 2 ve v. 18 a 64 má druhý takt nesměrný tvar ⏑ – – ⏑ (*εὐ-ιδαιδάλτων* a *μεγαίνητε*). Snad však třeba čísti *εὐμιδαιδάλων* a *μεγαίνετε*.

III. Epody.

I. 3 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –): 4 (– – ⏑ –, ⏓ – ⏑ –).
II. 4 (– – ⏑ –, ⏓ – ⏑ –); 4 (– – ⏑ ⏓⏓, – – ⏑ ⏓).

III. 6 ({∧ ∪ ∪ ∪ – / ⊔ ∪ –}, ⊻ ∪ –, ∪ – ∪ –); 4 (⊔ ∪ –, ∪ – ∪ ⊻).

Míra jest monopodická.

XVI. Strofy.

I. 3 (– ∪ ∪ –, ∪ –); 4 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ∪ ∪ –).
II. 5 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ∪ ∪ –, ∪ ∪ –); 5 (– ∪ ∪ –, ∪ – ∪ –, ⊔).
III. 6 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ∪ ∪ –, ⊻ – ⊔); 6 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ⊔).
IV. 4 (∪ ∪ – ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ∪ ∪ –); 6 (∪ ∪ – ⊔, ∪ ∪ – ⊔, ⊔ ∪ ⊻).
V. 3 (– ∪ ∪ ∪ –, ⊔); 3 (– ∪ ∪ –, ⊔). 4 (∧ ∪ ∪ ∪ –, ⊔ ⊔); 6 (– ∪ ∪ –, – ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ⊔).

Míra jest monopodická.

Začátky strofy až do v. 8 jsou nejisté: držeti se třeba antistrofy. Nápadná jsou hojná zdánlivá daktylská kola. Proto byla strofa všelijak vykládána: srv. M. I, str. 457. Soudím však nyní, že není tato strofa smíšená a že neobsahuje ani kol vskutku daktylských ani vskutku paionských, nýbrž že jest logaoedická.

XVI. Epodos.

I. 3 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ –); 4 (∪ ∪ – ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ⊔).
II. 4 (∪ ∪ – ∪ ∪ –, ⊔ ∪ –); 3 (∪ ∪ – ∪ ∪ –, ∪ ∪ –); 6 (∪ ∪ – ∪ ∪ –, ∧ ∪ ∪ ∪ –, ⊔ ⊔).
III. 6 (– – ∪ ∪ –, ∪ – ⊔, ∪ ∪ – ∪ –); 4 (∪ ∪ – ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ∪ –).
IV. 3 (∪ ∪ – ∪ ∪ –, ∪ –); 3 (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ –).
V. 4 (∪ ∪ – ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ⊔); 6 (– ∪ ∪ –, – ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ∪ –).

Epoda tato má podobný ráz, jako strofa; míra jest asi monopodická, jako v strofě, ač by mohla býti také dipodická. V. 29 jest snad porušen, ve v. 34 třeba vynechati *ποταμῷ*.

XVII. Strofy.

I. 6 (∪ ∪ ∪ ⊔, ∪ – ⊔, ∪ – ∪ –); 4 (– ∪ ∪ ∪ –, ∪ ∪∪ {∪ – / ⊔}); 6 (∪ – ∪ –, ⊔ ∪ –, ∪ – ⊔); 4 (∪ – ⊔, ∪ ∪ ∪ ⊔).
II. 4 (– – ∪ ∪∪, – – ∪ ∪ ∪); 4 (⊔ ∪ –, ⊔ ∪ ∪∪); 4 (⊔ ∪ –, ∪ – ∪ ∪ ∪); 3 (– ∪ ∪ ∪ –, ⊔).
III. 4 (∪ – ∪ –, ⊔ ∪ ∪ ∪); 4 (⊔ ∪ –, ∪ – ∪ –); 4 (– ∪ ∪ –, ∪ – ∪ –); 3 (∪ – ∪ ∪ –, ∪ ∪ –).
IV. (∪ – ∪ –, ∪ – ∪ –); 4 (∪ – ⊔, ∪ – ∪ –); 4 (∪ – ∪ ∪∪, {⊔ ∪ – / ∧ ∪ ∪ ∪ –}); 5 (∪ – ⊔, ∪ – ⊔, ∪ ⊔).
V. 4 (– ∪ ∪ ∪ –, ∪ – ⊔); 3 ({∪ – / ∪ ∪ –} ∪ –, ∪ ⊻); 5 (⊻ – ∪ –, ∪ – ∪ –, ∪ –); 4 (– ∪ ∪ ∪ –, – – ⊔).
VI. 5 (⊻ – ∪ ∪∪, {⊔ ∪ – / ∪ ∪ ∪ ⊔}, ∪ –); 4 ({∪ ∪ ∪ ⊔ / ∪ – ∪ – / – – ∪ –}, ∪ ∪ ∪ ⊔); 4 (∪ – ∪ –, ⊔ ∪ –); 4 (⊔ ∪ –, ∪ ∪ ∪ ⊔); 3 (∪ ∪∪ ⊔, ∪ –).

Míra jest monopodická.

Ve v. 38 třeba čísti *κάλυμμ' ἁδὺ*; ve v. 39 *Κνωσίων* podle ruk.; ve v. 73 *χεῖρα πέτασεν* (m. *χεῖρας πέτασσε*); ve v. 93 třeba přidati *πᾶν* před *γένος*: ve v. 97 třeba čísti *ἀλιναιέται* (m. *ἐναλιναιέται*) a ve v. 108 *ὑγροῖς ποσσίν* m. *ὑγροῖσιν ἐν ποσίν*.

XVII. Epody.

I. 5 (∪ ∪ ∪ ∪, ⊔ ∪ –, ⊔): 3 (∪ – ∪ –, ∪ –): 3 (– –́ ∪ ∪ –, ∪ –).
II. 4 (— ∪ ⏔, ∪ – ∪ –): 4 (— ∪ –, ⊔ ∪ –).
III. 4 (∪ – ∪ ∪ ∪, — ∪ –): 6 (⊔ ∪ –, ⊔ ∪ ∪ ∪, — ∪ –): 4 (— ∪ ∪ ∪, — ∪ –): 3 (— ∪ –, ⊔).
IV. 6 (– – ∪ –, ⊔ ∪ –, ⊔ ∪ ⏓); 5 (⊔ ∪ –, ∪ – ∪ –, ∪ –): 4 (∪ ∪ ∪ —, ∪ – ∪ –).
V. 4 (⊔ ∪ –, ⊔ ∪ –): 6 (∪ – ∪ –, — ∪ –, – – ∪ ⏓): 4 (∪ – ∪ –, — ∪ –); 4 (— ∪ –, ∪ – ∪ –).
VI. 3 (— ∪ –, ∪ ⏓): 6 (∪ – ∪ –, ∪ – ∪ –, ⊔ ∪ –); 6 (∪ – ∪ –, — ∪ ∪ ∪, ⊔ ∪ ⏓).
VII. 5 (⊔ ∪ ⏔, ⊔ ∪ –, ∪ –): 3 (∪ ∪ ∪ ⊔, —): 6 (∪ – ∪ –, ⊔ ∪ –, — ∪ –).

Míra jest monopodická.

Pozn. O míře strofy této básně jedná *J. Denisov*, Къ Бакхилиду (Fil. Ob. 16, 1899, str. 60), připomínaje i dělení jiná (Blassovo i Christovo). Denisov uznává v některých řadách jejích hypodochmius s kretickým dimetrem: –́ ∪ –́ ∪ ∪ ∪ + –́ ∪ –́ –́ ∪ –́. První verš té strofy je prý ze dvou hypodochmiů: ∪́∪ ∪ –́ ∪ – –́ ∪ –́ ∪ –. Dělení to jest jistě nesprávné. Za paionskou pokládá tu strofu i *C. A. M. Fanell*, The scansion of Bacchylides XVII (ClR. 13. 1899, str. 182 n.).

§ 34. Logaoedické strofy básníků dramatických.

Strofy ty jsou téhož způsobu, jen že bývají kratší a prostší a co do tvaru taktů ne tak rozmanité. I tyto strofy lze rozděliti na několik kategorií.

A. Strofy glykonské.

Strofy z pouhých glykonejů, po případě ferekratejů, jsou vzácné. U Aischyla jich ještě není. Vyskytují se v nich glykoneje a ferekrateje obvyklého tvaru, zřídka glykoneje rozšířené. Počítám k strofám těm ovšem i takové strofy, v nichž vedle samých glykonejů a ferekratejů objevuje se výjimečně i nějaké kolon čistě iambické nebo logaoedické. Poněvadž glykonej i ferekratej jsou tetrapodie, jest ve všech těch strofách možná míra dipodická (po případě i tetrapodická), ale arci také míra monopodická.

Pozn. 1. Pro ušetření místa neoznačuji glykonské a ferekratské verše vždy metrickými znaménky, nýbrž jen tvary jejich vzácnější. Jinde spokojuji se označením podle starého způsobu (glykonej druhý, třetí atd.) a vytýkám jen nápadné jich tvary. I glykoneje a ferekrateje první nazývám tak podle dosavadního zvyku pro stručnost, ač, jak již vyloženo, jsou to pouhé verše choriambicko-iambické a ač k nim při těchto strofách nehledím.

Sof. Ant. 100—109 = 117—126.

Ἀκτὶς ἀελίου, τὸ κάλ-
λιστον ἑπταπύλῳ φανὲν
Θήβᾳ τῶν προτέρων φάος,
ἐφάνθης ποτ', ὦ χρυσέας
ἁμέρας βλέφαρον Διρκαί-
ων ὑπὲρ ῥεέθρων μολοῦσα,
τὸν λεύκασπιν Ἀργόθεν
φῶτα βάντα πανσαγίᾳ
φυγάδα πρόδρομον ὀξυτέρῳ
κινήσασα χαλινῷ.

I.	⌴ ⏓ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –	4
	⌴ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –	4
	⌴ – –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑	4
II.	⏑ – ⌴, ⏑ – ⏑ ⏑ –	4
	⌴ ⏑ –, ⏑ ⏑ – – –	4
	⌴ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⌴ ⋏	6
III.	⌴ – –, ⏑ – {⏑ ⏑ – / ⏑ –}	4
	⌴ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ –	4
	⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –	4
	⌴ – –, ⏑ ⏑ – ⌴	4

V kolu II. 3 jest rozšířený glykonej; poslední slabika mohla by se ovšem přidati i k následujícímu verši (⏓ – – –, ⏑ – ⏑ ⏑ –), tak že by v prvním dvojtaktí byla plná dipodie iambická; perioda by se pak končila po kolu III. 4. Ale je to málo pravdě podobno.

Ve v. *106 Ἀργόθεν* jest snad správno; v tom případě jest v strofě v kolu III. 1 čistý dimetr iambický, s nímž v antistrofě shoduje se glykonej; *117 φονώσαισι**] *φονίαισιν*; *122 τε καὶ*] *καὶ*.

O T. 1186—1195 = 1196—1203.

I. 4 gl. 2 (⌴ ⌴, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 gl. 2; 4 fer. 2.
II. 4 gl. 2 (⌴ ⌴, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 fer. 2.
III. 4 gl. 2.; 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 fer. 2 (⌴ ⌴, ⏑ ⏑ – ⌴).

*1186 ἰὼ**] *ὦ*; *1193 τὸν σόν τοι*] *τὸ σόν τι*; *1195 οὐδὲν*] *οὐδένα*; *1197 ἐκράτησε*] *ἐκράτησας*; *1203 Θήβαισιν**] *Θήβαις*.

Eur. Alk. 962—971 = 972—981.

I. 4 fer. 2; 4 glyk. 2; 4 gl. 2; 4 fer. 2.
II. 4 glyk. 2; 4 fer. 2; 4 fer. 2.
III. 4 gl. 2; 4 fer. 1; 4 (– ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⋏); 4 fer. 1.

Poslední perioda je snad vlastně sloučením dvou period, ježto v druhém kolu v obou strofách je na konci slabika volná. Pozoruhodný je tvar předposledního kola v třetí periodě, kde se vyskytuje choriamb rozvedený (– ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ m. – ⏑ ⏑ –).

967 σανίσιν] *σανίσι*; *968 κατέγραψεν*] *κατέγραψε*; *970 ἔδωκε*] *παρέδωκε*; *980 Χαλύβοις*] *Χαλύβοισι*.

Andr. 501—514 = 523—536.

I. 4 gl. 2; 4 glyk. 2.; 4 fer. 2.
II. 4 gl. 2; 4 fer. 2.
III. 4 glyk. 2; 4 glyk. 2; 4 fer. 2.
IV. 4 glyk. 2; 4 glyk. 2; 4 gl. 2.
V. 4 glyk. 2; 4 fer. 2.

531 φίλος] *ὦ φίλος*; *532 δακρύοις**] *δακρύοισι*.

Foin. 202—213 = 214—225.

I. 4 glyk. 2; 4 glyk. 2; 4 fer. 2.
II. 4 glyk. 3; 4 glyk. 2 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑⏑ ⏑ –); 4 fer. 2.
III. 4 glyk. 2 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑⏑); 4 glyk. 2 (⊔ – –, ⏑ ⏑ – – ⏑ –); 4 glyk. 2 a 3 (⏑ ⏑ ⏑ –, {⏑ ⏑ – ⏑ – / – – ⏑ ⏑ –}); 4 glyk. 2; 4 glyk. 2; 4 fer. 2.

*206 δειράσι**] *δειρᾶσι*; *214 πόλεος*] *πόλεως*; *219 πεμφθεῖσ'**] *πεμφθεῖσα*; *220 χρυσοτεύκτοις**] *χρυσεοτεύκτοις*; *221 ἐγενόμαν**] *γενόμαν*.

Foin. 226—238.

I. 4 glyk. 2; 4 glyk. 2 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 4 fer. 2.
II. 4 glyk. 3; 4 fer. 2.
III. 4 glyk. 3; 4 glyk. 2; 4 glyk. 2.
IV. 4 glyk. 2 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 4 glyk. 2.
V. 4 (⏑ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 glyk. 2 (⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 4 fer. 2.

Hranice periody III. a IV. jsou nezřetelné.

226 ὦ] *ἰώ*; *234 εἱλίσσων**] *ἑλίσσων*; *237 παρὰ**] *παρ*; *γύαλα**] *γύα*.

Hek. 466—474 = 475—483.

I. 4 glyk. 2 (zač. ⊔ ⊔); 4 glyk. 2 (týž); 4 glyk. 2.
II. 4 glyk. 1 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – – –); 4 glyk. 1 (týž); 4 fer. 1.
III. 4 glyk. 3; 4 glyk. 3 (⊔ ⊔, – ⏑ ⏑ –); 4 glyk. 3.

*469 ἅρα**] *ἅρα* a jinak; *470 δαιδαλέαισι*] *δαιδαλαίαισι* a jinak; *479 Ἀργεΐων*] *Ἀργείων*; *481 λείπουσ'*] *λιποῦσ'*; *483 Ἀιδα*] *Ἀΐδα*.

Her. 371—380.

I. 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 fer. 2.
II. 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔).
III. 4 gl. 2 (⊔ ⊔, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 fer. 1.

V kolu II. 3 n. bylo by možno děliti také ⊼ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ – | ⊔ – –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ale jest to málo pravdě podobno. Strofa tato dělívá se v kola špatně.

372 σοὶ] σὺ; 373 κεὶ] εἰ; 379 εὖ χαρίτων] εὐχαρίστως.

If. Taur. 1089—1105 = 1106—1122.

I. 4 gl. 2 (v antistrofě tvar: ⊔ – –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑); 4 glyk. 2; 4 fer. 2.

II. 4 glyk. 1 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 6 gl. 2 + ⊔ ⊔.

III. 4 gl. 2; 4 fer. 2.

IV. 4 glyk. 3 a 2 (– ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ – / ⏑ – ⊔, – – ⏑ ⏑ –); 4 glyk. 3 (v ant. gl. 2); 6 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⊔ ⊼).

V. 4 glyk. 3 (zač. ⊔ ⊔); 4 glyk. 3; 6 gl. 3 + ⊔ ⊼.

VI. 4 glyk. 3; 4 glyk. 3 (⏑⏑ – – –, – ⏑ ⏑ –); 4 glyk. 2; 4 fer. 2.

1092 ξυνετοῖσι] ξυνετοῖς; 1097 λοχίαν] λοχείαν; 1101 θαλλὸν] θάλλος, θάλος; ἱρὸν*] ἱερὸν; 1104 κύκλιον] κύκνειον; 1107 εἰς ἐμὰς*] ἐσ 'μὰς, ἐσμᾶς: 1109 ὀλλυμένων] ὀλουένων* a jinak; *ἐπὶ] ἐν, ἐνὶ; 1117 ζηλοῦσ' ἄταν* (rukopisné čtení) je metricky správné.

Arist. Hipp. 973—976 = 977—980 = 981—984 = 985—988 = 989—992 = 993—996.

4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 fer. 2.

974 τοῖσι] τοῖς, τοῖσιν; 975 πᾶσιν τοῖς ἀφικνουμένοις] τοῖσιν ἀφικνουμένοισιν; 981 μὴ 'γένεθ'] μὴ γένοιθ': 989 ἐναρμόττεσθαι] ἁρμόττεσθαι.*

Orn. 676—684.

I. 4 (– ⏑ ⏑ –, ⊔ ⊔); 4 gl. 2 (⊔ ⊔, ⏑ ⏑ – ⏑ –).

II. 4 gl. 2; 4 fer. 2; 4 (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

III. 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 fer. 2.

Perioda I. mohla by míti i tripodie.

Batr. 1251—1260.

I. 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 fer. 2.

II. 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 fer. 2.

III. 4 gl. 2; 4 fer. 2; 4 fer. 2; 4 fer. 2.

1256 μέχρι νυνί] ἔτι νῦν ὄντων.

B. Strofy glykonsko-logaoedické.

Vyskytují se v nich glykoneje a ferekrateje obvyklých tvarů i rozšířené vedle četných řad iambických a logaoedických, t. vlastně iambických, v nichž častěji (někdy i několikrát za sebou) klade se místo iambu

anapaest a někdy, ale zřídka, objevuje nesměrnost taktů *παρὰ τάξιν*. Řady anapaestické, které se občas v strofách těch vyskytují, rovnají se jistě rhythmicky řadám iambickým. Někdy bývá v strofách těch živlů glykonských tak málo, že by mohly býti počítány i mezi čisté strofy logaoedické. Sem tam objevují se v nich i pravé řady logaoedické sestupné (na př. – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – a jiné); nepochybuji, že i ty jsou vskutku vzestupné řady iambické (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –). Zřídka jsou v strofách těch zdánlivé řady daktylské (na př. – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –), jež jsou vskutku také logaoedické (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –). Všecky ty strofy jsou tedy ve všech svých kolech vzestupné, míry dílem dipodické, dílem monopodické. Míra monopodická je vždy zřejmě označena.

U Aischyla vyskytují se v těchto strofách kola převahou čistě iambická s takty o málo různých tvarech a řídkých anapaestech. Rád tvoří v těch strofách Aischylos některou z period (zvláště poslední) ze samých glykonejů a ferekratejů (na př. fer. fer. glyk. fer.): taková perioda se dosti nápadně liší od svého okolí, ač jest rhythmicky s ním shodná. Strofy podobné vyskytují se někdy i u Euripida, ba i u Aristofana.

Aisch. Hepta 287—303 = 304—320.

I. 6 (⏑̄ – ⏑ –, ⌴ ⏑ –, ⌴ ⏑ –); 4 (— ⏑ –, ⏑ – —); 6 (⏑ – ⌴, ⌴ ⏑ –, ⏑ – ⏑̲).

II. 4 (⏑ – ⏑ –, ⌴ ⏑ –); 4 (totéž); 4 (totéž); 4 (⌴ ⏑ –, ⌴ ⏑ –); 4 (— ⏑ –, ⏑ – —).

III. 4 fer. 2; 4 fer. 2; 4 fer. 2; 4 fer. 2; 4 fer. 2; 4 fer. 2.

IV. 4 (– ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ –, — ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑̲).

Ve v. 228 třeba *καρδίας* čísti synizesí.

292 ὑπερδέδοικεν] *ὕπερ δέδοικε*; *λεχαίων*] *λεχέων*: *294 πάντρομος**] *ἁ πάντρομος* a jinak: *315 καταρίψοπλον* jest asi porušeno; jinak musilo by se měřiti ⏑ – – ⏑ ⏑

Hepta 321—332 = 333—344.

I. 6 (⌴ —, – ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 (– – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – —).

II. 6 (– ⏑ ⏑ –, — ⏑ –, ⏑ – —); 4 (⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ – —); 4 gl. 2; 4 (– ⏑ ⏑ –, — ⏑ –).

III. 4 (⏑ – —, ⏑ – ⏑ –); 4 gl. 2 (⏑ – —, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – —); 4 (— ⏑ –, ⏑ – —).

Rozdělení v periody není dosti zřetelné. Sotva jsou tu ioniky a glykoneje (srv. rozbor Schroederův). Ve v. 327 třeba *νέας* čísti synizesí.

*325 δουλίαν**] *δουλείαν*; *338 πτόλις**] *πόλις*; *341 τὰ δὲ καὶ*] *τὰ δὲ*; *342 καπνῷ*] *καπνῷ δὲ*.

Hepta 345—356 = 357—368.

I. 6 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – —, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 (– – ⌴, ⏑ – —); 4 gl. 2;
II. 4 fer. 2; 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑̄ ∧); 4 fer. 1.

III. 6 (⌴ ⏑ –, ⏑ ⏖ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –): 4 (⌴ ⏑ –, ⏑̄ – ⏑ –); 4; 4 (⌴ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).
IV. 6 (⌴ ⏑ –, ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –); 6 (⏑̄ – ⌴, ⌴ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏓).

546 προτὶ] *ποτὶ*; *πτόλιν* po *προτὶ* třeba vynechati; ale v. 346 n. jsou tíže porušeny; *554 ξύννομον**] *ξύνομον*; *558 κυρήσας* po *ἀλγύνει* třeba vynechati: *559* po *δ' ὄμμ'* jest mezera míry ⏑ – –; *562 ῥοθίοις**] *ῥοθίοισι*.

Hepta 750—757 = 758—765.

I. 6 (⏑ – ⌴, ⌴ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⌴).
II. 4 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⌴): 4 (⏑ – ⏑ –, ⌴ ⋀̄).
III. 4 (⏓ – ⏑ –, ⏑̄ – ⏑ ⏑ –); 4 fer. 2.
IV. 4 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏓); 4 (⌴ ⏑ –, ⏑ – ⌴).

Rozdělení v periody není jisté.

*751 ἐγείνατο**] *γείνατο*; *756 παράνοια*] *παρανοία*; *συνάγεν*] *σύναγε* a jinak; *764 σὺν βασιλεῦσι(ν)**] *συμβαλεῦσι*.

Hik. 154—167 = 168—175.

I. 4 (⌴ ⏑ –, ⏑ – ⏓); 6 (⌴ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, – – ⏑ –).
II. 4 (⌴ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –): 4 (⌴ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).
III. 4 (⌴ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏓): 4 (⌴ ⏑ –, ⏑ – ⏓); 6 (⌴ ⏑ –, ⌴ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).
IV. (efymnion): 4 (– – ⌴, ⌴ ⏑ –): 4 (– – ⌴, – – ⏑ –); 4 (– – ⌴, – ⏑ ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –): 6 gl. 2 + ⌴ ⋀̄.

První tři periody nejsou dosti zřetelné. Strofa jest skoro celá čistě iambická.

154 δὲ] *δή*; *156 γάϊον*] *ταιον*; *174 γαμετᾶς οὐρανόνικον*] *γαμετουρανόνεικον*.

Hik. 556—564 = 565—573.

I. 6 (⏑ – ⌴, ⌴ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 fer. 2; 4 fer. 2.
II. 4 ({⏑ ⏑ ⏑ / – –} ⏑ –, ⏑⏑ – ⏑ –): 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑̄ – ⏑ ⏓); 6 (⏑̄ – ⏑ –, ⌴ ⏑ –, ⏑ – ⌴).
III. 4 gl. 1; 4 (totéž); 4 fer. 1.

565 κεντροδαλήτισι] *κεντροδαλήτοις*; *θυιὰς*] *θυΐας*; *566 δείματι*] *δείμακτι*; *568 βοτὸν**] *βοτῶν*.

Hik. 574—581 = 582—589.

I. 6 (⏓ – ⌴, ⌴ ⏑ –, ⏑ – ⏓); 6 (⌴ ⌴, – ⏑ ⏑ –, ⌴ ⋀̄).
II. 4 (⏓ – ⏑ –, ⏓ – ⏑ –); 4 fer. 2.
III. 4 gl. 2; 4 fer. 2.
IV. 6 (⏑ – ⏑ –, ⏑̄ – ⏑ –, ⏓ – ⏑ –); 4 fer. 1.

Po v. 574 vypadl verš (v. antistrofu).

Hik. 630—642 = 643—655.

I. 4 (– ◡ ◡ –, ◡ – ⩘); 4 fer. 1; 4 (totéž).
II. 6 (– ◡́ ◡ ◡ ◡ ◡, – – ◡ –́, ◡ – ◡ –); 4 ({– ◡ ◡ – / ∧ ◡ ◡ ◡ –}, {◡ ◡ – / ◡ –} ◡ –): 4 (∧ ◡ ◡ ◡ –, ∧ ◡ ◡ ◡ –); 6 gl. 2 + ⊔ ⩘.
III. 4 fer. 2; 4 fer. 2; 4 gl. 2; 4 fer. 2.

Kolon II. 3 ∧ ◡ ◡ ◡ –, ∧ ◡ ◡ ◡ – jest pozoruhodno pro vnitřní pausy.

*639 ὤκτισαν**] *ὤκτεισαν*; *648* chybí po *πράκτορα* slabika, není-li verš strofy i antistrofy porušen.

Hik. 656—666 = 667—677.

I. 3 (– ◡ ◡ –, ◡ –); 3 (– ◡ ◡ –, ◡ –); 4 (– ◡ ◡ –, ◡ – ⊔).
II. 4 fer. 1; 4 fer. 1; 4 gl. 1; 5 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ◡ –, –).
III. 4 fer. 2; 4 fer. 2; 4 gl. 2; 4 fer. 2.

Tripodie první periody nekončí se vždy plným slovem a nepřipouštějí na konci pausy. Míra jest proto monopodická.

661 Po *ἐπιχωρίοις* chybí slovo míry ◡ –; *670 τὼς πόλις*] *τῶς πόλεις*; *671 μέγαν*] *μέγα*.

Hik. 678—687 = 688—697.

I. 3 (– ◡ ◡ –, ◡ –); 3 (totéž); 4 (– ◡ ◡ –, ◡ – ⊔).
II. 3 (∧ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ –); 3 (totéž); 6 (◡ – ⊔, ⊔ ◡ –, ◡ – ⊔).
III. 4 fer. 2; 4 fer. 2; 4 gl. 2; 4 fer. 2.

Tripodie v I. a II. periodě mohly by se změniti v tetrapodie pausami; ale ježto tatáž kola v strofě předešlé v. 656 n. nemohou tak býti změněna, jsou to asi skutečné tripodie a míra strofy (asi celé) jest monopodická.

682 τ' ἔνδημον ἐξοπλίζων] *τε δῆμον ἔξω παίζων*; *685 κρατὸς*] *κράτος*; *686 Λύκειος*] *Λύκιος*: *691 βοτὰ τὼς*] *βρότατος*.

Pers. 268—271 = 274—277.

3 (∧ ◡ ◡ ◡ –, ◡ –): 4 (◡ ◡◡ ◡ ◡◡, ◡ ◡◡ ◡ –): 4 gl. 2; 5 (⊔ – –, – ◡ ◡ –, ⊔).

Ve v. 270 jest *Ἀσίδος* měřeno s dlouhou první slabikou. První kolon mohlo by býti i δ (dochmios). Míra jest asi monopodická.

268 ὀτοτοτοῖ] *ὀτοτοῖ τοῖ*; *271 δάαν*] *δαΐαν*, *δίαν*: *275 σώμαθ' ἁλιβαφῆ*] *σώματα πολυβαφῆ*.

Pers. 548—557 = 558—567.

I. 4 (– – ◡ –, ◡ – ◡ –); 4 (– ◡́ ◡ ◡ –, ◡ – ◡ –); 4 (– – ◡ –, ◡ ◡ –); 4 (totéž): 4 (– – ◡ –, ◡ – ⊔); 6 (⊔ ◡ –, ⊔ ◡ –, ◡ – ◡ –).
II. 4 (– ◡ –, ◡ – ◡ –); 4 (totéž); 4 fer. 2: 4 fer. 2.

548 νῦν δὴ] *νῦν γὰρ δὴ*; *549 Ἀσιὰς*] *Ἀσίας*; *550 μὲν*] *μὲν γὰρ*; *552 ἐπέσπεν*] *ἐπέσπε*; *555 τίπτε*] *τί ποτε*; *556 πολιήταις*] *πολήταις*; *558 τε καὶ**] *τε γὰρ καὶ*: *559 νῦν δὲ κυανώπιδες θοαὶ*] *αἱ δ' ὁμόπτεροι κυανώπιδες*; *562* čtení ruk. je metricky správné; *565 ἠδ'*] *διὰ*; *567 δυσχίμους*] *δυσχειμέρους*.

Pers. 568—575 = 576—583.

I. 4 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ – {◡ – / ⊔ }); 4 fer. 2; 4 fer. 2.
II. 4 gl. 2; 4 fer. 1.
III. 4 (– ⏑ ◡ ◡ –, ◡ – ◡ –); 4 fer. 1; 6 (◡ – ⊔, ◡ – ◡ –, ⊔ ⊼).

Obě strofy jsou silně porušeny.

569 ἠὲ za *ἀνάγκαν* třeba vynechati; *570 ὀᾶ* po *ἀμφικνχρείας* třeba vynechati; *571* kusý; chybí na počátku slovo míry – – –; *573* na konci kusý a porušen; chybí ◡ –; *576* na konci as porušen; shoda se strofou je nepřesná, ač metricky přípustná; *577 σκύλλονται**] *σκύλονται*; *ἠὲ* na konci třeba vynechati; *578 ὀᾶ* na konci třeba vynechati; *580 τοκέες*] *τοκῆες*; *581* n. *δαιμόνι'*] *ἐραδαιμονι'*; *ὀᾶ ὀᾶ*] *ὀᾶ*.

Pers. 633—639 = 640—647.

I. 4 (– ◡ ◡ –, – ◡ ◡ –); 4 (– ◡ ◡ –, – ◡ ◡ –); 4 (– ⏑ ◡ ◡ –, ⊔ ⊼).
II. 4 gl 2; 4 gl. 2; 4 (– ⏑ – ◡ –, ∧ ◡◡ ◡ –); 4 (– – ◡ –, ◡ ◡ – ⊔).

641 μεγαυχῆ] *μεγαλαυχῆ*.

Pers. 1014—1025 = 1026—1037.

I. 4 (– – ◡ –, ⊔ ◡ –); 4 (⊔ ◡ –, ◡ – ⊔).
II. 6 (◡ – ◡ –, – ◡ ◡ –, ◡ – ⊔); 6 (◡ – ◡ –, – ◡ ◡ –, ◡ – ◡ –); 6 (◡ – ◡ –, – ◡ ◡ –, ◡ – ◡ ⏓).
III. 4 (◡ ◡ ◡ ◡ –, ◡ – ◡ –); 4 fer. 2; 4 fer. 2; 4 fer. 2; 6 (◡ – ⊔, ⊔ ◡ –, ◡ – ⊔).

1019 μέγ' ἄλαστε] *μεγάλατε*; *1020* třeba čísti *ὀϊστοδέγμονα*; *1022 βελέεσσιν*] *βέλεσσιν*; *1025 Ἰάνων*] *Ἰαόνων*.

Ag. 367—384 = 385—402.

I. 6 (◡ – ⊔, ⊔ ◡ –, ◡ – ⊔); 6 (totéž).
II. 6 (◡ – ◡ –, ◡ – ◡ –, ◡ – ⊔); 6 (◡ – ◡ –, ⊔ ◡ –, ⊔ ◡ –); 4 (◡ – ◡ –, ⊔ ◡ –); 4 (◡ – ◡ –, ⊔ ◡ –).
III. 4 (◡ – ⊔, ⊔ ◡ –); 4 (totéž); 6 (◡ – ⊔, ⊔ ◡ –, ◡ – ⊔); 6 (totéž).
IV. 6 (◡ – ◡ –, ⊔ ◡ –, ⊔ ◡ –); 4 (⊔ ◡ –, ◡ – ⏓); 4 fer. 1.
V. 4 fer. 2; 4 fer. 2; 4 gl. 2; 4 fer. 2.

Periody nejsou dosti zřetelné.

368 πάρεστιν] *παρεστι*; *τοῦτό γ'**] *τοῦτ'*; *369 ἔπραξεν*] *ὡς ἔπραξεν*; *385 μέγαν*] *μεγάλα*; *386 προβούλου παῖς*] *προβουλόπαις*; *391 προσβολαῖς*] *προβολαῖς*; *394 ποτανὸν*] *πτανὸν*; *397* n. *τόνδ' ἐπίστροφον δὲ*] *τὸν δὲ ἐπίστροφον τῶνδε*.

Ag. 717—726 = 727—736.

I. 4 glyk. 2; 4 glyk. 2; 4 fer. 2.
II. 4 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ◡̲); 4 (totéž); 4 (totéž).
III. 4 (∧ ◡ ◡ ◡ –, ◡ – ◡ –); 4 (totéž); 4 glyk. 2; 4 fer. 2.

717 λέοντος ἶνιν] *λέοντα σίνιν*; *719 οὕτως**] *οὗτος*; *727* n. *ἦθος*] *ἔθος*; *729 ἀπαμείβων*] *ἀμείβων*; *736 προσεθρέφθη*] *προσετράφη*.

Ag. 1448—1454 = 1468—1474.

I. 6 (– ◡ ◡ –, ◡ – ⌞, ◡ ◡ – ◡ –); 4 fer. 2.
II. 6 (◡ – ◡ –, ⎯ ◡ –, ◡ – ⎯); 6 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ◡ –, ⌞ ⊼).
III. 4 (∧ ◡ ◡ ◡ –, ◡ – ◡ –); 6 (∧ ◡ ◡ ◡ –, ⌞ ◡ –, ⎯ ◡ –); 6 (⌞ ◡ –, ⌞ ◡ –, ◡ – ◡ –).

1452 εὐμενεστάτου] *εὐμενεστάτου καὶ*; *1453 πολέα*] *πολλὰ*; *1468 ἐμπίτνεις*] *ἐμπίπτεις*; *1470 κράτος τ'*] *κράτος*; *1471 καρδιόδηκτον*] *καρδία δηκτὸν*; *1472 δίκαν*] *δίκαν μοι*; *1474* po *ἐπεύχεται* nebo před ním chybí slovo míry ◡ –.

Ag. 1459—1461.

4 gl. 2; 6 (⌞ ◡ –, ◡ – ◡ –, ◡ – ◡ –); 6 (∧ ◡ ◡ ◡ –, ⎯ ◡ –, ◡ – ⎯).

1459 πολύμναστον] *νῦν δὲ τελείαν πολύμναστον*; *1460 αἷμ'*] *δι' αἷμ'*; *1462 οἰζύς*] *ὀϊζύς*. Počátek té mesody jest těžce porušen.

Ag. 1481—1496 = 1505—1520.

I. 4 (– ◡ ◡ –, ⏓⏓ – ⊼); 4 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ◡ –); 4 gl. 2; 4 (– – ◡ –, ◡ ◡ – ⌞).
II. 4; 4; 6 (◡ – ◡ –, ◡ – ◡ –, ◡ – ⌞); 6 (◡ – ⌞, ◡ ◡ – ◡ –, ⌞ ⊼).

1481 σοῖς] *τοῖσδε*; *1511 προβαίνων*] *προσβαίνων*.

Po té strofě následuje systém anapaestický, pak efymnion logaoedické, míry asi monopodické:

5 (– – – –, – ◡ ◡ –, ◡ –); 3 (◡ ◡ – ◡ –, ◡ –); 5 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ◡ –, ⎯).

Choef. 315—322 = 332—339.

I. 4 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ◡ –); 4 (∧ ◡ ◡ ◡ –, ◡ – ⎯).
II. 4 gl. 2; 4 (– ◡ ◡ –, ◡ – ⎯).

III. 4 gl. 2 (⏕ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 fer. 1.
IV. 4 gl. 2; 4 fer. 1.

V. *317 ἂν ἕκαθεν* porušeno (žádá se tu slovo míry – ⏑ ⏑); *319 ἀντίμοιρον*] *ἰσοτίμοιρον*; *332 νυν*] *νῦν*; *335 ἐπιτύμβιος*] *ἐπιτυμβίδιος*.

Choef. 345—353 = 363—371.

I. 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏕); 4 gl. 2.
II. 6 (⏑ – ⊔, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 6 (⏑ – ⏑ –, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔).
III. 4 (⏑ – ⊔, ⏑ – ⊔); 4 (totéž).
IV. 4 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔); 4 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 fer. 1.

Periody nejsou dosti zřetelné.
V. *347 κατηναρίσθης*] *κατεναρίσθης*; *349 τ' ἐν*] *τε*; *350 αἰῶ*] *αἰῶνα*; *364 τείχεσι*] *τείχεσσι*; *365 δουρικμῆτι*] *δορικμῆτι*; *369* před *θανατηφόρον* chybí slovo míry – –; *370 πρόσω*] *πρόσσω*.

Choef. 466—470 = 471—475.

I. 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 (totéž).
II. 5 gl. 2 + ⊔; 5 (totéž).

Míra jest monopodická.
466 ὦ] *ἰώ*; *474 δι' ὡμὰν ἔριν*] *αιωμαναιρειν*; *475 θεῶν τῶν*] *θεῶν*.

Choef. 603—612 = 613—622.

I. 6 (⊔ ⊔, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –; 4 (⊔ ⏑ –, ⊔ ⊔).
II. 6 (⊔ ⊔, ⊔ ⏑ –, ⊔ ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ –, ⊔ ⏑ ⏓).
III. 4 (⊔ ⏑ –, ⏓ – ⏑ –); 4 (⊔ ⏑ –, ⊔ ⏑ –); 4 (⊔ ⏑ –, ⊔ ⏕).
IV. 4 gl. 2; 4 fer. 2; 4 gl. 2; 4 fer. 2.

604 δάαις] *δαεὶς*; *606 καταίθουσα*] *κ' αἰθοῦσα*; *611 διαὶ*] *διὰ*; *615 ἄλλαν*] *ἀλλα*; *616 ἀπώλεσεν*] *ἀπόλεσεν*; *617* ruk. čtení je metricky správné; *πιθήσασα*] *πειθήσασα*; *δώροισι*] *δόροισι*; *619 Νῖσον*] *Νίσον*.

Sof. Aias 194—200.

ἀλλ' ἄνα ἐξ ἑδράνων, ὅπου μακραίων
στηρίζει ποτὶ τᾷδ' ἀγωνίῳ σχολᾷ
ἄταν οὐρανίαν φλέγων.
ἐχθρῶν δ' ὕβρις ὧδ' ἀτάρβηθ'
ὁρμᾶτ' ἐπ' εὐανέμοις βάσσαις
πάντων καγχαζόντων γλώσσαις
βαρυάλγητ'· ἐμοὶ δ' ἄχος ἕστακεν.

I. 6 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔); 6 gl. 2 + ⏑ – ⏑ –; 4 gl. 2.
II. 4 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 (– – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏓ –); 4 (– – ⏓ –, – – ⏓ –); 6 (⏑ ⏑ – ⊔, ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⊔ ⊔).

V kolu II. 3 mohla by býti též řada anapaestická; ale jsou to asi iamby s nesměrností na nepravém místě.

194 μακραίων] *μακραίωνι*; *196 ὧδ' ἀτάρβηθ'*] *ὧδ' ἀτάρβητα*; *ὁρμᾶτ'* ruk. jest správné; *199* v rukop. správně; i ruk. *βαρυάλγητ'* jest správné.

Aias 596—608 = 609—621.

I. 4 gl. 2; 6 gl. 2 + ⏗ ⏗; 4 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏗).
II. 6 (⏑ – ⏑ –, ⏗ ⏓ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓); 6 (⏑ – ⏓ –, – – ⏗, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 6 gl 2 + ⏗ ⏗.
III. 4 (⏑ – ⏗, ⏑ ⏑ – ⏗∧); 4 (⏑ – ⏗, ⏑ ⏑ – ⏗∧); 4 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑); 4 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏗).

Kola III. 1 a 2 jsou asi tetrapodická.

602 λειμωνίδι] *λειμώνια*; *603 μηνῶν*] *μήλων*; *604 εὐνῶμαι*] *εὐνόμαι*; *610 ὤμοι μοι*] *ἰώ μοι μοί μοι*; *617 χεροῖν μεγίστας*] *χεροῖν μέγιστ'*.

Aias 622—634 = 635–645.

I. 6 – – ⏑ – + gl. 2; 6 (totéž); 4 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏗).
II. 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏗∧); 4 (⏗ ⏗, – ⏑ ⏑ –); 4 (⏑ ⏑ –, ⏗ ⏗∧); 4 (⏗ ⏗, – ⏑ ⏑ –); 4 fer. 1.
III. 4 fer. 2; 4 fer. 2; 6 gl. 2 + ⏑ – ⏗.

622 σύντροφος] *ἔντροφος*, ač i to jest možno: *633 στέρνοισι**] *στέρνοις*; *634 ἄμυγμα*] *ἀμύγματα*; *635 ὁ νοσῶν*] *ἢ νοσῶν*: *636* po *γενεᾶς* jest mezera slov míry ⏑ – ⏑ (snad chybí *ἄριστος*); *645 δίων*] *αἰὼν*.

Aias 693—705 = 706—718.

I. 6 (⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ –, ⏗ ⏗).
II. 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 (⏑ – – –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 (totéž); 6 gl. 2 + ⏑ – ⏗.
III. 6 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏗ ⏗∧); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏓ – ⏑ ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏗).
IV. 4 (⏓ – ⏑ ⏑ –, ⏗ ⏗); 6 (⏓ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏗).

*696 χιονοκτύπου**] *χιονοτύπτου*; *706 ἔλυσεν**] *ἔλυσε γὰρ*; *714 μαραίνει*] *μαραίνει τε καὶ φλέγει*; *715 ἀναύδατον φατίσαιμ'*] *ἀναύδητον φατίξαιμ'*; *718 θυμῶν**] *θυμὸν*.

Aias 1185—1191 = 1192—1198.

I. 4 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –); 6 (– ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑, ⏑ – ⏗).
II. 4 gl. 3; 6 (⏑ – ⏑ –, – ⏗, ⏓ – ⏑ ⏑ –).
III. 4 (⏑ – ⏑ – / ⏑ ⏑ – – –, ⏓⏓ – ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – – –).

1190 ἀνὰ τὰν εὐρώδη Τρωΐαν] *ἀνὰ τὰν εὐρώδη Τροίαν*; ale nedostatečná response svědčí o větším porušení; *1192 ὄφελε**] *ὤφελε*.

Aias 1199—1210 = 1211—1222.

I. 4 (⏑̄ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 5 (– ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⊔).
II. 4 (– – ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 3 (– ⏑ ⏑ –, ⊔).
III. 4 (⏑ – ⊔, ⏑ – ⊔); 3 (⏑ ⏑ – ⏑ –, ⊔); 4 (⏑̲ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 3 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ –); 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ –); 4 fer. 2.

Míra jest monopodická.

1121 ἐξ ἐννυχίου] *ἐννυχίου*; *1214 ἀνεῖται**] *ἄγκειται.*

Ant. 134—140 = 148—154.

I. 6 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 6 (totéž).
II. 4 (⊔ ⊔, – ⏑ ⏑ –); 4 gl. 3; 4 (⊔ ⏑ –, ⊔ ⏑ ⏑̲).
III. 4 (– ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑̲ ⋀).

Hranice druhé a třetí periody nejsou dosti znatelné.

134 ἀντιτύπα] *ἀντίτυπα*; *ἄλλα*] *ἄλλα*; *139 ἄλλα δ'*] *ἄλλαι τὰ δ'*; *151 θέσθω**] *θέσθε*; *153 παννυχίοις**] *παννύχοις*; *154 Βάκχιος*] *Βακχεῖος.*

Ant. 806—816 = 823—833.

I. 4 (⏑̄ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 (⏑ – – –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 gl. 2; 4 (– – – –, – ⏑ ⏑ –).
II. 4 gl. 3; 4 gl. 3; 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑̲ ⋀).
III. 4 (– – ⊔, ⏑ ⏑ – ⊔); 4 (– – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔); 4 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – – –).

811 Ἄιδας] *Ἀΐδας*; *814 ἐπινύμφειος*] *ἐπινυμφιδίοις*; *830 οὐδαμὰ*] *οὐδαμᾶι.*

Ant. 838—852 = 857—871.

I. 6 (– – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 gl. 2; 4 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑̲ ⋀).
II. 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⋀); 4 fer. 2 (⏑̄ – ⊔, ⏑ ⏑ – ⏑̲).
III. 4 (⏑ – – –, – – ⊔); 4 (– – – –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 6 gl. 2 + ⊔ ⊔.
IV. 6 (– – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, – ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑̲⏑̲ ⏑ –); 4.
V. 4 (⏑ – ⊔, – – ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑̲); 6 (⏑ – ⏑ –, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑̲).

840 οἰχομέναν] *ὀλομέναν*; *844 κρῆναι**] *καὶ κρῆναι*; *847 οἶα**] *οἶα*; *οἵοις*] *οἵοισιν*; *849 ποταινίου**] *ποτ' αἰνείου*; *851 βροτοῖς οὔτε νεκροῖς κυροῦσα*] *οὔτ' ἐν βροτοῖσιν οὔτ' ἐν νεκροῖσιν*; *864 κοιμήματά τ'**] *κοιμήματ'*; *αὐτογέννητ'*] *αὐτογένητ'*; *869 ἰὼ**] *ἰὼ ἰώ.*

Ant. 1115—1125 = 1126—1136.

I. 3 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑̲ –); 4 (⏑̲ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 3 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑̄ –).
II. 3 (⏑̄ – ⏑ –, ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 3 (⏑̲ – ⏑̄ –, ⏑ ⏑ –).

III. 4 (– – ⊔., ⊔ ⊔); 4 (⊔ ⊔, ⊔ ⊔); 3 (⏑ – ⏑ ⏑ –, – –).
IV. 3 (⊔ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 4 gl. 3; 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔).

Míra jest asi monopodická pro hojné tripodie, které se v strofě té vyskytují.

1121 ὦ před *Βακχεῦ* třeba vynechati; *1122* ὁ třeba přidati před *ματρόπολιν*; *1123* *ναιετῶν*] *ναίων*; *1124* *ῥείθρων*] *ῥέεθρον*; *1129* ruk. *στείχουσι* je správné; *1135* *Θηβαΐας*] *Θηβαίας*.

El. 1058—1069 = 1070—1081.

I. 4 (⏑ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 6 (⏑ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).
II. 4 gl. 1; 4 (totéž); 6 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⊔ ⋏).
III. 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 fer. 2.
IV. 4 gl. 1; 4 gl. 1; 4 gl. 1; 6 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⊔ ⋏).

1063 *μὰ* po *οὐ* třeba vypustiti; *1070* *σφὶν*] *σφίσιν*; *1071* porušen; po *νοσεῖ* chybí dlouhá slabika; *1075* *ἁ παῖς*] *Ἠλέκτρα*; *οἶτον*] *τὸν*; *1077* *πάνδυρτος*] *πανόδυρτος*; *1081* *οὖν* po *ἂν* třeba vypustiti.

Fil. 169—179 = 180—190

I. 4 glyk. 2; 4 glyk. 2; 4 glyk. 2; 4 fer. 2
II. 4 glyk. 2; 4 glyk. 2; 4 (⊔ ⊔, – ⏑ ⏑ –); 6 (– ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⋏).
III. 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⋏); 4 glyk. 2; 4 fer. 2.

Pozoruhodny jsou katalexe v II. 4 a III. 1 (sotva jest tu míra monopodická .

171 *μηδὲ σύντροφον**] *μὴ σύντροφον*; *177* *θεῶν*] *θνητῶν*; *187* n. *βαρεῖ· ἁ δ' ἀθυρόστομοῦσ'*] *βαρεῖα δ' ἀθυρόστομος* (ač i *ἀθυρόστομος* bylo by metricky přípustno). Místo jest dosud neopraveno.

Fil. 201—209 = 210—218.

I. 6 (– ⏑ ⏑ ⏑ –, ∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 6 (– – ⊔, ⏑ ⏑ – ⊔, ⏑ ⏑ – ⊔); 4 gl. 3.
II. 6 gl. 3 + ⊔ ⊔ (⊔ – –, – ⏑ ⏑ –, ⊔ ⊔); 4 fer. 2.
III. 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔); 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔); 6 gl. 2 + ⊔ ⊔.

203 po *τειρομένου* třeba dodati *του*; *205* *ἐτύμα**] *ἑτοίμα*; *209* *θρηνεῖ*] *θροεῖ*; *212* *ἀνὴρ*] *ἀνὴρ*; *218* *τι γὰρ*] *γάρ τι*.

Fil. 1140—1145 = 1162—1169.

I. 6 glyk. 2 + ⏑ – ⊔; 4 gl. 3; 4 glyk. 3; 4 fer. 2.
II. 4 glyk. 3; 6 glyk. 2 + ⏑ – ⊔.

Hranice period nejsou dosti zřetelné.

OK. 178—187 = 194—206.

I. 4 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 (totéž); 4 gl. 2 (⊔, ⏑ ⏑ – ⏑ –.
II. 4 gl. 2; 4 gl. 2.

III. 4 (⊔ ⊔, ⊔ ⊔); 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 fer. 2.
IV. 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

178 προβῶ] *ἔτ' οὖν ἔτι προβῶ*; *179 πόρσω*] *πρόσω*; *180 προβίβαζε**] *προσβίβαζε*; *181 πόρσω*] *πρόσω*; *182 ἕπεο μὰν ἔπε'**] *ἕσπεο μ' ἂν ἕσπε'* a jinak; *184 ξένης*] *ξείνης*; *185 τλάμων*] *τλᾶμον*; *197 ἀσυχαίᾳ*] *ἡσυχίαι*; *205 τίς ὁ**] *τίς ὢν*; *τίν' ἂν*] *τίνα*.

OK. 510—520 = 521—533.

I. 6 (⊔ ⊔, – ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 6 (– ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⊔ ⊼); 4 (⏒ – ⏑⏑ –, {⏑ ⏑ – / ⏑ –} ⊔).
II. 2 (⏑ – ⏑̲); 6 (⏓ – ⊔, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 (⏓ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔).
III. 4 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 (⏓ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔).
IV. 4 (⏒ – ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 6 gl. 3 + ⏑ – ⊔; 4 (– – – –, ⏑ ⏑ – ⊔).
V. 2 (⊔ ⊔); 6 (– – – –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⊔ ⊔).

511 ruk. čtení je metricky správné; *514 ξενίας**] *ξενείας*; *515 πέπον*] *πέπονθ'*; *516 μηδαμὰ*] *μηδαμᾶ*; *517 ξεῖν'*] *ξέν'*; *518 ὤμοι*] *ἰώ μοι*; *519* snad *στέοξον σ'*] *στέρξον*; *521 ἤνεγκ' ἀέκων*] *ἤνεγκον ἄκων*; *525 μ'*] *μὲν*; *530* po *ἐμοῦ* přidáno *μὲν*; *532* ruk. čtení *παῖδες* je metricky přípustné.

OK. 1044—1058 = 1059—1073.

I. 4 gl. 2 (⊔ ⊔, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 (totéž); 4 (totéž); 4 (– – ⏑ –, – – ⏑ –); 4 fer. 2 (⊔ ⊔, ⏑ ⏑ – ⊔).
II. 2; 4 (– ⏑ ⏑ –, – – ⏑ –); 4 (– – ⏑ –, – – ⏑ –); 4 (⊔ ⏑ –, – – ⏑ –); 4.
III. 4 glyk. 3; 4 (– ⏑ ⏑ –, – – ⏑ –); 4 (– – ⏑ ⏑ –, – – ⊔); 4 (⊔ ⏑ –, – – ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⊔ ⊼).

Ve v. 1073 třeba *῾Ρέας* čísti synizesí.

1050 σεμνὰ] *σεμναὶ*; *1066 Θησειδᾶν**] *Θησιδᾶν*; *1068 κατὰ*] *κατ'*; *1069 ἀμπυκτήρι' – ⏑ ⏑ –*] *ἀμπυκτήρια φάλαρα πώλων*. Ale v obou posledních verších jest těžší porušení.

OK. 1211—1224 = 1225—1238.

I. 4 glyk. 2; 4 glyk. 2; 4 glyk. 2; 6 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑̲ ⊼).
II. 4 glyk. 2; 4 glyk. 2; 4 glyk. 2; 4 glyk. 2.
III. 4; 4 (⊔ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 4 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑) 4 (⏓ ⏑́ ⏑ ⏑ –, ⏒ ⏑⏑ ⏑ ⏑ ⏑; 6 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

*1218 ὅπου, ὅταν τις**] *ὁπότ' ἄν τις*; *1220 ὁ δ'*] *οὐδ'*.

OK. 1239—1248.

I. 6 (⏑ – ⊔, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 6 (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔); 6 (– ⏑⏑ –, – ⏑⏑ –, ⏑ – ⊔).
II. 4 fer. 2; 4 fer. 2; 6 (– ⏑⏑ –, ⏑⏑ – ⏑ –, ⊔ ⊼).
III. 4 (– ⏑⏑ –, ⏑⏑ – – –); 4 (– ⏑⏑ –, ⊔ ⏑⏑); 4 (– ⏑⏑ –, – – ⊔); 4 (– – ⏑⏑ –, ⏑⏑ – ⊔).

1244 ἄται] αἶτε; 1248 δ' ἐννυχιᾶν] δὲ νυχίαν.*

Trach. 517—530.

I. 6 (⏑ – ⏑⏑ –, ⏑ – ⊔, ⏑⏑ – ⊔); 4 (– – ⏑⏑ –, ⏑⏑ – ⊔).
II. 4 (– – ⏑ –, – – ⏑⏑ –); 4 (⏑⏑ – ⊔, ⏑⏑ – ⏑⏑); 4 (– ⏑⏑ –, ⏑⏑ – ⊔).
III. 4 (⊔ – –, ⏑ – ⊔); 4 (totéž); 6 (– ⏑⏑ –, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔).
IV. 6 (⏑ – ⏑ –, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 6 (totéž).
V. 4 (⊼ ⏑⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 gl. 2; 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑⏑ – ⊔).

520 ἦν δ'] ἦν δὲ; 527 τόδ' ἀμφινείκητον] τόδ' ἀμφινίκητον*; *528* ruk. *ἐλεεινὸν* je metricky přípustné; *530 ὥστε*] ὥσπερ.*

Trach. 841—851 = 852—862.

I. 4 (– – – –, – ⏑⏑ –); 4 (⏑⏑ – ⏑⏑ –, ⏑⏑ – ⏑⏑ –); 6 (⏑ – – –, – – ⏑ –, ⏑⏑ – ⏑⏑).
II. 4 (⏑⏑⏑ ⏑⏑⏑, ⊔ ⏑ –); 6 ⏑ – ⏑ – + gl. 2 (– – ⏑ –, {– – ⊔ / ⋀ ⏑⏑⏑ –}, ⏑⏑ – ⏑ –).
III. 3 (– ⏑⏑⏑ –, ⏑ –); 3 (– ⏑⏑⏑ –, – –); 3 (– – ⏑⏑ –, – –).
IV. 4 (– – ⏑⏑ –, – ⏑⏑ –); 6 (– ⏑⏑ –, – ⏑⏑ –, ⊔ ⊔).

Periody nejsou zcela zřetelné. Míra jest monopodická.

842 δόμοισι] δόμοις; 844 προσέβαλε] προσέβαλλε; ἀλλόθρουν] ἀλλοθρόον; 845 ὀλεθρίαισι] ὀλεθρίαις; 854 Ζηνὸς κέλωρ' ἀγακλειτὸν] ἀγακλειτὸν Ἡρακλέους.*

Trach. 879—895.

I. 4 (⏑⏑ – ⏑⏑ –, ⏑ – ⏑⏑); 6 (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⊔ ⏑ –).
II. 4 (– – ⏑ –, – – ⏑ –); 4 (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 gl. 2; 4.
III. 3 (– ⏑⏑ –, ⏑⏑ –); 3 (⏑⏑ – ⏑⏑ –, ⏑⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔).
IV. 2 trim. iamb.; 4 (⏑ – ⊔, ⏑ – ⏑⏑); 1 trim. iamb.; 4 (⏑ – ⊔, ⏑ – ⊔).
V. 4 fer. 2 (⏑⏑⏑ ⏑⏑⏑, ⏑⏑ – ⊔); 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔).

Perioda druhá a třetí snad jsou perioda jedna. Míra jest monopodická.

881 διηίστωσε] διηίστωσεν; 888 τήνδε τὴν] τάνδ'; 894 ἁ νέορτος] ἂν ἔορτος.

Eur. Alk. 86—92 = 98—104.

I. 4: 4 (⏒ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).
II. 4 gl. 2 (⌞ – –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –): 4 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⌞): 4 (– – ⌞, ⏑ – ⎯).

Ve v. 90 třeba čísti *στατίζεται* s nezkrácenou poslední dvojhláskou, jak ukazuje antistrofa.

*88 γόον**] *γόων*; *90 στατίζεται*] *στατίζετ'*; *92 ὦ*] *ἰὼ*; *100 φθιτῶν**] *φθιμένων*; *103 πένθει**] *πένθεσι*; *οὐ*] *οὐδὲ*; *νεολαία**] *νεολαῖα*.

Alk. 112—121 = 122—131.

I. 4 (⏑̱ – ⏑ –, ⎯ ⏑ –): 4 (⌞ ⏑ –, ⏑ – ⌞).
II. 3 (– – ⌞, ⏑ ⏑ –); 6 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⌞, – ⏑ ⏑ –).
III. 4 fer. 2: 4 (⏑̱ – ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 4 (– – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 3 (– ⏑̇ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⌞⏑: či – ⏑̇ ⏑ ∧ ⏑ ⏑ ⏑, ⌞⏑?); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⌞).

Pro druhou periodu je tu míra monopodická pravdě podobna.

115 n. *εἴτ' ἐφ' ἕδρας ἀνύδρους Ἀμμωνιάδας*] *εἴτ' ἐπὶ τὰς ἀνύδρους Ἀμμωνιάδας ἕδρας*; *118 ἀπότομος*] *ἀπό * * μος*, *ἄποτμος* a jinak; *120* as porušen; *123 ὄμμασιν*] *ὄμμασι*; *126 Ἅιδα**] *Ἀΐδα*; *130 τίν' ἔτι βίον**] *τίνα βίον* a jinak; verš porušen; *131 προσδέχωμαι*] *προσδέχομαι*.

Alk. 252—256 = 259—263.

I. 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –): 4 (⏑ ⏑ – ⏑ –, ⌞ ⊼).
II. 4 (⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –); 4 (⏑̱ – ⏑ –, ⏑ – ⌞).
III. 4 fer. 2; 6 (⏑ ⏑ – ⌞, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⌞).

252 ἐν λίμνᾳ po *σκάφος* třeba vynechati; *254 χέρ'*] *χεῖρ'*; *259 ἄγει μ' ἄγει μέ τις**] *ἄγει ἄγει μέ τις* a jinak; *260 ἐς**] *εἰς*; *261* ruk. *κυαναυγέσι* je správné; *πτερωτὸς Ἅιδας**] *πτερωτὸς Ἀΐδας μέθες με*; *262 ῥέξεις**] *πράξεις*; *263 δειλαιοτάτα**] *δειλαία* a jinak.

Alk. 568—577 = 578—587.

I. 4 (⌞ ⏑ –, – – ⏑ ⏑ –): 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⌞⏑).
II. 6 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⌞); 4 (⌞ ⏑ –, ⏑ – ⌞).
III. 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ –); 4 (⌞ ⏑ –, ⏑ – ⌞).
IV. 4 gl. 2; 6 gl. 2 + ⌞ ⎯ (⌞ ⌞, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⌞ ⌞); 4 fer. 2.

*567 ὦ**] *ἰώ*; *570 καὶ ὁ**] *χῷ*; *582 χόρευσε*] *ἐχόρευσε*.

Alk. 984—994 = 995—1005.

I. 4 (– ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⌞ ⌞); 4 (⌞ ⌞, – ⏑ ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⌞ ⊼).
II. 4 gl. 2; 4 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⌞⏑); 4 (⌞ ⏒ –, ⏑ ⏑ – ⊼).
III. 4 (⏒ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⌞); 4 (totéž); 4 (totéž); 6 gl. 2 + ⌞ ⊼.

*984 ἀφύκτοισι**] *ἀφύκτοις*; *985 τόλμα δ'**] *τόλμα τάδ'* a jinak; *986 φθιμένους**] *φθινομένους*; *989 φθίνουσι**] *φθινύθουσι*; *992 δὲ**]

δὲ καὶ; θανοῦσ' ἔτ'] θανοῦσ' a jinak; *1002 προὔθαν'] προὔθανεν; 1004 πότνι' *] πότνια.*

Bakch. 402—415 = 416—431.

I. 4 fer. 2; 4 fer. 2; 4 glyk. 2; 4 fer. 2.
II. 4 glyk. 2 (⏕ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 glyk. 2; 4 fer. 2.
III. 4 glyk. 3; 4 glyk. 3; 4 fer. 2.
IV. 4 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑); 4 fer. 2; 4 (⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑); 6 (⏑ ⏓ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

Ve v. 420 třeba *θεάν* čísti synizesí.

402 Κύπρον] τὰν Κύπρον; 404 ἐν ἁ] ἵνα (ač není-li v strofě podle rukopisného čtení odchylný zač. glyk. ⏕ ⏑ ⏑ –); *406 Πάφον] Πάφον θ'; 409 οὗ θ' ἁ] ὅπου δ' ά* a jinak: *412 μ' ὦ] με; 415 Βάκχαις] Βάκχαισι(ν); 427 πραπίδα *] παρ' ἀσπίδα; 430 ὅ τι τὸ] ὅτι τε* nebo *ὅτιπερ; 431 τε τόδ' ἂν δεχοίμαν] τε τόδε τοι λέγοιμ' ἂν* nebo *τ' ἐν τῷδε λεγοίμην ἄν.*

Bakch. 862—881 = 882—901.

I. 4 glyk. 2; 4 fer. 2 (⊔ ⊔ ⏑ ⏑ – ⊔); 4 gl. 3.
II. 4 gl. 3 (– ⊔, ⏒ ⏑ ⏑ –); 4 glyk. 3; 6 ⊔ ⊔ + glyk. 3 (⊔ ⊔, ⊔ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏒ –).
III. 4 glyk. 2; 4 gl. 3 (⊔ ⊔, ⏓ – ⏑ ⏑ –); 4 glyk. 2; 4 glyk. 2; 4 gl. 3; 4 gl. 2; 4 glyk. 3 (⊔ ⊔, – ⏑ ⏑ –).
IV. 4 gl 3 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏕); 6 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⊔ ⏕).
V. 4 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 gl. 2; 4 (– – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏕); 4 gl. 3; 4 fer. 2.

Periody jsou někde nezřetelné.

862 παννυχίοις] πα(ν)νυχίοισι; 865 možno podržeti rukopisné čtení *εἰς αἰθέρα δροσερὸν,* ač je snad porušeno; *876 σκιαροκόμοιο] σκιαροκόμου; 883 πιστόν τι] πιστὸν; 890 θηρῶσιν] θηρῶσι; 892 καὶ *] καὶ καὶ; 895 τόδ' *] τ'.*

El. 175—189 = 198—212.

I. 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 fer. 2.
II. 4 gl. 3; 4 fer. 2; 4 gl. 3.
III. 6 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 fer. 2.
IV. 4 gl. 2 (v ant. glyk. 3); 4 gl. 2 (v antistr. gl. 3); 4 gl. 2; 4 fer. 2.
V. 4 gl. 3; 4 fer. 2.

*176 χρυσέοις *] χρυσείοις; 180 πόδ' ἐμόν] πόλεμον; 181 νυχεύω] χεύω; 186 εἰ πρέποντ'] εἴπερ ποτ'; 187 κούρα ʺσται] κούρας τὰ (τᾶ); 188 τᾳ ·] τὰ; 209 πατρίων] πατρώων; 210 ἀν' ἐρίπνας] ναίουσ' ἐρίπνας; 211 φονίοις] φόνιος.*

El. 432—441 = 442—451.

I. 4 (⌴ ⌴, ⌴ ⏑̄ –); 4 (⏑ – ⌴, ⏑ – ⌴); 4 glyk. 3; 6 glyk. 3 + ⌴ ⌴.

II. 4 gl. 2 (v antistrofě tvar: ∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 6 gl. 2 + – – ⏑ ⏑ –.

III. 4 (⏑ – ⏑̲ –, – ⏑ ⏑ –); 4 gl. 2 (⌴ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 4 gl. 2; 4 fer. 2.

*432 ἔμβατε**] *ἔβατε*; *434 Νηρῄδων*] *Νηρηΐδων*; *435 φίλαυλος**] *φιλάδελφος*; *436 κυανεμβόλοις**] *κυανεμβόλοισιν*; *439 Ἀχιλῆ*] *Ἀχιλλῆ*; *440 Τρωΐας*] *Τροίας*; *442 Εὐβοΐδας*] *Εὐβοΐδας*; *447 Νυμφᾶν*] *Νυμφαίας*; *449 τρέφεν**] *ἔτρεφεν*; *450 εἰνάλιον*] *ἐνάλιον*.

El. 726—736 = 737—746.

I. 4 (⩘ ⏑ ⏑ –, ∧ ⏑⏑ ⏑ –); 4 gl. 2.

II. 4 gl. 3; 4 (⏑̲ – ⏑ ⏑ –, ⏑̄ – ⌴); 4 (totéž); 4 gl. 2 (⌴ ⌴, ⏑ ⏑ ⏑⏑ ⏑ –).

III. 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⌴); 4 (– – – –, ⏑ ⏑ – ⌴); 4 (– – ⏑̄ –, ⏑ ⏑ – ⩘); 6 gl. 3 + ⏑ – ⌴.

727 μετέβαλλ'] *μεταβ**, *μεταβάλλει*; *735 ἀπειρόδροσοι*] *ἄπειροι δρόσον*; *742 ἕνεκεν δίκας* jest metricky nezávadno; *744 κέρδος**] *κέρδος δὲ*.

Hek. 444—454 = 455—465.

I. 4 fer. 2; 4 gl. 2; 6 gl. 2 + ⏑ – ⌴.

II. 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 (– – ⌴, ⏑̄ – ⏑ –).

III. 4 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⌴); 4 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⩘); 4 gl. 2 (⌴ ⏑̲ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑⏑); 6 gl. 2 + ⏑ – ⌴.

Ve v. 464 třeba čísti *θεᾶς* a *χρυσέαν* synizesí.
454 γύας] *τὰς γυίας* nebo *πεδία*; *462 κούραισιν**] *κούραις*.

Hek. 629—637 = 638—646.

I. 4 (⏑ – ⌴, ⌴ ⏑ –); 6 (⏑ – ⌴, ⌴ ⏑ –, ⏑ – ⌴).

II. 6 (⌴ ⌴, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⌴); 4 (⏑ – ⌴, ⏑ – ⏑ ⏑ –); 6 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⌴).

III. 4 gl. 2 (⩘ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 gl. 3; 4 (– ⏑ ⏑ –, ⌴ ⌴).

*638 γὰρ καὶ**] *γὰρ*; *641 Σιμουντίδι**] *Σιμουντίδα*.

Hel. 515—527.

I. 6 (– – ⏑ –, ⌴ ⏑ –, ⌴ ⏑ –); 4 gl. 2; 6 (⌴ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⌴).

II. 4 gl. 2 (⩘ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 fer. 2; 4 (– ⏑̲ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⩘); 4 (– ⏑̲ ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 fer. 2; 4 (⏑ – ⌴, – ⏑ ⏑ –).

III. 4 gl. 2; 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⩘); 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –); 4 fer. 2.

Rozdělení v periody jest nejisté. Tripodie jsou snad jen zdánlivé; míra monopodická jest tu arci také možna.

522 ψαύσειεν] *ψαύσειε*; *526 εἰναλίῳ*] *ἐναλίῳ*.

Hel. 1107—1121 = 1122—1136.

I. 6 (⏒ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏅); 4 (– – ⏑ –, – – ⏑ –); 4 (⏗ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏗).

II. 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏅); 6 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏗); 6 (– – ⏑ –, – – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 4 (– – ⏑ –, ⏑ – ⏗).

III. 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏅); 4 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏗), 4 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏗); 4 fer. 2.

IV. 6 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 6 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏖, ⏑ – ⏑ –); 4 gl. 2 (⏅ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏖ ⏑ ⏖).

V. 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 4 (– – ⏑ ⏖, ⏑ – ⏗).

Periody nejsou zcela jisté. V strofě v. 1119 třeba as *λέχεα* čísti synizesí.

1107 ἐναύλοις] *ἐναυλείοις*; *1111 ἔλθ' ὦ*] *ἐλθὲ*; *1114 ἀειδούσᾳ*] *ἀείδουσα*; *1115 πότμον*] *πόνον*; *1120 ὦ Ἑλένα*] *ὡς εἶλε*; *1124* porušen; třeba opraviti podle strofy; snad *ταλαντάτων*] *τάλαιναν* a jinak; *1129 Καφηρίσιν*] *Καφηρίαις*; *1130 ἐνάλοισιν*] *ἐναλίοις*; *1136* ruk. *ἱερὸν* jest metricky správné.

Hel. 1301—1318 = 1319—1337.

I. 4 gl. 2 (⏅ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 4 gl. 3; 4 (⏑ – ⏗, ⏑ ⏑ – ⏅).

II. 4 gl. 3; 4 gl. 3; 4 gl. 3; 4 (⏗ ⏗, – – ⏗).

III. 4 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑); 4 (⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 4 (⏗ ⏗, ⏒ – ⏑ ⏑ –); 4 (⏗ ⏗, – – ⏑ ⏑ –).

IV. 4 gl. 3; 4 gl. 3; 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏓ ⏅).

V. 4 gl. 3; 4 gl. 3; 4 gl. 3; 4 gl. 3; 4 fer. 2.

1301 Ῥέα] *ὀρεία*; *1305 ἐλᾶντα*] *ἐλάειτα*; *1311 ζεύξασαι θεαὶ* (synizesí)] *ζεύξασα θεὰ*; *1314 μέτα κοῦραι*] *μετὰ κουρᾶν δ'*; *1316 Γοργῶπις*] *Γοργὼ*; po *1317* vypadl verš; *1319 δρόμων*] *δρομαίων*; *1321 ματεύουσα*] *μαστεύουσα*; *1329 λαῶν*] *λαῶν δὲ*; *γενεάν*] *γένναν*; *1332 ἐπέλειπε*] *ἀπέλιπε*.

Hel. 1338—1352 = 1353—1368.

I. 4 (⏑ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 gl. 3 (⏗ – –, – ⏑ ⏑ –); 4 gl. 3 (týž).

II. 4 gl. 3 (⏗ ⏑ –, – ⏑ ⏑ ⏓); 4 gl. 3 (⏅ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 gl. 3 (⏗ ⏗, ⏓ – ⏑ ⏑ –); 4 (– – – –, – – ⏑ –).

III. 4 gl. 3 (⏗ ⏗, – – ⏑ ⏑ –); 4 gl. 3 (⏗ – –, – ⏑ ⏑ –); 4 glyk. 3 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –); 4 gl. 2 (⏗ – –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑); 4 gl. 2 (⏗ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏖ ⏑ –).

IV. 4 (⏅ ⏗, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 fer. 2 (⏅ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏗); 4 fer. 2 (⏗ ⏗, ⏑ ⏑ – ⏗).

Periody jsou nezřetelné; první snad končí se kolem II. 1 (pro průzev).

1540 ἐνέπει] ἐνέπει; *1543* Δηοῖ] δηίω; *1544* ἀλᾶν] ἀλαλᾶ; *1547* τύπανα] τύμπανα; τ' ἔλαβε] τε λάβετε; *1548* καλλίστα] κάλλιστα; *1553* n. porušený; třeba opraviti podle strofy; *1555* εἶχες] ἔχεις; *1558* δύναται] δύνανται; *1561* εἰς] ἐς; *1562* εἰλισσομένον] ἑλισσομένα; *1563* κύκλιος] κυκλίοις; *1567* n. porušený; třeba opraviti podle strofy.

Hel. 1451—1464 = 1465—1477.

I. 4 (– – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 6 (⏑ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏗): 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏘).

II. 4 (⏑ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 fer. 2; 4 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –).

III. 4 (⏓ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 fer. 2.

IV. 4 gl. 2 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑⏑ ⏑ –): 4 (⏗ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –; v antistr. gl. 2); 4 gl. 2.

V. 4 (– – ⏗, ⏑ – – –); 4 (– – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏘): 6 (– – ⏗, – – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏗.

Hranice třetí a čtvrté periody jsou nejisté. Snad to perioda jedna.
1452 ῥοθίοισι] ῥόθοισι; *1453* εἰρεσίας] ἐρεσία; *1456* εὐήνεμον] εὐήνεμον; *1462* ἰὼ*] jiné ruk. je vynechávají; *1470* εἰς*] ἐς; εὐφροσύναν] εὐφρόναν; *1472* τέρμονι je s metrického stanoviska správné; *1473* ὅθεν] τᾶ; *1475* Διὸς] Διὸς δ'; po *1476* chybí verš; *1477* πρὸ] πρὸς.

Hel. 1478—1494 = 1495—1511.

I. 4 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏗); 6 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏗, – – ⏑ ⏑ –).

II. 4 (antistr.: – – – –, ⏑ ⏑ – ⏗; v strofě porušení); 4 gl. 3; 4 gl. 3 (⏗ ⏗, ⏑ – ⏑ ⏑ –).

III. 6 (– ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑⏑, ⏑ ⏑⏑ ⏑ –); 4 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏗).

IV. 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 gl. 2 (⏗ – –, ⏑ ⏑ ⏑⏑ ⏑ –); 4 gl. 2.

V. 4 gl. 3 (⏗ ⏗, ⏑ – ⏑ ⏑ –); 4 gl. 3; 4 gl. 2; 4 fer. 2.

1478 εἴθε] εἰ; *1479* má mezeru a je porušen; opraviti třeba podle antistrofy; *1481* porušen: opraviti třeba podle antistrofy; *1482* νίσσονται] νίσονται; *1487* ὦ πταναὶ] ὁπόταν αἱ; *1489* βᾶσαι] βᾶτε; Πλειάδας] πελειάδες; *1493* Μενέλεως] Μενέλαος; *1495* ἵππιον] ἵππειον; *1500* σωτῆρε] σωτῆρες; *1509* ποινηθεῖσ'] πονηθεῖσ' a jinak.

Her. 353—361 = 362—370.

I. 4 (– ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 fer. 1; 4 fer. 2: 6 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏗).

II. 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 fer. 1.

Kola bývají tu špatně dělena; ve v. 364 třeba θεῶν čísti synizesí.
354 μέλονται*] μέλλονται; *355* před ξεῖν' třeba přidati ὦ; *365* ἀντομένους] ἀντεχομένους.

Her. 748—758 = 759—769.

I. 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 fer. 2 (⏘ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏗); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏗).

II. 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 fer. 2 (⏗ ⏗, ⏑ ⏑ – ⏗).
III. 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 fer. 2 (⊼ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏗); 6 gl. 2 + ⏑ – ⏗.

*756 περὶ τῶν δόμων**] *καὶ περὶ δόμων*; *761 πολναίνετον*] *πολναινέτον*; *762 ἐμᾷ*] *ἐμὲ*; *765* ruk. *καὶ λεύσιμον Ἄργος* jest metricky správné; *769* před *φανοῦνται* chybí slovo míry ⏑ –.

Her. 770—776 = 777—783.

I. 4 gl. 2 (⏓ – ⏗, – ⏑ ⏑⏑ ⏑ –); 4 gl. 2; 4 gl. 2.
II. 6 (⏑ – ⏑ –, ⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏗); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏗); 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 6 (⏑ – ⏑ –, ⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏗).

Pozoruhodno jest v druhé periodě iambické kolon ze samých anapaestů.

771 σοὶ] *γᾶς σὸν*; *773 ἄλλᾳ*] *ἀλλὰ*; *774 τᾷδ'*] *τάδ*; *δορυσσοῦν*] *δορύσσοντα* a jinak; *777 ἐπεὶ*] *ἐπὶ* a jinak; ruk. *πολύθυτος* je správné; *780 νέων*] *ναῶν*.

Her. 910—918 = 919—927.

I. 4 gl. 1; 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 gl. 2.
II. 4 gl. 2 (⏗ ⏗, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 gl. 2; 6 glyk. 2 + ⏗ ⊼.
III. 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏗); 4 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏗).

912 Ἄιδα] *Ἀίδα*; *914 δεινᾷ**] *δεινὰ*; *915 ἐρατὸν**] *ἐραστὸν*; *χροΐζει**] *χροΐους*; *918 παῖδας**] *παῖδα*; *924 ἔσχεν δ' ὕβριν*] *ἔσχε δ' ὕβρεις*.

Her. M. 348—363 = 364—379.

I. 4 gl. 2; 4 fer. 2; 4 gl. 3; 4 gl. 3.
II. 6 (⏑ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏗); 6 (totéž); 4 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏗).
III 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 fer. 2.
IV. 4 fer. 2; 4 fer. 2; 4 fer. 2; 4 gl. 2; 4 fer. 2.

350 καλλίφθογγον] *καλλίφθιτον*; *364 ὀρεινόμον*] *ὀρεινόμων*; *370 θεράπναι*] *θεράπιναι*, *θεράπαιναι*; *379 Οἰνωᾶτιν*] *Οἰνόα τίν'*.

Her. M. 408—424 = 425—441.

I. 6 (⏑ – ⏗, ⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 (⏓ – ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑); 6 (⏑ – ⏑ –, ⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏗).
II. 4 (⏑ – ⏑ –, ⏗ ⏑ –); 4 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ –, ⏗ ⏑ –); 4 (⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 (⏓ – ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –).
III. 6 (⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑⏑, ⏑ – ⏑ –); 6 (⏑ – ⏑ –, ⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏗).
IV. 4 fer. 2; 4 fer. 2; 4 fer. 2; 4 fer. 2; 4 gl. 2; 4 fer. 2.

*412 ἄγορον**] *ἀγορῶν*; *420 πολύφονον*] *πολύφωνον*; *421 ἐξεπύ-*

ϱωσεν] ἐξεπύρωσε; 422 ἀμφέβαλ' ἰόν] ἀμφέβαλε; 426 τόν τε πολυδάκρυον] τὸν πολυδάκρυτον; 427 Ἅιδαν*] Ἀΐδαν.

Her. M. 637—654 = 655—672.

I. 4 (– ◡ ◡ –, – ◡ ◡ –); 4 (– ◡ ◡ –, ◡ – ⊔); 4 (◡ ◡ ◡ ◡ –, – ◡ ◡ –).
II. 4 (⊼ ◡ ◡ –, ◡ – ⊔); 4 (totéž); 4 (⊼ ◡ ◡ ◡◡, ◡ – ⊔).
III. 4 gl. 2; 4 gl. 2 (⊼ ◡̄ –, ◡ ◡ – ◡ –); 4 gl. 3; 4 gl. 3; 4 gl. 3 (⊔ – –, – ◡ ◡ –); 4 gl. 3.
IV. 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 fer. 2.

642 φάος] φάρος; *655* ὤφελεν*] ὤφελε; *659* ὅσοισιν] ὅσοισι; *660* n. κατθανόντες τ' εἰς] καὶ θνατοὶ ἐς, ač oprava není zcela jistá; *661* ἁλίου*] ἀελίου; *664* ruk. ζωᾶς lze ponechati.

Her. M. 673—686 = 687—700.

I. 4 (– – ◡ –, – ◡ ◡ –); 4 fer. 2; 4 glyk. 3 (⊔ – –, – ◡ ◡ –).
II. 4 gl. 2 (v antistrofě gl. 3); 4 glyk. 2; 4 gl. 1; 4 (– ◡ ◡ –, – ◡ ◡ –); 4 (⊼ ◡ ◡ –, – ◡ ◡ –); 4 fer. 2.
III. 4 gl. 3 (∧ ◡ ◡ ◡ ◡◡, ◡̄ – ◡ ◡ –); 4 gl. 3 (∧ ◡ ◡ ◡ ◡◡, ◡̄ – ◡ ◡ –); 4 fer. 2; 4 gl. 2 (⊔ ⊔, ◡ ◡ – ◡ –); 4 fer. 2.

673 Μούσαις*] ταῖς Μούσαις; *691* παιᾶνας*] παιᾶνα; *696* εὐγενίας] εὐγενείας; *697* po ὑπερβάλλων je mezera míry ◡ ◡ –; *698* n. ἄκυμον θῆκεν*] ἄκυμον ἔθηκε.

Her. M. 781—797 = 798—814.

I. 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 fer. 2.
II. 4 gl. 3; 4 gl. 2; 4 (– ◡ ◡ –, – ◡ ◡ –); 4 (– ◡ ◡ –, ⊔ ⊼).
III. 4 (– – ◡ –, ⊔ ◡ –); 4 fer. 2; 4 gl. 3; 6 (⊔ ⊔, ◡◡ – ◡ ◡ –, ⊔ ◡ ⊻).
IV. 4 gl. 3; 4 (⊻ – ◡ ◡◡, ◡ – ⊔); 4 (⊻ – ◡ ◡ ◡◡, {⊔ ⊔ / ◡ – ⊔}).
V. 4 (⊻ – ◡ –, ◡ ◡ – ⊔); 4 (totéž); 4 (⊻ – ◡ ◡ –, ⊔ ⊼).

781 Ἰσμήν' ὦ στεφανηφόρει] Ἰσμηνῷ στεφαναφορία; *784* καλλιρρέεθρος] καλλιρρέεθρος; *785* Ἀσωπιάδες] Ἀσωπίδες; *793* ἐμὰ] ἐμά τε; *794* as porušen; *801* ὡς] καὶ; *804* ἐλπίδι] ἐπ' ἐλπίδι; *805* ἔδειξ'*] ἔδειξεν; *811* as porušen.

Hik. 955—962 = 963—970.

I. 4 gl. 2; 4 gl. 2; 6 gl. 2 + ⊔ ⊔.
II. 4 gl. 3 (⊔ ⊔, ◡ – ◡ ◡ –); 4 gl. 3.
III. 4 (⊼ ◡̄ –, – ◡ ◡ –); 4 gl. 3; 6 gl. 2 + ◡ – ⊔.

957 μέτεστιν*] μέτεστι; *962* δυσχίμων] δυσχείμων; *967* δυσταυοτάτως] δυστηνότατος; *968* τοῖς φθιμένοις] φθιμένοισιν, ač není-li verš více porušen; *969* οὔτ' ἐν ζωοῖς κρινομένα] οὔτ' ἐν ζωοῖσιν ἀριθμουμένη.

Hik. 971—979.

I. 4 gl. 2 (∧ ∪ ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ∪ ∪ ∪); 4 fer. 2; 4 gl. 2; 4 gl. 2.
II. 4 (– – ∪ ∪ ∪, – ∪ ∪ –); 4 (∪ – – –, – ∪ ∪ –); 4 (totéž); 4 (∪ – ∪ –, – ∪ ∪ –).
III. 4 (∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪, ∪ – ∪ –); 4 fer. 2.

*971 ὑπολελειμμένα**] *ὑπολελυμένα*; *977 γόοισιν*] *γόοισι*; *978 νοτερὸν*] *νοτρὸν*.

Hik. 990—1008 = 1012—1030.

I. 4 (∪ – ⊔, ∪ – ⊔); 4 gl. 2; 4 gl. 2.
II. 4 glyk. 2 (v strofě: – ∪ ∪ –, ∪ ∪ – – –); 4 fer. 2; 4 glyk. 2; 4 fer. 2.
III. 4 glyk. 3; 4 gl. 3 (v antistrofě: ⊔ ∪ –, ∪ ∪ – ∪ ∪ –); 4 (– ∪ ∪ –, – ∪ ∪ –); 4 gl. 2 (v antistrofě: ∪ – ∪ –, – ∪ ∪ –); 4 glyk. 3.
IV. 4 (∪ – ⊔, ∪ – ⊔); 4 fer. 2; 6 fer. 2 + ≂ – ⊔.
V. 4 glyk. 3 ({∪ – – | ∧ ∪ ∪ ∪ –}, – – ∪ ∪ –); 4 gl. 3; 4 glyk. 3; 4 fer. 2.

991 ἐδίφρευε τόθ' ἅλιος] *ἐδιφρεύετο τάλας*; *993 ὄρφνας*] *ὀρφναίας*; *995 ἀνίκ'*] *ἀνίκα* a jinak; *999 χαλκεοτευχοῦς*] *χαλκεοτευχοῦς τε*; *1000 πρός σ' ἔβαν*] *προσέβαν*; *1002 φῶς*] *φῶς καθέξουσα*; *1004 Ἅιδαν*] *Ἀΐδαν*; *1013 ἵν'*] *ἦν*; *1014 ἅλματι*] *ἀλλὰ τῆς*; *1015 χάριν**] *χάρισιν*; *1021* snad porušen; *1022 θαλάμους*] *ἔξω θαλάμους*; *1025 θανόντ'*] *θανόντα*; snad více porušen; *1026* porušen; *1028 φανῶσιν*] *φανῶσι*; *1028* porušen; po *εὐναῖος* chybí slovo míry – –; *1030 γενναίας ἀλόχοιο*] *γενναίας ψυχᾶς ἀλόχῳ* a jinak.

Hipp. 141—150 = 151—160.

I. 4 glyk. 2; 4 gl. 3; 4 gl. 2; 4 fer. 2.
II. 4 (≂ – ∪ –, ∪ ∪ – ⊔); 4 (– – ≂ –, ∪ ∪ – ⊼); 6 (∪ ∪ ∪ ∪ ∪∪, – ∪ ∪ –, ⊔ ⊔).
III. 4 (– – – –, ∪ ∪ – ⊔); 4 (– – ∪ –, ∪ ∪ – ⊼); 4 gl. 2.

141 ἢ] *σὺ*; *144 φοιτᾷς ἢ ματρὸς ὀρείας*] *ἢ ματρὸς οὐρείας φοιτᾷς* a jinak; *150 δίναις ἐν**] *δίναισι*; *155 ἔπλευσεν*] *ἔπλευσε*.

Hipp. 545—554 = 555—564.

I. 4 (⊔ ≂ –, ∪ ∪ – ⊼); 4 fer. 2; 6 gl. 3 + ∪ – ⊔.
II. 4 (– – ∪ –, ∪ ∪ – ⊼); 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 (∪ ∪ – {∪ ∪ –, – ⊼ | ∪ –, ∪ – ⊼}).
III. 6 gl. 3 + ∪ – ⊔; 4 fer. 2.

550 Ναϊάδ'] *Ναΐδα, Ναΐδ'* a jinak; *552* jest asi porušen; *553 ἐξέδωκεν**] *ἔδωκεν*; *554 τλάμων*] *τλάμον, τλᾶμον*; *557 συνείποιτ'*] *συνείπετ'*; *ἁ Κύπρις οἷον*] *οἷον (οἷα) ἁ (ἡ) Κύπρις*; *560 τὸν* před *Διογόνοιο* třeba vynechati; *562 κατεύνασεν* jest asi porušeno; *563 τὰ πάντ' ἐπιπνεῖ*] *πάντ' ἐπιπνεῖ* a jinak; *οἷα**] *οἷα*.

Hipp. 732—741 = 742—751.

I. 6 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏗, ⏑ ⏑ – ⏗); 4 (⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏗); 6 (⏑ ⏑ – {⏑ ⏑ – / ⏑ –}, ⏑ ⏑ –, ⏗ ⏗).

II. 4 gl. 2; 4 fer. 2.

III. 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 gl. 2 (– – –, ⏑ ⏑ – {⏑ ⏑ – / ⏑ –}); 6 gl. 2 + – ⏑ ⏑ –; 4 gl. 2.

První dvě kola mohla by býti také ionská.

734 ἀγέλαις] *ἀγέλαισι*; *738 σταλάσσουσ'*] *σταλάσσουσιν*; *739 εἰς* *] *ἐς*; *746 ναίων* *] *κρηνῶν*; *750 ἵν' ἁ βιόδωρος*] *ἵνα βιόδωρος*, *ἵνα ὀλβιόδωρος* a jinak; *751 θνατοῖς*] *θεοῖς*.

Hipp. 752—763 = 764—775.

I. 4 gl. 2; 4 glyk. 2; 4 fer 2.

II. 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏓); 4 (⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏗); 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏓).

III. 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏗); 4 (⏗ ⏑ –, – – ⏑ –); 4 (– – ⏑ –, – – ⏑ –); 4 (– – ⏑ –, – – ⏑ –); 4 (– – ⏑ –, – – ⏑ –); 6 (– – ⏑ –, – – ⏑ –, ⏑ – ⏓).

760 ἔπτατο *] *ἔπτατ' ἐπὶ*; *761 Μουνύχου*] *Μουνιχίου* a jinak; *δ' ἀκταῖσιν* *] *δ' ἐπ' ἀκταῖσιν*; *770 ἅψεται ἀμφὶ* *] *ἅψετ' ἀμφὶ*; *771 δείρα*] *δέρα*; *774 ἀπαλάσσουσά τ'* *] *ἀπαλάσσουσα*; *775 ἔρωτα* *] *ἔρωτα φρεσίν*.

If. Aul. 164—184 = 185—205.

I. 4 glyk. 2; 4 glyk. 2 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 4 glyk. 2; 4 fer. 2.

II. 4 (– ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 fer. 2.

III. 6 fer. 2 + ⏑ ⏑ – ⏗; 6 fer. 2 + ⏑ ⏑ – ⏗.

IV. 4 (– ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 (totéž); 4 gl. 3 (⏗ – – – ⏑ ⏑ –); 4 gl. 2 (⏗ ⏗, ⏑ ⏑ – ⏑ –).

V. 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 4 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 gl. 2 (⏗ ⏗, ⏑ ⏑ – ⏑ –).

VI. 4 gl. 2 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑); 4 fer. 2; 4 gl. 3; 4 gl. 3 (⏗ – –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 4 fer. 2.

V kolu V. 1 jsou řady zdánlivě anapaestické, vskutku ovšem asi iambické.

164 παρακτίαν *] *παρ' ἀκτὰν*; *171 κατιδοίμαν*] *ἰδοιμ' ἂν*; *174 χιλιόναυσιν* *] *χιλιόναυσι*; *175 Μενέλαόν θ'*] *Μενέλαον*; *180 ἔλαβε* *] *ἔλαβεν*; *186 ὀρομένα*] *ὀρωμέναν*; *187 παρῆδ'* *] *παρηΐδ'*; *191 τ' ὄχλον*] *ὄχλον τ'*; *194 Σαλαμῖνος* *] *Σαλαμινίοις*.

If. Aul. 543—557 = 558—572.

I. 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 fer. 2.

II. 4 gl. 3; 4 gl. 3; 4 gl. 3; 4 gl. 3; 4 gl. 3; 4 gl. 3; 4 gl. 3; 4 gl. 3 ({∧ ⏑ ⏑ ⏑ ⏓ – / ⎿ ⏑ –}, – – ⏑ ⏑ –).

III. 4 (⏓ – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⎯); 4 (totéž); 4 ({⏑ ⏑ – / ⏑ –} {⏑ – / ⏑ ⏑ –}, ⏑ ⏑ – ⎿); 4 fer. 2 (⎯ ⎿, ⏑ ⏑ – ⎯).

547 μανιάδων] *μαινόμεν'*; *548 Ἔρως ὁ χρυσοκόμας**] *ὁ χρυσοκόμας Ἔρως*; *559 διάφοροι*] *διάτροποι*; *τὸ δ' ὀρθῶς*] *ὁ δ' ὀρθὸς*; *566 δόξα*] *δόξαν*; *570 ἐν ἀνδράσιν**] *ἐν δ' ἀνδράσιν.*

If. Aul. 573—589.

I. 4 gl. 2 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑); 4 (– ⏑ ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –); **4 fer. 2.**

II. 4 (– ⏑ ⏑ –, – – ⏑ ⏑ –); 4 (– – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 (– – ⏑ –, ⏑ – ⊼).

III. 4 gl. 2 (⎿ – –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑); 4 gl. 2 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 fer. 2 (⎯ ⎿, ⏑ ⏑ – ⎯).

IV. 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⎿); 4 (⏑ – ⎿, – ⏑ ⏑ –); 4 (⏑ – ⎿, – ⏑ ⏑ –); 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏓ ⊼).

V. 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 6 (– ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 4 fer. 2 (⎯ ⎿, ⏑ ⏑ – ⎿).

580 ἔμενεν] *ἔμενε*; *582 πάροιθεν-*] *πάροιθε*; *584* snad třeba čísti *βλεφάροις* za *βλεφάροισιν*; *589 ἐς πέργαμα Τροίας*] *ἐς Τροίας πέργαμα.*

If. Aul. 751—761 = 762—772.

I. 4 gl. 2; 4 fer. 2.

II. 4 gl. 3 ({– ⏑ ⏑ – / ∧ ⏑ ⏑ ⏑ ⏓ –}, – – ⏑ ⏑ –); 4 gl. 3; 4 fer. 1.

III. 4 (– – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊼); 4 (– – ⏓ –, ⏑ ⏑ – ⎿); 4 (⏓ – – –, ⏑ ⏑ – ⊼).

IV. 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏓ –); 4 gl. 2 (⎯ – –, ⏑ ⏑ ⏗ ⏑ –); 6 gl. 1 + ⎯ ⊼.

*754 ναυσὶν**] *ναυσὶ*; *765 εὐπρώροιο*] *εὐπρώροις* a jinak: *πλάτας*] *πλάταις*; *767 Σιμουντίοις**] *Σιμουντείοις.*

If. Aul. 1036—1057 = 1058—1079.

I. 6 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –); 4 gl. 2 (⎯ – –, ⏑ ⏑ ⏖ ⏑ –); 4 fer. 2.

II. 6 gl. 2 + ⏑ ⏑ – ⊼; 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⎿).

III. 4 (– – – –, ⏑ ⏑ ⊼); 4 fer. 2; 4 (⊼ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 6 gl. 2 + ⎿ ⊼; 4 (⎿ ⏑ ⏖, ⏑ – ⎯).

IV. 4 gl. 2 (⊼ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 (– – ⏒ –, ⏑ ⏑ – ⊼); 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⎿); 4 (– – ⎯, – ⏑ ⏑ –); 4 fer. 2.

V. 4 gl. 2 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏖); 4 gl. 2 (⎯ ⎯, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏖); 4 gl. 2; 4 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⎯ ⊼).

Míra dipodická není jistá.

*1040 ὅτ' ἀνὰ**] *ὅταν ἀνὰ* a jinak; *1041 παρὰ δαιτὶ*] *ἐν δαιτὶ*; *1045 μελῳδοῖς . . . ἀχήμασι*] *μελωδοὶ . . . ἰαχήμασι*; *1046 ἀν' ὄρος*] *ἐν ὄρεσι*; *1050 φίλον*] *φίλιον*; *1063 παῖδα σὲ Θεσσαλίᾳ*] *παῖδες αἱ Θεσσαλαὶ*; *1064 μάντις ὁ φοιβάδα μοῦσαν εἰδώς*] *μάντις δ' ὁ φοῖβα μοῦσαν εἰδὼς* a jinak; *1066 ἐξονόμαζεν*] *ἐξωνόμασεν* a jinak; *1068 λογχήρεσι**] *λογχήρεσσι*; *1078 Νηρῄδων*] *Νηρῇδος*.

If. Aul. 1080—1097.

I. 6 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, – – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⊼); 4 gl. 3; 4 (⊔ ⏑ –, – – ⏑ –); 4 (⊔ ⊔, ⊔ ⊔); 4 gl. 1; 4 (⏑ – – –, ⏑ – ⊔).
II. 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 gl. 2 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑): 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊼).
III. 4 (⊔ ⏑ –, ⊔ ⊔); 4 gl. 2; 4 fer. 2 (⊼ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔).
IV. 4 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –); 4 gl. 2 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 4 fer. 2.
V. 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 fer. 2.

První perioda obsahuje snad dvě periody.
1082 ὀρέων po *ἐλθοῦσαν* třeba vypustiti; *1086 ῥοιβδήσεσι*] *ῥοιβδήσει*; *1090 δύνασιν* po *ἀρετᾶς* třeba vypustiti; *1096* po *καὶ* třeba přidati *μὴ*.

If. Taur. 392—406 = 407—420.

I. 6 (– ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 6 (⊔ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⊔, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓).
II. 6 (– ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔). 4 gl. 2 (⊼ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 fer. 2 (⊔ ⊔, ⏑ ⏑ – ⊔).
III. 6 (⏑ – ⏑ ⏔, ⏑ ⏕ {⏑ ⏑ – / ⏑ –}, {⏑ – / ⏑ ⏑ –} ⏑ ⏓); 4 (⏑ – ⏑ –, – ⊔); 4 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔).
IV. 4 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 6 (⏑ – ⏑ –, ⊔ ⊔, – – ⊔).
V. 4 gl. 2; 4 fer. 2.

394 ἵν'] *ἦν*; *ποτώμενος**] *πετόμενος*; *395 ἄξενον*] *εὔξεινον* a jinak; *διεπέρασεν 'Ιώ*] *διεπέρασεν* a jinak; *403 κούρᾳ δίᾳ τέγγει*] *κούρα διατέγγει*; *410 λινοπόροισιν*] *λινοπόροις*; *412 μελάθροισιν*] *μελάθροισι*; *417 πόλεις τε**] *πόλεις*.
Ale strofy ty jsou asi leckde tíže porušeny, jak vidno z nedokonalých responsí (III. 1) a z neobvyklosti kol (srv. IV. 2).

If. Taur. 421—438 = 439—455.

I. 4 gl. 3; 4 gl. 2 (⊔ ⊔, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 fer. 2.
II. 6 (⏒ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 (⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏕ ⊼); 4 (⏑ – ⊔, ⏓ – ⏑ ⏑ –).
III. 4 (⊔ – –, ∧ ⏑ ⏑ ⏑ –); 4 (⊔ ⊔, ⏒ – ⏑ ⏑ –); 4 (– – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊼).
IV. 4 gl. 3 (⊔ – –, – ⏑ ⏑ –); 4 (⏒ – – –, – ⏑ ⏑ –); 4 (⊔ ⊔, – ⏑ ⏑ –).

V. 4 (– – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏕); 4 (– ⏑ ⏑ –, |⏑ ⏑ ⏑ – –| |– ⏑ ⏑ –|); 4 gl. 3; 4 gl. 3; 4 fer. 2.

Strofa ta jest porušena; nápadné jest kolon III. 1 a V. 2. Periody jsou nejisté.

421 πέτρας τὰς συνδρομάδας] *τὰς συνδρομάδας πέτρας*; *422 Φινεΐδας*] *Φινηΐδας*, *Φινείδας*; *428 Νηρῄδων*] *Νηρῄδων*; <*ποσὶ*> *χοροὶ*; *435 αὔραις* <*σὺν*>; *436 Ἀχιλῆος*] *Ἀχιλλῆος*; *439 εὐχαῖσιν*] *εὐχαῖσι*; *442 Τρῳάδα*-] *Τρωϊάδα*; *444 ἑλιχθεῖσα*-] *εἱλιχθεῖσα*; *447 τὴνδ'* po *ἂν* třeba vypustiti; *448 δεξαίμεσθ'*] *δεξαίμεθ'*; *452* před *γὰρ* chybí dlouhá slabika.

Ion 184—193 = 194—204.

I. 4 glyk. 2; 4 gl. 2; 4 glyk. 2; 4 fer. 2.
II. 4 glyk. 2; 4 glyk. 2; 4 fer. 2.
III. 4 (⏓ – ⏗, ⏑ – ⏗); 4 gl. 2 (⏕ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 gl. 3; 4 fer. 2.

189 καλλιβλέφαρον] *καλλίφαρον*; *195 ὅσσοις*] *ὅσσοισιν*; *196 τίς: ἄρ'*] *τίς ἄρ'*; *ἐμαῖσι*] *ἐμαῖς*; *197 πήναις*] *πήναισιν*; *205 πῦρ πνέονσαν*] *πυρὶ πνέονσαν*.

Ion 452—471 = 472—491.

I. 4 (⏑ – – –, – ⏑ ⏑ –); 4 (⏓ – ⏗, – ⏑ ⏑ –); 4 fer. 2.
II. 4 gl. 3; 4 gl. 3 (⏗ ⏗, ⏑ – ⏑ ⏑ –); 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ , ⏑ ⏑ – ⏗).
III. 4 fer. 2 (⏕ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏗): 4 gl. 3; 4 fer. 2 (⏕ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏗).
IV. 4 gl. 2 (⏗ ⏗, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 gl. 2 (⏕ ⏓ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 gl. 2 (⏕ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑⏑); 4 fer. 2 (⏗, ⏑ ⏑ – ⏗).
V. 4 gl. 3; 4 gl. 2 (v antistr. gl. 3); 6 (⏑ – – –, – ⏑ ⏑ –, ⏗ ⏗).
VI. 4 gl. 2 (⏕ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 (totéž); 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 4 fer. 2 (⏗ ⏗, ⏑ ⏑ –).

Periody nejsou zcela zřetelné.

452 λοχιᾶν] *λοχείαν*; *455 ἀνειλείθυιαν*] *εἰλείθυιαν*; *457 πότνια Νίκα*-] *μάκαιρα Νίκα*; *458 μόλε*] *μόλει* a jinak; *465 σὺ καὶ*-] *σύ τε καί*; *467 σεμνόταται*] *σεμναί*; *487 τεκέων κεδνῶν*] *κεδνῶν γε τέκνων*.

Ion 1048–1060 = 1061–1073.

I. 6 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – – –, ⏑ – ⏗); 5 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏗): 6 (⏗, ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, – – ⏑ ⏑ –).
II. 6 gl. 3 + ⏑ – ⏗; 4 gl. 3; 6 gl. 2 + ⏑ – .
III. 3 (– – ⏑ –, ⏑ ⏑); 3 (⏓ – ⏑ –, ⏑ ⏑ –).
IV. 6 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏗, ⏑ –); 3 (⏑ ⏑ – ⏑ –,); 6 gl. 2 + ⏗ ⏗.

První perioda mohla by se měřiti také ionsky. Míra jest asi monopodická.

1052 Ἐρεχθεϊδᾶν] *Ἐρεχθειδᾶν*; *1063 ἅ τε φαίνεται ἐλπὶς ᾗ*] *ὢ νῦν ἐλπὶς φέρετ' ᾗ* a jinak; *1064 ξίφος ᾗ λαιμῶν ἐξάψεις*] *ξίφος ὁ (ᾗ) δαίμων ἐξάψει(ν)*; *1065 δειρῆν*] *δέρην*; *1067 κάτεισι μορφάς*] *μορφὰς κάτεισιν*: *1073 εὐπατριδᾶν**] *ἀπατριδᾶν*.

Ion 1074—1089 = 1090—1105.

I. 4 (⏓ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 6 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏗); 4 (– ⏑́ ⏑ ⏑ ⏕, ⏑ – ⏑ –).

II. 4 (– ⏑́ ⏑ ⏓ ⏑́ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏗); 4 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ ⏕, ⏑ – ⏗).

III. 4 fer. 2; 4 gl. 3 (⏗ – –, – ⏑ ⏑ –); 4 ({– ⏑́ ⏑ ⏑ – / – ⏑ ⏑ –}, {⏑ – ⏗ / ⏑ ⏑ – ⏗}).

IV. 4 ({– – ⏑ ⏑ – / – ⏑ ⏑ –}, ∧ ⏑ ⏑ ⏑ –); 4 (– – ⏔ –, ⏑ ⏑ – ⊼); 4 gl. 2; 4 fer. 2 (⏗ ⏗, ⏑ ⏑ – ⏗).

V. 4 (⏔ – ⏗, – ⏑ ⏑ –); 4 gl. 2; 4 fer. 2.

V kolu IV. 1 jest nápadná pausa před *τε*. Snad je tu porušení.

1085 χρυσοστέφανον] *χρυσεοστέφανον*; *1089 ὁ* přidávají*; *1091 ὕμνοις**] *ὕμνοισι*; *1093 ἀθέμιτας**] *ἀθεμίτους*; *1094 εὐσεβίᾳ*] *εὐσεβείᾳ*; *1095 ἄροτον*] *ἄροτρον*; *1096 παλίμφαμος*] *παλίμφαος* a jinak; *1097 μοῦσ' εἰς*] *μούσιος, μούσειος*; *ἴτω*] *ἴστω*; *1099 γὰρ οὖν*] *γὰρ*; *1105 νόθον παιδὸς**] *νόθων παίδων*.

Nepřesné response svědčí však o porušení větším.

Ion 1229—1243.

I. 4 gl. 3; 4 fer. 2; 4 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑́, ⏑ – ⏗); 4 fer. 2.

II. 4 (⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏗); 4 gl. 2.

III. 4 gl. 2; 4 gl. 2; 6 gl. 2 + – – ⏗.

IV. 4 gl. 2; 4 gl. 2; 6 (⏑ – ⏗, ⏑ ⏑ – ⏗, ⏑ ⏑ – ⏗)

V. 4 (⏑ ⏑ – ⏗, ⏑ ⏑ – ⏗); 4 gl. 3; 4 fer. 2

Periody nejsou dosti zřetelné.

*1229 ἔστιν**] *ἔστι*; *1231 γὰρ* po *φανερὰ* třeba vypustiti; *1237 δεσποίνᾳ*] *δέσποινα*; *1239 σκοτίων**] *σκότων*; *1241* ruk. *ἀποφεύγουσα* vyhovuje metru.

Kykl. 41—54 = 55—68.

I. 4 gl. 3; 4 gl. 3 (⏗ – –, – ⏑ ⏑ –); 4 gl. 3.

II. 4 (⏓ – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏗); 4 gl. 3 (⏗ – –, – ⏑ ⏑ –).

III. 4 gl. 3; 4 gl. 3; 4 gl. 3.

IV. 6 (– ⏑́ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, – – ⏑ ⏑ –); 4 (– – – –, – – ⏑ ⏑ –).

V. 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏗); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏗); 4 ⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊼).

41 πᾷ] *πᾷ δὴ*; *γενναίων*] *γενναίων μὲν*; *49 σὺ τάδ' οὐ, σὺ τάδε*]

οὐ τᾷδ' οὔ, οὐ τᾷδε; 60 ἀμφιθαλεῖς] *ἀμφιβαίνεις, ἀμφιβάλεις*; *61 λείπουσα**] *λιποῦσα.*

Kykl. 656—662.

I. 4 gl. 3 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, – – ⏑ ⏑ –), 6 ⊔ ⏑ – + gl. 2 (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 fer. 2.
II. 4 (⊔ ⏑ –, ⊔ ⏑ –); 4 (⏑ – ⊔, – ⏑ ⏑ –); 6 (– – ⊔, ⏑ – ⊔, ⏑ – ⊔); 4 fer. 2.

Med. 204—212.

I. 6 (– – ⊔, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 6 (⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⊔ ⊼).
II. 4 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 6 (⏑ – ⊔, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔).
III. 4 (⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 4 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –); 4 fer. 2.

204 ἀχὰν] *ἰαχὰν*; *207 δ' ἄδικα**] *δέ τ' ἄδικα*; *210 ἐς**] *εἰς*; *212 κλῇδ'**] *κλῇδ'* a jinak.

Med. 643—651 = 652—662.

I. 4 (– ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔).
II. 4 gl. 2 (⊼ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 (– ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⊼).
III. 6 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, – – ⏑ –); 4 gl. 2 (⊔ ⊔, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 gl. 2; 4 fer. 1.

645 δώματα] *δώμα **, δῶμα*; *646 αἰῶν'**] *αἰῶνα*; *647 οἰκτρότατον*] *οἰκρότάτων*; *648 θανάτῳ θανάτῳ**] *θανάτῳ*; *651 πατρίας στέρεσθαι**] *πατρῴας σέβεσθαι*; *654 μῦθον*] *μύθων*; *655 σὲ γὰρ οὐ πόλις, οὐ φίλων**] *σὲ γὰρ οὐ φίλων τις οὐ πόλις*; *657 ᾤκτισεν*] *ᾤκτειρεν*; *659 πάρεστιν**] *πάρεστι*; *661 κλῇδα*] *κληιδα, κληίδα* a jinak.

Or. 807—818 = 819—830.

I. 4 gl. 3; 4 gl. 3; 4 gl. 3; 6 gl. 3 + ⏑ – ⊔.
II. 6 (⏑ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 gl. 3; 4 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊼); 4 (– ⏑ ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ – –, – ⏑ ⏑ ⏑).
III. 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 gl. 2; 4 fer. 2.

812 χρυσείαις] *χρυσέας* a jinak; *813 Ταντιαλίδαις**] *Ταντιαλίδαισι*; *815 τεκέων**] *τέκνων*; *816 ἐξαμείβων**] *ἀμείβων*; *820 τεμεῖν*] *τέμνειν*; *παλάμᾳ*] *παλάμια*; *822 ἐς**] *εἰς*; *823 μαινόλις*] *μεγάλη, μεγάλη* a jinak; *825 θανάτου* nebo *θάνατον* porušeno; třeba slova míry: – ⏑.

Or. 831—843.

I. 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 4 gl. 3 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, – – ⏑ ⏑ –); 6 gl. 2 + ⏑ – ⊔.
II. 4 gl. 3 (⊔ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 gl. 3 (⏑ – ⊔, – ⏑ ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, – – ⏑ ⏑ –); 4 gl. 3; 4 fer. 2 (⊼ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔).

III. 4 (– ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, – – – –); 4 (– ⏑ ⏑ –, – – ⏑ ⏑ –); 4 gl. 3; 4 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

*832 γᾶν**] *γαῖαν*; *833 χειρὶ**] *χερὶ*; *834 οἶον**] *οἶον οἶον*; *836 Εὐμενίσιν*] *Εὐμενίσι*; *838 Ἀγαμεμνόνιος**] *Ἀγαμεμνόνειος* a jinak; *841 ἐσιδὼν**] *εἰσιδὼν*; *843 παθέων**] *πενθέων*.

Rhes. 342—350 = 351—359.

I. 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 fer. 2; 6 gl. 2 + ⊔ ⊼.
II. 4 fer. 2; 6 (– – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔).
III. 4 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊼); 4 (⏖ – – –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

Ve v. 344 třeba *δὴ* před *ἴσον* zkrátiti.

*342 Ἀδράστεια**] *Ἀδράστια* a jinak; *345 ἔστιν**] *ἔστ'*; *352 δι' ἀκηράτων**] *δι' ἀκράτων*; *354 σὰν ἐφύτευσεν**] *σὰν ἐφύτευσ'* a jinak; *358 ἐλευθέριον**] *ἐλεύθερον*; *359 εἰπεῖν**] *ἰδεῖν*.

Rhes. 527—537 = 546—556.

I. 4 (⏖ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑⏑); 4 (⊔ ⏑ –, ⊔ ⊔).
II. 5 (⊔ ⏑ –, – – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 5 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑⏑).
III. 4 (⏑̄ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔); 3 ({– ⏑ ⏑ – / ⏑ – ⏑ –}, ⏑ ⏑ –); 4 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔).
IV. 4 fer. 2; 4 gl. 3; 3 (⏑ ⏑ – ⏑ –, ⊔).

Pro tripodie a pentapodie jest tu míra monopodická pravdě podobna. Sotva jsou tu — jak by bylo možno — v první a druhé periodě pravé daktyly a anapaesty.

528 πρώτα] *πρῶτα*; *530 Πλειάδες**] *Πληϊάδες*; *531 μέσα**] *μέσον* a jinak; *οὐρανοῦ**] *οὐράνιός γε* a jinak; *537 ὅδε γ'**] *οὐδέ γ'* a jinak; *548 φοινίας**] *φονίας*; *549 παιδολέτωρ**] *ἁ παιδολέτωρ*; *553 ἰὰν**] *οἴαν*; *556 βλεφάροις*] *βλεφάροισι*.

Troad. 1060—1070 = 1071—1080.

I. 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 fer. 2.
II. 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 fer. 2.
III. 6 (⏓ – ⏑ –, ⊔ ⏑ –, ⏑ ⏖ ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ ⏑ ⏖, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 6 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

1065 ἱρὰν] *ἱερὰν*; *1066 κισσοφόρα**] *κισσηφόρα*; *1067 κατάρυτα*] *κατάρρυτα*; *1069 ἁλίῳ* jest porušeno; třeba slova míry ⏑ –; *1078 ἕδρανον**] *ἕδραν*; *ἐπιβεβὼς*] *ἐπιβεβηκὼς*; *1079 πόλεος*] *πόλεως*.

Arist. Hipp. 551—564 = 581—594.

I. 4 gl. 1; 4 (totéž); 4 (totéž); 4 (totéž); 4 fer. 1.
II. 4 gl. 1; 4 (totéž); 4 fer. 1.

III. 4 (⎯ ⎯, – ⏑ ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⎯ ⏑̄); 4 (⎯ ⎯, – ⏑ ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏓ ⏑̄).
IV. 4 gl. 2, 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 fer. 2.

Sfek. 317—322.

I. 4 (⏑ – ⎯, ⏑ – ⎯); 3 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ –); 3 (– – ⏑ ⏑ –, ⎯).
II. 3 (– – ⏑ ⏑ –, ⎯); 3 (totéž).
III. 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 fer. 2.

Míra monopodická jest tu pouze pravdě podobna, ježto všecky tripodie snadno mohly by se změniti v tetrapodie; na př. kolon I. 3 a II. 1 a 2: ⎯ ⎯, ⏑ ⏑ – ⎯ (fer. 2). Ve v. 318 třeba čísti *οἷός τ'* ⏑ –.

318 ἀλλ' οὐ γὰρ οἷός τ'] *ἀλλὰ γὰρ οὐχ οἷός τ'*; *320 πάλαι*] *πάλαι πάνν.*

Sfek. 1450 - 1461 = 1462—1473.

I. 4 (– – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 (– – ⏑ –, ⏑ – ⎯).
II. 4 (⏓ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 ({⏑ – / – ⏑ ⏑} ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏓).
III. 4 (⏑̄ ⏑ ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 gl. 3; 4 gl. 3.
IV. 4 gl. 3; 4 gl. 3; 4 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑̄ – ⏑ ⏓).

1454 ἦ μέγα τι μεταπεσεῖται] *ἦ μέγα τι μεταπείσεται* (*ἦ μέγα πείσεται*); *1455 ἐπὶ τὸ τρυφῶν*] *ἐπὶ τὸ ὀρφᾶν* nebo *ἐπιτρυφὸν* a jinak; *1461 μετεβάλοντο**] *μετεβάλλοντο*; *1473 κατακοσμῆσαι*] *κατακοσμῆσαι* a jinak.

Orn. 1731—1736 = 1737—1742.

I. 3 (⏓ – ⏑ ⏑ –, ⏑ –); 3 (totéž); 3 (totéž); 3 (totéž).
II. 4 fer. 2; 4 fer. 2.

Po strofách je anapaestický systém. Míra monopodická jest tu pravdě podobna.

1734 ξυνεκοίμισαν] *ξυνεκόμισαν*; *1736 Ὑμέναι' ὦ*] *Ὑμέναιε*; *1742* v některých ruk. jest opakován.

Thesm. 351—371.

I. 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⎯); 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⎯).
II. 4 (⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⎯); 4 (⏓ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 6 (– ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –).
III. 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –).
IV. 4 (– – ⎯, ⏑ – ⎯); 4 (⎯ ⏑ –, – – ⏑ –); 4; 4 (– – ⏑ –, ⏑ – ⎯).

554 τάδ' εὔγματ' ἐκγενέσθαι] *τάδ' εὔγματα γενέσθαι*; *560 οὕνεκ'*] *ἕνεκ'*; *564 λέγουσ'**] *λέγουσιν*; *567 ἀσεβοῦσ' ἀδικοῦσί τε*] *ἀσεβοῦσιν ἀδικοῦσιν τε.*

Thesm. 990–994 = 995–1000.

4 (– ◡ ◡ –, ◡ – ◡◡): 4 fer. 2 ({◡ – —, ∧ ◡ ◡ ◡ –}, ◡ ◡ – ⊔); 3 (◡ – ⊔, ◡ ◡ –): 3 (– ◡ ◡ ◡ –, ⊔); 3 (◡ ◡ – ◡ –, ⊔); 4 (– – ◡ ◡◡, ◡ – ⊔); 4 (– ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ – ⊔).

Míra jest monopodická.

990 εὔιε ὦ Διὸς σύ] *εὔιον ὦ Διόνυσε*; *994* n. *ὦ εὖι' εὖι' εὐοῖ*] *εὔιον εὔιον εὐοῖ*; před *ἀναχορεύων* je mezera míry – ◡ ◡ ◡; *995 σοὶ*] *σοῖ*; *998 πετρώδεις τε νάπαι*] *καὶ νάπαι πετρώδεις.*

Batr. 1309—1328.

I. 6 (– ◡ ◡ ◡ –, ◡ – ◡ ◡ –, ◡ – ⊔); 4 (⊔ ◡ –, – – ◡ ⏓); 4 gl. 2; 4 gl. 3; 6 (⊔ ◡ –, ◡ ◡ – ◡ ◡ –, ◡ – ∧); 4 (⊔ – –, ⊔ – –); 4 (◡◡ – ◡ –, ◡ – ◡◡).

II. 4 (– ◡ ◡ ◡ –, ⊔ ◡ ⏓); 4 (– ◡ ◡ ◡ –, – ◡ ◡ –); 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 (– – ◡ –, ◡ ◡ – ∧).

III. 4 gl. 3; 4 gl. 3; 4 gl. 3 (◡ ◡ – ⊔, ◡ ◡ – ◡ –); 4 gl. 2 (◡ – ⊔, ◡ ◡ – ◡ ◡ –); 4 gl. 2.

IV. 4 gl. 3; 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 fer. 2.

*1311 νοτίοις**] *νοτεροῖς* a jinak; *1314 εἰ-ει-ει-ει-ειλίσσετε**] jiné ruk. opakují *ει* šestkrát, sedmkrát nebo čtyřikrát; *1316 κερκίδος**] *καὶ κερκίδος*; *1323* jest metricky přípustný.

Ekkl. 912—917 = 918—923.

I. 4 (– – ∧ ◡ ◡, ◡ – ◡ –); 4 (– – ⊔, – – ◡◡); 4 (◡ – {◡ –, ⊔}, ⏑ – ◡ –); 6 (– – ⊔, – – ◡ –, ◡ – ⊔); 6 (⏑ – ◡ –, – ◡◡ ◡ ◡◡, – – ◡ –).

II. 4 gl. 2; 4 (◡ – ◡ –, ◡ ◡ – ◡ –); 6 (– – ⊔, ◡ ◡ – ⊔, ◡ ◡ – ◡◡).

Neshoda v kolu I. 3 zakládá se snad na porušení textu.

913 βέβηκεν ἄλλη] *ἄλλη βέβηκεν*; *914 καὶ τἄλλα μ' οὐδὲν τὰ μετὰ*] *καὶ τἄλλ' οὐδὲν μετα*; po *918* a *919* vypadl verš (doplniti třeba podle strofy); *921* ruk. *ὑφαρπάσαιο* je správné.

Ekkl. 938—941 = 942—945.

6 gl. 2 + ◡ – ⊔; 6 (totéž); 4 (◡ ◡ – ◡ –, – ◡ ◡ –); 3 (– ◡ ◡ –, ◡ –); 3 (totéž).

Míra monopodická jest tu pravdě podobna.

939 μὴ 'δει] *μὴ δεῖν*; *940 πρεσβυτέραν*] *πρεσβύτερον.*

Ekkl. 1179—1182.

4 (– – ◡ –, ◡ – ◡ –); 4 (– – ◡ ◡ –, – – ⊔); 4 fer. 2; 4 (– – – –, – – – –).

C. Strofy glykonsko-logaoedicko-daktylské.

Od strof předešlých liší se pouze tím, že obsahují také někdy kola zcela jistě daktylská, tedy alloiometrická, která nelze nikterak měniti, jak jsme výše častěji činili, v kola iambická (na př. akatalektické dipodie a hlavně tetrapodie). Jsou tedy tyto strofy vlastně smíšené, jen že cizí živly jsou počtem nepatrné. Ježto glykoneje a ferekrateje jsou volná kola iambická, jsou vlastně strofy takové podobny episynthetům a mohly by podle staršího názvosloví nazývati se i daktylo-trochejskými. U Aischyla takových strof není.

Sof. Ant. 332—342 = 343—353.

Πολλὰ τὰ δεινὰ κοὐδὲν ἀν-
θρώπου δεινότερον πέλει·
τοῦτο καὶ πολιοῦ πέραν
πόντου χειμερίῳ νότῳ
χωρεῖ περιβρυχίοισιν
περῶν ὑπ' οἴδμασιν, θεῶν
τε τὰν ὑπερτάταν, Γᾶν
ἄφθιτον ἀκαμάταν ἀποτρύεται,
ἰλλομένων ἀρότρων ἔτος εἰς ἔτος
ἱππείῳ γένει πολεύων.

I. 4 gl. 1; 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 gl. 2.
II. 4 (– – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏗); 4; 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏗).
III. 4 d; 4 d; 6 (⏗ ⏗, ⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏗).

339 n. *ἀποτρύεται ἰλλομένων*] ἀποτρύετ' ἀπλομένων*; *343 ἀμφιβαλὼν ἄγει*] ἀμφιβαλὸν ἔχει ἄγει*; *345 εἰναλίαν*] ἐναλίαν*; *351 ὀχμάζεται] ἕξεται.*

Fil. 135—143 = 150—158.

I. 6; 6 (⏓ – ⏗, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏗).
II. 4 (⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏗); 4 (⏑ – ⏑ ⏑ –, – – ⏗); 4 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏗); 4 gl. 2.
III. 4 (⏓ – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 d; 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏗).

135 με δέσποτ'] δεσποτα μ'; *150* n. *φρουρεῖν ὄμμ'] τὸ σὸν φρουρεῖν ὄμμ'*; *156 μὴ προσπεσών με λάθῃ] μή με λάθη προσπεσὼν.*

Fil. 676—690 = 691—705.

I. 6 (⏑ – ⏑ –, ⏑̱ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑̱); 4 d (– ⏑ ⏑ – –, – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑); 5 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 4 (⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏗).
II. 6 (⏗ ⏗, – ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏗ ⏗); 6 gl. 2 + ⏑ – ⏗.
III. 6 (⏑ – ⏗ ⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏓ – ⏑ –); 4 ({– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏗ | ⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –}); 4 (⊼ ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –).
IV. 4 gl. 1; 4 gl. 1; 4 gl. 1; 4 fer. 1.

Nepřesná response v kolu III. 3 zakládá se snad na porušení. Míra jest monopodická, ježto na konci kola I. 3 v antistrofě nekončí se slovo.

677 τῶν Διὸς] Διὸς; 678 κατὰ δρομάδ' ἄμπυκα δέσμιον] Ἰξίονα κατ' ἄμπυκα δὴ δρομάδα δέσμιον; ἔβαλεν] ἔλαβ' ὁ; 685 ὢν] ἐν; 686 na začátku kola je ruk. čtení metricky přípustné; *θαῦμά μ' ἔχει] θαῦμ' ἔχει με; 688 κλύων*] κλύζων; 695 οὐδ' ὃς] οὐδ' ὅς τὰν; 698 φύλλοις*] φύλλοισι; 700 ἐκ γαίας] ἔκ τε γᾶς; 701 εἷρπε] ἕρπει; ἄλλοτ' ἄλλᾳ*] ἄλλον τ' ἄλλαι; 704 πόρον] πόρον; 705 ἐξανείη] ἐξανίησι.*

Fil. 855—864.

I. 4 fer. 2; 4 (‒ ‒ ⏑ ‒, ⏑ ⏑ ‒ ⏑ ‒); 4 (⏑ ‒ ‒ ‒, ⏑ ⏑ ‒ ⏑ ⏑ ⏑); 4 (⏑ ⏑ ‒ ⏑ ⏑ ‒, ⏓ ⊼).

II. 4 d (‒ ⏑ ⏑ ‒ ⏑ ⏑, ‒ ⏑ ⏑ ‒ ‒); 4 d (‒ ‒ ‒ ⏑ ⏑, ‒ ⏑ ⏑ ‒ ⏑ ⏑).

III. 4 (⏑ ‒ ⏑ ‒, ‒ ⏑ ‒); 4 (⊔ ⊔, ⏑ ⏑ ‒ ⏑ ⏓); 4 (⏑ ‒ ⊔, ⏑ ⏑ ‒ ⏑ ⏓); 4 (⏑ ‒ ⏑ ‒, ⏑ ‒ ⊔).

856 ἀνὴρ] ἀνήρ.

Fil. 1123—1139 = 1146—1162.

I. 4 glyk. 3; 4 glyk. 2 (v ant. glyk. 3); 4 fer. 2.

II. 4 glyk. 2; 4 glyk. 2; 4 glyk. 2; 4 glyk. 2.

III. 4 d; 4 (⏑ ‒ ⏑ ‒, ⏑ ‒ ⏓); 2 d; 4 d; 4 (⏓ ‒ ⊔, ⏑ ‒ ⏑ ‒); 4 (⏑ ⏑ ‒ ⏑ ⏑ ‒, ⏑ ⏑ ‒ ⊔).

IV. 4 (⏑ ‒ ⏑ ‒, ‒ ⏑ ⏑ ‒); 4 (totéž); 4 (‒ ⏑ ⏑ ‒, {⏑ ‒ ⏑ ‒ / ‒ ⏑ ⏑ ‒}); 6 (‒ ⏑ ⏑ ‒, ‒ ⏑ ⏑ ‒, ⏑ ‒ ⊔).

Perioda třetí snad obsahuje dvě periody: 4 . 4 — 2 . 4 . 4 . 4.

1125 χερὶ] χειρὶ; 1130 ἐλεινὸν] ἐλεεινὸν; 1134 ἀλλ' ἔνθεν μετ' ἀγκάλᾳ] ἀλλ' ἐν μεταλλαγᾷ; 1138 ἀνατέλλον θ'] ἀνατέλλοντα; 1139 οὐδείς] Ὀδυσσεύς; 1148 οὐρεσιβώτας*] οὐρεσσιβώτας; 1153 ἀνέδην*] ἀναίδην; 1154 ἔτ' οὐ φοβητὸς] οὐκέτι φοβητός.*

OK. 668—680 = 681—693.

I. 4 glyk. 2; 6 gl. 2 + ⏑ ‒ ⏓.

II. 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 fer. 2.

III. 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 d; 4 (⏑ ‒ ⏑ ‒, ⏑ ‒ ⊔).

IV. 4 gl. 2; 6 gl. 2 + ⏑ ‒ ⊔; 4 (‒ ‒ ⏑ ⏑ ‒, ⏑ ‒ ⊔).

Ve v. 680 třeba *θεαῖς* čísti synizesí.

670 ἔνθ' ἁ] ἔνθα; 674 οἰνῶπα νέμουσα] οἴνωπ' ἀνέχουσα; 678 βακχιώτας] βακχειώτας; 680 θεαῖς] θείαις; ἀμφιπολῶν] ἀμφιπόλων.

Trach. 1005—1006 = 1014—1016.

⏑ ‒ (mimo strofu); 4 d (‒ ⏑ ⏑ ‒ ⏖, ‒ ⏑ ⏑ ‒ ⏑ ‒); 4 gl. 2.

Pozoruhodný jest nesměrný daktyl na konci kola daktylského; ve v. 1005 první *ἐᾶτε* třeba čísti synizesí

1005 b *εὐνάσαι**] *εὐνᾶσαι*; *ἐᾶθ' ὕστατον*] *ἐᾶτέ με δύστατον* (nebo *ὕστατον*).

Eur. Alk. 455—465 = 466—475.

I. 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔): 4 fer. 2: 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔): 6 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

II. 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⊔ ⏑ –); 4 (⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔).

III. 4 d (– – – –, – – – –); 4 d: 4 d.

IV. 4 (⏑ – ⏑ –, ⊔ ⏑ –); 4 (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

457 Ἀίδα] *Ἅδου*: verš po tom verši následující *καὶ Κωκυτοῦ τε ῥεέθρων* (a jinak) třeba vypustiti: jinak by byla v antistrofě mezera celého verše; *461 αὐτᾶς*] *ἑαυτᾶς*; *462 ἀμείψαι**] *ἀμείψασθαι*; *462 Ἄιδα**] *Ἀΐδα* a jinak; *κούφα**] *κοῦφα*; *465 ἐπάνωθε*] *ἐπάνωθεν* a jinak; *464 μάλ' ἂν**] *μάλ'*; *465 τέκνοις**] *τέκνοισι*; *470 ἔχοντε**] *ἔχοντες*; *471 νέᾳ**] *νέα νέον*; *472 κῦρσαι*] *κυρῆσαι*; *473 τὸ γὰρ*] *τοῦτο γὰρ*; *474 βιότῳ**] *βίῳ*.

El. 140—156 = 157—166.

I. 4 d: 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ ⊔); 4 fer. 2 (⏑̄ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔; v antistrofě není shody pro porušení textu).

II. 4 gl. 2; 4 d (– ⏑⏑ – ⏑⏑, – ⏑ ⏑ – ⏑ –: v antistrofě jest text porušen); 4 fer. 2.

III. 4 gl. 2 (v ant. gl. 3); 4 gl. 2; 4 gl. 2 (v ant. gl. 3); 4 fer. 2.

IV. (třeba po antistrofě opakovati jako refrain): 4 (⊔ ⊔, – ⏑ ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 gl. 2.

Daktylské kolon II. 2 má poslední takt nesměrný.

143 ἰαχὰν μέλος Ἀίδα] *ἰαχὰν ἀοιδὰν μέλος Ἀΐδα*; *144 ὦ πάτερ*] *πάτερ*; *ἐνέπω*] *ἐννέπω*; *148 χέρα τε**] *χαίρετε*; *150* ruk. *κάρα* možno ponechati; *155 ἀγκαλεῖ*] *καλεῖ*; *159* porušen; *160 τομᾶς*] *τομαῖς σᾶς, πάτερ*; *161* porušen; snad třeba čísti: *πικραῖς δ' ἐκ Τροΐας βουλαῖς*; *162 μίτραισι γυνή σε*] *μίτραις σε γυνή*.

El. 167—174 = 190—197.

I. 4 gl. 2 (⏑̄ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –): 4 d (– ⏑ ⏑ – –, – ⏑ ⏑ – ⏑⏑); 2 d (– ⏑ ⏑ – ⏑̲); 6: 2 + gl. 2 (⏑̄ ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⊔ ⏑ –, ⏑ – | ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –).

II. 4 gl. 3: 4 gl. 2: 4 gl. 3: 4 gl. 3 (v ant. gl. 2); 6 gl. 3 + ⊔ ⊔.

168 αὐλὰν ἀγροτείραν] *ἀγροτέραν* (*ἀγρότειραν**) *αὐλάν*; *169 ἔμολε*] *ἔμολε* a jinak; *170 οὐριβάτας*] *οὐρειβάτας* a jinak; *171 μέλλοντι**] *μέλλουσι*; *191 πολύπηνά τε*] *πολύπηνα*; *192 χάρισαι*] *χάρισαι* a jinak; *προθήματ'*] *προσθήματ'* a jinak; *193 τοῖσι σοῖς*] *τοῖς σοῖσι*.

El. 452—463 = 464—475.

I. 5 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⊼); 4 fer. 2; 4 fer. 2.
II. 4 gl. 2; 3 d; 3 (⏒ ⏑́ ⏑ ⏑ –, ⊔).
III. 4 gl. 2 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏒⏒ ⏑ –); 4 (– ⏓⏓ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓).
IV. 4 (⏑ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 6 (– – ⊔, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

Míra jest monopodická.

452 λιμέσιν] λιμέσι; 453 Ναυπλίοισι*] Ναυπλίοις; 459 λαιμοτόμαν] λαιμοτόμον; 466 ἂν*] ἀντὶ; 470 ἐπὶ*] ἐπεὶ; χρυσοτύπῳ] χρυσεοτύπῳ; 475 ὁρῶσα] θ' ὁρῶσα.*

El. 476—486.

I. 4 d; 2 d (– ⏑ ⏑ – –); 6 (⏑ – ∟, ∟ ⏑ –, – ⏑́ ⏑ ⏑ –).
II. 4 (– – ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 4 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, – – ⏑ ⏓); 4 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –).
III. 4 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊼); 4 gl. 2; 4 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 6 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ∟ ⊼).

476 δόρει] δορὶ; 481 κόρα] κούρα; 485 ἔτ'] ἔτι; 486 ὄψομαι] ὄψομ'.

El. 699—712 = 713—725.

I. 3 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏓); 5 gl. 2 + ∟ (∟ ⏓ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ∟⏑); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – – –).
II. 4 gl. 3; 4 gl. 3; 3 (⏒ – ⏒ –, ⏑ ⏑ –).
III. 4 gl. 3; 4 gl. 2; 4 gl. 2.
IV. 4 gl. 2 (⊼ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 gl. 2 (∟ – –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ∟); 2 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑); 6 (⏒ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ∟).

Míra monopodická jest nutna pro první periodu. Ale není jisto, že tato perioda jest dobře zachována a že původní míra nebyla jiná. Také dipodie daktylská v poslední periodě je nápadná.

701 πολιαῖσι] πολλαῖσι; 705 καλλίποκοι] καλλιπλόκαμον; 707 βάθροις*] βαράθροις; 716 λωτὸς*] λοτὸς; 719 εὐλογίᾳ] ἐπίλογοι* a jinak; *725 χρυσόμαλλον] χρυσεόμαλλον; δῶμα*] δώματα.*

Her. M. 380—393 = 394—407.

I. 4 (∟ ∟, – ⏑ ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 4 d; 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, ⊔ ⊔).
II. 6 (⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏒⏒ ⏑ –, ⏑ – ∟⏑); 4 (∟ ⏑ –, ⏑ ⏓⏓ ⏑ –); 6 (∟ ⏑ –, ∟ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 (∧ ⏒⏒ ⏑ –, ⏑ – ∟); 6 (⏑ – ∟, ∟ ⏑ –, ⏑ – ∟).
III. 4 fer. 2; 4 fer. 2; 4 fer. 2; 4 gl. 2; 4 gl. 2.

Kola bývají tu nesprávně dělena.

387 διεπέρασε] διεπέρασ' a jinak; *μόχθον] ὄχθον; 391 κύκνον ξεινοδαΐκταν] κύκνον δὲ ξενοδαίκταν; 396 χρύσεον] χρυσέων; 398 ὅς σφ'] ὃς; 402 γαλανείας] ταλανίας.*

Hipp. 58—72.

I. 5 (⏑ – ⊔, – ⏑ ⏑ –, ⏒); 3 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, ⊔); 3 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏒).
II. 4 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –); 3 (– – ⏑ –, ⊔); 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ –).
III. 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 (– ⏑ –, ⏑ – ⏑ –)
IV. 4 gl. 2; 5 gl. 2 + ⊔.
V. 3 d (– ⏑ ⏑ – –, – –); 4 (– – – –, ⏑ ⏑ – ⊔); 4 (⊔ ⏑ –, ⊔ ⏑ ⏒).

Periody nejsou zcela jisté. Míra jest monopodická.

*58 ᾄδοντες**] ἀίδοντες, ἀείδοντες; *60* Ἄρτεμιν*] Ἄρτεμιν, Ἄρτεμιν; *64 χαῖρέ μοι, ὦ κόρα**] χαῖρε χαῖρέ μοι, ὦ κόρα nebo χαῖρέ μοι, ὦ κόρα, χαῖρέ μοι; *72 παρθένων**] θεῶν.

If. Aul. 773—800.

I. 4 gl. 2; 4 fer. 2; 4 gl. 3; 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊼).
II. 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 (– – ⏑ –, ⊔ ⏑ –); 4 (– – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔); 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊼); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 fer. 2 (⊼ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔).
III. 4 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 gl. 2; 4 fer. 2; 4 fer. 2; 4 gl. 3; 4 fer. 2 (⊔ ⊔, ⏑ ⏑ – ⊔); 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 gl. 2 (⊔ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – ⏑ –).
IV. 4 gl. 2; 4 fer. 2 (⊔ ⊔, ⏑ ⏑ – ⊔); 4 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –); 4 gl. 3.
V. 4 gl. 3; 4 gl. 3; 4 gl. 3 (⊔ ⊔, ⏑ ⏑ – – –); 6 gl. 2 + ⊔ ⊼.

Periody jsou nezřetelné. Strofa ta buď celá nebo z části pokládá se za podvrženou. V kolu daktylském III. 10 jest poslední takt nesměrný.

*775 φονίῳ**] φοινίῳ; *791 ῥῦμα*] ἔρυμα; *792 ὀλλυμένας*] οὐλομένας; *793* n. *δολιχαύχενος κύκνου*] κύκνου δολιχαύχενος; *795 ἔκυεν*] ἔτυχε, ἔτυχεν; *796 Λήδα σ'*] Λήδα; *798 δέλτοισι*] δέλτοις; Πιερίσιν] Πιερίσι.

If. Taur. 1123—1137 = 1138—1151.

I. 4 gl. 2; 5 glyk. 2 + ⊔.
II. 4 gl. 3; 4 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, – – – –); 4 gl. 2 (⊔ ⊔, ⏑ ⏑ – – ⏒).
III. 4 gl. 3; 4 gl. 2 (|– ⏑ ⏑ – –| / |⊼ ⏑ ⏑ ⏑ –|, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 gl. 3; 4 gl. 3.
IV. 3 (⏑ ⏑ – ⊔, ⏑ ⏑ –); 4 gl. 2; 5 d; 4 d; 4 (– – ⏑ –, ⏑ – ⊔).

Perioda čtvrtá v strofě i antistrofě jest porušena; schema je nejisté. Míra jest monopodická.

1131 εὖ σ'] ἐς, εἰς; *1132* n. *προλιποῦσα*] λιποῦσα; *1134* silně porušen; *1135 πόδες*] πόδα; *1138 λαμπρὸν ἱππόδρομον**] λαμπροὺς ἱπποδρόμους; *1146 ματρὸς**] ματέρος; *1148* silně porušen; *1151* verš na počátku kusý.

If. Taur. 1234—1258 = 1259—1283.

I. 4 (⏑ – ⏑ –, ⊔ ⏑ –); 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 3 (totéž); 3 (– – ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏒).

II. 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – ⏓); 4 (totéž); 3 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –).
III. 3 (⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ –): 4 gl. 3; 4 gl. 3; 4 gl. 3.
IV. 5 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – – –, ⏑ –); 5 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑ –); 5 (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 4 (– – ⊔, ⏑⏑ – ⏑ ⏑ –).
V. 4 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 (– ⏒ ⏑ ⏑ –, ⊔ ⏑ –); 3 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –).
VI. 4 fer. 2; 4 (⊔ ⏑ –, – – ⏑ –); 3 (⊔ – –, ⏑ –); 3 (⊔ ⏑ –, ⏑ –).
VII. 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 6 (– – ⏑ –, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

V per. II. jsou asi skutečné daktyly, ač by bylo možno měřiti i iambicky. Míra jest monopodická.

1235 Δηλιάσιν] *Δηλιάς ἐν* a jinak; *1237* před *χρυσοκόμαν* jest mezera míry – – ⏑; *Φοῖβον* po *χρυσοκόμαν* třeba vypustiti; *1238 ἐν κιθάρᾳ**] *ἐκιθάρα*; *ᾷ*] *ἃ*; *1239 γάνυται*] *γάνυνται*; *φέρε δ' ἶνιν*] *φέρει νιν*; *1247 ἀμφέπεν εὖ*] *ἀμφέπει*; *1248 μαντεῖον κλεινὸν*] *μαντεῖον*; *1255 βροτοῖς*] *βροτοῖς ἀναφαίνων*; *1257 ὕπο*] *ὕπερ* a jinak: *1259 ἐπεὶ*] *ἐπὶ*; *1260 ἀπενάσσατο*] *ἀπενάσατο*; po tom slově chybí dlouhá slabika; *1261* před *ἀπὸ* je mezera míry – ⏑; *1263 φάσματ' ὀνείρων**] *φάσματ' ὁ*; *1264 πολέσιν**] *πόλεσι*; *1265 ὅσ'*] *ὅσα τ'*; *1267* porušen: třeba opraviti podle strofy; *1271 ἕλιξεν**] *ἕλιξ'* a jinak: *1276 ἐπὶ*] *ἐπεὶ*; *ἔσεισεν*] *ἔσεισε*; *1277 παῦσεν*] *παῦσε*; konec porušen, třeba opraviti podle strofy; *1279 ἐξεῖλεν*] *ἐξεῖλε*.

Ion 205—218 a 219—225.

I. 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔).
II. 4 gl. 2; 4 gl. 3; 4 gl. 3; 4 gl. 2.
III. 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑⏑ ⌴); 4 (– ⏒ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ ⏓); 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔).
IV. 4 (⏑ – ⊔, ⊔ ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –); 4 (– ⏒ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔); 6 (⏑ – ⊔, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

I. 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 (– – – –, ⏑ ⏑ – ⊔).
II. 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⌴); 4 gl. 2; 4 (– – ⊔, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –).
III. 4 gl. 2; 4 gl. 2.
IV. 4 d; 4 fer. 2.

V. 219—225 jsou sotva antistrofou k předešlé strofě. Bylo by se třeba domnívati, že jsou ještě více porušeny, než tomu vskutku jest.

205 πάντᾳ] *πάντα*; *206* n. *τείχεσσι*] *τείχεσι*; *208 δερκόμεθ'*] *δερκόμεσθ'* a jinak; *215 ὄβριμον**] *ὄμβριμον*; *ἐκηβόλοισι**] *ἐκηβόλης*; 212—213 jsou asi tíže porušeny. *216 ἀπολέμοισι κισσίνοισι*] *ἀπολέμοις κισσίνοις*; *218 τέκνων*] *τέκνον*; *221 ποδὶ βηλὸν*] *ποδὶ γ'* a jinak; *225* ruk. *πυθοίμαν αὐδάν*; *τίνα δὲ θέλεις* jest metricky nezávadné.

Kykl. 63—81.

I. 4 (– ⏒ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, – ⏒ ⏑ ⏑ –); 3 (– – ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 4 (– – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔); 3 (– – ⏑ –, ⏑ ⏑ –).

II. 4 gl. 3; 4 gl. 3 (└─ – –, – ⏑ ⏑ –); 4 gl. 2; 4 gl. 3; 4 gl. 3; 4 gl. 3 (└─ – –, – ⏑ ⏑ –).
III. 3 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, └┘): 3 d (totéž): 3 d (– – – –, – –).
IV. 3 (⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 4 (– – └─, ⏑ – └⏑┘); 2 d (– ⏑ ⏑ – –); 2 d (totéž); 4 (– – ⏑ ⏑ –, – – ⏑ ⏑ –): 4 (└─ └─, – ⏑ ⏑ –).

Míra jest monopodická.
65 τάδε — τάδε] *τᾷδε — τᾷδε*; *68 οὐδ' ἐν Νύσᾳ*] *οὐδ' ἐννύσσα*.

Rhes. 23—33 = 41—51.

I. 4 gl. 2; 4 fer. 2; 6 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – └─, ⏒ – ⏑ ⏓).
II. 4 d; 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – – – ⊼).
III. 4 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊼); 6 (└─ ⏑ –, – – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – └─).
IV. 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊼); 4 (└─ ⏑ –, – – ⏑ –); 4 (⏓ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊼); 6 (– ⏓ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –, └─ ⊼).

23 συμμάχων] *σύμμαχον*; *25 ὄτρυνον**] *ὄτρυν'*; *αἴρειν*] *ἀείρειν*; *28 Πανθοΐδαν*] *Πανθοίδαν*; *41 πύρ' αἴθει*] *πῦρ' αἴθει* a jinak; *'Αργόλας**] *'Αργόλαος* a jinak; 43 ruk. *ναῶν* je správné; *44 'Αγαμεμνονίαν*] *'Αγαμεμνονείαν*; *51 μήποτέ τιν' ἐς ἐμὲ μέμψιν εἴπῃς*] *μήποτέ τινα μέμψιν εἰς ἔμ' εἴπῃς*.

Arist. Nef. 563—574 = 595—606.

I. 4 gl. 1; 4 gl. 1; 4 fer. 1.
II. 6 gl. 1 + – ⏑ ⏑ –; 4 gl. 1; 4 fer. 1.
III. 4 d; 5 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – –).
IV. 4 (⏒ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 (– – – –, – ⏑ ⏑ –); 4 gl. 2; 4 fer. 2.

Míra jest asi monopodická.
*595 αὖτε Φοῖβ' ἄναξ**] *ἄναξ αὖτε (αὐτῷ) Φοῖβε*.

Orn. 1748—1754.

I. 4 d; 3 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – –); 4 d; 3 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – –); 3 d (totéž).
II. 3 d (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – –); 4 d; 4 fer. 2.

Poslední verš mohl by býti tripodií daktylskou; ale refrain *'Υμὴν, ὦ 'Υμέναι' ὦ* měřen jest v předešlých strofách logaoedicky. Míra jest monopodická. O strofách v. 1755—1765 v. M. I, str. 388.

Thesm. 1136—1159.

I. 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – └─).
II. 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 gl. 2; 4 fer. 2.
III. 4 (⏑ – └─, ⏑ – └─); 4 (⏑ – └─, ⏑ – └⏑┘).
IV. 4 gl 2; 4 gl. 2; 4 fer. 2.
V. 4 gl. 2; 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –).
VI. 4 d; 3 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – –).

VII. 4 (∧ ◡ ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ◡ ◡ –); 4 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ◡ –); 4 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ◡ –); 4 d; 2 d.

V kolu I. 1 jest anapaest rozveden v prokeleusmatik. Míra jest asi monopodická.

1139 κούρην] *κόρην*; *1148* ruk. *ἥκετ'* je metricky správno; *1150 ἄνδρας ἅν' οὐ*] *οὐ δὴ ἀνδράσιν οὐ*; *θεμίν*] *θεμιτὸν*; *1154* n. pořádek veršů lze zachovati i *ἀντόμεθ' ὦ* ve v. *1155*; *1156 εἰ*] *εἰ καὶ*; *1157 ἀφίκεσθ'*] *ἀφίκεσθον*; *1159 ἐνθάδε χῆμῖν*] *ἐνθάδ' ἡμῖν*.

D. Strofy logaoedické.

Strofy tyto skládají se z řad iambických, dílem prostých, dílem takových, v nichž někdy nebo i častěji za iamb stává anapaest. Někde anapaestů bývá tak málo, že bychom strofy ty mohli snadno počítati mezi prosté strofy iambické. Častěji vyskytuje se v nich, jako v strofách čistě iambických, choriamb místo diiambu, který býval dříve nesprávně vykládán (– ◡ ◡ ⊔). Řídké řady anapaestické, které se v nich někdy objevují, mají zajisté hodnotu řad iambických. Dosti často bývají v těch strofách kola zdánlivě daktylská, která, ježto se vyskytují uprostřed samých taktů iambických, jistě nutno měřiti iambicky (na př. – ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ◡ ◡ – nebo – ◡ ◡ –, ◡ ◡ – a j.). Rovněž tak i sestupné pravé řady logaoedické třeba v nich měřiti vzestupně (na př. – ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ◡ – a j.). Aiolského nemají tyto strofy na sobě pranic, leč že připouštějí, ale dosti zřídka, i nepravidelnou nesměrnost (nesměrnost *παρὰ τάξιν*) po způsobu básníků aiolských.

Aisch. Prom. 159—166 = 178—185.

I. 4; 4 (◡ – ◡ – ◡ ◡ ◡ ◡ –); 4; 6 (◡ – ◡ ◡ ◡, ◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ – ◡ –).

II. 4 (∧ ◡ ◡ ◡ –, ⏓ – ◡ –); 4 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ∧); 4 (⊔ ◡ –, ◡ – ⊔); 4 (◡ ◡ – ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ◡ ◡ –); 6 (◡ ◡ – ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ◡ –, ⊔ ∧).

Druhá perioda, počínajíc od kola třetího, mohla by býti měřena z části daktylsky a monopodicky: 3 (⊔ ◡ –, ◡ –); 4 d (– ◡ ◡ – ◡ ◡, – ◡ ◡ – ◡ ◡); 6 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ◡ ◡ –, ◡ – –); ale bylo by to sotva správné, jak ukazuje kolon II. 5 Strofa není daktylo-trochejská, jak se dříve soudilo, nýbrž má asi míru jednotnou, iambickou.

*162 ἀεὶ**] *αἰεὶ*; *181 ἐρέθισε*] *ἠρέθισε*; *182 δέδια δ'*] *δέδια γὰρ*; *183 πᾶ*] *ὅπᾳ*; *185* ruk. *οὐ παράμυθον* je správné; *ἀπαράμυθον**.

Prom. 425—435.

I. 6 (◡ – ⊔, ⊔ ◡ –, ◡ – ◡ –); 6 (◡ – ◡ ◡ –, ◡ ◡ – – –, ◡ – ⊔); 4 (– – ◡ –, ◡ ◡ – ⊔).

II. 6 (◡ – ◡ ◡ ◡, ◡ – ◡ –, ◡ – ⊔); 4 (– – ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ∧); 4 (– – ◡ –, ◡ – ⊔).

III. 4; 4 (⊔ ◡ –, ◡ – ◡ –); 6 (◡ – ◡ ◡ ◡, ◡ ◡ ◡ ◡ –, ◡ – ⊔); 4 (– – ⊔, ◡ ◡ – ◡ ◡ –); 4 (◡ – ◡ –, ◡ – ⊔).

Text prvních dvou period jest, jak se zdá, dosti porušen. Kolon III. 4 mohlo by býti také glyk. 2.

428 εἰσειδόμαν] *εἰσιδόμαν*; *429 ὅς**] *ὡς*; *ὑπέροχον**] *ὑπείροχον*; *430 γᾶς οὐράνιον*] *οὐράνιον*.

Prom. 545—552 = 553—560.

I. 3 (◡◡ – ◡◡ –, ◡◡ –); 4 (◡◡ – ◡ –, ◡ – ⊔).

II. 6 (◡◡ – ◡◡ –, ◡ – ◡ –, ◡ – ⊔); 4 (◡◡ – ◡◡ –, ◡ – ⊔); 5 (⊔ ◡ –, ◡ – ◡ –, ⊔).

III. 3 (◡◡ – ◡◡ –, ◡◡ –); 3 (◡◡ – ◡◡ –, ⊔); 3 (– ◡◡ –, ◡◡ –); 5 (– – ◡ –, ◡ – ◡ –, –).

Míra jest monopodická.

545 ἄχαρις χάρις] *χάρις ἄχαρις*; *550 οὔποτε γάρ τοι τὰν Διὸς ἁρμονίαν*] *οὔποτε τὰν Διὸς ἁρμονίαν*; *556 ἐκεῖνό θ᾽ ὅτ᾽*] *ἐκεῖν᾽ ὅτε τότ᾽* a jinak.

Hepta 778—784 = 785—791.

I. 4 (◡ – ⊔, ◡ – ◡ ◡◡); 4 (◡◡◡◡ –, ◡ – ◡ –); 4 (◡ – ⊔, ⊔ ◡ –).

II. 3 (– ◡◡ –, ◡◡ –); 3 (◡◡◡◡◡◡, ◡ –); 4 (– ◡◡ –, ◡◡ – ⊔); 5 (◡◡ – –, ◡ – ◡ –, –).

Míra jest monopodická.

781 κραδίᾳ] *καρδίᾳ*; *784 κρεισσοτέκνων**] *κρείσσω τέκνων*; *ὀμμάτων*] *δ᾽ ἀπ᾽ ὀμμάτων* a jinak; *785 τέκνοισιν δ᾽ ἀρὰς*] *τέκνοις δ᾽ ἀραίας*; *789 διὰ χερὶ*] *διαχειρίαι*.

Hepta 888—899 = 900—910.

I. 5 (◡ – ⊔, ◡ – ◡ –, ◡ –); 4 (◡ – ◡ –, ⊔ ◡ –); 4 (⏓ – ◡ –, ⊔ ◡ –); 3 (∧ ◡◡◡◡◡, ◡ –).

II. 3 (◡ –, – ◡◡ –); 3 (totéž). 3 (– ◡◡ –, ◡ ⏓).

III. 6 (◡ – ⊔, – ◡ –, ◡ – ◡ –); 4 (⊔ ◡ –, ◡ – ◡ –); 4 (◡ – –, ⊔ ◡ ⏓); 4 (totéž); 3 (– ◡◡ / ◡ –, ◡◡ –, –).

Míra jest monopodická.

889 δῆθ᾽] *δῆτα*; *891* chybí slova míry ◡◡◡ ◡◡◡ –; *894 ἐκ θανάτων*] *θανάτων*; *895 πλαγὰν* po *λέγεις* třeba vynechati; *896 ἐννέπω* po *πεπλαγμένους* třeba vynechati; *908 ἴσον*] *ἶσον*; *909 ἀμεμφεία*] *ἀμεμφία*; *910 ἐπίχαροις* je snad porušeno (*εὔχαροις*?).

Hepta 934—946 = 947—960.

I. 6 (◡ – ◡ –, ⊔ ◡ –, ◡ – ◡ –); 4 (∧ ◡◡◡ –, – ◡ –); 4 (∧ ◡◡◡ –, ◡◡ – ⊼); 4 (– ◡◡ –, ◡ – –).

II. 6 (◡ – ⊔, ⊔ ◡ –, ◡ – ⊔); 4 (◡ – ◡◡◡, – ◡ –); 4 (– – ◡ –, ◡ – ⊔).

III. 4 (◡ – ◡ –, ⊔ ◡ –); 6 (◡ – ◡ –, – ◡ –, ◡ – ◡ –).

IV. 6 (– – ⏑ –, ⏑̲ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –): 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑̲ ⏑ –): 6 (⏑ – ⏑ –, ⏑̲ ⏑ –, ⏑ – ⏑̲).

Hranice třetí a čtvrté periody jsou nejisté. Ve v. 947 třeba *μέλεοι* čísti synizesí.

938 φονορύτῳ] *φονορρύτω*; *946 πατρῴαν*] *πατρὸς*; *947 ὦ μέλεοι**] *μέλεοι*; *948 διοδότων ἀχθέων*] *διοσδότων ἄχεων*; *952* po *γενεὰν* třeba vypustiti slova *πόνοισί γε δόμους*; *955 τελευταῖαι δ'*] *τελευτᾷ δ' αἶδ'*.

Hik. 69—76 = 77—84.

I. 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 3 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑̲).
II. 4 (⏑̲ ⏑̲, – ⏑ ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑̲).
III. 4 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑̲): 4.
IV. 3 (– ⏑⏑ –, ⏑ ⏑ –): 5 (– ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –): 4 (⏑̲ ⏑ ⏑ – ⏑ –).

Míra jest monopodická. Ve v. 71 třeba *καρδίαν* čísti synizesí.

69 φιλόδυρτος] *φιλοδύρτοις*; *77 γενέται*] *οἱ γενέται*; *80 ἐτύμως*] *ἑτοίμως*.

Hik. 524—530 = 531—537.

I. 4 (⏑ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑̲): 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑̲).
II. 6 (⏑ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑̲); 6 (– – ⏑̲, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑̲ ⋏); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑̲).

527 πιθοῦ] *πείθου*; *535 πολυμνῆστορ*] *πολυμνήστωρ*; *ἔφαπτορ**] *ἐφάπτωρ*.

Hik. 843—853 = 854—865.

I. 3 (– ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ –): 3 (– ⏑⏑ –, ⏑ ⏑ –): 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –): 5 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑̲.
II. 6 (⏑ – – / – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑̲ ⏑ ⏑̲): 3 (⋏ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ –).
III. 5 (⏑ – ⏑̲, ⏑ – ⏑̲, ⏑ –); 4 ⏑̄ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑̲).
IV. 6 (⏑ – ⏑ –, ⏑̲ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ ⏑̲); 5 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ –).

Text jest velice porušen. Rozdělení jest naprosto nejisté; ale sotva jsou tu dochmie, jak upravuje text na př. Schroeder. Míra jest monopodická.

845 πολυρόαν] *πολύρρυτον*; *846 δόρει*] *δορὶ*; *847* n. naprosto porušeny; *849 μεθέσθαι βίᾳ*] *βίᾳ μεθέσθαι*; *850* po *ἴχαρ* je mezera míry ⏑ ⏑ –; *851 ἰὼ ἰὼ*] *ἰὼ ἰὸν*; *852* po *ἀτίετ'* (ruk. *ἀτιέταυα*) je mezera míry ⏑ ⏑ ⏑ ⏑; *πτόλιν*] *πόλιν*; *854 ἴδοιμ'*] *εἴδοι*; *856 ἀεξόμενον*] *δεξόμενον*; po v. 857 n. seřazeny verše: 861, 862, 860, 859, 863 n. *859 ἔγγαιος*] *ἄγειος*; *861 δ' ἐν ναΐ*] *δὲ ναΐ*; *863* n. po *βίᾳ* třeba vynechati *τε πολλᾷ*; *865* těžce porušen.

Pers. 126—132 = 133—139.

I. 4 (⏗ ⏑ –, ⏗ ⏑ –); 4 (⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 (⏗ ⏑ –, ⏗ ⏑ –); 6 (⏗ ⏑ –, ⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏓).
II. 6 (⏑ – ⏗, ⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏗); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏔); 4 (⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏗).

127 μελισσᾶν] *μέλισσα.*

Pers. 280—283 = 286—289.

4 (⏑ – ⏑ –, – – ⏑ –); 4 (⏒ – ⏗, ⏑ ⏓); 4 (– – – –, – – ⏑ –); 6 (– ⏑ ⏑ –, ⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏗).

280 n. *ἄποτμον δαΐοις δυσαιανῆ βοὰν Πέρσαις*] *ἄποτμον βοὰν δυσαιανῆ Πέρσαις*; *283 θεοὶ* (třeba čísti synizesí) *θέσαν*] *ἔθεσαν*; *286 δαΐοις*] *δᾴοις*; *289 εὔνιδας ἔκτισσαν*] *ἔκτισαν εὔνιδας.*

Pers. 672—680.

I. 2 (– – ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏓).
II. 3 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ –); 3 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ –); 3 (– – ⏗, ⏑ –).
III. 4 (– – – –, – – ⏗); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏓).

Text jest velmi porušen. Míra jest monopodická.

675 τάδε] *τάδε*; *δυνάστα δυνάστα*] *δυνάτα δυνάτα*; *676* n. *περὶ τὰ σὰ διδύμα δι' ἄνοιαν ἁμαρτίᾳ*] *περὶ τᾳ σᾳ δίδυμα διαγόεν ἁμάρτια*; *678 πάσᾳ τᾳδε γᾷ*] *πᾶσαν γᾶν τάνδε* a jinak; *679 ἐξέφθινται*] *ἐξέφθινθ'* a jinak.

Ag. 1494—1496 = 1518—1520.

5 (– – – –, – – ⏑ ⏑ –, ⏑ –); 3 (⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ –); 5 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏗).

Míra jest monopodická

Ag. 1547—1550.

6 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏗); 4 fer. 1 : 6 (⏑ – ⏗, ⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏗).

Jest to refrain k strofe (1530—1536 = 1560—1566), o níž srv. M. I, str. 395.

Choef. 380—384 = 394—399.

I. 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 3 (totéž).
II. 4 (⏗, ⏑ – ⏑ –); 6 (⏗ ⏗, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – –).
III. 5 (⏑ – ⏗ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏗); 5 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –,).

Míra jest monopodická.
381 ἰκεθ'] *ἴκετο.*

Choef. 800—811—812—818.

I. 4 (– ⏑ –, ⏗ ⏑ –); 6 (– ⏑ –, – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 (– ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).
II. 5 (∧ ⏑⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑ –); 6 (⏗ ⏗, ⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 6 (⏑ – ⏑ –, ⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).
III. 6 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –); 6 (totéž); 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 3 (totéž); 5 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, –).

Míra jest monopodická. Po v. 818 třeba opakovati refrain (periodu třetí) i v antistrofě.

800 ἔσω] ἔσωθε; 801 πλουτογαθῆ] πλουταγαθῆ; 802 κλῦτε] κλύετε; 806 κτίμενον] κταμένων; μέγα ναίων] μέγα αἰων; 810 λαμπρὸν] λαμπρῶς; 811 ὄμμασιν ἐκ] ὄμμασι; 813 ἐπεὶ φορώτατος] ἐπιφορώτατος; 815 πολλὰ — χρῄζων* třeba vynechati; *817 νυκτὸς προὐμμάτων] νύκτα πρό τ᾽ ὀμμάτων.*

Eum. 956—967 = 976—987.

I. 4 (⏗ ⏑ –, ⏗ ⏑ –); 4 (⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 (– ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).
II. 6 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏗); 4 (⏑ – –, – .); 4 (– ⏑ ⏑ –, – ⏗).
III. 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊼); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏗); 4 (totéž).
IV. 4 (⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏓); 6 (⏗ ⏗, ⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏓).

Ve v. 959 třeba *νεανίδων* čísti synizesí.

967 πάντᾳ] πάντα; 985 κοινοφιλεῖ] κοινωφιλεῖ.

Sof Aias 221—232 = 245—256.

I. 4 (– – ⏑ –, ⏗ ⏗); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – –).
II. 6 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊼); 6 (– ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, – ⊼).
III. 4 (– – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏗).
IV. 4 (⊼ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – .).
V. 4 (⏑ – –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ; 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – –).

Periody nejsou zcela jisté. Kolon V. 1 mohlo by býti i gl. 2. Kolon II. 1 je zdánlivá daktylská pentapodie; celá ta perioda mohla by býti i ionská, ale sotva jest. Míra jest snad monopodická (kolon IV. 1 mělo by v tom případě podobu: ⏑ – ⏗, ⏑ ⏑ –, při čemž by pausy nebylo).

222 ἀνέρος] ἀνδρὸς; 228 ἀνὴρ] ἀνὴρ; 232 ἱππονώμας] ἱππονόμας a jinak; *245* ruk. *ἤδη τοι* je správné.

Ant. 354—364 = 365—375.

I. 3 (⏓ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 3 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 5 (⏖ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, –).

II. 4 (⏑ – ⏑ –, ⊔ ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ –, ⊔ ⏑ –); 6 (⊔ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).
III. 4 (⏑ – ⏑ –, ⊔ ⏑ –); 4 (. – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 3 (⊔ ⏑ –, ⊔).

Míra jest monopodická.
358 ὑπαίθρεια] *αἴθρια*.

Ant. 604—614 = 615—625.

I. 4 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 (⏑̄ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 6 (– – ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔).
II. 4 fer. 1; 6 (– ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 (⊼ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 fer. 1.
III. 4 (⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 (⊔ ⊔, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 (. ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 6 (– – ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

Periody nejsou dosti zřetelné. Kolon III. 2 mohlo by býti i glyk. 2.
604 σὰν] *τεὰν*; *607 θέοντες*] *θεῶν*; *615 δὴ* třeba vynechati.

Ant. 876—882.

I. 4 (⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 4 (⊔ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 (⊔ ⏑ –, ⊔ ⏑ ⏓).
II. 6 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔); 4 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 (⊔ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 6 (⏑ – ⊔, ⏑ – ⏑ –, ⊔ ⊼).

Kolon II. 1 mohlo by býti ovšem i daktylská pentapodie.
*880 ταλαίνα**] *τάλαινα* a jinak.

Ant. 966—976 = 977—987.

I. 6 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 6 (– – ⊔, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, – – ⏑ –); 6 (⊔ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔, ⏑ ⏑ – ⊔).
II. 4 (– – ⏑ –, ⊔ ⊔); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 6 (⏑ – ⏑ –, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔).
III. 6 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏓, ⏑ – ⏑ –); 6 (⏑ – ⊔ ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 6 (– – ⏑ –, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

Hranice druhé a třetí periody jsou nezřetelné.
966 κυανεᾶν σπιλάδων] *κυανέων πελάγεων πετρῶν*; *967 ἰδ'*] *ἠδ'*; po *Θρῃκῶν* třeba doplniti slovo míry – ⏑ –; *970 Σαλμυδησὸς**] *Σαλμυδισσὸς*; *ἀγχίπτολις*] *ἀγχίπολις*; *975 ἄτερθ' ἐγχέων*] *ἀραχθὲν ἐγχέων*; *981* po *ἀρχαιογόνων* chybí dlouhá slabika.

Ant. 1137—1145 = 1146—1154.

I. 4 (⏓ – ..., ⏓ – ⊔); 4 (⏑ – ⏑̄ –, ⏑ ⏑ – ⊼); 4 (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏓).
II. 4 (– – ⊔, ⏑ – ⊔); 6 (⏑ ⏑ – – –, – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⊼).
III. 6 (⏑̄ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⊔ ⏑ –); 6 (⏑ – ⊔, ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

Text je porušen. Kolon II. 2 v té podobě jest dosti podezřelé (– ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ jest choriamb).

1138 ruk. čtení jest metricky přípustné; *1147 χορά γ' *] χοραγὲ; νυχίων] καὶ νυχίων: 1149 Δῖον] Διὸς; 1150 προφάνηθ' ὦναξ] προφάνηθι Ναξίαις; 1152 Θυίαισιν] θυιάσιν.*

El. 1397—1421 = 1422—1441.

I. 6 trim. iamb.
II. 2 (⊔ ⊔); 4; 4 (– – ⏑ –, – – ⏑ –); 1 trim.
III. 4 (– – ⏑ –, ⊔ ⏑ –); 4 (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 trim.
IV. 6 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔̆); 6 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊼); 2 trim.
V. 4 (⏑ – ⏑ –, ⊔ ⏑ –); 4 (⊔ ⏑ –, ⊔ ⏑ –); 4; 4 (– – ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

1403 ἡμᾶς přidávají *; *1410 ὦ τέκνον τέκνον] ὦ τέκνον ὦ τέκνον; 1417 τελοῦσ'] τελοῦσιν; 1418 ὑπαὶ κείμενοι] ὑποκείμενοι; 1424 κυρεῖτε] κυρεῖ*; po *1427* jsou mezery, jež třeba vyplniti podle strofy; podobně ve v. 1432.

OK. 1556—1567 = 1568—1578.

I. 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏒ – ⊼); 4 (totéž); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊼).
II. 6 (– – ⊔, – – ⊔, ⊔ ⏒ –); 4 (⏑ ⏑ ⏑ {– ⏑́ ⏑ / – –}, ⏑ ⏑ ⏑⏑̄ ⏑ –); 2 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –).
III. 4 (⏑ – – –, – – ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒ –).
IV. 4 (– – ⏑ –, ⊔ ⏑ –); 4 (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 6 (⏑ – ⏑ –, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

1559 Αἰδωνεῦ, Αἰδωνεῦ] Ἀϊδωνεῦ Ἀϊδωνεῦ; 1561 ἐπιπόνῳ] μήτ' ἐπιπόνῳ; ale nedokonalá response s antistrofou ukazuje, že verš je tíže porušen; *1564 νεκρῶν] νεκύων; 1569 πύλαισιν] πύλαισι; 1570 πολυξένοις] πολυξέστοις; 1572 ἀδάματον] ἀδάμαστον*; ale verš jest asi tíže porušen; *1575 ἔχει] ἀνέχει; 1578 τὸν αἰένυπνον] τίν' αἰὲν ἄυπνον.*

OT. 863—872 = 873—882.

I. 6 (– – ⏑ –, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 (– – ⏑ –, – – ⏑ –); 6 (⊻ – ⏑ –, ⊻ – ⏑ –, ⏑ – ⊔̆).
II. 3 (– ⏑́ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 3 ({– ⏑́ ⏑ / ⏑ –} ⏑ ⏑ ⏑, – –); 3 (⏑ – ⏑ –, ⊔); 3 (⏒ – ⏑ ⏑ –, ⏑ –); 3 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ –).
III. 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⊔ ⊔); 6 (⏑ ⏑ – ⊔, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – – –).

Míra jest monopodická.

870 μήποτε] μήν ποτε; 876 ἀκρότατον] ἀκροτάταν; po *εἰσαναβᾶσ'* přidáno *αἶπος*. Verše ty jsou asi tíže porušeny.

O T. 883—896 = 897—910.

I. 3 (– ⏖ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ –); 4; 3 (⏑̄ – ⏑ ⏑ –, ⏑ –); 4; 3 (⏑̄ – ⏑ ⏑ –, ⏑ –); 4.

II. 6 (– – ⏑ –, – – ⏑ –, ⏑ – –); 4 (– – ⏑ –, – – ⏑ –); 6 (⏒ – ⏑ – {⏑ ⏑ ⏑ / – –} ⏑ –, ⏑ – ⊔).

III. 6 (⏑ ⏑⏑ ⏑ –, ⊔ ⏑ –, – – ⏑ –); 5 (⊔ ⏑ –, – – ⏑ –, ⊔).

IV. 6 (⊔ ⏑ –, – – ⏑ –, – – ⏑ –); 3 (⏑̄ – ⏑ ⏑ –, ⊔).

Míra jest monopodická. Kolon I. 1 bylo by možno též měřiti ∧ – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –; měřím – ⏖ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – (v prvním taktu jest nesměrný spondej podoby daktylské) proto, že pak první dvě, druhá i třetí dvě kola první periody úplně se tvarem rovnají.

896 χορεύειν] χορεύειν πονεῖν ἢ τοῖς θεοῖς; 905 ὀρθ'*] ὀρθόν; 906* po *Δαλίου* je mezera slov míry – – ⏑ –.

O T. 1204—1212 = 1213—1222.

I. 6 (⏑ – ⏑ –, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 6 (⏑ – ⊔, ∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4.

II. 6 (⊔ ⊔, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏒); 4 (⊔ ⏑ –, ⏑ ⏒ ⊼); 4 (totéž); 4 (totéž); 4 (⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊼).

III. 4 gl. 1; 4 (totéž); 6 (– ⏑ ⏑ –, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

Hranice první a druhé periody jsou nezřetelné. V druhé periodě snad jsou zdánlivé tripodie; jinak by tu byla míra monopodická.

1205 τίς ἄταις ἐν ἀγρίαις, τίς ἐν πόνοις] τίς ἐν πόνοις, τίς ἄταις ἀγρίαις; 1214 ruk. *δικάζει τὸν* je správné; *1216 ὦ* třeba přidati před *τέκνον*; *1217 εἴθε σε] εἴθε; εἰδόμαν*] ἰδόμαν; 1218 δύρομαι] ὀδύρομαι; περίαλλ'] περίαλλα.*

Trach. 633—639 = 640—646.

I. 4 (⏒ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).

II. 6 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⊔ ⊔).

III. 4 (⏒ – ⏑ ⏑ –, – – {⏑ ⏑ – / ⏑ –}); 4 (– – ⊔, – ⏑ ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔).

636 πὰρ λίμναν] παρα λίμναν; 639 κλέονται] καλέονται; 642 ἀχῶν] ἰάχων; 644 Ἀλκμήνας τε lze metricky připustiti, ač jest to nápadno.

Trach. 647—654 = 655—662.

I. 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – – –); 6 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⊔ ⊼).

II. 4 (– – ⏑ ⏑⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 4; 6 (⏑ – ⊔, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).

III. 4 (⏒ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏒); 4 (– – ⊔, – – ⊔); 6 (⊔ ⏖ –, ∧ ⏑ ⏑ ⏑ ⊔, ⊔ ⏑̄ –).

648 παντᾷ] πάντα; 651 τάλαιναν] τάλαινα; 654 ἐπιπόνων ἁμεράν] ἐπίπονον ἁμέραν; 657 ἀνύσειε] ἀνύσειε; 662 προφάνσει] προφάσει.*

Trach. 821—830 = 831—840.

I. 6 (⏒ – ⏑ –, – – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⌴); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⌴); 6 (⌴ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⊼).

II. 6 (⏒ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –); 6 (– ⏑ ⏑ ⏒ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 6 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⌴).

III. 4 (– ⏑ ⏑ ⏑ –, ⌴ ⌴): 4 (totéž); 6 (⏒ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑⏑, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⌴).

825 ἄροτος] ἄροτρος; 830 ποτ᾽. ἔτ᾽] ἔτι ποτέ** ἔτ᾽; 831 φονίᾳ*] φοινίαι; 833 πλευρὰ] πλευρᾷ; 834 ἔτρεφε] ἔτεκε; 835 ἀέλιον*] ἅλιον; 839 θηρὸς ὀλόεντα] Νέσου θ᾽ ὕπο φοίνια δολόμυθα.*

Trach. 953—961 = 962—970.

I. 4 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊼); 6 (⏒ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⌴); 6 (⏓ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).

II. 4 ({– – ⏑ – / – ⏑ ⏑ –}, ⏑ – ⏑ –); 4 (⏓ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⌴); 4 (⌴ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏓).

III. 4 (⏑⏑ – ⏑ ⏑ –, – – ⏑ ⏑ –); 4 (⏓ – {⏑ – / ⏑ ⏑ –}, {⏑ ⏑ – / ⏑ –} ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ –, ⌴ ⊼).

956 ruk. *Διὸς* je metricky správné; je tu response diiambu a choriambu; *963 ἀηδών] ἀηδὼν ξένοι; 969 αἰαῖ, ὅδ᾽ ἀναύδατος] αἶ αἶ αἶ αἶ ὅδ᾽ ἄναυδος.*

Eur. Alk. 213—225 = 226—237.

I. 6 (⏑ – ⌴, ⏑ – ⌴, ⏑ – ⏑ –); 4 (⏒ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 (⌴ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).

II. 4 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏓); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏓ – ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⌴).

III. 4 (⌴ ⏑ –, ⏑ – ⊼): 4 (totéž); 4 (⏑ – ⏑ –, ⏓ – ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⌴).

IV. 2 (⏓ – ⏑ –): 6 (– – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏓ – ⏑ –); 6 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⌴).

V. 4 (⌴ ⌴, ⏓ – ⌴); 4 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⌴).

213 πᾷ] πῶς πᾶ* a jinak; *219 εὐχώμεσθα*] εὐχώμεθα* a jinak; *219 δύναμις*] ἁ δύναμις; 221 μηχανάν τιν᾽] μηχανὴν ἥντιν᾽* a jinak; *225 τοῦθ᾽ ηὗρες] τοῦτ᾽ (τοῦδ᾽) ἐφεῦρες* (ale verš jest asi tíže porušen); *225 Ἅιδαν] Ἀΐδαν; 226 παπαῖ φεῦ, παπαῖ φεῦ ἰὼ ἰώ] παπαῖ ὦ* nebo *παῖ παῖ φεῦ φεῦ ἰὼ ἰώ; 227 σᾶς] τῆς σῆς, σῆς; στερείς] στερηθείς; 228 ἆρ᾽] αἶ αἶ* a jinak; *229 πλέον] πλεῖον; 230 πελάσσαι] πελάσαι; 232 εἰν] ἐν.*

Alk. 244—245 = 248—249.

4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⌴); 4 (⏑ ⏑ – ⏑ –, ⌴ ⊼).

249 πατρίας] πατρῴας.

Alk 266—272.

I. 4 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⊔ ⊔): 4 (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).
II. 6 (– ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ –, ⊔); 4 (⊔ ⏑ –, ⊔ ⊼).
III. 4 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊼); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⊔ ⊔); 4 (– – ⏑ –, ⊔ ⏑ –); 4 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⊔).

266 μέθετε μέθετέ μ' *] *μέθετε με μέθετε μ'*; *267 κλίνατ'* *] *κλίνατέ μ'*; *ποσίν*] *ποσί*; *268 Ἄιδας* *] *Ἀΐδας*; *269 ὅσσοις* *] *ὅσσοισι(ν)*; *270 τέκν'* *] *τέκνα*; *271 οὐκέτι δὴ* *] *οὐκέτι*; *ἐστι* *] *ἔστιν*.

Alk. 435—444 = 445—454.

I. 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 5 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⊔); 5 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⊔).
II. 4 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔); 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 4 (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔).
III. 5 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⊔); 5 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⊔); 3 (⏑ ⏑ – ⏑ –, ⊔).

Míra jest monopodická.

436 εἰν *] *ἐν*; *Ἀΐδα*] *Ἅδα* a jinak; *δόμοισιν* *] *δόμοις*; *438 Ἀΐδας* *] *Ἅδης* a jinak; *445 Ἀχεροντίαν* *] *Ἀχεροντείαν*; *446 ὀρείαν* *] *οὐρείαν*; *447 κλέοντες*] *κλείοντες*.

Alk. 588—596 = 597—605.

I. 3 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 5 (⊔ ⏑ –, – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 5 (totéž); 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –.
II. 5 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⊔); 6 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –).
III. 6 (⊔ ⏑ –, – – ⊔, ⏑ – ⊔); 6 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

První (a snad i druhá perioda) mohla by se měřiti také ionsky; ale třetí ukazuje k míře iambické. Míra jest monopodická.

588 τοι γάρ *] *τοιγάρτοι*, *590 γνᾶν* *] *γύαν*, *γύαν* a jinak: *595 Αἰγαίων'*] *Αἰγαῖον*; *598 ξεῖνον*] *ξένον*; *599 φίλας*] *φιλίας*; *605 ἔνεστιν*] *ἔνεστι*; *ἄγαμαι* po *σοφίας* třeba vypustiti.

Alk. 903—910 = 926—934.

I. 6 (⏑ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔).
II. 4 (⏑ ⏑ – ⊔, ⊔ ⊔); 4 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –.
III 3 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⊔); 3 (– – ⏑ ⏑ –, ⊔); 3 (⏑ ⏑ – ⏑ –, ⊔).

Míra jest monopodická.

904 κόρος *] *κοῦρος*; *905 δόμοισιν*] *δόμοισι*; *910 πόρσω*] *πρόσω*; *933 παρέλυσεν*] *παρέλυσε*.

Andr. 825—828 = 829—832.

3 (⏓ ⊔, ⊔); 4 (⏓ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 3 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ –); trim. iamb.

Míra jest monopodická.

826 δάϊ' ἀμύγματα] *δαΐ ἀμύγματα* a jinak; *829 αἰαῖ αἰαῖ*] *αἰ* se vícekrát opakuje.

El. 859—865 = 873—879.

I. 3 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 3 (totéž); 5 (– – ⏑ –, – – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –).
II. 3 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 5 (– – ⏑ –, – – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –).
III. 5 (⏑ – ⊔, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 6 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔, ⏑ – ⏑ –).

Strofa tato mohla by býti i z volných ioniků: ale v první periodě povstaly by při tomto dělení neodstranitelné takty pětidobé. Míra jest monopodická.

865 παρ'] *τοῖς παρ'*; *875 μέν νυν**] *μὲν νῦν*; *877 τυραννεύσουσι**] *τυραννεύσουσιν*; *βασιλῆς*] *βασιλῆες*.

Hek. 647—656.

I. 6 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – – –); 6 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – – –); 6 (⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).
II. 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 (⏑ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 (⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔); 6 (⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

650 εὔροον] *εὔρουν*, *εὔρρουν*.

Hek. 923—932 = 933—942.

I. 4 (⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 4; 3 (– – ⏑ –, ⊔).
II. 5 (– – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔, ⊔); 5 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⊔).
III. 4 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 6 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⊔ ⏑ –).
IV. 5 (⊔ ⏑ –, – – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔).

Míra jest monopodická.

*928 ἀνὰ δὲ**] *τότε δὴ*; *929 κατ'**] *κατὰ*; *τόδ'**] *τόδε*; *932 ἧξετ' οἴκους*] *ἧξετ' ἐς οἴκους*; *940 ἐκίνησεν*] *ἐκίνησε*.

Hek. 943—951.

I. 4 (– – ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ –); 5 (⏑ ⏑ – ⊔, ⊔ ⏑ –, ⊔).
II. 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 6 (⏑ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑).
III. 5 (– – ⏑ –, – – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔).
IV. 6 (– – ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –); 6 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔, ⊔ ⏑).

Periody nejsou zcela jisté. Míra jest monopodická.

945 Διοσκόροιν] *Διοσκούροιν*; *947 πατρίας*] *πατρῴας*; *948 ἐξῴκισέν τ'*] *ἐξῴκισέ τ'*; *949* ruk. *οἰζύς* je správné; *951 εἰς**] *ἐς*.

Hel. 1137—1150 = 1151—1164.

I. 5 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ ⏑ –, – – ⏑ –).

II. 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 3 (⏑ – ⏒ –, ⏑ ⏑ –); 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 3 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 4 (– – ⏑ –, – – ⏑ –).

III. 5 (⏒ ⏑́ ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 4 (– – ⏑ –, – – ⏑ –); 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –).

IV. 6 ({– – ⏑ – / – ⏑ ⏑ –}, ⊔ ⏑ –, ⊔ ⏑ –); 6 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏕ ⏑ –); 4 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏕ ⏑ –); 6 ({⊔ ⏑ – / ⏑ – ⏑ –}, {– ⏑ – / ∧ ⏑ ⏑ ⏑ –}, ⏑ – ⊔).

Míra jest monopodická.

1158 τίς φύσιν] *τί φῄς*; *1139 ηὗρεν*] *εὑρεῖν*; *1147 σῇ**] *σὺ*; *1148 προδότις ἄπιστος ἄδικος*] *ἀδίκως προδότις ἄπιστος ἄδικος*; *1152 δορὸς**] *δορὸς τ'*; *λόγχαις οὐ*] *λόγχαισι*; *1162 φλογμὸς**] *φλογερὸς*; *ἐπέσυτο**] *ἐπέσσυτο*; *1164* porušen; *ἐλειναῖς*] *αἰλίνοις*.

Her. 892—900 = 901—909.

I. 6 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊍); 4 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊍); 6 (– – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⊔ ∧̆).

II. 4 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 (totéž).

III. 4 ({⏑ – / ⊔} ⏑ –, ⊔ ⊔); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 (⏓ – ⏑ ⏑ –, ⊔ ∧̆).

*892 λωτοῦ**] *λοτοῦ*; *χάρις ἔστ' ἐπὶ δαιτί*] *χάρις ἐνὶ δαί*; *894 ἡδεῖα*] *εἴη*; *895 ἆρ'*] *ἄρ'*; *899 τελεσσιδώτειρ'*] *τελεσιδώτειρ'* a jinak; *903 δὲ* po *ὁ* přidávají*; *906 ἐπίσημα**] *ἐπισήματα*; *909 αἰεί**] *ἀεί*.

Hik. 598—607 = 608—617.

I. 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 4 (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

II. 6 (⏑ – ⊔, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 6 (⏑ – ⏑ –, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 6 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).

III. 6 (⏑ – ⊔, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ –, {⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – / – ⏑ ⏑ –}); 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏒ –); 4 (⏑ – ⏑ ⏑⏒, ⏑ – ⏑ –); 4 (– – ⏑ –, ⏑ – ⊍).

Míra jest monopodická.

*599 δεῖμα χλοερὸν**] *χλωρὸν δεῖμα*; *604* porušen; třeba vypustiti *γ' ἀνὰ τόπον*; *605* ruk. *κτύπος φανήσεται* může býti metricky správné; *606 τάλαινα*] *ὦ τάλαινα*; *608 εὐτυχία*] *εὐτυχῆ*; *609* před *θράσος* třeba přidati *τὸ*; *614* byla asi tetrapodie; třeba snad vynechati *φόνος*; *616 βροτοῖς**] *βροτοῖσι*.

Hipp. 121—130 = 131—140.

I. 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 3 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 3 (– – ⏒ ⏑́ ⏑, ⏑ –); 4 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

II. 3 (⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ –); 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏓); 3 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ –); 6 (– – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

III. 5 (– – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏗); 5 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏗, —).

Míra jest monopodická.

*124 ποοιεῖσα**] *περαιτέρω προιοῦσα*; *126 φάρεα πορφύρεα*, není-li tíže porušeno] *πορφύρεα φάρεα*; *129 κατέβαλλ'*] *κατέβαλ'* a jinak; *130 πρώτα*] *πρῶτα*; *132 κοίτᾳ δέμας**] *δέμας* a jinak; *ἐντὸς**] *ἔντοσθεν*; *133 οἴκων, λεπτὰ δὲ**] *οἴκων δὲ λεπτὰ*; *φάρη**] *φάρεα*; *136* ruk. čtení je metricky správné; *139 πάθει*] *πένθει*.

Hipp. 525—534 = 535—544.

I. 4 (⏒ – ⏒ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 5 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, —); 5 (totéž); 5 (totéž).

II. 3 (– – ⏑ ⏑ –, ⏗); 3 (— ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 4 (– – ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏓).

III. 4 (– – ⏑ –, ⏑ ⏑ – —); 3 (⏑ – ⏑ –, ⏑ –); 3 (⏒ – ⏑ ⏑ –, ⏗).

*525 ὁ**] *ὃς*; *526 στάζων*] *στάζεις, ὅστις στάζεις* a jinak; *529 ἄρρυθμος**] *ἄρυθμος*; *532 τᾶς Ἀφροδίτας**] *τῆς ἀφροδιτίας* a jinak; *533 χερῶν*] *χειρῶν*; *534 Ἔρως. ὁ**] *ὁ*; *535 Ἀλφεῷ**] *Ἀλφειῷ*; *537 αὖ ἀέξει*] *ἀέξει*; *542 πλείστας**] *πλεῖστας* nebo *πάσας* a jinak.

Hipp. 1142—1150.

I. 4 (⏑ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, — ⏑ ⏓); 4 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏘).

II. 4 (– ⏑̇ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –); 4 (⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏘).

III. 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏗); 4 (– – ⏑ –, – – ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏗).

1147 ζύγιαι] *συζυγίαι*; *1148 τάλαν'**] *τάλαιν'* a jinak; *πατρῴας**] *πατρίας*; *1149 γᾶς οὐδὲν**] *οὐδὲν*; *1150 πέμπετε**] *πέμπεται*; *τῶνδ' ἀπ' οἴκων**] *ἀπὸ τῶν οἴκων*.

If. Aul. 1475—1509.

I. 4 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏗ ⏑ –); 4 (⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑); 4 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –); 4 (⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏗).

II. (v. 1480) 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏘); 4 (⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 (— ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).

III. (v. 1484) 6 (⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏘); 4 (⏗ ⏑ –, ⏑ – —).

IV. (v. 1487) 6 (– ⏑̇ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⊼); 4 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).

V. (v. 1491) 4 (⏗ ⏑ –, ⏑ – ⊼); 4 (⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏓ ⊼).

VI. (v. 1495) 4 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑̇ ⏑); 4 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, – – ⏑ –); 4 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏗).

VII. (v. 1498) 6 (⏑ – ⏗, ⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 6 (⏑ – ⏗, ⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏗).

VIII. (v. 1500) 4; 4; 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 4; 4.

IX. (v. 1505) 4 (— —, ⊔ ⊔); 4 (— ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 6 (⊔ ⏑ –, — ⏑ –, — ⏑ –); 4 (— ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).

Periody jsou nejisté. Strofa tato jest mimo kolon V. 3 čistě iambická. O pokračování toho kommu v. 1510—1531 v. M. I, str. 406.

1479 παγάς] *παγαῖσιν* a jinak; *1485 θύμασιν*] *θύμασι*; *1491 ὦ* přidávají*; *1495 δόρατα**] *δώρατα*; *1499 θεράπναι**] *θεράπαιναι*; *1502 με φάος*] *μέγα φάος*.

Med. 431—438 = 439—445.

I. 6 (⏑ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 4 (⏑ ⏑ – ⏑ –, — ⊼).

II. 4 (⏓ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊼); 4 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ – —); 4 (totéž); 4 (totéž); 4 (⏑ – ⏑ ⏑ –, — ⊼).

431 πατρίων] *πατρώων*; *434 ξένᾳ*] *ξείνᾳ* a jinak; *440 μένει**] *μίμνει*; *444 ἄλλα*] *ἀλλὰ*; *445 δόμοισιν**] *δόμοις* a jinak.

Med. 846—855 = 856—865.

I. 4 (⏓ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊼); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊼); 4 (— ⏑ –, ⏑ – —).

II. 4 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 (totéž); 4 (– – ⏑ ⏑ –, — —).

III. 4 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 (totéž); 6 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ – —, ⏑ ⏑ – ⊔).

Snad jest tu míra monopodická.

855 φονεύσῃς] *μὴ φονεύσῃς*; *860 ὄμματα**] *ὄμμα*; *προσλαβοῦσα**] *προβαλοῦσα* a jinak; *864 χέρα**] *χεῖρα*; *φονίαν**] *φοίνιον* a jinak.

Med. 989—995 = 996—1001.

I. 4 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ –, — ⊼); 4 (— ⏑ –, ⏑ – ⊔).

II. 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊼); 6 (– – ⏑ –, — ⏑ –, ⏑ – —).

*993 ὄλεθρον**] *ὀλέθριον*; *999 ἕνεκεν**] *εἵνεκε*.

Troad. 511—530 = 531—550.

I. 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 4 (— ⏑ –, – – —).

II. 3 (⏓ – ⏑ –, ⏑⏑ –); 3 (– – ⏑ ⏑ –, – –); 3 (– – ⏑ ⏑ –, – –); 3 (⏑ – ⊔, —).

III. 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – —); 4 (— —, – ⏑ ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ ⏑⏑, ⏑ – ⊔).

IV. 4 (⏑ ⏑⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑); 4 (⏓ ⏓ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑); 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – —).

V. 4 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⊔ ⏑ –); 4 (⏑ ⏓ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4; 4 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ ⏑⏑); 4 (– ⏓ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –).

VI. 4; 4; 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – —); 4 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – —).

Míra jest monopodická.

518 ὀλόμαν] *ὀλοίμαν*; *523* as porušen; *537 χάριν*] *καὶ χάριν*; *ἀμβροτοπώλου*] *ἀμβρότα πῶλον* a jinak; *540 τε φόνια*] *τε φοίνια* a jinak; *545 ἐπεὶ*] *ἐπὶ*; *550* před *ἔδωκε* chybějí dvě krátké slabiky.

Troad. 1081—1099 = 1100—1117.

I. 3 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ –). 4 (⏓ – ◡ ◡ ◡, ◡ – ⊔); 6 (◡ – ◡ ◡ ◡, ◡ ◡ ◡ ◡ –, ◡ – ◡ ⏓).
II. 5 (⏑ – ⊔, ◡ – ◡ ◡ –, ⊔); 4 (– ◡ ◡ ◡ ◡◡, ◡ ◡ ◡ – –); 6 (– ◡ ◡ ◡ –, ◡ – ◡ ◡◡, ◡ – ⊔).
III. 4 (◡ ◡◡ ◡ –, ◡ – ◡ –); 6 (◡ ◡ ◡ ◡ –, ◡ – ◡ –, ◡ – ◡ –).
IV. 4 (⊔ ◡ –, ⊔ ◡ –); 4 (totéž); 4 (⊔ ◡ ◡ ◡, ◡ – ◡ –).
V. 3 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ –); 3 (totéž); 3 (totéž); 3 (totéž); 3 (totéž); 4 (◡ ◡ ◡ ◡ ◡◡, ◡ – ⊔).

Míra jest monopodická. Kolon II. 1 mohlo by býti i gl. 3 + ⊔.

1082 φθίμενος] *φθιμένοις*; *1087 τείχεα* třeba čísti – –; ale verš jest asi porušen; *1088 Κυκλώπι'*] *Κυκλώπεια, Κυκλώπια*; *1090* ruk. čtení jest metricky správné; *1095 εἰναλίαισι**] *ἐναλίαισι* a jinak; *1115 θεάν*] *θεᾶς θάλαμον*.

Troad. 1287—1301.

I. 4 (∧ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ – ⊼); 4 (◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡); 6 (∧ ◡ ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ⊔, ◡ – ⊼); 6 (◡ – ◡ –, ◡ – ◡ –, ◡ – ⊔).
II. 4 (◡ – ◡ –, ◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡); 6 (◡ ◡ ◡ ◡ –, ◡ – ◡ –, ◡ – ⊔).
III. 4 (∧ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ – ⊼); 4 (◡ – ◡ –, ◡ – ⊔); 6 (◡ – ◡ ◡ ◡, ◡ – ◡ –, ◡ – ⊔); 4 (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ◡ –).
IV. 4 (◡ ◡ ◡ ◡ –, ◡ – ◡ –); 6 (◡ ◡ – ◡ –, ◡ ◡ ◡ ◡ –, ◡ – ⊔).
V. 4 (◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡); 4 (⊔ ◡ –, ◡ – ⊔).

Kolon I. 3 mohlo by býti fer. 2 + ◡ –.

1287 a *1294 ὀτοτοτοτοτοτοῖ*] *ὀτοτοτοτοτοῖ*; *ὀττοτοτοτοτοῖ*; *1292 οὐδ' ἔτ'**] *οὐδέ τ'* a jinak; *1295* n. *περγάμων τε**] *περγάμων*.

Arist. Hipp. 1111—1120 = 1121—1130 = 1131—1140 = 1141—1150.

I. 3 (⏓ – ◡ ◡ –, ◡ –); 3 (totéž); 3 (totéž); 3 (⏑ – ◡ ◡ –, ⊔).
II. 3 (⏑ – ◡ ◡ –, ◡ –); 3 (totéž); 3 (totéž); 3 (totéž); 3 (totéž); 3 (◡ – ◡ ◡ –, ⊔).

Míra jest monopodická.

*1118 τόν τε**] *τε τὸν*.

Sfek. 1518—1522 = 1523—1527.

I. 3 (◡ – ◡ ◡ –, ◡ ◡ –); 4 (◡ – ◡ –, ◡ – ⊔).
II. 3 (– – ◡ ◡ –, ◡ ◡ –); 3 (⏓ – ◡ ◡ –, ◡ ◡ –); 4 (⊔ ◡ –, ◡ – ⊔).

Míra jest monopodická.

1519 θαλασσίου θεοῦ (synizesí)] *θαλασσίου*; *1521 ἀτρυγέτου*] *ἀτρυγέτοιο*; *1523 πόδα κυκλοσοβεῖτε*] *πόδ' ἐν κύκλῳ σοβεῖτε.*

Eir. 856—867 = 909—926.

I. 3 (– – ◡ ◡ –, ◡ –); 3 (totéž); 3 (◡ – ◡ ◡ –, ⊔).
II. tetram. iamb.
III. 3 (– – ◡ ◡ –, ◡ –); 3 (totéž); 3 (– – ◡ ◡ –, ⊔).
IV. 2 tetr. iamb.
V. 4; 4; 4; 2; 4; 4 (⏓ – ◡ –, ◡ – ⊔).

Míra jest monopodická.
*866 γέρων**] *γέρον*; *867 ἅπαντας ὄντας**] *ἅπαντας*; *912 εἴσεσθε**] *ἔσεσθε*; *916 φήσεις**] *φήσεις τί δῆτ'*; *920 δημότην**] *δημότην ὅμιλον.*

Eir. 1329—1357.

I. 3 (– – ◡ ◡ –, ◡ –); 3 (totéž); 3 (◡ – ◡ ◡ –, ⊔); 3 (totéž).
II. 3 (– – ◡ ◡ –, ◡ –); 3 (totéž); 3 (◡ – ◡ ◡ –, ⊔); 3 (totéž).
III. 3 (◡ – ◡ ◡ –, ⊔); 3 (totéž); 3 (totéž); 3 (totéž).
IV. 3 (– – ◡ ◡ –, ◡ –); 3 (totéž); 3 (– – ◡ ◡ –, ⊔); 3 (totéž); 3 (totéž).
V. 3 (– – ◡ ◡ –, ◡ –), 3 (totéž); 3 (◡ – ◡ ◡ –, ⊔); 3 (totéž); 3 (totéž).
VI. 3 (– – ◡ ◡ –, ◡ ⏓); 3 (– – ◡ ◡ –, ⊔).
VII. 3 (– – ◡ ◡ –, ◡ ⏓); 3 (totéž); 3 (◡ – ◡ ◡ –, ⊔); 3 (totéž).
VIII. 3 (– – ◡ ◡ –, ◡ –); 3 (totéž); 3 (◡ – ◡ ◡ –, ⊔).

Míra jest monopodická.
1331 Ὑμὴν] *Ὑμὴν ὦ*; *1341 προτεταγμένοι*] *προστεταγμένοι*. Po v. *1350* není třeba přidávati refrain *Ὑμήν, Ὑμέναι' ὦ.*

Orn. 451—459 = 539—547.

I. 5 (◡ ◡ – ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ◡ –, ◡ –); 5 (◡̄ – ◡ –, – – ◡ ◡ –, ◡ ◡ –).
II. 3 (◡ ◡ – ◡ –, ⊔); 6 (⊔ ◡ –, – – ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ⊔); 3 (◡ ◡ – ◡ ◡ –, ⊔).
III. 3 (◡ ◡ – ◡ ◡ –, ◡ ◡ –); 3 (totéž); 4 (◡̄ – ◡ –, – – ⊔).
IV. 3 (◡ ◡ – ◡ ◡ –, ⊔); 3 (totéž); 3 (◡ – ◡ –, ⊔).

Strofa ta mohla by býti pokládána i za polymetrickou (s řadami anapaestickými). Míra jest monopodická.
544 καί τινα] *καὶ*; *546 ἄρ'*] *γὰρ*; *547 τὰ*] *τά τε*; *οὐκ ἀνήσω*] *οἰκήσω.*

Orn. 924—953.

I. 6 (– ◡ ◡ –, ⊔ ◡ –, – – ◡ ⏓); 5 (– ◡ ◡ –, – ◡ ◡ –, ⊔).
II. 5 (∧ ◡ ◡ ◡ –, ⊔ ◡ –, ⊔); 4 (◡ ◡ – ◡ ◡ –, ◡ – ◡ ⏓).
III. 5 (◡ ◡ ◡ ◡ ◡ –, ◡ – ◡ ◡ –, ◡ –); 4 (◡ – ◡ ◡ ◡, ⊔ ◡ –).
IV. 5 trim. iamb.

V. 4 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 2 (⏑ – ⏑ ⏑ –); trim. iamb.

VI. 6 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏗ ⏑ –); 6 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏗).

VII. 6 (⏑ ⏑ – ⏑ –, ∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏗); 3 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ –).

VIII. 4 trim. iamb.

IX. 6 (⏗ ⏑ –, – – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 6 (– ∸ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –).

Míra jest monopodická.

926 δὲ] δ' ὦ; 950 δόμεν*] δόμεναι; τεῶν] τεῒν; 937 τὸ] τόδε; 943 ὑφαντοδόνητον] ἀμφιδόνητον, ὑφαντοδόνατον; 949 δὴ ταδί] ταδί; 952 πολύπορα*] πολύσπορα; 953 ἤλυθον] ἦλθον.*

Orn. 1337—1339.

5 (⏑ – ⏗, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 5 (– – ⏑ –, – – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 4 (– – ⏑ –, ⏑ – ⏗).

Míra jest monopodická.

Orn. 1410—1415.

4 (– ⏗, – ⏑ ⏑ –); 5 (– ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ –); 5 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏗).

První dvě kola jsou větší verš asklepiadský. Míra jest monopodická.

Lys. 1297—1320.

I. 6 (– ∸ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏗); 6 (– ∸ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏗); 4 (⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –).

II. (v. 1301) 4 (– – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏗); 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 4 (– – ⏑ –, – – ⏑ –); 3 (– – ⏑ ⏑ –, ⏗); 4 (– – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 3 (– – ⏑ ⏑ –, ⏗).

III. (v. 1307) 6 (– – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 (⏑ – ⏑ –, – – ⏑ –); 4 (⏗ ⏑ –, ⏗ ⏗); 4 (– – ⏗, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 4 (⏗ ⏑ –, ⏗ ⏗).

IV. (v. 1312) 3 (– ⏑ ⏑ –, – –); 4 (– – – –, – – – –); 2 (– – – –); 4 (– – – –, – – ⏗); 4 (– – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).

V. (v. 1317) 4 (– ∸ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏗); 4 (– ∸ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 (– – ⏑ –, ⏑ – ⏗); 4 (– – ⏑ –, – – ⏑ –); 4 (– – ⏑ –, ⏑ – ⏗).

Míra jest monopodická.

1298 μόλε μόλε] μόλε; 1299 σιὸν] Ἀπόλλω σιὸν; 1300 ἄνασσαν] ἀσάναν; 1302 ψιάδδοντ'] ψιάδδοντι; ἔμβα*] ἔμβα εἶα; 1306 πᾶλον] πάλλων; 1308 ὅχ' ᾇτε] αἵτε (ἅτε); 1311 ἐγκονίωαί] ἀγκονεύονσαι* a jinak; *1312 ᾇπερ] ἅπερ* a jinak; *1313 παιδδωᾶν*] παδδοᾶν; 1317 παραμπύκιδδε] παραμπυκίδδετε; χερὶ] χειρὶ; 1318 ἁμᾶ] ἅμα; χορωφελήταν] χορωφελέταν; 1320 καὶ τὰν κρατίσταν πάμμαχον, τὰν Χαλκίοικον ὕμνη] καὶ τὰν σιὰν δ' αὐτὰν κρατίσταν χαλκίοικον ὕμνει τὰν πάμμαχον.*

Batr. 448—453 = 454—459.

I. 4 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 (– – ⏑ ⏑⏑, ⏑ – ⏗).
II. 3 (⏒ – ⏑ ⏑ –, ⏑ –); 3 (totéž); 3 (totéž); 3 (– – ⏑ ⏑ –, ⏗).
Míra jest monopodická.
*458 τοὺς**] *τε τοὺς.*

Batr. 674—685 = 706—717.

I. 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 5 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏗, ⏑ –).
II. 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 3 (⏒ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 4 (⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏗).
III. 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 3 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 4 (⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏗).
IV. 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 3 (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 3 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 4 (⏒ – ⏑ –, ⏑ – ⏗).
Míra jest monopodická.
683 τρύζει] *κελαρύζει*; *714 ἰδὼν*] *εἰδώς.*

Ekkles. 289—299 = 300—310.

I. 4 (⏒ – ⏑ –, – – ⏑ –); 4 (⏗ ⏑ –, – – ⏑ ⏑).
II. 3 (⏓ – ⏑ ⏑ –, ⏑ –); 3 (totéž); 3 (totéž); 3 (⏒ – ⏑ ⏑ –, ⏗).
III. 3 (⏓ – {⏑ ⏑ – / ⏑ –}, {⏑ – / ⏑ ⏑ –}); 3 (⏒ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏒); 3 (totéž); 3 (totéž); 3 (⏓ – ⏑ ⏑ –, ⏗).
IV. 3 (⏒ – ⏑ ⏑ –, ⏑ –); 3 (totéž); 3 (– – ⏑ ⏑ –, ⏗).
V. 3 (⏓ – ⏑ ⏑ –, ⏑ –); 3 (totéž); 3 (totéž); 3 (– – ⏑ ⏑ –, ⏗).
VI. 3 (⏓ – ⏑ ⏑ –, ⏑ –); 3 (totéž); 3 (totéž); 3 (– – ⏑ ⏑ –, ⏗).

Logaoedický prosiadiakos (⏓ – ⏑ ⏑ – ⏑ –, někdy i ⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ –) se opakuje, aniž se jím končí slovo, jako u Aristofana i jiné podobné tripodie. Míra jest tedy jistě monopodická.

291 βλέπον ὑπότριμμα μὴ] *βλέπων ὑπότριμμα, στέργων σκοροδάλμη μὴ*; *293 Χαριτιμίδη*] *χαριτιμια ἢ*; *301 ἔδει λαβεῖν ἐλθόντ'*] *ἐλθόντ' ἔδει λαβεῖν*; *307 αὖον*] *αὖ*.

E. Strofy logaoedicko-daktylské.

Strofy ty podobají se docela předešlým, jen že právě tak, jako strofy glykonsko-daktylské, připouštějí sem tam řady daktylské, které bez násilných prostředků nelze měřiti iambicky. Někdy mají řad daktylských tolik, že bychom je mohli zařaditi i mezi strofy daktylské. Převládá v nich míra monopodická, buď naprosto nutná (na př. pro tripodie daktylské) nebo velmi pravdě podobná. Jest to svědectvím, že i mnohé z těch strof, jichž míru pokládáme za dipodickou, mohly býti a byly asi měřeny monopodicky.

Aisch. Ag. 1001—1017 = 1018—1034.

I. 6 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ∧ ⏑ ⏑ ⏑ –); 4 (⏑ ⏑ – – –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 4 (⏑⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏗).

II. 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 3 (totéž); 5 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑̲).

III. 4 (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 (totéž); 4 (totéž): 4 (totéž): 4 (totéž); 4 (totéž).

IV. 4 d (– – – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑); 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – –); 4 (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).

V kolu I. 1 pozoruhodny jsou pausy uvnitř kola, ač možno i měřiti ⏑ ⏑ ⏑ ⊔ atd. Perioda III. jest jistě iambická a ne trochejská. Míra jest asi pro periodu druhou monopodická.

1001 n. těžce porušeny; třeba opraviti podle antistrofy; *1006* n. jsou kusé; třeba opraviti podle antistrofy; *1019* *πεσὸν*] *πεσόνθ'*; *1020* *προπάροιθ'*] *πρόπαρ*; *1024* *ἀπέπαυσεν ἐπ' ἀβλαβείᾳ*] *αὖτ' ἔπαυσ' ἐπ' εὐλαβείᾳ* a jinak.

Sof. Fil. 827—838 = 843—854.

I. 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑̲); 4 ({– ⏑ ⏑ – / – – ⏑ –}, – – ⊔); 4 (– – – – – – – –).

II. 4 (– ⏑ ⏑ –, ⊔ ⊔); 4 (– – – –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 (⏑ ⏑ ⏑ – –, – ⊔).

III. 4 (– ⏑́ ⏑ ⏑ –, – – ⊔); 6 (⊔ ⏑ –, – – ⏑ –, – – ⊔); 4 (– ⏑́ ⏑ ⏑ –, ⊔ ⊔).

IV. 4 (– ⏑ ⏑ –, – – ⊔); 6 (– – ⊔, – – ⊔, – – ⊔); 6 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⋀).

Periody jsou nezřetelné. Míra jest snad dipodická. V kolu I. 1 jest na konci nesměrný daktyl.

828 *εὐαὲς*] *εὐαής*; *829* *εὐαίων εὐαίων*] *εὐαίων*; *830* *ἀντίσχοις*] *ἀντέχοις*; *832* *παιήων*] *παίων*; *838* *πολύ τι πολὺ*] *πολὺ*; *850* porušen; třeba opraviti podle strofy; *851* *ὅπᾳ*] *ὅ τι* a jinak; *853* *ἴσχεις**] *ἔχεις*; *854* *πυκινοῖς*] *πυκινοῖσιν*.

O. T. 167—178 = 179—189.

I. 4 (– ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –): 4 (– ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑̲⏑̲, ⏑ – ⏑ –); 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑̲).

II. 4 d; 6 (⏑̄ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑̲ ⋀); 6 (⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑̲).

III. 2 (⏑̄ – ⏑ –); 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – ⏑̲); 4 d; 4 (– – ⏑ –, ⏑ – ⊔).

V kolu III. 1 zastupuje dipodie iambická snad daktyl (srv. M. I, str. 197 a 203).

180 *δὲ γένεθλα**] *δ' ἁ γενέθλα* a jinak; *185* *ἱκετῆρες*] *ἱκτῆρες*.

Eur. Hipp. 1102—1110 = 1111—1118.

I. 3 d; 3 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – –); 2 + 4 d (⏑̲ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – –); 3 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – –); 3 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – –).

II. 2 d + 2 (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –); 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔); 4 (⋀ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

V řadách daktylských (I. 3 a II. 1) zastupují snad diiamby daktyly (srv. M., str. I, str. 197 a 203). Míra jest monopodická.

1108 ἄλλοθεν] *ἄλλοτ'*; *1109 ἵσταται*] *ἵστατ'*; *1110 αἰεὶ*] *ἀεὶ*; *1114 ἀκήρατον*] *ἀκήραον, ἀγήραον*; *1117 αἰεὶ*] *ἀεὶ*; *1118 βίοτον εὐτυχοίην*] *βίον συνευτυχοίην*.

Hipp. 1119—1130 = 1131—1141.

I. 3 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑⏑); 3 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – –); 4 (⏑ – – –, ⊔ ⏑ –); 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔).
II. 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – –): 4 (– – ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑̱).
III. (tatáž).
IV. 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – –): 4 (– – ⏑ –, ⏑ – ⊔).

Míra jest monopodická.

1120 τὰ παρ' ἐλπίδα] *παρελπίδα* a jinak; *1121 ἐπεὶ*] *ἐπὶ*; *1126 πολιήτιδος*] *πολίτιδος*; *1127 δρυμός τ'*] *ὦ δρυμὸς*; *1129 ὠκυπόδων μέτα θῆρας ἔναιρεν*] *ὠκυπόδων ἐπέβας (ἐπέβα) θεᾶς μέτα θῆρας ἐναίρων*; *1137 κόρας*] *κούρας*; *1139 ἀνὰ χλόαν*] *ἀν' ὕλαν*; *1140 νυμφιδία*] *νυμφίδια*; *ἀπόλωλε*] *ἀπόλωλε λέχη*; *1141 κούραις*] *κόραις*.

Kykl. 356—374.

I. 6 (⊔ ⊔, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 6.
II. 5 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – –): 6 (⊔ ⊔, ∧ ⏑ ⏑ – –, ⏑ – ⏑ –); 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –).
III. 4 (– – ⊔, ⊔ ⏑ –); 6.
IV. 4 (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ – ; 4; 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ –); 4 (– – – –, – ⏑ ⏑ –); 4.
V. 6 (⊔ ⊔, – – ⏑ –, – – ⏑ –): 6 (⏑ – ⏑ –, – – ⏑ –, ⏑ – – –); 4 (⊔ ⊔, ⊔ ⊔).
VI. 5 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – –): 6 (– – ⊔, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).

Míra jest monopodická.

359 κρεοκοπεῖν] *κρεωκοπεῖν*; *361 προσδίδου*] *προδίδου*; ale verš ten byl snad původně hexapodií; *370 ξενικοὺς* po *ἐφεστίους* třeba vynechati; *373 ἑφθά τε*] *ἑφθά τε καὶ*.

Rhes. 895—903 = 906—914.

I. 3 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 3 (totéž).
II. 4 (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔̱).
III. 4 (– – –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 5 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, – –); 5 (totéž).
IV. 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – ⏑⏑); 3 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – –).

Kolon III. 1 mohlo by býti i gl. 2. Míra jest monopodická.

906 Οἰνεῖδας] *Οἰνείδας* a jinak; *907 Λαρτιάδας*] *Λαρτίδας* a jinak; *909 ἔθηκεν*] *ἔθηκ'*; *ἀριστοτόκειαν*] *ἀριστοτόκον*; *910 Ἕλλανα*] *Ἑλένα*; *912 ἀπό τ' ὤλεσε*] *ἐπ' Ἰλίῳ ὤλεσε*; *σ' ἕκατι Τροίας*] *σὲ κατὰ Τροίας*.

Arist. Thesm. 312—330.

I. 4 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 (⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⊔).

II. 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – ⏑); 3 (– ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 4 (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).

III. 4 (– – ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑); 6 (– – ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔).

IV. 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ ⊔); 4 (– – – –, ⏑ ⏑ – ⊔); 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔).

V. 3 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 4 (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ – –); 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ ⊔); 4 (– – ⏑ –, ⊔ ⊔).

VI. 4 (– – ⏑ –, ⊔ ⏑ –); 3 (– – ⏑ ⏑ –, ⊔); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔); 4 (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

Míra jest monopodická.

312 δεχόμεθα — λιτόμεθα] *δεχόμεσθα — λιτόμεσθα*; *320 θηροφόνη*] *θηρόφονε παῖ*; *326* ruk. *ὀρείπλαγκτοι* je metricky správno; *329 Ἀθηνῶν*] *Ἀθηναίων*.

Všecky tyto strofy logaoedické jsou tedy vlastně iambické, ale skládané volněji. Shledali jsme již při výkladu o strofách iambických (M. I, str. 384 n.), že třeba mezi ně počítati i leckteré strofy, které dříve pokládány byly za logaoedické, ježto se choriamby, v nich se objevující a zastupující diiamb, dříve mylně měřily (na př. – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ – měřilo se – ⏑ ⏑, – ⏑, – ⏑, ⊔). I tyto strofy logaoedické jsou vlastně téhož rázu. K strofám, které dříve mylně byly pokládány za logaoedické, jsou však vskutku čistě iambické, náleží ještě tyto strofy, které v prvním díle této metriky nebyly připomenuty.

Aisch. Pers. 256—259 = 262—265.

4 (– – / ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑); 6 (– – ⏑ –, ⊔ ⏑ –, ⊔ ⏑ –); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

Ag. 192—204 = 205—217.

I. 6 (⏑ – ⏑ –, ⊔ ⏑ – ⏑ – ⊔); 6 (⏑ – ⏑ –, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4; 4 (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

II. 6 (⏑ – ⊔, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 6 (⏑ – ⏑ –, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).

III. 4 fer. 1; 4 (totéž); 4 (– ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 (totéž); 4 (totéž); 4 fer. 1.

Hranice druhé a třetí periody nejsou jisté.

194 νεῶν] *ναῶν*; *τε καὶ*] *καὶ*; *201 ἔκλαγξεν*] *ἔκλαγξε*; *206 πιθέσθαι*] *πειθέσθαι*; *210 ῥείθροις**] *ῥεέθροις*; *πέλας βωμοῦ*] *βωμοῦ πέλας*; *212 πῶς λιπόναυς*] *τί πῶς λιπόναυστε*.

Arist. Thesm. 985—989.

6 (– – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 (⏑ – – –, ⏑ – ⊔); 4 (– – ⏑ –, – – ⊔); 4 (⊔ ⏑ ⏑ ⏑, – – ⊔); 4 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

ODDÍL DEVÁTÝ.

Řady dochmické.

§ 35. O dochmiu vůbec.

Dochmiem míní se řada. hojná zvláště v řeckých tragoediích, jejíž původní tvar jest:

⏑ – – ⏑ –,

hypodochmiem řada jí podobná, ale počátku trochejského:

– ⏑ – ⏑ –.

Pozn. 1. O dochmiu zmiňuje se Arist. p. 39. Zná dvě *γένη δοχμιακά*, která podle theorie tak řečených *συμπλέκοντες τῇ μετρικῇ θεωρίᾳ τὴν περὶ ῥυθμῶν* (p. 40) vznikají míšením různých taktů; jedno jest z iambu a paionu, zvaného *διάγυιος* (srv. p. 38, kde se výraz *παίων διάγυιος* vykládá: jest to paion tvaru – ⏑ –), tedy tvaru ⏑ – – ⏑ –, druhé z iambu, daktylu a paionu (kretiku); to jest glykonej tvaru ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ – (srv. *Hermann* El., str. 240). Dochmie se nazývají ty řady *διὰ τὸ ποικίλον καὶ ἀνόμοιον καὶ μὴ κατ' εὐθὺ θεωρεῖσθαι τῆς ῥυθμοποιίας* (srv. o tom R., str. 87 n.) Ve svém výkladu o theorii rhythmické (p 40 n.) a o theorii čistě metrické (p. 43 n.) Aristeides o dochmiu se nezmiňuje, patrně proto, že u rhythmiků zprávy o něm nenalezl a u čistých metriků dochmios shledal zařazen mezi metra antispastická. Bakcheios p. 25 vykládá dochmios velmi nejasně (*ἐξ ἰάμβου καὶ ἀναπαίστου καὶ παιᾶνος τοῦ κατὰ βάσιν, οἷον ἔμενεν ἐκ Τροΐας χρόνον*); staví připomenutý paion *ὁ κατὰ βάσιν* snad proti paionu epibatu, jak soudí *F. Blass*, Kleine Beiträge zur griechischen Metrik (JPhP. 133, 1886, str. 454).

O druhém dvanáctidobém dochmiu Aristeidově srv. *Rossbachovu* Griechische Rhythmik (Metrik der griech. Dramatiker und Lyriker I. Leipzig 1854), str. 112 a *J. Caesara*, Die Grundzüge der griechischen Rhythmik nach Aristides Quintilianus, Marburg 1861, str. 208 n. Rossbach pokládal jej za dochmios rozšířený o iamb. Caesar zavrhuje mínění Rossbachovo, ježto se neshoduje s Aristeidem, a neschvaluje ani mínění *Boeckhova* MP., str. 152, že tento dochmios jest obyčejný dochmios s předraženým iambem.

Hef. p. 32 počítá *δοχμιακόν* (příklady jeho jsou *κλύειν μαίεται* a *τὸν ἐγχώριον*) mezi metra antispastická; jest to antispastické penthemimeres (⏑ – – ⏑, –). Schol. Hef. p. 142, 18 n. připomíná k tomu místu, že *δοχμιακόν* zove se to metrum *ἢ ἀπὸ ἔθνους ἢ ἀπὸ τοῦ εὑρηκότος* (správný výklad jména podán jest v R., str. 87 n.), a dělí dochmios, jako Hefaistion, ve dva takty

a slabiku ⏑ –, – ⏑, –). Týž výklad jest u Georg. Choir. p. 239, 8 n. Ale přidán jest výklad, proč »rhythmikové« nazývají toto metron δοχμιακόν (výklad ten otištěn jest v R., str. 87 jako část schol. Heř. p. 185, 5 n. podle vydání Westphalova). Choiroboskos zmiňuje se také o tvaru dochmia s poslední slabikou rozvedenou: ⏑ – – ⏑ ⏑ ⏑. Srv. i Trichu p. 389, 6 n., jenž nepodává nic nového.

Zajímavo jest, že ve všech těchto pramenech nazývají se dochmie δοχμιακά (t. μέτρα). Výraz δόχμιος značí v nich jinou stopu kosou, epitrit (Georg. Choir. p. 219, 13 n. a schol. Hef. p. 303, 26 n.). V Et. M. p. 285 čteme o rhythmech dochmických totéž, co u Georgia Choiroboska (R., str. 87). O dochmiu zmiňuje se i Dion. Hal. de comp. verb. kap. 11 na známém místě, obsahujícím úvahu o melodii z Euripidova Oresta: ale o dochmiu samém není tu řečeno nic podstatného.

Schol. k Aisch. Hepta v. 101 má dochmios za řadu osmidobou, ale v. 127 přidává: καὶ ταῦτα δὲ δοχμικά ἐστιν καὶ ἴσα, ἐάν τις αὐτὰ ὀκτασήμως βαίνῃ; schol. k Arist. Orn. v. 1188 a 1262 nazývá řadu dochmickou κῶλον παιωνικόν.

Mar. Vict. p. 88, 23 n. pokládá dochmiacum za antispastický monometr hyperkatalektický, uváděje příklad: volant praepetes. Caes. Bass. p. 308, 26 zná pětislabičné metrum tvaru ⏑ – – ⏑ –, jež Cicero nazývá dochmius. Plot. Sac. p. 538, 5 uvádí penthemimericum dochmiacum aeschylium, jež prý jest antispastické, a skládá se z antispastu, druhého epitritu a dvou slabik krátkých.

⏑ – – ⏑, – ⏑ – –, ⏑ ⏑

(jsou to vlastně dva dochmie s poslední slabikou volnou ⏑ – – ⏑ – | ⏑ – – ⏑ ⏑̄). Také zná dochmický katalektický trimetr Euripidův, rovněž antispastický, tvaru: ⏑ – – ⏑, – ⏑ – ⏑, – ⏑ – (dělí jej v antispast, ditrochej a amfimacer). Ruf. p. 566, 7 dělí dochmios buď ⏑ – –. ⏑ – nebo ⏑ –, – ⏑ – (Rufinus ovšem má na mysli rhythmus řečnický); srv. i p. 568, 9 n. Diom. p. 482, 7 n. zmiňuje se o dochmiu tvaru ⏑ – – – ⏑ – (ex brevi et tribus longis et brevi temporum octo) a o hypodochmiu tvaru – ⏑ – ⏑ –, rovněž osmidobém

Cic. Or. 218 při výkladu o řečnickém rhythmu uvádí jen tvar dochmia ⏑ – – ⏑ – (příklad: amicos tenes), Quint. 9, 4, 97 dělí dochmios buď ⏑ – –, ⏑ – nebo ⏑ –, – ⏑ –.

Všecky zprávy starověké o dochmiu jsou tedy dosti chudé. Zajímavo jest, že název dochmius vyskytuje se pro tu řadu poprvé teprve u Cicerona; řečtí metrikové říkají té řadě δοχμιακόν, název pak δόχμιος přikládají epitritu, jenž jest rovněž taktem kosým, ῥυθμὸς δόχμιος (R., str. 87).

Pozn. 2. Zprávy starých o dochmiu sestavil *Guilelmus Kühne*, De dochmio quid tradiderint veteres (Diss. Halis 1863). Vykládá tu také jméno δόχμιος (pochází prý od kořene slovesa δέχομαι, což jest arci málo pravdě podobno). Srv. *Prellwitz*, Etymologisches Wörterbuch der griech. Sprache. 2. Aufl. Göttingen 1905 s. v. δοχμός, δόχμιος (»von der Seite schräg«). Lepší je srovnání tohoto slova s výrazem σκόλιον (t. μέλος, zpěv křivých, volných rhythmů, podle výkladu *Th. Bergka* v akad. přednáškách, ač prý Bergk později od toho výkladu upustil). Proč dochmios slove metrem »křivým, kosým«, vyloženo bylo již v R., str. 87 n. K výkladu dochmia nepodává toto pojednání nic.

V starověku podány celkem tyto výklady dochmia: 1) dochmios jest kosý takt osmidobý, rhythmického poměru 3 : 5, jenž Aristoxenem a staršími rhythmiky nebyl uznáván, ale smyšlen byl od metriků, kteří chtěli založiti svou metriku na jakýchsi rhythmických podkladech, ale zajisté bez uznávání paus a slabik, delších dvou dob. Megethos dochmia ⏑ – – ⏑ –, podle slabik osmidobé, tito rhythmikové byli proto nuceni rozvrhnouti v poměru 3 : 5 nebo 5 : 3. K tomu výkladu náleží snad i výklady těch starověkých spisovatelů, kteří dělí dochmios v iamb a paion nebo naopak, nechtí-li tím dělením naznačiti pouze jeho tvar a vznik, nepodávajíce vlastního výkladu. 2) dochmios pokládán byl za hyperkatalektické metron antispastické (⏑ – – ⏑, –). Výklad ten pochází od metriků, kteří rádi uznávali stopy čtyřslabičné, ale s rhythmického stanoviska jest naprosto nepřípustný. 3) dochmios jest řada osmidobá *γένους ἴσον*, jestliže se tak taktuje. Jak však lze megethos ⏑ – – ⏑ – rozděliti v poměru 4 : 4, výklad ten nepraví. 4) dochmios jest kolon paionské; jaké, o kolika taktech, se nepraví.

Od starověkých výkladů vycházela i zkoumání novověká.

I. Hermann H. (r. 1799), str. 104 souhlasil s Hefaistionem a zařadil dochmios mezi metra antispastická (⏑ ⏑́, ⏑́ ⏑ ⏑). I Boeckh MP. (r. 1811), str. 147 n. spojoval dochmios s antispastem a dělil jej v iamb a kretik, jako Hermann; kretik v něm vznikl prý z ditrocheje, potlačením arse druhého trocheje. Z téhož roku pochází i obšírné a dosud cenné pojednání, z něhož pozdější metrikové mnoho čerpali, Augusta Seidlera, De versibus dochmiacis tragicorum Graecorum. Pars prior (Lipsiae 1811). Výklad dochmia tu však podán nebyl. I Seidler označuje dochmios, jako Hermann a Boeckh: ⏑ ⏑́ ⏑́ ⏑ –, a drží se, jak z jeho knihy vyplývá nepřímo, antispastické míry Hermannovy.

Hermann El. (1816), str. 240 n. zná již pojednání Seidlerovo. Ježto zkoumání Seidlerovo ukázalo, že předposlední slabika dochmia může býti také dlouhá, nelze prý děliti dochmios v iamb a kretik (nebo prostřední slabika kretiku nemůže býti obojetná). Lze jej tedy děliti jen: a) ⏑ ⏑́ –, ⏒ –, b) ⏑ ⏑́ ⏑́ ⏑, ⏑́, c) ⏑ ⏑́, ⏑́, ⏒ ⏑́. Dělení první, podle kterého by dochmios byl dimetr bakchijský, Hermann zamítá z toho důvodu, že bakchij nemívá dlouhou anakrusi, jako dochmios (str. 242). Hermann i tu pokládá dochmios za řadu antispastickou tvaru ⏑ ⏑́, ⏑́, ⏒ ⏑́. Řadu ⏑ ⏑́ ⏑́ pokládá za antispast, jehož druhá these jest bez arse (arsis nuda podle jeho terminologie). Totéž vykládá i v Ep., str. 86. Té theorie drží se i Leutsch, Gr. (r. 1841), str. 156 n. Zařazuje aspoň dochmie mezi antispasty. Apel ve své Metrice o dochmiu ani, tuším, nevykládá. Všecky tyto theorie, nehledíme-li k Apelovi, schvalovaly tedy antispastický výklad Hefaistionův.

Rossbach a Westphal M., III (1856), str. 551 podali výklad jiný. Dělí buď ⏑ –, – ⏑ – nebo ⏑ – –, ⏑ – a drží se souhlasných zpráv starověkých, že dochmios je takt osmidobý. Shledávali ovšem v dochmiu změnu rhythmu $^3/_8$ v $^5/_8$ (*ποὺς τρίσημος γένους διπλασίου* a *ποὺς πεντάσημος γένους ἡμιολίου*). V řadách dochmických by se tedy stále takt měnil, takty $^3/_8$ a $^5/_8$ by se stále pravidelně střídaly. Také *C. Löschhorn, Quaestiones metricae (Diss. Rostock.), Magdebung 1873 (srv. Denisov, Дохмій, Москва 1892, str. 77), dělí

příležitě dochmios v iamb a kretik, jejž pokládá za katalektický ditrochej, a zamítá míru antispastickou; ale přece celý dochmios pokládá za osmidobý a jeho poměr taktový určuje čísly 3 : 5.

Výklad Rossbachův a Westphalův zatlačil starý výklad antispastický. Docela jej přijal MAXIMILIANUS LORTZING, De numero dochmiaco (Diss. Berolini 1863), str. 10 n. Změna rhythmu v dochmiu, nevyrovnávaná nikterak tempem, připouští se podle Lortzinga schválně; arrhythmický taktový poměr celé řady 3 : 5 jest právě pro tu řadu význačný. J. CAESAR, Die Grundzüge der griechischen Rhythmik nach Aristides Quintilianus, Marburg 1861, str. 199 (srv. zvláště str. 203) připouštěl obojí dělení v iamb a kretik a v bakchij a iamb; jest prý v té řadě polyschematismus.

Od stanoviska Rossbachova a Westphalova jest skoro jen formálně rozdílno stanovisko LUDWIGA BELLERMANNA, De metris Sophoclis veterum rhythmicorum doctrina explicandis (Zur öffentlichen Prüfung der Zöglinge des Berlinischen Gymnasiums zum grauen Kloster . . . ladet ein der Direktor Dr. Friedrich Bellermann), Berlin 1864, str. 22 n. Westphalovo mínění Bellermann zavrhl; dochmios neskládá prý se z iambu a kretiku, nýbrž jest to řada jednotná, jejíž jedna část taktu jest ◡ – –, druhá ◡ – (◡ ⏊ –, ◡ –). Jest to takt jednotný, osmidobý, rhythmického rozdělení 3 : 5, jenž se však vlastně rozděluje ve dva takty jednoduché, trojdobý a pětidobý. F. C. KIRCHHOFF, Studien über die Form in der antiken Dichtkunst. I. Über den dritten κομμός in der Elektra des Sophokles (ZGW. 20, 1866, str. 337 n.), měří dochmios rovněž obyčejným způsobem (◡ ⏊ ⏊ ◡ ⏊).

FRIEDERICUS GOLDMANN, De dochmiorum usu Sophocleo. Particula I. De canticorum dochmiacorum compositione (Diss. Halis 1867), str. 32 držel se výkladu G. STUDEMUNDA, De canticis Plautinis, Diss. Halis 1864, str. 40, a soudil, že dochmios povstal z akatalektické tripodie iambické potlačením druhé arse bez jakékoli náhrady: ◡ – (◡) –, ◡ –, jako vznikl bacchij z akatalektické dipodie iambické ◡ – (◡) – . Proto se dochmie tak často spojují s řadami iambickými (str. 34). Ale výkladem tím o vzniku dochmia není příliš pomoženo porozumění tomu rhythmu. Potlačené arse iambických těch řad prý se nenahrazují; tedy se nerovná dochmios tripodii iambické (◡ – ⊔, ◡ –), nýbrž jest to takt osmidobý. Výklad Goldmannův jest jen zdánlivě odchylný od výkladu Bellermannova. *GRABOW, Numeri dochmiaci usum Sophocleum ad veterum rhythmicorum doctrinam quadrare . . . (Diss. Lemgoviae 1869), drží se (podle DENISOVA, Дохмій, Moskva 1892, str. 61) Rossbacha a Westphala i Bellermanna; připouští dvojí dělení v iamb a kretik anebo v bakchij a iamb. G. DINDORF, De metris poetarum scenicorum (Poetarum scenicorum graecorum . . . fabulae. Ed. V. Lipsiae 1869), str. 45 n. schvaluje týž výklad.

Týmž asi způsobem měří podle svého metrického označování (◡ ⏊ ⏊ ◡ –) dochmios F. V. FRITZCHE, De canticis Euripideis (Index lectionum in academia Rostochiensi sem. aest. 1869), str. 6. Srv. i jeho pojednání *De numeris dochmiacis (Index lect. Rostock). Particula *I sem. aest. 1874; *II sem. hib. 1874–5; *III sem. hib. 1884; *IV sem. aest. 1885; *V—VIII sem. hib. 1885 — sem. aest. 1887. Jako

Kreťan Thaletas vyvinul kretik z dipodie trochejské vypuštěním poslední slabiky krátké, tak vznikl prý z antispastu vypuštěním poslední krátké bakchij ⏑ – –. Antispast prý se také rozšířil trochejem ⏑ – – ⏑, – ⏑, a z té řady vznikl dochmios vypuštěním poslední krátké. Dochmios pokládá Fritzsche za jednotný takt (srv. R. Klotz BJ. sv. 48, str. 108 a sv. 69, str. 230). Výkladu Fritzschovu o vzniku té řady věř, kdo chce. V podstatě jest to ovšem výklad starověkých metriků (v. výše, str. 204 n.).

I. H. H. Schmidt, Griechische Metrik. Leipzig 1872 (Die Kunstformen der griechischen Poesie IV), str. 509 n. měří dochmie, odděluje anakrusi, takto: ⏑, – – ⏑, – | ⏑, – – ⏑, – ∧ (dva dochmie). Míra jest tatáž, jako u jiných metriků, ale oddělováním anakruse formálně nesprávná. Dochmie jsou prý často ve spojení s bakchiji, a proto jsou s nimi příbuzny. Tvar dochmia ⏑, ⊔ ⏑, – ∧ lze prý z řady bakchijské lépe vyložiti než z řad jiných (str. 523). Srv. i výklad F. Heimsoetha, De versuum in tragoediis Graecorum structura (Natalicia regis augustissimi Guilelmi . . . Bonnae 1873), str. 12, kde se však nepodává nic nového. Nového stanoviska nemá ani *F. Simsig, Il metro docmiaco considerato in se stesso e nelle tragedie di Sofocle (Gymn. progr. Capodistria 1876; srv. BJ. sv. 11, str. 9).

*I. Ed. Schultze, De dochmio (Diss. Jenensis, Berolini 1877), str. 36 pokládá dochmios rovněž za takt osmidobý, vzniklý z tripodie iambické vynecháním jedné arse bez náhrady. Ale uznává, že sklad jeho jest abnormální. Schultzovo stanovisko jest však dosti kolísavé a nejisté.

Alexanderson, GM., str. 227 (srv. zvláště str. 229) drží se rovněž obvyklého výkladu, že dochmios jest takt osmidobý rozdělení 5 : 3. Týchž theorií drží se i L. Drewes, Zur Theorie des Dochmius (JPhP. 121, 1880, str. 409 n.). Zamítá však mínění, že by dochmios byl ze dvou rozdílných taktů ($^3/_8$ a $^5/_8$), a že by v něm tedy byla stálá změna taktu, což nikde jinde se nevyskytuje. Dochmios jest prý celek, jako daktyl nebo choriamb, jest to jednoduchý takt zvláštního rhythmu, jehož arse a these nejsou jednotlivé jednoduché takty. Jest to takt, jenž jest zároveň metrem i kolem, jakýsi takt *γένους ἀνίσου* taktového poměru 5 : 3 (⏑ – –, ⏑ –). Od tohoto »křivého« dělení slove právě dochmios. Drewes dokazuje dále, že jest to pěkný rhythmus, třeba by se našemu citu příčil, pravé ztělesnění zlatého řezu; poměr 3 : 5 vznikl prý z rhythmů *γένους ἡμιολίου*. Drewesův výklad shoduje se úplně s výklady připomenutých již *συμπλέκοντες* (v. výše, str. 204). Jestliže se tento celek osmidobý dělí jako celek v poměru 5 : 3 nebo rozkládá ve dva takty o 5 a 3 dobách, zdá se mi celkem málo závažné. Rozdíl byl by jen formální. Že v dochmiu se vskutku vyskytuje zlatý řez (8 : 5 = 5 : 3), a že dochmios jest jeho ztělesněním, potvrzuje Drewesovi Rudolf Löhbach, Nochmals der goldene Schnitt (JPhP. 123, 1881, str. 309), jenž ovšem i v jiných verších, jak jsme poznali, spatřuje »zlatý řez« (srv. M., I, str. 31 a II, str. 130). Rossbach M.[3], (1889), str. 765 pokládá dochmios za spojení bakchije s iambem, Gleditsch M.[2], str. 766 za takt jednotný s arsí trojdobou, thesí pětidobou (⏑ – , – ⏑ –).

Obvyklého mínění drží se i R. Klotz, jenž se otázkou tou obíral

již v pojednání De Sophocleae Antigonae exodo quaestio metrica (Commentationes philologae, scripserunt seminarii philologi regii Lipsiensis . . . sodales, Lipsiae 1874, str. 115, zvláště str. 123) a v pojednání De numero dochmiaco observationes, Zittaviae 1881 (srv. BJ. sv. 36, str. 381), jakož i v různých recensích. Jest to podle něho skutečný *ῥυθμὸς δόχμιος*, osmidobý, vzniklý jakousi anaklasí nebo hyperthesí z osmidobého taktu *γένους ἴσον*.

Velmi podrobnému rozboru podrobil zprávy starých i dosavadní theorie Ja. Denisov, Дохмій. Глава изъ греческой метрики (Moskva, 1892; srv. úvahu F. Krska v Listech fil. 22, 1895, str. 153 n.), ale sám dochází k obecnému výsledku, že dochmios ⏑ ⏑́ ⏑⏑⏑ ⏑ ⏑⏑ skládá se z iambické arse a kretické these. Jest to $^8/_8$ takt, arci rozdělení 3 : 5, jakého nová hudební rhythmika nezná, takt ovšem jednotný (str. 35 n.; srv. zvláště str. 51). Jméno taktu toho odvádí z orchestiky; pochází prý od charakteristických prudkých pohybů nohou (str. 36 n.).

S tohoto stanoviska Denisov posuzoval a metricky rozbíral mnoho míst tragických básníků, na nichž jsou skutečné nebo domnělé dochmie, v článcích: Къ Софоклу (Fil. Ob. 2, 1892, str. 188 n.): Вводная пѣснь въ третьемъ эписодіи трагедіи „Прометей ст. 714—721“ (ib. 11, 1896, str. 156 n.); Какъ слѣдуетъ отдѣлять другъ отъ друга въ трагедій „Агамемнонъ“ ст. 1105—1119 (ib. 12, 1897, str. 99 n.); Какъ слѣдуетъ отдѣлять другъ отъ друга вь трагедіи Эсхила „Семеро противъ Θивъ“ ст. 113—114 = 127—128 (ib. 12, 1897, str. 16 n.); Замѣтки къ Эсхилу (ib. 12, 1897, str. 181 n.).

Mimo to vydal Denisov spis *Дохмій у Эсхила (Charkov 1898; srv. recensi Wiedemannovu ve WklPh. 1899, str. 993 n.). Jest tu podán přehled dochmických částí u Aischyla i jednáno o tvaru dochmiů u něho; jsou prý u něho jen tvary:

⏑ – – ⏑ –   ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ –   – ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ –   – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –.

Response jich v strofě i antistrofě jest volná. Jedná se tu i o metrech, jež jsou u Aischyla spojeny s dochmii. Mínění svého o rhythmické platnosti dochmia Denisov nezměnil. I tu pokládá dochmios za takt osmidobý a shledává potvrzení toho i na papyru s částí Euripidova Oresta, o němž bude vyloženo níže. O jiných spisech Denisovových, týkajících se některých otázek o dochmiu, vyloženo bude později.

Ussing GRM. (1893), str. 172 (srv. i str. 58 a 167) dělí dochmios v iambickou basi a kretik, pokládá tedy celou tu řadu podle obvyklého výkladu za osmidobou. Riemann-Dufour TRM. (1893), str. 23 soudí, že se dochmios skládá z bakchije a iambu, a chce, aby se skandovalo po dvou dochmiích: ⏑, –, – ⏑, – ⏑, –, – ⏑, –. Po taktu dvoudobém následují vždy takty trojdobé. Jest to takt osmidobý, který prý snadno může býti uveden na pět dob (⏑, – – ⏑, – ⏑ –, – ⏑ –). Arci děje se to odlučováním anakruse. Riemann pokládá sice jednotlivý dochmios za osmidobý, ale za samostatný celek uznává jen dimetr dochmický, který nesprávným způsobem dělí v takty paionské. Stanovisko to obsahuje spor: je-li dochmios takt osmidobý, nemohou dva takové

takty býti třemi takty paionskými. Za osmidobý pokládá dochmios i HUGO JUSATZ, De irrationalitate studia rhythmica (Leipziger Studien 14, 1893, str. 318); ale začíná-li se daktylem (– ⏑ ⏑ – ⏑ –), nemá prý vždy osm dob. Celý jeho výklad není dosti jasný.

TH. KORŠ v článku Новѣйшая теорія дохміа (Fil. Ob. 5, 1893, str. 95 n.), jenž jest vlastně posudkem Denisovovy knihy o dochmiu, pokládá dochmios také za takt osmidobý a složený (str. 98), ale těchto osm dob má jen jeden iktus, tak že jest to vskutku takt jednotný (str. 102), ač vznikl z kretického dimetru tvaru ⩘ ⏑ –, – ⏑ –, nač ukazuje již jeho časté spojení s paiony (str. 119). Jak se ovšem tento takt, původně desítidobý a složený, mohl změniti v takt jednoduchý osmidobý, není mi naprosto jasno. Článek ten doplnil JA. DENISOV, Къ теоріи дохміевъ (Fil. Ob. 9, 1895, str. 147 n.). Připouští Koršovi, že dochmios vznikl z paionských akefalních zvolání, j. *ἰὼ παῖ Διός, ἰὼ Βάκχ' ἰώ* (⩘ ⏑ –, – ⏑ –), ale dobře přidává na str. 150, že se později na akefalnost té řady zapomnělo, a že se dochmie přestaly od sebe oddělovati. Proč se zapomnělo, ani Denisov nevyložil, a zůstává to dosud záhadou. Obyčejného výkladu drží se i P. MASQUERAY TMG., str. 342 (srv. zvláště str. 345), pokládaje dochmios za spojení iambu a kretiku (⏑ –́, –́ ⏑ –́).

Potvrzení aspoň zdánlivého došlo obvyklé mínění nálezem části partitury Euripidova Oresta, o němž později zmíníme se obšírněji. Vytkl to zřejmě již vydavatel tohoto papyru C. WESSELY, Antike Reste griechischer Musik (Zweiundzwanzigster Jahresbericht des k. k. Staatsgymnasiums im III. Bezirk in Wien für das Schuljahr 1890/1, str. 17 n.) a Papyrusfragment des Chorgesanges von Euripides Orest 330 ff. Mit Partitur (Mittheilungen aus der Sammlung der Papyrus Erzherzog Rainer, Fünfter Band, Heft 3 und 4, Wien 1895, str. 65 n.). Srv. i můj čl. O novějších řeckých nálezech hudebních (Listy fil. 23, 1896, str. 34 n.) a Wesselyho čl. *Das älteste Musikstück der Welt (Euripides), Wiener Urania II, str. 343. Wessely soudí podle této partitury, že dochmios jest vskutku řada osmidobá. Ikty jeho byly prý takto rozděleny: ⏑́ ⏑⏑ | –́ ⏑ –; měly tedy obě části dochmia rhythmický přízvuk, jak soudil již CHRIST M.[2], str. 435 a 449 n. Podobný názor o papyru má i O. CRUSIUS, Zu neuentdeckten antiken Musikresten. II. Fragment einer Partitur des Euripideischen Orestes (Phil. 52, 1894, str. 174 n.). Soudí, že dochmios je samostatný celek, osmidobý. Jak jej třeba děliti, nelze z partitury vyčísti: mohl prý býti, ač jest to celek, při přednášení různě členěn. Jest prý to novotvar v aiolském slohu, jako eupolideion a jiné podobné řady: jest to nejkratší a nejvolnější logaoedická řada. Volnost té řady jeví se zejména v první její části, která zvláště bývá mnohotvárná (str. 194 n.). Hlavní přízvuk prý měla zpravidla první slabika dochmia. Pevné caesury dochmios nemá.

SEMITELOS EM. (1894), str. 489 (srv. zvláště str. 491 n.) dělí dochmios po způsobu Quintilianově, soudě, že toto dělení vyplynulo z theorie Aristoxenovy. Aristoxenos prý pro jediný dochmios nechtěl stanoviti zvláštní rod rhythmický s poměrem 5 : 3. Zmiňoval se snad o této odchylné řadě jinde než ve výkladu o rodech rhythmických. J. CAROLUS JAN, Musici scriptores Graeci. Supplementum, melodiarum

reliquiae. Lipsiae 1899, str. 7 drží se také obvyklého výkladu; označuje v moderní transkripci takt dochmia $\frac{3+5}{8}$.

Také K. Brant, Metrische Zeit- und Streitfragen, Naumburg, 1902, str. 10, drží se starých zpráv a pokládá dochmios za osmidobý takt. Podobně O. Schroeder, Asklepiadeen und Dochmien (Phil. 64, 1905, str. 493 n. = Vorarbeiten, str. 121 n.), ale dělení dochmia v iamb a kretik nebo bakchij a iamb nazývá papírovou analysí. Že jest to takt osmidobý, vyplývá prý i z toho, že za dochmie mohou státi dipodie anapaestické (NJklA. 15, 1905, str. 109). To jest, jak později poznáme, myšlenka Wilamowitzova, zhola bezdůvodná a úplně bezcenná. Spojení dochmiů s iamby nečiní prý obtíží, ježto i kretiky mají pět dob a před »minimálními pausami« na konci každé »stopy« nebo »kroku« stávají se šestidobými, jak vyložil Wilamovitz v Aischylos Orestie II, Berlin, 1896, str. 265, arci neméně bezdůvodně. Kretiky jsou totiž podle něho ditrocheje s potlačenou poslední arsí. Proto s dochmii mohou se spojovati řady trochejské. Jsou mezi nimi právem i devítidobé řady iambické, jakési hybridní dochmie, které ukazují, že název monometr, dimetr dochmický jest špatný. I pozdější »dochmické anapaesty« mají prý tři these (– – ◡ ◡ – třeba čísti ◡ – ◡ – ◡ ◡ –). Schroeder sám zamítá některé výklady dochmia (na př. že vznikl z trochejské tripodie) a soudí, že vznikl z asklepiadského verše (– ◡ – ◡ ◡ –, – ◡ ◡ – ◡ –). Druhá půle toho verše (Abstieg) – ◡ ◡ – ◡ – rovná se dochmiu; první půle (Anstieg) i druhá půle asklepiadského verše prý na sebe působily, spojily se. »Die Vereinigung war vollzogen in dem Augenblick, da jemand die Kürzen des Abstieges mit den ganz anders gearteten Kürzen des Anstieges bei Verschiebung und Auflösung der ersten Hebung zusammenwarf: ◡ ◡◡ – ◡ –«. Tak stala se aiolská tripodie (aiolischer Dreiheber) attickým dochmiem, »das verhältnismässig harmlose Dreiviertelglykoneion zum schmerzvollen *ὀτοτο τοτο τοτοῖ*«. Wilamovitz, jenž ve spise Aristoteles und Athen, II (Berlin 1893), str. 317, Commentariolum metricum II (Index lectionum sem. hib. Gotting. 1895—6), str. 29 a ve vydání Aischylovy Oresteie II, str. 189 mluví o řadě šestislabičné – ◡ ◡ – ◡ – (edite regibus), jež prý byla jednou z normálních tvarů dochmia, a pokládá základ dochmiů za aiolský, ale změněný od Atheňanů po způsobě ionském, byl prý tomu výkladu blízko. Ale podrobnějšího výkladu tu Wilamowitz nepodal. Tomu výkladu Schroederovu rozuměj, kdo rozuměj. Odkud to Schroeder jen všecko ví, že to s takovou jistotou a při tom s velikou slohovou nejasností a neobratností tak troufale tvrdí? Tak daleko klesla již metrika v Německu! V čl. Über das Metron *ΒΡΟΜΙΟΥ ΜΕΛΗΣΕΙ* (BPW. 29, 1909, sl. 1260) tvrdí Schroeder, že dochmios není metron. Také C. Conradt, jenž v ZGW. 64, 1910, str. 140 odpovídá na Schroederovu nepříznivou recensi jednoho svého pojednání, pokládá dochmios za takt osmidobý, ač se proti zmatenému metrickému směru Schroederovu vyslovuje dost ostře (str. 142).

Někteří metrikové o dochmiu ani nejednají; na př. Havet-Duvau M.² (r. 1888) zmiňuje se o něm jen v indexu a odkazuje k metrice

Christově. Nejedná o něm ani Plessis TM. (r. 1889). Jiní zase přiznávají, že míry dochmia neznáme a při výkladu jeho tápeme ve tmách; tak H. Weil, Les antispastes. — Le dochmiaque (Études de littérature et de rhythmique grecques. Paris 1902, str. 156 n.; srv. JPhP. 85, 1862, str. 333 n.). Fr. Leo, Der saturnische Vers (Abhandlungen der Götting. Gesellschaft der Wissenschaften N. F., 8, 1905, str. 74), tvrdí sice, že dochmios jest prařecké kolon neznámého původu, ale uvádí je v souvislost s jinými koly (Reizianem, paroimiakem, anakreonteem, enopliem, o jichž původu arci také nevíme).

Nic nového nepodává *J. Esteve, De formis quibusdam dochmii et versus dochmiaci apud Aeschylum, Sophoclem, Euripidem exstantibus. Nîmes 1902 (srv. rec. P. Masqueraya v REA. 5, 1903, str. 198 n.). Jak Estève dochmios dělí, není ani náležitě vidno.

Všickni uvedení badatelé — pokud nad výkladem dochmia nezoufají — shodují se v jedné věci. Opírají se o zprávy starověké a pokládají dochmios za řadu osmidobou. Liší se jen tím, že jedni pojímají jej jako takt jediný poměru 3 : 5 nebo 5 : 3, druzí jako takty dva (iamb a kretik nebo bakchij a iamb) různých rhythmických druhů, tak že by v řadě dochmiů byla stálá změna rhythmu *κατὰ γένος*, nebo i za takty tři (Schroeder).

II. Za řadu trochejskou pokládal dochmios, pokud vím, první Wilhelm Brambach, Metrische Studien zu Sophokles. Mit einer Einleitung über die genetische Entwickelung der antiken Metrik und Rhythmik. Leipzig 1869, str. 59 n. Soudí, že otázku o výkladu dochmia lze rozřešiti jen úvahou, kterým řadám dochmios v delších skladbách odpovídá, a kterak se spojuje s alloiometrickými řadami. Bývají s ním spojovany trochejské tripodie s poslední slabikou volnou (– ⏑ – ⏑ ⏓), jaká bývá i na konci dochmia. Dochmios liší se od této tripodie jen prvním taktem (str. 62). Jest v něm anaklase, jako v ioniku anaklomenu (t. j. v prvním taktu stojí ⏑́ – m. –́ ⏑). Slabiky v dochmiu trvají arci osm dob; ale toto megethos lze děliti jen v poměru 4 : 4, což při dochmiu jest nepřípustno. Tedy má dochmios na konci pausu jednodobou nebo dvoudobou. Kdyby byl desítidobý, nemohly by ani dva dochmie býti kolem, ježto kola z taktů *γένους ἴσου* připouštějí nejvýše megethos 16 dob, a dva desítidobé dochmie měly by megethos 20 dob. Byly by tedy všecky dochmie monometry, což jest málo pravděpodobno. Tedy jest dochmios takt devítidobý, tripodie trochejská, v jejímž prvním taktu jest synkopa: ⏑́ ⏑⏑ m. ⏑́⏑⏑ ⏑ (str. 63 n.). Proto staří (t. vlastně Aristeides v. výše, str. 204) kladli dochmios na roveň glykoneji, jejž také nazývali dochmiem; i v glykoneji může býti synkopa v prvním taktu (str. 66). Znal-li Aristoxenos tento výklad, nepochází jméno dochmios od něho (str. 68). Přechází-li slovo z dochmia do dochmia, není arci mezi dochmii pausa (⏑́ – – ⏑ – ∧ ⏑́ – – ⏑ – ∧), nýbrž třeba užíti tony (⏑́ –, – ⏑, ⊔, ⏑́ –, – ⏑, – ∧). Dochmická kola mohou míti podle této theorie nejvýše 18 dob: jsou z taktů *γένους διπλασίου* (str. 70). Obtíže působí arci Brambachovi nepopíratelné paiony a kretiky, spojované často s dochmii, jež nelze vždycky změniti pausami a tonami v trocheje (– ⏑ – ∧ nebo – ⏑ ⊔), zvláště když obsahují samé slabiky krátké. Ty mění Brambach strojeným způsobem, synkopami, v takty

diplasické (str. 71 n.). Řady daktylské, anapaestické, ionské, které se vyskytují často vedle dochmiů, způsobují prý arci změnu taktu (str. 73 n.). V dochmiu je arsí první takt, thesí oba takty ostatní; hlavní iktus jest tedy na druhé thesi: ⏑ –, ⏑́ ⏑ – ∧ (str. 74).

K témuž předmětu vrátil se Brambach ještě dvakrát. V čl. Zur Lehre vom Dochmius (JPhP. 100, 1870. str. 58 n.) doplňuje své theorie dřívější. Již v prvnějším svém spise dělil dimetr dochmický synkopami takto:

⏑ –, – ⏑, – ⏑, – ⏑, ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⊼.

Perioda tří dochmiů nepotřebovala podle prvního spisu pausy, ježto lze ji rozděliti v osm taktů trojdobých (24 : 3 = 8). V tomto článku Brambach tvrdí, že v dimetru jest prý každý dochmios celek, a rozdělení celé řady může býti v poměru isickém 8 : 8, jak to připouští scholion k Aisch. Hepta v. 120. Dimetr nepotřebuje tedy vždy paus a není jej třeba vždy měřiti jako megethos 18 dob; připouští tedy dvojí tvar:

a) ⏑ – – ⏑ –, ⏑ – – ⏑ – (16 dob; řada *γένος ἴσον*),
b) ⏑ – – ⏑ ⏑̲ ∧, ⏑ – – ⏑ ⏑̲ ∧,

je-li po prvním dochmiu průzev nebo pausa podle smyslu (18 dob v rozdělení 6 : 12; řada *γένους διπλασίου*). Tak dospěl Brambach k málo pravdě podobnému mínění o dvojím dochmiu: osmidobém a devítidobém.

V knize Rhythmische und metrische Untersuchungen (Leipzig 1871), str. 161 n. opakuje znova tyto myšlenky. Znova se tu pronáší myšlenka na str. 164, že osmidobý dochmios vyvinul se z devítidobého zkrácením o jednu slabiku (srv. Metrische Studien, str. 59). Celkem neobsahuje tato kniha o dochmiu nového nic.

Brambachova mínění drží se i *VOGELMANN, Über Taktgleichheit in der antiken Metrik, mit besonderer Rücksicht auf den Dochmius (Festschrift der Gymnasien Würtenbergs zur IV. Säcularfeier von Tübingen. Stuttgart 1877; srv. DENISOV, Дохмiи. str. 155 n.). V dochmiích, končících se dvěma krátkými slabikami uprostřed slova (⏑ – – ⏑ ⏑ ⏑ | ⏑ – – ⏑ –), obě krátké mají prý tři doby, každá $1\frac{1}{2}$ doby. Anaklasi v dochmiích uznává i U. WILAMOWITZ-MOELLENDORFF, Isyllos von Epidauros (Philologische Untersuchungen IX, Berlin 1886), str. 21, ježto prý řada trochejská – ⏑ – ⏑ – zastupuje někdy dochmios. Ale tím ovšem není dokonce ještě řečeno, že dochmios vykládá z trochejské tripodie.

Zcela rozhodně totéž mínění, jako Brambach, hlásá W. CHRIST, Grundfragen der melischen Metrik der Griechen (ABA. 22, 1905, str. 225). Dochmios jest příbuzný tripodii trochejské a vznikl z ní přemíštěním slabik (synkopou) prvního, slabě přízvučného taktu. Také J. v. LEEUWEN, Prolegomena ad Aristophanem (Lugduni Batavorum 1908), str. 220 měří dochmios trochejsky se synkopou prvního taktu:

⏑́ – ⏑́ ⏑ ⌞ ($^3/_8$ + $^6/_8$).

Pro tyto ikty svědčí prý i partitura Euripidova Oresta.

Za řadu trochejskou pokládal dochmios i F. AUG. GEVAERT, La mélopée antique dans le chant de l'église latine, Gand 1895, str. 386 n., a rozkládal jej rovněž v takt $^3/_8$ a $^6/_8$, jako později Leeuwen.

III. Jiní vykládali dochmios jako řadu iambickou. První to učinil, pokud mi známo, A. ROSSBACH, Metrik der griechischen Dramatiker und Lyriker nebst den begleitenden musischen Künsten. I. Griechische Rhythmik, Leipzig 1854, str. 160, naznačuje tvar dochmia ⏑ ⏗ ⏗ ⏑ ⏗. Jeho držel se *L. BELLERMANN, Des Sophokles König Oedipus. Schulausgabe mit kritischen und das Versmaass erklärenden Anmerkungen. Berlin 1857, str. 22 (mínění své r. 1864 změnil; v. výše str. 207). Rovněž F. GOLDMANN vyvozoval dochmios z řady iambické, ale úplným potlačením druhé arse, čímž arci ráz její podstatně se změnil (v. výše, str. 207). Za iambickou tripodii s potlačenou arsí druhého taktu pokládal dochmios také CAROLUS PICKEL, De versuum dochmiacorum origine (Dissertationes philologae Argentoratenses selectae. Vol. III. 1880. str. 28 n.), ale nahrazoval potlačenou arsi správně na thesi téhož taktu: ⏑̄ ⏑⏑ ⊔. ⏑̄ ⏑⏑, což obšírně odůvodnil v první hlavě svého pojednání. Pro iambický původ dochmia svědčí prý jeho časté spojování s iambickými řadami (str. 56 n.). TH. ZIELINSKI, Новонайденная эротическая поэма александрийской эпохи (Fil. Ob. 12, 1897, str. 173 n.), ukazoval k tomu, že za dochmios může se klásti iambická tripodie, a pokládal obě řady rovněž za rovnocenné. Proti tomu ozval se JA. DENISOV, Къ вопросу объ употребленіи ямбической триподіи въ связи съ дохміами (ib. 12, 1897, str. 101 n.), pokládaje stále dochmios za řadu osmidobou (v. výše, str. 209).

IV. Zvláštní mínění projevil M. SCHMIDT, Die Dochmien (JPhP. 100. 1870, str. 465 n.). Aristeides p. 39 a Bakcheios p. 25 zmiňují se o dvou dochmiích, osmidobém a dvanáctidobém (⏑ –, – ⏑ ⏑, – ⏑ –), o kterém většina metriků buď mlčí buď vztahuje slova Aristeidova k obyčejnému dochmiu (⏑ – | – ⏗ ⏑ – ⏑ –); tak W. BERGER, De Sophoclis versibus logaoedicis et epitriticis. Diss. Bonnae 1864, str. 66, opravuje u Aristeida p. 39 *τὸ δὲ δεύτερον ἐξ ἰαμβικοῦ δακτύλου καὶ παίωνος* (– ⏗ ⏑ ⏗ ⏑ ⊔), a F. GOLDMANN, De dochmiorum usu Sophocleo. Particula I. De canticorum dochmiacorum compositione (Diss. Halis 1867), str. 82, jenž přijímá rovněž tuto opravu místa Aristeidova. Tento dvanáctidobý dochmios není podle něho roven glykoneji, jak prý vyplývá z toho, že Aristeides o glykonejích zmiňuje se na jiném místě, v jiném spojení (v. výše, str. 76). Schmidt vychází od dvanáctidobého dochmia; i on má poměr kosý 5 : 7, a ne 3 : 9 (⏑ –, – ⏑ ⏑, – ⏑ –), jak mínil BRAMBACH na u. m. Taktové poměry dochmiů, osmidobého (3 : 5) a dvanáctidobého (5 : 7), ovšem s theorií Aristoxenovou nesouhlasí; ale Aristoxenos počítal prý dochmios osmidobý k řadám daktylským, jako schol. Aisch. k Hepta v. 127, a mluvil o něm zřejmě na místě nám nedochovaném, což jest arci, jak níže poznáme, mínění naprosto nesprávné. Řadu ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ – v poměru *γένους διπλασίου* rozložiti nelze, v poměru *γένους ἴσου* rozložena jest v glykoneji (⏑ – – ⏑ ⏑, – ⏑ – m. původního ⏑ – – ⏑, ⏑ – ⏑ –). Toto rozdělení dvanáctidobého dochmia neměl však Aristeides jistě na mysli; proto daktyl v tom dochmiu nebyl kyklický, jako v glykoneji. Schmidt

proto po delších, dosti strojených výkladech dělí dvanáctidobý dochmios takto:

⏑, – – ⏑ ⏑, ‿– ⏑ ⌊__,

při čemž v druhém taktu – ⏑ má platnost dvou dob; dostává dochmios s anakrusí, jehož these má sedm, arse pět dob. Ale toto rozdělení jest jen zdánlivě správné; vskutku jsou prý to dva ionské takty s anakrusí, druhý ovšem nepokojného pohybu, dva takty $^3/_4$ (str. 467). Osmidobý dochmios má prý tvar ⏑, ⏑ ⏑ ‿– ⏑ ⌊__, (1 2 2 3; ϑ α ϑ), při čemž opět – ⏑ má platnost pouze dvou dob. Z dvanáctidobého $^6/_4$ dochmia zbývají v tomto dochmiu vynecháním daktylu, o který jest dvanáctidobý nad tento osmidobý delší, $^4/_4$, a dochmios osmidobý patří tedy do γένος ἴσον. Ježto anakruse druhého dochmia patří do předešlého taktu, tedy řady dochmiů

⏑, ⏖ ⏖, ⏑ ⏖ | ⏑, – – ⏑ –

jsou po odečtení počáteční anakruse řady osmidobé (str. 470). Dále vykládá Schmidt, že staří taktovali dochmios jako takt $^2/_4$; rozkládali jej v iamb a paion, a ježto paion má dvě semeia, dávali patrně dochmiu celému čtyři semeia. Strojenému výkladu Schmidtovu věř si, kdo chceš. On podivuhodným způsobem dovedl »kosé« rozdělení dochmia spojiti s theorií Aristoxenovou, se kterou se vskutku nijak nesnáší. Výklad jeho jest chybný již proto, že první anakruse dochmických řad zůstává mimo počet.

Poněkud upomíná na stanovisko M. Schmidta jiné mínění o významu dochmia, které pronesl Otto Meissner, Zur Metrik (Phil. 5, 1850. str. 83 n.; srv. str. 88 n.: Der Dochmius). Oddělíme-li od dochmia anakrusi (⏑, – – ⏑ –), jež rovná se osminové notě, a doplníme-li poslední slabiku dlouhou anakrusí následujícího dochmia

⏑, – – ⏑ – | ⏑, – – ⏑ – . . .,

vzniká dochmios osmidobý, který Meissner člení zcela po moderním způsobu a pokládá, jistě neprávem, za takt $^4/_4$. Proti jeho výkladu vyslovil se Friedrich Heimsoeth, Über die neueste metrische Theorie (RhM. 7, 1850, str. 622 n., zvláště str. 630).

V. Za bakchijský dimetr katalektický pokládal dochmios první *Th. Bergk (Index scholarum in universitate literaria Fridericiana Halensi . . . per aestatem anni 1862 . . . habendarum, str. X: srv. Opuscula philologica, II. Halis Saxonum 1886, str. 730, č. 44: »Die dochmischen Verse sind Bakcheen«). Toho mínění byl i R. Westphal M.[2], str. 854, měře dochmios ⏑ ⏗ –, ⏑ ⏗ ⏔. Jestliže poslední slabika dlouhá rozvedena bývá ve dvě slabiky krátké, stojící uprostřed slova, po nichž nelze naznačiti pausu, mají prý se posuzovati obě ty krátké tak, jako v glykonejích Pindarových a Euripidových, t. j. má se souditi, že tu obě koncové slabiky krátké zastupují čtyři doby (jako v některých glykonejích tři), že tedy každá z nich má dvě doby. Mínění to opakuje Westphal i v GR.[3] (1885), str. 182.

Za paionské řady vyhlásil dochmie i Steiger, De versuum pae-

onicorum et dochmiacorum apud poetas Graecos usu ac ratione. Particula I. (Jahresbericht über das kgl. Realgymnasium zu Wiesbaden 1886). Dochmios spojuje prý se nejraději s paiony (str. 12) a jest podle dalšího výkladu Steigerova v Particula II (ib. 1887) paionský monometr s anakrusí trojdobou (◡ –, – ◡ –). Vedle dochmia vyskýtá se i tvar ◡̄, – ◡ –, což je prý paion s anakrusí jednoslabičnou (str. 4 n.). Stálá změna taktu $^3/_8$ v $^5/_8$, která se často v dochmiu uznává, nezdá se Steigerovi pravdě podobna. Místo iambické anakruse bývá prý u Aischyla také daktylská, jež se vlastně rovná anakrusi spondejské (– ◡◡), a ta ovšem zase iambické. Ale paionská míra Steigerova jest jen zdánlivá; pokládá-li se iambická část dochmia, stále se vracející, za »anakrusi«, neodčiní se tím se světa. I ty iambické takty mají zajisté nějakou míru ($^3/_8$), a proto i při Steigerově výkladu stálá změna taktu ($^3/_8$ v $^5/_8$), proti které brojí, vskutku zůstává.

Velmi nerozhodné jest stanovisko Christovo M.², str. 432 n. Že staří metrikové správně určují doby dochmia, Christ nevěří tak pevně, jako jiní (str. 433). Uvažuje o možnosti (str. 64 a 434), že dochmios, mající dvě slabiky krátké a tři dlouhé, náleží snad ke *γένος τριπλάσιον* (2 : 6 = 1 : 3), a míní, že snad tak někteří rhythmikové dochmios vykládali, což jest arci naprostá a nedokázaná domněnka. Sám pokládá celý iamb v dochmiu za anakrusi a dochmios za jediný takt, který má jakousi příbuznost s iambem a paionem, ale jest přece zvláštním rhythmem. To je tedy asi totéž stanovisko, na kterém jest Steiger, ale ovšem nesprávné (v. výše, str. 215 n.). Ale chce-li kdo přece dochmios odvozovati z nějaké obvyklé řady, třeba prý jej buď rozložiti v takty diplasické (◡ –, – ◡, –) nebo v plný a neplný paion (◡ – –, ◡ –). V prvním případě lze buď uznávati v dochmiu změnu iambického taktu v trochejský nebo změniti iamb v trochej (◡́ –). Také o iktech dochmia vyslovuje se Christ nerozhodně, připouštěje různé jeho přízvukování, za to však dosti dobře ví, jak se při něm tančilo (str. 435). Doba jeho trvání mění se podle tempa a rázu skladby. Při pomalém tempu druhá nebo poslední slabika dlouhá může býti delší obyčejné dlouhé, až trojdobá. Ale ježto prý dochmie zpravidla přednášely se rychle a délky se v nich často rozvádějí ve dvě slabiky krátké, jest prý u dochmia pravidlem trvání osmidobé. Proti Westphalovu mínění vyslovuje se dost rozhodně; brání mu rozvádění poslední slabiky dlouhé ve dvě krátké uprostřed slova (str. 436 n.). Ze slov Christových může si každý vybrati, co chce. Svou nerozhodností vyhověl vlastně velmi mnohým výkladům dochmia (srv. i výše, str. 213).

VI. Zvláštní mínění o dochmiu má G. Th. Šulc, Ритмическое значеніе дохмія (*Χαριστήρια*. Сборникъ статей по филологіи и лингвистикѣ въ честь Ѳ. Э. Корша . . . Moskva 1896), str. 333 n. Dokazuje (str. 335 n.) proti Denisovu, jenž naznačuje v dochmiu tři ikty (◡ ◡́, ◡̄″ ◡ –″), že každý takt, a tedy i dochmios, má jen dva ikty

α *β*

(str. 337); dobře tvrdí, že mínění starých metriků, kteří dochmios pokládají za takt osmidobý, jest nesprávné a odporuje učení Aristoxenovu (str. 338 n.). Metrikové označují dochmios za osmidobý jen vzhledem k jeho krátkým a dlouhým slabikám, ne vzhledem k jeho *χρόνοι πρῶτοι*. Šulc

dělí řadu dvou dochmiů: ⏑ – ⁞ – ⏑ –, ⏑ – | – ⏑ –, odděluje počáteční
ϑ α
iamb jako anakrusi, která se musí doplniti zbývajícím koncem řady (– ⏑ –), pokládá za thesi dochmia – ⏑ – ⏑, za arsi –, přikládaje jim šest a tři doby, po případě čtyři a dvě, tak že celý dochmios má dělení taktu γένους διπλασίου 2 : 1, vyhovující učení Aristoxenovu. Šulc vzpomíná vyrovnávání daktylů s trocheji v logaoedických řadách buď zrychlením nebo uvolněním tempa a soudí, že i arse dochmia (t. jedna slabika dlouhá) měla jiné tempo než ostatní části dochmia. Tedy by, rozumím-li dobře výkladům Šulcovým, v řadě dochmiů, na př.

⏑ – | – ⏑ –, ⏑ – | – ⏑ – ⏑ – | – ⏑ –
ϑ α ϑ α

these dochmia (– ⏑ – ⏑) měla 6, arse (–) 3 doby (celkem 9 dob, poměr taktový 2 : 1) nebo these 4, arse 2 doby (celkem 6 dob, poměr taktový 2 : 1), a byl by to takt γένους διπλασίου. V obou případech by arse dochmia byla delší ostatních dlouhých slabik.

Výklad ten jest jistě nesprávný; založen jsa na moderním dělení taktů, příčí se starověkému dělení dochmia. Šulc mimo to snad ani nepozoruje, že v prvním případě by měla arse vskutku tři doby, proti čemuž sám na str. 339 polemisuje, nechtě děliti dochmios ⏑ ⌴, – ⏑ –, v druhém případě $\frac{6}{3}$ doby, tedy zase třikrát tolik, co obsahuje jedna doba základní, a že by se tedy také mohla rozváděti ve tři krátké. Kdo ví, že doba základní nemá trvání absolutního, shledal by, že obojí případ jest vlastně shodný, a že Šulc neměl se dovolávati starého výkladu o logaoedech, v nichž se mísí takty různých rodů (– ⏑ ⏑ – ⏑), čehož tu není. Tu jde jen o prodloužení dlouhé slabiky arse vždycky o jednu dobu, má-li se z osmi dob dochmia, které vykazují slabiky, státi dob devět, aby mohla vzniknouti řada γένους διπλασίου. Přikládal-li Šulc celému dochmiu také trvání šesti dob, zůstává dochmios přece vskutku jen taktem devítidobým, ale zrychleným (R., str. 18).

VII. Zvláštní mínění o dochmiu má také U. Wilamowitz-Moellendorff. Vyslovil se několikrát o té věci (srv. výše, str. 211 a 213), také ve své knize Euripides Herakles. Zweite Bearbeitung. Berlin 1895. Zná vedle obyčejných dochmiů i anapaestické dochmie tvaru ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – (I, str. 144; II, str. 191 a 218), mluví o enoplických dochmiích (ib., str. 146 n., 351 a II, str. 210), o dochmiích v aiolské písni (II, str. 81), o dochmiu tvaru ⏑ – – – (II, str. 166 pozn.), o dochmiu s dvojitou předrážkou ⏑ ⏑ – – – – (II, str. 191), o dochmiu tvaru – ⏑ – (II, str. 243), o dochmiích katalektických (ib. II, str. 191 a 218). Bakchije nejsou prý s dochmii geneticky souvislé (II, str. 181). Srv. i jeho dílo Aischylos Orestie. Griechisch und deutsch. Zweites Stück. Das Opfer am Grabe. Berlin 1896, str. 169 a 236. Ve vydání Hippolyta (Euripides Hippolytos. Griechisch und deutsch, Berlin 1891), tvrdí k v. 813 (str. 219), že dochmie mohou míti trojslabičnou anakrusi (»Vorschlag«) a tvar dispondeje, zná anaklastické dochmie tvaru – ⏑ – ⏑ – (m. ⏑ – – ⏑ –), a na str. 239 mluví zase o anapaestickém dochmiu (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – nebo – – ⏑ ⏑ –).

Wilamowitz uznává tedy zcela nové tvary dochmia i proti zprávám starověkým, tvary, kterých se domáhá svým rozborem částí lyrických a které nemají naprosto nijakého oprávnění. Chce-li kdo na př. řadu ◡ ◡ – ◡ ◡ – nazývati anapaestickým dochmiem, ač jest to obyčejná dipodie anapaestická, má toho vůli, ale nesmí požadovati, aby jiní věřili v správnost jeho tvrzení. O rhythmický výklad Wilamowitzovi vůbec, a tedy ani tuto nejde, jemu jde jen o slabiky. Srv. i jeho výklad v čl. Die beiden Elektren (H. 18, 1883, str. 248).

Pozn. 3. O dochmiu a zpěvech dochmických jednají ještě příležitě: *R. Enger*, De responsionum apud Aristophanem ratione dissertatio (Friderico Ritschelio Rhenanam cum Viadrina commutanti hoc grati animi monumentum posuerunt seminarii philologici socii). Vratislaviae 1839. — *F. V. Fritzschius*, Specimen primum carminum non antistrophicorum, in quibus scenici poetae dochmiaco potissimum metro usi sunt (Phil. 11, 1856, str. 315 n.). Jedná o astrofických zpěvech dochmických, které Seidler chtěl rozváděti v strofy. — *Theodorus Heidler*, De compositione metrica Promethei fabulae Aeschyleae capita IV. Diss Vratislaviae 1884 Jedná i o dochmických částech Promethea. — *F. Spiro*, Der kyklische Daktylus und die lesbische Lyrik (H. 23, 1888, str 250). — *Ja. Denisov*, Къ Еврипиду Fil. Ob. 2, 1892, str. 190 n.), upravuje některé části dochmické u Euripida: srv. i jeho čl. Къ изслѣдованію »Дохмій у Эсхила« (Fil. Ob. 19, 1900, str. 43 n. a 117 n.). — *Hermann Steurer*, De Aristophanis carminibus lyricis. Diss. Strassburg 1896, str. 31 n.

Historii celé otázky obsahují tyto spisy: *Steigerův*, De versuum paeonicorum et dochmiacorum apud poetas Graecos usu ac ratione. Particula I (Jahresbericht über das kgl. Realgymn. zu Wiesbaden. 1886), úvod. — *J.. Denisovův*, Дохмій. Глава изъ греческой метрики. Moskva 1892, str. 57 n.

Výkladů dochmia jest, jak vidno, velmi mnoho a velmi různých. Z nich možno odmítnouti ihned starověký výklad antispastický (◡ – – ◡, –) jakožto naprosto nerhythmický. Také se ho, tuším, ani v nejnovější době, kdy se antispast opět těší oblibě, nikdo nedrží, aspoň ne zřejmě.

Vážnější jsou výklady, které dochmios prohlašují za řadu osmidobou, ať již pokládají tuto řadu za zvláštní takt jednotný, ať za takty dva (iamb a kretik nebo bakchij a iamb), uznávajíce v ní změnu taktu. Tyto výklady opírají se o tvrzení starověká, skoro souhlasná, že dochmios má trvání osmi dob: osvědčí-li se ta starověká tvrzení, lze jeden nebo druhý výklad právě připomenutý pokládati za správný a jeden z obou zvoliti: jsou-li však tato tvrzení mylná, padají zároveň s tímto tvrzením výklady oba.

Dělení dochmia u metriků ve dva takty může býti zcela mechanické, a proto se mu nikdy nepřikládala zvláštní váha: teprve v nejnovější době nový směr metrický přiklonil se i k tomuto tvrzení starověkých metriků. Ale směr ten se jím také spokojuje, nestaraje se o rhythmický výklad řad vůbec, tedy ani o výklad dochmia.

Veliká váha přičítána byla zvláště schol. k Aisch. Hepta v. 127: *καὶ ταῦτα δὲ δοχμικά ἐστιν καὶ ἴσα. ἐάν τις αὐτὰ ὀκτασήμως βαίνῃ, κυρίως δὲ εἶπον βαίνῃ· ῥυθμοὶ γάρ εἰσιν· βαίνονται δὲ οἱ ῥυθμοί, διαιρεῖται δὲ τὰ μέτρα, οὐχὶ βαίνεται.* Ale místo toto nezasluhuje té pozornosti, se kterou často bývalo přijímáno. To není zpráva

nějakého rhythmika, jak poznáváme již z toho, že nazývá tuto řadu *dochmiem*, a uznává tedy rozdělení taktů na přímé a kosé (*ῥυθμοὶ ὀρθοί* a *δόχμιοι*), o kterém Aristoxenos a starší rhythmikové pranic nevěděli (srv. R., str. 87 n.). Rozdělení toto vymyšleno bylo patrně od metriků, kteří počítali sice pouze slabiky, ale přece chtěli zachovati aspoň zdání, že mají jakýsi rhythmický základ, jistě od známých *συμπλέκοντες τῇ μετρικῇ θεωρίᾳ τὴν περὶ ῥυθμῶν*, podle jichž theorie vykládá o dochmiu Aristeides (v. výše, str. 204), stavěje jejich theorii ve svém díle vedle theorie starých rhythmiků a theorie čistých metriků. *Osm* dob dochmia, vzniklých počítáním slabik dlouhých jako dvoudobých a krátkých jako jednodobých, nelze rozděliti nikterak v poměru 1 : 1 nebo 1 : 2 nebo 2 : 3 (to jsou jejich *ῥυθμοὶ ὀρθοί*), hledíme-li k nejobyčejnější podobě dochmia ⏑ – – ⏑ – a některým tvarům jiným. Tu řadu lze rozděliti jen ⏑ –, – ⏑ – nebo ⏑ – –, ⏑ –, jak ji tito »rhythmikové« vskutku dělí, tedy v poměru 3 : 5 nebo 5 : 3, nazývajíce ten poměr kosým, jako poměr triplasický (1 : 3). Takový poměr taktový Aristoxenovi a zajisté i jiným starým rhythmikům, jejichž theorie, měly-li býti brány vážně, musily se opírati o souvěkou praxi hudební, nikterak nebyl znám a pochází zcela jistě ze školy oněch *συμπλέκοντες*, kteří, počítajíce pouze slabiky dochmia, přece v něm stanoviti chtěli nějaký rhythmický poměr. Celé ono podivné rozdělení taktů v *ὀρθοί* a *δόχμιοι* náleží zajisté jim, a bylo starším rhythmikům i s oběma těmito terminy naprosto neznámo. Jest to zcela jistě omyl, soudí-li M. Schmidt (v. výše, str. 214), že Aristoxenos počítal dochmios osmidobý k řadám daktylským a že o něm jednal na místě nám nedochovaném; ten neznal zajisté ani jména *δόχμιος*. Osmidobé megethos připouští podle výslovného svědectví Aristoxenova v rhythmopoii nepřetržité (a dochmios, opakující se často mnohokráte za sebou, jest taktem této rhythmopoie) jediné rozdělení v poměru 4 : 4, rozdělení daktylské, které by bylo možno jen u některých tvarů dochmia (na př. u tvaru ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑) a měnilo by arci dochmios v obyčejnou dipodii daktylskou prokeleusmatického tvaru. U jiných přemnohých tvarů (na př. u tvaru nejčastějšího ⏑ – – ⏑ –), jest však naprosto vyloučeno, ježto by hranice taktů padaly doprostřed dlouhé slabiky. *Není tedy dochmios podle rhythmiků řada osmidobá, nýbrž buď devítidobá nebo desítidobá.*

Tomu na odpor jsou ovšem uvedená schol. k Aisch. Hepta v. 101, kde se dochmios nazývá *osmidobým*, a k v. 127, kde čteme: *καὶ ταῦτα δὲ δοχμικά ἐστιν καὶ ἴσα, ἐάν τις αὐτὰ ὀκτασήμως βαίνῃ*. Druhé místo jest ovšem dosti podivné, ačkoli se tento jeho ráz přehlíží: »ty řady náleží do *γένος ἴσον*, *jestliže* je kdo taktuje jako osmidobé«. Lze je snad taktovati ještě jinak, či jest to jen nevhodný, strojeně učený výraz, kterým chce původce scholia říci, že se řady ty mají vůbec taktovati jako osmidobé, ale zajisté v poměru taktu kosého, dochmického 5 : 3 nebo 3 : 5? V tom případě by arci ty řady nepatřily mezi takty *γένους ἴσον*, leda zevně svým počtem dob. Scholion to tedy vůbec nemá náležitého smyslu.

Denisov, Дохмій, str. 9 n. soudí, že v schol. k Aisch. Hepta v. 101 — scholia ta pocházejí asi z knih Didymových (str. 12) — slovem

ὀκτάσημος ῥυθμός označuje se dochmios jako takt složený. Jestliže Aristoxenos pokládal dochmios také za stopu složenou, mohl ji děliti, hledě k iktům, jen na iamb a kretik: ježto však paionů nesměrných (tvaru – – –) neznáme (a v dochmiu se vyskýtají), musil Aristoxenos řadu tu pokládati za takt jednoduchý, třeba se o něm mezi takty nepřetržité rhythmopoie nezmiňuje. Scholiasta Aischylův pokládá však dochmios také za jednoduchý takt, poněvadž by jinak jmenoval oba takty, z nichž je složen, a nemluvil by o taktu osmidobém (str. 11). V scholiu k Aisch. Hepta v. 120 slovo ῥυθμός značí prý dochmické dimetry, k nimž se také výklad vztahuje, a ty ovšem náleží do γένος ἴσον (8 : 8). Ale Denisov sám diví se tomu, proč scholion připouští zdánlivě ještě jinou míru dochmia (ἐάν τις αὐτὰ ὀκτασήμως βαίνῃ) a neumí si to vysvětliti (str. 12).

Že by Aristoxenos byl pokládal dochmios za takt jednoduchý, a že by v scholiu k Aisch. Hepta v. 120 slovo ῥυθμός značilo dimetr, jest málo pravdě podobno přese všecko namáhání, které Denisov k výkladu toho místa podstoupil. Že scholion nepochází od pravého rhythmika, nýbrž pozdního pseudorhythmika, vychází na jevo z koncové poznámky toho scholia, na oko velmi učené, vskutku však nemístné a banální: κυρίως δὲ εἶπον βαίνῃ· ῥυθμοὶ γάρ εἰσι· βαίνονται δὲ οἱ ῥυθμοί, διαιρεῖται δὲ τὰ μέτρα.

Proti výkladu Denisovovu postavil se Th. Korš, Новѣйшая теорія дохмія (Fil. Ob. 5, 1893, str. 95 n.), tvrdě, že v onom scholiu ἴσα značí stejnost dochmických taktů; ῥυθμός značí prý tu takt, ne dimetr. Každých osm dob v dochmiích má podle Korše jeden iktus, celá ta řada jest jediný takt ucelený, rovný následujícímu. Kdyby kdo dělil dochmios v iamb a paion, taková δοχμιακά nebyla by ἴσα. Pochybuji, že Korš ve výkladu toho místa jest šťastnější než Denisov. Výraz ἴσα značí tu nejspíše poměr γένους ἴσον v jednotlivém dochmiu, nikoli pouze stejnost dochmia s dochmiem, jak ukazuje věta ἐάν τις αὐτὰ ὀκτασήμως βαίνῃ. Stejné jsou dochmie co do počtu dob, i když je netaktujeme. Spletené toto scholion nestojí věru ani za tolik výkladů, kterých se mu již dostalo.

Zdánlivou podporou výkladu, že dochmios je takt osmidobý, jest také nově nalezená část partitury Euripidova Oresta (v. výše, str. 210). Jednotlivé dochmie jsou tu od sebe odděleny jedinou notou Z; jen v dimetru:

κατέκλυσεν) ⅂) δεινῶν πόνων) ⅂) ὡς πόντου

jsou po κατέκλυσεν a πόνων tři znamení, o jichž významu a o otázce, zdali všecka značí noty, jednal O. Crusius ve zvláštním exkursu »Die Instrumentalnoten auf dem Euripidespapyrus« v monografii Die delphischen Hymnen (Phil. Bd. 53, Ergänzungsheft, 1894, str. 147 nn.). V papyru jsou i některé noty opatřeny body, které, jak víme (R., str. 28), značily iktus, a to u první slabiky iambu a u první slabiky paionu (⏑́ – –́ ⏑ –). Proto ovšem Wessely i Crusius i jiní podle nich soudí, že vskutku v dochmiu měly tyto části přízvuk rhythmický, a podle toho ustrojují také své výklady o významu dochmia (v. výše, str. 210).

Ale při tom zapomíná Wessely i Crusius na jednu věc. Některé

body stojí nad notou, a ty podle anonyma περὶ μουσικῆς (R., str. 28) značí jistě slabiku s iktem, thesi. Jiné stojí však vedle noty. Body nad notou stojí vesměs nad čtvrtou a pátou dobou dochmia (◡ – – ◡ –). Za každým dochmiem jest instrumentální nota Ζ, rovněž s bodem nad sebou, která tedy zastupuje thesi, vypuštěnou v textu i melodii a nahrazenou jen průvodem hudebním. Poslední řádky, zachované velmi nezřetelně a kuse, nesmíme tu dbáti, ježto v ní je čtení naprosto nejisté. Máme-li na mysli jen body nad notami, jest dochmios v papyru označen jako vzestupné dvojtaktí paionské zcela podle theorie Bergkovy a Westphalovy: ◡ – –, ◡ – ⋏.

Body, stojící nad první dobou dochmia, na př.

Φ· Π Ρ Π
κατέκλυσεν,

stojí vesměs vedle noty, ne nad ní, a mají jistě jiný význam, nechceme-li věřiti, že písař, ač mohl je zcela dobře položiti také nad notu, na týchž místech kladl je pořád z jakés nedbalosti vedle noty. Ukázal jsem k tomu již ve svém článku O novějších řeckých nálezech hudebních (Listy fil. 23, 1896, str. 37 n.).

Mmoho není pomoženo míněním, které pronesl Denisov i ve svém spise »*Дохмій у Эсхила«, str. 305 n. i v čl. Къ папирусу съ мелодіей Ореста (Fil. Ob. 16, 1899, str. 44 n.), že prý bod nad notou značí hlavní, bod vedle noty vedlejší iktus. Oba ikty svědčí prý, že staří hudební rhythmikové dělili dochmios v iamb a kretik; proto kladli iktus na každou z těch stop. Vedlejší body vyskytují se

Ż I·

i u druhé noty v slovech ὡως πόντου, kde ovšem slabika dlouhá je rozvedena vlastně ve dvě slabiky, jejichž noty obě mohou míti ikty. Ale nad slovem ὀλεθρίοισιν jest, a to nad slabikou οι, nota C: se dvěma vedlejšími body, které nestojí u slabiky, jež by podle notace papyru měla míti iktus. Proto pochybuji velice o správnosti obvyklého mínění, že bodem vedle noty značí se iktus, jak soudí i Gleditsch M.³, str. 324. Spíše měly ty body význam jiný, nám nyní naprosto neznámý; k označení iktu čekali bychom podle jiných skladeb hudebních, nám zachovaných, vesměs body nad notou. Nelze tedy z těchto záhadných bodů o výkladu dochmia usuzovati nic.

Vůbec jsou i některé jiné značky v tomto papyru záhadné. I ono Ż uprostřed dochmiů, které se zpravidla pokládá za notu instrumentální, podle soudu C. Janova, Musici scriptores Graeci, Supplementum, melodiarum reliquiae, Lipsiae 1899, str. 5, jest snad jen značka k označení konce veršů; Jan má proto pozoruhodné důvody.

Znamení) ˥), kterými se trhají části téhož dochmia v řádce κατέκλυσεν | δεινῶν πόνων | ὡς πόντου, pokládají se obyčejně za dvě noty instrumentální s počáteční pausou, jsou však rovněž záhadná (srv. C. Jan na u. m., str. 5).

Výkladem toho nálezu obírá se také čl. H. Weila, Note sur un choeur dochmiaque d'Euripide (Metrica I. v REG. 13, 1900, str. 182 n.; otištěno v Études de littérature et de rhythmique grecques. Paris 1902,

str. 160 n.). Weil nepokládá verš onen za dochmický dimetr. Shodný verš strofy 327:

μανιάδος φοιταλέον· φεῦ μόχθων
◡ ◡ ◡ –, – ◡ ◡ –, – – –

připouští tytéž pausy a není jistě dochmický. Choriamb *φοιταλέον* shoduje se s diiambem *δεινῶν πόνων*. Weilovi jest toto místo vítaným dokladem známého zjevu, že rhythmickou úpravu některé řady nelze stanoviti podle pouhého textu. Proto dělí kola jinak, než jak bývají dělena Ale celá ta píseň sborová má i na jiných místech neshody mezi strofou a antistrofou (srv. v. 330 = 345), i není vyloučeno, že i ve v. 327 jest nějaké porušení. Zajímavo jest, že i Weil značku Ż na konci dochmiů pokládá buď za notu instrumentální nebo za značku k označení konce kola; není si tedy ani on výkladem jist.

Celkem možno říci, že nález části partitury Euripidova Oresta k rozřešení otázky o významu dochmia pranic nepřispěl. Kdo nechce mermomocí z něho těžiti pro určitý výklad a postaví se na stanovisko chladné střízlivosti, musí to přiznati. Dokonce pak nemůže býti zlomek ten oporou obvyklého mínění, že dochmios jest takt osmidobý; spíše svědčí proti němu.

Není-li dochmios takt osmidobý, jest buď taktem devítidobým nebo desítidobým. Je-li devítidobý, může býti buď tripodií trochejskou: ◡́ – – ◡, ⊔ buď iambickou: ◡ – ⊔, ◡ –.

Za řadu trochejskou pokládal dochmios Brambach, O. Crusius, Vogelmann, Christ, Leeuwen, Gevaert a j. (v. výše, str. 212 n). Papyrus s melodií z Euripidova Oresta by ani tomu výkladu neodporoval, ba, kdyby značily body vedle not iktus, přímo by jej podporoval; neboť v tom případě by počáteční iamb ◡́ – byl vskutku jen jiným tvarem trocheje (= ◡́ ◡ ◡ = –́ ◡). Také tak řečený hypodochmios (– ◡ – ◡ –) byl by toho mínění podporou. Ale výkladu tomu je velice na závadu věc naprosto nepopíratelná, že totiž poslední slabika dlouhá rozváděna bývá ve dvě krátké, aniž pro přecházení slova z dochmia do dochmia lze dosíci trojdobosti toho taktu uznáním jednodobé pausy (◡́ – – ◡ ◡ ◡ ∧). Tvrditi po způsobu Vogelmannově, že každá z těch dvou krátkých má po 1½ době, jest rovněž odvážné a libovolné. K tomu pak přistupuje úvaha, že nelze naprosto vysvětliti, proč místo trocheje prvního taktu stále kladli básníci zdánlivý iamb (◡́ –), po případě spondej *παρὰ τάξιν* nebo daktyl, ale trocheji, původnímu to tvaru toho taktu, naprosto se vyhýbali. Proto ani tento výklad není pravděpodobný.

Rovněž tak málo pravděpodobný jest výklad, že dochmios jest řada iambická, jak soudil Rossbach, Bellermann, Pickel a j. (v. výše, str. 214). Neboť v tom případě třeba naznačiti tvar dochmia ◡ ⊔ –, ◡ – (nahrazujeme-li potlačenou arsi nesprávně na předešlé thesi) nebo správněji ◡ – ⊔, ◡ –: ale obě ty slabiky dlouhé, první i druhá, rozvádějí se velmi často ve dvě krátké (i uprostřed slova), a to svědčí rozhodně proti správnosti tohoto výkladu.

I výklad Bergkův a Westphalův (v. výše, str. 215) — nehledíme-li k ostatním výkladům naprosto nepřípustným a již výše vyvráceným —, podle kterého jest dochmios dipodie paionská ◡ – –́, ◡ – ⩘

(tak by třeba bylo znamenati ikty podle papyru Euripidova Oresta), naráží na tytéž obtíže; i poslední slabika dlouhá rozvádí se často ve dvě slabiky krátké za týchž podmínek. A přece svědčí mnohé důvody pro správnost tohoto výkladu, z nichž hlavní třeba tuto vytknouti.

Měřiti tak lze všecky zachované dochmie až na několik málo dochmiů. U Aischyla, Sofoklea (až na jeden případ) a Aristofana končí se v ž d y c k y dochmiem slovo, tak že lze na jeho konci umístiti dvoudobou pausu, nebo je na jeho konci slabika dlouhá, kterou možno prodloužiti na čtyři doby (⏑ – –, ⏑ ⊔). Nesmíme hleděti ovšem k dochmiům pochybným, sestrojeným nesprávným metrickým rozborem nebo i měněním textu, čehož příklady shledáme níže při rozboru strof dochmických. A není přece dochmiů u těchto básníků málo. Podle počtu Pickelova na u. m., str. 28 n. vyskytuje se u dramatických básníků řeckých celkem 1900 dochmiů; 505 u Aischyla, 244 u Sofoklea, 82 u Aristofana (u těchto básníků celkem 831) a z těchto 831 dochmiů jen jeden (ač ne zcela jistě) vzpírá se míře paionské. V 1069 dochmiích Euripidových jest ovšem, jak ihned poznáme, poměrně malé číslo dochmiů, při nichž míru tu bez obtíže provésti nelze. Ale není nápadno, že tyto odchylné dochmie vyskytují se vlastně j e n u Euripida?

Pozn. 4. Já jsem dospěl ovšem k počtům podstatně jiným, počítaje arci k dochmiům i hypodochmie; napočetl jsem u Aischyla celkem 536, u Sofoklea 278, u Euripida 1111, u Aristofana 87, celkem 2012 dochmiů.

Byly-li takové odchylné dochmie přípustné, čekali bychom, že se objeví také u básníků jiných. Zajímavo jest, že i dochmie tak řečené písně Grenfellské jsou v této věci nezávadné.

Pozn. 5. Srv. o té věci čl. An Alexandrian erotic fragment and other Greek papyri, chiefly Ptolemaic. Edited by *Bernard P. Grenfell*. Oxford 1896 — *H. Weil*, La plainte d'une amante délaissé. Un monologue grec récemment découvert (REG. 9, 1896, str. 169 n.; otištěno v Études de littérature et de rhythmique grecques. Paris 1902, str. 82 n.). — *O. Crusius*, Grenfells erotic fragment und seine litterarische Stellung (Phil. 55, 1896, str. 353 n.); srv. i *Schroederova* Euripidis cantica, Lipsiae 1910, str. 178 n.

Že však dochmie jsou vskutku bakchije — dochmický zpěv Hekabin v Hekabě v. 684 n. nazývá tak sám Euripides (srv. v. 685 n. *κατάρχομαι νόμον β α κ χ ε ῖ ο ν*), ač nesmíme tu slovo *βακχεῖον* vykládati v přísně metrickém smyslu — vyplývá pro každého, kdo není zaslepen starými předsudky, ze mnoha vnitřních svědectví.

1. Dochmie bývají nejen dosti často vedle řad čistě paionských, jež mívají zpravidla podobu kretika, ale jsou jistě také bakchijské (– ⏑ ⏒, – ⏑ ⏒ atd.), nýbrž vcházejí s nimi dosti často i ve velmi těsné spojení. Tak vyskytuje se častěji spojení $\delta + p$ nebo $p + \delta$ (v rozborech strof dochmických jest toho dosti dokladů); na př. v Aisch. Prom. 575 (= 594):

ἀχέτας ὑποδόταν νόμον (p + δ)
– ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – $\overline{\wedge}$;

v následujícím verši (575 n. = 594 n.; cituji celkem neporušený verš antistrofy):

τίς ἄρα μ', ὦ τάλας, τὸν ταλαί-
πωρον ὧδ' ἔτυμα προσθροεῖς
⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊼, – ⏑ –
– ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊼

jeden dochmios paionem se končí, druhý jím počíná. Tu patrně spojení δ + p nebo p + δ rovná se tripodii bakchijské (⏑ – –, ⏑ ⊔, – ⏑ – a – ⏑ –, ⏑ – –, ⏑ – ⊼).

Rovněž tak vyskytuje se spojení δ + 2 p nebo 2 p + δ; na př. v Aisch. Eum. 266:

φεροίμαν βοσκὰν πώματος δυσπότου
⏑ – –, – – ⊼ | – ⏑ –, – ⏑ –;

a v. 268:

ἀντίποιν' ὡς τίνῃς ματροφόνον δύας
– ⏑ –, – ⏑ – | – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊼.

Jsou to dvě kola (paionské takty nemohou skládati tetrapodie), ale patrně rovnocenná; dochmios jest tedy totéž, co dipodie paionská.

Rovněž tak vyskytují se dva paiony mezi dochmii u Aisch. Hepta 565 n. (= 628 n.):

μεγάλα μεγαληγόρων | κλύων ἀνοσίων | ἀνδρῶν, εἰ θεοὶ
⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ – | ⏑ – ⏑ ⏑, ⏑ – ⊼ | – – –, ⏑ – ⊼

(tři dipodie paionské). Srv. i Aisch. Ag. 1118 (= 1129) a 1123 n. (= 1134 n.); Eur. Bakch. 982 (= 1002: δ + – – ⏑ ⏑, ⏑ – –, t. j. nesměrný a směrný bakchij); ib. 989 (= 1009: – ⏑ –, – ⏑ – + δ); Her. M. 742 (= 758: ⏑⏑ ⏑ –, ⏑⏑ ⏑ – + δ); Or. 317 n. (= 333 n.: ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ – + δ).

Dipodie bakchijské (⏑ – –, ⏑ – –) vedle dochmiů vyskytují se v Aisch. Ag. 1103 n. (= 1110 n.):

ἄφερτον φίλοισιν, δυσίατον; ἀλκὰ δ'
ἑκὰς ἀποστατεῖ
⏑ – –, ⏑ – – | ⏑ – –, ⏑ – –
⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊼ (δ);

srv. Aisch. Eum. 789 = 825 (⏑ – –, ⏑ – – | ⏑ – –, ⏑ – – + 3 δ).

2. Dochmie spojují se velmi často s řadami iambickými. Nejčastěji spojen bývá dochmios s dipodií iambickou (⏑ – ⏑ – + δ), která patrně rovná se jednomu bakchijskému taktu aspoň svým trváním zrovna tak, jako časté ditrocheje, zastupující paiony sestupné; poznáme to níže, při rozboru paionsko-trochejských strof (srv. i R., str. 108). I tato obdoba svědčí pro bakchijskou míru dochmiů. Pro správnost tohoto výkladu svědčí dále úkaz, že někdy se vzestupným paionem shoduje se v strofách dochmických dipodie iambická, jako se sestupným paionem shoduje se často dipodie trochejská. Srv. Aisch. Hepta 169 n. (= 177 n.):

μὴ προδῶθ' ἑτεροφώνῳ στρατῷ
– ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ –, – ⏑ –,

v antistrofě v. 177:

– ∪ –, ∪ ∪ ∪ –, ∪ – ∪ –.
(ἀρήξατε)

Jednou místo diiambu vyskytuje se tu právem i choriamb; Eur. Rhes. 699 (= 717 Θεσσαλὸς ἦ = πολλὰ δὲ τἂν); předcházejí i následují dva dochmie.

Vedle dipodie spojuje se s dochmii, ač poměrně zřídka, tripodie iambická, jež se trváním rovná patrně dvěma taktům paionským, tedy celému dochmiu. Vyplývá to z Aisch. Hik. 431 = 436, kde proti – – ∪ – ∪ – (ἱππηδὸν ἀμπύκων) v strofě stojí v antistrofě dochmios ὁμοίαν θέμιν.

V Eur. Troad. 289 n. (ač druhý verš mohl by se měřiti i jinak)

βέβακα δύσποτμος. οἴ-
χομαι ἁ τάλαινα, δυστυχεστάτῳ
προσέπεσον κλήρῳ
4i (∪ – ∪ –, └ ∪ –)
δ + 3i (∪ – –, ∪ ⊔, ∪ – ∪ –, ∪ –)
δ (∪ ∪ ∪ –, – – ⊼).

stojí tato tripodie rovněž uprostřed dochmiů. Srv. i Sof. Ant. 1275 = 1299 (οἴμοι λακπάτητον ἀντρέπων χαράν = τάλας, τὸν δ᾽ ἔναντα προσβλέπω νεκρόν), kde jest rovněž dochmios těsně s ní spojen. Pentapodie iambické, sem tam vyskytující se v těchto strofách (srv. na př. Eur. Her. 90), rovnají se patrně třem paionům (nebo paionu a dochmiu).

Častěji vyskytují se místo čistých pentapodií iambických pentapodie z volných iambů, logaoedické, v nichž anapaest trváním rovná se iambu; tyto pentapodie mají zajisté týž význam (srv. Eur. Bakch. 1017, 1179 = 1195; Hel. 680; Ion 769, 1441). Sem tam vyskytují se i logaoedické tripodie, mající týž úkol; na př. v Aisch. Hik. 349 (= 361):

ἴδε με τὰν ἱκέτιν φυγάδα περίδρομον =
σὺ δὲ παρ᾽ ὀψιγόνου μάθε γεραιόφρων
Λ ∪ ∪ ∪ –, ∪ ∪ –, ∪ ∪ ∪ ∪∪, ∪ – ⊼;
3 i — δ

srv. Eur. Alk. 398, 408 (= 415) a j. v.

Totéž platí i o ferekrateji (└ ∪ –, ∪ ∪ – └), kterým zakončena strofa dochmická v Aisch. Ag. 1411 (μῖσος ὄβριμον ἀστοῖς) = 1430 (τύμμα τύμματι τῖσαι); srv. i Eur. Rhes. 463. Totéž platí o glykoneji vedle dochmiů v Eur. Bakch. 1156 (ὃς τὰν θηλυγενῆ στολάν) a Troad. 322 n. (= 338 n.).

Týmž způsobem vyrovnána byla asi všecka kola iambická v těchto strofách; tedy i tetrapodie (= 2p) i hexapodie (trimetry iambické), tyto ovšem jen potud, pokud nebyly mezi systémy dochmické pouze vloženy a neměly rázu dialogického.

Máme-li na mysli, že anapaesty v logaoedických kolech byly zrychlené, můžeme i kola anapaestická, třeba i pentapodická (srv. Eur. Ion 716, Troad. 250, Foin. 1284 n. a j.) pokládati za zástupce dochmiů,

nikoli však za skutečné dochmie. jak činí Wilamowitz, mluvě o anapaestických dochmiích. Vyskytují se sem tam i dipodie, dosti často tetrapodie anapaestické. výjimkou tripodie (srv. Eur. Her. M. 1055 *μὴ δέσμ' ἀνεγειρόμενος* | *χαλάσας ἀπολεῖ πόλιν*, kde tripodie anapaestická spojena jest s tripodií logaoedickou a jest ji patrně postavena na roveň). Někdy vyskytují se mezi dochmii i zdánlivé daktyly. které lze měřiti také ionsky nebo logaoedicky; srv. Sof. Ai. 881 (= 927):

> *ἤ τις Ὀλυμπιάδων θεᾶν ἢ ῥυτῶν* =
> *μοῖραν ἀπειρεσίων πόνων· τοιᾷ μοι*
> – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – –, ⏑ – Λ̄.
> δ (under ⏑ – –, ⏑ –)

kde řada – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – jistě není pravou řadou daktylskou, nýbrž logaoedickou (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –), mající týž úkol, jako tripodie iambické, spojené s dochmii. Totéž třeba souditi i o tak zv. pravých logaoedech: srv. Sof. Ai. 885 = 930:

> *Βοσπορίων ποταμῶν, τὸν ὠμόθυμον* =
> *πάννυχα καὶ φαέθοντ' ἀνεστέναζες*
> – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ – └⏑┘:

srv. i 914 = 960; Eur. Or. 1300 a j.

I ty zastupují pouze shodné řady iambické.

3. Pro mínění. že dochmios jest vskutku takt osmidobý. mohly by svědčiti řady daktylské, sem tam spojené s dochmii. které n e l z e měřiti iambicky; srv. Aisch. Hepta 153 = 160 (– ⏑ ⏑ – –, kde ovšem někteří uznávají mezeru), Sof. Trach. 1024 = 1041:

> *τᾷδέ με τᾷδέ με πρόσλαβε κουφίσας* =
> *εὔνασον εὔνασον ὠκυπέτᾳ μόρῳ*
> – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – ⏑ –

s nesměrným daktylem na konci, nebo Eur. Or. 1299 (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑) a 1302 (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ | – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ‖ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, └─┘); Andr. 839 (*ἀνθρώποις* třeba vypustiti).

Tyto řady daktylské třeba pojímati tak. jako v strofách iambických. kde se rovněž vyskytují, ač nejsou-li to vlastně anapaesty, jen zdánlivé daktylské podoby (– ⏕ ⏑ – ⏕ ⏑, – ⏕ ⏑ – ⏕ ⏑).

Ioniky se s dochmii zpravidla nespojují; v Aisch. Hik. 825 n. (= 830 n. = 835 n.) vyskytuje se sice spojena s periodou dochmickoiambickou perioda zdánlivě ionská; ale ioniky měly by tu tvary dosti podezřelé a text je velice porušen. Spíše celá ta perioda byla iambická.

Všecky tyto řady lze tedy ve spojení s dochmii dobře vyložiti. V strofách polymetrických vyskytují se dochmie také vedle řad jiných (na př. trochejských). ale v těch nejsou živlem převládajícím. nýbrž jen živlem rovnocenným s metrickými živly jinými. Strofy ty nejsou tedy pravé strofy dochmické. Novější metrikové (na př. Schroeder) uznávají, ovšem zcela neprávem, dochmie i tam. kde skupiny osmi dob třeba zcela jistě měřiti jinak.

Zbývá tedy ještě vyložiti připomenuté již případy, které se paionské míře dochmia zdánlivě vzpírají.

U Aischyla — nehledíme-li k dochmiům pochybným, které mohou býti také jinak měřeny — jest, jak již výše řečeno, podle mého počtu 527, u Sofoklea 278, u Euripida 1111, u Aristofana 87 dochmiů, celkem tedy v starých dramatech 2003 dochmie; z těch theorii Westphalově příčí se 37 dochmiů (u Aischyla žádný, u Sofoklea 1, u Euripida 35, u Aristofana 1), tedy asi 2 %, sotva dva ze sta, počet to úchylek zajisté nepatrný. Třeba přihlédnouti k těmto úchylkám přesněji a naznačiti, kterak mohou býti buď vyloženy nebo odstraněny.

I. Jest nějaký počet dochmiů, které by se theorii té jinak nepříčily, ale mají před pausou na konci dochmia samohlásku dlouhou, která se přes tuto pausu zkracuje náslovnou samohláskou následujícího dochmia, nebo slabiku krátkou, ale s elisí, nebo pausu, padající po slově, které těsně souvisí se slovem následujícím. Jsou to tyto případy:

1) Sof. OT. 1350

ἔλαβέ μ' ἀπό τε φόνου | ἔρυτο . . .

Mohlo by se, aby se tato závada odstranila, čísti *ἀπὸ φόνου*:

⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⊼ m. ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⊼.

Průzev takto vzniklý (následuje slovo *ἔρυτο*) právě pro následující pausu jistě by nebyl závadný.

2) Eur. Bakch. 987

ἐς ὄρος ἐς ὄρος ἔμολ', | ἔμολεν, ὦ Βάκχαι.

Mohlo by se čísti:

ἔμολ' ἐς ὄρος ἐς ὄρος, ἔμολεν, ὦ Βάκχαι.

3) a 4) Eur. Hel. 695 n.

ἔβαλε θεὸς ἀπό <τε> | πόλεος ἀπό τε σέθεν,
ὅτε μέλαθρα λέχεά τ' | ἔλιπον οὐ λιποῦσ'.

Mohlo by se čísti:

θεὸς ἀπό τε πόλεος | ἔβαλεν ἀπό τε σέθεν,
ὅτ' ἔλιπον μέλαθρα | λέχεά τ' οὐ λιποῦσ'.

Poslední dochmios měl by míru ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⊔, čímž by elise nebyla závadná; srv. podobnou elisi v Eur. Or. 199 a Ionu 764 (po obakrát v slově *τάλαιν'*).

5) Eur. Her. M. 1192

ἐμὸς ἐμὸς ὅδε γόνος | ὁ πολύπονος ὃς ἐπὶ
δόρυ . . .;

dochmios druhý měl by rovněž pausu mezi *ἐπὶ* a *δόρυ*, a bylo by jej třeba měniti, tuto, jak se zdá, dosti hluboce.

6) Eur. If. Taur. 832

κατὰ δὲ δάκρυ, κατὰ δὲ | γόος ἅμα χαρᾷ.

Lze čísti (místo jest jistě porušeno):

κατὰ δὲ δάκρυ ἄδακρυ, γόος δ' ἅμα χαρᾷ.

7) Eur. Ion 789

ἄτεκνον ἄτεκνον ἔλαβ'.

Lze čísti:

ἔλαβ' ἄτεκνον ἄτεκνον.

8) Eur. Or. 346

ἕτερον ἢ τὸν ἀπὸ | θεογόνων γάμων

jest porušen, jak vidno ze strofy v. 330, kde jest pouze jeden dochmios a po něm slova *ἀνὰ δάπεδον*, jistě interpolovaná. I ve v. 346 jest jistě porušení; má to býti jediný dochmios a třeba asi čísti:

ἢ τὸν θεογόνων;

ἕτερον bylo již dříve vymítáno.

9) Eur. Rhes. 195

μέγας ἀγών, μεγάλα δ' | ἐπινοεῖς ἑλεῖν.

Verš sotva porušený; je-li porušen, bylo by tu třeba hlubších změn.

10) Eur. Troad. 253

παρθένον, ἃ γέρας ὁ | χρυσοκόμας ἔδωκ'.

Postačilo by vynechati *ὁ*.

11) Eur. Troad. 269

τί τόδ' ἔλακες; ἆρά μοι | ἀέλιον λεύσσει.

Mohlo by se čísti na př.:

τί τόδ' ἔλακες ἔλακες; | ἆρά μοι ὦ τάλαιν' | ἀέλιον λεύσσει,

čímž by vzniklo arci o jeden dochmios více, což na tomto místě jest nezávadné.

Ale z těchto případů devět netřeba ani odstraňovati změnami textu. Z papyru Euripidova Oresta víme, že pausy v dochmiu nebyly vždy na jeho konci (v. výše, str. 220). Tak ve dvou dochmiích

κατέκλυσεν — δεινῶν | πόνων — ὡς πόντου
◡ ◡ ◡ –, ∧ – – | ◡ – ⩘, – – –

jest po prvé pausa (vyplněná znameními pausy nebo instrumentálními notami) na počátku druhého paionu (◡ ◡ ◡ –, ∧ – –), po druhé po počátečním iambu prvního paionu (◡ – ⩘, – – –); jsou tedy nahrazeny pausou buď arse druhého paionu, buď these prvního. Totéž můžeme učiniti ve všech uvedených případech po prvních třech krátkých slabikách (◡ ◡ ◡ ⩘, ◡ ◡ ◡ ◡ ◡) nebo po prvních pěti (◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ⩘ ◡ ◡ ◡); druhý případ je v č. 4, 5, 6, 9, 11. Není tu tedy třeba změn textu. Jen při č. 1 byla by i v tom případě nevhodná pausa po *ἔλαβέ μ'*, a třeba tedy snad změny, ač možno elisi omluviti i před pausou (srv. R., str. 40 a 44).

II. V dalších případech, jež Westphalovu mínění se příčí, lze odchylku buď odstraniti uznáním zcela makavé písařské chyby nebo třeba celou řadu měřiti jinak, nikoli dochmicky.

12) Eur. Foin. 165

πρὸς ἐμὸν ὁμογενέτορα, περὶ δ' ὠλένας.
⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ –

Tu mohly by sice býti dva dochmie co do počtu slabik, ale mohou to býti a zajisté jsou to dva paiony a dipodie iambická, zastupující paion:

⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –.

Srv. Eur. Bakch. 995 (= 1015), kde se vyskytuje podobná tripodie ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ –.

13) Eur. Her. M. 1020

τὰ δ' ὑπερέβαλε, παρέδραμε τὰ τότε κακά

nejsou dva dochmie (jest to celkem 15 slabik a druhý dochmios při té míře měl by na konci slabiku volnou, což ovšem se vyskytuje; srv. Eur. Her. M. 745, kde se arci doplňuje i ἄν, a ib. v. 915, Eur. Or. 199, Hipp. 586, Sof. Ai. 366, Arist. Ach. 495 a j. v.), nýbrž buď tři paiony (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑) nebo spíše, hledíme-li k tomu, že předchází tetrapodie logaoedická, pentapodie iambická (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑).

14) Eur. Her. M. 1027

ᾠδὰν ἢ τίν' Ἀΐδα χορὸν ἀχήσω

opraví se (a tak se v novějších vydáních také píše), čte-li se Ἅιδα m. ruk. Ἀΐδα:

– – –, ⏑ ⊔, – ⏑ ⏑ –, – – ⩘.

15) Eur. Or. 1305

τὰν λιποπάτορα λιπό|γαμόν θ', ἃ πλείστους
– ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ | ⏑ – – – –

(θ' jest přidáno, v rukopisech chybí; teprve přidáním toho θ' vznikají dva dochmie).

Slova ta obsahují asi pentapodii, po případě hexapodii iambickou (– ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, – – nebo – ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⊔ ⊔.

16) Eur. Troad. 995 (= 1015)

τὸν ἄθεον ἄνομον ἄδικον Ἐχίονος

nejsou dva dochmie (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ –), nýbrž 2 p + 2 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –).

Pozn. 6. Také u Sof. OK. 1448 = 1463 uznávají někteří dva dochmie. Je to v strofách silně porušených, nejspíše dochmicko-iambických. Verše ty jsou však snad iambické:

1448 <νέα> βαρύποτμα κακὰ παρ' ἀλαοῦ ξένου
1463 κτύπος ἄφατος ὅδε διόβολος· ἐς δ' ἄκραν
∧ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⊔ ⏑ –.

V. 1448, arci zpočátku doplněný, mohl by býti také dvěma dochmii, ale v. 1463, jsa tak měřen, příčil by se theorii námi zastávané, leda by se čtlo:

κτύπος ὅδε διόβολος ἄφατος· ἐς δ' ἄκραν
⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⩘, ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⩘

nebo uznala nedosti správná pausa po páté slabice.

17) Arist. Thesm. 1040

πολυδάκρυτον Ἀΐ|δα γόον φλέγουσαν,

kde třeba čísti *Ἄιδα*:

⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⊔, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔.

Všecky tyto případy obsahují tedy vlastně jen zdánlivé odchylky.

III. Zbývají skutečné odchylky, kde náprava jest těžší; vyskytují se vesměs u Euripida.

1) Eur. Andr. 842

ἀπόδος, ὦ φίλ', ἀπό|δος, ἵν' ἀνταίαν
⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ | ⏑ ⏑ – – –.

Slova ta jsou jistě porušena (druhý dochmios jest vadný). Třeba čísti:

ἀπόδος, ὦ φίλη (nebo *φίλος*), | *ἀπόδος, ἀνταίαν* (Elmsley) nebo snad *ἀπόδος, ὦ φίλη, δός νιν, ἵν' ἀνταίαν* (Wecklein).

2) Eur. El. 1170

σχέτλια μὲν ἔπαθες, ἀν|όσια δ' εἰργάσω.

Třeba čísti:

σχέτλια μὲν ἔπαθες, σχέτλια δ' εἰργάσω
⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⊼, ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊼

(*ἀνόσι' εἰργάσω* navrhl Paley, čímž by první dochmios měl na konci slabiku volnou; *ἀνόσια* jest výkladem slova *σχέτλια*).

3) Eur. Foin. 1295

πότερον ἄρα νέκυν ὀ|λόμενον ἰαχήσω.

Třeba čísti:

πότερον ὀλόμενον | νέκυν ἰαχήσω

(*ἀχήσω* Elmsley, ježto druhý dochmios při čtení rukopisném měl o slabiku více).

4) Eur. Her. M. 758

ἄφρονα λόγον οὐρανί|ων μακάρων κατέβαλ'.

Mohlo by se čísti:

οὐρανίων ἄφρονα λόγον κατέβαλ', ὡς
ἄρ' οὐ σθένουσιν θεοί
– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⊼, ⏑ – ⏑ ⏑, ⏑ – ⊼
⏑ – ⏑ –, ⊔ ⏑ –

(v strofě v. 746 *ἤλπισε παθεῖν γᾶς ἄναξ* podle ruk.: – ⏑ ⏑ ⏑ –, ⊔ ⏑ –); nebo *οὐρανίων ἄφρονα κατέβαλεν λόγον* (s volnou slabikou na konci dochmia). Porušení uznává se tu téměř obecně, a bylo všelijak opravováno. Obtíže působí, že i shodný verš strofy 745 není bez vady a musí býti opravován.

5) a 6) Eur. Her. M. 919 n.

λέγε, τίνα τρόπον ἔσυ|το θεόθεν ἐπὶ |
μέλαθρα κακὰ τάδε.

Řady ty jsou mezi samými dochmii a jsou zajisté samy také tři dochmie, ale dvěma posledním nedostává se slabik. Byly také již všelijak opravovány. Lze čísti:

λέγε λέγε τίνα τρόπον | ἐπὶ μέλαθρα θεόθεν
ἔσυτο τάδε τὰ κακά.

Dvojí *λέγε* chtěl čísti již Dindorf.

7) Eur. Her. M. 1023

σὺ δὲ τέκνα τρίγονα τε|κόμενος, ὦ δάϊε.

Třeba čísti snad

σὺ δὲ τέκνα τεκόμενος, | ὦ δαΐε, τρίγονα

(verše již opravované).

8) Eur. Her. M. 1053

διά μ' ὀλεῖτε. κεχυ|μένος ἐπαντέλλει.

Třeba čísti buď

<ἆ ἆ>, διά μ' ὀλεῖτε. κεχυμένος ἐπαντέλλει
– – ◡ ◡, ◡ ⊔, ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ –, – ⊔ (2δ + p)

nebo spíše

διά μ' ὀλεῖτε· χύμενος ἐπαντέλλει (Elmsley)
◡ ◡ ◡ –, ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, – – – (3 p).

9) Eur. Her. M. 1061 n.

ὃς ἔκανεν ἄλοχον ἔ|κανε δὲ τέκεα

zdají se dochmie. Třeba však čísti:

ὃς ἔκανε μὲν ἄλοχον, | ἔκανε δὲ τὰ τεκέα.

Verše ty rovněž byly všelijak opravovány.

10) Eur. Her. M. 1069 n.

φέρ' |
ἀπόκρυφον δέμας ὑ|πὸ μέλαθρον κρύψω.

Třeba čísti:

φέρ' ὑπὸ μέλαθρον κρύ|ψω δέμας ἀπόκρυφον
◡ ◡ ◡ ◡ ◡, – ⊔, – ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ – Λ̄

(nebo *φέρ' ὑπὸ μέλαθρον δέμας | ἀπόκρυφον κρύψω*).

11) Eur. Her. M. 1212

δρόμον ἐπὶ φόνιον ἀ|νόσιον ἐξάγῃ.

Třeba čísti:

δρόμον ἐπ' ἀνόσιον | φόνιον ἐξάγῃ
◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ – Λ̄, ◡ ◡ ◡ –, ◡ – Λ̄.

12) Eur. If. Taur. 863 n.

ἀπάτορ' ἀπάτορα πό|τμον ἔλαχον.

Porušeno, jak viděti z kusosti druhého dochmia. Třeba snad čísti:

ἀπάτορ' ἄρα πατέρα | πότμον ἄποτμον ἔλαχον.

Verš častěji opravovaný.

13) Eur. If. Taur. 871

ἀπέφυγες ὄλεθρον ἀνόσιον ἐξ ἐμᾶν.

Třeba čísti:

ἀπέφυγες ἀνόσιον | ὄλεθρον ἐξ ἐμᾶν

(Weil; opravovali i jiní).

14) Eur. Ion 767

διανταῖος ἔτυ|πεν [ἔτυπεν] ὀδύνᾳ με πλευ-

Třeba čísti:

διανταῖ' ἔτυψεν ὀδύνᾳ με πλευ-

(Podobně opravoval již G. Schmid). Že verš je porušen, ukazuje mylně opakované *ἔτυπεν.*

15) Eur. Or. 149

κάταγε κάταγε, πρόσιθ' | ἀτρέμας, ἀτρέμας ἴθι.

kde by byla pausa po elisi, aniž lze si pomoci pausou po třetí nebo páté slabice dochmia (obojí *κάταγε* lze sotva děliti pausou). Elise před pausou jest snad snesitelna (srv. č. 1 na str. 227). Ale třeba snad čísti:

κάταγε, κάταγ' ἀτρέμας, | ἀτρέμας ἴθι πρόσιθι.

16) Eur. Or. 162 (shodný verš antistrofy)

ἄδικος ἄδικα τότ' ἄρ' | ἔλακεν ἔλακεν, ἀπό|-
φονον ὅτ' ἐπὶ τρίποδι | Θέμιδος ἄρ' ἐδίκασε |
φόνον.

Snad třeba čísti:

ἄδικα τότ' ἄρ' ἄδικος | ἔλακεν ἔλακεν, ὅτε |
Θέμιδος ἐπὶ τρίποδος | ἀπόφονον ἐδίκασε |
φόνον . . .

Že jest místo porušeno, ukazuje dvojí *ἄρα.*

17) Eur. Or. 1364

διὰ τὸν ὀλόμενον ὀ|λόμενον Ἰδαῖον.

Snad třeba čísti:

διὰ τὸν ὀλόμενον | <βοτῆρ'> Ἰδαῖον

nebo *βούταν* (*βόταν* Wecklein) *Ἰδαῖον.*

18) Eur. Rhes. 131

τάδε δοκεῖ, τάδε μεταθέμενος νόει

jest sotva porušen; patrně tu třeba uznati pausu po *δοκεῖ* (⏑ ⏑ ⏑ –, ⊼ ⏑ ⏑ ⏑ ; ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊼). Srv. výše na str. 228 o v. 195 téléž tragoedie, shodném v antistrofě s tímto.

19) Eur. Troad. 244

τίν᾽ ἄρα τίς ἔλαχε; τίνα πότμος εὐτυχής.

Snad třeba čísti:

τίν᾽ ἄρα τίς ἔλαχεν; | τίνα πότμος ἀτυχής.

Verš byl již měněn takto Hermannem.

20) Eur. Troad. 260

τί δ᾽ ὅ νεοχμὸν ἀπ᾽ ἐμέθεν ἐλάβετε τέκος [ποῦ μοι].

Mohla by tu býti pausa po *νεοχμὸν*

(◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ⩘ ◡ ◡ ◡, ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ – ⩘)

Mohlo by se i čísti:

τί δὲ τέκος, ὅ νεοχμὸν | ἀπ᾽ ἐμέθεν ἐλάβετε.

Verš jest i jinak porušen, má interpolaci *ποῦ μοι* na konci a byl již měněn.

Jsou-li v Eur. If. Aul. 1283 dochmie, jak se zdá, třeba čísti i tu:

ἰὼ ἰὼ νάπος νιφόβολον Φρυγῶν
◡ ◡ ◡ –, ◡ – ⩘, ◡ ◡ ◡ –, ◡ – ⩘

(m. *ἰὼ ἰὼ νιφόβολον Φρυγῶν νάπος*).

Proti theorii Bergkově a Westphalově svědčil by i zlomek z Euripidovy Hypsipyly, který obsahuje v jednom zpěvu *ἀπὸ σκηνῆς* i dochmie, kdyby bylo správné metrické dělení Schroederovo (srv. Euripidis cantica, str. 176 n.). Ve frg. 64, v. 74

ὅτι πατέρος οὐκ ἔτεμον πολιὸν κάρα

(podle Schroedera 2 δ: ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, – ◡ ◡ | – ◡ ◡ –, ◡ –) jest asi hexapodie logaoedická:

∧ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, – ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ◡ –,

a v. 99

τίνα πατέρι ποτὲ χά-
ριν ἀθλίῳ τιθέμενος; ἔνεπέ μοι, τέκνον

(podle Schroedera δ + trim. iamb.) jest pentapodie a tetrapodie iambická:

∧ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ ◡ ◡ ◡ –, ◡ –
◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ – ◡ –;

možno, že třeba vynechati *ποτὲ*, tak že by i první verš byl tetrapodií (◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ – ◡ –).

Celkem tedy 17 případů, uvedených v oddílu I a II, jest (mimo č. 1) jen zdánlivých; skutečných odchylek jest jen 20, jež všecky mimo č. 18, kde třeba uznati pausu uprostřed dochmia, zakládají se na porušení, a byly skoro vesměs již opravovány. Ale i případy dosud neopravované jistě obsahují porušení, kteréž nebylo uznáváno jen proto, že se skalopevně věřilo v starou theorii o osmidobém dochmiu. Máme-li

na mysli, že části dochmické jsou i jinde často porušeny, a že všecky ty odchylky týkají se dochmiů rozvedených úplně nebo z veliké části, v nichž hojnost krátkých slabik rhythmus činila nezřetelným a sama sváděla k chybám textovým, nebudeme v těchto odchylkách shledávati závady proti theorii Westphalově. Všecky lze odstraniti změnami poměrně nepatrnými, většinou přemístěním slov (při nejasnosti rhythmu každý písař snadno mohl pořad slov nechtě měniti), tedy prostředkem, jehož se často užívalo k opravě i oněch dochmiů, které se theorii Westphalově nepříčily. Jest vůbec neobyčejně zajímavo, že všecky případy bez výjimky, v nichž slovo přechází z dochmia do dochmia a brání pause na konci prvního dochmia, vyskytují se v dochmiích rozvedených, a k tomu (mimo dvě odchylky) jen u Euripida, jehož tragoedie zachovány jsou celkem špatně. Já proto nepochybuji, že skutečné odchylky zakládají se vesměs na porušení textu, že máme právo je opraviti, a že tedy správnosti Westphalovy theorie nejsou na závadu.

Hypodochmios, připomínaný Diomedem (v. výše, str. 205), bylo by podle této theorie také možno vyložiti jako dipodii paionskou, v jejímž prvním taktu stojí kretik místo bakchije (tedy jen jiný tvar paionu): – ◡ –́, ◡ – ⊼. Jeho iktus, jenž nemůže býti jinde umístěn, svědčí pro správnost iktů v papyru Euripidova Oresta: ◡ – –́, ◡ – ⊼́. Jest to tedy řada rhythmicky úplně táž a zastupuje vším právem obyčejný dochmios; srv. Eur. Or. 152

πῶς ἔχει; λόγον μετάδος, ὦ φίλα
– ◡ –, ◡ – ⊼, ◡ ◡ ◡ –, ◡ – ⊼,

kde spojen jest v jednu řadu s obyčejným dochmiem. V strofě ve shodném v. 140

σῖγα σῖγα λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης
– ◡ –, ◡ ⊔, ◡ ◡ ◡ –, ◡ – ⊼

nekončí se hypodochmiem slovo.

Srv. i Eur. Ion 799

οἷον οἷον ἄλγος ἔπαθον, φίλαι
– ◡ –, ◡ ⊔, ◡ ◡ ◡ –, ◡ – ⊼.

Hypodochmios jest dosti častý; srv. ještě Sof. Ai. 401 n. = 417 n.; Eur. Alk. 393 = 406 (*μαῖα δὴ κάτω*): Bakch. 1175 = 1191; Hek. 694.

Pozn. 7. O hypodochmiu jedná *Christ* M.[2], str. 287 (pokládá jej za řadu vskutku trochejskou, s dochmii velmi příbuznou), *Masqueray* TMG., str. 369 n., jenž jej vykládá stejně, *Gleditsch* M.[3], str. 189, jenž tvrdí, že jest rhythmicky roven dochmiu a označuje správně jeho iktus; dále *Steiger* na u. m. Particula II, str. 15, *Ja. Denisov*, Вводная пѣснь въ третіемъ эпизодіи трагедіи »Прометей« ст. 714–72 (Fil. Ob. 11, 1896, str. 156 n.) a Замѣтки къ Эсхилу (ib. 12, 1897, str. 181 n.). *Pickel* na u. m., str. 52 mění hypodochmios v tripodii iambickou (∧ – ◡ – ◡ –)

§ 36. Tvar, ikty, caesury a ráz dochmia.

Ježto oba takty dochmia připouštějí arci nesměrnost (⏓ – –, ⏓ – ⊼) a všecky slabiky dlouhé mohou býti rozvedeny ve dvě krátké, má dochmios 32 možných tvarů.

I. Tvary bez nesměrnosti taktů:

1. ⏑ – –, ⏑ – ⊼ : Sof. Ant. 1307 *ἀνέπταν φόβῳ.*
Tvar základní, velmi hojný.
2. ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊼ : Sof. Ant. 1287 *τίνα θροεῖς λόγον.*
Tvar hojný.
3. ⏑ – ⏑ ⏑, ⏑ – ⊼ : Sof. Ai. 879 *τίς ἂν φιλοπόνων.*
Poměrně řídký.
4. ⏑ – –, ⏑ ⏑ ⏑ ⊼ : Sof. Ant. 1320 *ἐγώ, φάμ' ἔτυμον.*
Řidší.
5. ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⊼ : Sof. Ant. 1321 *ἄγετέ μ' ὅτι τάχιστ'.*
Hojný.
6. ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⊼ : Sof. OT. 1340 *ἀπάγετ' ἐκτόπιον.*
U Aischyla a Sofoklea řídký.
7. ⏑ – ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⊼ : Sof. Ant. 1273 *θεὸς τότ' ἄρα τότε.*
Jediný jistý příklad (ROSSBACH, M.[3], str. 772).
8. ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⊼ : Sof. OT. 1314 *νέφος ἐμὸν ἀπότροπον.*
U Euripida tvar velmi hojný, zvláště na začátku a uprostřed systémů, méně hojný u ostatních dramatiků. U Aischyla tvaru toho není.

II. Tvary s prvním taktem nesměrným.

9. – – –, ⏑ – ⊼ : Sof. Ant. 1276 *φεῦ φεῦ, ὦ πόνοι.*
Tvar hojný.
10. – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊼ : Aisch. Hepta 692 *ὠμοδακής σ' ἄγαν.*
Tvar velmi hojný.
11. – – ⏑ ⏑, ⏑ – ⊼ : Eur. Or. 146 *λεπτοῦ δόνακος ὡς.*
Tvar řídký.
12. – – –, ⏑ ⏑ ⏑ ⊼ : Eur. Her. 1062 *χρῄζων Ἰλιάδας*; Her. M. 887 *ἰώ μοι μέλεος* (měříme-li v *ἰώ ι* dlouze).
Tvar ten jest velice řídký.
13. – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⊼ : Aisch. Hepta 80 *ῥεῖ πολὺς ὅδε λεώς.*
Tvar dosti hojný.
14. – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⊼ : Sof. OT. 1345 *τὸν καταρατότατον.*
Tvar velmi řídký.
15. – – ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⊼ : Eur. Her. M. 1023 *ὦ δάϊε, τρίγονα* (podle konjektury).
Tvar výjimečný a nejistý.
16. – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⊼ : Sof. El. 1266 *τᾶς πάρος ἔτι χάριτος.*
Tvar poměrně řídký.

III. Tvary s druhým taktem nesměrným.

17. ⏑ – –, – – ⊼ : Aisch. Eum. 266 *φεροίμαν, βοσκάν.*
Tvar nepříliš hojný.
18. ⏑ ⏑ ⏑ –, – – ⊼ : Sof. Aias 402 *ὀλέθρι' αἰκίζει.*
Tvar nepříliš hojný.
19. ⏑ – ⏑ ⏑, – – ⊼ :
Jak se zdá, nevyskytoval se.
20. ⏑ – –, – ⏑ ⏑ ⊼ :
Jak se zdá, nevyskytoval se.
21. ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, – – ⊼ : Eur. Hel. 694 *κακόποτμον ἀραίαν.*
Snad jest i v Eur. Her. M. 1052 *φόνος ὅσος ὅδ' ἆ ἆ*, je-li naše dělení kol správné. První příklad pokládá se v metrikách za jedinečný.
22. ⏑ ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ ⊼ : Aisch. Hepta 205 *ὅτε τε σύριγγες ἔ-* (*κλαγξαν*).
Příklad nesprávný; některé podobné dochmie jsou podezřelé. I uvedený příklad zakládá se asi na špatném dělení kol (v. rozbor).
23. ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ ⊼ :
Jak se zdá, nevyskytoval se.
24. ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ ⊼ : Eur. Her. M. 745 *πάλιν ἔμολεν ἃ πάρος*; ib. 888 *γένος ἄγονον αὐτίκα.*
Tvar velmi řídký.

IV. Tvary s oběma takty nesměrnými.

25. – – –, – – ⊼ : Eur. Andr. 860 *ἢ δούλα δούλας.*
Tvar dosti hojný, zvláště u Euripida.
26. – ⏑ ⏑ –, – – ⊼ : Sof. Trach. 1041 *ὦ Διὸς αὐθαίμων.*
Tvar dosti hojný, zvláště u Euripida.
27. – – ⏑ ⏑, – – ⊼ :
Zdá se, že se nevyskytoval.
28. – – –, – ⏑ ⏑ ⊼ :
Zdá se, že se nevyskytoval.
29. – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, – – ⊼ : Aisch. Eum. 876 *θυμὸν ἄϊε, μᾶτερ.*
Tvar řídký.
30. – ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ ⊼ :
Zdá se, že se nevyskytoval.
31. – – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ ⊼ : Eur. Troad. 257 *κλῇδας καὶ ἀπὸ χροὸς.*
Tvar řídký.
32. – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ ⊼ :
Zdá se, že se nevyskytoval.

Těchto 32 možných tvarů sestavil první Seidler v uv. spise. Z tvarů těch však nevyskytoval se, jak se zdá, tvar č. 15, 19, 20, 22, 23, 27, 28, 30, 32 — celkem devět —, tak že by skutečných tvarů dochmia bylo vlastně jen 23. Nevyskytují se zvláště některé tvary dochmia s prvním taktem nesměrným a s poslední slabikou dlouhou rozvedenou (č. 15), s druhým taktem nesměrným (č. 19, 20, 22, 23) a s oběma takty nesměrnými (č. 27, 28, 30, 32). Ale i z ostatních tvarů jsou některé více nebo méně

řídké, ba některé z nich i vzácné. Jsou to zvláště č. 7 (prý jediný doklad: ⏑ – ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⩘), 11, 12, 17, 21 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, – – ⩘), 29, 31, tedy zvláště tvary se dvěma nebo i jen jedním taktem nesměrným a s rozvedeními na některých místech (zvláště na posledním). Nejčastější jsou tvary č. 1 (⏑ – –, ⏑ – ⩘), č. 2 (⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⩘), č. 5 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⩘), č. 8 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⩘), č. 9 (– – –, ⏑ – ⩘), č. 10 (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⩘), č. 13 (– ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⩘), č. 25 (– – –, – – ⩘), č. 26 (– ⏑ ⏑ –, – – ⩘). Neoblíbeny jsou zvláště tvary, při nichž rozvedena jest druhá slabika dlouhá a ne zároveň první. Nesměrnost prvního taktu vyskytuje se zvláště ráda, je-li první slabika dlouhá rozvedena; patrně tento zdánlivě daktylský začátek (– ⏑́ ⏑ – . . .) sám se asi básníkům nabízel a byl proto oblíben. Dochmie s oběma takty nesměrnými jsou hojnější teprve u Euripida.

Připomenutí zasluhuje, že pro dochmios, rozvádí-li se v něm slabika dlouhá, platí pravidlo, »vocalis ante vocalem corripitur«; srv. Sof. Ai. 349 *μόνοι ἐμῶν φίλων* (⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⩘), OT. 661 *Ἅλιον, ἐπεὶ ἄθεος* (– ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⩘) a j.

Všecky tvary dochmia jsou rovnocenné a mohou se navzájem zastupovati. Nějaká určitá pravidla pro toto zastupování netřeba uváděti (srv. Christ, str. 427 n.); vše záviselo v té věci na vkusu a oblibě básníkově.

Pozn. 1. O tvaru dochmia jednají: *Augustus Seidler*, De versibus dochmiacis tragicorum Graecorum. Pars prior (Lipsiae 1811), str. 5 n. Stanoví 32 možných tvarů dochmia a vykládá, které tvary a jak často se vyskytují (str. 11 n.). Starší tvrzení *Heathovo*, *Brunckovo* a *Hermannovo*, že poslední slabika dochmia nemůže býti rozvedena, vyvrací doklady (str. 55 n.). Uvádí doklady průzvu a krátké slabiby na konci dochmia, kteréž všelijak omlouvá (str. 79 n.), vykládá o zkracování samohlásek dlouhých a dvojhlásek před samohláskou (str. 95 n.).

Robert Enger, Zur Exodos der Antigone des Sophokles und zum Dochmius (Phil. 12, 1857, str. 454 n.) stanovil zákon, že druhá dlouhá slabika dochmia smí se jen tehdy rozvésti, když jest rozvedena i první slabika dlouhá (zákon ten schvaluje *R. Klotz* v BJ. 36, 1883, str. 382). Tvary dochmia ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ –, – – ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ – –, – – ⏑ ⏑ – –, ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, – – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ Enger proto zavrhoval. Silnější iktus jest prý na druhé thesi, kdežto v takovýchto dochmiích měla by silná dlouhá slabika první větší iktus než slabá dlouhá slabika druhá, rozvedená ve dvě krátké. Ale iktus na slabice rozvedené může býti vskutku silnější než na slabice nerozvedené. Dochmie, které svědčí proti tomu zákonu, třeba podle mínění Engerova opravovati Proti němu vyslovil se *Maximilianus Lortzing*, De numero dochmiaco (Diss. Berolini 1863) a mínění jeho vyvrátil správně. — O irracionálních tvarech dochmia jedná *Ludwig Bellermann*, De metris Sophoclis veterum rhythmicorum doctrina explicandis (Zu der öffentlichen Prüfung der Zöglinge des Berlinischen Gymnasiums zum grauen Kloster . . . ladet . . . ein der Direktor *Dr. Friedrich Bellermann*. Berlin 1864), str. 28 n. — *Steiger*, De versuum paeonicorum et dochmiacorum apud poetas Graecos usu et ratione. Particula II. (Jahresbericht über das königl. Realgymnasium zu Wiesbaden 1887, str. 6 n.); srv. i Particula IV (Rinteln 1890), str. II n. — **Ja. Denisov*, Дохмій у Эсхила (Charkov 1898), část II.

Mimo tvary uvedené nepřipouští dochmios nijakých jiných tvarů. Řady, které by měly tvary jiné, třeba vyložiti jinak a jest to dobře možno, poněvadž se dochmie spojují s nejrozmanitějšími řadami.

Pozn. 2. Již *Seidler* na u. m. I., str. 103 zavrhl mínění, že by dochmios mohl se počínati dvojí anakrusí a míti tedy tvar ⏑ ⏑ – – ⏑ –, a vykládal doklady pro to uváděné synizesí vokálů, kterou se počátek o dvou krátkých slabikách mění v počátek obvyklý (na př. Eur. El. 1156 *μελέαν ἃ πόσιν* ⏑ – – ⏑ –, kde však nyní třeba čísti *μέλεον*). Ale při výkladu o spojování dochmiů s jinými metry (str. 110 n.) uznává přece, že se dochmie rozšiřují o jednotlivé iamby (str. 115) nebo kretiky (str. 122 n.), daktyly, anapaesty, choriamby (str. 131 n.), bakchije a molossy (str. 138); to děje prý se nejen na počátku, nýbrž třeba i uprostřed dochmia. Před dochmiem stávají někdy i dvě nebo tři krátké slabiky nebo jsou do něho vloženy (str. 151 n.), někdy bývají i čtyři dlouhé před dochmiem (str. 153 n.) nebo antispast (str. 158). Vše to je klamné; řady takové nejsou dochmie, nýbrž jsou, jak poznáme z rozborů dochmických stroť, jiné rhythmické povahy. Seidler sám ostatně (str. 160 n.) dobře ví, že na konci dochmiů stávají celé řady alloiometrické (trochejské, iambické atd.)

Fridericus Goldmann, De dochmiorum usu Sophocleo. Particula I. De canticorum dochmiacorum compositione (Diss. Halis 1867), vytýká sice Seidlerovi, že někdy měřil špatně a uznával dochmie nepravé (str. 2), ale sám uznává přece nesprávné i tvary dochmia ⏑ ⏑ – – ⏑ – a ⏑ – – ⏑ ⏑ –, ač prý se vyskytují zřídka (str. 17). Zajímavé, ale rovněž, jak uvidíme, nesprávné jest jeho tvrzení, že kretik a dochmios nikdy nečinívá verše; takové verše vznikají prý jen špatným dělením řad (str. 54 n.).

Také *Carolus Pickel*, De versuum dochmiacorum origine (Dissertationes philologae Argentoratenses selectae. Vol. III, 1880), str. 67 uznává neprávem dochmie s dvojitou anakrusí (první nebo třetí takt jest tu »kyklický« anapaest), ač prý je třeba připouštěti s opatrností. — *Steiger*, De versuum paeonicorum et dochmiacorum apud poetas Graecos usu ac ratione. Particula I. (Jahresbericht über das königl. Realgymnasium zu Wiesbaden 1886), str. 8 uznává zase hyperkatalektické dochmie ⏑ –, – ⏑ – ⏑, v nichž za kretik stojí ditrochej (arci podle jeho dělení dochmia); pokládá i některé tripodie iambické (srv. i III, str. 8 n.), které leckde jsou náhradou dochmiů, za skutečné dochmie, děle je ⏑ – ⏑, – ⏑ – a soudě, že v taktu ⏑ – ⏑ jest trochej dvoudobý, ač v tom případě jistě zůstává devítidobá iambická tripodie iambickou a vyrovnává se jen tempem s dochmiem desítidobým. Připouštění choriambu za kretik Steiger zavrhuje; řady takové jsou logaoedické (str. 16 n.), také zavrhuje uznávání dvojí anakruse v dochmiu (kterou připouštěl také *Paley*), ježto — podle jeho domnění — jest dochmios paionský monometr s anakrusí a tedy druhé anakruse míti nemůže. Verše takové třeba měřiti jinak (str. 17). Srv. i *Christ* M.[2], str. 430.

Ježto paion vzestupný, jak různé jeho tvary ukazují, a také bakchij má iktus na poslední slabice (⏑ – ⏑́; srv. M. I. str. 454), tedy dochmios, je-li to, jak soudíme, katalektická dipodie bakchijská, má ikty: ⏑ – –́, ⏑ – ∧́. S tím shoduje se i označování iktu v papyru s melodií z Euripidova Oresta (v. výše, str. 220 n.). Kdo dělí a vykládá dochmios jinak, bude arci uznávati ikty jiné.

Dochmios jest dipodie neboli monometr bakchijský; ježto paiony připouštějí pouze monopodie, dipodie, tripodie a pentapodie, nikoli však tetrapodie (R., str. 54 n.), může se vyskytovati pouze dochmická dipodie (monometr); delší dochmické celky třeba rozvrhovati v kola dipodická. Tripodie a pentapodie dochmická není možná, ježto dochmios sám jest dipodie, dochmické pak dimetry nebo trimetry, které se podle jiných theorií často uznávají, jsou jen řady kol dipodických (monometrů), psané na jednom řádku.

Caesur dochmios nepotřebuje a nemá jich. Přes to bylo o nich jednáno; srv. J. H. H. Schmidt, Griechische Metrik. Leipzig 1872 (Die Kunstformen der griechischen Poesie IV), str. 424. Místo caesury vyskýtají prý se v dochmiu i diaerese (ovšem kde ty caesury a diaerese mají býti, Schmidt nepraví), ale jsou prý i dochmie bez caesur a diaeresi. Obšírně jednal o caesuře dochmia Pickel na u. m., str. 30 n. Caesura prý má býti po první nebo po druhé thesi. Ze 129 dochmiů Aischylových tvaru ⏒ – – ⏑ ⏖ prý jen šest jest bez caesury. Vůbec prý jest bez caesury jen 150 dochmiů, t. j. 8·7 % (str. 34). Caesuru po rozvedené první thesi (při rozvedení obojí these) má prý 39 % dochmiů. Ale na str. 37 jest nucen uznávati i caesuru uprostřed slova složeného nebo (str. 49) dosahuje jí lehkou transposicí slov — což vše ukazuje, že caesury v dochmiích hledá zbytečně. Také Denisov ve spise *Дохмiй у Эсхила. Charkov 1898 hledá caesury v dochmiu v tom případě, když mezi dochmii není diaerese. Srv. i Steiger, De versuum paeonicorum et dochmiacorum apud poetas Graecos usu ac ratione. Particula IV (Programm des kgl. Gymnasiums zu Rinteln. Rinteln 1890), str. XV n.

Paionské takty mají ráz živý a pohnutý (R., str. 93); katalektická dipodie bakchijská neboli dochmios má týž ráz vzrušený, a vzrušenost jeho zvyšována jest i stálými katalexemi jednoho taktu. Dochmiů užívá proto skoro výlučně tragoedie v monodických nebo střídavých zpěvech a v kommech rázu threnodického, žalostného (schol. k Aisch. Hepta v. 103: *ὁ μέντοι ὀκτάσημος ῥυθμὸς οὗτος πολύς ἐστιν ἐν θρηνῳδίᾳ καὶ ἐπιτήδειος πρὸς θρήνους καὶ στεναγμούς· ἔστι δὲ δοχμιακά*) nebo vůbec ve zpěvech, v nichž vyjádřiti se má veliké pohnutí mysli. Jen ve dvou tragoediích (v Peršanech Aischylových a v Euripidově Ifigeneii v Aulidě) není dochmiů (Christ M.[2], str. 456). V komoedii vyskytuje se jen v parodiích částí tragoedie. Dochmie byly zpívány (srv. zachovanou melodii z Oresta Euripidova) a provázeny živými orchestickými a mimickými pohyby, jak tvrdí Dionysios Hal. de comp. verb. p. 132. Římané tohoto metra nemilovali.

§ 37. Dochmické strofy.

Dochmické strofy skládají se velice zřídka z pouhých dochmiů. Zpravidla bývají v nich vedle řad dochmických i řady paionské, ba i v téže řadě vedle taktů dochmických takty paionské, což ovšem, jak jsme již poznali, jest bez závady, ježto dochmios jest vzestupné dvojtaktí paionské: proto jsou řady paionské v těchto strofách vesměs vzestupné.

Vedle paionů spojují se dochmie i s řadami a takty iambickými,

a také daktylskými, které i v strofách iambických a logaoedických bývají průvodčími řad iambických. Lze tedy rozeznávati: a) strofy čistě dochmické; b) dochmicko-paionské; c) dochmicko-iambické; d) dochmicko-paionsko-iambické; e) dochmicko-paionsko-iambicko-daktylské.

Pozn. 1. V rozborech, které následují, často se vyskytuje označení 2 δ, ježto v našich vydáních (i rukopisech) dva dochmie bývají na jediné řádce. Ale dva dochmie musí býti vždy kola dvě (srv. výše, str. 239), což tuto zřejmě připomínám. Zkratka *hyp.* značí hypodochmios. Kde se v strofách těch vyskytují nějaké tripodie nebo pentapodie, tam ovšem je míra monopodická. Neznačuji ji zřejmě, ježto jest vlastně sama sebou patrna.

a) Strofy z pouhých dochmiů.

Jest jich neobyčejně málo; u Aischyla jich není vůbec. Již to svědčí, že dochmios není nijaká řada zvláštní, poněvadž by se v tom případě vyskytovala asi častěji bez řad jiných.

Sof. Ant. 1317—1325 = 1339—1346.

ὤμοι μοι, τάδ᾽ οὐκ ἐπ᾽ ἄλλον βροτῶν
ἐμᾶς ἁρμόσει ποτ᾽ ἐξ αἰτίας.
ἐγὼ γάρ σ᾽ ἐγὼ ἔκανον, ὦ μέλεος,
ἐγώ, φάμ᾽ ἔτυμον· ἰὼ πρόσπολοι,
ἄγετε μ᾽ ὅτι τάχιστ᾽, ἄγετέ μ᾽ ἐκποδὼν
τὸν οὐκ ὄντα μᾶλλον ἢ μηδένα.

2 δ; 2 δ; 2 δ; 2 δ; 2 δ; 2 δ.

Vše jest asi jedinou periodou.

1321 τάχιστ᾽] τάχος; 1340 ἔκτανον] κατέκτανον; 1341 σέ τ᾽] ὅς σέ τ᾽; αὖ τάνδ᾽] αὐτὰν; 1342 πρὸς πότερα κλιθῶ] πρὸς πρότερον ἴδω πᾷ καὶ θῶ; 1345 τὰν] τάδ᾽ ἐν.

Arist. Orn. 1188—1195 = 1262—1268.

2 δ; 2 δ; 2 δ; 2 δ.

Pozn. 2. V Eur. Hek. 59—215 (srv. M. I, str. 245) jsou jednotlivé vložené dochmie (182, 185, 190, 193, 201). Podobně v Eur. Ionu 894 n. jsou dva dochmie vloženy mezi volné systémy anapaestické.

b) Strofy dochmicko-paionské.

I tyto strofy z pouhých dochmiů a paionů jsou neobyčejně řídké.

Aisch. Choef. 869—871.

δ; δ; 3 p (– ◡ –, – ◡ –, – ◡ –).

Eur. Or. 140—151 = 152—165.

I. hyp. + δ; δ; 2 δ; δ.
II. p (⏓ – –) + δ; 2 δ; 2 δ; δ.
III. 2 δ; 2 δ; 2 δ.

140 σῖγα σῖγα] σίγα σίγα; 141 τίθετε*] τιθεῖτε* nebo *ψοφεῖτε; κτυπεῖτ'] κτυπεῖτε, μηδ' ἔσω κτύπος; 143 ἐκεῖσ'*] ἐκεῖσε; 145 ἄ ἄ*] ἆ ἆ; 149 κάταγε κάταγ' ἀτρέμας, ἀτρέμας ἴθι πρόσιθι] κάταγε κάταγε, πρόσιθ' ἀτρέμας, ἀτρέμας ἴθι*, v. výše, str. 232; *150 λόγον*] λόγον δ'; 154 τίνα δὲ συμφορὰν* třeba vypustiti; *155 ἀνασθμαίνει] ἀναστένει; 160 μέλεος*] ὦ μέλεος; 161 τάλας*] ὦ τάλας; 162* n. *ἄδικα τότ' ἄρ' ἄδικος ἔλακεν ἔλακεν, ὅτε Θέμιδος ἐπὶ τρίποδος ἀπόφονον ἐδίκασε φόνον] ἄδικος ἄδικα τότ' ἄρ' ἔλακεν ἔλακεν ἀπόφονον ὅτ' ἐπὶ τρίποδι Θέμιδος ἄρ' ἐδίκασε φόνον* a jinak; v. výše, str. 232.

c) *Strofy dochmicko-iambické.*

Řady iambické (dipodie, tripodie, tetrapodie, pentapodie i hexapodie) mohli bychom vesměs pokládati za náhradu dochmiů (srv. výše, str. 224 n.). Ale zdá se, že jsou přece, ne-li všude, aspoň často řadami čistě iambickými, tedy taktu jiného než dochmie. Sem tam vyskytují se i řady z volných iambů (logaoedické, i ferekrateje a glykoneje) a řady anapaestické, rovné patrně řadám iambickým.

Aisch. Hepta 109—126 = 127—150.

I. 2 δ; 2 δ; δ.
II. 2 δ; 2 δ.
III. 2 δ; 6 i (⏓ – ⏑ –, – – ⏑ –, ⏑ – ⌞); 6 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⌞ ⋏).
IV. 2 δ; 2 δ; 6 i (⏑ – ⌞, ⌞ ⏑ –, ⏑ – ⌞).
V. 2 δ; 2 δ; 6 i (⏑ – ⌞, ⌞ ⏑ –, ⏑ – ⌞).

Text jest těžce porušen.

110 πολίοχοι] πολιάοχοι; ἴθ' ἀθρόοι] ἴθ' ἴτε πάντες; 114 κῦμα] κῦμα γὰρ; 115 ὄρμενον] ὀρόμενον; 116 po *παντελὲς* je mezera míry – ⏑ –; *120 'Αργέϊοι] 'Αργεῖοι; 121 ἀρείων] ἀρηίων; 122* před *διὰ δέ τοι* je mezera míry ⏑ –; *γενύων* třeba čísti synizesí; *125 δορυσσοῖς] δορυσσόοις*, což možno čísti též synizesí; *129 ῥυσίπολις*] ῥυσίπτολις; 131* porušen; má tvořiti dva dochmie; *135 Κάδμου πόλιν ἐπώνυμον] φεῦ φεῦ ἐπώνυμον Κάδμου πόλιν; 136* po *φύλαξον* chybí slovo míry – ⏑; *141 σέθεν γὰρ*] σέθεν; 142 λιταῖσί] λιταῖς; 145 Λύκειος*] Λύκιος; 149 ὦ Λατωΐς, εὐτυκάζου] ὦ Λατογένεια κούρα, τόξον εὐτυκάζου, Ἄρτεμι φίλα.*

Hepta 151—157 = 158—165.

I. 2 i; 2 δ; 3 i (– ⏑ ⏑ –, ⌞).
II. 2 δ; 2 i (– ⏑ ⏑ ⏑ –).
III. 2 δ; 2 δ; 4 i (– ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –).

Kolon I. 3 mohlo by býti také daktylské.

153 πότνι'] *πότνια*; *154 ἒ ἒ ἒ ἒ* po *Ἄρτεμι φίλα* třeba vynechati; *155 αἰθὴρ*] *δ' αἰθὴρ*; *161* po *Διόθεν* chybí dlouhá slabika; *162* n. *μάχᾳ σύ τε*] *μάχαισί τε*.

Hepta 219—222 = 226—229.

2 δ; 2 δ; 2 δ; 4 i (– ◡◡ –, ◡◡ – ◡̄ –).

219 λίποι∗] *λείποι*; *227 τὸν*] *τὰν*.

Hepta 233—235 = 239—241.

2 δ; 2 δ; 4 i (⊔ ◡◡◡, ◡ – ◡ –).

233 νεμόμεθ'∗] *νεμόμεσθ'*; *ἀδάματον*] *ἀδάμαντον*; *235 τίς*] *τί*; *239 ποτίφατον*] *ποταίνιον*; *κλύουσ' ἀνάμιγα πάταγον*] *κλύουσα πάταγον ἄμμιγα* nebo *ἀνάμιγα*]; *240 ἀκρόπτολιν*] *ἀκρόπολιν*.

Hepta 417—420 = 452—456.

2 δ; 2 δ; 2 δ; 4 i; 4 i (∧ ◡◡◡ –, ◡ – ⊔).

417 νυν] *νῦν*.

Hepta 481—485 = 521—525.

I. 6 i (◡ – ◡ –, – ◡̄ ◡◡ –, ◡ ◡◡ ◡ –); 2 δ; 2 δ.
II. 4 i (– ◡◡ –, ◡◡ – ⊔); 6 i (– ◡◡ –, ◡◡ – ◡ –, ⊔ ∧).

Druhá perioda mohla by býti i sestupná; ale sotva jest
483 βάζουσιν∗] *βάζουσ'*; *521* po *τὸν* jest mezera míry – ◡; *ἔχοντ'*] *ἔχοντα*; *523 βροτοῖς*] *βροτοῖσι*; *524 θεοῖσιν*] *θεοῖσι*.

Hepta 686—688 = 692—694.

2 δ; 2 δ; 4 i (– ◡◡ –, ◡ – ⊔).

686 μήτι σε∗] *μήτισσε*; *688 ἔκβαλ'∗*] *ἔκβαλλ'*; *692 ἐξοτρύνει∗*] *ἐποτρύνει*; *693 ἀνδροκτασίαν∗*] *ἀνδρηλασίαν*.

Hepta 698—701 = 705—708.

2 δ; 2 δ; 2 δ; 4 i (– ◡◡ –, ◡ – ⊔).

699 μελάναιγις ἐκ δ'] *μελαναιγίς δ' οὐκ*; *706 ἀντροπαίᾳ χρονίᾳ*] *ἀντροπαῖα χρονία*.

Hik. 347—353 = 359—364.

I. 2 i + δ; 2 δ; 3 i (∧ ◡◡◡ –, ◡◡ –) + δ.
II. 2 δ; δ; 4 i (– ◡◡ –, ◡ – ⊔).

349 με τὰν] *μέγαν*; *350 λυκοδίωκτον*] *λευκόδικτον*; *353 φράζουσα — μόχθους* třeba škrtnouti; jinak je v antistrofě mezera slov míry

– – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔; *359 δῆτ' ἄνατον*] *δῆτα τὰν ἄνατον*; *362* v slovech *οὔνπερ ἱεροδόκα* jest porušení; snad třeba čísti *ἱροδόκα* s dlouhým *ι* a uznati, že po *οὔνπερ* chybí slabika.

Hik. 370—375 = 381—386.

I. 2 i + δ; δ.
II. 6 i (⏑ – ⊔, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 6 i (totéž).
III. 6 i (totéž); 6 i (– ⏑ ⏑ –, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

První tři iambické hexapodie mohly by býti ovšem i paionské tripodie: 2 p + 2 i (⏑ – –, – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).

373 νεύμασιν] *νεύμασι*; *374 θρόνοις*] *χρόνοισι*; *375 ἄγος*] *ἄλγος*; *386 δυσπαραθέλκτους*] *ὦ δυσπαραθέλκτοις*.

Hik. 392—396 = 402—406.

I. 2 δ; 2 δ.
II. 2 δ; 2 δ; 4 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

392 ὑποχείριος] *ὑποχέριος*.

Hik. 736—738 = 743—745.

2 δ; 2 δ; 2 i + δ.

744 ἐπιτυχεῖ] *ἐπεὶ τάχει*; *745 μελαγχίμῳ*] *μελαχείμω*.

Hik. 750—752 = 757—759.

2 δ; 2 δ; 4 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

750 δολιομήτιδες] *δολομήτιδες*; *751 φρεσὶν*] *φρεσσὶν*.

Hik. 825—829 = 830—35 (I. část) a 836—841 (II. část).

I. část. 2 i; 2 δ; 2 i; 4 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 2 δ; 4 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔).
II. část. 6 i (⊔ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊼); 6 i (– – ⊔, – – ⊔, – – ⊔); 6 i (⏑ ⏑ – ⊔, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, – – ⊔); 6 i (⊔ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑̲).

Text jest neobyčejně porušen. Pravdě podobná oprava jest nemožná; schema nejisté.

825 ὅρα, ὅρα] *ὁ ὁ ο, ά ά ά*; *826* n. *ὁ μάρπτις ὅδ' ὁ ναΐος*] *ὅδε μάρπις ναΐος*; po *γάϊος* doplň *ἒ ἔ, ἒ ἔ* podle antistrofy; *827* n. porušeny; třeba opraviti podle antistrofy; *830 ὀρῶ ὀρῶ*] *ὀρῶ*; *831* porušen; třeba opraviti podle strofy (taktéž opravené) ve dva dochmie; *τὰ*] *τάδε*; třeba vynechati *πράξαν*; *834 νεύματ' ἐγγάϊ'*] *ναΐ κὰν γᾷ*; *838 οὐκοῦν*] *οὐκοῦν οὐκοῦν*.

Ag. 1156—1166 = 1167—1177.

I. 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑); δ; 2 i + δ.
II. 2 δ; δ.
III. 2 trim. iamb.
IV. 2 δ; 4 i (⏑ – ⏑ ⏕, ⏓ – ⏑ –); 2 δ; 2 δ; δ.

1164 δ' ἅπερ] *δ' ὑπαὶ, δ' ὑπὸ*; *1165 κακὰ* po *μινυρὰ* třeba vypustiti; *1167 ὀλομένας*] *ὀλωμένας* a jinak; *1173 προτέροισι*] *προτέροις*; *1176 θανατοφόρα*] *θανατηφόρα*.

Choef. 153—163.

I. 4 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑); 4 i (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⌴ ⏑ –); 4 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –); 4 i (totéž).
II. 2 δ; 2 δ; δ.
III. 2 δ; 2 δ; 2 δ; 2 δ.

*155 ἄγος**] *ἄλγος*; *155* n. *κλύε δέ μοι σέβας, κλύ' ὦ*] *κλύε δέ μοι κλύε σεβάσω*; *158 ὀτοτοτοτοτοτοτοῖ*] *ὀτοτοτοτοτοτοτοτοῖ*; *159 δορυσθενὴς εἶσ'*] *δορυσθενὴς*; *160 Σκυθικά τ'*] *σκυθιτάτ'* s nadepsaným *ης*; *161 παλίντονα βέλη*] *παλίντον' ἐν ἔργῳ βέλη*.

Choef. 935—945 = 946—952.

I. 2 δ; δ.
II. 2 δ; 4 i.
III. δ; 4 i (⏑ – ⏑ –, ⌴ ⏑ –); 2 δ.
IV. 2 δ; 2 δ; 4 i (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); δ.

Refrain v. 942—945 třeba opakovati i po antistrofě.

944 δυοῖν•] *δοιοῖν*; *948 δ' ἐν*] *δὲ*; *ἐτητύμως*] *ἐτήτυμος*.

Choef. 953—961 = 962—972.

I. 2 δ; 2 δ; δ.
II. 2 δ; 2 δ; 4 i (⏑ – ⏑ –, – ⏑́ ⏑ ⏑ –); 2 δ.
III. 2 δ; δ.
IV. 2 δ; 4 i.

Po antistrofě třeba opakovati refrain v. 961 n.

954 χθονὸς ἐπ' ὄχθει porušeno; podle antistrofy má tu býti δ; *955* porušen; má tu býti δ; *957* n. má podle antistrofy míti míru 2 δ + ⏑ – ⏑ –, – ⏑́ ⏑ ⏑ – (snad ve v. 956 třeba čísti *χρονισθεῖσαν* za *ἐν χρόνοις θεῖσαν*, ač tím není zjednána úplná náprava místa); *962 μέγα τ' ἀφηρέθη*] *μέγαν τ' ἀφηρέθην*; *οἰκετῶν*] *οἴκων*; *964 χαμαιπετεῖς ἔκεισθ' ἀεί*] *χαμαιπετεῖσε κεῖσθ' αἰεί*; *967 πᾶν ἐλαθῇ μύσος*] *μῦσος πᾶν ἐλάσει*; *968 καθαρμοῖσιν*] *καθαρμοῖς*; *ἀτᾶν ἐλατηρίοις*] *ἅπαν ἐλατήριον*; *971 μέτοικοι δόμων*] *μετοικοδόμων*.

Eum. 143—148 = 149—154.

I. 2 δ; 6 i.
II. 2 δ; δ; 6 i; 6 i (⏑ – ⏑ –, ⊔ ⏑ –, ⊔ ⏑ –).

Poslední kolon mohlo by býti i 2 i + 2 p.
148 κρατηθεῖσ'] κρατηθεῖσα.

Eum. 169—173 = 174—178.

I. 6 i; δ; 4 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑̲).
II. 2 δ; 2 i + δ.

170 ἔχρανας] ἔχρανά τ'; 175 φυγὼν] φεύγων; 178 za *ἐκείνου* třeba slova míry – ⏑ –.

Eum. 837—846 = 870—880.

I. 2 δ; 2 δ.
II. 2 δ; δ; 2 δ.
III. 4 i (⊔ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔); 2 δ; 2 δ.

837 φεῦ po *τάδε* třeba vypustiti; *838 κατά τε] κατὰ; 839 φεῦ* po *ἀτίετον* třeba vypustiti; *841 δᾶ δᾶ] δᾶ; 842 τίς ὀδύνα με πλευρὰς ὑποδύεται] τίς μ' ὑποδύεται πλευρὰς ὀδύνα; 845 Νύξ* třeba vypustiti, není-li verš před tím jinak porušen; *ἀπό με γὰρ] ἀπὸ γάρ με; δαναιᾶν] δαμαίαν* a jinak.

Sof. Ai. 348—352 = 326—361.

I. 2 i (⊔ ⊔); 2 δ: 2 δ.
II. 4 i; 4 i; 4 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

350 μόνοι ἔτ'] μόνοι τ', ač i to čtení je metricky přípustné; *357 ὃς ἁλίαν ἔβας] ἁλίαν ὃς ἐπέβας.*

Ai. 364—367 = 379—382.

2 δ; 2 δ; 2 δ; 6 i.

379 ἁπάντων τ'] πάντων; 380 Λαρτίου*] Λαερτίου.*

Ai. 394—408 = 412—427.

I. 2 i (⊔ ⊔); δ; 2 δ.
II. 2 i + δ; 3 i; 6 i (– ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 6 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⊔ ⊔).
III. hyp.; hyp.; δ; hyp.; hyp.
IV. hyp.; 3 i; 4 i (– – ⏑ –, ⏓ – ⏑ ⏓); 4 i (– – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 i (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⊔ ⊼).

396 ἔλεσθ'] ἕλεσθέ μ'; 402 ὀλέθρι'] ὀλέθριον; 405 φίλοι τοῖσδ' ὁμοῦ πέλας porušeno; třeba tu slov míry ⏑ – ⏑ –, ⏑ – (snad *φίλοι,*

δόμου κλέος); *412* před *πόροι* třeba přidati *ἰὼ*; *418 ὦ*] *ἰὼ*; *424 ἐξερῶ*] *ἐξερέω*; *τιν' ἁ*] *τίνα*; *425 στρατοῦ* po *Τροία* třeba vynechati.

Ai. 908—914 = 954—960.

I. 2 δ; δ.
II. 5 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔).
III. 3 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 3 i (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⊔).

Periody nejsou zřetelné.

*908 ὤμοι**] *ἰώ μοι*; *914 δυσώνυμος**] *ὁ δυσώνυμος*; *955 πολύτλας*] *ὁ πολύτλας*; *956 τοῖσδε*] *τοῖς*; *959 βασιλῆς**] *βασιλῆες*.

Ant. 1271—1276 = 1294—1300.

I. 2 i (⊔ ⊔); 6 i; 2 δ; 6 i.
II. δ + 3 i (⏓ – –, ⏑ ⊔, ⏑ – ⏑ –, ⏑ –); 2 δ.

1276 ὦ] *ἰὼ*; *1298 τόνδ' ἔναντα**] *τάδ' ἐναντία*.

Ant. 1306—1311 = 1328—1333.

2 i; 2 δ; 2 δ; δ; 2 δ.

V. 1310 *δείλαιος ἐγώ, αἰαῖ* jest δ (– ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⊼), v němž jsou dvojhlásky před samohláskou a dvojhláskou zkráceny.

1310 po *ἐγώ* třeba přidati *αἰαῖ*.

OK. 833—843 = 876—886.

I. 2 i; 2 δ; δ; 2 δ.
II. 4 trim. iamb.
III. 2 δ; 2 δ; δ.

*841 ὧδε βᾶτε**] *ὧδ' ἐμβᾶτε*; *ἔντοποι*] *ἐντόπιοι*; *882* verš na začátku kusý; *886 περῶσ' οἴδε δή*] *περῶσι δή*.

OK. 1477—1485 = 1491—1499.

I. 4 i; 2 δ; 2 δ; 2 δ.
II. 4 i; 4 i.
III. 2 δ; δ.

*1481 ἀφεγγὲς**] *ἀφθεγγὲς*; *1491 ἰὼ ἰὼ*] *ἰὼ*; po *βᾶθ'* je mezera míry ⏑ – – ⏑ –; *1492 ἄκρον*] *ἄκραν*; *1494 Ποσειδαονίῳ**] *Ποσειδαωνίῳ*; *θεῷ*] *θεῷ τυγχάνεις*; *1495 ἁγίζων**] *ἁγιάζων*; *1499 σπεῦσον, ἄισσ'*] *ἄισσ'*.

OT. 1313—1315 = 1321—1323.

2 i; 2 δ; 2 δ.

*1314 ἐπιπλόμενον**] *ἐπιπλώμενον*; *1315 ἀδάματον*] *ἀδάμαστον*; *δυσούριστον ὄν*] *δυσούριστον*; *1323 με*] *ἐμὲ*.

OT. 1329—1346 = 1349—1366.

I. 2 δ; 2 δ.
II. 4 i; 4 i (⏑ – ⏑ –, ⊔ ⊔).
III. δ; 6 i; 4 i (⏒ – ⏑ –, – – ⏑ –).
IV. 4 i (⏓ – ⏑ –, ⊔ ⏑ –); 4 i (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 6 i (⏑ – ⏑ –, – – ⏑ –, ⏑ ⏒ ⊼).
V. 2 δ; 2 δ; 2 δ; δ.

1336 τᾷδ'] *ταῦθ'* nebo *τάδ'*; *1343 τὸν ὄλεθρον μέγαν*] *τὸν ὀλέθριον μέγαν*; *1349 ἀγρίας**] *ἀπ' ἀγρίας*; *1350 νομάδ'*] *νομάδος*; v. výše, str. 227; *1351 ἔρυτο*] *ἔρρυτο*; *1355 ἄχος*] *ἄχθος*; *1360 ἄθεος*] *ἄθλιος*; *1365 ἔτι*] *ἔφυ*.

Eur. Alk. 393—403 = 406—415.

I. δ + hyp.; 4 i; δ.
II. 4 i (⏑ ⏑ – ⏑ –, ⊔ ⏑ ⏒); δ.
III. 4 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⊔); δ.
IV. 3 i (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ –); 4 i (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 i (⏑ – ⏑ –, ⊔ ⊔); δ.
V. δ; 4 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏒).

Text jest kusý a velmi porušen.

*393 ἰώ μοι**] *ἰώ μοι μοι*; *394 οὐκέτ'* je správné; *397 ὠρφάνισεν*] *ὠρφάνισε*; *399 χέρας**] *χεῖρας*; *401 σ' ἐγώ, σ' ἐγώ, μᾶτερ**] *σ' ἐγώ, μᾶτερ, ἐγώ* a jinak; *402 καλοῦμαί σ' ὁ σὸς*] *καλοῦμαι ὁ*; *403 στόμασιν*] *στόμασι*; *406 πάτερ, λείπομαι**] *λείπομαι πάτερ*; *407 μονόστολός τε**] *μονόστολος*; *409* verš kusý, jako v. *411* n.; třeba doplniti podle strofy; *412 ἀνόνατ' ἀνόνατ'*] *ἀνόνατα ἀνόνατα* a jinak.

Bakch. 1029—1035 = 1036—1042.

2 trim. iamb.; 2 δ; 2 trim. iamb.; 2 δ; 2 δ.

1031 θεὸς třeba čísti synizesí; *τὺ φαίνῃ*] *φαίνῃ*; *1036* trimetr jest necelý; po něm vypadl celý trimetr; *1037 ὁ Διός, οὐ Θῆβαι*] *ὁ Διόνυσος, ὁ Διόνυσος, οὐ Θῆβαι*; *1041 τίνι*] *τίνει*.

El. 1147—1154 = 1155—1164.

I. 2 δ; 2 δ; 4 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏓ –).
II. 2 δ; 2 δ; 2 δ; δ; 4 i (⏑ – ⏑ –, ⊔ ⏑ –).
III. 2 δ; 2 δ.

1148 ἐν λουτροῖς] *λουτροῖς*; *1150* ruk. *στέγα* je přípustno; *1151 ἐνέποντος*] *ἐννέποντος*; *1152 σχέτλια, τί με*] *σχετλία τί με*; *1153 δεκέτεσιν**] *δεκέταισιν ἐν*; po *1154* chybějí dva verše (v. antistrofu); *1157 εἰς**] *ἐς*; *1159 κατέκαν'*] *ἔκανεν*, což možno jen při čtení *βέλους* (*βέλει**); *1162 τάλαιναν**] *τάλαιν'* a jinak; *ἔσχεν**] *ἔσχε*.

El. 1165—1171.

I. trim. iamb.; 4 i; 4 i (⌊_ ⌊_, ⌊_ ⌊_).
II. trim. iamb.; 2 δ; 2 δ; δ.

1170 σχέτλια δ'] *ἀνόσια δ'*; v. výše, str. 230.

Foin. 1340—1351.

I. 2 i (⌊_ ⌊_); 2 δ; 3 trim. iamb.
II. 2 δ; 4 trim. iamb.
III. 4 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – – ⏓); 2 δ; δ.

*1340 αἰαῖ**] *ἒ ἒ* a jinak; *1341 πάθεα**] *πένθεα*; *1344 ὥστ' ἂν*] *ὥστε*; *1345 οἴμοι**] *οἴμοι γε*; *βαρυποτμωτάτας**] *βαρυποτμοτάτας*; *1350* jest asi porušen a nejspíše kusý (čekáme tu 2 δ); *1351 ἐπὶ κάρα*] *ἐπὶ κράτα* a jinak; před *χεροῖν* vypadlo slovo míry ⏑ ⏖ ⏔ (snad *ἐπιβαλοῦ*).

Hek. 684—720.

I. δ; 4 i; 4 i; δ.
II. 2 trim. iamb.; 2 δ; 2 δ; 4 i (⏑ – ⏑ –, ⌊_ ⌊_).
III. trim. iamb.; 2 δ; 2 δ; δ.
IV. 2 trim. iamb.; δ; trim. iamb.
V. 4 i (⌊_ ⌊_, ⌊_ ⌊_); 2 δ; 2 δ; 4 i (⌊_ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 2 δ.
VI. trim. iamb.; 2 δ; 2 δ;
VII. 2 trim. iamb.; δ + 3 i; 2 δ; 2 δ; 2 δ.

*686 βακχεῖον**] *βακχείων*; *690 ἕτερα δ'**] *ἕτερ'*; *691 ἀστένακτος ἀδάκρυτος*] *ἀδάκρυτος ἀστένακτος* a jinak; *691* n. ruk. *ἁμέρα μ'* je správné; *699 φοινίον**] *φονίον*; *702* n. *ὤμοι**] *ἰώ μοι*; *ἔμαθον ὀμμάτων ὄψιν ἐνύπνιον κοὔ παρέβα με φάσμα*] *ἔμαθον ἐνύπνιον ὀμμάτων ἐμῶν ὄψιν, οὔ με παρέβα φάσμα*; *706 ἀμφὶ σοὶ*] *ἀμφί σ'*; *710 ξένος**] *ξεῖνος*; *Θρήκιος**] *Θρῄκιος*; *715 ὅσ'**] *ὅσα*; *716 ὢ**] *ἰώ*.

Hek. 1024—1034.

I. trim. iamb.; 2 δ; 2 δ; 2 δ; 2 δ; 4 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –).
II. trim. iamb.; 2 δ; 2 δ.

1029 βίον] *βίοτον*; *1030 θεοῖσιν**] *θεοῖς*; *1033 ὢ**] *ἰώ*; *βίον**] *βίοτον*.

Her. 75—94 = 95—110.

I. 2 δ; δ; 4 trim. iamb.
II. trim. iamb.; 5 i (⏑ – ⏑ –, ⏓ – ⏑ –, ⏑ –); δ; 2 δ; 2 trim. iamb.
III. δ; 2 δ; 2 trim. iamb.
IV. 5 i (– – ⏑ –, – – ⏑ –, ⏑ –); 2 δ; δ; 2 trim. iamb.

75 γέροντ' ἀμαλὸν] *γέροντα μᾶλλον*; po *77* vypadl trimetr; *83 κατέχετ'*] *κατέσχετ'*; *Εὐβοῖδ'*] *Εὐβοΐδ'*; *87 λεώς**] *λαός*; *91 χειρὶ**] *χερὶ*; *95 πόλεος*] *πόλεως*; *ἔνεπε*] *ἔννεπε*; *102 χειρὶ*] *χερὶ*; *103 τάδ' ἀλιτεῖν*] *ἀπολείπειν*. Po v. *110* konec antistrofy vypadl.

Her. M. 815—821.

2 i; 2 trim. iamb.; 2 i; trim. iamb.; 2 i (– – ◡ –); 2 δ.

Hik. 1072—1079.

I. 1 i; 2 δ; trim. iamb.
II. 1 i; δ; 2 δ; trim. iamb.
III. 2 i; 2 δ; 2 δ.

*1078 μετέλαχες**] *μετέλλαχες*; *1079 καὶ πόλις*] *πόλις*.

Hipp. 569—595.

I. δ; trim. iamb.
II. 2 δ; 2 δ; δ; 2 trim. iamb.
III. 2 δ; δ; 2 δ; 2 trim. iamb.
IV. 2 δ; δ; 2 δ; 2 trim. iamb.
V. 2 δ; δ; 2 δ; 2 i; δ.

*569 ἰώ μοι, αἰαῖ**] *ἰώ μοι μοι αἶ αἶ* a jinak; *572* ruk. *ἔννεπε* může býti správné; *577 μέλει**] *μέλλει*; *πομπίμα**] *πομπῆμα*; *580 ἔνεπε δ᾽ ἔνεπέ*] *ἔννεπε δ᾽ ἔννεπε*; *585 ἀχὰν*] *ἰαχὰν* a jinak; *ὄπα**] *ὄπα* a jinak; *588 ἔμολεν ἔμολε**] *ἔμολεν ἔμολεν*; *592 μήσομαι**] *μητίσομαι* a jinak; *593 τὰ κρύπτ᾽ ἐκπέφηνε*] *τὰ κρυπτὰ γὰρ πέφηνε*; byly tu asi původně 2 δ, ne trimetr.

Hipp. 811—816.

I. 2 δ; δ; trim. iamb.
II. 2 δ; 2 δ; δ; 2 δ.

*811 ἰὼ ἰὼ**] *ἰὼ*; *813 τόλμας ὦ**] *τόλμας*; *816 τάλαιν᾽**] *τάλαιναν*; ruk. *ζωάν* je metricky možno.

Hipp. 817—833 = 836—851.

I. 2 δ; 2 δ; 2 trim. iamb.
II. 2 δ; 2 δ; 2 trim. iamb.
III. 2 δ; 2 δ; 2 trim. iamb.
IV. 2 δ; 2 δ; δ (v ant. hyp.); 2 δ.

Text jest silně porušen.

*817 πόνων**] *παθέων*; *ἔπαθον**] *ὧν ἔπαθον* a jinak; *πόλις**] *τάλαινα* a jinak; *818 μάκιστ**] *κάκιστ᾽*; *821 ἀβίοτος**] *ἀβίωτος*; *822 ὦ**] *ὁ*; *823 ὥστε**] *ὡς*; *827 γύναι**] *τλήμων* a jinak; *829 ἐς**] *εἰς*; *830 αἰαῖ αἰαῖ* (míra – ◡ ◡ –)] *αἰαῖ*; *μέλεα μέλεα**] *μέλεα*; *τάδε πάθη**] *πάθη τάδε*; *833 πάροιθέν**] *πάροιθε*; *840 τίνα*] *τίνος*; *841 σάν, τάλαιν᾽ ἔβα*] *σὰν ἔβα τάλαινα* a jinak; *844 ὤμοι μοι σέθεν**] *ἰώ μοι μοι σέθεν* a jinak; po těchto slovech vypadla slova míry δ; *845 εἶδον ἄλγος**] *ἄλγος εἶδον*; *848 ἔλιπες ἔλιπες**] *ἔλειπες ἔλειπες*; po *φίλα* vypadla slova míry – ◡ –; *849 ὁρᾷ*] *ἐφορᾷ*; *850 ἁλίου*] *ἀελίου*; *851 ἀστερωπὸν σέλας*] *ἀστερωπὸς σελάνα* a jinak.

Hipp. 852—856.

2 i; hyp. + δ; δ: 2 δ; 2 δ.

852 ἰὼ τάλας] ὦ τάλας; 854 σᾷ*] τᾷ σᾷ; 855 τὸ δ' ἐπὶ*] ἐπὶ τόδε.*

Hipp. 866—884.

I. 2 i + δ; 2 δ; 2 δ; δ.
II. 2 δ; 2 δ; 6 trim. iamb.
III. 6 i (∪ – ∪ –, – ∪ ∪ –, ∪ – ∪ –); 6 i (∪ – ∪ –, ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪, ∪ – ∪ –); 6 i (∟ ∪ –, ∪ – ∪ –, ∪ – ∪ –); δ; trim. iamb.
IV. 2 δ; 2 δ; δ.

866 ἐκδοχαῖς] ἐν διαδοχαῖς; 867 ἐπιφέρει*] ἐπεισφέρει; θεὸς κακὸν*] θεὸς; 868 ἀβίοτος*] ἀβίωτος* a jinak; *869 ὀλομένους*] ὀλουμένους; 878 κακῶν*] κακὸν; 883 ὀλοὸν*] ὀλοὸν ὀλοὸν; 884 ἰὼ] ὦ.*

Hipp. 1268—1282.

I. 2 δ; δ.
II. 4 i (∪ – ∪ –, ∪ ∪ – ∪ ∪ –); δ.
III. 2 δ; δ (– ∪ ∪ ∪ ∪, – – ⊼; či 4 i ∟ ∪ ∪ ∪, ∪ – ∟?).
IV. 6 i (– – ∪ –, – – ∪ ∪ –, ∟ ∪ –); 2 δ (*πτανὸς — φύσιν*).
V. 2 i + δ; δ; 2 δ.
VI. 6 i (– – ∪ –, – – ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ∟); 4 i (∪ ∪ – ∪ ∪ –, ∪ – ∟).

Periody jsou nejisté. Text je dosti porušen.

1269 Κύπρι] Κύπρις; σὺν δ'] σὺν σοὶ δ'; 1271* ruk. *ὠκυτάτῳ* je metricky správno; *1272 δὲ γαῖαν] ἐπὶ γαῖαν; 1274 θέλγει*] φλέγει;* ruk. *καρδίᾳ* je správno; *1277 ὀρεσκόων*] ὀρεσκῴων* a jinak; *1278 σκύμνων] σκυλάκων; 1279 τὰν αἰθόμενος ἅλιος] τὰν ἅλιος (ἀέλιος) αἰθόμενος* a jinak; *1280 συμπάντων*] συμπάντων δὲ* a jinak; *βασιληΐδα*] βασιλῆδα.*

If. Taur. 643—656.

I. 2 δ; 2 δ; trim. iamb.
II. δ + hyp.; 2 δ; trim. iamb.
III. 2 δ; 4 i (∟ ∟, ∟ ∟); δ.
IV. 2 δ; 2 δ.

644 n. *ῥανίσι μελόμενον. ῥανίσι] ῥανίσι μελόμενον; 649 ἐμβάσῃ] ἐπεμβάσῃ; 652 ἀπόλλυσαι] διόλλυσαι* (druhé *φεῦ* třeba čísti s krátkou dvojhláskou před samohláskou); *654 οὐ] ὁ; 655 ἀμφίλογα] ἀμφίφλογα* a jinak; *μέμονε*] μέμηνε.*

Ion 714—724.

I. 2 δ; 2 δ.
II. 5 a (∪ ∪ – ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ∪ ∪ –, – –); 2 i (– – ∪ –); 4 a (– – ∪ ∪ –, ∪ ∪ – – –).

III. hyp. + δ; 2 δ; 2 δ; δ.
IV. 2 δ; δ.

714 ἰὼ] ἵνα; 719 μήποτ' (ruk. *μή ποθ'*) je metricky správné: *723 ἅλις δ' ἅς πάροιθεν — ἦν] ἁλίσας ὁ πάρος — ὤν.*

Or. 1246—1265 = 1266—1285.

I. 3 i (◡ – ◡ ◡ –, ◡ ◡ –); 3 i (◡ – ◡ ◡ ◡, {◡ ◡ – / ◡ –}); δ.
II. 2 δ; 2 δ; 2 trim. iamb.
III. 4 i (◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ – ◡ –); δ.
IV. 2 δ; 3 i (◡ – ◡ ◡ –, ◡ ◡ –); 4 a (◡ – ◡ ◡ –, ◡ ◡ – – –); 3 trim. iamb.
V. 2 δ; 5 i (◡ – ◡ –, ◡ – ◡ ◡ –, ◡ ◡ –); δ.

1246 φίλιαι] φίλαι; 1254 ἔνεπε] ἔννεπε; 1256 φοίνιον] φόνιον; 1264 εἶτα παλινσκοπιάν*] εἶτ' ἐπ' ἄλλην σκοπιάν* a jinak; *1267* porušen; ruk. *κόραισι δίδοτε* vyhovuje metru; *παντάχῃ] πάντα (πάντῃ); 1269 πρόσεχε] προσέρχεται; 1274 ὃν οὐ*] ὃν σὺ; 1276 τιν'] τινά μοι; 1281 νυν] νῦν.*

Or. 1353—1365 = 1537—1548.

I. δ; 2 δ; 2 δ; 2 trim. iamb.
II. 2 δ; 2 δ; 2 trim. iamb.
III. 4 i (∧ ◡ ◡ ◡ –, ◡̄ – ◡ –); δ; 5 i (◡ ◡ – ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ◡ ◡ –, ◡ –); 2 δ; 2 δ.

1355 ἐμβάλῃ] ἐμβάλλει; 1356 δόμους*] οἴκους; 1362 ἐς] εἰς; 1363 ἅπασαν*] πᾶσαν* a jinak; po *ἔπλησε* (*ἔπλησεν**) chybí dlouhá slabika, není-li verš tíže porušen; *1364* porušen; snad třeba čísti *ὀλόμενον βοτῆρ'] ὀλόμενον, ὀλόμενον*; v. výše, str. 232; *1537 ἰὼ ἰὼ τύχα*] ἰὼ τύχα ἰὼ τύχα; 1539 ἀγγέλλωμεν*] ἀγγέλωμεν* a jinak; *1540 ἔχωμεν*] ἔχομεν; 1545 βροτοῖς] βροτοῖσι (βροτοῖσιν); 1546 ὅπᾳ*] ὅπα* a jinak; *1547 ἀλαστόρων* jest metricky přípustné, ač je snad verš porušen; *1548 ἔπεσ' ἔπεσε*] ἔπεσεν ἔπεσε* a jinak.

Rhes. 454—466 = 820—832.

I. 2 i; 2 δ; 3 i (◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ –); 6 i (– ◡ ◡ –, ◡ – ◡ –, ◡ – ⊔).
II. 4 i (◡ ◡ – ◡ ◡ –, ◡ – ◡ ⏓); 4 i (⊔ ◡ –, ◡ – ◡ –); 6 i (– – ◡ ◡ –, ◡ ◡ – – –, ⊔ ⊔); 6 i (◡ ◡ – ◡ ◡ –, ◡ – ◡ –, ⊔ ∧); 4 fer. 2.
III. 6 i (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ◡ –, ◡ – ◡ –); δ; 6 i (– ◡ ◡ –, ◡ – ◡ –, ⊔ ⊔).

Strofa ta jest převahou iambická míry monopodické. V kolu I. 2 a III. 2 mohly by býti i iamby (∧ ◡ ◡ ◡ – ◡ – a ◡ – ∧ ◡ ◡ ◡ –), ale skladatel Rhesa miluje dochmie v stasimech; v. v. 131 n. a 692 n.

457 θέλοι] ἐθέλοι; 460 πρίν τιν' οὔτε νῦν] πρὶν οὔτε νῦν τιν'; 462 Ἀχιλεὺς*] Ἀχιλλεὺς; 464 τόδ' ἔτ'] τόδ'; 466 ἄποινα σᾷ φέροις*

λόγχᾳ] ἀποινάσαιο (ἀπονάσαιο) λόγχᾳ; *821* μέγ' ἄρ' ἐμοὶ μεγ'] μέγας ἐμοὶ (μοι) μέγας; πολίοχον] πολιοῦχον; *824* ἀμφὶ •] περὶ; ναῦς πύρ' αἴθειν] ναυσὶ πυραίθειν Ἀργείων στρατόν; *826* ἐκοίμισ' •] ἐκοίμησ'; ἔβριξ' *] ἔβριξα a jinak; *827* οὐ τὰς Σιμοεντιάδας] οὐ μὰ τὰς Σιμοεντίδας a jinak; *828* ὦ ἄνα *] ὦ ἄναξ a jinak; *829* porušen; třeba opraviti podle strofy; *830* ἔργον *] ἔργ'; *831* κατά με γᾶς *] κατά με γᾶ, κατά με a jinak; *832* οὐ *] οὐ γάρ.

Troad. 235—291.

I. 4 trim. iamb.; 2 δ; trim. iamb.; 5 i (– – ∪ –, – ∪ ∪ –, ∪ –); 2 δ; trim. iamb.

II. (v. 244) 2 δ; δ; trim. iamb.; 2 i (– – ∪ –) + δ; δ; trim. iamb.

III. (v. 250) 5 a (– – ∪ ∪ –, ∪ ∪ – – –, – –); 2 a (– – – – či 4 i: ⌴ ⌴, ⌴ ⌴?); trim. iamb.; 2 δ: 2 δ: trim. iamb.

IV. (v. 256) 3 i (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ –); 3 a (– – ∪ ∪ –, ∪ ∪ –); 4 a (∪ – ∪ ∪ –, ∪ ∪ – – –); trim. iamb.

V. (v. 260) 2 δ; trim. iamb.; 4 a (– – – ∸ ∪, – – ⌴); trim. iamb.

VI. (v. 265) 2 δ; 3 i (∪ – ∪ ∪ –, ∪ ∪ –); 4 a (∪ – ∪ ∪ –, ∪ ∪ – – –); trim iamb.

VII. (v. 269) 3 δ; trim. iamb.

VIII. (v. 271) 4 i (∪ – ⌴, – ∪ ∪ –): 3 i (∪ ∪ – ∪ –, ∪ –); 2 δ; trim. iamb.

IX. (v. 275) 4 i (∪ – ∪ –, – ∪ ∪ –); 3 i (∪ ∪ – ∪ –, ∪ ⊻); 2 δ; trim. iamb.

X. (v. 278) 1 i; 4 i (∪ – ∪ –, ∪ – ∪ –); 6 i (– ∪ ∪ –, ∪ – ∪ –, ∪ – ⌴).

XI. (v. 281) 4 i (⌴ ⌴, ⌴ ⌴); 6 i (∪ ∪ – ∪ ∪ –, ∪ – ∪ –, ∪ – – –); 2 δ.

XII. (v. 285) 4 i (– – ∪ –, ⌴ ∪ –); 6 i (∪ – ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ∪ –, ∪ – – –): 2 δ; 4 i (∪ – ∪ –, ⌴ ∪ –).

XIII. (v. 289) 4 i (∪ – ∪ –, ⌴ ∪ –); δ + 3 i; δ.

239 τόδε] τόδε τόδε; Τρῳάδες *] γυναῖκες; *241* τίν' *] τίνα; πόλιν] πόλιν ἦ; *242* ἦ *] ἦ καὶ; *244* ἔλαχεν] ἔλαχον nebo ἔλαχε; ἀτυχὴς] εὐτυχής. v. výše, str. 233; *247* τίς ἄρ'] τίς nebo τίς ἄρ'; ἔνεπε] ἔννεπε; *253* v. výše, str. 228; *254* ruk. ζωάν je metricky možno; *257* κλῇδας] κληῖδας a jinak; *260* τί δὲ τέκος ὅ] τί δὲ τὸ a jinak; ἀπ' ἐμέθεν *] ἀπεθέμεν; ἐλάβετε *] ἔλαβε; po těch slovech třeba vypustiti ποῦ μοι; v. výše, str. 233; *267* τί θέσμιον *] θέσμιον; *269* v. výše, str. 228; *275* χερὶ *] χειρὶ; *276* δευομένᾳ *] δουλευομένᾳ; *280* ὀνύχεσσι] ὀνύχεσι; *285* τὰκεῖθεν •] τἀκεῖσ'; *287* φίλα τὰ πρότερ' ἄφιλα] ἄφιλα τὰ πρότερα φίλα; *288* γοᾶσθέ μ', ὦ Τρῳάδες] γοᾶσθ', ὦ Τρῳάδες, με; *290* ἁ τάλαινα] ἁ τάλαινα ἅ; snad je verš tíže porušen (po οἴχομαι je průzev); *291* προέπεσον *] προσέπεσα.

Troad. 308—324 = 325—340.

I. 2 δ: δ.

II. 6 i (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑⏑ ⏑ ⏑⏑, {⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ / ⏑ – ⏑ –}): 2 δ; 4 i; 4 gl. 2.
III. 5 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑̲); 6 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑⏑ ⏑ ⏑̲); 4 i.
IV. 4 i (⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –); 4 i (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⌞); 4 i (⏑ – ⌞, ⏑ – ⌞).
V. 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 fer. 2; 2 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –).

Text jest velmi porušen, jak viděti ze špatných responsí. Schema jest nejisté. Strofa jest převahou iambická.

308 φέρε] *φέρω*; *310 Ὑμήν, ὦ Ὑμέναι' ἄναξ* třeba vypustiti; *311 μακάριος ὅδε*] *μακάριος*; *313 γαμουμένα**] *ἀγουμένα* a jinak; *314 Ὑμήν, ὦ Ὑμέναι'**] *ὑμῖν ὑμέναι'*; *319 ἐγὼ δέ γ'*] *ἐγὼ δ'* a jinak; *321 ἐς αὐγάν**] *εἰς αὐγάν*; *322 σοὶ**] *σύ*; *324 ἃ**] *ᾇ*; *325 πάλλε**] *πάλαι*; *εὐᾶν*] *εὖ ἂν εὖ οἷ* a jinak; *331 Ὑμήν, ὦ Ὑμέναι'*] *ὦ Ὑμήν, ὦ Ὑμήν* a jinak; *332 μᾶτερ**] *μᾶτερ χόρευ'*; *ἄναγε πόδα σὸν**] *ἀναγέλασον*; *333 τᾷδ'*] *τάδ'*; *334 φέρουσα**] *φέρουσαι*; *335 βοᾶτε τὸν*] *βάσατ' εὖ* nebo *βοάσατε*; *338 ὦ**] *ἔξω*.

Troad. 1216—1239.

I. 2 i; 2 δ; δ; 8 trim. iamb.
II. (v. 1226) 4 i (⌞ ⌞, ⌞ ⌞); 4 i (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); δ; 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⌞).
III. (v. 1230) 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⌞); 2 δ; 3 trim. iamb.
IV. (v. 1235) 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑̲); 4 i (⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑̲); 4 i (⌞ ⌞, ⌞ ⌞); 4 i (– – ⏑ –, ⏑ – ⏑̲); 2 δ.

*1229 στέναζε**] *στέναξον*; *1230 νεκρῶν**] *νεκρὸν*; *οἴμοι*] *οἴμοι μοι*; *1235 κρᾶτα*] *χειρὶ κράτα* (*κρᾶτα*); *1236 πιτύλους**] *πίτυλα*; *1239 θαρσήσασ'*] *Ἑκάβη σὰς*; *ἔνεπε*] *ἔννεπε*.

Arist. Ach. 358—365 = 385—392.

I. δ; 2 δ; 2 δ; 2 δ.
II. 2 trim. iamb.

*358 οὐ λέγεις**] *λέγεις*; *390* ruk. *τὴν* je správné.

Ach. 490—496.

I. 2 δ; 2 δ.
II. 2 trim. iamb.
III. 2 δ; 2 δ.

490 ἀλλ' ἴσθι] *ἴσθι*; *496 λέγε**] *λέγειν*.

Ach. 566—571.

I. 2 δ; 2 δ; 2 δ.
II. trim. iamb.; 2 δ; 2 δ.

566 ὦ βλέπων] *ἰὼ βλέπων*; *569 εἴτ' ἔστι*] *εἴ τι τις ἔστι* a jinak; *ταξίαρχος ἢ* v některých ruk. chybí.

Plut. 637—640.

2 δ; trim. iamb.; 2 δ; 2 δ.

d) *Strofy dochmicko-paionsko-iambické.*

Aisch. Prom. 574—588 = 593—608.

I. 2 δ; p + δ (– ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏓ ⊼); δ + p (⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊼, – ⏑ –); p + δ (– ⏑ –, ⏓ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊼).

II. 3 p (⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ –); δ + p (⏑ – –, ⏑ ⊔, – ⏑ –); p + δ (– ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊼).

III. 6 i (– – ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⊔ ⊔); 4 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

IV. 2 δ; p + δ (– ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊼); 2 p (– ⏑ –, ⏑ – –); 2 p (– ⏑ –, ⏑ – ⊼).

V. 4 i (⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –); 6 i; 2 p (– ⏑ –, ⏑ – ⏓); δ; 2 p (– ⏑ –, – ⏑ –).

V per. IV. a V. mohou některá kola býti paionská i iambická. Tu snad jsou paionská.

575 ἰὼ ἰὼ πόποι] *ἰὼ ἰὼ ποῖ ποῖ' π' ό, π' οι, π' ό, π' οί*; *576* po *ἄγουσιν* je mezera míry ⏑ – (snad *πλάναι*); *τηλέπλανοι*] *τηλέπλαγκτοι*; *579 πημοσύναισιν*] *πημοναῖσιν*; *582 πυρί με*] *πυρὶ*; *583 ποντίοις**] *ποντίοισι*; *595 ἔτυμα**] *ἕτοιμα*; *596 θεόσυτόν*] *θεόσσυτον*; *598* po *κέντροισι* chybí dlouhá slabika; *599 φοιταλέοις*] *φοιταλέοισιν*; *601 λαβρόσυτος*] *λαβρόσσυτος*; *ἦλθον Ἥρας*] *ἦλθον*; *606 τί μῆχαρ ἢ τί*] *τί με χρή*; *608 φράζε τᾷ**] *φράζετε*.

Prom. 687—695.

I. 2 p (⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ –); 3 p (– ⏑ –, – ⏑ –, – ⏑ –); 2 δ.

II. 6 i (– – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔⏑); 5 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⊔); 4 a (– – – –, – – ⏑ ⏑ –).

III. 2 p (⏑ – –, ⏑ – ⏓); 6 i (⏑ – ⊔, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔).

Kolon II. 2 mohlo by býti daktylské; jest však asi iambické.

688 οὔποτ' οὐπώποτ'] *οὔποτ' οὔποτ'*; *ηὔχουν*] *ηὐχόμην*; *690 δυσθέατα καὶ*] *δυσθέατα*; *691* n. *δείματα κέντρῳ ψύχειν ψυχὰν ἀμφήκει ἐμάν*] *δείματ' ἀμφήκει κέντρῳ ψύχειν ψυχὰν ἐμάν*; *695 εἰσιδοῦσα**] *ἐσιδοῦσα*.

Hepta 78—109.

I. 2 δ; 2 δ; 2 δ; 2 δ; 2 δ.

II. (v. 83) 2 δ; 2 δ; 2 δ; 2 δ; 2 δ (až k *τειχέων*).

III. (v. 89) 2 δ; 2 δ; 2 δ; 2 δ; 2 δ.

IV. (v. 96) 2 δ; δ; 2 δ; trim. iamb.; δ; 2 δ;

V. (v. 103) trim. iamb.; 2 p (⏑ – –, ⏑ – –); 3 p (⏑ – –, ⏑ – –, ⏑ – –); trim. iamb.; 2 δ.

Text jest velmi porušen.

78 před *θρέομαι* jest mezera míry ⏑ ⏑ ⏑ ⏑; *83 ἐλεν γᾶς ἐμᾶς πεδί' ὅπλων κτύπος*] *ἐλεδέμας πεδιοπλοκτύπος*; *84 ποτιχρίμπτεται*] *τί*

χρίμπτεται βοᾷ; *87* ἰὼ ἰὼ*] ἰὼ ἰὼ ἰὼ; *88* βοὰ] βοᾷ; τειχέων čti synizesí; εὐπρεπῆ] εὐπρεπὴς; *90* διώκων πόδα] διώκων; *94* ἐγὼ πάτρια] πάτρια; *96* ἰὼ δῆτ' ἰὼ] ἰὼ; *101* στεφέων, εἰ μὴ νῦν, ποτ'] στεφέων ποτ', εἰ μὴ νῦν; *102* ἀμφὶ λιτάν'] ἀμφίλιταν, ἀμφὶ λιτὰν; *105* τὰν τεὰν γᾶν] τὰν τεὰν nebo γᾶν τεάν; *107* τεάν, ἂν] ἄν.

Hepta 166—173 = 174—181.

I. 4 i (∪ – ∪ –, ⊔ ∪ –); 6 i (∪ – ∪ –, ⊔ ∪ –, ⊔ ∪ –): 2 p (– ∪ –, ∪ ∪ ∪ –).

II. δ; 3 p (– ∪ –, ∪ ∪ ∪ –, {∪ – ∪ – / – ∪ –}).

III. 2 δ; δ.

V kolu II. 2 odpovídá paionu v antistrofě diiamb, není-li text porušen.

168 τᾶσδε*] τᾶσδέ γε; *175* λυτήριοί τ'] λυτήριοι; *176* φιλοπόλεις] φιλοπόλιες; *179* πόλεος] πόλεως.

Hepta 203—207 = 211—215.

I. 2 δ; 4 i (– ∪ ∪ –, {∪ ∪ – / ∪ –}∪ ⊻).

II. 4 i (∧ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪, ∪ – ⊔); 4 i (∪ ∪ – ∪ ∪ –, ∪ – ⊼).

III. 2 p (– ∪ –, – ∪ –); 4 i (– ∪ ∪ –, ∪ – ∪ ∪∪); 4 i (∪ ∪ ∪ ∪ –, ∪ – ⊔).

Text jest dosti porušen.

Ve v. 212 měřeno νῐφάδος, ve v. 213 νῑφομένας; obojí míra se vyskytuje.

Perioda první a druhá mohla by též býti:

I. 2 δ; 2 δ;

II. 6 i (∧ ∪ ∪ ∪ –, – ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ∪ –).

V tom případě by bylo třeba přidati po ὄτοβον ve v. 204 druhé ὄτοβον. Kdyby se verš druhé periody měřil dochmicky (nikoli iambicky):

∪ ∪ ∪ –, – ∪ ∪ | – ∪ ∪ – ∪ –,

vznikl by dochmios proti Westphalově theorii (srv. *Schroeder*, Aeschyli cantica, str. 49). Ale je to zbytečné.

206 ἀγρύπνων] ἀύπνων; *207* στόμια] στόμα; *212* ruk. πίσυνος θεοῖς možno ponechati; *215* πόλεως rovněž možno ponechati; ale třeba je čísti synizesí.

Hepta 563—567 = 626—630.

2 δ; 2 δ; 2 p (∪ ∪ ∪ ∪ ∪, – ∪ –); 2 δ; 6 i (∪ – ⊔, ∪ ∪ – ∪ –, ⊔ ⊼).

564 καὶ τριχὸς] τριχὸς.

Hik. 428—432 = 433—437.

I. 3 p (– ∪ –, – ∪ ∪ ∪, – ∪ –); 2 δ.

II. 3 i = δ (∪ – –, ∪ – ⊼ / – – ∪ –, ∪ –); 2 δ.

428 τλῆς τὰν] *τ' ἀαῖσταν*; *432 πολυμίτων*] *πολυμήτων*; *435 μένει ἄρ' ἐκτίνειν*] *μενει δρειχτείνειν*.

Ag. 1080—1084 = 1085—1089.

2 p (⏑ – ⏑⏑, – ⏑̲ ⊼); p + δ (⏑ – –, ⏑ – –, ⏑ ⏑̲ ⊼); 3 trim. iamb.

První kolon mohlo by býti i dochmiem, ale tvaru nezvyklého.

Ag. 1090—1094 = 1095—1099.

2 δ; p + δ (– ⏑⏑⏑, ⏑⏑⏑ –, ⏑ – ⊼); 3 trim. iamb.
Druhé kolon mohlo by býti i tetrapodií iambickou (– ⏑́ ⏑ ⏑⏑⏑, ⏑ – ⏑ ⏑̲).

*1090 συνίστορα**] *ξυνίστορα*; *1091 κρεατόμα*] *καρτάναι*; *1092 ἀνδροσφαγεῖον*] *ἀνδρὸς σφάγιον*; *1095 μαρτυρίοισι**] *μαρτυρίοις*.

Ag. 1100—1106 = 1107—1113.

I. 2 i + δ; 4 i (∧ ⏑⏑⏑ ⏑⏑, ⏑ – ⏑ –); 6 i;
II. 2 p (⏑ – –, ⏑ – –); 2 p (totéž); δ; 2 trim. iamb.

*1101 ἄχος**] *ἄχθος*; *1013 φίλοισιν**] *φίλοισι*; *1110 χερὸς**] *χειρὸς*.

Ag. 1114—1124 = 1125—1135.

I. 2 δ; 4 i (– – ⏑ –, ⏑ – ⊔); 6 i.
II. 2 i + δ; δ; 2 p (– ⏑ –, – ⏑ –).
III. 2 trim. iamb.
IV. 2 δ; 2 δ; δ; 2 p (– ⏑ –, – ⏑ –); δ.

1115 Ἅιδου] *Ἀίδου*; *1117 ἀκόρετος*] *ἀκόρεστος*; *1120 φαιδρύνει**] *φαιδρὸν*; *1122 δορὶ*] *δορία*; *1128 ἐν ἐνύδρῳ*] *ἐνύδρῳ*; *1135 φέρουσιν*] *φέρουσι*.

Ag. 1136—1145 = 1146—1155.

I. δ; 2 p (– ⏑⏑⏑, – ⏑ –); 2 δ.
II. 2 trim. iamb.
III. 2 δ; δ; 3 p (⏑⏑ ⏑⏑⏑, – ⏑ –, – – ⊼).
IV. δ; 2 p (– ⏑ –, – ⏑ –); 2 δ; δ.

1137 ἐπεγχέας] *ἐπεγχέασα*; *1142 οἷα*] *οἵα*; *1143 ἀκόρετος*] *ἀκόρεστος*; *1146 μόρον ἀηδόνος*] *ἀηδόνος μόρον*; *1147 περέβαλον*] *περεβάλοντο*; *1150 θεοφόρους*] *θεοφόρους τ'*.

Ag. 1407—1411 = 1426—1430.

I. δ; δ + p (⏑ – ⏑⏑, ⏑⏑⏑ ⊼, – ⏑ –); 2 δ.
II. 2 δ; 2 δ; 4 fer. 2.

1408 ῥυτᾶς] *ῥύσας*; *ὄρμενον*] *ὀρώμενον*; *1410 ἀπόπολις*] *ἄπολις*; *1428 λίπος*] *λῖπος*; *1429 ἄτιτον*] *ἀτίετον*; *1430 τύμματι*] *τύμμα* a jinak.

Eum. 155—161 = 162—168.

I. 6 i; δ + 2 i; δ; 4 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏓ ⊼).
II. 4 i (⏑ – ⏑ –, ⊔ ⏑ – či 2 i + p?); 2 p; 4 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –).

164 φονολιβῆ] *φονολειβῆ*; *168 ἀρόμενον*] *αἰρούμενον*.

Eum. 255—275.

I. 2 δ; 2 δ.
II. 4 i; 2 δ; 2 δ.
III. 6 i; 4 i (⏑ – ⏑ –, ⊔ ⏑ –); 2 δ.
IV. 6 i; 2 δ; δ + 2 p (⏑ – –, – – ⊼, – ⏑ –, – ⏑ –).
V. 6 i; 2 p + δ (– ⏑ –, – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊼).
VI. 6 i; 2 δ; δ; 6 i.
VII. 6 i; δ; 2 δ.

*256 φύγδα**] *φυγάδα*; *ματροφόνος*] *ὁ ματροφόνος*; *263 χύμενον*] *κεχυμένον*; *266 φεροίμαν βοσκὰν*] *βοσκὰν φεροίμαν*; *268 τίνης**] *τείνης*; *271 ἀσεβῶν* jest porušeno; třeba slova míry ⏑ ⏑ – ⏑; *τοκῆας*] *τοκέας*.

Eum. 778—792 = 808—822.

I. 4 i; δ; 6 i.
II. 6 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏓) δ; 4 i (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 i (totéž); 2 δ.
III. 6 i (– – ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); δ; 6 i.
IV. 2 p (⏑ – –, ⏑ – –); 2 p (totéž); δ; 2 δ; 4 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

786 ὦ δίκα, δίκα] *ἰὼ δίκα*; *790 γελῶμαι πολίταις· δύσοισθ' ἄπαθον*] *γένωμαι· δύσοιστα πολίταις ἔπαθον*.

Sof. Ai. 879—890 = 925—936.

I. 2 δ; 2 δ.
II. 3 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); δ; 6 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑⏑); p + δ (– ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, – – ⊼); 2 p (– ⏑ –, ⏒ ⏑ ⏓).
III. 2 δ; p + δ (– ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊼); 6 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏓ – ⏑ –).

Periody jsou nezřetelné.

879 δῆτά μοι] *δή μοι*; *885 ποταμῶν**] *ποταμῶν ἴδρις*; *935* před *ὅπλων* chybí slovo míry – ⏑ ⏑ – (snad *χρυσοδέτων*).

Ant. 1261—1269 = 1284—1292.

I. 2 i (⊔ ⊔); 2 δ; δ.
II. 2 p (– ⏑ –, – ⏑ –); 2 δ; 2 δ.
III. 2 δ; 4 i (⊔ ⊔, ⊔ ⊔); δ; 2 δ.

1265 ὤμοι] ἰώ μοι; 1267 αἰαῖ αἰαῖ] αἶ αἶ αἶ; 1286 ὦ] ἰώ; 1288 ἄνδρ'*] ἄνδρα; 1289 τί φῄς, παῖ, τίν' αὖ λέγεις μοι νέον] τί φῄς ὦ παῖ τίνα λέγεις μοι νέον λόγον; 1290 αἰαῖ αἰαῖ] αἶ αἶ αἶ.*

El. 1232—1252 = 1253—1272.

I. 2 i; 2 δ; δ; 6 i.
II. trim. iamb.; 2 i (∪ – └∪┘); trim. iamb.
III. 2 δ; 2 δ; 4 i (∪ – ∪ –, ∪ – └─┘); 4 i (∪ – ─, ∪ – └─┘); 2 trim. iamb.
IV. 3 i (∪ ∪ ∪ ∪ –, ∪ –); 2 δ; 3 p (– ∪ ∪ ∪, – ∪ ∪ ∪, – ∪ ∪ ∪); δ; 2 trim. iamb.

1232 ἰὼ γοναὶ] ἰώ; 1239 μὰ τὰν] ἀλλ' οὐ τὰν; 1245 ὀτοτοτοτοῖ τοτοῖ] ὀτοττοῖ; 1255 δίκᾳ χρόνος] δικαι ἀχρόνος* a jinak; *1260 σοῦ γε] γε σοῦ; 1264 ἐπώτρυναν] ὤτρυναν*; po tom verši chybí trimetr iamb.; *1267 ἐπόρισεν] ἐπῶρσεν* a jinak.

El. 1384—1390 = 1391—1397.

I. 2 p (∪ ∪ ∪ –, ∪ ∪ ∪ –); 2 δ.
II. 6 i: 2 δ; δ.
III. 4 i (– – ∪ –, ∪ – ∪ –); 6 i.

1394 νεακῆ μάχαιραν] νεακόνητον αἷμα; 1396 σφ' ἄγει] ἐξάγει* a jinak.

Fil. 391—402 = 507—518.

I. 4 i (⏒ – ∪ –, – – ∪ –); 4 i (└─ ∪ –, └─ ∪ –); 6 i (– – ∪ –, – ∪ –, ⏓ – ∪ –).
II. 2 δ; 2 p (∪ – –, ∪ – –); 2 p (totéž).
III. 2 δ; 2 i + δ; 2 δ; δ.

402 Λαρτίου] Λαερτίου; 507 ἔλεξεν] ἔλεξε; 515 ἐπιμέμονεν*] ἐπεὶ μέμονεν; 517 τὰν θεῶν] τὰν ἐκ θεῶν.*

OK. 1447—1456 = 1462—1471.

I. 4 i (∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪, ∪ – ∪ –); 6 i (∧ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪, ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪, └─ ∪ –); p + δ (– ∪ –, ∪ – –, ∪ – ⊼).
II. 4 i (⏒ – ∪ –, ∪ – {∪ ∪ – / ∪ –}); 4 i.
III. 4 i (∪ – ∪ –, └─ ∪ –); 2 p (∪ ∪ ∪ –, ∪ ∪ ∪ ⏓); 2 δ; 4 i (– ∪ ∪ –, – – └─┘).

Tuto strofu a antistrofu pokládal jsem v M. I., str. 397 za čistě iambické, ačkoli jsem zřejmě vytkl povážlivý metrický tvar některých jejich kol. Strofa i antistrofa jsou porušeny. Mohou býti měřeny také iambicko-dochmicky; pro tu míru by svědčil ráz druhé dvojice strof tohoto kommu. Kolon I. 2 mohlo by býti také 2 δ s malou opravou (v. výše, str. 229).

1449 νέα βαρύποτμα] *βαρύποτμα*; *1451 ἐπεὶ* jest porušeno, ač vyhovuje metru; *1455 τὰ δὲ παρ' ἦμαρ*] *τάδε πήματ'*; *1462 ἐρείπεται**] *ἐρίπεται*; *1466 οὐρανία* lze metricky vyložiti, ač je nápadno; *1468 ἀφήσει**] *ἀφῇς*; ale slovo to je porušeno; *1469 δέδια**] *δέδεια*; *δ'*] *τόδ'*.

OT. 649—657 = 678—686.

I. 2 i + p (⏑ – ⏑ –, – ⏑ –); 2 p (– ⏑ –, – ⏑ –); 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏒ – ⏑ –).
II. 2 i + p (⏑ – ⏑ –, – ⏑ –); 2 p + 2 i (– ⏑ –, – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 6 i.
III. 2 *δ*; 2 *δ*.

I. a II. perioda by mohly býti čistě iambické, ale jsou asi paionské (⏑ – ⏑ – ⏓ – ⏑ –).
657 λόγῳ σ'] *λόγω* a jinak; *βαλεῖν**] *ἐκβαλεῖν*.

OT. 660—668 = 689—696.

I. 2 p + 2 i (⏒ – –, – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 2 *δ*; 2 *δ*.
II. 3 p (– ⏑ –, – ⏑ –, – ⏑ –); 2 p + 2 i (⏒ – –, – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 3 p (⏑ – –, – ⏑ –, ⏑ – –).

Řady ty (mimo dochmie) by mohly býti iambické, ale jsou asi paionské, v nichž místo paionu leckde je diiamb.
665 φθινὰς] *φθίνουσα*; *666 τάδ'*] *καὶ τάδ'*; *668* ruk. *τὰ πρὸς σφῷν* je správné; *689* ruk. *ἄναξ* je správné; *693 εἴ σ' ἐνοσφιζόμαν*] *εἴ σε νοσφίζομαι*; *695 σαλεύουσαν*] *ἀλύουσαν*; *οὔρισας*] *οὔρησας*; *696 εἰ γένοιο*] *εἰ δύναι γειοῦ* a jinak.

Eur. Bakch. 977—996 = 997—1016.

I. 2 *δ*; 2 *δ*; 2 *δ*; *δ*.
II. 2 *δ*; 2 *δ*; 3 i ({⏑ – / – ⏑ ⏑} ⏑ –, ⏑ –); 2 *δ*.
III. 2 *δ*; 2 *δ*; *δ*.
IV. 2 p + *δ* (– ⏑ –, – ⏑ –, ⏑ – –, ⏑ – ⏑̄); 2 *δ*; *δ*.
V. 6 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 3 p (⏑ – –, ⏑ – –, ⏑ – –); 2 p + 2 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –); *δ*.

Periody jsou nezřetelné.
O míře slova *'Εχίονος* v. v. 1030.
981 λυσσώδη κατάσκοπον Μαινάδων] *Μαινάδων κατάσκοπον λυσσώδη*; *985* n. *τίς ὅδ' ὀρειδρόμων μαστὴρ Καδμείων*] *τίς ὅδε Καδμείων μαστὴρ ὀριοδρόμων*; *987 ἐς — ἐς*] *εἰς — εἰς*; *ἔμολ' ἔμολεν*] *ἔμολεν ἔμολεν*; v. výše, str. 227; *989 ἔφυ*] *ὅδ' ἔφυ*; *990 ὅδ' ἢ*] *ἤ*; *995* v. výše, str. 229; *998 περὶ τὰ*] *περὶ*; *ὄργια* musí se čísti synizesí; *999 ματεῖσα*] *ματεῖσα*; *1002 θνατοῖς*] *θάνατος*.

Bakch. 1017—1023.

I. 5 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 2 p (⏑ – –, ⏑ ⏑ ⏑ –); *δ*.
II. 2 *δ*; 2 *δ*; 4 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –); *δ*.

Kola I. 2 a 3 mohla by se měřiti také jako δ a 4 i (◡ – ◡ –, ⊔ ◡ –).

1020 θηραγρευτᾷ] θηραγρόται; 1022 βρόχον] βρόχον ἐπὶ; 1023 ἐπ' ἀγέλαν] ἀγέλαν.

Bakch. 1153—1164.

I. p + δ (◡ ◡ ◡ –, – – –, ◡ ⏓ ⩘): p + δ (totéž); 6 i (– – ◡ –, ◡ – ◡ ◡, ⊔ ◡).

II. 4 gl. 2; 4 i (– – ◡ ◡ –, ◡ – ⊔); δ; 6 i (– – ◡ –, – – ◡ –, ◡ – ◡ –).

III. δ; 6 i (– – ◡ –, – – ◡ –, ◡ – ◡ ⏓); δ.

IV. 2 δ; 2 p (◡ ◡ ◡ ◡ ◡, – ◡ –).

1153 Βάκχιον] βακχείων; 1157 Ἄιδαν] Ἀΐδαν.

El. 585—595.

I. 2 δ; 4 i (◡ ◡ – ◡ ◡ –, ◡ – ◡ –); 2 δ: 4 i (◡ ◡ – ◡ ◡ –, ◡ – ◡ –); δ.

II. 4 a; 2 δ; δ + p (◡ ◡ ◡ –, ◡ – ⩘, – ◡ –); 3 i (◡ – ⊔, ◡ –): 2 δ.

Kola II. 3 a 4 mohla by se též měřiti: δ; 4 i (– – ◡ –, ⊔ ◡ –). V tom případě by se *θεοὺς* musilo čísti synizesí, a celá strofa byla by dochmicko-iambická.

588 πατρίων] πατρῴων; 589 ἔβα·] ἔβας a jinak.

Hel. 625—697.

I. 2 trim. iamb.; 2 δ; δ; 2 δ; 2 trim. iamb.

II. (v. 632) 6 i (◡ – ◡ –, ◡ – ◡ –, ◡ – ⊔); 6 i (totéž); 2 δ; δ.

III. (v. 636) 6 i (⏓ – ◡ –, ◡ – ◡ –, ◡ – ⊔); 6 i (totéž); 2 δ; 4 i (◡ ◡ – ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ◡ –); trim. iamb.; 2 + 3 p (◡ – –, ◡ – –, ◡ – –, ◡ – –, ◡ – –).

IV. (v. 644) 6 i (◡ ◡ – ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ◡ ◡ –, ◡ – ◡ ⏓); 2 δ; 2 trim. iamb.

V. (v. 648) 2 i; 2 δ; 2 δ; 2 δ.

VI. (v. 652) 2 trim. iamb.; 2 δ; δ.

VII. (v. 656); trim. iamb.; 4 i (◡ ◡ – ◡ ◡ –, ◡ – – –); trim. iamb.; 2 δ; trim. iamb.

VIII. (v. 661) 2 i + δ; 2 i + δ; trim. iamb.

IX. (v. 664) 6 i (◡ – ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ◡ –, ◡ ◡ – ◡ –); trim. iamb.

X. (v. 666) 2 δ; δ; 2 δ; trim. iamb.

XI. (v. 670) 2 δ; δ; trim. iamb.

XII. (v. 673) 2 δ; 2 δ; trim. iamb.

XIII. (v. 676) 2 δ; δ; 2 δ; trim. iamb.

XIV. (v. 680) 5 i (◡ ◡ – ◡ ◡ –, ◡ – ⊔, ⊔); 5 i (totéž).

XV. (v. 682) 2 δ; trim. iamb.; 2 δ; δ.

XVI. (v. 686) 2 δ; 2 δ.

XVII. (v. 688) trim. iamb.; 2 δ; δ.

XVIII. (v. 691) trim. iamb.; 4 a (◡ ◡ – ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ◡ ◡ –); 3 i (◡ – ◡ ◡ –, ◡ ◡ –).

XIX. (v. 694) 2 δ; 2 δ; 2 δ; δ.

Ve v. 666 třeba *νεανία* čísti synizesí.

628 περί τ' ἐπέτασα] *περιπετάσασα*; *634 χέρας*] *χεῖρας*; *637 Διός τε*] *Διὸς*; *Λήδας θ'*] *Λήδας τε*; *641 δὲ νοσφίσας*] *δ' ἐνόσφισαν θεοί*; *644 συνάγαγεν*] *συνάγαγε*; *πόσι*] *πόσιν*; *650* porušen; snad *πόσιν ἔχομεν ἔχομεν ἐμὸν ἐμὸν*] *πόσιν ἐμὸν ἔχομεν ἔχομεν*; *666 λέκτρα*] *λέκτρον*; *666 πετομένας**] *πετωμένας*; *669 τίς γὰρ*] *τίς*; *670 πόσι, με παῖς Ἑρμᾶς*] *πόσι παῖς μ'*; *671 ἐπέλασεν**] *ἐπέλασε*; *678 ἔμολεν*] *ἔμολε*; *682 τλάμονα τλαμόνως*] *τλάμων, τλάμων ὧδ'*; *684 σὰ κατὰ*] *κατὰ*; *686 ἔστιν*] *ἔστι*; *βρόχον*] *δὲ βρόχον*; *689 ἄτεκνος**] *ἄτεκνος ἄτεκνος*; *690 ἄγαμον ἐμὸν*] *ἄγαμον αἰσχύνᾳ*; *695 ἔβαλε**] *ἔβαλλε*; *ἀπό τε*] *ἀπὸ*; v. výše, str. 227.

Her. M. 735—748 = 749 - 762.

I. 2 δ; 2 δ; 2 i + δ; δ.
II. 3 trim. iamb.
III. 2 p + δ (⏖ ⏑ –, ⏖ ⏑ –, ⏓ ⏖ –, ⏑ – ⏔); 2 δ; p + δ (– ⏑ –, ⏑ – –, ⏑ ⏓ ⏔).
IV. 2 trim. iamb.

Některé dochmie a strofy ty vůbec jsou těžce porušeny.

736 εἰς Ἅιδαν] *εἰς (ἐς) Ἀίδαν*; *737 ἰὼ ἰὼ*] *ἰὼ*; *παλίρρους*] *παλλίρους*; po *739* vypadl trimetr; *745 ἔμολεν**] *ἔμολ'*; *φρενῶν*] *φρενὸς*; *746 ἤλπισεν*] *ἤλπισε*; *749 ἰώ μοι μοι* třeba vypustiti; *751* ruk. *πρόσω* je metricky možné; *752 βοᾷ βοᾷ*] *βοᾷ*; *758* n. *οὐρανίων ἄφρονα κατέβαλεν λόγον*] *ἄφρονα λόγον οὐρανίων μακάρων κατέβαλ'*; v. výše, str. 230; *759 σθένουσιν*] *σθένουσι*; *762* třeba vypustiti.

Her. M. 1016—1087.

I. 2 δ; 4 a (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑́ ⏑ –); 4 i (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – – –); 3 p (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑; či 5 i?).
II. (v 1021) 2 δ; 2 δ; 2 δ; 2 δ.
III. (v. 1025) 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⎵); δ; 2 δ.
IV. (v. 1028) 2 i (⎵ ⎵); 3 i (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 4 i (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –).
V. (v 1031) 2 i (⏑ – ⎵); 3 i (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 4 i (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – – –); trim. iamb.
VI. (v. 1035) 2 δ; 3 i; 4 i (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 i (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⎵).
VII. (v. 1039) 3 trim. iamb.
VIII. (v. 1042) 2 δ; 2 δ; δ.
IX. (v. 1045) 2 δ; 2 δ.
X. (v. 1047) 4 i; 4 i; 3 i (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⎵); 4 i (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⎵).
XI. (v. 1051) 2 i (⎵ ⎵); δ; 2 δ + p (– – –).
XII. (v. 1054) 4 i (– – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 i (⎵ ⏑ –, ⏑ – ⎵); 3 a (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 3 i (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ –); 6 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⎵ ⎵).
XIII. (v. 1057) 3 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ –); 2 δ; δ; 2 δ; 2 δ.

XIV. (v. 1065) 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔): 4 i (totéž); 4 i (totéž); 4 i (totéž); 5 i (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –): 2 δ; 2 δ.

XV. (v. 1072) 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 4 i (⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –); 6 i (– – ⏑ –, – – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔); 4 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 5 i (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⊔).

XVI. (v. 1077) 2 δ; 2 δ; 5 i (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⊔).

XVII. (v. 1081) 6 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –); 3 i (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 3 i (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –).

XVIII. (v. 1084) 2 δ; 2 δ; 2 trim. iamb.

Text jest velmi porušen. Periody nejsou zcela zřetelné. Strofa jest téměř čistě iambicko-dochmická.

1020 v. výše, str. 229; *1021* *τάλαν* třeba vypustiti; *1023* *σὺ δὲ τέκνα τεκόμενος, ὦ δάϊε, τρίγονα*] *σὺ δὲ τέκνα τρίγονα τεκόμενος, ὦ δαΐς*; v. výše, str. 231; *1024* *μωρίᾳ*] *μοίρᾳ*; *1025* *ἐν*] *ἐς*; *1027* *Ἅιδα*] *Ἀίδα*; v. výše, str. 229; *ἀχήσω*] *ἰαχήσω*; *1031* *ἰώ μοι*] *ἰώ μοι μοι*; *τὰ*] *τάδε*; *1038* *ἀνημμένα*] *ἀνημμέν᾽ ἀμφὶ*; *1041* *ἤλυσιν*] *λύσιν*; *1045* *κατὰ σὲ*·] *καὶ σὲ*; *1049* *εὕδετ᾽ ἰαύοντ᾽*] *εὕδετ᾽ ἰαύοντα*; *1050* *ὑπνώδε᾽ ἐγείρετ᾽ εὐνᾶς*] *ὑπνώδεά τ᾽ εὐνᾶς ἐγείρετε*; *1051* *ὅδ᾽*] *ὅδε*; *1053* *ἆ ἆ, διά μ᾽*] *διά μ᾽*, není-li verš jinak porušen; snad třeba čísti *χύμενος* m. *κεχυμένος*, tak že by vznikly 3 p; v. výše, str. 231; *1054* *ἀτρεμαῖα ... αἰάξετ᾽*] *ἀτρεμέα ... αἰάζετ᾽*; *1056* *καταρρήξῃ*] *καταράξῃ*; *1061* ruk. *ὕπνον ὕπνον* je správné; *1061* *ἔκανε μὲν*] *ἔκανε*; *1062* *δὲ τὰ*] *δὲ*; v. výše, str. 231; *1064* *τοξεύσας* po *ψαλμῷ* třeba vypustiti; *1066* *ὤμοι*] *ἰώ μοι* a jinak; *1069* n. *φέρ᾽ ὑπὸ μέλαθρον κρύψω δέμας ἀπόκρυφον*] *φέρ᾽ ἀπόκρυφον δέμας ὑπὸ μέλαθρον κρύψω*; v. výše, str. 231; *1073* *τὸ*] *τὸ μὲν*; *ἐκλιπεῖν μὲν*] *ἐκλιπεῖν*; *1074* *φεύγω τάλας*] *τάλας φεύγω*; *1079* *ἔμελλες πράξειν*] *ἔμελλες ἐκπράξειν*; *1080* *Ταφίων περίκλυστον ἄστυ*] byly-li to snad dva dochmie, mohlo by se čísti *περίκλυστον ἄστυ Ταφίων*; *1084* *ἢ τάχα*] *τάχα*; *1085* *ἂν αὖ βακχεύσει*] *ἀναβακχεύσει*.

Hipp. 362—372 = 669—679.

I. 2 p + δ (⏓ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – –, ⏑ – ⊼); 2 δ.
II. 2 δ; 2 δ.
III. p + δ (– ⏑ –, ⏑ – –, ⏑ – ⊼); p + δ (totéž); trim. iamb.
IV. 2 δ; 2 δ; trim. iamb.
V. 2 δ.

V kolu I. 1 jest paion *ἄιες ὦ* nesměrný. Periody jsou nezřetelné. *364* *σὰν φίλαν* (*φιλίαν*·) jest asi porušeno, ač metru vyhovuje; *365* *κατάλυσιν*] *καταλῦσαι* a jinak: *ἰώ μοι φεῦ φεῦ*] *οἴμοι οἴμοι φεῦ φεῦ* a jinak; *370* *τελευτάσεται*·] *τελευτᾶσσετε* a jinak: *δόμοις*·] *ἐν δόμοις*; *669* *τάλανες*·] *τάλαινες*; *670* *τίν᾽ αὖ*] *τίνα*; *νῦν*·] *νῦν ἢ*; *ἐλπίδος*] *ἢ λόγους* a jinak; *671* *κάθαμμα*·] *κάθ᾽ ἅμα* a jinak: *λύειν*] *λύσιν* a jinak; *672* *ἐτύχομεν*·] *ἔτυχον*; *ἰὼ*] *ὦ*; *674* *πῶς δὲ πῆμα κρύψω, φίλαι*·] *πῶς δὲ κρύψω φίλαι πῆμα*; *675* *ἂν βροτῶν*·] *ἀνθρώπων*.

Ion 676—694 = 695—713.

I. δ + p (– ⏓ –); 2 δ; 2 δ; δ; trim. iamb.
II. 2 δ; δ.

III. 2 *δ*; 2 *δ*.
IV. 4 i (⏓ – ⏑ –, ⏓ – ⏑ ⏓); *δ*.
V. 2 p (– – –, – ⏑ –); 2 p (⏑⏒ ⏑ ⏑ ⏑, ⏕ ⏑ ⏕); 2 *δ*; *δ*.
VI. 4 i; 4 i (– – ⏑ –, ⏒ – ⏑ –): 4 i (⏒ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).

V kolu I. 1 a V. 1 jest nesměrný paion. Ve v. 706 třeba *θεοῖσι* čísti synizesí.

677 ἀλαλαγὰς] *ἄλλας* a jinak; *στεναγμάτων*] *στεναγμῶν*; *688 ἐφ' ὅ τι ποτὲ*] *ἐφ' ὅ ποτε*; *691 τάδε θεοῦ φήμα*] *τόδε τ' εὔφημα* a jinak; *696 ἐς**] *εἰς* (obojí jest možno); *703 ἔσωσεν*] *ἔσωσε*; *705 πότνιαν**] *πότνια*; *710 τύραννος*] *τυραννίδος*; po tom verši chybí verš (v. strofu); *712 πέλας*] *πελάσας*.

Med. 1251—1260 = 1261—1270.

I. *δ* + p (⏑ – –, ⏑ ⊔, – ⏑ –); 2 *δ*; 2 *δ*; 2 *δ*.
II. *δ* + 2 i (⏒ – ⏒⏑, ⏑ ⊔, ⏑ – ⏑ –); 3 p (⏑ – –, ⏑ – –, {– ⏓ – / ⏑ – –}); *δ*.
III. 2 *δ*; 2 *δ*; 2 *δ*.

Text jest dosti porušen.

1252 Ἁλίου] *ἀελίου*; *κατίδετ' ἴδετε**] *κατίδετε* a jinak; *1253 φοινίαν*] *φονίαν*; *1254 τέκνοις**] *τέκνοισι*; *1255 τεᾶς*] *σᾶς*; *1256 ἔβλαστεν**] *ἔβλαστε*; *αἷμα πίτνειν**] *αἵματι πίτνειν* a jinak; *1259 τάλαιναν φονίαν τ'*] *φονίαν τάλαινάν τ'*; *1260 ἀλαστόρων**] *ἀλλαστόρων*; *1262 μάταν τοι*] *μάταν* a jinak; *1267 φόνος ἀμείβεται*] *ἀμείρεται φόνος* a jinak; *1268 μιάσματ'*] *μιάσματα*; *1269 ξυνῳδὰ**] *συνῳδᾷ* a jinak.

Med. 1272—1281 = 1282—1292.

I. 2 *δ*; 2 *δ*; 2 trim. iamb.
II. 2 *δ*; *δ*; 2 trim. iamb.
III. 2 *δ*; *δ* + p (⏑ – –, ⏑ – Λ̄, ⏑ ⏑ ⏑ ⏓); 2 *δ*.

Po *1274* vypadly dva trimetry iamb.; *1280 ὃν*] *ὧν*; *1282 μίαν**] *μίαν τῶν*; *1283 γυναῖκ' ἐν*] *γυναικῶν ἐν*; *χέρα*] *χεῖρα* a jinak; *βαλεῖν**] *προσβαλεῖν*; *1286 ἅλμαν**] *ἅλαν*; *1290 τί δῆτ'*] *τί δή ποτ'*; *1291 γυναικῶν λέχος πολύπονον*] *λέχος πολύπονον γυναικῶν*; *1292 ὅσα*] *ὅσα δὴ* a jinak.

Or. 166—186 = 187—207.

I. 2 *δ*; 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔̆); 3 p nebo p + *δ* (– ⏓ –, ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏓ ⊔); 4 i (⏓ – ⏑ –, ⏑ – ⊔̆).
II. 5 i (└─ ⏑ –, ⏓ – ⏑ –, └─); 4 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏓ –); *δ*.
III. 2 p (⏓ – –, ⏑ – –); *δ*; 2 *δ*; 2 *δ*; 3 p nebo p + *δ* (⏑ ⏑ ⏑ ⏕, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏓ Λ̄).
IV. 2 *δ*; 3 i (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 3 i (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ –); 3 i (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 3 p (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ –); 2 *δ*.

*171 εἰλίξεις**] *ἑλίξεις*; *174 πότνια**] *ὦ πότνια*; *179 Ἀγαμεμνόνιον**] *Ἀγαμεμνόνειον*; *181 διοιχόμεθ' οἰχόμεθα**] *διοιχόμεσθ' οἰχόμεσθα*; *185*

στόματος] *διὰ στόματος*; *186 φίλα*] *ὦ φίλα*; *188 θανεῖν θανεῖν*] *θανεῖν*; *190 ἄρ'*] *ἄρ'*; *191 ἐξέθυσ' ὁ*] *ἐξέθυσεν*; *193 ματρός*] *ματέρος*; *194 δίκα*] *δίκαια*; *195 ἔθανες ὦ*] *ὦ "θανες*; *199 τέκνα τε*] *τέκνα*; *200 ὀλόμεθ'*] *ὀλόμεσθ'* nebo *ὀλόμεθ' ὀλόμεθ'*; *ἰσονέκυες*] *ἴσον νέκυες*; *204 στοναχαῖσι*] *στοναχαῖς* a jinak; *γόοισι*] *γόοις*.

Or. 316—331 = 332—347.

I. 2 i (⌞ ⌞); 2 p (⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ –); *δ*; 2 *δ*; *δ*.
II. 2 *δ*; 2 *δ*; 2 *δ*.
III. 2 *δ*; *δ*; 2 *δ*.
IV. 2 *δ*; 2 *δ*; 5 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –, ⏑̲); *δ*; 2 *δ*.

317 δρόμαδες ὦ] *δρομάδες*; *πτεροφόροι*] *πτεραφόροι*; *319 ἐλάχετ' ἐν*] *ἐλάχετε*; *321 μελάγχρωτες Εὐμενίδες*] *μελάγχρωτες*; *322 ἀμπάλλεσθ'*] *ἀμπάλεσθ'*; *323 τινύμεναι*] *τινύμεναι*; *327 μανιάδος*] *μανιώδους*; *φεῦ φεῦ*, *φοιταλέων*] *φοιταλέον*, *φεῦ*; *328 ὦ τάλας*] *ὁ τάλας*; *329 τρίποδος ἄπο*] *τρίποδος*; *330 ἔλακε*] *ἔλακεν ἔλακε* a jinak; slova *ἀνὰ δάπεδον* třeba vypustiti; *331 μυχοὶ*] *μυχοὶ γᾶς*; *332 ὦ*] *ἰώ*; *337 δόμον*] *δόμους*; *338 ματέρος*] *ματέρων*; *343 κατέκλυσεν*] *κατέκλυσε*; *344 ὀλεθρίοισιν*] *ὀλεθρίοις*: *κύμασιν*] *κύμασι*; *345 οἶκον ἄλλον*] *ἄλλον*; *346 ἕτερον*, *ἀπὸ* a *γάμων* třeba vypustiti; v. výše, str. 228.

Rhes. 131—136 = 195—200.

I. 2 *δ* nebo 2 p + 2 i (⏑ ⏑ ⏑ –, ∧ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –); 2 *δ*.
II. *δ*; 2 *δ*.
III. 4 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –); *δ*; 4 i (⏑ – ⏑ –, ⌞ ⏑ –).

131 μεταθέμενος] *μετατιθέμενος*; v. výše, str. 232; *133 ἄρα*] *ἄρ* nebo *ἄν*; *195 μέγας*] *μέγας μὲν*; *197 πόνος ὅδ'*] *πόνος δ'*; *198 μέγα δὲ*] *μεγάλα δὲ*; *199 τὰ*] *τὰ δὲ*; *200 ἀνδράσιν*] *ἀνδράσι*; *τέλεια*] *τέλει* nebo *τέλεα*.

Rhes. 692—709 = 710—727.

I. *δ*; 4 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –); *δ*.
II. 2 p (⏑ – –, ⏑ – –); *δ*; trim. iamb.
III. 2 *δ*; 2 i (– ⏑ ⏑ –) + 2 *δ*.
IV. trim. iamb. (⏑̲ – ⏑ –, ⏑̲ ⏑⏑ ⏑ –, ⏑̲ – ⏑ –); 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑̲ – ⏑ –); 2 *δ*.
V. 2 trim. iamb.; 2 p (⏑ – –, ⏑ – –); 2 p (totéž); 3 p (⏑ – –, ⏑ – –, ⏑ – –); trim. iamb.

693 ὁ μέγα] *ὁ μέγας* a jinak; *694 χέρα*] *χεῖρα*; *702 τίς ἦν*, *πόθεν*, *ποίας πάτρας*] *τίς ἦν ἢ πόθεν ἐστὶν ἢ ποίας πάτρας* a jinak; *703 ποῖον*] *ὁποῖον*; *ἐπεύχεται*] *εὔχεται*; *707 ἐς*] *εἰς*; *708 Ὀδυσσῆ*] *Ὀδυσῆ*; *711 πόλιν*] *πτόλιν*; *712 ῥακοδύτῳ*] *ἐν ῥακοδύτῳ*; *714 κρύφιος*] *κρυφαῖος*; *715 ἀγύρτης τις λάτρις*] *ἀγύρτις λάτρις*; *716 κάρα*] *κρᾶτα* a jinak; *725 δράσαι*] *δρᾶς* a jinak.

Arist. Sfek. 728—736 = 741—749.

I. tetram. anap.; 6 i; 2 δ.
II. 6 i; 6 i (⏓ – ⏑ –, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏓); 2 p (– ⏑ –, – ⏑ –); δ.
III. 4 i (– – ⏑ –, – – ⏑ –); 4 i; δ.

749 πιθόμενος] πειθόμενος.

e) *Strofy dochmicko-paionsko-iambicko-daktylské.*

Řady daktylské provázejí v nich řady iambické, jako v strofách iambických a logaoedických. Jest jich velice málo, ježto v některých strofách řady daktylské měřiti lze i iambicky (na př. – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –). Počítáme sem jen ty strofy, v nichž řady daktylské jsou nepochybné (na př. – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑) anebo aspoň velice pravdě podobné.

Eur. Andr. 833—865.

I. δ + p (⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⊔, – ⏑ –); 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – ⏓); trim. iamb.
II. 2 δ; 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – ⏓); trim. iamb.
III. 4 a (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – – –); 2 δ; 2 δ; trim. iamb.
IV. 6 i (– – ⏑ –, – – ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 i (– – ⏑ –, ⏑ – ⊔); 2 δ; 2 δ; 2 trim. iamb.
V. 2 δ; 2 δ; 2 δ; δ.
VI. 2 δ; 2 δ.
VII. 2 a (– ⏑ ⏑ – –); 4 a; 4 i (– – ⊔, ⊔ ⏑ –); 4 i (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 3 i (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ –).

Text jest silně porušen.

833 στέρνα po *δεῖ* třeba vypustiti; *834 δεδράκαμεν πόσιν* třeba vypustiti; *837 δαΐας* před *τόλμας* třeba vypustiti; *839 ἀνθρώποις* třeba vypustiti; *841 ξιφος*] τὸ ξίφος; χερὸς] χειρὸς; 842 φίλη] φίλος*, ač snad i toto je přípustno; *ἀπόδος] ἀπόδος ἵν'*; v. výše, str. 230; *849 ἢ κατὰ] κατὰ; 850 νερτέροισιν] νερτέροισι; μέλω*] μέλλω; 854 ἐπακτίαν*] μ' ἐπακτίαν; 855 ὡσεὶ* před *μονάδ'* třeba vypustiti; *ἐνάλον] ἐναλίον; 856 ὀλεῖ ὀλεῖ με] ὀλεῖ μ' ὀλεῖ με δηλαδὴ πόσις; τᾷδ' οὐκέτ'] οὐκέτι τᾷδ' (τάδ'); 859 ἱκέτις*] ἱκέτης; 860 γόνασι*] γούνασι; 862 ἀερθείην] εἴθ' εἴην; 863 σκάφος] σκάφος ἢ; 864 κυανέας*] κυνέας.*

Bakch. 1168—1183 = 1184—1199.

I. 2 δ; δ {⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⊔ / ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⊼}; 4 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑); δ.
II. 2 δ; 6 i; 3 a (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⊔); hypod.
III. δ; 4 i (⏑ – ⊔, ⏑ ⏑ – ⊔); δ.
IV. 3 i (⏓ – ⏑ –, ⊔); 3 δ (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⊼); 3 i (⏑ – ⏑ –, ⊔); 3 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⊼).
V. 2 + 2 p (⏑ – –, ⏑ – –, ⏑ – –, ⏑ – ⏓); δ; 2 δ.

Řady daktylské v té strofě nejsou zcela jisté, mohly by to býti i řady logaoedické.

1168 τί μ' ὀροθύνεις ὦ] *τί με ὀρθεῖς ὦ*; *1169 ὄρεος**] *ὀρέων*; *1171 μακάριον θήραν**] *μακάριον θήραμα*; *1174* verš má mezeru, která se musí doplniti dle antistrofy; *1179 πρῶτον*] *πρῶτα*; *ἐμὸν**] *ἐμὸν ἐμόν*; *1181 γένεθλα*] *γένεθλα γένεθλα*; *1183 τᾶδ' ἄγρα*] *τάδ' ἄγρα*; *1888 πρέπει γ' ὥστε θὴρ ἄγραυλος φόβῃ*] *πρέπει γὰρ ὥστε θηρὸς ἀγραύλου φόβῳ*; *1189 Βάκχιος*] *βακχεῖος*; *1190 ἀνέπηλ'*] *ἀνέπηλεν*; *1193 ἐπαινεῖς; τί δ'*] *ἐπαινεῖς*; *1194 δὲ Καδμεῖοι*] *δὲ καὶ Καδμεῖοι*; *1195 ματέρ'*] *ματέρα*; *ἐπαινέσεται*] *ἐπαινεύσεται*; *1199 τᾶδε γᾷ*] *τάδ' ἔργα*.

Foin. 103 – 192.

I. 2 δ; 2 δ; 3 trim. iamb.

II. (v. 109) 2 i (└ └); δ; 3 a; δ; 2 trim. iamb.

III. (v. 114) 2 δ; 2 δ; δ; 2 trim. iamb.

IV. (v. 119) 3 i (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 4 i (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, – – ⏑ –); 6 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – – –); 4 trim. iamb.

V. (v. 127) 3 i (⏑ – – –, ⏑ –) + δ; 5 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, └⏓); 4 i (└ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 3 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏓); δ; 4 trim. iamb.

VI. (v. 135) 4 d; 4 d (– ⏑ ⏑ – –, – – └┘); δ; 7 trim. iamb.

VII. (v. 145) trim. iamb.; 3 a; 4 i; trim. iamb.; δ; trim. iamb.

VIII. (v. 151) 4 d; 3 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – –); 3 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏓); p (⏑ ⏑ ⏑ –) + δ; 2 trim. iamb.

IX. (v. 156) 2 δ; δ; 5 trim. iamb.

X. (v. 163) 4 a; 4 i (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 2 p + 2 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –); 2 δ; δ; trim. iamb.; 2 δ; 5 trim. iamb.

XI. (v. 175) 2 δ; 2 δ; 2 δ; δ + p (– – –); 3 trim. iamb.

XII. (v. 182) 1 i; 2 δ; 3 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ –) + δ; 5 a (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, – –).

XIII. (v. 185) 4 i; 2 δ; 2 δ; 2 δ; δ + p (⏑ ⏑ ⏑ –, – – ∧̄, ⏑ ⏑ ⏑ –).

XIV. (v. 190) 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – – – ⏑ ⏑); 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – ⏓); 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – – – ∧̄).

103 ruk. *νῦν* je správno a metricky nutno; *104 ποδὸς* po *κλιμάκων* třeba vypustiti; *105 ἐπαντέλλων**] *ἐπανατέλλων*; *109 πότνια παῖ Λατοῦς**] *παῖ Λατοῦς πότνια*; *114 ἆρα**] *ἄρα*; *χαλκόδετ' ἔμβολά τε*] *χαλκόδετ' ἔμβολα* nebo *χαλκόδετά τ' ἔμβολα*; chyba je snad hlouběji; *115 λαϊνέοισιν*] *λαινέοις*; *120 πρόπαρ ὃς**] *πρόπαρ*; *ἀγεῖται**] *ἀγεῖται* a jinak; *127 ἒ ἒ**] *αἶ αἶ*; *132* porušený a kusý; má tu býti trimetr iamb.; *138 ἀλλόχρως**] *ἀλλόχροος* a jinak; *145 τίς δ'**] *τίς δέ*; *152 δαμάσασ'**] *δαμάσασα*; *155 ἐπ' ἐμὰν**] *ἐμὰν*; *156 ποῦ δ' ὃς**] *ποῖ ποῖ δ' ὅς*; *ματρὸς*] *ματέρος* (*μητέρος*); *165* v. výše, str. 229; *166 βάλοιμ' ἐν*] *βάλοιμι*; *169 ἀελίου* po *βολαῖς* třeba vypustiti; *171 τίς*] *τίς πόθεν*; *175 Ἅλιον*] *ἀέλιον* a jinak; *176 χρυσεόκυκλον**] *χρυσόκυκλον*; *180 ἐκεῖνος*] *ἐκεῖνος ἑπτὰ*; *182 Νέμεσι**] *Νέμεσις*; *183 κεραύνιον**] *κεραύνειον*; *184 μεγαλαγορίαν*] *μεγαλανορίαν*; *186 Μυκήναισιν εὔχεται*] *Μυκηνίσι* a jinak; *188 Ποσειδανίοις**] *Ποσειδωνείοις* a jinak; *Ἀμυμωνίοις**] *Ἀμυμωνείοις* a jinak; *191 χρυσεοβόστρυχον**] *χρυσεοβόστρυχε*.

Foin. 291—354.

I. 2 trim. iamb.; 2 δ; 5 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏘); 3 p (⏑ – –, ⏑ – –, ⏑ – –).
II. (v. 296) 2 i; 2 δ; 6 i (⏑ – ⏗, ⏑ – ⏑ –, – – ⏗); 2 δ; δ + p (⏑ – –).
III. (v. 301) 2 δ; δ; 5 i (⏑ – ⏑ ⏑ –, – – ⏑ –, ⏑ –).
IV. (v. 304) 2 i; 6 i; 4 i; 4 i; 4 i; 4 i (⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –); 6 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏗, ⏑ – ⏑ –).
V. (v. 310) 4 i; 6 i; 4 i (⏒ – ⏑ –, ⏑ – ⏘); 4 i (totéž); 4 i (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏘); 2 + 3 p (⏑ ⏑ ⏑ –, – ⏑ –, – ⏑ –, – ⏑ –, – ⏑ –).
VI. (v. 317) 2 i (⏑ – ⏑ ⏓); 2 δ; 2 δ; 2 + 2 p (– ⏑ –, – ⏑ –, – ⏑ –, – – –).
VII. (v. 322) 2 δ; 2 δ; 2 δ; 2 δ; δ.
VIII. (v. 327) 6 i; 2 δ; δ.
IX. (v. 330) 4 a; 3 i; 4 i; 4 i; 4 i (⏑ – ⏗, ⏑ – ⏑ –).
X. (v. 335) 2 δ; δ.
XI. (v. 337) 4 i; 6 i; 4 i; 4 i; 4 i; 4 i; 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏗).
XII. (v. 344) 2 δ; 2 δ; 2 δ; 2 δ; 2 δ.
XIII. (v. 350) 4 a (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏘); 4 d; 4 d; 3 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⊼); 2 δ.

*295 ἔβας**] *ἔβας ἔβας*; *ὦ**] *ὦ Πολυνείκη*; *γᾶν**] *γαῖαν*; *296 ἰὼ ἰὼ**] *ἰὼ*; *297 ἀμπέτασον**] *ἀναπέτασον*; *299 ὑπώροφα**] *ὑπάροφα*; *300 ὠλέναισι*] *ὠλέναις*; *301* n. některé rukopisy mají jiný slovosled a přidávají po *βοᾶν* slova *ἔσω δόμων*; *304 ἰὼ**] *ὦ*; *306 ἀμφίβαλλε**] *ἀμφίβαλε*; *309 ἐμάν**] *ἁμάν*; *310 ἰὼ ἰὼ**] *ἰὼ*; *311 ἄελπτα**] *ἄελπα*; *323 δακρυόεσσ' ἀνεῖσα πένθει*] *δακρυόεσσαν ἱεῖσα πενθήρη*; *324 ὦ τέκνον*] *τέκνον*; *325 δυσόρφναια**] *δυσορφναία* a jinak; *330 ἀεὶ**] *αἰεὶ*; *332 σφαγὰν**] *φασγὰν* a jinak; *335 ἀλαλαῖσι**] *ἀλαλαγαῖσι*; *336 σκότια**] *σκοτίᾳ* a jinak; *337 γάμοισι*] *καὶ γάμοισι*; *341 τᾷδε*] *τάδε*; *343 γάμων**] *γάμον*; *ἐπακτὸν**] *ἐπακτὰν* a jinak; *344 δ'**] *δὲ*; *346 ὡς πρέπει* třeba vypustiti; *ματέρι*] *ματρὶ*; *349 ἔσοδος*] *εἴσοδος*.

Her. M. 875—921.

I. 2 δ; 2 δ; 2 δ; 2 δ; 2 p (⏑ – –, ⏑ – –).
II. (v. 880) 6 i; 4 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏗); 4 i (⏗ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏗); 4 a (– – – –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 6 i (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏗).
III. (v. 885) 2 δ; 2 δ.
IV. (v. 887) δ; 2 δ; 2 δ; 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏘).
V. (v. 891) 2 i; 6 i; 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – –);
VI. (v. 894) 2 i; 5 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 4 a (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏗).
VII. (v. 896) trim. iamb. (až k *τόδε*); p + δ (– ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ –, – – ⊼); 4 i; 4 i (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏗); 4 i (⏗ ⏑ –, ⏗ ⏗).
VIII. (v. 900) 2 i; 2 δ; 2 δ; δ.
IX. (v. 904) 2 i; trim. iamb.; 2 i + p (– – ⏑ –, – ⏑ –); 2 p (– ⏑ –, – ⏑ –); 3 i; 3 a; 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏗ ⏗).

X. (v. 909) 4 i (– – ⏑ –, – – ⏑ ⏓); p + δ (⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏕); 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏖); p (– ⏑ –) + δ; 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏗); 6 i; p (– ⏑ –) + δ; trim. iamb.

XI. (v. 917) 2 δ; δ; 2 δ; δ; p (– ⏑ –) + δ.

875 ὀτοτοτοῖ] *ὀτοτοτοτοτοί*; *ἀποκείρεται*] *ἀπόκειρέ τε*; *876 πόλεος**] *πόλεως* a jinak; *878 μανιάσιν*] *μανίαισι*; *881 ἐνδίδωσιν*] *ἐνδίδωσι*; *884* ruk. *ἰαχήμασι* jest metricky správno; *885 μετέβαλεν*] *μετέβαλε*; *886 ἐκπνεύσεται*] *ἐκπνεύσατε*; *887 ἰώ μοι**] *ἰώ μοί μοι*; *888 ἰὼ Ζεῦ, τὸ σὸν γένος**] *τὸ σὸν ἰὼ Ζεῦ γένος*; *ἄγονον**] *εὔγονον*; *889 λυσσάδες ὠμοβρῶτες*] *λύσσα δέ σ' ὠμόβροτος*; *ἄδικοι*] *ἀποινόδικοι*; *896 τέκν'**] *τέκνα*; *898 τέκνων*] *δὲ τέκνων*; *901 γεραὸν*] *γεραιὸν*; *902 ᾶ μάταν*] *μάταν*; *903 τέκεα**] *τέκνα*; *907 μελάθρων ἄραγμα*] *μελάθρω τάραγμα*; ruk. *ταρτάρειον* je metricky správno; *909* ruk. mají *σώματα*; ale verš jest asi porušen; *910 τίνα με*] *με*; *915 χέρες*] *χέρες ὦ*; *919* n. těžce porušeny; v. výše, str. 230.

Her. M. 1178—1213.

I. 2 δ; trim. iamb.; 2 δ; trim. iamb.; 2 δ; 2 δ.

II. (v. 1184) 3 i (– – ⏑ –, ⏗); 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – – – ⏕); 3 i (totéž); 4 d (totéž); 3 i (totéž); 4 d (totéž); 4 i (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).

III. (v. 1191) trim. iamb.; 2 δ; 2 δ; 2 δ.

IV. (v. 1195) trim. iamb.; 4 i (⏗ ⏑ –, – – ⏑ ⏑ –); 6 i (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏗).

V. (v. 1198) trim. iamb.; 3 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 3 i (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 3 i (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); trim. iamb.

VI. (v. 1203) p (– ⏑ –) + δ; 2 δ; 6 i (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏗ ⏗).

VII. (v. 1207) 3 i (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ –); 3 i (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 3 a (⏑ ⏑ – – –, ⏑ ⏑ –); 3 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ –).

VIII. (v. 1210) 2 δ; δ; 2 δ; 2 δ.

Řady daktylské nejsou v té strofě zcela jisté; mohly by to býti i řady logaoedické.

1178 po *ἔχων* třeba doplniti *ἄναξ*; *1182 μέν νιν*] *μὲν*; *1183 ἔκανε*] *ἔκτανε*; *1191 ἀγὼν*] *ἀγὼν*; *τίς ὅδ' οὖν*] *δόλον*; *1192 ὅς ἐπὶ*] *ἐπὶ*; v. výše, str. 227 n.; *1193 ἦλθεν*] *ἦλθε*; *1194 πεδίον**] *πέδον*; *1196* ruk. *οὐκ ἂν* je správné; *1210* n. *κατάσχεθε*] *κατάσχε*; *θυμόν, ὡς*] *θυμὸν ὅπως* a jinak; *1212 ἐπ' ἀνόσιον φόνον*] *ἐπὶ φόνον ἀνόσιον*; v. výše, str. 231.

Ion 1439—1509.

I. 2 trim. iamb.; 3 i (⏑ – ⏑ –, ⏗); 3 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏕); 5 a (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, – –).

II. (v. 1443) 2 trim. iamb.; 2 δ; 2 + 2 p (⏑ – –, ⏑ – –, ⏑ – –, ⏑ – –); 5 i (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, – –); δ.

III. (v. 1450) 2 trim. iamb.; δ; trim. iamb.; δ; 3 i; 2 δ; 2 δ; 2 trim. iamb.

IV. (v. 1458) 5 i (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⊔); 6 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔); 2 δ; 2 δ; trim. iamb.

V. (v. 1463) 6 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔); 6 i (– – ⏑ –, – – ⏑ –, ⏑ – ⊔); 2 p (⏑ – –, ⏑ – –); 6 i (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, – – ⏑ –); hyp. + δ.

VI. (v. 1467) 2 trim. iamb.; 2 δ; 2 trim. iamb.; 2 δ; 6 i (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).

VII. (v. 1477) trim. iamb; 6 i (⊔ ⊔, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 3 i (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 4 i (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – – –); trim. iamb.

VIII. (v. 1482) 4 i (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – – –); 3 i (⏑ – ⏑ –, ⊔); 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – – – ⊼).

IX. (v. 1485) trim. iamb.; 4 i (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 i (⏑ ⏑ ⏑ – –, ⏑ ⏑ – – –); trim. iamb.

X. (v. 1489) p (– ⏑ ⏑ ⏑) + δ; p (– ⏑ –) + δ; p (– ⏑ –) + δ.

XI. (v. 1492) 6 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔); 6 i (totéž).

XII. (v. 1494) 4 i (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – – –); 2 δ; δ.

XIII. (v. 1497) trim. iamb.; 2 δ; 3 i (⏑ – ⏑ –, ⊔); p (– ⏑ –) + δ.

XIV. (v. 1502) 2 δ; 6 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔); 3 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 4 i.

XV. (v. 1508) 4 a (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 6 i (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⊔ ⊔).

Ani tu nejsou řady daktylské zcela jisté a mohly by změněny býti v logaoedické.

1445 ἀμπτυχαί] *ἀναπτυχαί*; *1455 χέρα*] *χεῖρα*; *1460 γενειάσιν*] *γενειάσι*; *1464 δῶμ'*] *δῶμα*; *γᾶ δ'*] *τάδε δὲ* a jinak; *1466 νύκτας* je metricky možno; *1467* ruk. *ἁλίου* je metricky správno; *1470 οἶ' ἀνελέγχομαι*] *οἷον οἷον ἀνελέγχομαι*; *1471 σὺ γέγονας*] *γέγονας* a jinak; *1481 λέγεις λέγεις*] *λέγεις*; *1490 ἐξῆψα*] *ἐνῆψα*; *1493 χειροῖν*] *χεροῖν*; *1496 Ἅιδαν*] *Ἀΐδαν*; *1497* třeba čísti: *ὦ δεινὰ τλᾶσα μῆτερ· ἐν φόβῳ, τέκνον* (trim.), *καταδεθεῖσα σὰν ἀπέβαλον ψυχὰν* (2 δ)] *ὦ δεινὰ τλᾶσα μῆτερ· ἐν φόβῳ καταδεθεῖσα σὰν ψυχὰν ἀπέβαλον, τέκνον*; *1500 ἄκουσ'*] *ἄκουσα*; *1502 ἰὼ ἰὼ*] *ἰὼ*; *αἱ τότε*] *τότε*; *1503 δεινὰ*] *δειλία*; *τάδ'*] *τάδε*.

Or. 1286—1310.

I. 2 trim. iamb.; 2 δ; 2 δ; 2 trim. iamb.

II. 2 p (⏑ – –, ⏑ – –); 2 p (⏑ – –, ⏑ – –); 3 trim. iamb.

III. 4 d; 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – ⏑); trim. iamb.

IV. 2 d; 4 d; 3 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, ⊔).

V. 5 i (– ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, – –); δ;

VI. 4 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 6 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –); 2 δ.

*1289 ἔνοπλος**] *ἐν ὅπλοις*; *1295 σκοπεύουσ' ἁπάντα*] *σκοποῦσα πάντα*; *1299 ἀέναον*] *ἀένναον*; *1300 ἐμοῖσι**] *ἐμοῖς*; *πάντως* po *φίλοισι* třeba vypustiti; *1302 θείνετε*] *φονεύετε*; *1303 φάσγανα**] *φάσγανα πέμπετε* a jinak; *1304 χερὸς**] *χειρὸς*; *1305 τὰν λιποπάτορα**] *λιποπάτορα* a jinak; *λιπόγαμον*] *λειπόγαμον*; *θ'* po *λιπόγαμον*, chybějící v ruk.,

netřeba přidávati; v. výše, str. 229; *1306 ἔκανεν*] *ἔκτανεν*; *1309 δάκρυσι συνέπεσε**] *δάκρυσιν ἔπεσε* a jinak; *σιδαρέοις*] *σιδαρέοισι*; *1310 βέλεσιν*] *βέλεσσιν*; *ἀμφὶ τὰς**] *ἀμφὶ τά*.

K těmto pěti druhům strof. obsahujících dochmie, druží se jedna strofa dochmicko-daktylská, jedna dochmicko-iambicko-daktylská.

Sof. Trach. 1023—1025 = 1041—1043.

δ; 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – ⏑ –); *δ*.

Řada daktylská má na konci nesměrný daktyl.

1023 παῖ] *παῖ παῖ*; *1025 αἰαῖ*] *ἒ ἔ*; *ἰὼ**] *ἰὼ ἰώ*; *1042 εὔνασον εὔνασον*] *εὔνασόν μ' εὔνασον*.

Eur. Ion 763—799.

I. 4 i (⌴ ⌴, ⏑ – ⏕); 2 *δ*; 2 *δ*; 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏕).
II. (v. 766) 4 i (⌴ ⌴, ⌴ ⌴); 2 *δ*; *δ*; 3 i (⏓ – ⏑ –, ⏕); 3 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⊼); 3 i (totéž) + 3 d (totéž); 4 trim. iamb.
III. (v. 776) 2 *δ*; *δ*; 4 trim. iamb.
IV. (v. 782) 6 i (– – ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⌴ ⌴); *δ*; 4 trim. iamb.
V. (v. 789) 2 *δ*; 2 *δ*; *δ*; 4 trim. iamb.
VI. (v. 796) 2 *δ*; 2 *δ*; hypod. + *δ*.

Řady daktylské mohly by se ovšem i tuto měřiti logaoedicky.

763 slova *εἴπ'* — *εἰς ἐμὲ* třeba vynechati; *764 ἀβίοτον φίλαι*] *βίοτον, ὦ φίλαι*; *767 διανταῖ' ἔτυψεν*] *διανταῖος ἔτυπεν ἔτυπεν*; v. výše, str. 232; *776 ἔλακες ἔλακες*] *ἔλακες*; *789 ὀτοτοτοῖ*] *ὀτοτοττοτοῖ* a jinak; *ἄτεκνον ἄτεκνον**] *ἄτεκνον* třikrát; *ἔλαβ'*] *ἔλαβεν*; v. výše, str. 228; *796 πόρσω*] *πρόσω*; *797 ἑσπέρους*] *ἑσπερίους*; *φίλαι**] jiné ruk. je nesprávně vynechávají.

ODDÍL DESÁTÝ.

Strofy smíšené (polymetrické).

§ 38. O strofách polymetrických vůbec.

Při dosavadních rozborech strof shledali jsme, že je málo strof, složených z taktů téhož druhu; i v strofách prostých, na př. daktylských, anapaestických, trochejských, iambických, bývají řady cizorodé (alloiometrické). Není-li jich mnoho, tak že základního rázu strofy neruší, počítali jsme strofy takové mezi strofy prosté. Jednotné jsou jen strofy z volných ioniků, ale vynikají ovšem velikou růzností tvarů taktu. Za polymetrické pokládáme ty strofy, kde živly různorodé vystupují v takové početnosti a ucelenosti (na př. v celých periodách, nejen v jednotlivých kolech), že je nelze nikterak zařaditi mezi strofy prosté, ač mezi oběma těmi druhy strof nelze stanoviti hranice úplně přesné. K nim náleží vlastně i strofy iambicko-daktylské, dochmicko-daktylské a dochmicko-daktylsko-iambické, o kterých jsme z některých příčin vyložili již v hlavě o volných strofách iambických a o strofách dochmických. Tuto následuje rozbor zbývající části polymetrických strof.

§ 39. Polymetrické strofy prostší.

a) *Strofy iambo-trochejské.*

Jsou to strofy, ve kterých vedle řad iambických vyskytují se nepopíratelné anebo aspoň velmi pravdě podobné řady trochejské, tak že je v nich *μεταβολὴ κατ᾽ ἀντίθεσιν.* Vyskytují se u Sofoklea, Euripida i Aristofana, ale jsou počtem nehojné. Arci některé strofy pokládají se za iambo-trochejské neprávem, ježto tonami můžeme jejich řady trochejské proměniti v iambické a tak provésti v nich míru jednotnou. Takové strofy zdánlivě iambo-trochejské, vskutku však iambické, po případě trochejské, jsou tyto:

Aisch. Eum. 916—926 = 938—948.

I. 6 (⊔ ⏑ –, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).
II. 6 (⊔ ⊔, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4.
III. 4 (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 (totéž); 4 (totéž).

IV. 6; 4 (– – ⌊_, – – ⌊_); 4 (_ ◡ –, ◡ – ◡ –).

925 ἐξαμβρῦσαι] *ἐξαμβρόσαι*; *945 διπλοῖσιν**] *διπλοῖς*; *946* po *γόνος* chybí slovo míry ◡ –.

Eur. Foin. 676–689.

I. 4 (_ ◡ – ◡ – ◡ ⏑̲); 4 (– – ◡ –, ◡ ◡ ◡ ◡ –); 4 (_ ◡ –, ◡ – ⌊_).
II. 6 (◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ – ◡ –, ◡ – ⋏); 4 (◡ – _, ◡ – ◡ –).
III. 4 (⌊_ ◡ –, ◡ – ◡ –); 4 (totéž); 4 (totéž); 4 (totéž); 4 (⌊_ ⌊_, ⌊_ ◡ –).
IV. 6 (– – ◡ –, ◡ – _, ◡ – ◡ ⏑̲); 6 (⌊_ ⌊_, ⌊_ ◡ –, ◡ – ◡ –).
V. 4; 4 (⌊_ ◡ –, ◡ – ◡ –).

Periody nejsou dosti zřetelné; perioda III. jest asi také iambická, ač by mohla ovšem býti měřena i trochejsky.

*678 γένεθλον**] *γενέθλιον*; *683 καὶ*] *ᾷ* a jinak; *684 Περσέφασσα**] *Περσέφασα*; *687 ἐκτήσαντο**] *ἐκτίσαντο*; slovo to je tu vůbec podezřelé; *πυρφόρους**] *πυροφόρους* a jinak; *688 ἄμυνε τᾷδε γᾷ*] *ἄμυναι τᾷδε γᾷ* a jinak; *689 θεοῖς**] *θεοῖσιν* a jinak.

Foin. 1019–1042 = 1043–1066.

I. 2; 4 (_ ◡ –, ◡ – ◡ –); 4 (◡ – ◡ –, ◡ – ⌊_).
II. 4 (– – ⌊_, ⌊_ ◡ –); 4.
III. 3 (⌊_ ◡ –, ◡ –); 3 (totéž); 3 (totéž); 4 (– – ◡ –, ◡ – _).
IV. 4 (⏑̲ – ⌊_, ⌊_ ◡ –); 4 (◡ – ◡ –, ◡ – ⌊_); 4 (∧ ◡ ◡ ◡ –, ◡ – ⌊⏑̲); 4 (totéž).
V. 4 (◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡); 4 (◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, _ ◡ –); 4 (⌊_ ◡ –, ◡ – ⌊_).
VI. 4; 4; 4 (_ ◡ –, ◡ – _).
VII. 4; 4.
VIII. 4 (⌊_ ◡ –, ◡ – ◡ –); 4 (◡ ◡ ◡ ◡ –, ◡ – ◡ –); 4 (– – ⌊_, ◡ – ⌊⏑̲); 4 (totéž).
IX. 4 (◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ ◡◡ ◡ –); 6 (◡ – ◡ –, ◡ – ◡ –, ◡ – _).

Periody jsou dost nezřetelné.

*1022 πολύφθορος πολύστοιος**] *πολύστονος πολύμοχθος* a jinak; *1027 τόπων νέους**] *τόπων*; *1033 ματέρων**] *πατέρων*; *1036 ἰηΐιον βοὰν*] *ἰήιον βοὰν*; *1037 ἰηΐιον μέλος*] *ἰήιον μέλος*; *1038 ἄλλ' ἐπωτότυζε*] *ἄλλον ἐπωτότυζε* a jinak; *1039 βροντᾷ δὲ**] *βροντᾷ*; *1040 ἀχὰ*] *ἰαχὰ* a jinak; *1041 πόλεος**] *πόλεως*; *1048 τάλας*] *ὁ τάλας*; *1054 ἀγάμεθ' ἀγάμεθ'**] *ἀγάμεθ' ἀγάμεθα*; *1058 ἑπτάπυργα**] *ἑπτάπυλα*; *1061 εὔτεκνοι**] *ἄτεκνοι*; *1065 ἐπέσυτο**] *ἐπέσσυτο*; *γαῖαν*] *γᾶν*.

Foin. 1710–1757.

I. 6 (◡ – ◡ –, ◡ – ◡ ◡ ◡, ◡ ◡ ◡ ◡ –); 4; 6 (◡ – ◡ –, ◡ – ◡ –, ◡ – _).
II. (v. 1714) 4; 6 (◡ – ◡ –, ◡ – ◡ –, ◡ – ⋏).

III. (v. 1716) 4 (◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ – ◡ –); 6 (◡ – ◡ –, – – ◡ –, ◡ – ◡ –).

IV. (v. 1718) 6 (∧ ◡ ◡ ◡ –, ◡ – ⌞, ◡ – ⌞◡); 4 (‗ ◡ –, ◡ – ◡ –).

V. (v. 1720) 4 (‗ ◡ –, ◡ – ◡ –); 4 (‗ ◡ –, ◡ ◡ ◡ ◡ –); 4 (‗ ◡ –, ◡ – ‗).

VI. (v. 1723) 6 (◡ – ◡ –, ‗ ◡ –, ◡ – ◡ –); 6 (◡ – ‗, ‗ ◡ –, ◡ – ◡ –); 6 (◡ – ◡ –, ⌞ ◡ –, ◡ – ‗).

VII. (v. 1726) 6 (◡ – ◡ –, ⌞ ◡ –, ◡ – ◡ –); 6 (‗ ◡ –, ◡ – ◡ –, ◡ ◡ ◡ ◡ –).

VIII. (v. 1728) 4 (◡ – ◡ –, ◡ ◡ ◡ ◡ –); 4 (totéž); 4 (‗ ◡ –, ◡ – ‗); 4 (‗ ◡ ◡ ◡, ◡ – ‗).

IX. (v. 1732) 4 (∧ – ◡ ◡ ◡, ◡ – ◡ –); 6 (◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ – ◡ –, ◡ – ⌞).

X (v. 1734) 4 (◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡); 4 (totéž); 4 (⌞ ◡ –, ◡ – ‗).

XI. (v. 1737) 6 (◡ – ◡ ◡ ◡, ◡ ◡ ◡ ◡ –, ◡ – ◡ –); 6 (◡ – ◡ –, ◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ – ‗); 4.

XII. (v. 1740) 4 (⌞ ◡ –, ◡ – ◡ –); 4 (totéž); 4 (⌞ ◡ –, ◡ – ⌞).

XIII. (v. 1743) 6 (◡ – ◡ –, ⌞ ◡ –, ◡ – ◡ –); 6 (◡ – ◡ –, ∧ ◡ ◡ ◡ –, ◡ – ◡ –); 6 (◡ ◡ ◡ ◡ –, ◡ – ◡ –, ◡ – ◡ –); 4 (∧ ◡ ◡ ◡ –, ◡ – ⌞).

XIV. (v. 1747) 4; 4 (∧ ◡ ◡ ◡ –, ◡ – ◡ –); 4; 4 (∧ ◡ ◡ ◡ –, ◡ – ◡ –).

XV. (v. 1751) 4 (◡ – ◡ ◡ ◡, ◡ ◡ ◡ ◡ –); 4 (◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ – ◡ –).

XVI. (v. 1753) 4 a (– – – –, ◡ ◡ – ◡ ◡ –); 4 a (◡ ◡ – ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ◡ ◡ ◡̱).

XVII. (v. 1756) 4 (∧ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ ◡ ◡ ◡ –); 6 (◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ – ◡ –, ◡ – ⌞◡).

Periody jsou nezřetelné. Per. V, X, XII, XVII mohly by se měřiti trochejsky, tak že by vznikly iambo-trocheje, ale nutné to není. V periodě XVI jsou řady anapaestické, které asi zastupují řady iambické.

1710 χέρα] *χεῖρα*; *1712 ἔχων ἔμ'**] *ἔχ ἐμ'*; *1715 σύ μοι ποδαγὸς**] *σὺ ποδαγὸς* a jinak; *1716 γενόμεθα γενόμεθ'**] *γενόμεσθα γενόμεσθ'* a jinak; *1717 γε δῆτα**] *γε*; *παρθένων**] *παρθένων δή*; *1721 τᾷδε τᾷδε πόδα τίθει, πάτερ**] *τᾷδε πόδα τίθει πάτερ* a jinak; *1722 ἰσχὺν*] *ἰσχὺν ἔχων*; *1725 δεινὰ δεῖν' ἐγὼ τλὰς**] *δεινὰ ἐγὼ τλὰς* a jinak; *1729 οὐράνιον**] *οὐράνιόν τ'*; *1740 φεῦ τὸ**] *φεῦ φεῦ*; *1743 τάλαιν'**] *τάλαινα*; *1744 νέκυς ἄθαπτος οἴχεται**] *ἄθαπτος οἴχεται νέκυς* a jinak; *1746 σκότια*] *σκοτία* a jinak; *1754 στολιδωσαμένα**] *στολισαμένα*; *1756 ὄρεσιν**] *οὔρεσιν*; *1757 ἀχάριτον*] *ἀχάριστον*.

Arist. Orn. 851—858 = 895—902.

I. 4 (⏒ – ◡ –, ⌞ ◡ –); 4 (‗ ◡ –, ◡ – ◡ –).

II. 6 (⏒ ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏖ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –); 4 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏕); 4 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏗).

III. 6; 6 (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏗ ⋀).

856 προβάτιον] *πρόβατον*; *857 θεῷ*] *τῷ θεῷ*; *895 αἶ τἄρα*] *αἶτ' ἄρα*; *902 γένειον**] *γένειόν τ'*.

T r o c h e j s k á jest asi tato strofa, měřená dříve iambo-trochejsky:

A r i s t. S f e k. 1265—1274 (antistrofa vypadla po v. 1283).

I. 4; 4 (až po *καὶ*); 4 (– ⏑ – ⏑, – ⏑ ⌴).

II. 4; 4 (– ⏑ – –, – ⏑ ⌴); 4; 4 (až po *ῥοᾶς δει-*); 4 (– ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ – –; až k *πειν-*); 4 (– ⏑ – ⏑, – ⏑ ⌴).

III. 4; 4 (– ⏑ – ⏑, – ⏑ ⌴); 4 (– ⏑ – ⏑, – ⏑ – ⏑); 4; 4; 4 (– ⏑ – –, – ⏑ –).

1272 před *μόνος* jest asi mezera míry – ⏑ –; *μόνοισι*] *μόνοις*; *1274 ἔλαττον*] *ἐλάττων*.

Strofy vskutku i a m b o - t r o c h e j s k é jsou tyto:

S o f. E l. 1273—1287.

I. 6 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⌴, ⏑ – ⏑ ⏗); 6 i (⏑ – ⏑ –, – – ⏑ –, ⏑ – ⌴); 4 i (– ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –).

II. 6 i (⏑ – ⏑ –, – – ⏑ –, ⏑ – ⌴); 6 i (– – ⏑ –, – – ⏑ –, ⏑ – ⌴); 6 i; 4 i (⏑ – ⌴, ⏑ – ⌴).

III. 4 tr (– ⏑ – ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑); 4 tr (– ⏑ – ⏑, ⌴ ⌴); 4 tr (– ⏑ ⌴, – ⏑ – ⏑); 6 tr (– ⏑ – ⏑, – ⏑ ⌴, – ⏑ – ⏑).

IV. 4 tr; 4 tr; 6 tr (– ⏑ – ⏑, – ⏑ – ⏑, ⌴ ⌴).

*1275 πολύπονον**] *πολύστονον*; *1280 μὴν*] *μή*; *1289 φίλ' ἀνίκ'*] *φίλαι*; *1284 κλύουσ' ἁ τάλαινα*] *κλύουσα τάλαινα*.

O K. 1724—1736 = 1737—1750.

I. 6 i; 4 i (– ⏑́ ⏑ ⏑ ⏖, ⏑ ⏗ ⋀); 4 i (– ⏕ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 i; 4 i.

II. 4 tr (– ⏑ – ⏒, ⏑ ⏑ ⏑ – ⏗); 4 tr (⏖ ⏑ – ⏒, ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑); 4 tr (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ – ⏒); 4 tr (⏑ ⏑ ⏑ ⏖ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑).

III. 6 i (⌴ ⌴, ⌴ ⏑ –, ⏑ – ⌴); 4 tr (– ⏑ – ⏑, – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑); 4 i (– – ⏑ –, ⏑ – ⌴).

Kdyby perioda II měřila se iambicky, poslední kolon bylo by pentapodií.

*1725 ὀρέξομεν**] *ὀρέξωμεν*; *1728 ἐγὼ**] *ἔγωγε*; *1729 τάδ'* přidává*; *1735 ἐπενάριξον*] *ἐνάριξον*; *1739 ἀπέφυγε. τί; τὰ σφῷν*] *ἀπεφευγέτον σφῷν*; *1744 ἐπεῖχε*] *ἐπεί*; *1745 ἄπορα*] *πέρα*; *1747* třeba vypustiti; *1749 τίν' ἔτι με*] *τί με*.

Eur. Foin. 638—656 = 657—675.

I. 4 tr (– ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏗); 4 tr (⏑ ⏑ ⏑ – ⏑, – ⏑ —); 4 tr (– ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ – ⏑); 4 tr (⏑ ⏑ ⏑ – ⏑, – ⏑ – ⏑); 4 tr (⏖ ⏑ – ⏑, – ⏑ ⏗).

II. 4 tr (⏑ ⏑ ⏑ – ⏑, – ⏑ —); 4 tr (– ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏗); 4 tr (– ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏕ ⏑); 4 tr (⏘ ⏑ – ⏑, – ⏑ ⏗).

III. 6 i (– – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 i (∧ ⏘ ⏑ –, ⏑ ⏕ ⏑ –); 4 i (– – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 i (⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 i (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –).

IV. 4 i; 6 i.

V. 4 tr; 4 tr (– ⏑ ⏗, – ⏑ – ⏑); 4 tr (– ⏑ – ⏑, – ⏑ ⏗).

Periody nejsou zcela zřetelné.

639 τετρασκελὲς . . . ἀδάματος] *τετρασκελὴς . . . ἀδάμαστον*; *644 πυροφόρ' Ἀόνων*] *πυροφόρα δόμων*; *ἔχρη*] *ἔχρησεν* a jinak; *646 γύας*] *γαίας* nebo *γᾶς*; *648 καὶ* před *βαθυσπόρους* třeba vynechati; *γύας*] *γυίας*; *650* před *Διὸς* chybí slovo míry – ⏑ –; *γάμοις*] *γάμοισι*; *652 ἕλικος*] *ἑλικτὸς* a jinak; *653 χλοηφόροισιν**] *χλοηφόροις*; *ἔρνεσιν**] *ἔρνεσι*; *655 Βάκχιον*] *βακχεῖον*; *Θηβαΐαισι*] *Θηβαίαισι* a jinak; *656 φόνιος ἦν**] *φοίνιος ἦν* a jinak; *658 Ἄρεος**] *Ἄρεως*; *663 ὄλεσε*] *ὤλεσεν* a jinak; *667 φραδαῖσι Παλλάδος*] *Παλλάδος φραδαῖσι*; *669 γύας*] *γυίας*; *673 φόνος πάλιν**] *φόνος φίλα*; *γᾷ φίλᾳ*] *φίλᾳ γᾷ*.

Hel. 167—178 = 179—190.

I. 4 i (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 i (∧ ⏖ ⏑ ⏕, ⏑ ⏖ ⏑ –); 4 i (– – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 i (⏒ – ⏑ –, ⏗ ⏑ –).

II. 6 tr (– ⏑ – –, – ⏑ ⏖ ⏑, – ⏑ ⏗); 4 tr (– ⏑ – ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑); 4 tr (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑).

III. 6 i (– – ⏑ –, – – ⏑ –, ⏑ – ⏗); 4 i (– – ⏑ –, ⏑ – ⏗).

IV. 4 tr (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏕ ⏑); 4 tr (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑); 6 tr (⏗ – –, ⏕ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏗).

Poslední kolon mohlo by býti i iambické (⏗ ⏗, – ⏕ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –).

*171 σύριγγας αἰλίνοις**] *σύριγγας ἢ φόρμιγγας αἴ αἴνοις κακοῖς* a jinak; *174 μουσεῖά τε**] *μουσεῖα*; *176 φόνι' ἀχάριτας*] *φονία χάριτας* a jinak; *177 ἐμέθεν*] *ἐμέθ'*; *παιᾶνας**] *παιᾶνα*; *182 αὐγαῖσιν ἐν χρυσέαις**] *χρυσέαισιν αὐγαῖς* a jinak; *183 <σῖγα> θάλπουσ'*] *θάλπουσ'*; *184 οἰκτρὸν*] *οἰκτρὸν ἀνεβόασεν*; *185 ἔλεγον**] *θρῆνον*; *186* před *αἰάγμασι* jest mezera míry – – ⏑ –; *188 νόμον*] *γάμον* nebo *γάμων*; *189 μύχαλα* po *πέτρινα* třeba vynechati; *κλαγγαῖσιν*] *κλαγγὰς* a jinak.

Hel. 191—209 = 210—228.

I. 2 i (⏒ – ⏑ –); 4 i (– – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 i (⏗ ⏗, ⏑ – ⏑ –); 4 i (⏗ ⏗, ⏑ – ⏗); 6 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –).

II. 4 i (⏗ ⏑ – ⏑ – ⏑ –); 4 i (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, – – ⏑ –); 4 i (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 i (∧ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏕ ⏑ –).

III. 4 i (⏗ ⏗, ⏑ – ⏑ –); 4 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏗ ⏗); 4 i (⏗ ⏑ –, ⏑ ⏖ ⏑ ⏓).

IV. 4 tr (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑⏑ ⏑ ⊔); 4 tr (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⊔); 4 tr (– ⏑ – ⏑, – ⏑ – ⏑); 4 tr (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑⏑ ⏑ ⏑⏑ ⏑).

V. 6 tr (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑); 4 tr (– ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑⏑ ⏑); 6 tr (⊔ ⊔, – ⏑ – ⏑, – ⏑ ⊔).

197 μέλουσαν] *μέλουσ'* a jinak; *δαΐῳ*] *ἰδαίῳ*; *202 αἰσχύνας ἐμᾶς ὑπ'*] *αἰσχύνασ' ἡμᾶς ἐπ'*; *210 αἰαῖ αἰαῖ ὦ δαίμονος**] *αἲ αἲ δαίμονος*; *214 τίς**] *τίς σ'*; *218 βίοτον**] *βίον*; *221 τέκεα**] *τέκνα*.

Hel. 229—251.

I. 4 i (⊔ ⊔, ⏑ – ⏑ –); 6 i (⊔ ⏑ –, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑); 6 i (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).

II. 4 i (– – ⊔, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ∧); 6 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).

III. 4 i (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –): 4 i (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 i (⏑ – ⏑ –, ∧ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑).

IV. 6 i (⊔ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 6 i (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 4 i (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).

V. 4 i (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 6 i (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔); 6 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑).

VI. 6 tr (– ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑, – ⏑ ⊔); 6 tr (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ – ⏑, – ⏑ – –).

VII. 4 i; 6 i (⏑ – ⊔, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑).

VIII. 4 tr (⏑ ⏑ ⏑ – ⏑, – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑): 4 tr (⏑ ⏑ ⏑ – ⏑, – ⏑ ⊔)

IX. 6 tr (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑, – ⏑ – ⏑); 4 tr (– ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⊔).

Periody nejsou dosti zřetelné.

*236 δυστυχὲς**] *δυστυχέστατον*; *237 γάμον ἐμὸν**] *γάμων ἐμῶν*; *238 ἁ πολύκτονος**] *ἀπολύκτονος*; *239 Πριαμίδαις* na konci verše jest porušeno, ač verš vyžaduje slova míry ⏑ ⏑ ⏑ –; *245 πέταλα**] *πέτλα*.

Arist. Sfek. 1326—1341.

I. 2 tr. (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑); 4 tr; 4 tr (⏑ ⏑ ⏑ – –, – ⏑ ⊔).

II. 4 tr.; 4 tr.; 4 tr. (– ⏑ – –, – ⏑ ⊔).

III. 3 trim. iamb.

IV. 4 i; 4 i; 4 i (– – ⏑ –, – – ⏑ ⏑ –); 4 i (⏑ – ⏑ –, – – ⊔).

V. 4 tr (⏑ ⏑ ⏑ – –, – ⏑ – –); 4 tr; 4 tr (– ⏑ – –, – ⏑ ⊔).

Mohly by to býti i dvě strofy (1326—1331 a 1335—1341) s třemi vloženými trimetry.

*1338 ἰαιβοῖ αἰβοῖ**] *ἰαιβοῖ*; *ποῦ 'στιν ἡμῖν*] *ποῦ 'στιν*.

Batr. 209—268.

I. 4 i (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 i (totéž); 4 i (⏑ – ⏑ –, ⊔ ⏑ ⏑); 4 i (totéž); 6 i (– ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

II. (v. 214) 2 i; 4 i (– – ◡ –, ⊔ ◡ –); 4 i (◡ – ◡ –, ⊔ ◡ –); 4 i (totéž).

III. (v. 218) 4 i (– ◡◡ –, ◡◡ – ⏑); 4 i (totéž): 6 i (– – ◡◡ –, ◡◡ – ⊔, ⊔ ◡ –); 4 i (∧ ◡◡◡ –, ◡ – ◡ –).

IV. (v. 221) 4 i; 4 i; 4 i (∧ ◡◡◡ –, ◡ – ◡ –): 4 i; 4 i (∧ ◡◡◡ –, ◡ – ◡ –); 4 i; 4 i.

V. (v. 228) 4 tr; 6 tr (◡◡◡ – –, – ◡ – ◡, – ◡ – –); 6 tr (– ◡ ◡ ◡ –, – ◡◡◡◡, – ◡ – –); 6 tr (◡◡◡ – ◡, – ◡ – –, – ◡ – –).

VI. (v. 232) 4 tr (◡◡◡ ◡◡◡, ◡◡◡ ◡◡◡): 4 tr (◡◡◡ – –, – ◡ ⊔); 4 tr (◡◡◡ – ◡, – ◡ ⊔).

VII. (v. 236) 4 i; 4 i; 4 i; 4 i (∧ ◡◡◡ –, ◡ – ◡ –).

VIII. (v. 240—250); IX (251—256); X (257—261); XI (262—265), kde třeba přidati verš *βρεκεκὲξ κοὰξ κοάξ*; XII (266—267) — vesměs trochejsko-iambické — rozebrány jsou v M. I, str. 279.

216 Διώνυσον] *Διόνυσον*; *217* ruk. *Λίμναισιν* třeba ponechati; *ἀχήσαμεν*] *ἰαχήσαμεν*: po v. *222* verš *βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ* některé ruk. vynechávají; *229 ἔστερξαν μὲν*] *ἔστερξαν*.

Ekkl. 900—905 = 906—911.

I. 4 tr (– ◡ ⊔, – ◡ – ◡); 4 tr (◡◡◡ – ◡, ⏓ ◡ – ◡); 4 fer. 1.

II. 6 tr (– ◡ – –, – ◡ ⊔, – ◡ – –); 4 tr (◡◡◡ – ⏑, – ◡ – ⏑); 4 fer. 1.

900 ταῖς] *ταῖσιν*; *902 μηροῖς*] *μηρίοις*; *907 ἀποβάλοιο*] *ἀποβάλοις*, ač snad jsou ty verše tíže porušeny; *908* n. *ὄφιν ψυχρόν*] *ὄφιν*; *910 τινα σὺ καὶ*] *καὶ*.

K těmto strofám řadí se dvě strofy trochejsko-glykonské.

Aisch. Prom. 415—419 = 420—424.

I. 4 tr (⏓ ◡ – ◡, – ◡ – ⏑); 4 tr; 4 tr.

II. 4 gl. 2; 4 fer. 1.

Eur. Bakch. 902—911.

I. 6 glyk. 2 + ⊔ ⊼; 4 tr (◡◡◡ – ◡, ◡◡◡ ◡◡◡); 6 gl. 2 + ⊔ ⊼; 4 tr (◡◡◡ ◡◡◡, ◡◡◡ ◡◡◡); 6 gl. 2 + ⊔ ⊼.

II. 4 tr; 4 fer. 2; 4 fer. 2; 4 fer. 2; 4 gl. 2 (∧ ◡◡◡ –, ◡◡ – ◡◡ ◡); 4 fer. 2.

905 ἕτερα] *ἑτέρα*; *907 μυρίαι δὲ*] *μυρίαι*; *908 εἴσ'*] *εἰσὶν*.

b) Strofy paionsko-trochejské a paionsko-iambické.

O spojování těchto řad bylo vyloženo již v M. I, str. 454 a v R., str. 108.

α) Strofy paionsko-trochejské.

Paiony jsou v nich vesměs arci sestupné, jak ukazují spojené s nimi řady trochejské.

Arist. Ach. 204—218 = 219—233.

I. 4 tetram. troch.
II. 2 p (– ⏑ –, – ⏑ –); 2 p (totéž); 2 p (totéž); 2 p (– ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ ⏑); 2 p (– ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ –); 2 p (– ⏑ –, – ⏑ –).
III. 3 p (– ⏑ –, – ⏑ –, – ⏑ –); 2 p (– ⏑ –, – ⏑ –); 2 p (– ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ ⏑); 2 p (totéž); 2 p (totéž); 2 p (– ⏑ ⏕, – ⏑ ⏑̲).

218 οὐδ' ἂν . . . ἂν] ἂν οὐδ'; 220 Λακρατείδη] Λακρατίδη; 222 γέροντας ὄντας] γέροντας; 230 ἀντεμπαγῶ*] ἄντ' ἐμπαγῶ; 231* po *ὀδυνηρός* vypadlo slovo míry ⏑ ⏑ – ⏑; *232 πατῶσιν ἔτι*] πατῶσιν.*

Hipp. 303—313 = 382—390.

I. 2 p; 2 p; 2 p; 2 p; 2 p; 2 p; 2 p; 2 p; 2 p.
II. 2 tetram. troch.

Oba tetrametry koryfaiovy snad ani k strofě nepatří; v tom případě by byla tato strofa čistě paionská.

Střídají se tu tvary paionů – ⏑ – a – ⏑ ⏑ ⏑.

304 κράκτα] καὶ κράκτα nebo *καὶ κεκράκτα; 382 πυρός θ'] πυρὸς; 384 ἦν ἄρ' οὐ*] οὐκ ἄρ' ἦν; 385* konec verše je porušen; chybí slovo míry – ⏑ –; *387 ὀλίγον*] ἔλαττον.*

Hipp. 616—623 = 683—690.

I. 4 tr; 4 tr (– ⏑ ⏕ ⏑, ⊔ ⊔̆).
II. 2 p; 2 p; 2 p; 4 tr (– ⏑ – ⏑, – ⏑ ⊔).
III. 2 p; 4 tr; 4 tr; 4 tr; 4 tr (– ⏑ – ⏑, – ⏑ ⊔).

616 ἄξιόν γε] ἄξιον; 618 ἐργασάμεν'] εἰργασμέν'; 683 πάντα δὴ*] πάντα (ἅπαντά τοι); 686 αἱμύλοις*] αἱμυλίοις; 689 ἡμᾶς ἔχων*] ἔχων.*

Sfek. 403—414 = 461—470.

I. 2 tetram. troch.
II. 4 tr; 4 tr; 4 tr.
III. 2 tetram. troch.
IV. 4 tr; 2 tr + p ({– ⏑ ⏑ ⏑ / – ⏑ – ⏑}, – ⏑ ⏑ ⏑); 2 tr + p (– ⏑ – ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑).
V. 2 p (– ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏕); 2 p (– ⏑ –, – ⏑ –).

Text antistrofy jest porušen. V periodě IV, je-li text správný, střídá se s ditrochejem paion.

407 ἐκτετάσθω] ἐντέτατ' ὀξύ; 412 κἀπολόμενον, ὅτι] κἀπολούμενον, ὅτι; 414 μὴ] ὡς χρὴ μή; 462 μελῶν τῶν] μελέων; 465 porušen; třeba upraviti v dimetr trochejský; po v. *467* a *469* vypadlo po verši.

Lys. 658—670 = 682—695.

I. 6 tr (⊔ ⊔, – ⏑ – ⏑, – ⏑ – ⏑): 4 tr (⊔ ⊔, – ⏑ – –); 4 tr (– ⏑ – ⏓, – ⏑ – ⏓).
II. 3 tetram. troch.
III. 2 p; 2 p; 2 p.
IV. 4 tr (⊔ ⊔, – ⏑ – ⏒); 4 tr (– ⏑ – ⏑, – ⏑ – ⏒); 4 tr (– ⏑ – ⏓, – ⏑ – ⏒); 2 p (– ⏑ – – ⏑ ⏒).

658 τὰ πράγματ'] τὸ πρᾶγμ'; 661 ὅστις γ'*] ὅστις; 664 λευκόποδες] λυκόποδες; 668 ἀνηβῆσαι] ἀναβῆσαι.*

Lys. 781—804 = 805—828.

I. 4 tr (⊔ ⊔, – ⏑ – –); 4 tr (– ⏑ – –, – ⏑ – –); 2 p (– ⏑ ⏑ ⏑, ⊔ ⏒).
II. 2 p (⊔ –, – ⏑ ⏑ ⏑); 2 p (– ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ –); 2 p (⊔ –, ⏑ ⏑ ⏑ –); 2 p (⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ∧); 2 p (⏒ – ⏑ ⏑, ⏑ – –).
III. 2 p (– ⏑ ⏑ ⏑, ⊔ –); 2 p (totéž); 2 p (totéž); 2 p; 2 p (– ⏑ ⏑ ⏑, ⊔ –).
IV. 6 tr (⊔ ⊔, – ⏑ – ⏓, – ⏑ – –); 4 tr; 3 p.
V. 4 tr (– ⏑ – ⏓, – ⏑ ⊔); 4 tr (totéž); 4 tr (totéž); 4 tr (totéž).
VI. 4 tr (totéž); 4 tr; 4 tr; 2 p.

V kolu II. 5 jest zajímavý nesměrný paion – – ⏑ ⏑.

785 ποτε νέος] νεανίσκος; Μελανίων] Μειλανίων; 788 ᾤκει*] ἐνῴκει; 798 κρομμύων*] κρόμμυον* (nebo *κρόμυον*); *799 ἀνατείνας] ἀνατείνας τὸ σκέλος; 807 ἦν τις ἀΐδρυτος] τις ἦν ἀίδρυτος; 809* n. *ἀβάτοισι σκώλοισίν τε τὰ πρόσωπα] ἀβάτοισιν εὐσκώλοισι τὸ πρόσωπον; περιειργμένος*] περιειργασμένος; 811 Ἐρινύος] Ἐρινύων; 812 ἄρ'] οὖν*; po tomto verši vypadl verš téhož rozměru; *815 καταρασάμενος*] κατηρασάμενος; 824 σάκανδρον] σάκανδρ'.*

Lys. 1043—1057 = 1058—1071 = 1189—1202 = 1203—1215.

I. 4 tr; 4 tr; 4 tr (– ⏑ – ⏒, – ⏑ ⊍).
II. 2 p; p + 2 tr (– ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ – ⏒); 2 p; 2 p (– ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏒).
III. 2 p; 2 p; 4 tr; 4 tr; 6 tr (– ⏑ – ⏒, – ⏑ – ⏒, – ⏑ ⊍).
IV. 4 tr (– ⏑ – –, – ⏑ ⊔); 4 tr; 6 tr (– ⏑ – –, – ⏑ {– – / ⏑ ⏑ ⏑}, – ⏑ ⊍).

1053 πλέα 'στὶν ἄχομεν] πόλλ' ἔσω 'στιν κἄχομεν; 1057 μηδὲν ἀποδότω πάλιν] ἂν λάβῃ μηκέτ' ἀποδιδῶ; 1060 μοὔτνος] ἔτνος; 1062 ὥστε κρέ' ἔδεσθ'] ὥστε τὰ κρέα ἔξεσθ' a jinak; *1067 εἴτ' εἴσω*] εἶτα ἔσω; 1070 ὡς*] ἴσως; 1190 ἐστί μοι] ἐστὶν ἐμοὶ; 1200 χἄττ'*] χ' ἅτ'; ἂν ἔνδον] ἔνδον; 1207* po *ὁ δ'* je mezera slabiky (snad *ὁ δέ γ'*); *1211 σάκκους*] σάκους; 1212 οὑμὸς αὐτοῖς] αὐτοῖς οὑμός.*

β) *Strofy paionsko-iambické.*

Řady anapaestické, pokud se v nich vyskytují, zastupují patrně řady iambické.

Pozn. 1. V Aisch. Prom. 114—119 jest část, která také může býti sem připočtena: 4 i (⊔ ⊔, ⏑ – ⏑ –); 2 p + 2 p (⏑ – –, ⏑ – –, ⏑ – –, ⏑ – –); trim. iamb.; 3 p (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⊼); 2 trim. iamb. V kolu čtvrtém jest první paion (– ⏑ ⏑ –) nesměrný.

114 ruk. ἆ ἆ, ἔα ἔα lze ponechati, *116 θεόσυτος] θεόσσυτος; 118 ἐμῶν*] ἡμῶν.*

Aisch. Choef. 783—788 = 794—799.

I. 3 p (– ⏑ –, – ⏑ –, – ⏑ –); 4 i (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑̲).
II. 4 i (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 i (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –): 4 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊼).
III. 2 p (⏓ ⏑ –, – ⏑ ⏑̲); 3 p (⏑ ⏑ ⏑ –, – ⏑ –, ⏑ – ⏑̲).

O refrainu té strofy srv. M. I, str. 441. Text jest porušen. Všecky paiony mohly by se tu měřiti iambicky, a snad se tak i měřiti má.

783 παραιτουμένα] παραιτούμεν' ἐμοὶ; 786 τὰ σώφρον' εὖ] τὰ σωφροσυνευ; 787 διὰ δίκας] διαδικᾶσαι; 788 ἐλακον. ὦ Ζεῦ, σύ νιν] ἔλακον. Ζεῦ, σὺ δέ νιν; 796 πημάτων, σὺ δ'] πημάτων; 798 ἀμ πέδον] δάπεδον.

Eum. 369—372

2 p (⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ –); 2 p (totéž); 2 p (totéž); 2 p (totéž); 4 fer. 2.

Strofa ta jest efymniem k strofám 373—376 = 377—380 a náleží arci za ně.

369 ἁλομένα] ἀλλομένα; ἀνέκαθεν] ἄγκαθεν; 371 σφαλερὰ γὰρ] σφαλερὰ.*

Arist. Orn. 904—914.

I. 2 p (⏑ ⏑ ⏑ –, – ⏑ –): 2 p (– ⊔, – ⏑ –); 2 p (– ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 2 p (⏑ – –, ⏑ – –); trim. iamb.
II. 4 i (⏑ – ⏑ –, – – ⏑ ⏑ –); 3 i (– – ⏑ –, ⊔); 5 gl. 2 + ⊔: 3 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⊔̆); trim. iamb.
III. trim. iamb.: 5 gl. + ⊔ (⊔ – –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⊔); 3 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⊔̆).

V kolu I. 3 jest nesměrný paion (– ⏑ ⏑ –).
907 τὸ] τί τὸ.*

c) *Strofy paionsko-iambicko-anapaestické.*

Řady anapaestické, v nich se objevující, zaplňují celé periody a nezastupují asi řady iambické.

Arist. Orn. 327—335 = 343—351.

I. 2 i: 4 a (⏑⏑⏑⏑ ⏑⏑⏑⏑, ⏑⏑⏑⏑ – –); 4 a (⏑⏑ – ⏑⏑⏑⏑, – ⏑⏑⏑⏑); 2 a (⏑⏑⏑⏑ – –); 4 a (⏕ – – –, – – – –); 4 a ⏕ – – –, – – ⊔).
II. 2 p; 2 p; 2 p; 2 p; 2 p.

V. 333—335 jsou těžce porušeny; třeba tu upraviti paiony podle antistrofy.

Lys. 476—483 = 541—548.

I. 2 i + p (⏓ – ⏑⏑⏑, – ⏑⏑⏑); 2 p; 2 p; 2 p.
II. 3 a; 3 a; 4 a (⏑⏑ ⏓⏓ ⏑⏑⏑⏑, ⏑⏑⏑⏑ ⏑⏑⏑⏑); 4 a (⏑⏑⏑⏑ ⏑⏑⏑⏑, ⏑⏑ – ⏑⏑ ⏓).

Kdyby se ve v. 476 = 541 vynechalo *ὦ* a *ὡς*, povstal by prostý paion (– ⏑⏑⏑) místo diiambu.

477 ἔτ᾽] ἔστ᾽; ἀνεκτέα] ἀνεκτὰ; τάδ᾽*] τάδε γ᾽; 541* po *ἐγὼ γὰρ* jest mezera míry ⏑⏑; *542 γόνατ᾽ ἂν] τὰ γόνατα; με καματηρὸς ἂν] μου καματηρὸς; 546 θράσος*] δὲ θράσος; 547 τὸ σοφὸν] σοφὸν.*

Ekkl. 952—959 = 960—968.

I. 2 p (– ⏑ –, – ⏑ –); 2 p (⏕ ⏑ –, ⏓⏓ ⏑ –); 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔); 6 i (– – ⏑ –, ⏑ – ⊔, ⏑ – ⊼).
II. 4 a (⏑⏑ – – –, ⏑⏑ – ⏑⏑ –); 4 i (⊔ ⏑ –, – – ⏑ –); 4 a (⏑⏑ – – –, – – ⊔); 4 i (⏑⏑ – ⏑ –, ⏑⏑ – ⊔).
III. 4 i (∧ ⏑⏑⏑ –, ⊔ ⏑ –); 4 i (⊔ ⏑ –, – – ⏑ –); 4 i (– – ⏑ –, ⏑ – ⊔).

952 ξύνευνος] ξύνευνός μοι; 953 ὅπως τήνδ᾽] ὅπως; 954 δεινός τις] τις; 957 μ᾽ ἔχει διακναίσας] με διακναίσας ἔχει; 963 πεσὼν*] καταπεσὼν; 964—966* jsou těžce porušeny a musí se asi upraviti podle strofy.

K těmto strofám lze přiřaditi i ojedinělou strofu *paionsko-anapaestickou*:

Arist. Orn. 1058—1071 = 1088—1101.

I. 4 a (par.); 4 a; 4 a (par.).
II. 4 a; 4 a (par.); 4 a (par.); 4 a (par.).
III. 2 p (– ⏑⏑⏑, – ⏑⏑⏑); 2 p (– ⏑⏑⏑, ⏕ ⏑ –); 2 p (– ⏑⏑⏑, {– ⏑ – / – ⏑⏑ –}); 2 p (– ⏑⏑⏑, – ⏑ –).
IV. 4 a; 4 a.
V. 2 p; 3 p; 2 p.

V kolu III. 3 je nesměrný paion (– ⏑⏑ –).

1060 εὐχαῖς] εὐχαῖσι; 1064 ἂν] οἱ; 1065 αὐξανόμενον] αὐξανόμενα;* ruk. *πολυφάγοις* lze hájiti; *1066 ἐφεζόμενα* ruk. lze metricky hájiti; *1067 κτείνω*] κείνων; 1071 ἐν φοναῖς ὄλλυται] φοναῖσιν (ἐν φοναῖσιν) ἐξόλλυται; 1094 ναίω*] ἐνναίω; 1095 ὀξὺ μέλος] ὀξυμελὴς* a jinak; *1096 ἡλιομανὴς] ὑφηλιομανὴς* a jinak.

d) Strofy paionsko-dochmicko-iambické.

Dochmie rovnají se ovšem podle našeho výkladu dvěma paionům a jsou v strofách těch řídké.

Eur. Hipp. 1347—1388.

Ve v. 1347—1378 jsou volné žalozpěvné anapaesty, o nichž v. M. I, str. 241 n. V. 1372 a 1374 n. jsou porušeny.

V. 1379 n.

I. 4 i; 3 p (nebo p + δ) (⏑ – –, ⏑ – –, ⏑ – ⋀); 6 i (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

II. 4 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –): 4 i.

III. δ (⏑ – –, ⏑ – ⋀); 4 i (⊔ ⏑ –, – – ⏑ ⏑ –); 4 i (⊔ ⏑ –, – – ⏑ –); 4 i (– ⏑ ⏑ –, – – ⏑ –); 4 i (– – ⏑ –, ⊔ ⏑ –); 4 i ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔).

V kolu I. 2 mohly by se paiony měřiti i iambicky, jako v kolu III. 1.

1380 προγεννητόρων*] προγεννητόρων; *1382* ἔμολέ τ'*] ἐμόλετ' nebo ἔμολ'; *1384* ἰώ μοι*] ἰώ μοί μοι; *1386* ἐμὰν před τοῦδ' vypouštějí některé ruk.; *1387* εἴθε με*] εἴθε μοι a jinak; κοιμάσειε*] κοιμίσειε a jinak; δυσδαίμον'*] δυσδαίμονα; *1388* Ἅιδου μέλαινα νυκτερός τ' ἀνάγκα*] Ἅιδου τε νυκτὸς δυστάλαιν' ἀνάγκα a jinak.

Arist. Orn. 406—433.

I. 4 i; 4 i; 4 i; 4 i.

II. (v. 410) 2 i + p (⏑ – ⏑ –, – ⏑ –); 2 p; 2 p; 2 i + p; 2 p; 2 p.

III. (v. 416) 1 i; 4 i: 4 i; 4 i; 4 i; 2 i; 4 i; 4 i.

IV. (v. 422) 4 i; 4 i; 2 i; 4 i; 4 i.

V. (v. 427) δ; δ; δ; 3 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 6 i.

VI. (v. 431) 4 i; 4 i; 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔).

409 ξένω] ξείνω; *416* λέγει δὲ] λέγουσι δὲ; *420* τιν' ἐχθρὸν] τῶν ἐχθρῶν a jinak; *424* σὰ πάντα] σὰ γὰρ ταῦτα πάντα a jinak; *425* κεῖσε καὶ] κεῖσε.

e) Strofy paionsko-trochejsko-iambické.

Arist. Eir. 346—360 = 582—600.

I. 4 tr; 2 p (– ⏑ –, – ⏑ –).

II. 2 p; 2 p; 2 p.

III. 2 tetram. troch.

IV. 2 p; 2 p (– ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ –): 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑̄ – ⏑ –).

V. 2 p; 2 p; 2 p.

VI. tetram. troch.

VII. 2 p; 2 p; 2 p; 3 p.

Perioda IV. kde se objevuje řada iambická, má jistě paiony vzestupné.

346 ἐκγένοιτ᾽] γένοιτο; ἡμέραν*] ἡμέραν ποτὲ; 347 ἀνεσχόμην] ἠνεσχόμην; 351 ἄν μ᾽*] μ᾽ ἄν;* 352 poslední volná slabika v *νεώτερον* je nápadná; *582 ὡς ἀσμένοισιν ἦλθες, ὦ φιλτάτη] ὦ φίλταθ᾽ ὡς ἀσμένοισιν ἡμῖν ἦλθες; 584 σῷ] σῶ γὰρ; 585 δαιμόνια*] δαίμονα:* po v. *586* vypadl troch. tetram.; *589* n. *γεωργὸν] γεωργικὸν; 599 ὁπόσ᾽] ὅσσ᾽ (ὅσ᾽).*

Eir. 385 - 399.

I. 4 tr; 2 p.
II. 2 p; 2 p; 2 p.
III. 4 tr; 2 p.
IV. 4 tr; 4 tr (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑⏑).
V. 4 i (_ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏓): 4 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – _); 4 i (_ ⏑ – ⏑ – ⏑ –).
VI. 2 p; 2 p; 2 p.
VII. tetram. troch.
VIII. 2 p (– ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ ⏑); 2 p; 2 p; 3 p.

385 μηδαμῶς. μηδαμῶς] μὴ μηδαμῶς, μηδαμῶς a jinak; *386* n. *ἐμοῦ γε] ἐμοῦ; 388 νόμιζ᾽] νομίζων; 390* poslední krátká slabika v *παλίγκοτος* je dosti nápadná; *396* n. *ἱεραῖσι προσόδοις] ἱεραῖς προσόδοισι.*

Eir. 1127—1139 = 1159—1171.

I. 2 p (– ⏑ –, – ⏑ –); 2 i + p (⏓ – ⏑ –, – ⏑ –): 2 i + p (totéž); 2 i + p (totéž).
II. 2 p; 2 p; 2 p; 2 p; 2 p; 2 p.
III. 4 tr; 4 tr; 4 tr (– ⏑ – ⏑, – ⏑ _); 4 tr (– ⏑ – ⏑, – ⏑ _).

Paiony první periody jsou vzestupné.

1155 ἐκπεπρεμνισμένα] ἐκπεπρισμένα; 1159 ἡνίκ᾽ ἂν] ἡνίκα δ᾽ ἂν; ***1166 οἰδάνοντ᾽] οἰδαίνοντ᾽.***

Lys. 614—625 = 636—647.

I. 2 tetram. troch.
II. 4 i (– – ⏑ –, _ ⏑ –). 4 i (_ ⏑ –, ⏓ – ⏑ –); 2 p (– ⏑ –, – ⏑ –).
III. tetram. troch.; 2 p; 2 p; 2 p; 2 p.
IV. tetram. troch.; 6 tr (⏑⏑ ⏑ – ⏑, – ⏑ – ⏓, – ⏑ – ⏓); 2 p.

Paiony druhé periody jsou vzestupné.

645 κἄτ᾽ ἔχουσα] κατέχουσα a jinak.

K těmto strofám přiřaditi lze strofu *paionsko-trochejsko-anapaestickou.*

Arist. Ach. 284—301 = 335—346.

I. tetr. troch.; 5 a; tetram. troch.
II. 2 p; 2 p; 2 p; 2 p; 2 p; 2 p.

III. tetram. troch.; 3 p; 2 p; tetram. troch.
IV. 2 p; 2 p; 2 p; 2 p; 2 p; 2 p.

291 εἶτα δύνασαι] ἔπειτα δύνασαι νῦν; 295 ἀκούσατ᾽ (první)] *οὐκ ἴσατ᾽* a jinak; *295 ἀκούσωμεν] ἀκούσομεν; 296 ἄν᾽ γ᾽] γ᾽ ἂν* a jinak; *299 μοι σὺ] σύ μοι* a jinak; *301 τεμῶ] κατατεμῶ; καττύματα] ποτ᾽ ἐς (εἰς) καττύματα; 336 ἄρ᾽ ὁμήλικα] ῥα τόν θ᾽ ἥλικα* a jinak; *338 νυνὶ] νῦν; εἴ*] εἴ τι; 341 λίθους νύν μοι] νῦν μοι λίθους.*

f) Strofy daktylsko-iambické.

Aisch. Eum. 347—359 = 360—367.

I. 5 d (– ◡ ◡ – ◡ ◡, – ◡ ◡ – ◡ ◡, – –); 5 d (– ◡ ◡ – ◡ ◡, – ◡ ◡ – ◡ ◡, – ⏑̱); 3 d (– – – ◡ ◡, – –).
II. 3 d (– – – ◡ ◡, – ◡ ◡); 3 d (– ◡ ◡ – ◡ ◡, – –); 4 i (⊔ ◡ –, ◡ – ◡ –).
III. 4 i (⊔ ◡ –, ◡ – ◡ –); 4 i (∧ ◡ ◡ ◡ –, ∧ ◡ ◡ ◡ –); 4 i (totéž); 4 i (totéž); 4 i (∧ ◡ ◡ ◡ –, ◡ – ⊔); 4 i (– – ◡ –, ◡ – ◡ –).

Perioda třetí jest refrain, který se musí opakovati i po antistrofě.
351 συνδαίτωρ] συνδάτωρ; 353 ἀπόμοιρος] ἄμοιρος; po v. *353* vypadl verš ⊔ ◡ –, ◡ – ◡ – (v. antistr.); *354 δωμάτων] δομάτων; 359 αἵματος] ὑφ᾽ αἵματος; 364 εἰς] ἐς; 365 Ζεὺς αἱμοσταγὲς] Ζεὺς γὰρ αἱματοσταγὲς.*

Eum. 526—537 = 538—549.

I. 4 i (⊔ ◡ –, ⊔ ◡ –); 4 i (⊔ ◡ –, ◡ – ◡ ⏑̱); 2 i (⊔ ◡ –).
II. 5 d (– ◡ ◡ – ◡ ◡, – ◡ ◡ – ◡ ◡, – –); 2 d (– ◡ ◡ – –); 4 i (⊔ ◡ –, ◡ – ◡ –); 5 d (– ◡ ◡ – ◡ ◡, – ◡ ◡ – ◡ ◡, – ⊼); 2 d (– ◡ ◡ – –).
III. 4 i (◡ – ◡ –, ⊔ ◡ –); 4 i (– ◡ ◡ –, ◡ – ⊔).

528 παντὶ] ἅπαντι; 530 ἀλλ᾽ ἄλλᾳ] ἄλλα ἄλλα; δ᾽] δι᾽; 533 δυσσεβίας*] δυσσεβείας; 536 πᾶσιν] πᾶσι; 538 πᾶν σοι] πᾶν δέ σοι; 547 ἐπιστροφὰς δωμάτων] δωμάτων ἐπιστροφάς.*

Sof. El. 153—163 = 173—184.

I. 4 i (– – ⊔, ⊔ ⊔); 4 i (∧ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ – ◡ –); 6 i (– ◡́ ◡ ◡ –, ⊔ ◡ –, ◡ – ⊔); 6 i (totéž).
II. 4 d (– – – ◡◡, – ⏑̱⏑̱ – ⏑̱⏑̱); 2 d (– ◡ ◡ – ◡); 4 i (⏑̱ – ◡ –, ◡ – ⊔); 4 i (– ◡́ ◡ ◡ –, ⊔ ⊔); 4 i (totéž).
III. 4 d; 6 i (– ◡́ ◡ ◡ ⏑̱⏑̱, ◡ – ◡ ⏑̱⏑̱, ◡ – ⊔).

157 οἷα] οἷα; 174 οὐρανῷ*] ἐν οὐρανῷ.*

El. 164—172 = 185—192.

I. 6 i (– ◡́ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ ⏑̱⏑̱ ◡ –, ◡ – ⊔); 6 i (◡ ⏑̱⏑̱ ◡ –, ⊔ ◡ –, ◡ – ⊔).

II. 4 d; 4 d; 4 d; 4 d.
III. 4 i (⏑ – ⊔, ⊔ ⏑ –); 6 i (⏑ – ⊔, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

164 ὅν γ' ἐγὼ] *ὅν ἔγωγ'*; *171 ἀεὶ*] *αἰεὶ*; *192 ἀμφίσταμαι**] *ἀφί-σταμαι* a jinak.

Eur. Andr. 117—125 = 126—134.

I. 3 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑); 3 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – –); 4 i (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔).
II. 3 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑); 3 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏓); 4 i (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 6 i (⏑ – ⊔, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).
III. 3 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑); 3 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏓); 4 i (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔).
IV. 4 i (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔); 4 i (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

Kolon IV. 1 mohlo by býti také anapaestické a zastupovalo by arci řadu iambickou.

*121 ἄκος τῶν δυσλύτων πόνων**] *τῶν δυσλύτων πόνων ἄκος*; *122 συνέκλῃσαν**] *συνεκλῄισαν* a jinak; *123 τλάμον'**] *τλάμονα* a jinak; *125 'Αχιλλέως**] *'Αχιλλῆος* a jinak; *130 τί*] *τίς*; *131 αἰκέλιον*] *ἀεικέλιον*; *133 σ' ἔπεισι*] *σε πείσει.*

Andr. 135—140 = 141—146.

I. 3 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑⏑); 3 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – –); 4 i (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ ⏓ ⊼).
II. 4 i (– – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 i (– – ⊔, ⏑ – ⏑ –); 4 i (– – ⏑ –, ⏑ – ⊔).

*135 Νηρηΐδος**] *Νηρῆδος* a jinak; *137 δμωὶς**] *δμὼς*; ruk. *πόλεως* třeba ponechati; *140 <ὦ> παντάλαινα**] *παντάλαινα*; *146* ruk. *σοί* třeba ponechati; *εἰδῇ*] *ἴδῃ.*

Andr. 274—283 = 284—292.

I. 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑); 4 i (– – ⊔, ⊔ ⏑ –); 6 i (– – ⊔, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –)
II. 4 i (⏑ – ⏑ ⏑⏑, ⏑ – ⏑ –); 4 i (⏑ – ⏑ –, ⊔ ⏑ –).
III. 5 a (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 3 i (– – ⏑ ⏑ –, ⊔).
IV. 6 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 6 i (⏑ – ⊔, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

Řada anapaestická (kolon III. 1) zastupuje snad i tuto řadu iambickou.

*275 'Ιδαίαν ἐς νάπαν ἦλθεν**] *ἐς 'Ιδαίαν ἦλθεν ἄπαν**; *276 Μαίας*] *ὁ Μαίας*; *278 καλλίζυγες**] *καλίζυγες*; *279 εὐμορφίας* jest porušeno; třeba slova míry – ⏑ ⏑ – (na př. *εὐφυΐας*); *281 βοτῆρά τ'**] *βοτῆρ'*; *283 ἦλυθον**] *ἦλθον*; *286 νίψαντ'*] *νίψαντο* a jinak; *αἰγλᾶντα*] *αἰγλάεντα* a jinak; *291 σύγχυσιν βίον**] *βίου σύγχυσιν*; *292 ταλαίνᾳ**] *τάλαινα* a jinak; slovo to klade jeden ruk. i za *Τροίας.*

Andr. 293—300 = 301—308.

I. 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑); 4 i (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 6 i (⏑ – ⊔, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).
II. 4 a (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – – –): 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏒ – ⏑ –); 4 a (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – – –).
III. 6 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏒); 6 i (– ⏑ ⏑ –, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

293 εἴθε δ' ὑπὲρ] *ἀλλ' εἴθε ὑπὲρ* a jinak; *ἔβαλεν**] *ἔβαλε*; *295 κατοικίσαι**] *κατοικῆσαι*; *301* ruk. *οὔτ' ἂν* je správno; *ἤλυθεν**] *ἦλθε*; *302 δούλιον**] *δούλειον* a jinak; *σύ τ' οὐ*] *οὔτ' ἂν σύ*; *303 τυράννων**] *τυράννων τάνδ'* a jinak; *δόμων**] *δόμον* a jinak; *304 παρέλυσε**] *παρέλυσεν*; *305 ὅτ' ἀμφὶ Τρωίαν*] *οὓς ἀμφὶ Τροίαν*; *307 οὔποτ'*] *οὐπώποτ'* a jinak.

Andr. 479—485 = 486—493.

I. 6 i; 5 i (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏒ –).
II. 6 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑⏑ ⏑ –, ⏑ ⏒⏒ ⏑ –); 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, ⏒⏒ ⏑ ⏑ ⏒ ⊼).
III. 6 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 6 i (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

V kolu I. 2 poslední takt ⏒ – (není-li slovo *λέγει* v antistrofě porušeno) ukazuje, že řady anapaestické rovnají se tuto iambickým.

484 ἃ] *ἅ*; *487 Μενέλα**] *Μενέλαε*; *489 κτενεῖ*] *κτείνει*.

Kykl. 608—623.

I. 4 i (⊔ ⏑ –, ⊔ ⏑ –); 4 i; 4 d; 4 i (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).
II. 5 i (– – ⊔, ⏑ – ⏑ –, ⏑ –); 5 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏒).
III. 5 i (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔, ⏑ –); 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – ⊼); 4 i.
IV. 5 d (– – – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⊼); 4 i; 5 i (⏑ – ⊔, ⏑ – ⏑ –, ⏑ –); 4 i (– – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).

610 ξενοδαιτυμόνος] *ξένων δαιτυμόνος*; *617 μαινομένου 'ξελέτω*] *μαινόμενος ἐξελέτω*.

Arist. Batr. 1285—1295.

I. 2 i + 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – –); 4 i (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).
II. 5 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – –); 4 i (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).
III. 5 d; 4 i (obě kola téhož tvaru, jako v per. II).
IV. 2 i + 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – –); 4 i (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).
V. 4 i (⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, – – ⊔⏒); 4 i (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).

O spojení 2 i + 4 d srv. M. I, str. 197 a 203; s touto strofou srv. strofu z Aisch. Ag. v. 104 n. (M. I, str. 198 n.).

1286 a jinde *φλαττοθραττοφλαττόθρατ'*] *τὸ φλατ.*; *1294 συγκλινὲς**] *συγκλινές τ'*; verš jistě porušený a snad kusý.

Pozn. 2. V Arist. Sřek 1224—1218 jsou vloženy popěvky, částečně vzaté odjinud, mezi dialogické trimetry.

V. 1226 6 gl. + ⏑ – ⊔ (⊔ – –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ – –).

V. 1234 n. – – – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, {– ⏑ –, – ⏑ ⏑} (aiolské daktyly; druhá řada má v posledním taktu nesměrný daktyl).

V. 1239 větší asklepiadský verš.

V. 2141 4 i (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 6 i (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔, ⊔ ⏑ –).

V. 1245 3 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ –); 3 i (totéž); 3 i (totéž).

1226 *ἔγεντ' Ἀθήναις*] *ἐγένετ' Ἀθηναῖος*; 1235 *ἀντρέψεις*] *ἀνατρέπεις*.

g) Strofy anapaesticko-iambické (nebo logaoedické).

Aisch. Pers. 973—987 = 988—1001.

I. 3 i (⏑ – ⏑ –, ⊔); 4 a (⏖ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔); 3 i (⏓ – ⏑ –, ⊔).
II. 3 i (– ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⊔); 4 i (⏑ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 3 i (– – ⏑ –, ⊔).
III. 4 a (– – – –, ⏖ – ⊔); 4 a (– – – –, – ⏖ – –); 4 a (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – – ⊔); 4 a (⏖ – – –, – – ⊔); 2 a (– ⏑ ⏑ – –).
IV. 4 a (– – – –, – ⏖ – –); 4 a (– – ⏖ –, ⏖ – ⊔); 4 a (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, – – – – –); 5 i (⏓ – ⏑ –, ⏓ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ –).

Srv. M. I, str. 248 (tam uznávám však periody pouze dvě; jsou asi čtyři). Míra iambických kol není všude zcela jistá.

*975 μοι**] *μοῖ μοῖ*; *976 ἐή ἐή*] *ἓ ἓ ἕ*; po *982* vypadla slova míry – ⏑ ⏑ – –; *985 ὤ ὤ ὤ*] *ὤ ὤ*; *δᾴων*] *δαΐων*; *989 ὑπομιμνῄσκεις* je porušeno; třeba tu slova míry ⏑ ⏑ – –; *990 ἄλαστ' ἄλαστα*] *ἄλαστα*; *992 μοι μελέων*] *μελέων*; *ἔντοσθεν*] *ἔνδοθεν*; *995 ἄλλους*] *ἄλλο*; *999 Τόλμον τ' αἰχμᾶς**] *τόλμον αἰχμᾶς*; *1001 ὄπιθεν*] *ὄπισθεν*; *ἑπόμενοι*] *δ' ἑπόμενοι*.

Sof. El. 849—859 = 860—870.

I. 4 i (– – – –, ⏓ – ⏑ –); 4 a (– – – –, – ⏑ ⏑ – –); 4 a (– – – –, – – – –); 4 a (– – – –, – – ⊔).
II. 4 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊼); 6 i (⊔ ⏑ –, – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –).
III. 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 6 i (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

849 ruk. *δειλαία* je správné (činí nesměrný takt *παρὰ τάξιν*); *852 δεινῶν στυγνῶν τ' αἰῶνι*] *δεινῶν στυγνῶν τ' ἀγέωων* a jinak; *855* ruk. *θροεῖς* lze s metrického stanoviska hájiti; *856* po *τί φῄς* třeba vypustiti *αὐδᾷς δὲ ποῖον*; *860* ruk. čtení je správné; *863 ἐγκῦρσαι**] *ἐνκύσαι*.

OK. 117—137 = 149—169.

I. 4 i (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⊔ ⏑ –); 6 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 i (⏑ – ⊔, ⏑ ⏑ – ⏑ –).
II. 4 i (– – ⊔, ⊔ ⏑ –); 4 i (totéž).

III. 2 i (⏑ – ⎯); 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 fer. 1; 4 i (⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⎯).
IV. 4 gl. 2; 4 gl. 2; 5 gl. 2 + ⏑; 3 i (⏑ ⏑ – ⏑ –, ⎯).
V. 4 a; 2 a; 4 a.

Ve v. 117 *ναίει* má míru ⏑ –.
121 προσδέρκου, λεῦσσέ νιν, προσπεύθου] *λεύσατ' αὐτόν, προσδέρκου, προσπεύθου*; *125 ἔγχωρος*] *ἐγχώριος*; *149 ἤ*] *ἒ ἒ*; *150 ὅσ'*] *ὡς*; *156 προπέσῃς*] *προσπέσῃς*; *166 ἴσχεις*] *ἔχεις* a jinak.

OT. 463—472 = 473—482.

I. 4 i (⏑ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –): 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑); 4 i (– – – –, – ⏑ ⏑ –); 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⎯).
II. 3 i (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ –); 3 i (totéž); 3 i (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⎯).
III. 4 a (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – – –); 4 a (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑⏑ –); 4 a (⊔ ⊔, ⏑ ⏑ – ⊔); 4 i (⊔ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⊔).

Perioda první skládá se snad vskutku ze dvou period (4 . 4—4 . 4). V tom případě by celá strofa měla čtyři periody.
465 φοινίαισι] *φοινι . . . σι*; *466 ἀελλάδων*] *ἀελλοπόδων*.

Trach. 1006—1008 = 1026—1030.

4 a (– – – –, – – – –); 2 a (⏑ ⏑ – ⏑⏑ –); 4 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –).
1006 πᾷ πᾷ] *πᾷ*; *1008 ἀνατέτροφας*] *ἀντέτροφας*.

Eur. El. 112—124 (126) = 127—139.

I. 4 a (– – – –, ⏑ ⏑ – – –); 4 a (– – – –, ⏑ ⏑ – – ⏓); 4 a (⊔ ⊔, ⊔ ⊔).
II. 4 gl. 2; 4 gl. 1 (v antistrofě glyk. 2); 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 fer. 2.
III. 4 gl. 2; 4 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊼); 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 fer. 2.
IV. 4 gl. 2 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑); 4 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –).

Perioda čtvrtá v antistrofě jest vynechána (není-li to mesodos mezi strofami).
115 ἔμβα ἔμβα] *ἔμβα βᾶ*; *116 κούρα* před *καί* třeba vypustiti, ač verš jest tíže porušen, jak ukazuje nepřesná response; *120 τῶν σχετλίων*] *σχετλίων*; *121 ζόας*] *ζωᾶς*; *132 Ἀΐδα*] *Ἅιδα* a jinak; *134 ἀδελφάν*] *ἀδελφεάν, ἀδελφιάν*; *135* ruk. *τῶνδε* třeba podržeti.

Hipp. 161—169.

I. 6 i (⏑ – ⏑ –, ⊔ ⏑ –, – – ⏑): 4 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⎯); 4 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 a (– – – –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –).
II. 4 a (⏑ ⏑ – – –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 4 a (– – – –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 4 a (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔).
III. 6 i (⏑ ⏑ –, – – ⏑ –, – – ⏑ –); 4 i (– – ⏑ –, ⏑ – ⎯).

165 ἴξέν] *ἴϊξεν* a jinak; *αὖρα*] *αὔρα* a jinak; *167* n. *ἀύτευν* *Ἄρτεμιν**] *Ἄρτεμιν ἀύτευν*.

Ion 492—508.

I. 4 i (– – – –, – – ⏑ –); 4 i (⏑ – ⎵, – – ⏑ –); 3 i (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⎵).
II. 4 gl. 3; 4 gl. 3; 4 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – – ⏑ –).
III. 4 i (– – ⎵, ⎵ ⎵); 3 i (⏑ – – –, ⏑ ⏑ –); 3 i (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ –); 4 i (– – ⎵, ⎵ ⎵).
IV. 4 i (⎵ ⏑ –, ⏑ – ⎵); 3 i (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ –); 4 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –).
V. 4 i (– – – –, – – – ⏑ ⏑ –); 6 i (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⎵, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –).
VI. 4 a; 4 a; 3 a (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⎵).

*493 παραυλίζουσα**] *καὶ παραυλίζουσα*; *494 μυχώδεσι*] *μυχοὶ δαισὶ*; *499* ruk. *ἰαχᾶς* je metricky správné; *505 φοινίαν*] *φονίαν*.

Med. 148—159 = 173—183.

I. 4 a (– ⏑ ⏑ – –, – – ⏑⏑ –); 4 a (– – – –, – – – – –); 2 a (– – – –).
II. 4 i (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⎵); 4 i (totéž); 4 i (totéž); 4 i (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⎵ ⊼).
III. 4 i (⎵ ⏑ –, ⏑ – ⊼); 4 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⎵); 4 i (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⎵); 4 i (totéž).
IV. 4 i (– – ⎵, ⎵ ⎵); 4 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – – – –).

Hranice třetí a čtvrté periody nejsou zřetelné.

149 ἀχὰν] *ἰαχὰν*; *151 τίς**] *τί*; *152 ἔρος**] *ἔρως*; *159 δυρομένα*] *ὀδυρομένα*; *εὐνάταν*] *εὐνέταν*; *178 μήτοι**] *μή τι* a jinak; *183 σπεῦσον δέ τι πρὶν*] *σπεῦσον πρίν*.

Arist. Eir. 939—955 = 1023—1038.

I. 4 i; 4 i (⎵ ⏑ –, ⏑ – ⎵).
II. 4 a (– – ⏑⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 4 a (⏑⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⎵).
III. 4 i; 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⎵).
IV. 4 a (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 4 a (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑⏑); 4 a (– – – –, ⏑⏑ – ⏑ ⏑ –); 4 i (⏑ – ⏑ ⏑ ⏑⏑, ⏑ – ⎵).
V. 4 i (⏑⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 i (– – ⏑ –, ⏑ – ⎵); 4 i; 4 i (– – ⏑ ⏑⏑, ⏑ – ⎵).
VI. 4 i (– – ⏑ –, – – ⏑ –); 4 i (⏑ – ⏑ –, ⎵ ⏑ –); 4 i (⏑ – ⏑ –, – – ⏑ –); 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑⏑ – ⏑ ⏑); 4 i; 4 i (– – ⏑ ⏑ –, ⎵ ⊼).

*942 ἐσθ'**] *ἔστιν*; *952* n. ruk. čtení *πρόσεισιν αὐλήσων ἄκλητος* lze ponechati; *953* ruk. čtení *τοῦτ' εὖ οἶδ'* lze ponechati; *1023 θύρασιν*] *θύρασι*; po tom slově je mezera míry ⏑ – –; *1030 τόν γε**] *τόν*; *1032 ἐνημμένη**] *ἐννημένη*; *1034 οὖν ἂν*] *ἂν οὖν*; *1035 πολλὰ*]

πόλλ'; po *ἀνατλὰς* chybí slovo míry – ∪ –: slovem *ἔσωσε* začíná se nové kolon.

Orn. 1313—1322 = 1325—1334.

I. 4 a; 4 i (∪ – ∪ –, ⊔ ⊔); 4 i (∪̄ – ∪ –, ∪ – ⊔); 4 a; 4 i (⊻ – ∪ –, ∪ – ⊔).
II. 3 a (∪ ∪ – ∪ ∪ –, ⊔); 3 a (totéž).
III. 4 a; 4 a; 4 i (⊻ – ∪ –, ∪ – ⊔).

Po strofě je vložen iambický tetrametr.

1315 ruk. *τάνδε* je správné; *1325 πτερύγων*] *πτερῶν*; *1328 ἐστί τις*] *τίς ἐστιν*.

h) Strofy iambicko (logaoedicko)-ionské.

Aisch. Hik. 866—872 = 876—881.

I. 4 i (⊔ ⊔, ⊔ ⊔); 4 gl. 2; 4 i (– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ⊔).
II. 2 ion (∪ ∪ – –, ∪ ∪ – –); 2 ion; 2 ion (– ∪ ∪ –, ∪ – ⊔).

867 σαλεύω] *ὅλοιο*; *868 ἀλίρρυτον*] *ἀλλίρυτον*; *870 πολύψαμμον*] *πολυψάμαθον*; *871 ἀερίαις ἐν*] *εὐρείαις εἰν*; *876 οἰοῖ οἰοῖ*] *οἶ οἶ οἶ οἶ οἶ*; *877* je těžce porušen; opraviti třeba podle strofy; *880 σ' ἀποτρέψειεν ἄϊστον*] *σε ἀποτρέψει ἔναιστον*.

Ag. 681—698 = 699—716.

I. 4 i (⊔ ∪ –, ∪ – ∪ –); 4 i (totéž); 6 i (⊔ ∪ –, ∪ – ∪ –, ⊔ ∪ –); 4 i (⊔ ∪ –, ∪ – ∪ –); 4 i (totéž).
II. 4 i (– ∪ ∪ –, ∪ – ∪ –); 6 i (– ∪ ∪ –, ∪ – ∪ –, ⊔ ∧).
III. 4 i (∪ ∪ – ∪ –, ∪ ∪ – ∪ ⏓); 4 i (⊔ ⊔, ∪ ∪ – ⊔).
IV. 2 ion (anakl.); 2 ion (anakl.); 3 ion (ion + anakl.); 2 ion (anakl.)
V. 4 fer. 2; 4 i ({– – ⊔ / – – ∪ ∪ –}, {∪ ∪ – ⏓ / ∪ – ⊔ –}); 4 fer. 2.

Periody nejsou zcela jisté. První perioda zdá se trochejská, je však jistě iambická. Nedokonalá response v kolu V. 2 zakládá se asi na porušení textu.

684 προνοίαισι] *προνοίαις*.

Ag. 737—749 = 750—762.

I. 6 i (∪ – ∪ –, ⊔ ∪ –, ∪ – ∪ –); 4 i (∪ – ⊔, ∪ – ∪ –); 4 i (⊔ ∪ –, ∪ – ⊔).
II. 6 i (∪ – ⊔, ⊔ ∪ –, ∪ – ⊔); 4 gl. 1; 6 gl. 2 + ⊔ ∧.
III. 2 ion (∪ ∪ – –, ∪ ∪ – –); 2 ion (anakl.); 2 ion; 2 ion.
IV. 2 ion (– – ∪ –, ∪ ∪ ⊔); 2 ion (⊔ ∪ –, ∪ ∪ – –).

741 ἀκασκαῖόν τ'] *ἀκασκαῖον*; *756 οἰζὺν*] *ὀϊζύν*; *758 δυσσεβὲς γὰρ*] *γὰρ δυσσεβὲς*.

Choef. 323—331 = 354—362.

I. 6 i; 4 gl. 2; 4 fer. 2.
II. 2 ion (anakl.); 2 ion (totéž); 2 ion (totéž); 2 ion (totéž); 3 ion (⏑ – └, ⏑ ⏑ – ⏑ –, └ ⋏).

325 μαλερὰ] ἢ μαλερὰ.

Choef. 819—830 = 831—837.

I. 4 i (└ ⏑ –, └ ⏑ –); 4 i (└ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 i (└ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).
II. 4 i (└ ⏑ –, └ ⏑ –); 6 i (└ ⏑ ⏑⏑, ⏒ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).
III. 6 i (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, └ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 i (└ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).
IV. 2 ion (⏑ ⏑ – –, ⏑ ⏑ – –); 2 ion; 2 ion; 3 ion (└ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – └).

Strofy jsou těžce porušeny. Perioda IV jest efymniem, které třeba opakovati i po antistrofě.

819 τότ' ἤδη κλυτὸν] τότε δὴ πλοῦτον; 822 ὀξύκρεκτον] ὁμόκρεκτον; 828 n. *ἔργων πρὸς σέ, τέκνον, πατρὸς αὐδὰν ἐπαΰσας καὶ περαίνων] ἔργων ἐπαΰσας πατρὸς ἔργῳ θροούσᾳ πρὸς σε τέκνον πατρὸς αὐδάν; 832* před *καρδίαν* vypadlo slovo míry – ⏑; *833 φίλοις] φίλοισι; 834 χάριτος* jest porušeno; snad třeba čísti *χάριτας; 835 ὀργαῖς λυγραῖσιν] ὀργᾶς λυπρᾶς; 836 φόνιον] φοινίαν; 837 ἐξαπολλύων μόρον] ἐξαπολλὺς μόρον.*

Sof. Ant. 582—592 = 593—603.

I. 2 + 2 ion (– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, ⏒ – ⏑ –, └ ⋏); 3 ion (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –); 2 + 2 ion (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ └, ⏑ – └).
II. 4 i; 4 i (└ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 6 i (– – ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑⏑, ⏑ – ⏑ –).
III. 6 i (⏑ – –, └ ⏑ –, ⏑ – └); 4 i (└ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 6 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – └).

587 ποντίαις] ποντίαις ἁλὸς; 593 φθιμένων (po *πήματα*) je porušeno; třeba tu slova míry – –; *600 ῥίζας ὃ*] ῥίζας; 601 κατ'*] κᾶτ'.*

El. 472—487 = 488—503.

I. 3 ion (– – –, ⏑ ⏑ – –, ⏑ ⏑ – –); 2 ion (– – –, ⏑ ⏑ – ⏑ –).
II. 4 i (└ ⏑ –, ⏑ – └); 6 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 6 i (⏑ – ⏑ –, └ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).
III. 4 i (⏑ – ⏑ –, └ ⏑ –); 4 i (└ ⏑ –, ⏑ – └); 4 i (└ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).
IV. 4 i (– – ⏑ –, – – ⏑ –); 4 i (– – └, └ ⏑ –); 4 i (– – ⏑ –, – – ⏑ –); 4 i (⏒ – └, └ ⏑ ⏓).
V. 4 gl. 2 (└ └, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 i (⏓ – ⏑ –, └ └).

*479 θάρσος**] *θράσος*; *480 κλνοῦσα**] *κλύουσαν* a jinak; *495* n. *θάρσος ἴσχει με*] *μ' ἔχει.*

OK. 694—706 ≐ 707—719.

I. 2 ion (– – –, ⏑ ⏑ – –); 2 ion; 2 ion (– – –, ⏑ ⏑ – –); 3 ion.

II. 6 i (⏓ – ⏑ –, ⌞ ⏑ – ⏑ – ⌞⏑); 4 i (– – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 6 i (⏑ – ⏑ –, ⌞ ⏑ –, ⏑ – ⌞).

III. 3 ion (– – –, ⏑ ⏑ – –, ⏑ ⏑ – –); 6 i (⏓ – ⏑ –, {– / ⏑ ⏑ ⏑} ⏑ –, ⏑ – ⌞).

IV. 3 ion (– – –, ⏑ ⏑ – –, ⏑ ⏑ – –); 4 i (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊼); 4 gl. 2; 4 fer. 2.

700 μέγιστα] *μεγίσται*; *701* ruk. *οὔτε νεαρὸς* lze hájiti, ač response je nápadná; *703 γερὶ*] *χειρὶ*; *704 αἰὲν*] *εἰσαιὲν*; *710 εἰπεῖν χθονὸς*] *εἰπεῖν*; *715 ταῖσδε κτίσας**] *ταῖσδ' ἔκτισας.*

OK. 1074—1084 = 1085—1095.

I. 4 i (⏓ – ⌞, – – ⏑ –); 4 i (⌞ ⌞, ⌞ ⏑ –); 4 i (– – ⏑ –, ⌞ ⌞).

II. 4 i (⏓ – ⏑ –, – – ⏑ –); 4 i (– – ⏑ –, – – ⏑ –); 6 i (⏓ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⌞ ⊼).

III. 2 ion (– ⏑ – –, – ⏑ – –); 3 ion (– ⏑ – –, – ⏑ – –, – ⏑ – ⏓); 2 ion (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –); 2 ion (⌞ ⏑ –, ⏑ – ⌞); 3 ion (⏑ – ⌞, ⌞ ⏑ –, ⏑ – ⌞⏑).

Poslední dvě kola třetí periody mohla by býti též iambická, ale nemohou býti pro přecházení slova z kola do kola samostatnou periodou.

1074 ἔρδουσ'] *ἔρδουσιν*; *1078 αὐθαίμων*] *αὐθομαίμων*; *1085 κύρσαιμι τῶνδ'*] *κύρσαιμ' αὐτῶν δ'*; *1088 σθένει 'πινικείῳ*] *ἐπινικείῳ σθένει.*

Eur. Andr. 790—801.

I. 2 ion (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊼); 3 ion (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –); 3 ion (– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊼).

II. 3 ion (⏑ ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –); 3 ion (⌞ ⏑ –, – – ⏑ –, – – ⏑ –); 2 ion (– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –).

III. 4 i (– ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏓); 6 i (– ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –).

IV. 4 glyk. 3; 4 fer. 2.

*791 Λαπίθαισί σε**] *Λαπίθεσι σε* a jinak; *Κενταύρων**] *καὶ Κενταύρων* a jinak; *793 ἄξενον**] *ἄξεινον*; *794 ποντιᾶν Ξυμπληγάδων*] *ποντίαν Ξυμπληγάδα*; *799 ἀμφέβαλε**] *ἀμφέβαλλε.*

Andr. 1009–1017 = 1018–1026.

I. 3 ion (– – ◡ –, – – ◡ ◡, – ◡ ◡ –); 3 ion (– – ◡ –, – – ◡ ◡, – ◡ ◡ –); 3 ion (– – ◡ –, – ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ⊼).
II. 4 i (◡ ◡ – ◡ ◡ –, ◡ – ◡ –); 4 i (◡ ◡ – ◡ ◡ –, ◡ – ◡ ◡ –).
III. 5 i (◡ ◡ – ◡ ◡ –, – – ◡ –, ⊔); 5 i (◡ – ⊔, ◡ – ◡ –, ⊔).

1009 ὦ] ἰὼ; 1012 ἵπποις] ἵπποισι; 1016 προσθέντες] προθέντες; 1018 ἀκταῖσιν] ἀκταῖσι; 1019 Σιμοεντίσιν] Σιμοεντίσι; 1025 θεοῖσιν] θεοῖσι; 1026 λέλαμπεν] λέλαμπε.*

Andr. 1027—1036 = 1037—1046.

I. 3 ion (⏓ – ◡ –, – – ◡ ◡, – ◡ ◡ –); 3 ion (– – ◡ –, – – ◡ ◡, – ◡ ◡ –); 2 ion (⊔ ◡ –, ◡ – ⊔).
II. 6 i (◡ – ◡ –, ⊔ ◡ –, ◡ – ◡ –); 6 i (– ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ – ◡ –, ◡ – ⊔).
III. 3 i (◡ ◡ – ◡ ◡ –, ◡ –); 6 i (◡ ◡ – ◡ ◡ –, ◡ – ⊔, ⊔ ◡ –); 6 i (– – ◡ –, ⊔ ◡ –, ⊔ ◡ –).

1031 θεοῦ νιν] θεοῦ; 1034 Ἀγαμεμνόνιος*] Ἀγαμεμνόνειος; 1035 ἔκτανεν] κτεάνων; 1036 δαῖμον*] δαίμων; 1037 ἀγόρους] ἀγορὰς ἀχόρους* a jinak; *1040 ἔλειπον*] ἔλιπον; 1041 ἄλλον*] ἄλλων; 1042 ἐπέπεσον] ἔπεσον* a jinak; *1045 πρὸς] καὶ πρὸς; 1046 τὸν Ἅιδα] Ἅιδα.*

Hek. 905–913 = 914–922.

I. 2 ion (◡ ◡ – ◡ ◡, – ◡ ⊔); 3 ion (– ◡ – –, – ◡ ◡ –, ◡ ◡ – –).
II. 3 ion (– ◡ – –, – ◡ ◡ –, ◡ ◡ – –); 2 ion (◡ ◡ ⊔, ◡ ◡ – ⏑).
III. 4 gl. 2 (⊼ ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ◡ –); 4 gl. 2; 6 gl. 2 + ⊔ ◡ –; 4 fer. 1.

907 τοῖον] τοῖον δ' a jinak; *909 δορὶ δὴ*] δορὶ; 911 αἰθάλου] αἰθάλου καπνοῦ; 922 ἐμβεβῶτα] ἐμβεβαῶτα.*

Rhes. 242–252 = 253–263.

I. 6 i (◡ – ◡ –, – ◡ ◡ –, ◡ – ◡ –); 4 i (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ◡ ◡ –).
II. 3 i (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ –); 3 i (totéž); 3 i (◡ – ◡ ◡ –, ◡ ◡ –); 3 i (⊔ ◡ –, ⊔); 5 i (◡ ◡ – ◡ ◡ –, ◡ – ◡ –, ◡ ⏑).
III. 2 ion (∧ ◡ ◡ ◡ –, ◡ ◡ – –); 2 ion (◡ ◡ – –, ◡ ◡ – –); 2 ion (◡ ◡ ⊔, ◡ – ⊔).

Poslední perioda mohla by býti také iambická, ale jest asi ionská.

251 θάρσος] θράσος; ὃς*] ὡς; 254 πεδοστιβὴς*] παιδοστιβὴς; 256 γᾶν] γαῖαν* a jinak; *257 Μενέλαν*] Μενέλαον; 258 Ἀγαμεμνόνιον*] Ἀγαμεμνόνειον; 260 χέρας*] χεῖρας; 261 μῶλον] πῶλον, πόλιν* a jinak; *ἐς γᾶν] ἐπὶ γᾶν* a jinak; *Τροΐαν] Τροίαν; στρατείαν] στρατιάν.*

Troad. 820—839 = 840—859.

I. 2 ion (⏑ – ⏑ –, ⊔ ⏑ –); 2 ion (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –); 2 ion (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔); 2 ion (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –); 2 ion (– ⏑ – –, – ⏑ – –).
II. 4 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 3 i (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –).
III. 4 i (⏑ – ⏑ –, ⊔ ⏑ –); 4 i ({⊔ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ – / – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –}); 5 i (⊔ ⏑ ⏑, {⏑ – ⏑ –, ⊔ / – ⏑ ⏑ –, ⏑ –}); 5 i ({⊔ / ⏑ –}⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⊔).
IV. 3 i (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ –); 3 i (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 4 i (⏑ – ⏑ ⏑⏑, ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑): 4 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –).
V. 3 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 3 i (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⊔); 4 i (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

Periody jsou nejisté; nedokonalé response svědčí o těžším porušení.

825 γειναμένα] γειναμένα Τροία; 829 n. *ἴαχον οἰωνὸς οἷον τεκέων ὕπερ βοᾷ] ἴσχον οἷον οἰωνὸν ὑπὲρ τοκέων βοᾷ* a jinak; *840 Δαρδάνεια] Δαρδάνια.*

Arist. Orn. 1720—1725.

I. 4 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑); 6 i (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –).
II. 3 ion (– – –, – – –, – – –); 2 ion (– ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 2 ion (– ⏑ ⏑ –, ⊔ ⊔).

Per. I mohla by býti trochejská, ale trocheje se s ioniky nespojují. Perioda druhá jest asi choriambická. Po té strofě je anapaestický systém.

1722 μάκαρα] τὸν μάκαρα; 1724 ὦ φεῦ•] φεῦ; 1725 τῇδε πόλει•] τῇδε τῇ πόλει.

§ 40. Polymetrické strofy složitější.

Jest dosti hojný počet strof, ve kterých střídají se, většinou v periodách, řady z taktů rozmanitých druhů rhythmických složitějším způsobem, a to řady z taktů aspoň trojího druhu. Jsou to skladby nejpestřejší, ale také nejumělejší a došly největšího rozvití v apolelymenech pozdější tragoedie.

Nerozvrhujeme je pro jejich rozmanitost ani ve skupiny. Povaha jejich vyplývá sama z rozboru.

Aisch. Prom. 561—574.

I 4 a; 4 a; 2 a; 4 a; 2 a; 4 a (par.)
II. 2 i (⊔ ⊔); 6 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔): 6 i (totéž): 6 (totéž).
III. 2 δ; 6 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔).
IV. 4 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 6 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 2 δ.

562 χαλινοῖς•] χαλινοῖσι; πετρίνοισιν] πετρίνοισι; 566 αἶ αἶ] αἶ αἶ ἓ ἕ; 567 με τὰν•] με; 568 ἄλευ, δᾶ] ἄλευ' ὦ (δᾶ). φοβοῦμαι.

Sof. Fil. 1081—1095 = 1102—1115.

I. 4 glyk. 3; 4 glyk. 2 (v antistrofě glyk. 3); 4 glyk. 2; 4 glyk. 2; 4 fer. 2.
II. 4 i (⊔ ⊔, ⊔ ⊔); 4 glyk. 2; 4 glyk. 2; 4 fer. 2.
III. 4 glyk. 2; 4 d; δ (⏑ – ⏑⏑, ⏑ – ⊼); 4 d; 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔).

1082 θερμὸν καὶ] θερμόν τε καὶ; 1089 τίπτ'] τί ποτ'; 1095 οὐ γὰρ] οὐ γὰρ ἔτ'; ἴσχω] ἰσχύω.*

Fil. 1170—1217.

I. 4 i: 4 i (⊔ ⏑ –, ⊔ ⏑ –); 4 i (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 i.
II. (v. 1174) 4 i; 3 ion (⏑⏑ – –, ⏑⏑ – –, ⏑⏑ – –); 2 ion (anakl.); 2 ion (anakl.).
III. (v. 1178) 3 ion (⏑⏑ ⊔, ⏑⏑ ⊔, ⏑⏑ – –); 2 ion (⏑⏑ ⊔, ⏑⏑ – –); 2 ion (∧ ⏑ ⊔, ⏑⏑ – –); 2 ion (– ⏑⏑ –, – ⏑ – –).
IV. (v. 1181) 2 ion (– ⏑⏑ –, – ⏑⏑ –); 2 ion (– ⏑⏑ –, – ⏑⏑ –); 3 ion (⊔ ⏑ –, – ⏑⏑ –, – ⏑⏑ –).
V. (v. 1186) 4 i (⊔ ⊔, ⊔ ⊔); 4 a (– – – –, ⏑⏑ – ⏑⏑ –).
VI. (v. 1188) 4 gl. 2; 4 gl. 2; 4 d (– ⏑⏑ – ⏑⏑, – ⏑⏑ – ⏓).
VII. (v. 1191) 4 gl. 3; 6 gl. 2 + ⊔ ⊼.
VIII. (v. 1193) 4 fer. 2 (⊔ ⊔, ⏑⏑ – ⊔); 4 gl. 3; 4 gl. 2.
IX. (v. 1196) 4 d; 4 d; 4 d; 4 d; 4 d; 4 d; 2 d.
X. (v. 1203) 4 d; 4 d; 4 d; 4 d; 4 d; 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑⏑ – ⊔).
XI. (v. 1210) 4 i (⏑⏑⏑ ⏑⏑⏑, ⏑ – ⊔); 4 i (⊔ ⊔, ⏑ – ⊔); 4 i (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏓).
XII. (v. 1213) 4 i (– ⏑⏑ –, ⏑ – ⏑⏑ –); 6 i (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 i (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑⏑ –); 4 i (⏑⏑ – ⊔, ⏑ – ⏑⏑ –); 4 i (⏑ – ⏑⏑ –, ⏑ – ⊔⏑).

Periody nejsou zcela zřetelné. O daktylské části kommu v. M. I, str. 203; o ionské M. I, str. 442.

1174 ἐμοὶ před *στυγερὰν* třeba vypustiti; *1175 μ' ἤλπισας*] ἤλπισας μ'; 1179 ἴωμεν, ἴωμεν] ἴομεν, ἴομεν; 1183 μετρίαζ'] μετρίαζε; 1192 προύφαινες*] προὔφανες; 1193 νεμεσητὸν*] νεμεσσητὸν; 1205 ἀλλ'* před *ὦ ξένοι* třeba vypustiti; *1206 τίνα δὴ] τίνα; 1211 ἐς*] εἰς; 1212 ἐστ'* po *γὰρ* třeba vypustiti; *1214* ruk. čtení je správné.

OK. 207—253.

I. 4 i (– ⏑⏑⏑ –, ⏑⏑ – ⏑ –); 4 i (⏑⏑⏑⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 gl. 2; 6 gl. 2 + ⏑ – ⊔.
II. (v. 212 n.) 2 ion; 2 ion; 2 ion (⏑⏑ – –, ⏑⏑ ⊔); 2 ion (⏑⏑ – –, ⏑⏑ ⊔).
III. (v. 216 n.) 3 d + 2 i (– ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⊼, ∧ ⏑⏑⏑ –); 4 a (⏑⏑ – ⏑⏑ –, ⏑⏑ – ⊔); 3 d + 2 i (jako dříve); 4 a (jako dříve); 3 d + 2 i (jako dříve); 4 a (jako dříve); 3 d + 2 i (jako dříve); 4 a (jako dříve).

IV. (v. 224 n.) 4 a (– – – –, – ⏑́ ⏑ – –); 4 a (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔); 4 a (– – – –, – ⏑́ ⏑ – –); 4 a (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔).

V. (v. 229 n.) 4 d; 4 d; 4 d; 4 d; 4 d; 4 d; 2 d; 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔).

VI. (v. 237 n.) 4 i (– ⏑ ⏑ –, ⊔ ⏑ ⏓; 4 i (⊔ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓); 4 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – – –); 6 gl. 2 + – ⊼.

VII. (v. 241 n.) 4 d; 4 i (– ⏑ ⏑ –, ⊔ ⏑ –); 4 d (– ⏑ ⏑ – –, – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑); 4 d; 4 d; 4 d; 4 d (– – – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – –): 4 d; 4 i (– ⏑ ⏑ –, ⊔ ⏑ –).

VIII. (v. 250 n.) 4 d; 4 d; 4 d; 6 i (– ⏑́ ⏑ ⏑ –, – ⏑ –, ⏑ – ⏓).

O daktylských řadách, obsažených v tomto kommu, a o míře kola – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⊼, ∧ ⏑ ⏑ ⏑ – srv. M. I, str. 203.

212 τόδ'; αἰνὰ] τόδε; δεινά; 214 ὦ ξένε] ξεῖνε; 217 βαίνεις] μένεις; 219 μέλλετον] μέλλετ'; τάχυνε] ταχύνετε; 220 ἴστε τιν' ὄντ'; ὀοώ] ἴστε τιν' ἀπόγονον; ὤ ὤ ἰού; 224 ὠὼ ὠώ, δύσμορος, ὠώ] ἰὼ ὤ ὤ ὤ. δύσμορος. ὤ ὤ; 226 πόρσω] πρόσω; 228 οὐδενὶ μοιριδία] οὐδενί μοι ῥαιδία* a jinak; *233 δὲ] δ' ἐκ; 239 ἐργων*] ἔργον; 243 τοὐμοῦ μόνου] τοῦ μόνου; 247 ἐν ὕμμι] ἐν ὑμῖν; 252 βροτὸν] βροτῶν.*

OK. 1670—1696 = 1697—1723.

I. 6 i (⏓ – –, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 d; 6 i (⏑ ⏖ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔).

II. 2 d; 4 d; 4 d; 4 i (⏒ – ⏑ –, ⏑ – ⏓).

III. 6 i (⏑ – ⏑ –, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 6 i.

IV. 4 tr (⏑ ⏑ ⏑ ⊔, – ⏑ ⊔); 4 tr; 4 tr (– ⏑ – ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑); 6 tr (⏑ ⏑ ⏑ ⊔, ⏑ ⏑ ⏑ ⊔, ⏑ ⏑ ⏑ ⊔).

V. 4 i; 4 i (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 i (⏑ ⏖ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).

VI. 4 i (⊔ ⊔, ⊔ ⏑ –); 4 i; 4 i (⏑ – ⏑ ⏖, ⏑ – ⏑ –).

VII. 4 i (⊔ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑); 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏓); 4 i; 4 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

VIII. 4 gl. 1; 4 i (– ⏑́ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

Srv. o částech toho kommu M. I, str. 204 a 397.

1670 ruk. *αἰαῖ φεῦ* jest správné; *ἔστι ἰῶν*] ἔστιν νῷν; 1676 παθόντε] παθοῦσα* a jinak; *1677 ἔστιν μὲν] οὐκ ἔστι μέν; 1682 φερόμενον] φαινόμεναι; 1689 πατρὶ] πατρὶ ξυνθανεῖν γεραιῷ; 1691 δίδυμα — ἀρίστα] δίδυμα — ἄριστα; 1692 φέρειν χρή* po *καλῶς* třeba vypustiti; *1693 μηδὲν ἄγαν] μηδ' ἄγαν οὕτω; 1697 πόθος τοι] πόθος; ἦν τις*] ἦν τις ἦν; 1698 ὃ μηδαμὰ] ὁ μηδαμῇ; 1703 τάδε] τάδε; 1709 ἀνὰ] ἀεὶ; 1710 δακρῦον*] δάκρυον; 1712* ruk. *τοσόνδ'* je správné; *1715* slova *ἰὼ μή, γᾶς ἐπὶ ξένας θανεῖν ἔχρῃζες ἀλλ'* třeba vypustiti (vzniká tím mezera, kterou třeba vyplniti podle strofy); *1716* slova *αὖθις ὧδ' ἔρημος ἄπορος* po *πότμος* třeba vypustiti; vzniklou mezeru třeba vyplniti podle strofy; *1718 ἐπαμμένει] ἐπιμένει; τὰς πατρὸς] πατρός.*

Eur. Bakch. 105—119 = 120—134.

I. 4 i (– ⏑⏑ –, ⏑ – └┘); 4 i (– ⏑⏑ –, ⏑ – —); 4 i (⏑⏑⏑ ⏑⏑⏑, ⏑ – └┘).
II. 4 i (– ⏑⏑ ⏖, ⏑ – └┘); 4 i (– ⏑⏑ –, ⏑ – └⏑┘).
III. 4 i (⏑⏑ – ⏑⏑ –, ⏑ – └⏑┘); 4 gl. 2 ({∧ ⏑⏑⏑ – / – – └┘}, ⏑⏑ – ⏑ –); 4 gl. 2 (∧ ⏑⏑⏑ –, ⏑⏑ – ⏑⏑ –)
IV. 3 ion (– – –, ⏑⏑ – –, ⏑⏑ – –); 3 ion (⏑⏑ – –, ⏑⏑ – –, ⏑⏑ – –)
V. 4 gl. 2 (∧ ⏑⏑⏑ –, ⏑⏑ – ⏑⏑ –); 4 d (– ⏑⏑ – ⏑⏑, – ⏑⏑ – ⊼); 2 d.
VI. 4 gl. 2; 4 fer. 2.

Periody jsou nejisté. V periodě I a II jsou různé tvary ferekrateje prvního.

110 'ν ἐλάταις κλάδοισιν] *ἐλάτας κλάδοισι* a jinak; *111 ἐνδυτὰ**] *ἐνδυκτὰ*; *115 εὖτ' ἂν ἄγῃ*] *ὅτ' ἄγῃ* a jinak; *118 ἀφ' ἱστῶν**] *ἀμφ' ἱστῶν*; *123 ἄντροις*] *ἐν ἄντροις*; *126 βάκχια**] *βακχεία* a jinak; *129 εὐάσμασι*] *ἐν ἄσμασι* a jinak.

Bakch. 135—169.

I. 4 i (– ⏑⏑ –, ⏑⏑ – └┘); 4 i (– ⏑⏑ –, ⏑ – —); 4 i (⏑ – ⏑⏑⏑, ⏑⏑⏑ ⏑ –); 4 gl. 2.
II. 4 d; 4 d (⏑⏑⏑ ⏑ – ⏑⏑, ⏑⏑⏑⏑ – ⏑̲); 3 p (⏑ – –, – ⏑⏑⏑, – └┘).
III. 4 d (– ⏑⏑ – ⏑⏑, – – – –); 4 i (– ⏑⏑ –, – – ⏑ ⏑̲); 4 i (⏑⏑ – —, ⏑⏑ – ⏑ ⏑̲).
IV. 3 i (⏑ – └┘, ⏑ –); 4 fer. 2; 4 fer. 2; 3 i (⏑ – └┘, ⏑ –); 4 i (⏑⏑ – —, ⏑ – └┘); 3 a (⏑⏑ – ⏑⏑ – └┘); 5 a (⏑⏑ – ⏑⏑ –, – – ⏑⏑ –, └┘).
V. 4 i (⏑⏑ – – ⏑⏑, ⏑ – ⏑ –); 4 fer. 2; 3 i (– ⏑⏑ –, └┘); 4 gl. 2; 4 i (– ⏑⏑ –, ⏑⏑ – └┘); 4 gl. 2.
VI. 2 p (– ⏑⏑⏑, – ⏑⏑⏑); 2 d (– ⏑⏑ – ⏑⏑); 4 d; 2 p + 2 i (– ⏑⏑⏑, – ⏑⏑⏑, ⏑⏑⏑ ⏑⏑⏑); 3 p (– ⏑⏑⏑, – ⏑⏑⏑, – ⏑ ⏑̲).
VII. 4 d; 4 d; 2 d; 4 fer. 2.

Periody jsou nejisté. Text jest dosti porušen. V periodě I jsou dva první ferekrateje. *Λύδια* ve v. 140 třeba čísti synizesí.

*135 οὔρεσιν**] *ὄρεσιν*; *εὖτ' ἂν*] *ὅταν*; *137 πέσῃ**] *πέσῃ*; *πεδόσε**] *πεδόσσε*; *ἀγρεύων**] *ἀγρεύων*; *144 νέκταρι Συρίας**] *νέκταρ Συρίας*; *148 πλανάτας**] *πλάνας*; *150 πλόκαμόν τ'*] *πλόκαμον*; *151 ἅμα δ'*] *ἅμα δ' ἐπ'*; *ἐπιβρέμει**] *ἐπιβρέμει ἐπι λέγει' ἠχεῖ*; *155* ruk. *Τμώλου* je správné.

Bakch. 576—603.

I. 2 i (└┘ └┘); 4 fer. 2; 4 a (– – – –, – – – –).
II. 4 i (∧ ⏑⏑⏑ –, ⏑⏑⏑ ⏑⏑⏑); 4 i (⏑⏑⏑ ⏑⏑⏑, └┘ ⏑ –); 4 fer. 2; 4 fer. 2.
III. 4 d (– – – –, – ⏑⏑ – ⏑⏑); δ (⏑⏑⏑ –, ⏑⏑⏑ ⊼); 4 i (– ⏑̲ ⏑⏑ –, ⏑⏑⏑ ⏑⏑⏑); 2 d + 2 i (– ⏑⏑ – ⏑⏑, ⏑⏑⏑ ⏑⏑⏑).

IV. 2 i (– –); 3 p (◡ ◡ ◡ –, – ◡ ◡ ◡, ◡ ◡ ◡ –); 4 i (◡ – ◡ –, ◡ – ⊼), p + 2 i (◡ ◡ ◡ –, ◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡); 2 p (◡ ◡ ◡ –, ◡ ◡ ◡ –).

V. 4 d (– ◡ ◡ – ◡ ◡, – ◡ ◡ – ◡ ◡); 2 p (◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ ◡ ◡ ◡ ◡); 4 i.

VI. 4 d; 4 d (– ◡ ◡ – ◡ ◡, – ◡ ◡ – ◡ –).

VII. 2 i (– –); 4 a (– – – –, – – – –); 3 p (∧ ◡ ◡ –, ◡ ◡ ◡ –, ◡ ◡ ◡ –); 2 p (◡ ◡ ◡ –, ◡ ◡ ◡ ◡ ◡); 2 p (◡ ◡ ◡ –, – – –).

VIII. 2 i + p (◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ ◡ ◡ –); 2 p (◡ ◡ ◡ ◡ ◡, – ◡ ⊻); 6 i (∧ ◡ ◡ ◡ –, ◡ – ◡ –, ◡ – ◡ –); 4 i (◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ – ◡ ⊻).

Text jest porušen. Na konci kola VI. 2 jest nesměrný daktyl.

583 *νυν*] *νῦν*; *585* *σεῖε πέδον*] *πέδον* nebo *πέδον*; *591* *εἴδετε*] *ἴδετε* nebo *ἴδετε τὰ*; po té větě třeba klásti znamení otázky; *602* *τιθεὶς**] *τίθει*; *603* *γόνος*] *γόνος Διόνυσος*.

Foin. 1284–1295 = 1296–1307.

I. 2 a (– – – –); 4 a (◡ ◡ – – –, ◡ ◡ – ◡◡ –); 2 a.

II. 4 i (∧ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ ◡◡ ◡ –); δ; 4 i (∧ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡); δ.

III. 2 δ; 2 δ; 4 i; 4 i (◡ – ◡ –, ◡ – ⊔); 2 δ.

1284 *αἶ* mají čtyřikrát*, jiné ruk. osmkrát; *1285* *φρέν'**] *φρένα*; *1286* *διὰ**] *αἰαῖ αἰαῖ διὰ* a jinak; *1287* *ματέρος**] *ματρὸς*; *1288* *ἄρα πότερον**] *πότερον ἄρα* (*ἆρα*); *1290* *ὦ γᾶ**] *ἰὼ γᾶ*; *1295* *πότερον ὀλόμενον τέκνν*] *πότερον ἄρα* (v. v. 1288) *τέκνν ὀλόμενον*; ruk. *ἰαχήσω* je správné: v. výše, str. 230; *1296* *δᾶ—δᾶ*] *δὰ—δὰ*; *1299* *δαΐ*] *δάιδ'* a jinak; *1300* *τάλανες**] *τάλαινες*; *1302* *στενακτὰν ἀχὰν*] *ἰαχὰν στενακτὰν* (*στενακτὰν* mají některé ruk. ve verši 1300) nebo *ἰαχὰν*; *1303* *μελομέναν**] *μελλομέναν*; *1306* *πότμος*] *ἄποτμος*; *ἔνεκ'**] *ἕνεκεν*.

Foin. 1485–1581.

I. 4 d; 4 d; 4 d (– ◡ ◡ – ◡ ◡, – – – ◡ ◡); 2 d (– ◡ ◡ – –).

II. (v. 1489) 5 d (– ◡ ◡ – ◡ ◡, – – – ◡ ◡, – ⊼); 4 a (– – ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ◡ ◡ –); 4 a; 4 d; 2 d (– ◡ ◡ – –).

III. (v. 1494) 4 d; 2 d (– – – –); 4 d; 4 d (– ◡ ◡ – ◡ ◡, – ◡ ◡ – –); 4 d (– ◡ ◡ – –, – ◡ ◡ – –); 2 d (◡ ◡ ◡ ◡ – –).

IV. (v. 1499) 4 d; 4 d; 2 d (◡ ◡ ◡ ◡ – –).

V. (v. 1502) 4 d; 4 d; 4 d; 2 d

VI. (v. 1506) 4 d (– ◡ ◡ – ◡ ◡, – ◡ ◡ – –); 4 d (– ◡ ◡ – –, – ◡ ◡ – –).

VII. (v. 1508) δ; 4 i (◡ – ◡ –, – ◡ ◡ –); 4 i (– ◡ ◡ –, – ◡ ◡ –); 4 i (◡ ◡ ◡ ◡ –, ◡ – ◡ –); 4 i (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ⊼); 4 i (– ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ ⊻ ⊼).

VIII. (v. 1514) 4 i (der. 1) (◡ – ⊔, ◡ ◡ – ⊔); 4 a (◡ ◡ – – –, ◡ ◡ – ◡ ◡ –); 4 i (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ ◡ –); 4 i (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ◡ ⊻); 6 i (◡ – ⊔, ◡ – ◡ ◡ ◡, ◡ – ⊔).

IX. (v. 1519) 4 i (– ◡ ◡ –, – ◡ ◡ –); 4 i (totéž); 4 i (totéž); 4 i (totéž); 4 i (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ – – –).

X. (v. 1524) 2 p (⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ –); 3 p (– ⏑ –, – ⏑ –, – ⏑ –).

XI. (v. 1526) 4 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 4 i (– ⏑ ⏑ –, – – ⏑ ⏑ –); 6 i (– – ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⎯ ⩘).

XII. (v. 1530) 4 i (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, – ⏑ –); 4 i (⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –); 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑).

XIII. (v. 1533) 6 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⎯, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 4 d; 4 d (– ⏑ ⏑ – –, – ⏑ ⏑ – ⏑ –).

XIV. (v. 1536) 2 p (⏑ – –, ⏑ – –); 2 p ((⏑ – –, ⏑ – –); δ (⏑ – –, ⏑ – ⩘); 4 fer. 2 (⎯ ⎯, ⏑ ⏑ – ⎯).

XV. (v. 1539) 2 ion (∧ ⏑ – –, ⏑ ⏑ – –); 3 ion (⏑ ⏑ – –, ⏑ ⏑ – –, ⏑ ⏑ – –).

XVI. (v. 1541) 2 ion (∧ ⏑ – –, ⏑ ⏑ – –); 3 ion.

XVII. (v. 1543) 2 p (⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑); 2 i (– – ⏑ –); δ (⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⩘); 4 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⩘).

XVIII. (v. 1546) 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – –); 4 d (⩘ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – –); 4 d (totéž).

XIX. (v. 1549) 4 d; 4 d (– ⏑ ⏑ – –, – ⏑ ⏑ – –).

XX. (v. 1551) 4 d; 2 d (– ⏑ ⏑ – –).

XXI. (v. 1552) 4 d (– – – –, – – – –); 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – –).

XXII. (v. 1555) 4 d; 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – –); 2 a (⏑ ⏑ – – –).

XXIII. (v. 1558) 4 d; 4 d (– ⏑ ⏑ – – – ⏑ ⏑ – –).

XXIV. (v. 1560) 4 i (– – ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –); 4 i (⎯ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –).

XXV. (v. 1562) 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – –); 4 d (totéž); 4 d (– ⏑ ⏑ – –, – ⏑ ⏑ – –).

XXVI. (v. 1565) 4 d; 4 d; 2 d (– ⏑ ⏑ – –).

XXVII. (v. 1567) 4 i (∧ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 4 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ∧ ⏑ ⏑ ⏑ –); 6 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –).

XXVIII. (v. 1570) 4 d (– ⏑ ⏑ – –, – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑); 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – –); 3 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⩘).

XXIX. (v. 1573) 4 d (– – – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – –); 4 d; 4 a (– – – –, – – ⏑ ⏑ –).

XXX. (v. 1576) 4 d (– ⏑ ⏑ – –, – ⏑ ⏑ – –); 4 d; 2 d (– ⏑ ⏑ – –).

XXXI. (v. 1578) 4 d; 2 d (– ⏑ ⏑ – ⏑).

XXXII. (v. 1579) 4 d; 5 d; 4 i (– ⏑ ⏑ ⏑ –, ⎯ ⩘).

Periody nejsou zcela jisté. Pozoruhodné jsou dva nesměrné daktyly (– ⏑ –) a pausy uprostřed kol. Text jest leckde porušen. V periodě třetí a čtvrté opakují se daktyly podoby prokeleusmatiku.

1485 βοτρυχώδεος] *ϱοστρυχώδεος* a jinak; *1489 νεκύων**] *νεκρῶν*; *1491 κροκόεσσαν**] *κροκόεσσαι*; *1492 αἰαῖ*] *αἶ αἶ αἶ αἶ* a jinak; *1494 ὤμοι**] *ὤμοι μοι*; *1498 τίνα δὲ**] *τίνα*; *1501 ἀνακαλέσωμαι**] *ἀνακαλέσομαι*; *1502 φέρω*] *φέρουσα*; *1508 ἰώ μοι**] *ἰώ μοι μοι*; *1510 προπάροιθ'*] *προπάροιθε* a jinak; *1511 τοσῶνδ'**] *τόσων δἰ*; *1517* n. jest as porušen; *1519 αἰάγμασιν**] *αἰάγμασι*; *1522 λειβομένοισιν**] *λειβομένοισι*; *ἰαχήσω* jest as porušeno; *1525 σπαραγμοῖς**] *σπαραγμοῖσιν*; *1526 διδύ-*

*μοισι**] *ἐν διδύμοισι*; *μαστοῖς**] *μαστοῖσιν*; *1530 ὀτοτοτοῖ*] *ὀτοττοτοί* a jinak; *1533 ὃς*] *ὃς ἐπὶ*; *1535 ζόαν•*] *ζωάν*; *1537 πόδ' ἴ*] *πόδα*; *1542 οἰκτροτάτοισιν*] *οἰκτροτάτοισι* a jinak; *δακρύοισιν*] *δάκρυσι* a jinak; *1548 παραβάκτροις*] *ἃ παρὰ βάκτροις* a jinak; *1550 ὦ πάτερ*] *πάτερ*; *1551 ὤμοι ἐμῶν*] *ὤμοι μοι ἐμῶν* a jinak; *1556 σὸς*] *ὁ σὸς*; *1557 ξίφεσιν•*] *ξίφεσι*; *1559 ὦ πάτερ, ὤμοι. αἰαῖ*] *ὦ πάτερ. ἰώ μοι αἶ αἶ* a jinak; *1561 δι' ὀδύνας•*] *δι' ὀδύνας ἂν*; *1569 ἱκέτιν•*] *ἱκέταν* a jinak; *ὀρομένα*] *αἰρομένα* a jinak; *1575 φονίαν•*] *φοινίαν*; *1576 Ἅιδας•*] *Ἀΐδας*; *1578 ἔβαψεν•*] *ἔβαλεν* a jinak; *1579 συνάγαγεν•*] *συνάγαγε*; *1580 δόμοισιν•*] *δώμασιν*.

Hek. 1056—1106.

I. 2 δ; 2 δ; 2 δ.
II. (v. 1060) 2 δ; 2 δ; δ.
III. (v. 1064) 2 δ: 2 a (– ⏒ ⏑ – –); 4 a.
IV. (v. 1067) 2 δ; 2 δ; δ.
V. (v. 1070) 2 i (⏗ —); 4 a; 4 a; 4 a (par.).
VI. (v. 1073) 2 δ; δ; 2 δ.
VII. (v. 1076) 4 a; 4 a; 4 i (– – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 6 i (⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, – – ⏑ –).
VIII. (v. 1080) 4 a (par.): 2 p + 2 p (– ⏑ –, – ⏑ –, – ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ –); 4 a; 3 i; δ; 2 trim. iamb.
IX. (v. 1088) 4 i (– – ⏑ –, — —); 4 i (– ⏒ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏗); 4 i (⏑ – —, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 6 i (⏑ – ⏑ –, ⏗ ⏑ –, ⏑ – —).
X. (v. 1092) 2 i + δ (⏑ – ⏑ –, ⏑ – –, ⏑ – ⊼); 4 i (– ⏒ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, — ⏑ –).
XI. (v. 1094) trim. iamb.; 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑̲); 4 i; 4 i (— ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); δ.
XII. (v. 1099) 4 tr (– ⏑ – –, – ⏑ – –); 2 p (– ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ ⏑); 3 p (– ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ –); 5 a: 2 δ; 2 δ.

1064 τάλαιναι κόραι τάλαιναι] *τάλαιναι τάλαιναι κόραι*; *1068 ἀκέσσαιο τυφλὸν ἀκέσαι'*] *ἀκέσαιο ἀκέσαιο τυφλὸν*; snad však je porušení hlouběji; *1071 ἐπάξας*] *ἐπαΐξας*; *1073 τιθέμενος θηρῶν*] *θηρῶν* (*θηρίων*) *τιθέμενος*; *1075 ὦ*] *ἰώ*; *1078* n. ruk. *σφακτὰν* je s metrického stanoviska správno; *ἀνήμερόν τ' ὀρείαν*] *ἀνήμερον οὐρείαν τ'*; *1081 πείσμασι•*] *πείσμασιν*; *1087* třeba vypustiti: *1088 αἰαῖ**] *αἶ αἶ αἶ αἶ* a jinak; *Ἄρει*] *Ἄρεϊ*; *1100 ἀμπτάμενος*] *αἰθέρ' ἀμπτάμενος*; *1106 μελάγχρωτα•*] *μελανόχρωτα* a jinak; *ἄξω*] *ἀΐξω*.

Hel. 330—385.

I. 4 i: 4 i (— ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏗): 4 i (— ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 i.
II. (v. 335) 4 i (⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, — ⏑ –): 4 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 4 i (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 i (⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 i.
III. (v. 340) 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 4 i (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊼); 4 i (totéž): 4 i (— ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –); 4 i (totéž); 4 i (— ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 i (⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –).

IV. (v. 348) 4 i (◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡); 4 i (∧ ◡ ◡ ◡ –, ◡ ◡ ◡ ◡ –); 4 i (◡ – ⌞, ⌞_ ◡ –); 6 i (◡ – ⌞_, ◡ ◡ ◡ ◡ –, ◡ – ◡ –).

V. (v. 352) 4 i (◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ∧ ◡ ◡ ◡ –); 4 i (– – ◡ ◡ ◡, ◡ – ◡ –); 4 i (◡ ◡ – ◡ –, ◡ – ◡ –); 4 i (◡ – ◡ ◡ –, ◡ – ⩘).

VI. (v. 356) 4 d; 2 d (– ◡ ◡ – –).

VII. (v. 357) 4 i (⌞_ ◡ –, ◡ – ◡ –); 4 i (◡ – ◡ –, – ◡ ◡ –); 4 i (⌞_ ◡ –, ⎯ ◡ ◡ ◡); 4 i.

VIII. (v. 360) 4 i (⌞_ ◡ ◡ ◡, ◡ – ◡ –); 4 i (◡ – ◡ ◡ ◡, ◡ – ◡ –).

IX. (v. 362) 4 i (◡ – ◡ –, ◡ – ⌞_); 6 i (◡ – ◡ –, ⌞_ ◡ –, ◡ ◡ ◡ ◡ –).

X. (v. 364) 4 tr (◡ ◡ ◡ – ◡, ◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡); 4 tr (◡ ◡ ◡ – ◡, ◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡); 4 tr (◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡); 4 tr (◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, – ◡ – ◡); 4 tr (– ◡ – ◡, ⌞◡⌟ ⩘).

XI. (v. 368) 4 i (∧ ◡ ◡ ◡ –, ◡ – ◡ –); 6 i; 4 i (⌞_ ◡ ◡ ◡, ◡ – ⌞◡⌟).

XII. (v. 370) 4 i (◡ – ◡ –, ⌞_ ⎯); 4 i (◡ ◡ – ◡ –, ◡ ◡ – ⌞◡⌟); 4 i (∧ ◡ ◡ ◡ –, ◡ ◡ ◡ ◡ –); 4 i (◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ ◡ ◡ ◡ ◡); 6 i (◡ – ◡ –, ◡ – ◡ –, ⎯ ⩘).

XIII. (v. 375) 4 d; 4 d (– – – ◡ ◡, – ◡ ◡ – ◡ ◡); 3 d (– ◡ ◡ – ◡ ◡, – –).

XIV. (v. 377) 4 d (– ◡ ◡ – –, – ◡ ◡ – ◡ ◡); 4 d (– – – –, – ◡ ◡ – –); 4 d (– ◡ ◡ – –, – ◡ ◡ – –); 4 d (– – – –, – ◡ ◡ – –).

XV. (v. 381) 4 d; 4 d (– ◡ ◡ – ◡ ◡, – ◡ ◡ – –); 2 d (– ◡ ◡ – –).

XVI. (v. 383) 4 d; 4 d; 4 i (– ◡ ◡ ◡ –, ◡ – ⌞_).

Periody nejsou zcela jisté.

356 n. λόγον δακρυόεντ'] *δακρυόεντα λόγον*; *342 θ' ἁλίου*] *τ' ἀελίου*; *348 κατόμοσα*] *κατώμοσα*; *354 διωγμὸν*] *δαϊγμὸν*; *358 σήραγγας Ἰδαίας ἐνίζοντι*] *σύραγγ' ἀοιδαὶ σεβίζον*; *362 τάλαινα Τροία*] *Τροία τάλαινα*; *364 Κύπριδος*] *Κύπρις*; *374 φοινίαισι*] *φονίαισι*; *377 μοίρας τᾶσδ'*] *ματέρος ἐμᾶς*; *380 ἄχθεα*] *ἄχεα*; *384 ὤλεσεν ὤλεσε*] *ὤλεσεν ὤλεσεν*.

If. Aul. 206—230.

I. 3 i (◡ ◡ – ◡ –, ◡ ◡ –); 4 i (– – ◡ ◡ ◡, ◡ – ⌞◡⌟); 3 i (◡ – ◡̀ –, ◡ ◡ –).

II. 4 fer. 2; 4 fer. 2; 2 a + 4 fer. 2 (◡ ◡ – ◡ ◡ –, ∧ ◡ ◡ ◡ –, ◡ ◡ – ⌞_).

III. 4 gl. 2; 3 i (◡ – ◡ ◡ –, ⌞◡⌟); 4 fer. 2.

IV. 4 gl. 3; 4 gl. 3; 4 gl. 3; 4 gl. 3; 4 gl. 3.

V. 3 i (– – ◡ –, ◡ ◡ –); 4 i (– – – –, ◡ ◡ ◡ ◡ –); 4 i (– – – –, ⌞_ ◡ –); 4 gl. 3.

VI. 4 d; 4 d; 4 d; 6 i (⎯ ⌞_, ⌞_ ◡ –, ◡ – ⌞_).

Zastupují-li anapaesty v periodě II iamby, jest tato strofa vlastně dosti prostá strofa iambicko (logaoedicko)-daktylská.

206 Ἀχιλλέα (čísti třeba synizesí)] *Ἀχιλῆα*; *216 ἐβοᾶτ'*] *βοᾶτ'*; *218 ἰδόμαν*] *εἰδόμαν*; *219 στομίοις**] *στομίοισι*; *224 καμπαῖσι**] *καμπαῖς*; *229 Πηλεΐδας*] *Πηλείδας*; *ὅπλοισι*] *ὅπλοις*.

If. Aul. 1276—1335.

I. 3 i (– ∪ ∪ –, ∪ –): 4 a: 4 a: 4 a; 4 a: 2 a; 4 a (par.).

II. (v. 1283) 2 δ (∪ ∪ ∪ –, ∪ – ⊼, ∪ ∪ ∪ –, ∪ – ⊼); 2 i (– – ∪ ∪ ∪); 2 δ (∪ ∪ ∪ ∪ ∪, ∪ – ⊼, ∪ ∪ ∪ ∪ ∪, ∪ ∪ ∪ ⊼).

III. (v. 1286) 2 δ (– ∪ ∪ –, ∪ ⊔, ∪ – ∪ ∪, ∪ – ⊼); 2 δ (∪ ∪ ∪ –, ∪ ∪ ∪ ⊼, ∪ – – ∪ ⊔); δ + hyp. (– ∪ ∪ ∪ ∪, ∪ ∪ ∪ ⊼, – ∪ –, ∪ – ⊼).

IV. (v. 1291) 4 i (⊔ ∪ –, ∪ – ∪ –): 4 i.

V. 4 d; 3 d (– – – –, – –); 3 d (– – – ∪ ∪, – –); 4 d; 3 d (– ∪ ∪ – ∪ ∪, – ⊼).

VI. (v. 1300) 4 i (– ∸ ∪ ∪ –, ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ –); 3 i (∧ ∪ ∪ ∪ –, ∪ –); 4 i (⊔ ⊔, ⊔ ⊔); 3 i (∧ ∪ ∪ ∪ –, ∪ –).

VII. (v. 1304) 4 tr (– ∪ ∪ ∪ ∪, – ∪ – ∪); 4 tr; 4 tr (⊔ – ∪, ∪ ∪ ∪ – ∪); 4 tr (⊔ – ∪, ∪ ∪ ∪ ⊔).

VIII. (v. 1308) 6 i (∧ ∪ ∪ ∪ –, ∪ – ∪ –, ∪ – ∪ –): 4 i (∪ – ∪ ∪ ∪, ∪ ∪ ∪ ∪ –); 4 i (∪ – ∪ ∪ ∪, ∪ – ∪ –); 6 i (∪ – ∪ ∪ ∪, ∪ – ∪ –, ∪ – ∪ ⊻).

IX. (v. 1312) 4 tr (∪ ∪ ∪ – ∪, – ∪ – ∪); 4 tr (⊔ – ∪, ⊔ – ∪); 4 tr.

X. (v. 1315) 4 i (– – ∪ –, ∪ – ∪ –); 4 i (∪ – ∪ –, ∪ ∪ ∪ ∪ –); 4 i; 6 i (∪ – ∪ ∪ ∪, ∪ – ∪ ∪ ∪, ∪ – ∪ –).

XI. (v. 1319) 4 a; 4 a; 4 a (par.); 4 a (par. – ∸ ∪ ∪ ∪ – – – ⊔); 4 a (par.); 4 a; 4 a; 2 a; 4 a; 4 a; 2 a.

XII. (v. 1330) 5 d (– ∪ ∪ – ∪ ∪, – ∪ ∪ – ∪ ∪, – –); 4 d; 2 d (– ∪ ∪ – –).

XIII. (v. 1333) 4 i (⊔ ⊔, ⊔ ⊔); 4 i (∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪, ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪); 6 i (∧ ∪ ∪ ∪ –, ∪ – ∪ –, ∪ – ∪ –).

Text jest porušen. Periody jsou nejisté. O řadách anapaestických v. M. I, str. 246.

1277 a *1279 οἶ 'γὼ*] *οἲ ἐγὼ* a jinak; *1277 τοῦ σοῦ*] *σοῦ*; *1279 μᾶτερ· ταὐτὸν ταὐτὸν*] *μᾶτερ ταυτὸν ταυτὸν γὰρ* a jinak; *1284 νάπος νιφόβολον Φρυγῶν*] *νιφόβολον Φρυγῶν νάπος*; v. výše, str. 233; *1291 ὤφελεν*] *ὤφειλε*; *1293 Ἀλέξανδρον* třeba vypustiti; *1297 ῥοδόενθ' ὑακίνθινά τ' ἄνθεα θεαῖσι* (synizesí)] *ῥοδόεντ' ἄνθεα ὑακίνθινά τε θεαῖσι*; *1305 δουρὶ*] *δορὶ*; *1307 βασιλίσι**] *βασιλοῖσι*; *1308 καλλονᾶς*] *τᾶς καλλονᾶς*; *1309 μὰν**] *μὲν*; *1310 Δαναΐδαις, κόραι*] *Δαναΐδαισιν, ὦ κόραι*; *1318 ἀνοσίοισιν**] *ἀνοσίοισι*; *1327 τοῖσι — τοῖσι*] *τοῖς — τοῖς*; *1331 τὸ χρεὼν*] *χρεὼν*; *1332 εὑρεῖν*] *ἀνευρεῖν*; *1335 ἰὼ ἰώ**] *ἰώ*.

If. Taur. 827—899.

I. 2 trim. iamb.; 4 gl. 2.

II. (v. 831) trim. iamb.; 2 δ; trim. iamb.

III. (v. 834) δ + p (– ∪ –); 2 δ; trim. iamb.

IV. (v. 839) 2 δ; δ; trim. iamb.

V. (v. 842) 2 δ; trim iamb.; δ,

VI. (v. 845) trim. iamb.; δ; 2 δ.

VII. (v. 848) 4 a; 2 p (– ∪ –, – ∪ –); 2 trim. iamb,

VIII. (v. 853) 2 δ; 2 δ; trim. iamb.

IX. (v. 856) 2 δ; 2 δ; 2 δ; 2 δ; trim. iamb.

X. (v. 863) 2 δ; 4 i (⊔ ⏑ –, – – ⏑ –); trim. iamb.

XI. (v. 867) 4 i (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏓); 2 δ; 2 δ; 2 δ; δ.

XII. (v. 873) 4 tr (– ⏑ – –, – ⏑ – –); 4 tr (totéž; či jsou to ioniky?); 3 a.

XIII. (v. 876) 2 δ; δ; 4 a; p + δ (⏑⏑ ⏑⏑⏑, – ⏑⏑ –, – – ⏡); δ.

XIV. (v. 884) 5 i (⏑⏑ – ⏑⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⊔); δ; 5 a (⏑⏑ – ⏑⏑ –, ⏑⏑ – ⏑⏑ –, ⊔).

XV. (v. 889) 3 d (– ⏑⏑ – ⏑⏑, – –); 3 d (– ⏑⏑ – ⏑⏑, – –); 2 δ; δ.

XVI. (v. 894) 3 i (⏑ – ⏑⏑ –, ⊔); 4 a; 3 i (⏑ – ⏑⏑ –, ⎯); 4 i (∧ ⏑⏑⏑⏑⏑, – ⏑⏑ –).

XVII. (v. 898) 2 δ; δ.

Periody jsou nezřetelné.

829 ἀπὸ χθονὸς] *χθονὸς ἀπὸ*; *832* v. výše, str. 227 n.; *834* n. *ἀγκάλαις σε*] *ἀγκάλαισι*; *836 ὦ θνμέ, κρεῖσσον ἢ λόγοισιν εὐτυχῶν*] *ὦ κρεῖσσον ἢ λόγοισιν εὐτυχῶν ἐμοῦ ψυχά*; *845 ἰὼ**] *ὦ*; *Κυκλωπὶς ἑστία*] *Κυκλωπίδες ἑστίαι*; *ἰὼ**] *ὦ*; *847* ruk. *ζωᾶς* je metricky možno; *852 ἐγὼ ἐγὼ*] *ἐγὼ*; *856 ὦ σύγγον'*] *σύγγον'*; *857 λέκτρων*] *λέκων* a jinak; *858 δόλι'*] *δολίαν*; *861 ἐκεῖ φονίων*] *ἐκεῖ*; *863* n. *ἀπάτορ' ἄρα πατέρα*] *ἀπάτορ' ἀπάτορα*; *πότμον ἄποτμον*] *πότμον*; v. výše, str. 231; *871 ἀπέφνγες*] *ἀμπέφνγες*; *ἀνόσιον ὄλεθρον*] *ὄλεθρον ἀνόσιον*; v. výše, str. 232; *873 αὐτοῖς*] *αὐτοῖσι*; *874 συγκνρήσει*] *συγχωρήσει*; *876 πελέκεως*] *πόλεως*; *881 πελάσαι**] *παλαῖσαι*; *890* n. *ναΐοισιν*] *ναίοισι*.

Ion 226—237.

I. 4 a (– ⏒ ⏑ – ⏒ ⏑, ⏑⏑ – – ⏑ –); 4 a; 4 a; 4 a (– – ⏑⏑ –, – ⏒ ⏑ – ⏒ ⏑).

II. 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑⏑ – ⏑⏑ ⏓); 3 i (– ⏑⏑ –, ⏑ ⏓); 4 i (– – ⏑ –, ⏑ – ⊔).

III. 4 d; 4 i (⏑ – ⊔, ⎯ ⏑ –); 4 i (– ⏑⏑⏑⏑, ⏑ – ⏑ –); 4 a (– – ⏑⏑ –, – – ⏑⏑ –).

IV. 4 i (– ⏒ ⏑ ⏑ –, ⏑⏑⏑⏑⏑⏑); 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔); 6 i (⏑ – ⊔, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⎯.

V kolu III. 3 (v. 233) třeba *θεοῦ* čísti synizesí; jest v něm rozvedený choriamb (– ⏑ ⏑ ⏑ ⏑) m. diiambu.

*227 καί τι**] *καί τοι*; *237 τᾶσδ'*] *τάδ'*, *τᾶσδ'*.

Or. 982—1012.

I. 4 i (⏑ – ⏑ –, ⊔ ⏑ –); 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑⏑⏑⏑ –); 4 i (– – ⊔, ⏑ – ⏑ –); 6 i (⏑⏑⏑⏑ –, ⏑ – ⏑⏑⏑, ⏑ – ⏡).

II. (v. 984) 6 i (– – ⊔, ⎯ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 6 i (⏑ – ⊔, ⊔ ⏑⏑⏑, ⏑ – ⊔).

III. (v. 986) 4 i; 6 i (⏑⏑⏑⏑⏑⏑, ⏑⏑⏑⏑⏑⏑, ⏑ – ⏑ –); 4 i (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

IV. (v. 988) 6 i (⏑ – ⎯, ⎯ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 6 i; 6 i (⏑⏑⏑⏑⏑⏑, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).

V. (v. 991) 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔); 3 i (⊔ ⏑ –, ⏑ –); 3 i (totéž); 3 i (totéž); 4 i (– ⏑⏑ –, ⏑ – ⊔).

VI. (v. 995) 4 i; 4 i (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 6 i.
VII. (v. 988) 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑; 4 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 4 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔).
VIII. (v. 1001) 4 tr (⏑ ⏑ ⏑ – ⏑̇, – ⏑ – ⏑); 4 tr (– ⏑ – ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑); 4 tr; 4 tr; 4 fer. 2 (⊼ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – | ⊔).
IX. (v. 1005) 4 d; 4 d (– ⏑ ⏑ – –, – ⏑ ⏑ – –); 4 d; 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – –); 4 d (– ⏑ ⏑ – –, – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑); 4 d; 4 d; 6 i (⏑ – ⊔, ∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔).

*983 αἰωρήμασιν**] *αἰωρήμασι*; slova *πέτραν* atd. jsou asi porušena; *δίναισιν**] *δίναισι* a jinak; *985 πατρὶ**] *πατέρι*; *986 ἔτεκεν ἔτεκε**] *ἔτεκε* a jinak; *990 πελάγεσι**] *πελάγεσσι* a jinak; *991 πόντου**] *θαλάσσης*; *992 λευκοκύμοσιν**] *λευκοκύμοσι* a jinak; *994 ῥόσιν**] *ῥόσιν*; *999 ὀλοὸν ὀλοὸν**] *ὀλοὸν*; *1000 Ἀτρέος*] *Ἀτρέως*; *ἱπποβώτα*] *ἱπποβότα* a jinak; *1001 τό τε πτερωτὸν**] *τὸ πτερωτὸν* a jinak; *1002 ἀλίου*] *ἀελίου*; *1003 ἑσπέραν**] *ἕσπερον*; *1004 προσαρμόσασα**] *προσαρμόσας*; *1005 δράμημα**] *δραμήματα* a jinak; *Πελειάδος*] *Πλειάδος*; *1007 ἀμείβει ἀεὶ*] *ἀμείβει*; *1011 ἤλυθε**] *ἦλθε*; *1012 δόμων σὺν**] *δόμων*.

Or. 1369—1502.

I. 6 i (– – ⊔, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑⏑); 4 i (⊔ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 6 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑⏑); 4 i (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).
II. (v. 1373) 4 i (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 i (totéž).
III. (v. 1375) δ; 2 δ; 2 p (– ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ –).
IV. (v. 1378) 4 i (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 i (⏑ – ⊔, ⏑ – ⏑ ⏑); trim. iamb.
V. (v. 1381) 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – – ⊔); δ + hyp.; 2 δ; 6 i (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑⏑ ⊼).
VI. (v. 1385) 2 δ; 2 δ; 2 δ; 2 δ; δ.
VII. (v. 1390) 4 i; 4 d (– ⏑ ⏑ – –, – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑); 4 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); trim. iamb.
VIII. (v. 1395) 4 a (– ⏑̇ ⏑ – ⏑̇ ⏑, – – ⏑ ⏑ –); 4 i (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑⏑); 4 i (⊔ ⊔, ⊔ ⊔); 4 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, – ⏑̇ ⏑ ⏑ –); 4 a; 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔).
IX. (v. 1400) 6 i (– – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 6 i (⏑ – ⏑ –, – – ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⊔); 6 i.
X. (v. 1403) 4 a; 4 a (– ⏑̇ ⏑ – –, – – – ⏑ –); 4 a (– – – – –, ⏑ ⏑ – – –); 4 a.
XI. (v. 1407) 6 i (– – ⊔, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 6 i (⏑ – ⏑ –, ⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 6 i.
XII. (v. 1410) 4 i; 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 i (– ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑); 6 i.
XIII. (v. 1414) 4 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 4 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ – – –); 4 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑); δ.
XIV. (v. 1418) 4 i (⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔); δ; 3 p (– ⏑ , – ⏑ –, – ⏑ –); 3 p (totéž); 3 p (totéž); 3 p (– ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ –, – ⏑ –); trim. iamb.
XV. (v. 1426) 4 a; 4 a (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, – – ⊔); 4 a (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, – – ⏑ ⏑ –); 4 a (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔); 4 i (⊔ ⏑ , ⏑ ⏑ ⊔).

XVI. (v. 1431) 2 p (– ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –): 4 i (⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏗); 2 p (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ –).

XVII. (v. 1434) 4 a (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 4 a (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, – – ⏑ ⏑ –): 2 δ.

XVIII. (v. 1437) 2 p (⏑ – –, ⏑ – –); 2 p (totéž); 2 p (totéž): 3 p.

XIX. (v. 1441) 3 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑): 4 i (⏑ – ⏑ –, – – ⏑ –): 4 i (⏑ – ⏗, ⏑ – ⏑ –).

XX. (v. 1444) 4 i; 4 i; 4 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏗ ⏗).

XXI. (v. 1448) 6 i (– – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 6 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏗).

XXII. (v. 1449) 6 i (⏗ ⏑ –, – – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 6 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏗): 6 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏗ ⏗); trim. iamb.

XXIII. (v. 1453) 4 a (– – – –, – – ⏗); 3 a (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, – –); 4 a.

XXIV. (v. 1456) 3 i (∧ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑); 4 i (⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏗); 6 i (⏗ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 i: 4 i (⏗ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏗); 6 i (⏑ – ⏑ –, ⏗ ⏑ –, ⏑ – ∧).

XXV. (v. 1460) 4 i (⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 i; 4 i; 6 i (⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, – – ⏑ –): 4 i (⏑ – ⏗, ⏗ ⏑ –); 4 i (⏑ – ⏗, ⏑ – ⏑ –).

XXVI. (v. 1465) 6 i (⏗ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏗ ⏗); 2 δ: 2 i + δ; 2 i (⏑ – ⏑ ⏑ ⏑) + δ; δ.

XXVII. (v. 1469) 6 tr (– ⏑ – ⏑, – ⏑ – ⏑, – ⏑ – –); 4 i; 6 i (– – ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –); 6 i (– – – –, ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); trim. iamb.

XXVIII. (v. 1473) 2 δ; 6 i; 6 i; 4 i; 6 i.

XXIX. (v. 1477) 4 i (⏑ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 4 i (⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏗); 6 i (– – ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏗): 6 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 5 i (⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑ –).

XXX. (v. 1483) 5 i (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑); 5 i (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, – – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑); δ.

XXXI. (v. 1486) 4 a (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 4 a; 2 a.

XXXII. (v. 1489) 4 i; 6 i.

XXXIII. (v. 1490) 2 δ; 2 δ; δ.

XXXIV. (v. 1492) 6 i (⏑ – ⏗, ⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 5 i (– – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏗); 6 i.

XXXV. (v. 1494) 6 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 6 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏗); 4 a (– – – –, – – – –).

XXXVI. (v. 1497) 4 i (– – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 i (totéž); 4 i; 6 i.

XXXVII. (v. 1500) 4 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑); 2 a (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 2 p (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ ⏑); 2 i (– – ⏑ ⏑ ⏑); δ.

Text jest porušen.

*1370 βαρβάροις εὐμαρίσιν**] *βαρβάροις ἐν εὐμαρίσιν* a jinak; *1380 ἔστιν*] *ἔστ'* a jinak; *1382 ἄστυ καὶ**] *ἄστυ*; *καλλίβωλον**] *καλλίβολον*; *1387 δυσελένας**] *δυσελένας δυσελένας*; *1389 τοτοῖ*] *ὀττοτοῖ* a jinak; v. *1394* třeba vynechati; *1396 αἰαῖ αἰαῖ*] *αἰαῖ*; *1398 ξίφεσιν**] *ξίφεσι*; *1399 Ἄιδα**] *Ἀΐδα* a jinak; *1400 δόμους*] *εἰς δόμους*; *1401 δύο**] *δύω*; *1402 ἐκλήζετο*] *ἐκληΐζετο*; *1403 κακόμητις*] *κακομήτας*; *1414 χέρας*] *χεῖρας*; *1426 Φρυγίοισι**] *Φρυγίοις*; *1428 εὐπᾶγι*] *εὐπαγεῖ*;

1429 ἄσσων] ἀίσσων; 1432 ἔλισσεν] ἔλισσε; 1437 προσεῖπεν] προσεῖπε; 1445 ἔμελλεν*] ἔμελλε* a jinak; *1446* ruk. *ἰὼν* metru vyhovuje; *1447 ἀεὶ*] αἰεὶ; 1448 ἔκλῃσε*] ἔκλῄσε; 1451 ἄλλον ἄλλοσε* třeba vynechati (srv. v. 1458); *1465 ἀνίαχεν ἴαχεν*] ἀνίαχεν ἀνίαχεν* a jinak; *1468 ποδὶ] ποδὶ τὸ; 1472 ἔσω] εἴσω; 1477 χεροῖν*] χερῖν; 1478 ἦλθεν*] ἦλθε; 1485 ἐγενόμεσθ'*] ἐγενόμεθ'; 1491 ἔτεκεν*] ἔτεκε; 1492 δραμόντε*] δραμόντες; 1497 ἢ] ἤτοι; 1498 τέχναισιν*] τέχναις.*

K těm strofám lze přiřaditi strofu iambicko-logaoedickou, jinak dosti prostou, jejíž refrain obsahuje tak řečené orthie, jež jsou ovšem jen jiným tvarem tripodií iambických.

Eur. Ion 112—127 = 128—143.

I. 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊼); 4 gl. 2; 4 gl. 3; 4 fer. 2: (⌞ ⌞, ⏑ ⏑ – ⌞).

II. 4 gl. 3; 4 gl. 3 ({– – ⌞ / ∧ ⏑ ⏑ ⏑ –}, – – ⏑ ⏑ –); 4 gl. 3 (⌞ –, – ⏑ ⏑ –); 4 fer. 2.

III 4 gl. 2; 4 gl. 2; 6 i (⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ ⏓, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 4 fer. 2.

IV. (refrain): ⊔ ⊔ ⊔ (šestkrát).

O tom refrainu v. R., str. 84.

118 γᾶς τὰν] τὰν; ἀεναον] ἀέναον; 122 ἁλίου] ἡλίου; 130 μαντεῖον] τὴν μαντεῖον; 132 θεοῖσιν*] θεοῖσι.*

Arist. Hipp. 322—332 = 397—406.

I. 2 p; 2 p; 2 p; 2 p.

II. 2 tetram. tr.

III. 4 d; 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – –).

IV. tetram. tr.

V. 4 i; 4 i (⌞ ⏑ –, {⏑ ⏑ – / ⏑ –} ⏑ –).

325 ῥητόρων] τῶν ῥητόρων.

Nef. 457—475.

I. 4 i (⌞ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –). 6 i.

II. 5 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏓); 4 i (⌞ ⏑ –, ⏑ – ⌞).

III. 3 ion (⏑ – ⏑ –, – – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –); 3 ion (– ⏑ ⏑ , ⏑ ⏑ – –, – ⏑ – –); 3 ion (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⌞, ⏑ – ⏑ –).

IV. 2 ion (– ⏑ ⏑ –, – – ⏑ ⏑ –); 2 ion (⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⌞); 2 ion (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –); 2 ion (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –).

V. 3 ion (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –, – ⏑ – –); 2 ion (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –); 2 ion (⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊼).

V per. I a II by mohly býti řady trochejské, ale pro daktylskou řadu II. 1 jsou jistě iambické.

458 ἔτοιμον] εὔτολμον; 466 ὄψομαι*] ὄψομ'; 467 ταῖσι*] ταῖς; 470 λόγοι*] λόγοις.*

Nef. 1154—1170.

I. 6 i (◡ – ◡ –, ⏑ ◡ –, ◡ – ◡ –); 6 i (totéž); 6 i; 6 i.
II. 3 d (– ◡ ◡ – ◡ ◡, ⊔); 3 d (totéž); 4 d (– – – –, – – ⊔).
III. 6 i (◡ ◡ ◡ ◡ ◡ –, – – ◡ –, – – ◡ –); 2 δ; 2 δ.
IV. 4 a (– ⏑ ◡ – –, – – – –); 4 a (– ⏑ ◡ – ⏑ ◡, ◡ ◡ – ◡ ◡ –); 2 a (– ⏑ ◡ – ⏑ ◡).
V. 4 i (◡ ◡ ◡ ◡ –, ◡ – ⊍); 6 i (◡ – ◡ –, – ◡ ◡ –, ◡ – ◡ –).

Perioda II mohla by býti i logaoedická (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ –), ale sotva jest. V per. III jsou snad vskutku dochmie; mohla by to býti i kola logaoedická (– ◡ ◡ –, ◡ –).

*1162 βλάβη**] *ἀνιαρὸς*; *1164 τρέχων ἔνδοθεν**] *ἔνδοθεν τρέχων*; *1165 παῖ**] *παῖ παῖ*; *1168 λαβὼν τὸν υἱόν*] *λαβὼν τὸν υἱόν σου, σὺ λαβὼν* a jinak; *1169 τέκνον ἰώ**] *τέκνον*.

Orn. 227—262.

I. 4 i (◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ ◡ ◡ ◡ –); 6 i; 6 i.
II. (v. 230) 6 i (◡ – ⊔, ◡ – ◡ –, ⊔ ◡ –); 5 i (◡ – ◡ –, ◡ – ◡ ◡ –, ◡ ◡ –); 3 i (– ◡ ◡ –, ◡ ◡ –).
III. (v. 233) 6 tr (◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, – ◡ – ◡, – ◡ – ◡); 3 tr (◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ⊍).
IV. (v. 235) 6 i (⊔ ◡ –, ◡ – ◡ –, ◡ – ◡ –); 4 i (◡ – ◡ ◡ –, ⊔ ⊔); 6 i (◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ⊍).
V. (v. 238) 3 ion (◡ ◡ – –, ◡ ◡ – –, ◡ ◡ – –); 2 ion (∧ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ – ⊼).
VI. (v. 240) 2 p (◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ ◡ ◡ ◡ ◡); 2 p (◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ ◡ ◡ ◡ ◡); 6 i (◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ ◡ ◡ ◡ –, ◡ – ⊔); 4 i (– ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ – ⊔).
VII. (v. 244) 2 p; 2 p; 2 p; 2 p; 2 p (◡ ◡ ◡ –, – ◡ ◡ ◡); 2 p (– ◡ ◡ ◡, – ⏓ ⊼).
VIII. (v. 247) 4 gl. 2; 4 i (⊔ ◡ –, ⊔ ◡ –).
IX. (v. 250) 4 d (– ◡ ◡ – ◡ ◡, – ◡ ◡ – –); 4 d (totéž); 4 d; 4 d; 3 d (– – – ◡ ◡, – –).
X. (v. 255) 4 a (– – – –, – – – –); 2 a (– – – –); 4 a (– – – –, – – – –).
XI. (v. 258) 4 tr; 4 tr.
XII. (v. 260) 2 p (◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ ◡ ◡ –); 2 p; 4 i (◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ ◡ ◡ ◡ –).

227 v rukop. se slabika *πο* opakuje v různém počtu; *234 ἄλοκι*] *ἐν ἄλοκι*; *241* ruk. *ἀοιδὰν* je správno; *248* ruk. čtení *ὄρνις* <*τε*> *πτεροποικίλος ἀτταγᾶς ἀτταγᾶς* lze metricky hájiti.

Orn. 737—752 = 769—784.

I. 3 i (– ◡ ◡ –, ⊔); 4 i (⊔ ◡ –, ◡ – ◡ –); 4 i.
II. 4 i (⊔ ◡ –, ◡ – ◡ –); 5 i (◡ – ◡ –, ◡ ◡ – ◡ ◡ –, ⏑); 4 i (⊔ ◡ –, ◡ – ◡ –); 5 d (– ◡ ◡ – ◡ ◡, – ◡ ◡ – ◡ ◡, ⊔); 4 i (⊔ ◡ –, ◡ – ◡ –).

III. 4 a (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏖ – ⏑ ⏑ –); 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – –); 4 d (totéž); 4 i (∧ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –).

IV. 4 tr; 4 d; 3 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, ⊔): 4 i (⏑̄ – ⏑ –, ⏑ – ⊔): 4 i (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).

740 νάπαισι καὶ κορυφαῖς] *νάπαισι κορυφαῖσί τ'* (*-σίν τ'*); *769 τοιάδε**] *τοιάνδε*; *772 πτεροῖς**] *πτεροῖσι*; *ἴακχον**] *ἴαχον*; *778 κύματά τ'**] *κύμασ'*; *αἰθέρο**] *αἴθρη*.

Orn. 1373—1400.

I. 2 ion (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); 2 ion (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 3 ion (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –); trim. iamb.

II. (v. 1376) 3 ion (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –); 2 trim. iamb.

III. (v. 1380) 4 i (– – ⏑ –, – – ⏑ –); 4 fer. 2; 11 trim. iamb.

IV. (v. 1393) 3 i (– – ⏑ ⏑ –, ⊔); 4 i (– ⏑́ ⏑ ⏑ –, – – ⊔); 4 i (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, – – ⊔; až k *ὠόπ*); 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑); 5 i (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⊔); trim. iamb.

V. (v. 1398) 4 a; 4 a; 4 a (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑́ ⏑, – ⏑́ ⏑ – –).

1376 je snad porušen; metrum je nejisté; *1395 ἅλιον δρόμον*] *ἁλαδρόμον*.

Lys. 1247—1272.

I. 4 d (– – – –, – ⏑ ⏑ ⊔); 4 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 i; 4 i (⏑ – ⊔, – ⏑ ⏑ –); 4 i (⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔); 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔); 6 i (⏑ – ⏑ –, ⊔ ⊔, ⏑ – ⊔).

II. (v. 1254) 4 i (⊔ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 i (⊔ ⏑ –, – – ⏑ –); 4 a (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 3 p (– ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ –); 2 i + 2 p (⏑ – ⏑ ⏑ –, – ⏑ –, – ⏑ ⏒).

III. (v. 1260) 6 tr (⊔ ⊔, – ⏑ – ⏑, ⊔ ⊔); 6 tr (⊔ ⊔, ⊔ ⊔, ⊔ ⊔); 4 tr (⏑ ⏑ ⏑ – –, – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑); 2 p (– ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ –); 4 tr (⊔ ⊔, ⊔ ⊔).

IV. (v. 1265) 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – –); 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – –); 4 tr (– ⏑ – –, – ⏑ – –); 6 tr (– ⏑ – ⏑, – ⏑ – –, – ⏑ ⊔); 6 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏒ ∧).

Rozdělení jest neobyčejně těžké. Ve v. 1256 *ο(ἰ)ῶ* a v. 1267 *α ἰ)ές* má míru ⏑ ⏑.

1248 Μνάμονα] *ὦ Μνάμονα* a jinak; *1249 τεὰν**] *τ' ἐμὰν*; *1252 πρώκροον*] *πρόκροον*; *σιείκελοι**] *θείκελοι* a jinak; *1257 ἄνσεεν*] *ἦνσει* a jinak; *1259* ruk. *ἅμα* je správné; *καττῶν*] *καὶ κατὰ τῶν*; *σκελῶν*] *σκελῶν ἀφρὸς*; *1260* ruk. *ἐλάσσως* je metricky správné; *1262 Ἀγροτέρα*] *Ἀγροτέρ' Ἄρτεμι*; *1269 ταῖσι*] *ταῖς*; *συνθήκαισι*] *συνθήκαις*; *1271 δεῦρο*] *δεῦρ' ὦ*.

Lys. 1279—1294.

I. 4 tr (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑); 4 tr (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⊔); 4 tr (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏒).

II. 4 tr (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑); 5 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ –); 4 tr (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑); 4 tr (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⊔).

III. 4 d; 3 d; 4 d; 3 d.

IV. 4 i (⏑ ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔); 3 i (– – ⏑ –, ⏑ –); 4 i (– ⏑ ⏑ –, ⊔ ⏑ –); 4 a (– – – –, – – – –).

V kolu II. 2 (v. 1283) jest na konci řady daktylské nesměrný daktyl.

1279 ἔπαγε δὲ] *ἔπαγε*; *1282* ruk. čtení *ἄγε χορὸν* je metricky správné; *εὔφρον' Ἰήϊον*] *ἰήιον εὔφρον'*; *1283 Βάκχιος*] *Βάκχειος* a jinak; *1287 εἶτα δὲ**] *εἶτα*; *1291* ruk. čtení *παιήονι* je správné.

Thesm. 101—129.

I. 2 ion (⏑ ⏑ ⊔, ⏑ ⏑ – –); 2 ion; 2 ion (⏑ ⏑ ⊔, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑); 2 ion (⏑ ⏑ – –, ⏑ ⏑ ⊔).

II. (v. 104) 2 ion (anakl.); 2 ion (⏑ ⏑ ⏑ – –, – ⏑ – –); 2 ion (– ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔).

III. (v. 107) 2 ion (⏑ ⏑ – –, – ⏑ – ⏑); 2 ion; 2 ion (– ⏑ – –, ⏑ ⏑ – –); 2 ion (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –).

IV. (v. 111) 2 ion (– ⏑ – –, – ⏑ – –); 2 ion (– ⏑ – –, – ⏑ – –); 2 ion (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔).

V. (v. 114) 2 ion (– ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ – –); 3 ion (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –).

VI. (v. 117) 2 ion (⏑ ⏑ – –, – ⏑ – –); 2 ion (⏑ ⏑ – –, – ⏑ – –); 2 ion (– ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔).

VII. (v. 120) 2 ion (– – ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔); 3 ion (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ – –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 2 ion (– – ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⊔).

VIII. (v. 123) 2 ion (⏑ ⏑ – –, – ⏑ – –); 2 ion (anakl.); 2 ion (– ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔).

IX. (v. 126) 4 d; 4 d.

X. (v. 128) 5 i (– ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ –); 4 i (– – ⏑ ⏑ –, ⊔ ⊔).

Zajímavý jest pravý epitrit II. 2 (v. 105) a některé ionské takty – ⏑ ⏑ ⏑ ⏖ (nesměrné), ač by to mohly býti i diiamby (– ⏑ ⏑ ⏑ ⏖). Je-li v kolu II. 2 vskutku pravý epitrit, byl by to jediný příklad u dramatiků (v. výše, str. 53). Ve v. 120 měřeno jest *Ἀσιάδος* s první slabikou dlouhou.

101 ruk. *χθονίας* je metricky správno; *102 ἐλευθερίᾳ*] *ἐλευθέρᾳ*; *103 πάτρια*] *πατρίδι*; *105 νιν*] *νυν*; *109 ὃς τόθ'*] *Φοῖβον ὃς*; *114* ruk. *ὄρεσι δρυογόνοισιν* třeba ponechati; *116 ἀείσατ'*] *ἀείσαντ'*; *Ἄρτεμιν* po tom slově třeba ponechati; *122 διινεύματα*] *διανεύματα*; *126 φάος*] *φῶς*; *δαίμονος ὄμμασιν*] *δαιμονίοις ὄμμασιν*; *128 τιμᾷ* po *Φοῖβον* třeba škrtnouti.

Thesm. 667—686 = 707—725.

I. 4 a (⏖ – ⏖ –, – – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑); 4 a; 4 a (par.).

II. 4 a; 2 a; 4 a; 2 a; 4 tr; 4 tr (– ⏑ – ⏑, – ⏑ ⊔).

III. 2 δ; 2 δ; 6 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑); 6 i (– – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ – –); 2 δ; δ;

IV. 4 tr; 4 tr; 4 tr (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑); 4 tr (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –).

Text jest těžce porušen.

667 με λάθῃ] *μὴ λάθῃ*; *669 ἔσται ἅπασιν*] *ἅπασιν ἅπασιν ἔσται*; *674* n. *δίκην τ' ἀεὶ ὥστ' ἐφέπειν ὄντως*] *δικαίως τ' ἐφέποντας*; *679 οὐκέθ' ὅσια*] *ὅσια*; *680 ἢ μανίαις*] *μανίαις*; *681 βίαιόν τι δρᾷ*] *εἴ τι δρώῃ*; *683 βροτοῖσιν*] *βροτοῖς*; *684* n. ruk. *τὰ παράνομα* je správné; *τίνεται παρὸν θεὸς*] *θεὸς ἀποτίνεται παραχρῆμά τε τίνεται*; *710 ὅθεν οὐ φαύλως ἀποδοὰς λέξεις*] *ὅθεν ἥκεις φαύλως τ' ἀποδρὰς οὐ λέξεις*; *719 ἐνυβρίσει*] *ἐνυβρίσεις*; *720 λέξεις τ'*] *τε λέξεις*; *721 ἐπ' ἀθέοις*] *ἀθέοις*; *722 καὶ γὰρ*] *καί*; *724 τάχα δὲ*] *τάχα δέ σε*; *725 ἐπέχει*] *ἐπέχει τις*.

Thesm. 1015—1055.

I. 4 i (⏑ – –, ⏑ – ⏑ –); 4 i (– ⏑ ⏑ –, – ⏑ –); 4 i (– ⏑ –, ⏑ – ⏑).

II. (v. 1019) 2 p (⏑ – –, ⏑ – –); 2 p (⏑ – –, ⏑ – –); 3 i (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ –); 4 i (– ⏑ –, ⏑ – –).

III. (v. 1022) 4 i; 4 i (∧ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –); 4 i.

IV. (v. 1026) 4 tr (⏑ ⏑ ⏑ – ⏑, – ⏑ –); 4 tr (⏑ ⏑ ⏑ – –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑); 4 tr (⏑ ⏑ ⏑ – ⏑, – ⏑ – –).

V. (v. 1029) 4 i (⏑ – –, ⏑ – ⏑ –); 4 i; 4 i (– ⏑ –, – ⏑ –); 6 i; 6 i (– – ⏑ – – ⏑ –, ⏑ – –); 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ – –); 4 i (– – ⏑ –, ⏑ – ⏑).

VI. (v. 1036) 4 i; 4 tr (⏑ ⏑ ⏑ – ⏑, – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑); 4 tr (– ⏑ – ⏑, – ⏑ –).

VII. (v. 1039) 2 δ; 2 δ; 4 i (– ⏑ –, ⏑ – ⏑); 4 i (– –, – –).

VIII. (v. 1043) 4 tr (⏑ ⏑ ⏑ – ⏑, – ⏑ – ⏑); 4 tr (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑); 4 tr (⏑ ⏑ ⏑ – –, ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑); 4 fer. 2.

IX. (v. 1047) 6 i (⏑ – –, – ⏑ –, ⏑ – ⏑); 3 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 4 i (⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 6 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –).

X. (v. 1050) 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – –); 4 a (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑); 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – –); 4 d (totéž); 3 i (– ⏑ –, ⏑ –); 4 i (– ⏑ –, – ⏑ –); 4 i (∧ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – –).

1019 πρὸς Ἅιδον σ', αὐτὰς] *προσαιδουσσαι τὰς*; *1027 ἐφεστὼς*] *ἐφέστηκ'*; *1029* ruk. *γόοισιν* je správné; *1031 κνιὸν ἔστηκ' ἔχουσ'*] *ψῆφον κημὸν ἔστηκ' ἔχουσ'*; *1039 τάλαν*] *ἄλλαν*; *1040 φωτὰ τε λιτομέναν*] *φῶτ' αἰτουμέναν*; *Ἅιδα*] *Ἀΐδα*; v. výše, str. 230; *1041 φλέξουσα*] *φλέξουσαν*; *1042 αἰαῖ αἰαῖ*] *αἶ αἶ αἶ αἶ ἕ*; *1044* ruk. *ὃς ἐμὲ* je správno; *κροκόεν τόδ'*] *κροκόεντ'*; ruk. *ἐνέδυσεν* je správno; *1045 τοῖσδ' εἰς*] *τοῖσδε, τόδ'*; *1047 ὦ μοίρας*] *ὤ μοι μοίρας*; *ἀτεγκτε*] *ἄντεικτε*; *1054 δαιμόνων* jest asi porušeno, jako vůbec celé dva poslední verše; *1055 τέκνσιν* vyhovuje metru.

Batr. 1264—1277.

I. 2 i (– – ⏑ –); 4 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – –); 5 a (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⊔).

II. 3 d (– – – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑); 3 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – –); 5 a (jako výše); 4 a (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⊔).

III. 2 i (– – ⏑ –); 5 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – –); 5 a (jako výše); 4 a (jako výše).

IV. 4 d (– – – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑); 3 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – –); 5 a (jako výše).

V. 3 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑); 3 d (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑, – –); 5 a (jako výše).

Batr. 1331—1363.

I. 4 gl. 3; 2 a (– – ⏑ ⏑ –); 4 a (– – ⏑ ⏑ –, – – – – –); 4 a (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – – –); 4 a (par.).

II. (v. 1335) 6 gl. 2 + – – ⊔; 4 i (∧ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⊔ ⏑ ⏓); 4 gl. 3 (∧ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ ⏑ –); 4 i (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⊔).

III. (v. 1339) 4 d; 4 d; 2 d (– ⏑ ⏑ – –); 4 d (– – – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑); 3 d (– – – ⏑ ⏑, – –).

IV. (v. 1342) 4 tr (– ⏑ – ⏑, – ⏑ ⊔); 2 p (– ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ –); 2 p (– ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ ⏑); 6 tr (– ⏑ – ⏑, – ⏑ ⊔, ⊔ ⏑ –).

V. (v. 1344) 4 i (– – ⊔, – ⏑ ⏑ –); 4 i (– ⏑ ⏑ –, ⊔ ⏑ ⏓); 4 i (⏑ – ⊔, ⏑ – ⊔); 4 i (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⊔); 4 i (– – ⏑ ⏑ –, – – ⏑ –); 4 i (⏑ – – –, – – ⏑ ⏑ –).

VI. (v. 1349) 3 i (– – ⏑ ⏑ –, ⏑ –); 3 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ –); 3 i (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⊔).

VII. (v. 1352) 4 i (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓); 4 i (– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – – –); 4 i (⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑); 4 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ – ⏑ –); 4 i (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, – – ⊔).

VIII. (v. 1356) 2 p (– ⊔, – ⏑ –); 2 p (– ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ ⏑); 2 p (– ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ ⏑); 2 p (– ⏑ –, – ⏑ ⏑ ⏑); 4 tr (– ⏑ – –, – ⏑ ⊔).

IX. (v. 1359) 2 p (⏑ ⏑ ⏑ –, – ⏑ –); 2 p (– ⏑ –, ⏑ – ⊼); 3 p; 2 p (⏑ ⏑ ⏑ –, – ⏑ –).

X. (v. 1362) 4 i (⏑ – ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –); 4 i (⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑ –); 4 i (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –); 6 i (⏑ – ⏑ –, – – ⏑ ⏑ –, ⊔ ⊼).

1342 τάδε τέρα] *τάδ' ἕτερα* nebo *τάδε τέρατα*; ruk. *θεάσασθε* je správno; *1344 οὐρεσσίγονοι*] *ὀρεσσίγονοι*; *1346* ruk. *ἔργοισι* je správno; *1348 εἱ-ει-ειλίσσουσα*] ruk. mají *ει* pětkrát nebo čtyřikrát; *1357 τόξα τε*] *τόξα*.

ODDÍL JEDENÁCTÝ.

Přehled vzniku a vývoje metrických útvarů řeckých a římských. Způsob jich přednášení.

§ 41. Vznik a vývoj metrických útvarů řeckých.

Kterak vznikly všecky ty četné metrické útvary řecké, o kterých jsme vykládali, a z jakých prvků se vyvinuly, o tom bylo badáno a psáno dosud málo soustavně a střízlivě. Jest také velmi těžko řešiti otázku, při které nemáme nijakých starověkých zpráv, tak že jsme odkázáni k pouhým dohadům. Částečně jsme se již o této otázce zmínili (na př. při výkladu o vzniku některých veršů): tuto postačí podati pouhý stručný obecný přehled toho, co v této věci vykonáno.

První obíral se tou otázkou THEODOR BERGK, Über das älteste Versmass der Griechen (Programm der Universität Freiburg i. B. 1854 = Opusc. II, str. 392 n.). Bergk míní, že o podobě epických písní předhomerských, třeba zmizely bez stopy, lze si přece učiniti nějakou představu. Hexametr náleží prý teprve vyvinuté epopeji. Původní verš byl podle něho paroimiakos (*παροιμία* pořekadlo, Spruchvers), v němž skládána pořekadla (srv. *φιλεῖ δὲ νότος μετὰ πάχνην, ἔφυγον κακόν, εὗρον ἄμεινον* a j.). Bergk arci přiznává, že leckterá pořekadla, tím veršem sepsaná, nepocházejí z lidu (str. 394).

Vedle paroimiaku (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏓) byl obvyklý i kratší verš (⏒) – ⏑ ⏑ – – (*παρὼν ἀποδημεῖς, γνῶθι σεαυτόν* a j.). Verš kratší paroimiaku o slabiku, enoplios (– – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –), v příslovích se nevyskytuje. Paroimiakos i obdobnou řadu sestupnou nazývá Bergk také prosodiakem. Paroimiakos vyskytuje se i na nápisech metrických i v písních prostonárodních, čehož Bergk uvádí doklady (str. 397 n.). Písně takové bývaly prý zpívány při pruvodu formingy. Verš ten jest velmi volný; anakruse jeho může odpadnouti i míti různý tvar (⏑ ⏑, ⏑, –).

Bergk tedy soudil, že v nejstarší době řecké užíváno verše o čtyřech nebo třech thesích s volným začátkem, a že byl podle toho buď sestupný nebo vzestupný, z něho pak že vyvinul se i hexametr (M. I, str. 151 n.). Dále však Bergk myšlenky své nerozváděl a nestopoval.

Na širší základ hleděl tuto otázku postaviti R. WESTPHAL, Zur vergleichenden Metrik der indogermanischen Völker (KZ. 9, 1860, str. 437 n.). Táže se, zdali Indoeuropané, majíce společné mythy, obsah to básní, neměli také společné metrum již ve své pravlasti. Že shody

některých meter řeckých a indických soudí, že aspoň prvky iambického dimetru a akatalektického a katalektického trimetru pocházejí z indoeuropského pravěku. Indové učinili k časoměrné prosodii první krok, Řekové ji provedli důsledně (str. 454).

První tvar metrické skladby je prý s t r o f a, což podmíněno jest zpěvem; nejstarší jest tedy poesie melická. Za základní verš indoeuropský, prajazykový, pokládal Westphal hlavně podle avestského verše starých Iranů řadu 16 slabik, krátkých nebo dlouhých, dělících se diaeresí po osmé slabice na dvě řady po osmi slabikách. Každá druhá slabika měla rhythmický přízvuk, tedy buď

a) ⏓́ ⏓ ⏓́ ⏓ ⏓́ ⏓ ⏓́ ⏓ | ⏓́ ⏓ ⏓́ ⏓ ⏓́ ⏓ ⏓́ ⏓
nebo b) ⏓ ⏓́ ⏓ ⏓́ ⏓ ⏓́ ⏓ ⏓́ | ⏓ ⏓́ ⏓ ⏓́ ⏓ ⏓́ ⏓ ⏓́.

tak že tímto iktem vznikaly tetrapodie buď trochejské buď iambické: srv. i jeho a GLEDITSCHOVU Allgemeine Theorie der griechischen Metrik (Theorie der musischen Künste der Hellenen. III. Band. 1. Abth., Leipzig 1887). str. 38 n., zvláště str. 43 n. Z toho verše vyvinuly se všecky verše jednotlivých národů indoeuropských, ať přízvučné, ať časoměrné.

O tomto mínění, které bylo mnohými badateli přijímáno, jedná J. ZUBATÝ, Některé myšlenky o vývoji metrické formy (Listy fil. 13, 1886, str. 19 n.). Z verše avestského, dosud nevyloženého, nelze však podle Zubatého zavírati tak mnoho; nevímeť ani, je-li podoba, v jaké se nyní jeví verše avestské, nejstarším stadiem metrické techniky iranské (str. 23 n.). Zubatý ukazuje k tomu, že nejen řecká říkadla, ale i vyspělejší verše indické, řecké a starogermánské svědčí o tom, že v původním verši nemusil každý takt míti stejný počet slabik (str. 28). Původní verš, z něhož se vyvinuly pozdější pravidelné verše, připouštěl tedy takty mnohotvárné (s arsemi vyjádřenými jednou nebo dvěma slabikami nebo vůbec nevyjádřenými, s thesemi rozvedenými nebo nerozvedenými). Zubatý znázornil svou theorii hlavně rozborem některých veršů vedských (str. 32 n.).

K velmi podobným myšlenkám, jež ovšem zároveň upomínají na myšlenky BERGKOVY (v. výše, str. 312), došel také HERMANN USENER, Altgriechischer Versbau. Ein Versuch vergleichender Metrik. Bonn 1887 (srv. můj referát v Listech fil. 14, 1887, str. 130 n.). Srovnávaje metrické útvary jednotlivých národů indoeuropských, došel závěru, že také nejstarší prostonárodní verš řecký, jako původní verš jiných národů indoeuropských, byl rhythmickou řadou o čtyřech thesích, jichž arse mohly býti potlačeny anebo vyjádřeny i dvěma slabikami. Hexametr, od něhož vychází (srv. M. I, str. 154 n.), vznikl podle něho ze dvou takových řad. Shledává, že podobný volný verš o čtyřech thesích obvyklý byl u Iranů, Indů, Germanů, Keltů, Římanů (verš saturnský) i Slovanů. Z českých říkadel uvádí na doklad toho známé říkadlo »Koleda, koleda, Štěpáne« (⏊ ◡ ◡, ⏊ ◡ ◡, ⏊ ◡, ⏊), jehož kratší verše (j. psi se na mne sběhli, koledu mi snědli) mají, jak svědčí rhythmus, jímž se verše ty přednášejí, také po čtyřech thesích, někdy bez arsí (⏊ ◡ ⏊ ◡ ⏊ ⏊). Zajímavo jest, že vedle původního verše o čtyřech thesích uznává, asi právem, i verš kratší, o t ř e c h t h e s í c h.

Usener shledává takové staročecké verše prostonárodní i v některých písních prostonárodních, dosud zachovaných; na př. v písni č. 5 v Anthologii Bergkově, Crusiusově a Hillerově (*ἐλθεῖν, ἥρω Διόνυσε . . .*), v písni rhodské č. 44 (*ἦλθ', ἦλθε χελιδών*; srv. o ní M. I. str. 213), ale ne vždy zcela právem; na př. poslední píseň psána byla, jak se zdá, již původně pravidelnými paroimiaky. Shledává je i v básních nápisných, složených od básníků z lidu; srv. nápis jeden z Kalabrie (str. 85):

τᾶς Ἥρας ἱερός εἰμι	– –́ – –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑̀
τᾶς ἐν πεδίῳ·	–́ –́ ⏑ ⏑ –́
Κυνίσκος μ' ἀνέθηκε	⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑̀
ὤρταμος Ϝέργων δεκάταν.	–́ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏑ –́.

Tento původní neumělý verš uvedli do literatury a zušlechtili jednak epikové, jednak lyrikové, zvláště Archilochos a Alkman. Všecky živly pozdější metriky umělé dány jsou již tímto veršem: rozličné druhy rhythmické (*γένη*), episyntheta, logaoedy, katalexe i tone vznikla na jeho základě.

V jednotlivostech snad leccos z toho, co Usener tvrdí, neobstojí; že však základní jeho myšlenka, která arci jest vlastně Bergkova, je správná, o tom nepochybuji.

Totéž v podstatě mínění pronesl Fr. Saran v recensi R. Westphalovy Allgemeine Metrik der indogermanischen und semitischen Völker, Berlin 1893 (Anzeiger für indogermanische Sprach- und Altertumskunde 5, 1895, str. 19 n.), ač o srovnávací metrice indoeuropské soudí dosti skepticky. Spojení s minulostí jest prý jen při zpívané, ne při přednášené poesii, ač zřejmě připouští, že u různých národů mohou se vyvinouti tytéž metrické útvary, aniž mezi nimi bylo jaké historické spojení (str. 27). Ale nelze prý popříti, že Indoeuropané měli anapaesticko-spondejskou tetrapodii, řadu, která jediná je pro ty doby pro svou prostotu možná (– –́ – –, – –́ – –); z ní se vyvinuly všecky ostatní řady. Sklesnutím poslední these na arsi (– –́ – –́, – –́ –́) a potlačením předchozí arse vznikla, zvláště na konci písní, řada o třech thesích. Tři až čtyři takové řady činily prostou strofu (tak si vznik tripodií představuje také Gleditsch M.³, str. 195 n.).

V stopách Usenerových kráčí při výkladu o vývoji rozměrů řeckých i Friedericus Kalkner, Symbolae ad historiam versuum logaoedicorum (Diss. Marburg 1892), str. 7 n. a 11 n. Původní verš × × × × × × × × vypěstili Řekové tak, že vznikla tři nebo čtyři metra

1) × × × × ⏑ – ⏑ ⏓
2) × × × × – ⏑ – ⏑
3) × × × – ⏑ ⏑ – ⏓
4) × × × × – ⏑ ⏑ –,

jež později všelijak měněna (str. 15).

U Kalknera, pokud vím, po prvé vysloveno jest mínění, nyní dosti často projevované, že původní verš měl první čtyři slabiky volné (naznačované ×), totiž buď krátké nebo dlouhé, a že teprve v druhé polovici verše objevovala se větší pevnost a ustálenost.

O stáří zachovaných prostonárodních písní arci nemáme zpráv, ač se zdá, že jsou v nich vskutku písně staré; ale přesně do určité doby je klásti nelze (Handbuch der Musikgeschichte von Hugo Riemann. Erster Band. Altertum und Mittelalter. Erster Teil. Leipzig 1904, str. 27 n.).

Zvláštní mínění o vzniku meter, která vykládá podle pouhého textu básní, nehledě k theoriím rhythmickým, pronesl na rozličných místech svých spisů U. Wilamowitz-Moellendorff. Tak ve své knize Euripides Herakles. Zweite Bearbeitung. Berlin 1895. II. str. 146 liší metriku aiolskou, t. j. metriku básníků lesbických, od metriky jiných básníků lyrických. Podle aiolské zásady metrické počítaly prý se pouze slabiky (patrně proto, že lesbičtí básníci nemilují rozvádění slabik), jakoby i sebe neumělejší veršotepec vůbec kdy počítal jen slabiky, ač má vždy na mysli určité schema rhythmické, které vyplňuje, jak umí, někdy lépe, někdy hůře. Wilamowitz vyslovuje tím ovšem mínění, že v jedné oblasti řeckého umění vývoj metrický dál se jiným způsobem, než v oblastech ostatních.

V posudku F. G. Kenyonova vydání Bakchylida (The poems of Bakchylides. London 1897) v Gött. gel. Anz. 160. I. Bd., 1898, str. 125 n. tvrdí, že jednotkou míry v důležitých verších bývá skupina čtyř slabik, dvou dlouhých a dvou krátkých. Každá krajní slabika takové skupiny je prý volná; tedy skupiny ⏓ – ⏑ –, – ⏑ – ⏓, – – ⏑ ⏓, ⏓ ⏑ – –, – ⏑ ⏑ – jsou rovnocenné a střídají se Teprve později rozlišily prý se tyto skupiny, původně rovnocenné, v iamby, trocheje, ioniky atd. V těchto skupinách (metrech) mohou podle původní volnosti jedna nebo obě slabiky krátké býti také vynechány. Mimo to v delší řadě první a poslední metron může prý býti necelé. Teprve Ionové začali prý za slabiku dlouhou klásti dvě krátké (proto neděje se to ještě v daktylském hexametru, ježto Aiolové ho ještě neznají). V paionu jedna délka nahrazena byla slabikou krátkou (– ⏑ ⏑ ⏑; str. 148 n.).

Tytéž myšlenky jsou i základem jeho pojednání Choriambische Dimeter (SPAW. 34. 1902, str. 865 n.). Dvojslabičných stop není (není na př. iambu ⏑ – nebo trocheje – ⏑); teprve čtyřslabičné skupiny ⏑ – ⏑ – a – ⏑ – ⏑ jsou iambem a trochejem, a tak také těchto slov Wilamowitz užívá. Toto tvrzení, kterým se monopodická, po případě tripodická míra v řadách iambických a trochejských naprosto vylučuje, příčí se nejen nauce Aristoxenově, ale i nauce metriků, kteří i v těchto řadách míru monopodickou připouštějí, třeba se klonili k uznávání míry dipodické (M. I. str. 253 a 288); rovněž tak příčí se to starověkému užívání jmen *τροχαῖος* a *ἴαμβος*, jimiž se naznačují vždy takty jednoduché (– ⏑ a ⏑ –).

Jest tedy podle Wilamowitze základní větou metriky: byl čtyřslabičný takt beze jména, jehož odvozenými tvary jsou ditrochej, diiamb (on sám užívá arci za tato jména nesprávně názvů trochej a iamb), ionik a choriamb. Ale ani tento takt nebyl původní. Původně byly řady o osmi slabikách (Achtsilbler), jež nelze vždy rozděliti na dva takty po čtyřech slabikách, dokonce ne na dva takty stejné. Choriamb na př. kolísá prý mezi šesti slabikami a dvěma. Tím dostal se Wilamowitz, ani snad nevěda, na stanovisko nenáviděného jím Westphala (v. výše,

str. 312 n.) a na stanovisko Kalknerovo (v. výše, str. 314 n.). Původní verš osmislabičný změnil jen v řadu dvoutaktovou, rovněž velmi volnou, jež teprve později nabývala pevnějších tvarů.

Všech těchto tvrzení došel Wilamowitz jen tím, že naprosto nepřihlíží k rhythmice, neuznává na př. tony, tak že dostává takty patrně rovnocenné, ale nestejné, a že dělí zpěvy lyrické pouze podle svého dohadu, nepřihlížeje pranic k tradici rhythmické, ba ani metrické. Jest to stanovisko naprosto nesprávné, protože nepřihlíží nikterak k tradicím řeckého starověku. Jak si další vývoj metrické formy řecké představuje, vyložil na str. 809 n.

V kruhu podobných myšlenek pohybuje se i O. Schroeder, stoupenec Wilamowitzův. I jemu v četných jeho pojednáních, která jsme již poznali, jde především o výklad, jak který verš vznikl, ačkoli výklad ten může býti správně podán, může-li býti podán vůbec, teprve tehdy, víme-li, jaký jest rhythmický význam toho metrického útvaru, o který běží. Ale o výklad těch útvarů Schroederovi nejde. Proto jest mu arci metrika vědou teprve vznikající, jejíž první počátky (deren »erste Geburtsanzeichen«; Vorarbeiten, předmluva, str. V) sotva prý počínají se Usenerovou knihou Altgriechischer Versbau z r. 1887. Co bylo psáno před tím, nestojí patrně za nic!

I Schroeder pokládá za nejstarší verš zpěvní volný verš o čtyřech thesích (Vorarbeiten, str. 2 a str. 32), kterého užívali ostrované ionští a jenž rozšířil se i mezi Řeky jiné (srv. str. 3). Ale vedle toho byl jiný rod rhythmický, který nepovstal z oněch ionských enopliů, nýbrž, soudíme-li podle podobných metrických útvarů indských, jest prastarý a vyskytuje se nejprve v metrech aiolských, počítajících slabiky (v. výše, str. 315). Jsou to osmislabičné verše, mající na počátku nebo na konci slabiky indifferentní (t. j. dlouhé nebo krátké): o o o o – ◡◡ – a – ◡◡ – o o o o. Z takových veršů vyvinuly se tak řečené »logaoedy«, tedy zvláště glykoneion, ferekrateion a j. Teprve později dostaly tyto řady pevnější tvar (str. 4 n.). Schroeder tu jistých volností logaoedických řad užívá k neoprávněnému stanovení zvláštní aiolské metriky, jako Wilamowitz. Ale zná i aiolsko enoplické řady pětitaktové (Fünfheber; str. 6), i řady trojtaktové a dvojtaktové (Dreiheber — srv. o nich i str. 107 n. — a zweihebige Lämmerschwänzchen: ◡ – ◡◡ –), které vznikly patrně zkrácením původních řad delších (srv. výklad jeho o tak řečeném aiolském dodrantu výše, str. 73). Vše to jsou holé nedoložené fantasie, zakládající se na nápadech Wilamowitzových a obsahující vedle malého zrnka pravdy mnoho nesprávného. A při tom Schroeder míní, že strofy rozbírá na historickém podkladě a že metra vykládá methodicky a čte je správně (str. 149). Stručně a úhrnně vyložil své názory na str. 160 n.

Veršovnictví řecké zakládá prý se na dvou metrech základních: na enopliu, který počítá jen these a má arse velmi volné (o dvou krátkých slabikách, o slabice dlouhé nebo má arsi potlačenu) — to přejal Schroeder z Bergka a Usenera — a na míře aiolské, která počítá jen slabiky a v zásadě nedbá ani rhythmu ani quantity, jak to před ním vyřkl již Wilamowitz. Z těchto meter vznikají periody o 16 a 8, později i o 12 a 16 thesích. Nejstarší enoplie jsou vzestupné. Řady trojtaktové (Dreiheber) vznikají nejprve z enopliů, později i v řadách

aiolských, které vlivem enopliů nabývají pevných čtyř thesí vedle jednodobých arsí (o Schroederově míře logaoedů v. výše str. 73); u Ionů vlivem hry na píšťalu vzniká později zvyk rozváděti slabiku dlouhou ve dvě krátké, čímž i v aiolských řadách ustupuje původní zásada pouhého počítání slabik. Z těchto dvou původních veršů vykládá pak Schroeder jistě a určitě, ale málo pravdě podobně vznik všech ostatních meter (str. 162 n.).

Prostonárodních strof, vesměs krátkých to útvarů, které básníci v podstatě přejímali jako útvary hotové (srv. strofy Archilochovy, Anakreontovy a strofy básníků lesbických), týká se článek Schroederův Altgriechische Volksliedstrophen (VVDPS 50, 1910, str. 82; celý uveřejněn s titulem Über altgriechische Volksliedstrophen v NJklA. 13, 1910, str. 169 n.).

Týmž duchem nese se i kniha E. HERKENRATHA, Der Enoplios. Ein Beitrag zur griechischen Metrik. Leipzig und Berlin 1906. I on za základní verš pokládá enoplios, jenž se podle něho rovná paroimiaku. Rozeznává dva hlavní způsoby toho verše (⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑ a ⏑ – ⏑⏑ – ⏑ – ⏑), jež podle tvarů arsí připouštějí rozličné variace, vesměs rovnocenné (str. 4 n.). Z enoplia vyvozuje mnohá metra jiná (Telesilleion, Praxilleion, Reizianum, glykonej, ferekratej, ithyfallikon, trochejský dimetr, dochmios a j.). Různost těchto řad zvyšuje se rozváděním thesí. Zkrátka všude vidí Herkenrath enoplios, někdy arci rozšířený o jedno nebo více meter v předu nebo v zadu (srv. recensi K. WENIGA v Listech fil. 34, 1907, str. 134 n.).

Zvláštní mínění o původu řeckých meter pronesl CARL FRIES, Symbola metrica (Phil. 61, 1902, str. 503 n.). Vychází od indického verše, zvaného trištubh, jenž má jedenáct slabik, jako verš saptický:

⏓ – ⏓ –, – ⏑⏑, – ⏑ – ⏓.

Jemu se rovná i druhým a třetím svým dílem. První díl sapfického verše ovšem jest – ⏑ – ⏓. Patrně jsou oba verše shodné, ba pravý trištubh objevuje se na př. v strofě v Medei v. 431 (*σὺ δ' ἐκ μὲν οἴκων πατρίων ἔπλευσας*), 439 a jinde. Ale přece prý není mezi oběma verši přímého spojení; oba nejsou proethnického původu (jinak soudil WESTPHAL; v. výše, str. 312 n.), ale jest možno, že lesbičtí básníci vzali své rozměry z Asie (str. 508). Určitý úsudek není tu však možný (str. 511). I Babyloňané měli prý verše se čtyřmi thesemi, jako podle USENERA (v. výše, str. 313 n.) pranárod indoeuropský; jest možno, že verše indoeuropské, a tedy i řecké, přejaty jsou od Semitů, jako alliterace a akrostichis.

Touž základní myšlenku rozvíjí i v čl. Das Skolionmetrum und Alkaios (WklPhil. 1904, sl. 1019 n.). Aiolská metra mají analogie u národů asijských; nejen sapfický verš, nýbrž na př. i alkajská strofa i rozměr známého skolia *ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω* (v Anthologii Bergkově, Hillerově a Crusiusově na str. 329, č. 7) jsou obměnou trištubhu. Spojení mezi indickým veršem a řeckými rozměry dálo se skrze rozměry národů maloasijských.

Těchto otázek dotýká se i FRIEDRICH LEO, Der saturnische Vers (Abhandlungen der kgl. Gesellschaft der Wissenschaften zu Göttingen.

Phil. hist. Kl. N. F. Band VIII. Nro 5. Berlin 1905), str. 75 n., pokračuje v myšlenkách Wilamowitzových. Ze skupiny čtyř slabik se dvěma thesemi vyvinulo se v ionské metrice pevné metron ionské, iambické a trochejské; podle nich později i anapaestické a daktylské řady měřeny po dipodiích, důsledně prý u Attiků. Již dlouho před Archilochem z tohoto čtyřslabičného živlu zdvojením nebo ztrojením vyvinula se kola a verše. V lesbické metrice, počítající slabiky, stanoveny v nich přísně these a arse. Lesbické dimetry, glykoneje, nesmí býti měřeny ani podle Hefaistiona ani podle Aristeida. Glykonské písně mladší tragoedie nevznikly však z lesbických tvarů, ač je znají. Pocházejí z prostonárodních tvarů, které upravili Lesbané. Samá tvrzení!

Docela ve smyslu Wilamowitzově vykládá několika poznámkami o vzniku řeckých meter ERNST BICKEL v stručném, ale nepřehledném článku Antike Metrik v GERCKOVĚ a NORDENOVĚ Einleitung in die Altertumswissenschaft (Leipzig und Berlin 1910), str. 231 n. I on stojí na »historickém« stanovisku Wilamowitzově. Nesmíme prý na př. vycházeti od přísného trimetru Archilochova. Volný trimetr iambický u komiků, připouštějící hojné dvojslabičné arse (anapaesty) a rozvedené these, je původnější, jest v něm ještě technika přirozeného prostonárodního verše. Anaklase v řadách iambických (t. kladení choriambu za diiamb) ukazuje, že základem všeho veršování ionského byla stopa o čtyřech slabikách, která byla mnohotvárná. Metrika vyvíjela se jinak u rozličných kmenů a kulturních vrstev řeckých. Iambická a ionská metra, vzešlá z této stopy základní, jsou původem svým ionská (str. 259). Z krátkých kol prařeckých, dílem dosud nevysvětlených (dochmia, glykoneia, ferekrateia), dílem i vysvětlených (ithyfallika, adonia a j.), a z enoplia, jenž pro svou mnohotvárnost může se rovnati anapaestickému paroimiaku, ionskému anaklastickému dimetru, iambickému katalektickému dimetru i části hexametru až do caesury po třetím trocheji (str. 265), vzniká aiolská píseň v lyrice i v dramatě (str. 266). Lesbická poesie Alkaiova a Saptina měla veršovou techniku odchylnou od ostatní veršové techniky řecké. Počítala slabiky, původní polyschematické verše a kola stilisovala v řady o určitém počtu slabik, v nichž krátké a dlouhé slabiky v neměnném pořadí následovaly za sebou, a jen na počátku veršů podržela původní polyschematickou volnost. Ale ta volnost nesměla měniti počet slabik verše. Proto na začátku stává slabika krátká místo dlouhé. Celkem tu všude viděti myšlenky Wilamowitzovy, poněkud v celek sestavené, aniž přece nabýváme jasného obrazu o vzniku tak hojných metrických útvarů řeckých.

Podobné myšlenky hlásá také JOHN WILLIAMS WHITE, The origin and form of aeolic verse (ClQ 3, 1909, str. 291 n.). Původní rozměr arijský (t. j. indoeuropský) byl prý dimetr o jedenácti slabikách, ale sled slabik krátkých a dlouhých nebyl v něm ještě ustálen. U Aiolů vznikl dimetr se začátkem volným (o o o o — ◡ ◡ —), z něhož se vyvinuly mnohé rozměry jiné (na př. glykonej).

Otázka o vzniku řeckých meter jest neobyčejně těžká, a nelze na ni odpověděti dosti určitě. Jsme při jejím řešení odkázáni k pouhým dohadům, nemajíce nijakého podkladu starověkých zpráv, a takové ře-

šení béře se vždycky různými cestami. Nejnovější směr metrický arci míní, že podle některých zvláštností veršu řeckých může rozřešiti vše takřka hravě, ale je to pouhý klam. Klam jest domnívati se po způsobu Wilamowitzově, že u jednotlivých kmenů řeckých vyvíjela se metrika zcela samostatně, že na př. metrika ionská, připouštějící rozvádění thesí a anaklasi, stojí v příkrém odporu k metrice aiolské, jež prý slabiky počítá, ač nižádný veršotepec nepočítá slabik, nýbrž zaplňuje jimi určité rhythmické schema, a ač právě volný počátek aiolských řad, kde na př. může za – ◡ státi nejen ◡ – a – –, ale i ◡ ◡, svědčí o opaku. Jest ovšem pravda, že aiolské básně v leccems liší se od ionských, ale podstatného rozdílu mezi obojími není. Obojí básnictví má i v metrice jen některé zvláštnosti. Básnictví umělé vyvinuje se jen za značného stupně kultury, a na tom stupni kultury jednotlivé kmeny řecké se již tak často stýkaly, že i jejich básnictví nemohlo se vyvíjeti u každého kmene zcela samostatně. Aspoň staré epos působilo stejnoměrně na Iony i Aioly.

Klam jest domnívati se, že základní stopou prařeckou byla jen řada čtyř slabik, velmi mnohotvárná; neboť máme i později verše, které z takových řad přirozeným způsobem vysvětleny býti nemohou. Máme dosti tripodií a pentapodií, které při tomto stanovisku nelze vyložiti jinak, než nevysvětlitelným zkrácením veršů původních. Schroederův aiolský dodrans neboli třičtvrtiglykonej zastírá novým svým jménem nemožnost, vyložiti verš ten podle těchto zásad, a svědčí sám o tom, že byly od starodávna také řady o třech thesích, ne pouze řady o dvou nebo čtyřech. Je to tedy holá nesprávnost, když Wilamowitz a jeho škola vylučuje z metriky iamb a trochej, uznávaný v starověku obecně, a podle svých nedokázaných theorií za iamb a trochej pokládá dipodii iambickou (◡ – ◡ –) a trochejskou (– ◡ – ◡). Posuzovali jsme výklady této školy při jednotlivých verších a shledali jsme, že do metriky, částečně proto, že metrikové té školy úmyslně nehledí starověké rhythmiky, zavádějí jen zmatek. Je také těžko posuzovati theorii, která nepokusila se dosud o soustavný výklad řeckých útvarů metrických (co v té příčině podal Bickel, nevyhovuje ani nejmírnějším nárokům); byla by snad shledala, že leccos svou theorií vysvětliti nemůže.

Také methodicky jest theorie tato špatně založena; nejdříve třeba jednotlivá metra náležitě vyložiti rhythmicky, a teprve potom lze s úspěchem pátrati, jak asi vznikla. Nová theorie však vychází od problematického výkladu o vzniku jednotlivých meter, významu však jich ani náležitě nehledí, ježto rhythmiky nezná a znáti nechce. Místo výkladu meter spokojuje se pouhými jmény, jimiž označuje jednotlivé útvary metrické, částečně novými a pro výklad metra nevýznačnými. Podle toho také vypadají jejich schemata strof. Jest to neobyčejné zpátečnictví, kterým přirozený a utěšený vývoj metriky byl zaražen snad na dlouhou dobu. Směru tomu přejí praví nezasvěcenci v metrice, třeba mezi nimi byli filologové zvučných jmen. My tohoto bludného směru metrického dále hleděti nebudeme.

Nesprávno jest rovněž odváděti rozměry řecké z rozměrů semitských, jak činí Fries (v. výše, str. 317), nebo z nějakého rozměru proethnického, původně společného všem Indoeuropanům, jak činí na př. Westphal (v. výše, str. 312 n.). Prosté řady rhythmické mohly vznik-

nouti zcela snadno u každého národa samostatně, jakmile počal mluviti. Rhythmus dán jest úměrnými pohyby tělesnými při chůzi, práci a vůbec při všech tělesných výkonech lidských, které se beze změny opakují, sám sebou, a tak mohla u každého národa zcela přirozeně a samostatně, bez cizího popudu, vzniknouti při rozličných říkadlech, pronášených k usnadnění práce i za jiným účelem, a později při zpěvu, jenž jest jen jakási zmocněná řeč, provázející práce, slavnosti i zábavy, docela táž rhythmická řada, která byla obměňována a rozvinována, až z ní povstaly nejrozmanitější rozměry. Hledíme-li k tomu, že prostonárodní říkadla i zpěvy národů indoeuropských, ale zajisté i neindoeuropských, skládají se zpravidla z řad čtyřtaktových s volnými arsemi, můžeme s nějakou pravděpodobností přisvědčiti myšlence Bergkové a Usenerové, že původní verš řecký byla řada čtyřtaktová s volnými arsemi, jež mohly býti jednoslabičné i dvouslabičné nebo mohly býti i potlačeny, a byly-li jednoslabičné, mohly býti krátké nebo dlouhé:

× ⏑́ × –́ × –́ × –́ nebo
–́ × –́ × –́ × –́ ×.

Rhythmy sestupné i vzestupné, trochejské i iambické, daktylské i anapaestické, prosté i smíšené, katalexe i tony, směrnost i nesměrnost taktů lze tímto způsobem snadno vysvětliti. These původně asi rozváděny nebyly, jak se to nepřipouští ani v daktylském hexametru ani v písních lesbických, jež tedy v té věci zachovaly starou přísnost. Teprve později v básnictví lyrickém a dramatickém, kdy se postoupilo k umělejším a nesnadnějším útvarům metrickým, začaly se rozváděti. Ale tomuto rozdílu mezi básnictvím aiolským a ostatním nesmíme přičítati tolik váhy, jako Wilamowitz, abychom v básnictví řeckém uznávali po jeho mínění dokonce dvojí rozdílný princip metrický (v. výše, str. 315). Tato neměnnost thesí básnictví lesbického svědčí ovšem vlastně také proti jinému mínění (v. výše, str. 318), že volný trimetr komický, připouštějící hojné rozvádění thesí, je staršího tvaru než přísnější trimetr iambický. Přílišná rozmanitost dostavila se zajisté teprve delším vývojem.

Soudím však, že vedle původní řady čtyřtaktové třeba uznati i řadu trojtaktovou. I taková řada mohla vzniknouti velice snadno sama sebou, a nikoli zkrácením řady čtyřtaktové. Svědčí pro to hojné pozdější tripodie i pentapodie, jež nejnovější směr metrický, vycházející od řad čtyřslabičných, vysvětliti neumí. Z trojtaktových řad vznikl lichý jednoduchý takt trochejský a iambický (dipodie jejich — takty sudé — odvozeny jsou jistě z řad čtyřtaktových). Tíže jest vyložiti vznik lichých taktů ionských a paionských. Ioniky vznikly snad z dipodií trochejských a iambických rozložením částí rhythmizomena v poměru lichém 2 : 1 (místo původního 1 : 1), paiony, jichž původní tvar jest asi kretik, jsou snad vskutku poměrně pozdní obměnou ditrocheje a diiambu, vzniklou úmyslným vypuštěním jedné doby. Aspoň se s trocheji a iamby i později rády střídají.

Skládáním prostých a smíšených řad takto vzniklých vyvinuly se ponenáhlu všecky metrické útvary řecké; ale vznik a vývoj všech nelze dopodrobna vylíčiti pro naprostý nedostatek zpráv. Pokouší se o to nej-

novější směr metrický, ale s malým zdarem. My jsme výklady ty zaznamenali při rozboru jednotlivých útvarů metrických. Tuto, nechceme-li se pouštěti do dohadů nedosti odůvodněných, třeba přestati na výkladu o vývoji metrických forem řeckých za dob, kdy užíváno jich již v literatuře umělé, a shrnouti v jakýsi celek to, co vyloženo bylo již při rozboru jednotlivých důležitých rozměrů.

V literatuře umělé jest nejstarším veršem daktylský hexametr, vzniklý jistě ze dvou původních veršů prostonárodních, ale skládaný již v době pěvců homerských přese všechnu volnost velmi pravidelně. To předpokládá delší vývoj předchozí, který stopovati nemůžeme; užívalo se ho snad již před Homerem v básnictví hieratickém (ještě Terpandros užíval ve svých kitharodických nomech hexametru) i epickém. Z lyrického básnictví byl poměrně záhy vytlačen jinými tvary metrickými, ale v epopeji a básnictví didaktickém udržel se po celý starověk a přešel i do literatur moderních (M. I, str. 163 n.).

Z hexametru vyvinulo se elegické distichon, zároveň první umělá strofa starořecká. Vyskytuje se poprvé v sedmém století u Kallina v tvaru již velmi dokonalém, a bylo snad pěstováno již před ním, ač to není jisto (M. I, str. 185 n.). I distichon udrželo se v některých oborech lyrického básnictví po celý starověk, proniklo i do básnictví didaktického, ba mělo nějaký význam i v literaturách moderních.

Novými metrickými útvary obohatil básnictví umělé Archilochos z Paru (v sedmém století př. Kr.), jenž i v jazykové stránce básní razil cesty nové, nepřestávaje jako jiní básníci dřívější i současní na slovném podkladu básní Homerových. On uvedl do básnictví umělého řady trochejské a iambické, přejav je jistě asi z básnictví prostonárodního, snad hieratického; on asi první počal spojovati řady z taktů různých druhů rhythmických a stal se tak nálezcem řad složených (episynthet), které po něm arci byly rozmnožovány. On po způsobu básní prostonárodních začal skládati nové prosté strofy, a to i z kol různé délky, a jest tvůrcem skládání epodického (srv. strofu z hexametru a katalektické tripodie daktylské a j. v.). Iambický trimetr a trochejský tetrametr uvedl snad teprve on náležitě do literatury umělé, třeba trimetr iambický (i tetrametr trochejský; srv. M. I, str. 256 n. a 270 n.) byl jeho doby starší, ježto vyskytoval se již v parodistické básni Margitu, která vznikla snad v době před Archilochem; stichicky začal trimetru užívati, jak se zdá, teprve on (M. I, str. 287, 302, 308).

Pozn. 1. O těchto zásluhách Archilochových obšírně jedná *A. Hauvette*, Un poète ionien du VIIe siècle. Archiloque, sa vie et ses poésies. Paris 1905, str. 132 n.

Novotami Archilochovými nabyla metrika řecká veliké rozmanitosti. K básním skoptickým nalezeny později katalektický tetrametr iambický, choliamb a tetrametr trochejský *σκάζων*. Útvary ty zavedeny byly do literatury snad Hipponaktem (v VI. stol.). K plnému rozkvětu přivedeny však metrické tvary řecké lyriky jinými básníky, kteří působili mezi Aioly a Dory po Archilochovi a jeho následnících. Monodické písně pěstovány zvláště na Lesbu hlavně Alkaiem a Sapfou (v VII.—VI. stol.

př. Kr.). Přestávaly na strofách prostých, jako tomu bylo u Archilocha, jež se beze změny opakovaly podle potřeby (sklad básní těch byl tedy monostrofický), a měly některé charakteristické zvláštnosti, přejaté jistě z básní prostonárodních. Oblíbeny byly u těchto básníků řady daktylské, snad i smíšené (pravé logaoedy), ionské, choriambické a hlavně nepravé logaoedy (volné iamby). Rozvádění thesí a stahování arsí tito básníci se vyhýbali i v řadách daktylských, ale z prostonárodního básnictví přejali volnost začátku metrických řad, jak to poznáváme na jejich aiolských daktylech i volných iambech (na př. glykonejích), částečně i na jejich řadách ionských. Rádi také končili řady daktylské čistým daktylem. Všecky metrické útvary jimi vytvořené, po případě uvedené do literatury umělé z literatury prostonárodní, udržely se, přešly i k Řekům jiným, mnohé pak z nich prostřednictvím literatury římské dostaly se i do literatur moderních a žijí částečně dosud (na př. asklepiadeion, falaikeion, sapfická a alkajská strofa).

Ionský básník Anakreon (v VI. stol.) rozmnožil jejich metrické útvary novými (anaklastickými) rozměry ionskými i novými tvary strof, ač stará prostota strof a monostrofický sklad jich trvá ještě u něho (srv. M. I, str. 411). Kdežto však v starší ionské písni Archilochově převládaly skladby epodické a složené (episyntheta), ioniků pak u něho ještě vůbec nebylo, Anakreon přejal z básnictví lesbického řady choriambické a ionské i tak řečené logaoedické, ač je skládá poněkud jinak, připouštěje rozvádění slabik a omezuje volnost prvního taktu (nikdy neklade v něm na př. pyrrhichia). I on skládá své písně ještě monostroficky, ale jeho strofy bývají delší strof lesbických.

K monodické lyrice náleží také píseň náboženská, zpívaná od jediného pěvce na oslavu některého boha, n o m o s. Skladatel nomů kitharodických, jejichž zpěv provázen byl hrou na kitharu, Terpandros (v VII. stol.), užíval k svým písním taktů, zvaných *σπονδεῖος μείζων*, *τροχαῖος σημαντός* a *ὄρθιος* (srv. o tom R., str. 82 n.), ale také hexametru. Ten verš, k strofické skladbě málo vhodný, by arci nesvědčil, že Terpandros nomy své skládal stroficky (M. I, str. 163). Nicméně jest to pravdě podobno, ježto skladba strofická jest skladby astrofické jistě starší. V nomech aulodických, provázených hrou na píšťalu, vyskytovaly se vedle hexametru i elegické distichon, *εἶδος κατὰ δάκτυλον*, jakož i rhythmus kretický (Plut. de mus. kap. 7 a 10; srv. M. I, str. 195). Astrofická skladba nomu počíná se teprve Timotheem Miletským (v IV. stol. př. Kr.), jehož nomos *Πέρσαι* byl před několika lety z části nalezen; snad stalo se tak teprve vlivem monodií pozdní tragoedie, na něž upomíná i polymetrická skladba nomu Timotheova, obvyklá jistě i v jiných nomech té doby.

Z nomu vyvinulo se asi básnictví chorické tím, že bohoslužebné písně místo zpěváka jednoho počal zpívati celý sbor, ač není-li sborový zpěv starší než solový zpěv nomu. Snad stalo se to na Kretě, kde původně působil známý hudební reformator, druhý po Terpandrovi, Thaletas (koncem VII. stol. př. Kr.). Jemu starověké zprávy přičítají i nález rhythmů paionských v hyporchematech a paianech (M. I, str. 451 n.). Ale vlastní vypěstování chorického básnictví událo se na Peloponnesu, hlavně ve Spartě, v níž působilo mnoho známých hudebníků a básníků,

zasloužilých o rozvoj řecké hudby a řeckého básnictví (M. I, str. 451 n.). Z nich vynikl zvláště Alkman (v VII. stol. př. Kr.), jenž snad zavedl i trichotomické dělení skladeb v strofu, antistrofu a epodu. Stesichoros z Himery (v VII—VI. století př. Kr.) uvedl v chorickou lyriku εἶδος κατὰ δάκτυλον, přejaté z nomů, a tak řečené daktylo-epitrity, volné ioniky, jež po něm zvláště byly v tomto básnictví oblíbeny (zejména u Simonida, Pindara a Bakchylida). Nepravé logaoedy neboli volné iamby, pokud můžeme souditi ze skrovných zbytků toho básnictví, skládal první Ibykos (v VI. stol.).

Dithyrambos byl umělečtěji pěstován Arionem (v VII. stol.) a zdokonalen později hudebním theoretikem a učitelem Pindarovým Lasem z Hermiony (koncem VI. stol. př. Kr.), jenž snad v něm zavedl již sklad alloiostrofický.

Chorické písně podle svého obsahu, účelu a rázu mají, jak je známo z literárních historií, rozličná jména: byly to hymny, zpívané na počest některého boha před jeho oltářem; paiany, písně prosebné nebo děkovné, oslavující Apollona (s častým zvoláním ἰὴ Παιάν, ἰήιε Παιάν), později i jiná božstva pomocná, Asklepia a Hygieii; prosodia, písně zpívané při průvodech (πομπαί), jdoucích k oltářům a chrámům bohů, a mající někdy i zvláštní jména (δαφνηφορικά, ὠσχοφορικά, παρθένεια); hymenaie (ὑμέναια), písně svatební, zpívané od sboru jinochů nebo dívek, provázejících nevěstu do domu ženichova, s častým refrainem Ὑμὴν Ὑμέναι' ὦ, Ὑμὴν ὦ Ὑμέναιε a j.; epithalamie (ἐπιθαλάμια), které zpívány byly novomanželům před jejich ložnicí svatební; písně provázené tancem, hbitá pyrrhiche (πυρρίχη t. ὄρχησις), zpívaná od mladíků ve zbroji a pocházející z Krety, γυμνοπαιδική, zpěv vážný původu spartského, a ὑπορχηματική (t. ὄρχησις) nebo ὑπόρχημα, zpěv švižný a veselý, provozovaný na Kretě a ve Spartě i jinde od jinochů nebo dívek (proto bývá to také παρθένειον); dithyrambos (διθύραμβος), původně píseň na oslavu Bakchovu, umělecky zdokonalená Arionem (kolem r. 600 př. Kr.) a Lasem; enkomion (ἐγκώμιον), zpěv k oslavě vynikajících mužů, zpívaný při komu (κῶμος), hodu, konaném na jejich oslavu; epinikion (ἐπινίκιον), píseň oslavná, zpívaná buď na místě, kde vítězství závodního dobyto, nebo po návratu vítězově do otčiny při jeho příchodu nebo při hodu, konaném na jeho počest. Skolion (σκόλιον, παροίνιον t. μέλος) byla původně píseň jednotlivců, zpívaná při hodě a upomínající na monodické písně aiolské, později však i píseň sboru. Threnos (θρῆνος), žalozpěv při smrti něčí zpívaný, byla rovněž původně asi píseň monodická, končící se nářkem celého sboru (srv. threnos nad mrtvolou Hektorovou v Il. 24, 719 n.); v básnictví lyrickém jest to však zpěv sborový.

K písním sborovým dlužno přičísti také embateria (ἐμβατήρια μέλη), válečné písně pochodové. Zpívány byly hlavně u Sparťanů, když vojsko táhlo do boje nebo počínalo útok; bývaly někdy spojeny s paianem (v. M. I, str. 210).

Pozn. 2. Vykládati o rozdílech mezi těmito zpěvy nenáleží vlastně metrice, nýbrž dílem literárnímu dějepisu, dílem starožitnostem bohoslužebným, soukromým i vojenským. Stručně vykládá o tom *Riemann-Dufour* TMG, str. 107 n., obšírně *Gleditsch* M.[3], str. 203 n., uváděje všude příslušné doklady.

Tragoedie a komoedie, vrchol řeckého básnictví, čerpaly rozmanitost své metrické formy z básníků dřívějších, hlavně ovšem lyrických, a to chorických, ovšem až na komoedii dorskou (zvláště sicilskou), která sboru neměla. Prvky přejaté od lyriků však zdokonalily a často upravily jinak. Trochejský tetrametr, hojný v starší tragoedii i v komoedii sicilské, jest zajisté rozměr starý (M. I, str. 270) a rovněž tetrametr anapaestický (M. I, str. 230) i iambický (M. I, str. 302), oba hojné v komoedii a dávno před komoedií obvyklé. Rovněž tak starý byl ovšem trimetr iambický, později takřka výlučný rozměr dramatických částí dialogických. Drama užilo všech těch veršů jen po svém způsobu. Anapaestické systémy přísné vzaty jistě z embaterií, zpěvy lyrické (*στάσιμα, μέλη ἀπὸ σκηνῆς, κομμοί*) napodobují v tragoedii — a souvisí to arci s jejím vznikem z dithyrambu — poesii chorickou; i kommy a zpěvy s jeviště jsou jen pokračováním threnů literárních a snad i prostonárodních (v. výše, str. 323).

Proti umělým strofám tragiků jsou arci strofy komiků daleko prostší. Komoedie napodobuje při nich snad i sborové zpěvy prostonárodní. Nové zdají se v tragoedii zpěvy dochmické, jsou však — jakožto metra paionská — jistě jen pokračováním starých threnů paionských. Nová komoedie, jak známo, sboru zřekla se docela.

Je známo a i z předešlých výkladů této knihy to vyplývá, že verše dialogické skládány byly v pozdější tragoedii daleko volněji než dříve, ovšem nikdy tak volně, jako v starší i novější komoedii, a že podle novějšího astrofického dithyrambu vešly v poslední pětině čtvrtého století př. Kr. v oblibu astrofická *μέλη ἀπὸ σκηνῆς*, apolelymena, prokomponované písně polymetrické, rhythmu často se střídajícího, které vskutku byly pokrokem, ač se konservativcům (jako na př. Aristofanovi) zdály novotou zavržení hodnou. Od starých prostých, šablonovitých písní strofických, v nichž se zpěv i tanec opakoval v nezměněné podobě, lišily se arci velmi ostře.

Pozn. 3. Podrobný výklad o jednotlivých částech tragoedie i komoedie (o prologu, epeisodiích, stasimech, kommech, parabasi atd.) nenáleží rovněž do metriky, nýbrž dílem do literárních dějin, dílem do výkladu o řeckém divadle. Výklad o pořadí strof a antistrof podán byl již v R., str. 143 n. O všem tom vykládá přes to z metriků obšírně *Gleditsch* M[3], str. 211 n., jen z části a stručně *Masqueray* TMG, str. 375 n.

V době alexandrijské přibylo málo nových útvarů metrických. Básníci, většinou z vrstev učeneckých, v epice, básních didaktických, epigramu i lyrice, vůbec v básních, určených jen pro vybrané čtenářstvo vzdělané, přestávali na starých útvarech metrických, jež v takových básních byly obvyklé, ale skládali je s velikou pečlivostí a někdy i zbytečnou přísností, jak to bývá u básníků, kteří nemohou vyniknouti náležitě obsahem svých básní, skoro pravidlem. Některá nová pravidla, jimiž se řídili při skládání starých meter (na př. hexametru a elegického disticha), zakládala se na zcela subjektivním citu a vkusu. Lyrické básně jejich nebyly již určeny pro zpěv, nýbrž pro čtení. Proto nečiní zpravidla period, systému a strof, nýbrž skládány jsou stichicky; stará kola básníků lesbických a ionských, na př. glykoneje, asklepiadeje, anakreonteje a j., přestávají u nich býti podřízenými členy period a strof a stá-

vají se samostatnými verši. Ale i v té době kvetla ještě lyrika náboženská, jak dokazují na př. nedávno nalezené hymny delfské: v nich vedle starého skladu strofického užito již oblíbeného tehdy skladu astrofického, jako ve světské písni Grenfellské, pocházející z téže doby. Ale o této lyrice nejsme dosti dobře zpraveni pro nedostatek zachovaných textů. Podobně málo zpráv máme o tragoedii, jež držela se i ve své metrické formě zajisté tvaru mladší tragoedie, jak je známe z pozdních tragoedií Euripidových. Nová komoedie, nemající sboru, přestávala na málo metrech; převládal v ní trimetr iambický. Metrické rozmanitosti starší římské tragoedie a komoedie byla daleka.

Ale přes to přese všecko jeví se i v alexandrijské době snaha nalézati nejen nové útvary básnické (srv. mimus, bukolské básně, básně kinaidologické a j.), třeba se spokojují starými metry, nýbrž v jakési míře i nové útvary metrické. Tak nalezena tehdy některá nová metra, zvaná hlavně podle svých nálezců, sotadeion, galliamb, boiskion, filikion, jež ovšem v podstatě neobsahují mnoho nového, ježto jsou jen novým, poněkud odchylným skladem starých prvků. Pojednali jsme o nich na příslušných místech. K novotám pochybné ceny patří i básnické hračky, básně složené z veršů různé délky tak, že z řádků vzniká určitý obrazec: oltář, sekyra, syrinx atd. (carmina figurata).

Řecké básnictví doby římské nových tvarů metrických nevytvořilo. Tou dobou přízvuk řecký byl již důrazový, a časomíra přestala býti pro řečtinu vhodným principem prosodickým. Nicméně se tradicí a starým zvykem držela po celou tuto dobu, ba i v době byzantské, ale, jak se zdá, někteří básníci dbali již toho, aby aspoň na konci verše přízvuk slovní nevadil přízvuku rhythmickému. Dbal toho Nonnos, aegyptský básník IV. stol. po Kr., a jeho následníci; on také hexametr spoutal co do tvaru jeho i co do jiných jeho vlastností metrických (na př. caesur) i prosodických (na př. připouštění elise, průzvu, délky polohové) velmi přísnými pravidly, zajisté z části proto, aby více hověl jazyku s přízvukem již změněným. Jeho hexametr stal se tím sice veršem velmi pravidelným, ale zároveň také velmi šablonovitým a pedantským. Zdali před ním již Babrios (snad v III. stol. př. Kr.) dbal přízvuku slovního na konci veršů, jak se soudilo z některých zjevů na konci jeho choliambu, není dosti jisto. Ve IV. stol. objevují se první písně přízvučné, jež svým principem prosodickým lépe hověly tehdejším poměrům přízvukovým; ale o nich vyloženo bude později.

Římané, jako jiní Italikové, měli svůj prostonárodní přízvučný verš saturnský, jehož první jejich pěstitelé literatury umělé, Livius Andronicus a Naevius, užívali i v prvních latinských veršovaných plodech literárních. Ale k překladu tragoedií a komoedií řeckých, jež od r. 240 př. Kr. uváděny na jeviště římské, tento jediný verš nestačil. Básníci začali tedy v těchto překladech napodobiti rozmanité rozměry řecké, ale se všelijakými volnostmi prosodickými i metrickými; o těchto starších rozměrech, dosti se lišících co do své povahy od napodobených rozměrů řeckých, třeba pojednati na zvláštním místě. Teprve Q. Ennius zavedl v daktylském hexametru, jehož užil pro své Annály, přísnější řád a skládal jej po způsobu řeckém beze všech oněch volností, jimž před ním a ještě po něm hověli dramatikové a satirikové římští. Arci přesnému napodo-

bení tohoto rozměru stavěl neohebný pro časomíru jazyk latinský a částečně i dosavadní nevyspělost veršovnické techniky veliké obtíže v cestu, jež Ennius překonával často na ujmu jazyka (srv. jeho známé tmese a j.).

Ennius zavedl do literatury i elegické distichon vedle některých veršů jiných (na př. sotadeií). Jeho pravidel a způsobů drželi se i jiní básníci, třeba někteří z nich (na př. Lucilius) u pozdějších básníků (na př. Horatia) pokládáni byli za veršovce nepečlivé. Ještě Lucretius za doby Ciceronovy skládá hexametr docela způsobem Enniovým. Ale mladší generace té doby od Ennia se odchýlila. Kdežto dříve užíváno hlavně hexametru, řidčeji elegického disticha, Laevius začal napodobiti i rozmanité rozměry lyrického básnictví řeckého, a podobně i M. Terentius Varro uvedl do literatury římské mnoho řeckých rozměrů, dříve neobvyklých. Současníci a následovníci jich začali se v technice veršové přikloňovati k tomu směru řeckého básnictví, jenž jim byl dobou nejbližší, totiž ke směru básníků alexandrijských, napodobujíce v hexametru i jiných rozměrech, které u nich shledali, přísnou jejich techniku: elegické distichon, metra iambická a trochejská, choliamby, hendekasyllaby, galliamby skládány docela podle jejich způsobu. Ale básníci tito doby Ciceronovy (Catullus, C. Licinius Calvus, C. Helvius Cinna a j.) sáhli zároveň k systémům, strofám a veršům staré lyriky lesbické a napodobili je velmi zdařile. Vrcholu vyspělosti a vybroušenosti dosáhla tato přísná technika veršová u básníků doby Augustovy, nejvíce snad u Ovidia. Horatius více ještě než Catullus sahal v rozměrech svých k rozměrům lyriky lesbické, ba až k Archilochovi, jehož episyntheta a skladby epodické napodobil s nevšedním zdarem. Touž dobou hledělo se větší přísnosti veršové i v tragoedii, ač máme z ní málo zbytků. Doba poaugustovská rozměrů metrických neobohatila, ale dbala stále přesnosti veršové. Vzorem jí v té věci byli básníci doby Augustovy, ke vzorům řeckým již zření neměli. Staré básníky scenické napodobil poněkud ve svém senariu skladatel bájek Faedrus, ač jinak i on skládal verše své velmi svědomitě (M., I, str. 362 n.). Seneca v kantikách svých tragoedií skládá nové systémy z meter Horatiových s malým vkusem a zdarem. Jinak v té době novot není.

V druhém století po Kr. za Hadriana a Antoninů začíná se vlivem Frontonovým jeviti nápadná záliba v archaické literatuře římské, a básníci té doby i pozdější začínají v básních svých napodobovati nejen staré sceniky (na př. připouštěním nesměrných taktů na nepravém místě v řadách trochejských a iambických), nýbrž i básníky doby Ciceronovy, zvláště co do hojnosti a rozmanitosti jejich rozměrů lyrických. K těmto novým básníkům (poetae novelli podle Ter. Maura p. 400, v. 2528, p. 384, v. 1973, neoterici podle Diom. p. 517, 3.) náleží Septimius Serenus, Annianus, Terentianus Maurus a j. Ještě u Ausonia, Prudentia, ba i Boetia jeví se tato polymetrie, jakkoli v pozdější době císařské začínají zase nabývati převahy jen některé oblíbené rozměry (hexametr, distichon, falaecius a j.).

Zajímavo jest, že teprve v třetím stol. po Kr. časomíra, nevhodná latině pro její důrazový přízvuk, ztrácí své výhradní panství. U básníků křesťanských, vyšlých z lidu, objevuje se poprvé zase prosodie přízvučná,

arci z počátku nedokonalá, jež se tedy vrací k staré, zapomenuté prosodii přízvučného verše saturnského.

Pozn. 4. Stručný souborný výklad o vývoji metrické formy, v metrikách zpravidla opomíjený, má *Gleditsch* M.[3], str. 106 n. a 254 n. (srv. i *Westphal* a *Gleditsch*, Allgemeine Theorie der griechischen Metrik, Leipzig 1887, str. 207 n.) a *L. Müller* RM[2], str. 1 n. Leccos je také obsaženo v Handbuch der Musikgeschichte von *Hugo Riemann*. Erster Band. Altertum und das Mittelalter. Erster Teil. Leipzig 1904, str. 27 n. a str. 112 n. Nových hledisk arci v knize té není.

§ 42. O přednášení jednotlivých útvarů metrických.

O přednášení jednotlivých rozměrů metrických máme zprávy velmi nedokonalé a kusé.

Pozn. 1. O této věci jednal první obšírněji *G. Hermann* El., str. 278 n. (u něho na str. 285 jsou připomenuty i starší zmínky o ní u *Buretta* a *Boeckha*, Pindari opera, Tom. II. Lipsiae 1819, praef. str. XXXX), po něm z metriků, kteří psali díla souborná, *Christ* M.[2], str. 668 n. a *Zambaldi* M., str. 661 (ale tu vztahují se k této věci jen některé poznámky), konečně *Gleditsch* M.[3], str. 195 n. K tomu přistupují tyto monografie: **F. Heimsoeth*, Beiträge zur richtigen Lectüre der griechischen Dramen. Vom Vortrage des Chores in den griechischen Dramen. Bonn 1841; *L. Myriantheus*, Die Marschlieder des griechischen Drama. München 1873; **A. Ed. Chaignet*, De iambico versu. Utrum in Graecarum tragoediarum diverbiis iambicus versus cum modulatione seu ad tibias cantatus sit, an nuda recitatione sine tibiarum concentu sit pronuntiatus. Parisiis 1868; *W. Christ*, Die Parakataloge im griechischen und römischen Drama (ABA. 13, 3, 1875, str. 153 n.); *Th. Zielinski*, Die Gliederung der altattischen Komoedie, Leipzig 1885, str. 299 n.; *R. Klotz*, Grundzüge altrömischer Metrik, Leipzig 1890, str. 379 n.; *W. Christ*, Horatiana (SBA. 1893, I, str. 116 n.; na str. 136 je výklad o přednášení Horatiova carmen saeculare); *A. Hauvette*, Un poète ionien du VIIe siècle. Archiloque, sa vie et ses poésies. Paris 1905, str. 151 (vykládá tu o hudebních novotách Archilochových, také o Archilochově nálezu parakatalogy, shoduje se při tom s Christem); *O. Crusius*, Archilochos v Realencyklopaedie *Paulyho* a *Wissowově* II, str. 502 (o témž předmětu); *Erich Bethe*, Die griechische Tragoedie und die Musik (NJklA. 10, 1907, str. 81 n.). Srv. i výše uvedenou příruční knihu *Hugona Riemanna*. O způsobu přednášení jednotlivých básní jedná se příležitě i v dějinách řecké a římské literatury, řeckého a římského divadla i v starožitnostech řeckých a římských. Uváděti všecka tato díla bylo by zbytečno; opírají se v těchto výkladech o díla odborná. Některé metriky pojednávají při výkladu o tomto předmětě také o tom, jak sbor vystupoval, jak se při zpěvu řadil, pokud zpívali všichni členové sboru, pokud jen jednotliví, v jaké části se dělila tragoedie i komoedie, ba také o souměrném rozdělení dialogických částí dramata. O všem tom bylo mnoho psáno i v četných monografiích. Ale výklady o tom nenáleží vůbec do metriky. Výklad o přednášení jednotlivých částí starších dramat římských třeba odkázati do oddílu o prosodii a metrice starších římských básníků scenických a satirických.

Jak vypadaly ony zpěvy hrdinské (*κλέα ἀνδρῶν*), které zpívali u Aiolů a později i u Ionů pěvci (*ἀοιδοί*), o nichž se zmiňuje Homeros,

nevíme naprosto. Snad v nich, jako v hieratickém nomu, několik volných prostonárodních veršů, o nichž bylo vyloženo výše (str. 320), pojilo se v strofu, která se opakovala i s melodií: pěvec sám asi zpěv svůj provázel na forminze. Pro krátké epické básně, jaké zajisté tito aiodové zpívali na dvorech knížat a snad i jinde, taková skladba byla vhodná, a byly-li básně ty zpívány nebo aspoň na způsob recitativu melodicky přednášeny, vlastně jediné myslitelná. Tak soudí Fr. Saran, Zur Metrik Ottfrids von Weissenburg, Festgabe für Eduard Sievers (Halle 1896), str. 179 n., zvláště str. 193, ač si jest toho vědom, že tvrzení toho nelze přesně dokázati; srv. i R. Westphal, Elemente des musikalischen Rhythmus mit besonderer Rücksicht auf unsere Opernmusik. I. Theil (Jena 1872), str. 136 n. Když se však z těchto veršů prostonárodních vyvinul v poesii hieratické i epické daktylský hexametr (M. I, str. 158 n.), jehož se užívalo stichicky, aniž bylo možno spojovati několik hexametrů v zřetelné strofy, musil se starý způsob přednášení změniti. Místo zpěvu nebo melodického recitativu musilo nastoupiti pouhé přednášení; proto také epické básně nenazývají se později *ᾠδαί* nebo *μέλη*, nýbrž *ἔπος*.

Dobře asi tento způsob přednášení označuje skladatel homerského hymnu na Herma v. 433, pravě o Hermově epickém vypravování: *πάντ' ἐνέπων κατὰ κόσμον, ἐπωλένιον κιθαρίζων*. Přednášející básník tedy verše prostě rhythmicky recitoval (bez melodie), provázeje se při tom, nevíme arci, kdy a jak, na formingu (srv. M. I, str. 159 n. i literaturu tam uvedenou). Pozdější přednášeči básní homerských, rhapsodové, přednášeli verše bez hudebního průvodu, s holí v ruce, jež ovšem provázení na formingu bránila. Výjimkou prý podle Plutarcha de mus. kap. 3, p. 1132 C Terpandrovci části zpěvů homerských zpívali. Pohomerské básně epické řecké i římské, a ovšem i didaktické, určeny byly pouze ke čtení, po případě k prostému přednášení.

Elegické distichon bylo původně zpíváno s průvodem píšťaly (Didymos ve schol. k Arist. Ornith. 217, Plut. de mus. kap. 8, Pausanias 10. 7. 5). Mimnermos nazývá se *αὐλητὴς ἅμα καὶ ποιητὴς ἐλεγείας*, ježto asi průvod na píšťalu skládal ke svým skladbám sám (Strabon p. 643). I Solon podle Plut. Sol. 8 prý známou svou elegii Salamis zpíval, ale zpráva tato není dosti hodnověrna, ježto obsahuje i výklady podezřelé (že Solon vystoupil v obleku hlasatele atd.). Z Theognida v. 241 n. se soudí, že i on ještě své elegie zpíval při průvodu píšťaly; ale místo to připouští i jiný výklad. Ani z Lukianových slov Tim. kap. 46 (*καὶ μὴν ἐλεγεῖά γε ᾄσῃ*) nelze souditi mnoho. Není nemožno, že ve výjimečných případech elegické distichon bylo i později zpíváno: ale rovněž tak jest jisto, že již Xenofanes, Solon, Theognis, Fokylides, Periandros elegie své pouze přednášeli (to zřejmě tvrdí Athen. 14 p. 632 d). V elegii threnetické, erotické, sympotické i válečné zajisté byl zpěv vhodnější a snad se dlouho držel; ale elegického disticha začalo se záhy užívati i pro básně politické a parainetické (gnomické), při nichž jistě bylo případnější pouhé přednášení, jako pro epos, ba skládány jím i epigramy, jichž užívání (na př. na stelách hrobních a j.) zpěv i přednášení přímo vylučovalo. Proto snad již dosti záhy bývala disticha určována i k pouhému čtení, což později, zvláště v době alexandrijské, stalo se pravidlem (M. I, str. 191).

Způsob přednášení veršů s hudebním průvodem, tak řečenou parakatalogu (παρακαταλογή), nalezl Archilochos. I jeho básně byly z části určeny pro zpěv, jak poznáváme z toho, že druhý, kratší verš v některých jeho strofách, nazývá se ἐπῳδός (t. στίχος), dozpěv. Že jeho stichické verše mohly také býti zpívány (jak soudí na př. GLEDITSCH M.³, str. 198), zdá se mi málo pravděpodobno. Za těch dob vládl v básnictví zpívaném sklad antistrofický, a verše stichické nelze upravovati v jasné a zřetelné strofy.

Že nálezcem parakatalogy byl Archilochos, tvrdí Plutarchos de mus. kap. 28, p 1141 A: ἔτι δὲ τῶν ἰαμβείων τὸ τὰ μὲν λέγεσθαι παρὰ τὴν κροῦσιν, τὰ δ' ᾄδεσθαι Ἀρχίλοχόν φασι καταδεῖξαι. Z místa toho vyplývá, jak se zdá, že se parakatalogy užívalo nejprve při iambických verších, čemuž nasvědčuje i zpráva Athen. 14 p. 636 b, pocházející z knihy περὶ μουσικῆς Fillida Delského, že zpívané verše iambické provázeny byly zvláštním nástrojem, zvaným ἰαμβύκη, verše přednášené nástrojem, zvaným κλεψίαμβος (ἐν οἷς γάρ, φησί, τοὺς ἰάμβους ᾖδον, ἰαμβύκας ἐκάλουν, ἐν οἷς δὲ παρελογίζοντο τὰ ἐν τοῖς μέτροις, κλεψιάμβους). Jaké to byly nástroje, nevíme (BOECKH MP., str. 260 pokládá je za nástroje strunné; podobně HUGO RIEMANN, Handbuch der Musikgeschichte. Erster Band. Altertum und Mittelalter. Erster Teil, Leipzig 1904, str. 91). Jméno παρακαταλογή jest jasné a Plutarchos je vykládá dobře. Proti pouhému, prostému přednášení bez hudebního průvodu (καταλέγειν, καταλογή) παρακαταλέγειν (nebo u Athen. na u. m. παραλογίζεσθαι) a παρακαταλογή znamená přednášení vedle něčeho jiného, vedle hry na nějaký nástroj (κροῦσις, kterýmž slovem označuje se doprovázení na nějaký nástroj strunný). Podle toho by doprovázení bylo se dálo nástroji strunnými, ač tu snad ani píšťala nebyla vyloučena.

Pozn. 2. *Christ*, Parakataloge, str. 166 n. a M.², str. 676 vykládá παρακαταλέγειν analogicky podle πάρισον (skoro stejné), παρίαμβος, παρέκθεσις a míní, že to značí přednášení, stojící uprostřed mezi pouhou καταλογή a zpěvem, tedy přednášení, blížící se k prostému mluvení (καταλέγειν). Jest to výklad strojený a vedle jasného starověkého výkladu docela zbytečný.

Parakataloge označována také někdy pouhým slovem καταλέγειν, zvláště byl-li hudební průvod označen zřejmě; srv. Xenof. Symp. 6, 3: ἦ οὖν βούλεσθε, ἔφη, ὥσπερ Νικόστρατος ὁ ὑποκριτὴς τετράμετρα πρὸς τὸν αὐλὸν κατέλεγεν, οὕτω καὶ ὑπὸ τὸν αὐλὸν ὑμῖν διαλέγωμαι, z kteréhož místa zároveň vyplývá, že i tetrametry bývaly přednášeny takovým způsobem. Ale jest vůbec těžko stanoviti, které verše za Archilocha byly tímto způsobem přednášeny; vedle veršů iambických, které se povšechně a zřejmě jmenují ve zprávě Plutarchově, výše uvedené (tedy dimetru, trimetru a tetrametru a asi také choliambu), byly to podle Xenofonta tetrametry vůbec, tedy asi také trochejské, které se zvláště rády označují tímto povšechným jménem, a snad i tetrametr σκάζων.

Pozn. 3. Aristoteles Probl. 19, 6 (διὰ τί ἡ παρακαταλογὴ ἐν ταῖς ᾠδαῖς τραγικόν; ἢ διὰ τὴν ἀνωμαλίαν; παθητικὸν γὰρ τὸ ἀνωμαλὲς καὶ ἐν μεγέθει τύχης ἢ λύπης, τὸ δὲ ὁμαλὲς ἔλαττον γοῶδες) znal, jak se zdá, i zpěvy (ᾠδαί),

které později byly přednášeny parakatalogicky, a tvrdí, že takový způsob přednášení působil tragicky. Ale zpráva původce těchto problemat není dosti jasná a nelze jí náležitě využiti. Krexos zavedl i parakatalogické přednášení dithyrambů (Plut. de mus. kap. 28, p. 1141 A).

Hermann El., str. 285 n., vycházeje z tohoto místa Aristotelova a přihlížeje i k jiným, na nichž se mluví o parakataloze, soudil, že parakataloge byla totéž, co náš recitativ, tedy zpěv, ale nevázaný přesným rhythmem (to vyčetl hlavně z Aristotelových terminu *ἀνωμαλία* a *ἀνωμαλές*), a vykládal jí některé zvláštní zjevy v dochmiích (na př. předrážení tří slabik krátkých před dochmiem — str. 279 n. — neb i čtyř — str. 280 n. —, jež se vyskytují podle jeho výkladu mezi jednotlivými dochmii anebo mezi dochmii a jinými řadami; rovněž tak i rozvádění krátkých slabik v dochmiích: str. 287 a j.). Soudil, že snad i jiná metra připouštěla takovou »parakatalogu«, t. j. jakousi nepřesnost rhythmu, zvláště metra dithyrambů (str. 289 n.). To vše jest arci chybné a zakládá se na mylném a příliš smělém výkladu Aristotelových Problemat. V době pozdější jistě mnohá metra, která původně přednášena byla parakatalogicky, přednášena byla prostě nebo určována k pouhému čtení.

Th. Zielinski, Die Gliederung der altattischen Komoedie, Leipzig 1885, str. 313 soudí, že parakataloge není melodramatické přednášení, nýbrž provázený recitativ, tedy zpěv.

Básně lyrické, ať monodické, ať chorické, náboženské nebo světské, byly původně asi vesměs zpívány (proto slovou *μέλη, ᾠδαί, ᾄσματα*), jako jejich vzory, písně prostonárodní; ale o způsobu tohoto jejich přednášení máme málo zpráv.

Nomos kitharodický a aulodický (Plut. de mus. kap. 6 a 7, p. 1133 B n., Suid. s. v. *νόμος*) zpíván byl za průvodu kithary a píšťaly (*αὐλός*); o způsobu přednášení světských písní aiolských a ionských nevíme nic určitého. Zajisté byla při tom v obyčeji lyra i píšťala (srv. Hor. carm. 1, 12, 1 n.: quem virum aut heroa lyra vel acri tibia sumis celebrare Clio; 4, 1, 21 n.; 3, 4, 1 n.: descende caelo et dic age tibia regina longum Calliope melos a j.), někdy i kithara i píšťala zároveň (Hor. ep. 9, 3 n.: tecum sub alta — sic Iovi gratum — domo, beate Maecenas, bibam; sonante mixtum tibiis carmen lyra, hac Dorium, illis barbarum). Tento poslední způsob přednášení, zajisté pozdější a výjimečný, slul *ἔναυλος κιθάρισις*, a zavedl prý jej jakýsi Epigonos (Athen. 14 p. 637 f); srv. o tom Boeckh MP., str. 258 n.

Týmž trojím způsobem zpívány byly i básně chorické, jen že zpěv a hra na kitharu nebo píšťalu nebo obojí hra zároveň provázena byla rhythmickými pohyby sboru kráčejícího nebo tančícího (*ὄρχησις*), jež snad provázeny byly někdy i živou mimikou. Jen zřídka tato orchese chyběla.

Hymny zpívány byly při oltáři boha za zvuků lyry a bez tance, tedy od choreutů stojících (Didymos v Et. M. p. 690: *τοὺς ὕμνους πρὸς κιθάραν ἑστῶτες ᾄδουσιν*; Proklos Chrest 244, 12 W.: *ὁ δὲ κυρίως ὕμνος πρὸς κιθάραν ᾔδετο ἑστώτων*). Homerské hymny, psané hexametrem, nejsou určeny pro zpěv sborový, nýbrž jsou to zpěvy úvodní (*προοίμια*), které zpíval jeden pěvec před přednašením částí zpěvů homerských (Pind. Nem. 2, 1 n.: *ὅθεν περ καὶ Ὁμηρίδαι ῥαπτῶν ἐπέων τὰ*

πόλλ' ἀοιδοὶ ἄρχονται, Διὸς ἐκ προοιμίου). Také hexametrické hymny Kallimachovy (jediný je psán elegickým distichem) byly z větší části určeny pro zpěv jednotlivců (soudí tak Kaesebier, De Callimacho νόμων poeta. Progr. gymn. Brandenburg 1873, str. 1 a 11, jenž dokazuje, že rovnají se nomům, a že je lze děliti v tytéž části, jako nomy, ač přiznává, že některé jejich části přece zpívány byly od sboru, a Gleditsch M.³, str. 204). Ale aspoň některé z nich určeny jsou jistě pro pouhé přednášení nebo i čtení (to připouští i Kaesebier, str. 16).

Paiany provázeny byly asi kitharou, jako zpěvy na počest Apollonovu vůbec, později, zvláště paiany sympotické, které zpívány byly na počest bohů nebo hrdin při symposiích, i píšťalou (Archil. frg. 76: αὐτὸς ἐξάρχων πρὸς αὐλὸν Λέσβιον παιήονα). I sbor v Sof. Trach. v. 205, oslavující způsobem paianu Apollona, provázen byl hrou na píšťalu (v. 216 n.: ἀείρομαι οὐδ' ἀπώσομαι τὸν αὐλόν). Christ M.², str. 674 soudí, že zvyk, provázeti paian hrou na píšťalu, jest starobylý; uvádí proto některé doklady, které nemají váhy, ale uvedené místo Archilochovo svědčí, že zvyk ten byl již v VII. stol. př. Kr. Dokladů zřejmých pro provázení kitharou, tuším, ani není. I prosodia, příbuzná s paiany (známý paian na Lysandra psán jest prosodiaky; srv. M. I, str. 213), provázena byla píšťalou (Didymos v knize περὶ λυρικῶν ποιητῶν v Et. M. p. 690, 34: παρὰ τὸ προσιόντας ναοῖς ἢ βωμοῖς πρὸς αὐλὸν ᾄδειν a Proklos. Chrest. p. 244, 11 n.) nebo hrou na kitharu a píšťalu zároveň (v. výše, str. 330).

Dithyramby zpívány byly snad původně ke kithaře, ale záhy i k píšťale (schol. Aisch. Tim. 10). Ježto Krexos zavedl parakatalogické přednášení dithyrambu ke kithaře (v. výše, str. 330), jest vidno, že starobylá kithara udržela se i tuto.

Enkomia a epinikia provázena byla hrou buď na kitharu nebo na píšťalu (Arist. Nef. 1355 n.: πρῶτον μὲν αὐτὸν τὴν λύραν λαβόντ' ἐγὼ 'κέλευσα ᾆσαι Σιμωνίδου μέλος . . .; Pind. Olymp. 2, 1: Ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι, Nem. 3, 11 n.: ἐγὼ δὲ κείνων τέ νιν ὀάροις λύρᾳ τε κοινάσομαι, ale ib. v. 79: πόμ' ἀοίδιμον Αἰολῇσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν; Ol. 10, 84: μολπὰ πρὸς κάλαμον ἀντιάξει μελέων; srv. v. 94).

Skolion zpívalo se k barbitu (Proklos, Chrest. p. 246, 24 n., Plut. quaest. symp. 1, 1, 5), threnos vždy k píšťale; proto slovou threny ἄλυροι ὕμνοι (Eur. Alk. 447), ἄλυρος ἔλεγος (Eur. Hel. 185, If. Taur. 146, Aisch. Ag. 990: τὸν δ' ἄνευ λύρας . . . ὑμνῳδεῖ θρῆνον Ἐρινύος) a j.

Embateria provázena byla kitharou, můžeme-li tak souditi z Alkmana frg. 60: ἕρπει γὰρ ἄντα τῶ σιδάρω τὸ καλῶς κιθαρίσδην, ale zpravidla píšťalou (Mar. Vict. p. 77, 24 id — embaterion — in proeliis ad incentivum virium per tibias canunt incedentes . . .). Pro písně pochodové i taneční byla vůbec píšťala asi vhodnějším nástrojem; provázela tanec i pochod pronikavěji a rhythmicky zřetelněji než nástroje strunné.

Celkem poznáváme, že i chorické písně provázeny byly obojím způsobem, ale pro nedostatek zpráv nemůžeme hudební průvod jejich naznačiti ve všech případech přesně.

Písně chorické v tragoedii, jež jsou jen dalším vývojem jednotlivých způsobů chorických písní lyrických, byly ovšem vesměs zpívány: anapaestické systémy vstupní písně sboru (parody), jakož i systémy, vtroušené mezi jednotlivé strofy parody (jako na př. v Sofokleově Antigoně) přednášel podle obyčejného mínění ne celý sbor, nýbrž koryfaios. Opačné mínění zastává na př. H. Guhrauer v BJ. sv. 44, 1885, str. 33 n., soudě, že i ty přednášel celý sbor, jak toho vyžadovalo jeho první vystoupení. K tomuto mínění kloní se i Gleditsch M.³, str. 215.

Obtíže nastávají, máme-li říci, jakým nástrojem provázeny byly v dramatě části zpívané nebo přednášené s průvodem hudebním. Učenci, píšící o starožitnostech divadelních, kterým ovšem rozřešení té otázky hlavně náleží, se tu neshodují. Že sbor provázen byl hrou na píšťalu, máme dosvědčeno schol. k Arist. Nef. 313, Sfek. 582, Batr. 1264; že píšťala provázela i monodie, vyplývá z Arist. Ornith. 221, kde po monodii dudkově je v rukopisech parepigrafa: *αὐλεῖ*. Rovněž o tomto průvodu svědčí starší římská komoedie, z jejíchž didaskalií, pokud jsou zachovány, vyplývá, že užívalo se v ní k průvodu hudebnímu píšťal, o čemž bude vyloženo ještě později. Že však v dramatě k hudebnímu průvodu užíváno i lyry, soudilo se ze Sexta Empeirika p. 751, 16 n. Bekker, ač místo není dost hodnověrné (G. Oehmichen, Handbuch der klass. Altertumswiss. V, 3, str. 288), a soudilo se tak i z Arist. Batr. v. 1286 n., kde slovy *φλαττόθρατ* v monodii Euripidově, parodující zpěvy Aischylovy, prý se označuje průvod hudební na lyru. Ježto se v té monodii cituje první verš z úvodního zpěvu parody Aischylova Agamemnona v. 104, soudilo se, že onen zpěv provázen byl kitharou. A věru přes odpor, který tomu někteří činili (na př. Oehmichen na u. m.), těžko lze ono *φλαττόθρατ* vyložiti jinak než jako parodii hry na nástroj strunný. Byly-li písně lyrické provázeny jednak hrou na píšťalu, jednak hrou na kitharu, proč tomu tak nemohlo býti v dramatě? Že z Arist. Thesmof. 327 (*χρυσέα τε φόρμιγξ ἀχήσειεν ἐπ' εὐχαῖς ἡμετέραις*) nelze mnoho souditi, vyložil U. Wilamowitz-Moellendorff, Aristoteles und Athen II (Berlin 1893), str. 353 n. V novější době probral znova starověké zprávy, týkající se té věci, Erich Bethe, Die griechische Tragoedie und die Musik (NJklA. 10, 1907, str. 81 n.).

Nesnadno jest také rozřešiti otázku, jak přednášeny byly anapaestické systémy, vyskytující se v parodě a v exodě tragoedie i jinde. Obecně se tu uznává *παρακαταλογή*, jako při přednášení iambických a trochejských tetrametrů. Ale není jisto, máme-li si toto přednášení představiti jako pouhou recitaci, arci rhythmicky přesnou, máme-li tu uznávati přednášení melodramatické či jakýsi recitativní zpěv (jak soudí na př. Gleditsch M.³, str. 217). Ale název *παρακαλογή* svědčí, tuším, jasně, že tu není míněn zpěv, nýbrž pouhé přednášení (*καταλέγειν*) k hudebnímu pruvodu. Že tak byly přednášeny tetrametry, dosvědčeno Xen. Symp. 6, 3: *ἦ οὖν βούλεσθε, ἔφη, ὥσπερ Νικόστρατος ὁ ὑποκριτὴς τετράμετρα πρὸς τὸν αὐλὸν κατέλεγεν, οὕτω καὶ ὑπὸ τὸν αὐλὸν ὑμῖν διαλέγωμαι.* Aristofanes užívá slova *λέγειν* o řadách anapaestických v Ach. 629, Nef. 367, 427, 961, o tetrametru trochejském Sfek. 334, Orn. 322, 356, o tetrametru iambickém Ekkl. 286, Hipp. 342, Plut. 261, 289 a j., ač ani z toho nelze souditi mnoho, poněvadž se slova

λέγειν může užívati nepřesně i o zpěvu (srv. A. Müller, Lehrbuch der griechischen Bühnenalterthümer v K. F. Hermannově Lehrbuch der griechischen Antiquitäten, Freiburg i. B. 1886, str. 191, pozn. 2).

Trimetry iambické, spojené s melickými částmi, zvláště s dochmii, a také asi hexametry daktylské takto položené (srv. Sof. Fil. 839 n.) byly snad přednášeny podobně; Lukianos de salt. 27 zná trimetry zpívané (*ἐνίοτε καὶ περιᾴδων τὰ ἰαμβεῖα*, jsou-li tu vskutku míněny trimetry). Není tedy vyloučeno, že takové trimetry mohly býti i zpívány.

Iambické trimetry prostého dialogu byly, jak je svrchovaně pravdě podobno, prostě přednášeny, ač se i tu mínění rozcházejí (srv. o tom sporu A. Müller, Bühnenalterthümer na u. m. str. 189 n., Christ, Parakataloge, str. 179 n. a 195 n., Gleditsch M.³, str. 189). Plutarchos de mus. kap. 28 tvrdí: *τῶν ἰαμβείων τὰ μὲν λέγεσθαι παρὰ τὴν κροῦσιν, τὰ δὲ ᾄδεσθαι Ἀρχίλοχόν φασι καταδεῖξαι· εἶθ' οὕτω χρήσασθαι τοὺς τραγικοὺς ποιητάς* (srv. i výše uvedené místo z Lukiana de salt. 27 *περιᾴδων τὰ ἰαμβεῖα*). Slova *τὰ ἰαμβεῖα* značí ovšem všecky iambické řady, nejen iambický trimetr dialogu, na který se tu ani naráželi nemusí, ale někteří učenci (na př. Westphal M.² II, str. 480 i Th. Zielinski, Die Gliederung der altattischen Komoedie, Leipzig 1885, str. 299 n. a Gleditsch M.³, str. 231), soudí z toho více nebo méně rozhodně, že iambický trimetr dialogu byl přednášen melodramaticky s průvodem hudebním, kdežto trimetry spojené s částmi lyrickými byly zpívány. Ale pro prosté přednášení svědčí neklamně ta věc, že v rukopisech Plautových, jak později poznáme, části psané trimetrem iambickým označují se jako d i v e r b i a a staví se proti k a n t i k ů m, částem zpívaným nebo přednášeným s hudebním průvodem, a tedy se patrně přednášejí beze všeho hudebního průvodu. Římští dramatikové napodobovali řecké. Jistě tak tomu bylo v komoedii i tragoedii řecké asi již ode dávna; nebo je málo pravdě podobno, že v VI. stol. př. Kr., kdy umělá tragoedie vznikala, lyrické trimetry iambické byly ještě vesměs přednášeny parakatalogicky. Totéž vyplývá, ač nedocela jasně, i z Aristotelovy poetiky p. 1447 b, kde se vykládá, že některé skladby básnické užívají zároveň rhythmu, zpěvu i metra, jako dithyramby, nomy, tragoedie a komoedie, ale liší se od sebe tím, že některé užívají jich zároveň všech, jiné částečně (*κατὰ μέρος*). Ježto rhythmus a metrum je v dramatě všude, jsou v něm patrně také části, kde chybí *μέλος*, totiž asi hudba vůbec. Rovněž tak praví Aristoteles p. 1449 b: *ἔστιν οὖν τραγῳδία μίμησις πράξεως σπουδαίας καὶ τελείας μέγεθος ἐχούσης, ἡδυσμένῳ λόγῳ χωρὶς ἑκάστῳ τῶν εἰδῶν ἐν τοῖς μορίοις . . . λέγω δὲ ἡδυσμένον μὲν λόγον τὸν ἔχοντα ῥυθμὸν καὶ ἁρμονίαν καὶ μέτρον, τὸ δὲ χωρὶς τοῖς εἴδεσι τὸ δ ι ὰ μ έ τ ρ ω ν ἔ ν ι α μ ό ν ο ν π ε ρ α ί ν ε σ θ α ι καὶ πάλιν ἕτερα διὰ μέλους*. Zná tedy Aristoteles v dramatě části pouze přednášené. Tím si vyložíme, proč Aischylos v Aristofanových Žabách v. 1304 (*ἐνεγκάτω τις τὸ λύριον*) žádá v trimetrech iambických za lyru, chtě provázeti následující svůj zpěv. Patrně trimetry, v nichž to praví, nebyly přednášeny parakatalogicky (A. Müller na u. m., str. 190). Méně má váhy, nač upozorňuje Christ M.², str. 677, že jména *πρόλογος* a *διάλογος* svědčí o prostém přednášení; neboť slovo *λόγος* mívá význam velmi široký.

Celkem tedy lze říci, že v tragoedii i komoedii byl trojí způsob přednášení: 1. zpěv s průvodem hudebním (v parodách tragoedie i komoedie, v stasimech, kommech, zpěvech ἀπὸ σκηνῆς, v kommatiu, v odě a antodě agonu a parabase komoedie). 2. přednášení s průvodem hudebním; užíváno ho bylo při systémech anapaestických a trochejských tetrametrech tragoedie, v epirrhematech a antepirrhematech parody komoedií, skládaných v trochejských, iambických a anapaestických tetrametrech, i s přivěšeným systémem, zvaným μακρόν nebo πνῖγος, dále v katakeleusmu, antikatakeleusmu, epirrhematu, antepirrhematu, pnigu a antipnigu agonu a tak řečené sfragidě, jež skládány bývají týmiž metry. Rovněž tak přednášena v parabasi komoedie vlastní parabase, skládaná zpravidla anapaestickými tetrametry nebo eupolidei a priapei, μακρόν nebo πνῖγος, epirrhema a antepirrhema, složené z trochejských nebo kretických tetrametrů. 3. Trimetry iambické v dialogu byly přednášeny prostě.

Pozn. 4. Výklad o významu jednotlivých částí tragoedie a komoedie sem nenáleží, třeba o tom jedná dosti obšírně *Gleditsch* M.[3], str. 211 n.; to jest otázka literárně historická. O jednotlivých částech komoedie jednal obšírně *Th. Zielinski* ve spise uvedeném výše, str. 333.

Všecky tyto způsoby přednášení objevují se i v starším dramatě římském, jak bude níže vyloženo. Římské písně lyrické, pokud byly určeny pro zpěv při slavnostech i jiných příležitostech, byly ovšem zpívány. Známo jest, že i Římané měli starodávné písně náboženské, zpívané o některých slavnostech. I od básníků umělých skládány byly občas písně určené k tomu, aby je zpíval sbor; známy jsou na př. takové písně Andronikovy a Horatiovo carmen saeculare. Ale většina umělých básní lyrických určena byla již k pouhému přednášení nebo čtení, jako u Řeků v době alexandrijské: o epických a didaktických rozumí se to samo sebou. Nesmíme se dáti mýliti, jestliže se v nich dějí zmínky o lyře nebo píšťale: to jsou za té doby pouhé básnické ozdůbky, jako často za dob našich.

I tento stručný výklad o přednášení rozměrů starověkých souvisí s metrikou velmi málo. Vlastně obšírný výklad o mnohých věcech tuto připomenutých náleží do výkladu o řecké hudbě, jako výklad o mimických a orchestických pohybech, spojených se zpěvy, do výkladu o starověké orchestice. O té arci víme velice málo spolehlivého.

REJSTŘÍK.

(Číslice značí stránku; slova, i řecká, seřazena jsou podle abecedy české.)

Seznam strof a veršů, jejichž rozbor podán jest v tomto díle.

(Z veršů uvedeny jsou hlavně jen ty, jejichž text se uvádí. Básníci i jejich díla seřazena jsou abecedně; básníci římští následují za řeckými. Číslice první značí počáteční verš strofy nebo zlomek básníkův, druhá stránku této knihy; I znační první díl této Metriky.)